

Friedrich Armand Strubberg

Ugrás a mélybe

Friedrich Armand Strubberg

UGRÁS A MÉLYBE

Friedrich Armand Strubberg: Der Sprung vom Niagarafalle

Hungarian translation © Nagy Károly, 2016

ISBN 978-963-89793-6-0

Előszó

Mindig is lelkes olvasója voltam régebbi idők történeteinek, különösen a XIX. század embereinek mindennapi életéről és kalandjairól írt művek tartoznak kedvenc olvasmányaim közé, és az Interneten fellelhető elektronikus könyvgyűjtemények hatalmas kínálatában is ebbe a témakörbe tartozó szépirodalmi műveket, kalandregényeket szoktam keresgélni, lehetőleg olyan szerzőktől, akik maguk is kalandos életet éltek, és személyes élményeik visszatükröződnek műveikben is.

Így bukkantam rá Friedrich Armand Strubberg (1806-1889) német íróra. Fiatal kereskedelmi gyakornokként beleszeretett egy előkelő családból származó lányba, akit pechjére annak unokafivére is kinézett magának, és egy nyilvános veszekedésnek párbaj lett a vége, amelynek során Strubberg életveszélyes sérülést okozott vetélytársának. A felelősségre vonás elől gyors elhatározással hajóra szállt, és Észak-Amerikába távozott, ahol kereskedelmi ügynökként tevékenykedett. Eljegyezte magát egy fiatal amerikai nővel, de itt is megismétlődött a korábbi eset, ismét felbukkant egy féltékeny unokafivér, aminek megint párbaj lett a vége, és a kihívó a párbajban elesett. Strubberg ekkor mister Schubberg néven a déli államokba menekült. Útja során a gőzhajó Louisville közelében elsüllyedt, de túlélte a balesetet. A városban egy német származású professzor orvosokat képzett, aki rábírta Strubberget, hogy tanulmányokat folytasson nála, és két évvel később már Dr. Schubberg néven három honfitársa társaságában Nyugat-Texasban letelepedett egy magányosan álló rönkházban, ahol éveken át élte az erdőlakók életét, állandó viszályban a környék indiánjaival.

1846-tól a „Német bevándorlók védelmi egylete” keretein belül „Kolonialdirektor”-ként helyismereti és egészségügyi tanácsokkal látta el a texasi Neubraunfels és Friedrichsburg városokat alapító német bevándorlókat. 1848-ban azt arkansasi Camdenben telepedett le orvosként. Éppen arra készült, hogy feleségül vegyen egy gazdag rabszolgatartó hölgyet, amikor medvevadászat közben egy mérgező rovar szemén szúrta. A baleset következtében látása

erősen megromlott, ezért 1854-ben visszatért Németországba, és két éven keresztül számos város neves szemész orvosait kereste fel, míg végül sikerült megtalálnia azt az orvost, aki jelentős mértékben javítani tudott állapotán.

Mire visszatért Arkansasba, menyasszonya már nem élt, kitört a polgárháború, véget vetve a rabszolgotartásnak, ami a fehérek jólétének alapját képezte. Visszatért a németországi Kasselbe, ahol elkezdte feljegyezni kalandos életútjából származó emlékeinek emlékeztető eseményeit, kezdetben különösebb irodalmi célkitűzések nélkül. Feljegyzései nagy tetszést arattak baráti körében, és publikációi a „Kölnische Zeitung” című lapban várakozáson felül nagy sikert hoztak számára.

Körülbelül 50 művét többféle, leggyakrabban Armand fedőnéven jelentette meg. Életével kapcsolatos további adatokat többek között az alábbi honlapok tartalmazzák:

https://de.wikipedia.org/wiki/Fred%C3%A9ric_Armand_Strubberg
<http://www.deutsche-biographie.de/sfz81759.html>

Nagy Károly
fordító

I.

*A szarvasok. A szakadék. Az erdészcsalád. A segédvadász. Levél
otthonról. A fonoda tulajdonosa. A park. Az erdészház.*

A Nap már lemenőben volt a skót felföld illatos, kékes párába burkolódzó hegyei mögött, utolsó sugarai még megvilágították a sűrű erdő magas fáinak csúcsait, mely egy meredek, zöldellő hegyhát lábánál terült el, és amelynek buja lombozatát a kezdődő október arany- és kármin színűre festette. A nagyra nőtt, részben már elhalt fűfélék és egyéb gyomnövények között, melyek a hegyoldalt borították, csak imitt-amott emelkedett ki néhány alacsony termetű tölgy. Göcsörtös törzsük arról árulkodott, hogy gyökérzetüknek sziklás talajjal kell megküzdeniük, és a sziklák közötti vékony földréteg csak gyengébb növényzet elegendő táplálására alkalmas.

Az egyik ilyen tölgy alatt, nem messze egy meredek sziklafaltól, mely függőlegesen több száz lábnyira nyúlt le egészen az alatt elterülő erdőig, egy fiatalember ült gondolataiba mélyedve, hátával a fa mohás törzsének támaszkodva, és tekintetét a párás, egyre határozatlanabbá váló távoli hegyvonulaton pihentetve. Békés csend uralta a távolba nyúló hegyvidéki tájat, a levegő meg sem rezgett, a madarak hangos, vidám éneke már elhalt, és csak időnként jutott fel füleihez a lenti erdős völgy felől egy-egy vörösbegy utolsó, elhaló hangja. A mellette a fűben heverő vadásztáska, és a fának támasztott egyszerű puska vadászról árulkodott, pillanatnyilag azonban úgy tűnt, nem hivatásán elmélkedik, mert jobb kezében egy levéltárcát tartott, melyet éppen ekkor szenvedélyesen ajkával érintett, és áhított tekintettel nézegette a tárcában lévő kis kartonlapra feltekert szőke hajfűrtöt, majd mindkét kezével kebléhez szorította, miközben boldogságot sugárzó arcát a sötétedő ég felé emelte.

– Ó, egyetlen szerelmem, életem! – mondta remegő, halk hangon, majd ismét visszazuhant előbbi, boldog ábrándozásába, miközben gondolatai szíve szerelmének távoli otthona felé szálltak.

Nyugaton az ég még vörös színben lángolt, aztán rövidesen éjszaka telepedett a hegyekre, völgyekre, és sárgás fényével már a felkelő Hold is felbukkant az égen. A fiatal vadász, akinek Edward Corblair volt a neve, még mindig a tölgyfa alatt pihent, és hagyta, hogy a minden pillanatban világosabbá váló holdfény egyre jobban megvilágítsa levéltárcájának kincsét, amikor hirtelen velőt rázó hang ért fel hozzá a völgyből, mely leginkább egy oroszlán üvöltéséhez volt hasonló, és amelyet a környező hegyek visszhangoztak.

Mintha áramütés érte volna, olyan hatással volt ez a hang a fiatalemberre. Összerezzenve hallgatózott lefelé a mélybe, ahonnan a hang jött, miközben gyorsan becsukta levéltárcáját, és gondosan keblébe rejtette.

Egy szarvas szerelmi éneke volt, ami megzavarta az éjszaka csendjét, és emlékeztette a fiatal vadászt, hogy miért is időzik ilyen késői órában ezen a kietlen, félreeső hegyoldalon.

A fennsíkon már időtlen idők óta ez volt az a hely, ahol dürgés idején éjszakánként összegyűltek a környék szarvasai, és távolabbi élőhelyeikről ide érkező, levadászásra érett szarvasok közül némelyik itteni látogatása alkalmával fejezte be életét egy-egy vadász halálos találata következtében. Az erdésznek, egy idős vadásznak, akinek lakása innen néhány órányi járásra odalent a völgyben volt, ez volt a vadászterülete. Edward Corblair segédvadászként nála állt alkalmazásban.

Edward Corblair húszéves, közepes testmagasságú, erőteljes, kellemes megjelenésű fiatalember volt. Merész, csillogó kék szemei fiatalos, friss arcvonásainak nyíltságot, becsületességet és határozottságot kölcsönöztek, miközben sötét szemöldöke és szempillái, amelyek szemét körbe árnyékolták, ábrándos szenvedélyességről árulkodtak. Telt ajkait és állát gyér, puha, sötétszőke

szőrzet, fejét dús, göndör, sötétbarna haj díszítette. Maga volt a boldog, megtestesült fiatalság, aki előtt még végtelenül tágra nyílt egy szép derűs élet, és akire a jelen úgy mosolygott rá, mint egy bearanyozott tavaszi reggel.

A szarvas zengő, hívogató hangja megszűnt odalent a völgyben és az éjszaka csendje ismét rátelepedett a holdfényben csillogó tájra. Edward magához vette a fának támasztott puskáját, és a puskatust jobb kézzel megmarkolva, bal kezével megtámaszkodva, ülő helyzetéből fél térdre emelkedett, és hallgatózva körülkémlelt maga körül. A hűvös, enyhe éjszakai szellő hajfűrtjeivel játszadozott, és megmozgatta fölötte a tölgyfa lombját, melynek halk sustorgása mellett igyekezett észlelni környezetének neszeit. Egy egér surranása, egy makk lehullása, egy tovaszálló bagoly szárnyainak leheletnyi mozgása tekintetét olykor balra, olykor jobbra, a háta mögé, majd az előtte lévő meredély pereme felé vonzotta, aztán végigpásztázta a távoli hegyeket, és a mélyen alatta elterülő völgyet. Mindkét irányban semmi sem korlátozta a látását, és az egyes alacsony fákat, kisebb bokrokat és szikladarabokat, melyek kiemelkedtek a fűből, már annyira ismerte, hogy azok a Hold csalóka fényében semmi esetre sem vezették félre. Egy ideig balra, a szakadék felé nézett, tekintetével végigkutatta a Hold által megvilágított felületet, majd megint jobbra fordult, és ugyanolyan alaposan ismét szemügyre vette a fűből kiemelkedő tárgyakat. Arrafelé mintegy százlépésnyi távolságra két bokor állt egymás közelében, ezeket azonban nem ismerte fel rögtön első nézésre, mert ekkor három alakzatot látott. Talán nem figyelte meg jobban korábban ezt a részt, és valójában nem kettő, hanem három bokor volt arrafelé? De mégsem, mert ott mindig csak két bokor volt, és középen az a harmadik valami most kerülhetett csak oda. Tehát bokor nem lehetett, azonban mozdulatlan volt, és Edward bármennyire is erőltette egyébként éles látását, mégsem vett észre semmi változást a sötét tárgy alakjában.

– Talán csak nem az öreg szarvas lehet, amelyre már ötödik éjszaka várok? – gondolta Edward, és szorosabban megmarkolta puskáját, miközben mozdulatlanul, mint egy kőszobor ült ott, és

tekintetével a sötét foltra meredt. A megerőltető figyelés azonban bizonytalanná tette látását, most a bokrok és a harmadik valami is mozogni látszott, alakjuk folyamatosan változott. Edward ekkor gyorsan másfelé nézett, hogy szemei valamelyest megnyugodjanak, és visszatérjen biztonságos látása. Néhányszor végignézett közelebbi környezetén, majd ismét a bokrok felé tekintett, és ekkor mindhárom tárgyat megint mozdulatlanak látta, mint korábban.

Ebben a pillanatban egy szarvasbika mély basszusa harsant fel, mégpedig baloldalon egészen közélről. A váratlan hangorkántól összerezsent anélkül, hogy heves mozdulatot tett volna, aztán lassan, óvatosan elfordulva a fűbe feküdt, miközben halkan felhúzta puskáján a kakast. Tekintete közben elérte azt az irányt, ahonnan a szarvasbika velőtrázó hangját hallotta, és tőle alig negyvenlépésnyi távolságra ott állt a nemes, fenséges állat, hátravetett hatalmas agancsával, égnek emelt fejjel, és zengő orgonahangján üvöltötte szerelemtől izzó lélegzetét a hűvös éjszakai levegőbe. Ám a hosszan kitarzott hang alig váltott szakadozó, elhaló sóhajjá, amikor egy másik, sokkal erősebb hang harsant fel a vadásztól jobbra, és a korábban általa megfigyelt harmadik sötét folt egy másik szarvasbikaként közeledett rohamléptekkel, elszárgulva Edward mellett, és leszegezett szarvval nekirontott az elsőnek. Az felvette a harcot, és szintén leszegezett fővel várta ellenfelét. A hatalmas agancsok nagy zajjal összecsaptak, hosszú, egymásnak feszülő végeik összeakadtak, mintha a dühtől habzó szájú féltékeny harcosokat vaspántok szorították volna egymáshoz. Fejeiket egészen a földig lenyomva a két állat teljes súlyával egymásnak feszült. Terpeszben álló hátsó lábaik mélyen benyomódtak a füves talajba, hogy a küzdőtér minden centiméteréért megküzdjenek egymással.

A két hatalmas szarvasbika hirtelen megjelenése és villámgyors összecsapása Edwardot annyira meglepte, hogy néhány percig mozdulatlanul figyelte a küzdelmet, és a puskát görcsösen a megemelt térdéhez szorítva tartotta. Úgy tűnt számára, hogy a valaha is látott két legerősebb szarvasbikát látja, jóllehet a Hold

bizonytalan fénye mellett az agancsok végződéseinek számát képtelen felismerni. Szíve olyan hangosan vert, hogy hallotta dobogását, lélegzete akadozott, és érezte, amint remegés vált úrrá tagjain. Csak egyetlen lövése volt, és hiába igyekezett a két szarvas közül felismerni az erősebbiket. Nem voltak messze tőle, a távolság percről percre egyre csökkent, mert a küzdelem során egyre közeledtek a közte és a sziklafal pereme közötti szakaszhoz.

– A golyónak mindkét állaton át kell hatolnia! – gondolta Edward, a puskát ráfogta a célra, és egy olyan pillanatra várt, amikor a két állat kolosszális teste egy irányba kerül előtte. A dühöngő ellenfelek zihálva taszították egymást ide-oda, és agancsaik gyors jobbra-balra csapkodásával igyekeztek a másikat földre kényszeríteni. Többször is mindketten térdre rogytak, aztán hirtelen megint lábra álltak, és dupla igyekezettel estek ismét egymásnak, megújult dühkitöréssel. Most hirtelen elfordulva oldalaiikkal feszültek egymásnak, miközben agancsaik még mindig szorosan össze voltak akadva. Edward puskájának a holdfényben csillogó irányzékával a hozzá közelebb lévő állat szívére célzott, majd remegő ujjával meghúzta a ravaszt. A lövés dörrenése közben mindkét szarvas a földre rogyott.

A puskát elhajítva Edward a meglőtt állatokhoz ugrott, ámde azok mindketten ismét felugrottak, hátsó lábaikra állva felágaskodtak, agancsaik szétváltak, és miközben egyikük megfordulva elvágatott, a másik felfordult, és mozdulatlanul fekvé maradt. A vadász alig ért oda, amikor a szarvas ismét felemelte a fejét, és megpróbált mellső lábaira feltápáskodni. Edward elkapta a hatalmas agancsot, és teljes erővel és egész testsúlyával annak egyik ágát lenyomta a földre. Ekkor vette észre, hogy vadászkesét a táskájával együtt a fa alatt hagyta. Arra nem volt lehetősége, hogy odamenjen érte, hiszen nem akarta megkockáztatni, hogy elveszítse a szarvast, mert az minden pillanatban egyre inkább erőre kapott. Az állat már hátsó lábaira állt, de bármennyire is kétségbeesetten igyekezett, hogy mellső lábaira is feltápáskodjon, az agancsára nehezedő súly lerázásához már nem volt elég ereje.

Közben Edward izmos karjai is gyengülni kezdtek, az agancs éles pikkelyei belevágtak kezének húsába, és a sebesült szarvas minden újabb próbálkozásával a küzdelem egyre kétségesebbé vált. Edward ekkor észrevette a sebet is, melyet golyója ütött a szarvason, valamelyest a gerince felett volt, amit talán alig érintett, csak jelentéktelen mértékben súrolhatta, és a sérülés minden valószínűség szerint nem volt halálos. Miközben Edward ereje egyre fogyott, a szarvasé kezdett felerősödni, és bár még nem sikerült ellenfelét agancsáról leráznia és egészen felállnia, de minden újabb próbálkozásával néhány lábnyival odébb tolta, mégpedig egyre közelebb a szakadékhoz. Már csak húszlépésnyi volt a távolság köztük és a szikla pereme között, Edward azonban még mindig nem gondolt arra, hogy lemondjon a szarvasról, amit persze nem lehetett volna teljesen veszélytelenül megvalósítani, mert amilyen gyorsan ki tudott volna emelkedni az agancsból, az állat ugyanolyan gyorsan felugrott volna, és ebben az esetben el is veszíthette volna a játszmat. Ekkor eszébe jutott, hogy rugós kése a mellényzsebében van, és dupla erővel vetette magát az agancsra, és megpróbálta egyik kezével előhúzni a kést. Ez sikerült is neki, a szájához emelte, és fogaival kinyitotta. Az éles pengét a szarvas nyakához szorította, és teljes erővel mély vágást ejtett az ott húzódó ütőér felé. A fájdalom azonban megint visszaadta az állatnak teljes erejét, ellenfelét, ha csak néhány collnyira is felemelte a földről, és vele együtt meglódult, megint csak egyre közelebb a szakadékhoz. Dühé minden pillanatban egyre fokozódott, agancsával egyre nagyobb erővel csapkodott ide-oda, testének első részével azonban csak térdre tudott emelkedni, mert Edward kétségbeesett erővel a fejét még mindig lenyomta a földre. A küzdelem közben kését megint a szarvas nyakába szúrta, és minden pillanatban abban reménykedett, hogy az állat elgyengül, a szakadékhoz azonban mégis egyre közeledtek, és nemsokára már néhány lábnyira megközelítették annak szélét. Még egy taszítás, és mindketten lezuhannak a mélybe. Edward oldalra tekintett, és már látta a ködöt, mely odalent elterült a mélyben, és úgy érezte, hogy elveszett. A szikla sima, köves pereme, amelyen feküdt, már semmi támasztékot sem nyújtott, a szarvas pedig minden erejét

összeszedte, még egy utolsót ugrott, és Edward érezte, amint felemelkedik a talajról. Oldalra kivetődött az agancsból, lába már a szakadék szélén kívül volt, és lefelé csúszás közben mindkét kézzel belekapaszkodott egy csipkebokorba, amely legkívül egy sziklarepedésből nőtt ki. A szarvas elzuhant mellette, és a zúgás a levegőben jelezte zuhanásának pályáját a borzalmas mélységbe. Edward megmenekült a haláltól, a csipkebokor mentette meg, amelyben megkapaszkodva felhúzta magát a szikla peremére, majd néhány lépést tovább kúszott a fűig, és ott erőtlenül, halálosan kimerülten elterült. Szemeire fekete éjszaka sötétje szállt, értelmé kihagyott, tagjai jéghideggé váltak. Szédülés és ájultság közeli állapot vett erőt rajta, és idővel, amikor már visszanyerte teljes öntudatát, képtelen volt szabadulni attól az érzéstől, hogy lezuhan a feneketlen mélybe. Elborzadva lépett el a sziklaperem közeléből, és a holdfényben észrevette a feltúrt nyomokat a fűben, ami a szarvassal vívott küzdelem nyomán keletkezett.

Csendes köszönettel emelte tekintetét az égbe teremője felé, aki az utolsó pillanatban megmentette a pusztulástól, miközben visszament a fához, ahol megkereste vadásztáskáját és puskáját. A táskát gyorsan vállára vette, a puskát megöltötte, és még egy utolsó, aggódo pillantást vetve a szakadék irányába, a gyékényesen keresztül szapora léptekkel elindult az ösvény felé, amely a magaslatról az erdős völgyön át elvezetett az erdősz házáig.

Gondolataiban csak ekkor bontakozott ki előtte a borzalmas veszély nagysága, lelki szemei előtt látta magát, amint ott lóg a csipkebokorba kapaszkodva, érezte, ahogy a lába alól eltűnik a talaj, hallotta a lezuhanó szarvas örvénylő zúgását, és jéghideg borzongás futott végig minden idegszálán. Szíve szerelmére gondolt, gondolatban maga elé képzelte, amint halálhírért hallva, kétségbeesésében véget vet életének, de ugyanakkor azt a boldogságot is érezte, amit a lány szerelme nyújtott számára, és amit ilyen meggondolatlanul kockáztatott. És mire nem lenne képes Edward bármely pillanatban, akár arra is, hogy saját életét feláldozza érte? A szarvas is életével fizetett a szerelméért! Miért is van az, elmélkedett Edward, amint gondolataiba mélyedve lépkedett a holdfé-

nyes úton, hogy az embernek éppúgy, mint az állatnak, földi boldogságának csúcán a szerelem megszállja szívét, de ugyanakkor egyúttal szenvedély, fájdalom, határtalan kétségbeesés és megsemmisülés okozója is lehet? És még milyen képtelenségeket, milyen veszélyeket tartogathat számára ez a szerelem, egykor még milyen áldozatokat követelhet majd tőle? Gondolatban saját magát látta a szarvas helyén odalent a mélyben, és aggodalmas sejtelemként megnevezhetetlen érzés járta át a lelkét. Hiába próbált megszabadulni ettől az érzéstől, tekintete végigsiklott hegyeken és völgyeken, igyekezett a mindennapi élet dolgaira gondolni, de mindhiába. A szarvas és a mélység, mint borús, gonosz előjel változatlanul ott lebegett előtte!

Már maga mögött hagyta a meredek hegyi ösvényt, elérte a magas erdőt, és a jól ismert erdei úton meggyorsította lépteit, mert tudta, hogy késői távolmaradása aggodalmat vált ki az erdőszlakban.

Már majdnem éjfél volt, amikor a hatalmas, öreg tölgyek holdfény által reszketve gyéren megvilágított sötétjéből kilépett a tisztásra, ahol az erdész békés, csendes otthona állt szerény melléképületeivel, istállóival, kertjével és kis szántóföldjével, köröskörül magas erdőség által körülvéve. Az erdőszcsalád lakószobájában még nem oltották el a gyertyát, amint azt az alacsony, a Hold által meg nem világított ablakai mutatták. Minden bizonnyal Edward visszaérkezését akarták megvárni, mivel egyébként szokás szerint már tíz óra előtt nyugovóra tértek. A vadászkutya kinézett a ház mellett álló kutyaházból, és ugatni kezdett, közvetlen ezután az egyik ablak elsötétedett, majd kinyílt, és egy férfialak tekintett ki rajta.

– Nos, Edward, hála istennek, hogy hazatért, már attól tartottunk, hogy valami baj érte – mondta Howard, az öreg erdész, és visszacsukta az ablakot.

– Tehát mégiscsak történt valami, ami veszélyessé is válhatott volna, talán vadorzókkal találkozott? – mondta az öreg

Howard, kezét nyújtva Edward elé menve, amint az belépett a szobába.

– Ó, azzal nem is lett volna semmi gond, viszont igen közel voltam ahhoz, hogy az öreg szarvassal együtt zuhanjak le az Ördögszikláról. Csak egy hajszálon múltott, és ha nem lett volna ott az a csipkebokor a szikla szélén, amit sikerült az utolsó pillanatban elkapnom, úgy minden bizonnyal együtt vitorláztam volna le vele. Így azonban a szarvas egyedül tette meg az utat – válaszolta Edward, miközben kalapját az ablakpárkányra dobta, és odasietett az erdész feleségéhez, aki kézimunkáját maga elé téve az asztalra, felállt a régimódi szófáról, hogy ő is üdvözlje a fiatalembert.

– Az öreg szarvassal, azt mondja Edward, csak nem, a húszágú agancssal? – kérdezte hevesen az erdész, miközben karjánál megragadta a fiatalembert, és csodálkozó pillantást vetett rá.

– De bizony azzal, kedves erdész úr, bár agancsának ágait nem számoltam meg, de annyi ideig feszültem neki, hogy felsértette a tenyerem, és bőven volt alkalmam rá meggyőződni róla, hogy csak az az öreg szarvas lehet, amely már évek óta annyira tetszett nekünk. Túl magasan találtam el, a golyó a gerince fölött érte.

Edward, miközben leült az asztalnál egy karosszékre és magához vette vacsoráját, mesélni kezdte, hogyan járt a szarvasokkal, miközben az idős, barátságos házaspár, szinte szülői aggodalommal, feszült figyelemmel hallgatva, a szófán foglalt helyet.

– Ó istenem, Edward! – kiáltott fel rémülten az idős asszony, amikor az befejezte beszámolóját.

– Ejnye, ejnye, Edward, öreg vadász, hát ki válik meg a késétől, amikor egy szarvas után iramodik! És ha már így történt, akkor inkább fel kellett volna adnia, mint kockáztatni az életét. Minden bizonnyal egy kapitális szarvas lehetett! Holnap reggel időben el kell hoznunk, a szép agancsot sajnos bizonyára összetörve fogjuk megtalálni – mondta az öreg erdész, miközben össze-

sodrott papírcsikot tartott a gyertyához, hogy ismét meggyújtsa pipáját, amely a beszélgetés közben kialudt.

– Az még kérdés, hogy az agancs tényleg megsérült-e, mert ha nem tévedek, pont a szikla alatt, ahonnan a szarvas lezuhant, igen magas öreg tölgyek vannak, melyek lehet, hogy tompították a zuhanás erejét – válaszolta a vadász.

– Két levél is jött magának, Edward – folytatta az erdész, miközben felállt. – Az egyik a jószágos apjától, kedves, öreg barátomtól, a másik egy általam ismeretlen kéztől. Odaadtam Osburnének azzal, hogy tegye az asztalára. Vacsora után rögtön felment a szobájukba, mert elfáradt, amint mondta. Abból az emberből sohasem lesz vadász, idén még egyetlen szarvast sem lőtt, maga pedig már nyolcat terített le.

Edward a „levél” szónál felugrott karosszékéből, kezét akaratlanul keblére szorította, ahol levéltárcáját tartotta elrejtve. Szemei örömet sugároztak, gyorsan kezét nyújtott az idős asszonynak, majd az erdésznek, jó éjszakát kívánt nekik, és sürgősen távozni akart a szobából, de az öreg szorosan fogta a kezét, és így szólt:

– Mit is akartam még mondani, ja igen Edward, arra is gondolnunk kell, hogy makkot kell gyűjtenünk, a hízalás jól sikerült, és tavasszal jelentős mennyiségre lesz szükségünk ültetés céljára is. Az lesz a legjobb, ha a makkgyűjtést bémunkába adjuk, mert a bémunkásokkal jobban boldogulunk. Beszéljen az emberekkel, hogy mennyit kérnek, maga könnyebben jut dűlőre velük, mint Osburne. Isten tudja, mi van vele, semmi munkát sem végez örömmel, és mindig olyasmivel van tele a feje, aminek semmi köze sincs az erdészethez és a vadászathoz. Igencsak apja pénztárcájára hagyatkozik. Az öltözete számít neki mindenek felett, és amikor látom, hogy vadászcipőjét a legújabb angol cipőkrémmel fényesre suviszkolja, a legszívesebben kiugranék a bőrómból. A vadászkutyával is hogy bánik, a jelenlétemben képes belerúgni abba az állatba!

– Szép álmokat kedves erdész úr – vágott Edward türelmetlenül az öregúr szavába, miközben felkapta kalapját az ablakpár

kányról, és az ajtó felé indult, Howard azonban tovább akart könnyíteni a szívén, és folytatta:

– Meg aztán ez az örült papírgalacsinokra csavarja be a haját mielőtt lefekszik, már az is előfordult, hogy reggel ilyen szerelésben indult becserkészni a vadat!

– Edward bizonyára nagyon fáradt, kedves férjem, már igen későn van, engedd őt nyugovóra térni – szakította félbe az aszszony a haragos kedvében lévő beszédes vadászt, miközben barátságosan megkocogtatta az öreg vállát, és a fiatalember felé biccentett, aki erre szapora léptekkel elhagyta a szobát, és felszaladt a lépcsőn a szálláshelyére.

– Halló, kolléga úr! Jót szórakozott? Bizonyára nem lehetett túl melege odafent az Ördögsziklánál. Én inkább a „Krigli”-hez címzett fogadóban a szépséges pultos lányt cserkésztem be, az ő friss ajkai és egy pohár jó sör nekem jobban ízlik, mint a nedves, hideg köd a hegyekben – rikkantotta a belépő felé hangosan Osburne segédvadász, miközben ágyán heverészve felé fordult, és még hozzáfűzte, mialatt Edward a lámpával volt elfoglalva:

– Az asztalon ott van két levél magának. Úgy tűnik, az egyik finom kis kacsóktól érkezett, az írás hamvas ujjacskákra és parfümözött kesztyűkre enged következtetni.

Edward válasza sem méltatta a fecsegőt. Reszkető kezekkel gyújtotta meg a lámpát, leült az asztal mellé, és először azt a levelet bontotta fel, amelyre kollégája cinkos megjegyzéseket tett. Átfutotta annak tartalmát, és alig fejezte be az utolsó oldal olvasását, máris kezdte előlről, és fejét kezére támasztva egyre inkább elmerült az olvasásban.

– Tehát háromszor is el kell olvasni azt a finom kis levelet? Boldog ember, mennyire irigylem magát! Nem is csoda, hogy pont mostanában érez ilyen elszánt dühöt szegény szarvasok iránt – mondta Osburne gúnyosan nevetve, könyökére támaszkodva, miközben másik kezével a számos papírgalacsint igazgatta, amelyekre haja volt felcsavarva.

– Hagyjon fel a gúnyos megjegyzéseivel, Osburne, képtelen vagyok elviselni magát – válaszolta Edward komolyan anélkül, hogy tekintetét felemelte volna a levélről.

– Akkor tehát meg sem kérdezhetem kedvesének romantikus keresztnévét? Talán Heloise vagy Genovesa?

– Most már elég legyen – egy szót se többet, ha adhatok egy tanácsot magának! – kiáltotta Edward elfojtott haraggal, miközben felugorva mérges pillantást vetett Osburne felé.

– Nocsak, nocsak, hát már egy kis viccet is képtelen elviselni? Felőlem olvasgathatja a levelet akár holnap reggelig, addigra már kívülről fogja tudni. Jó szórakozást! – fűzte még hozzá Osburne, majd visszavetette magát párnájára, és hátat fordított Edwardnak, aki még egyszer szemrehányó pillantást vetett a piperkőc felé, majd felnyitotta apja levelét, amelyben egy Howard erdésznek címzett másik levelet talált.

Edward apja, Randolph Corblair erdész volt Sir Oskar Aringthur gazdag földbirtokosnál Írországbán, aki ezen ország egy régi nemesi családjának sarja volt.

Randolph Corblair elődei már ősidők óta betöltötték ezt az erdési állást, és így egyetlen fiát Edwardot ő maga is erre a szakmára nevelte azzal a szándékkal, hogy egykor majd utódja legyen. Neveltetésében nem kímélte magát a költségektől sem, éveken át egy dublini kollégiumi főiskolába járatta, majd ezt követően erdési gyakorlati képzésre régi barátjához, Howardhoz küldte Skóciába, ahol a fiatalember néhány éve segédvadász állást töltött be. Randolph Corblair már nem volt fiatalember, és bár még nagy igyekezettel látta el szolgálatát, azonban mégis voltak már olyan napok, amikor szívesebben maradt volna otthon, mintsem hogy kitegye magát a szélnek és az időjárás viszontagságainak. Jelen levelében ezért fia felé kifejezte azon óhaját, hogy rövidesen térjen vissza hozzá, és segítségével könnyítsen szolgálatán. Egyúttal azt is közölte vele, hogy Sir Oskar Aringthur szintén ezen óhaját fejezte ki, és jó segédvadász fizetést ajánlott fel Edwardnak, hogy ezt a nehéz elfoglaltságot levegye apja válláról.

– Úgy rendezd el, hogy tavasszal vissza tudjál jönni – írta – és tegyél meg mindent annak érdekében, hogy öreg barátom szolgálatából kilépve távozásoddal a legkevesebb gondot okozzad. Ezzel kapcsolatban mai levelemmel együtt neki is írok, amit hozzád intézett levelembe teszek, hogy időben meg tudja tenni a szükséges intézkedéseket.

– Ha valaki megfigyelte volna Edward arcvonásait ezen levél olvasása közben, észrevehette volna, hogy annak tartalma szokatlanul nagy hatással volt rá, boldog meglepetés kifejezése terjedt szét fiatalos arcán, örömeiben csillogtak szemei, ajkai boldog hálát rebegtek. Az asztalra ejtette a levelet, majd megint felkapta az elsőként olvasottat, és láthatóan túlaradó érzelmekkel kezei közé szorította, mintha imádkozott volna.

Jóllehet az október hónap a sós tengeri hullámok által körüláramlott sziget-királyság számára rendszerint derűs és kellemes időjárást hoz magával, ebben az esztendőben mégis különösen felhőtlen ég, üdítően meleg napsugárzás, tiszta, enyhe levegő és a táj csodás színpompája jellemezte. Írország nyugati részén úgy tűnt, a Nap melege nem akart alábbhagyni, jóllehet erdő és mező már magára öltötte az őszi színes ruháját. Itt a tengerpart közelében, mindössze néhány mérföldnyire a meredek sziklafaltól, melynek lábát az évről évre az óceán zöld hullámai mossák, terültek el egy bájos völgyben Sir Oskar Aringhtur birtokai. Ősrégi tölgyfák sötét csoportjai között állt a régies kastély, melyet közel kétszáz éve az Aringhturok lakták, és a mérföldnyi parkkal együtt, amely a kastély körül terült el, képezte a „Goldspring” elnevezésű családi székhelyet. Maga az épület különféle építési stílusával, melyek egyes részeit jellemezték, jelezte, hogy létrejöttét különböző korszakoknak köszönhette. A középső főépület volt a legrégebbi, meredek, magas tetőzettel, számos erkélyével és viszonylag kis ablakaival, miközben a szobrásmunkákkal gazdagon díszített két lapos tetejű oldalszárny egy későbbi kor ízlését tükrözte. A ház keletre néző homlokzata előtt dupla sorban pompás öreg naranccsfák voltak kihelyezve, közöttük sóderrel fedett széles kocsút

vezetett. Az úton túl a domb, melyen a ház állt, pompás füvel fedett lankás része következett, melyet imitt-amott ízléses ágyások tarkítottak pompás rózsabokrokkal, dáliaikkal és őszirózsákkal. A domb lábánál tiszta vizű tó terült el, mely az imitt-amott előugró magas facsoportokkal árnyékolt part mögött tűnt el a parkban.

Esteledett. A Nap már lehanyatlóban volt, sugarai áttörtek a ház mögött emelkedő magas erdősávon, amelynek árnyéka messze túl a dombon egészen a tó vizéig terjedt, és a narancsfák virágai a mozdulatlan, langyos esti légből ontották magukból kellemes illatukat. A kastély ablakai és ajtajai nyitva voltak, hogy ép-púgy, mint a forró nyári napokon beeresszék az épületbe az est hűvösét. A főépület bejáratánál a magas lépcső alján több szolga állt, az úton lefelé tekintve a parkba, mintha várakoztak volna valakire. A szép narancsfák egyike alatt egy zöldre festett kerti széken ezüstösen ősz hajú idős férfi ült, boldog megelégedettség kifejezésével még mindig fiatalosan friss arcvonásain. Tekintetével időről időre ő is végignézett a parkon, de aztán mindig visszafordult egy előtte álló csodaszép, nagy, fekete, fehérfoltos agár felé, aki azon igyekezett, hogy magára vonja az öregember figyelmét.

Aztán a kutya hirtelen nekiiramodott az úton, és rögtön ezt követően egy könnyű, rendkívül elegáns, két pompás sárga ló által húzott nyitott kocsi bukkant fel, és közeledett a ház felé. Egy daliás férfi ült az első ülésen, és vakítóan fehér gyeplővel irányította a merész paripákat, miközben szolgája livréjében karba öltött kezekkel a hátsó ülésen foglalt helyet.

A fehér hajú idős ember felállt, és a kocsi felé lépett, amikor az uraság megállította azt.

– Drága, öreg barátom, Bernard, mennyire örülök, hogy ilyen jó egészségben látlak! A gazdád itthon van? – kérdezte az idegen az idős embert, aki komornyik szerepét töltötte be ebben a kastélyban, és akit mindenki csak keresztnevéen Bernardnak szólított.

– Nem, Walcott úr, az uraság kilovagolt, és valószínűleg csak naplemente után fog visszatérni. Legszívesebben az esti órákban szokott sétalovagolni.

– Akkor még megmozgatom a lovakat egy kicsit a parkban. Mondd meg a gazdának, hogy odahaza pillanatnyilag magányos remeteéletet élek, mivel a húgom elutazott, és visszajönnék, hogy vele vacsorázzak. Nemsokára visszatérek.

Ezeknél a szavaknál Walcott megrántotta a lovak gyeplőjét, azok erre nekilódultak a kocsival, miközben a komornyik odafordult az egyik szolgálóhoz és megbízta, hogy értesítse a szakácsnőt, estére vacsoravendéget várnak.

A kocsi száguldva ért le a tó partjához, a nemes sárga paripák a könnyű járművel beértek a park árnyékos részébe, és hajtójuk ekkor ostorával végigsimítva csillogó szőrzetüket megnyugtató szavakat intézett hozzájuk.

Walcott jól megtermett, daliás férfi volt, vöröses, göndör hajjal, apró, élénk szürke szemekkel, feltűnően vörös arcszínnel, ábrázatán állandó mosollyal. Nem lehet azt mondani, hogy szabályos, szép alkat lett volna, mert jól táplált felső testéhez képest túl magas volt, de ügyesen megválasztott öltözetrel ezt a hátrányos megjelenést megfelelő mértékben el tudta rejteni.

Walcott személyisége kiemelkedően befolyásos volt ezen a vidéken, általánosan nagy tekintélynek örvendett előkelők és alacsony rangúak, gazdagok és szegények előtt egyaránt. Az egyik legjelentősebb len- és pamutfonoda tulajdonosa volt, ahol ezernél is több munkást foglalkoztatott. Milliomosnak számított, és aláírása egész Angliában valamint Amerikában is annyit ért, mint a készpénz. Tartományi- és állami ügyekben is súlya volt szavainak, a kormány szívesen meghallgatta tanácsait, és bár sohasem voltak politikai ambíciói, valójában mégis a nép fia volt. Különös igyekezettel támogatta a szegényeket és szorult helyzetben lévőket, és áldozatoktól sem riadt vissza, hogy segítséget nyújtson a rászorulóknak. A szegényebb néposztályok érdekében tőkét fogadott be saját üzletmenetébe, és minél kisebb volt a befektetett tőke, annál

nagyobb kamatot fizetett utánuk. Nemcsak a saját gyári munkásai, közvetlen környezetének napszámosai és kézművesei voltak neki hálások, ha kis megtakarításait befektethették és kamatoztathatták nála, hanem távolabbról is kínáltak fel neki gyakran jelentősebb pénzüsségeket, ezekre azonban mérsékeltebb kamatokat fizetett, melyek azonban még így is magasabbak voltak a szokásosnál.

Rossz termés és nagy drágaság alkalmával már több ízben egész hajórakomány kenyérgabonát és húst hozatott Amerikából, és ezeket a készleteit hitelben adta el a rászorulóknak, és bár a jól értesültek állították, hogy ezzel jó üzletet csinált, valójában mégis elegendő oka volt annak, hogy a „szegények emberének” nevezték. Már tíz éve özvegy volt, azonban nem házasodott meg ismét, a világ állítása szerint elhunyt felesége iránti túláradó szerelme miatt. Egyetlen lányának nevelését húgára, Amáliára bízta, és felesége halála óta háztartásának vezetését is ő látta el. Birtoka a tengerpart közelében egy kisebb, hajóval megközelíthető öböl partján volt, amely félmérföldnyire nyúlt be a szárazföldre. Birtokának másik oldala Aringthur parkjával volt határos, ahol az erdészlak állt.

A fűjtató paripákat lassú üggetésben vezette végig a park magas lombkoronája alatt, majd az enyhén ívelt, díszes vaskorlással ellátott hídon át a csörgedező patak felett, sustorgó vízesés mellett, egy dús füves tisztás körül, vadul magasba törő sziklák között, végül a kolosszális tölgyek által övezett fasor alatt egy kis telephez ért, amely egy barátságos, egyemeletes házból, kert melletti több gazdasági épületből, mezőből és kis szántóföldből állt. A főépület ajtaja felett egy nemes szarvas hatalmas agancsa díszlett, és jelezte egyúttal az erdész lakását. Ez volt az a hely, ahol Randolph Corblair, Edward Corblair apja élt, és ahol hosszú évek sora óta ősei az Aringthurok erdészeként töltötték földi pályafutásukat.

Alig gördült ki a kocsi a tölgyfasor alól az erdészház előtti kicsi, két pompás hársfa által árnyékolt térre, amikor annak ajtaján

kilépett az öreg Randolph Corblair és a gazdag, nagy tiszteletben álló Walcott úr felé igyekezett, hogy üdvözlje.

– Ej, ej Walcott úr, minek köszönhetem a megtiszteltetést, hogy láthatom? Idén igen ritkán volt rá alkalom, hogy láthattam magát – szólította meg őt szívéjes barátsággal, és kezével a kocsi ajtaja felé nyúlt, hogy kinyissa.

– Most nem, drága erdész úr, most nem szállhatok ki, rögvest tovább kell indulnom, de mégsem tehettem meg, amikor itt járok a „Goldspring” határán, hogy ne kívánjak jó napot magának, régi kedves, öreg barátomnak. Hogy van a kedves felesége és a fia, kapott tőle mostanában valami jó hírt? Alig múlik el nap, hogy ne gondolnék önre és kedves családjára, és a legnagyobb szerencsének tartanám, ha valami jó szolgálatot tehetnék magának, vagy legalább valami örömet szerezhetnék. Mennyire örülök, hogy ilyen jól néz ki!

Ezekkel a szavakkal ragadta meg Walcott az öregember kezét, és bensőségesen megszorongatta, miközben az többször meghajolt, és a túlmaradó barátságtól kissé zavarban válaszolt:

– Köszönöm, hálásan köszönöm. Hál’ istennek mindketten egészségesek, a fiam tavasszal visszajön, és gazdámnak hála, munkám megkönnyítésére segédvadászként szolgálatba lép.

– Ej, ej, hát ez pompás! Bizony kedves barátom, másik ilyen gazdát, mint a magáé, nem lehetne egykönnyen találni. A derék, kedves, tiszteletre méltó Aringthur. Bárcsak az ég hosszú életet tenne számára lehetővé! Most azonban, drága jó erdész uram, mennem kell, vacsorára jelentkeztem be a gazdájánál. Nemsokára azonban, igen hamarosan megint meglátogatom. A lányom rövidesen visszatér Londonból, és akkor az első derűsebb napon vele és a húgommal együtt ebéd után kijövünk, hogy úgy, mint régen, idekint a friss erdei levegőn megpihenjünk, és maguknál töltjük el az estét, drága barátom. Aringthur barátunk is bizonyára szívesen részt vesz majd ezen a partin. Most pedig isten áldja, viszont látásra! – mondta Walcott, miközben megint megrázta az erdész

kezét, majd amint a lovak ügetni kezdtek, levette szürke kalapját, és többször integetett vele vissza, az öreg vadász felé.

Randolph Corblair közepes termetű ember volt, széles vállú, erőteljes testalkattal. Jóllehet ősz haja hatvan évről árulkodott, lendületes, fiatalos mozdulatai és mindig derűs hangulata azonban meghazudtolták ezt, és a vadászatok alkalmával fürgesége és kitartása gyakran hozta szégyenbe a fiatalabb vadászokat.

– Milyen kiváló ember! – miközben a tölgyfásor között már messzebb továtűnő Walcott után nézett – talán jobban is járna, ha nem lenne ilyen túlzottan derék ember. Tényleg zavarba hoz, amikor ennyi szépet mond nekem.

II.

*A birtokos. A vacsora. Szörnyű bánásmód. A lóvásár. Az őrnagy.
Együttérzés. A fehér kanca.*

Walcott a fasorból az erdős rész felé irányította a kocsit, sárga csikói megint ügetésbe kezdtek. A kanyargós úton a könnyű koci szinte lebegni látszott. A tüzes esti égbolt fénye áttört a kastély mögötti fák között, amikor a bejárat előtt megint megállította papripáit.

Az öreg Bernard kinyitotta a koci ajtaját, Walcott kiugrott, és egy lakáj megragadta a gyeplőt, és elvezette onnan a kocsit.

– Úgy tűnik, hamarabb visszajöttem, mint a gazdád, jó Bernardom, így ideülök melléd a narancsfa alá. Gyere csak derék, hűséges lélek, úgyis már régebben láttuk egymást, mint szerettem volna! – szólott Walcott, miközben bizalmasan megveregette az öreg szolga vállát, aki egymás után többször meghajolt és zavarosan így szólt:

Walcott úr igen kegyes, sőt túlzottan jó hozzám, kérem, foglaljon helyet, vagy nem jönne be inkább a szalonba?

Walcott azonban visszakísérte az öreget a székéhez, és arra biztatta, hogy foglaljon csak helyet, miközben odahúzott egy másik széket, és leült mellé.

– Micsoda pompás egy kutya! – mondta aztán az agárra pillantva – gyere Swift, gyere csak ide, te szépséges állat! – és közben ujjával a kutya felé pattintott, hogy magához csalogassa. A kutya azonban behúzta a farkát, hátán felborzolta a szőrt, és fogaival vicsorítva Walcott felé morogott.

– Ejnye, ejnye, úgy tűnik, nem vagyok jó nálad, Swift. Gyere csak ide, hiszen a barátod vagyok – mondta Walcott, és megint pattintott az ujjával, mire a kutya haragosan ugatni kezdett felé, majd görbe háttal morogva elfordult tőle, és odébb vonulva leheveredett a homokba.

– El sem tudom képzelni, mi van ezzel a kutyával, hiszen egyébként mindenkivel olyan barátságos, tolakodóan hízelgő, önhöz pedig nem akar odamenni – mondta Bernard – de közben a kutya felugrott, és mint a nyíl, úgy száguldott lefelé a fűben a tópart felé, ahol lovas bukkant fel egy pompás fekete paripán a park fái között.

– Nézd csak, ott jön a fiatal barátom, Aringthur! – kiáltotta Walcott felugorva, miközben lesimította sárga selyem mellényét, megigazította nyakkendőjét, és a narancsfák alatt elindult az érkező felé.

Aringthur már messziről meglátta vendégét, paripájának lépteit azonban nem változtatta meg, hanem annak nyakán hagyta a gyeplőt, és játszani kezdett az agárral, mely ujjongó ugatással ugrált fel hozzá, és minden ugráskor megnyalta a kezét.

Walcott az utolsó narancsfához ért, amikor Oskar Aringthur is odaért, és barátságos meghajlással üdvözölte vendégét.

– Igen tisztelt barátom és szomszédom, bizonyára csodálkozik rajta, hogy ide jöttem, vacsorára meghívadni magam önnél.

Képzelve csak, kihunytt nálam a tűzhely, és remetévé váltam! – mondta Walcott, levéve kalapját és mély meghajlás közben kezét nyújtott a fiatalembernek.

– Örömmel üdvözlöm, Walcott úr, remélem, agglegény háztartásom képes lesz ellátni mindkettőnket elegendő élelemmel, de hová lett a kedves kisasszony testvére? – kérdezte Aringthur.

– Londonba utazott, hogy a kedves lányomat, drága Ágnese-met hazahozza, és atyai karjaimba visszavezesse. Kemény két év volt ez számomra, mialatt kénytelen voltam nélkülözni anyagi gyermekemet, ámde milyen áldozatra képes az atyai szív, ha gyermeke sorsáról van szó! Ágnesnek feltétlenül hosszabb időt kellett eltöltenie egy nagyobb világban, hogy megszabaduljon a vidéki lány ügyetlenségeitől. Bizonyára emlékszik rá, kedves Aringthur, hogy könnyed társalgási stílusra még nem tett szert, amikor két évvel ezelőtt Londonba vittem, jöllehet képzése minden más vonatkozásban befejeződött.

– Kisasszony lányára alig emlékszem, mert annak idején, amikor a bentlakásos iskolából visszatért magához, nem találkoztam vele. Egyébként a nagyvilágban zajló élet könnyen megtámadja egy romlatlan, szűzies élet értékes tükrét, és soha nem is helyettesítheti természetes zavartalan tisztaságát! – válaszolta Aringthur, miközben a kastély előtt leszállt a lováról, azt átadta az egyik lakájnak és még egyszer üdvözölte vendégét.

– Oskar Aringthur hat láb magas, karcsú, kifejezetten kellemes megjelenésű, huszonöt éves fiatalember volt. Igen világos bőre, és szabályos, szép arcának sápadt színe teljes harmóniában volt nagy, sötét szemeivel, hosszú, fekete szempilláival, széles, szép metszésű szemöldökeivel, és csillogó, hullámos, varjú fekete hajával. Ez a fekete és fehér kontraszt komoly és búskomor kifejezést kölcsönzött neki, és a derű csak olyankor futott végig ábrázatán, amikor friss, piros ajkai mosolyra nyíltak, és köztük megcsillantak vakítóan fehér fogai. Csak fekete öltözetet viselt, számos pompás lova is fekete vagy fehér volt, és kutyái is kivétel nélkül vagy feketék, vagy fehérek voltak. Valójában tényleg ko-

moly fiatalember volt, de semmi esetre sem kedvetlen vagy szélsőes, vidámsága azonban soha sem öltött hangos vagy tomboló mértéket, ami egyébként gyakran jellemzi a fiatal férfiakat. Ennek az lehetett az oka, hogy korán elveszítette szüleit, és egyetlen gyermekként már egészen fiatal férfiként hatalmas vagyon birtokába jutott, amelynek irányítása komoly elfoglaltságot jelentett számára. Már szülei életében is mindig arra törekedett, hogy kívánságaiknak és utasításaiknak a lehető legjobban tegyen eleget, haláluk után pedig minden rendelkezésük és akaratuk duplán szent volt számára, és valódi jámbor türelemmel látott el minden feladatot, hogy szülei elképzelései és akaratai teljesüljenek. A közjó érdekeit szolgáló létesítmények mindig támaszra találtak személynél, nélkülözők és rászorulóknak sohasem kértek hiába tőle segítséget, szülei bérlőinek és szolgálóinak még jobb sorsot biztosított, mint amilyenben azok szülei élete során részesültek. Szülei lovait megtartotta, a házban, parkban, erdőben és mezőn mindenhol, ami létrejöttét az elhunytaknak köszönhette, mindent továbbra is rendben tartott. Hajlamai és kedvtelése nem nagyon hozták őt kapcsolatba a világgal, igen értékes könyvtára idejének nagy részét igénybe vette, éjszakába nyúlóan zongorázott és énekelt. Szenvedélye volt szép lovak és kutyák tartása, a vadászat jelentette számára a legkedveltebb kikapcsolódást számos tennivalója után, amit vagyonának igazgatása igényelt. Nagyra becsülték közelben és távolban, azonban kevés alkalmat adott rá, hogy közelebről is megismerjék, miközben ő maga mindenkit barátságosan és udvariasan meghallgatott. Walcott volt Aringthur legközelebbi szomszédja, de ugyanúgy viszonyult hozzá, mint ahogyan szülei is tették: Szomszédként előzékenyek voltak, amiből azonban semmiféle jog sem volt levezethető, a bizalom sohasem vált bizalmasággá, és a túl gyakorivá váló kapcsolattartás ellen mindig talált megfelelő udvariassági formát. Egyébként is Walcott egyáltalán nem volt az az ember, aki barátként passzolt volna hozzá. Az üzleti forgatag, amelyben élt, teljes tevékenységét lefoglalta, és azon kívül semmire sem maradt ideje. Aztán Aringthur számára nem volt elég egyenes és természetes jellem, és már a különbség

sem tett lehetővé szorosabb kapcsolatot, hiszen Walcott már elmúlt ötven éves.

– A legnagyobb örömmel üdvözlöm házámban! – mondta Aringthur a vendégének – jó szomszédként már tényleg régen nem látogatott meg.

– Persze, tényleg sokkal régebben, mint ami szívem szerint volt, tisztelt barátom. Nekem is hiányzott már ez a látogatás, de hát üzletember vagyok, és amint ön is bizonyára jól tudja, sokkal inkább mások, mint saját magam javára. Ha nem a számos rászoruló érdekében történne, akiknek a sorsa az én üzletvitelemtől függ, már régen feladtam és egy nyugodt kikötőt létesítettem volna magamnak, hogy csak az olyan kedves szomszédaimnak éljek, mint amilyen ön – válaszolta Walcott, miközben Aringthurral együtt lépkedett felfelé a kastély előtti széles kőlépcsőn, amelynek felső szintjén egy kétszárnyú, most tágra nyitott üvegezett ajtó vezetett az ebédlőbe.

A lépcsőn felérve Aringthur az egyik lakájjal székeket hozatott ki ide az ebédlőből, és letelepedett a vendégével, hogy a vacsoráig még élvezzék a langyos, üdítő, a narancsfák virágai által illatosított esti levegőt.

– Szívesen elhiszem, hogy a munka olykor már terhes önnek, különösen a kispénzű emberek okoznak sok fáradtságot, akiknek csekélyke tőkét igazgatja, és amelyekre olyan jó kamatot fizet. Azonban el is ismerik mindenhol, hogy feláldozza magát a közjóért – mondta Aringthur, miközben a szép agár nyakát simogatta, mely hízelegve hozzá simult.

– Már odáig jutottam, hogy alig tudok elmenekülni az emberek elől, mindenki nálam akarja befektetni a pénzét, és kénytelen vagyok üzleti tevékenységem egyre kiterjeszteni pusztán csak azért, hogy forgassam idegen emberek tőkét. Tényleg a rabszolgájukká tesznek engem. Persze jómagam is sokat keresek vállalkozásaimon, de mondja meg nekem, hogy igen nagy vagyonom mellett miért kell még tovább kínoznom magam!

– Van nagyobb nyereség is, mint maga a megszerzett arany: A nemes cselekedetekért elhangzó köszönet, ebben a vonatkozásban a munka már nem jelent kint – válaszolta Aringthur.

– Teljesen igaza van, és ez az, ami miatt örömmel viselem a sok fáradságot és megerőltetést, csak a jócselekedet tudata jelenti számomra a rövid pihentető pillanatokat, és kedves Ágnesemre gondolva is örömet okoz nekem a nyereség, amiben olyan bőségesen van részem, hiszen egykor majd ő kapja meg mindazt a gazdagságot, amit munkámmal halmoztam fel. Ha az ég abban a kegyben részesít, hogy még halálom előtt egy derék ember oltalma alatt láthatom őt, akkor több kívánságom már nem is lesz ebben az életben – mondta Walcott, miközben futó pillantást vetett Aringthurra.

– Megvannak még a sárga paripái? – vetette közbe amaz – környékünk szinte legjobb lovai.

– Persze, ha az ön lovaitól eltekintünk. De az én ízlésem szerint is teljesen igaza van, hiszen én is sokra tartom a fekete és fehér paripákat. Azonban ezekben a színekben semmi pénzért nem találtam olyan nemes állatokat, mint az én sárgáim, így belenyugodtam ezekbe, jöllehet két fekete paripával Ágnesemnek is nagy örömet szereztem volna, mivel csak a fekete és fehér lovakat szereti.

– Déli növényeit bevitette már a melegházba? Kertészeim már a múlt héten be akarták vinni a narancsfákat, én azonban ebbe nem egyeztem bele, de lehet, hogy nem volt igazam, mivel egy hirtelen fagynak igen káros hatása lenne, azonban annyi örömet okoznak nekem, és gondolatban gyakran úgy elvarázsolnak szép déli tájakra, hogy nem szívesen válok meg tőlük.

– Engem is hasonló gondolatok tartanak vissza attól, hogy narancsfáim bevitesssem téli szállásukra, és arra is gondoltam, hogy megszépítik Ágnesem hazatérését és fogadását otthonában, mert nagyon odavan a déli növényekért. Milyen gyakran hallgattam őt még későn este is, amikor hárfájával a narancsfák alatt üldögélt, és kedves dalait kísérte, és olykor nem szívesen szakítottam félbe

a hűvös az éjszakai levegőre figyelmeztetve. De hála istennek, egy kis friss szellő nem árt meg neki, hiszen maga a megtestesült egészség – mondta Walcott.

– Ah, Bernard – kiáltott fel Aringthur, miközben felállt, és lefelé tekintett a lépcső kőkorlátja felett. – Érdeklődd meg, hogy elkészült-e már a vacsora!

Aztán az alábbi szavakkal a vendégéhez fordult: – Úgy gondolom jobb, ha bemegyünk, kezd hűvös lenni – és vendégét bekísérte a terembe, amely ekkor már ki volt világítva, és kandallójában vidáman lobogott egy kis tűz. Letelepedtek a tűz előtti kényelmes karosszékekbe, és az agár elnyúlt gazdája lábai előtt a puha szőnyegen. A terem boltíves plafonjáról lógó pompás, bár régimódi ezüst csillárból, mely az ezüstneművel gazdagon megrakott asztal felett függött, a viaszgyertyák olyan fényt árasztottak, hogy a terem falán függő, értékes aranykeretes nagy, mindenféle vadászatot ábrázoló olajfestmény részletei is jól felismerhetőek voltak. A régies stílusú bútorokon látható volt, hogy már korábbi generációkat is kiszolgáltak, kényelem tekintetében azonban az újabb idők valamennyi bútorán túltettek.

– Semmi sem tudja felülmúlni ezeket a régi karosszékeket – mondta Walcott, miközben kényelmesen hátratámaszkodott székének bársonykárpitjára, és kezeit kényelmesen a karfákra helyezte. – Ezek a karosszékek is bizonyára drága szüleitől származnak. Annak idején gyakran ültem ezekben megboldogult apjával szemben, és szívesen hallgattam őt, amint örömmel számolt be a maga testi és szellemi fejlődéséről. Annak idején tizennégy éves volt, már a legjobb lovas a környéken, és olyan fürgén fordította a Korneliust, mint német tanárja saját maga. Mi lett abból a fiatalemberből?

– Visszatért Németországba, és szülőhelyén egy plébániát kapott. Megboldogult apám életjáradékot adományozott számára, amit tőlem a mai napig megkap. Legutóbbi levele szerint igen jól megy a sora – válaszolta Aringthur.

– Nem csoda, hogy megboldogult apjának valamennyi szolgálója még sírjában is áldja őt, hiszen jótetteiben még halála után is részesülnek. Az öreg Corblair erdész személyében is igen hűséges szolgát hagyott magára. Ma estefelé nála jártam. Még mindig igen jó erőben van, boldogság és megelégedettség sugárzik arcáról. Az Aringthur név kétségtelenül garantálja errefelé a földi boldogságot – mondta Walcott ünnepélyes hangon, és könnyedén meghajolt Aringthur felé.

– Az öreg Corblair igen derék ember éppúgy, mint elődei is azok voltak, és amilyen a fia is lesz. Edward tavasszal valószínűleg visszatér apjához, hogy valamelyest könnyítse szolgálatát. Kiváló képességű ifjú, tiszteletre méltó fiatalember. A dublini kollégiumban a legmagasabb dicséretekben részesült, Skóciában derék erdösszé képezte magát, és példamutató életet él. Örülök neki, hogy visszakérül a közelembe, mivel ráadásul igen ügyes vadász. Fiatal éveimben játszótársam volt, legkorábbi vadászélményeinket együtt szereztük, együtt úsztunk, vívtunk és lovagoltunk. Hiszen ön ismeri őt, gyakran járt a házukban, mielőtt Skóciába ment.

– Valóban szeretetre méltó fiatalember, az irigység egyáltalán nem jellemző rá. Mindig szórakozva figyeltem meg, amint a kertszemmel a melegházakban és a kertben a növényeket nézegette és préselni valókat gyűjtögetett a herbáriumába. Én is nagyon örülök neki, hogy viszontláthatom – válaszolta Walcott – miközben a lakájok közül az egyik, akik az ételeket felhordták, jelentette urának, hogy a vacsora tálalva van, és vár rájuk. Aringthur asztalhoz ült vendégével, és elmúlt időkről bizalmas beszélgetésbe mélyedve elfogyasztották vacsorájukat. Az egyik fali tükör előtt álló pompás óra már tizenegyet ütött, amikor Walcott felállt, hogy útnak induljon hazafelé. Kocsija rövidesen megjelent a magas lépcső előtt, Aringthur lekíserte őt, és Walcott ezernyi köszönet kíséretében ajánlotta magát barátságos vendéglátójának, és sárga paripái szapora léptekkel indultak útnak vele a felkelő Hold fényében.

Másnap reggel Aringthur lakhelyétől csak néhány mérföldnyi távolságra lévő W.-ben már napfelkeltekor igen élénk volt az élet, mert aznap kezdődött az évenként tavasszal és ősszel rendszeresen megtartott lóvásár. A vendéglők istállói előtt lókereskedők és szolgálók szorgoskodtak, lovaikat mosták, csutakolták és kefélték, sörényüket és farkukat rendezték, valamint tiszta hevederekkel tarka pokrócokat raktak rájuk, hogy lehetőleg tetszetős látványt nyújtsanak, miközben mások ezekkel a munkálatokkal már végeztek, és azon fáradoztak, hogy a lovak előnyös temperamentumára is hatást gyakoroljanak, amit mindenki a maga módján igyekezett elérni. Emitt hosszú gyeplőn ügetve futtattak körbe egy lovat, és nyelveikkel csettintve tüzeltek élénkebb járásra, amott egy másikat ostor lóbálásával és pattintásával próbálták szaporább mozgásra bírni. Gyakran előfordult, hogy lelketlenül ostorral és bottal püfölve készítettek fel lovakat az eladásra, hogy az így előidézett rettegéssel pótolják az állatok hiányzó temperamentumát.

A lókereskedők rövidesen kezdték lovaikat a városból kivezetni egy közeli nagy sík területre, hogy ott a számukra kialakított standoknál oszlopokhoz kössék, miközben vidékről is számos paripát hoztak értékesítés céljából. Rövidesen sok száz állat töltötte meg a vásár területét, mindenféle fajta, a legnemesebb teli-vértől a közönséges vidéki lóig, a méretes szekérhúzó gebétől a legkisebb shetlandi póniig, és mindenféle réteg képviselte magát a látogatók és vásárolni szándékozók között, ki kocsin, ki lovon, ki gyalogosan érkezve. A hosszú sorokban kiállított lovak közötti széles út igen megelevenedett, hangosan dicsérgették az egyes állatokat, ostorpattogás, hangos nevetés és vad kiáltozás harsant fel a tarka hullámzó tömegből. A hosszú, poros úton le-fel ügettek a vevőknek bemutatott lovak, melynek során az eladók minden rafináltságukat és elmésségüket bevetették, hogy elrejtsek a szemlélődő pillantások elől árújuk hiányosságait és hibáit. Egyre újabb eladandó lovakat vezettek fel a környékről a vásárba, hogy elfoglalják az eladott és már elvezetett lovak helyeit.

A lovak rögzítésére szolgáló oszlopsor végénél ekkor egy nagy, barna, herélt lovat gyeplőn maga mögött vezető vidéki pap jelent meg, hogy szintén eladásra kínálja az állatot. A pap, név szerint Hamilton, nagy, széles vállú, jól táplált, ősz hajú, feltűnően szögletes fejű, vastag ajkú férfi, egy vidéki parókia vezetője volt. A parókia odaítélése az Aringthur család hatáskörébe tartozott, és Oskar Aringthur elhunyt apja utalta ki számára. A prédikátor ezt a lovat is ura jóságának köszönhette, és az elmúlt hosszú évek során minden vasárnap reggel ez a ló vitte a különböző templomokba, ahol jogosult volt istentiszteletet tartani.

A legnemesebb vérvonalú állat fiatal éveiben maga volt a megtestesült szépség, hosszú időn át Aringthur apjának büszkesége és öröme volt. Tizedik életévében azzal a céllal, hogy nyugodt öregkort biztosítson számára, odaajándékozta a fent nevezett vidéki papnak, és azt ajánlotta neki, hogy ápolja és gondoskodjon jólétéről. Ígéretének megfelelően a pap jól bánt a lóval, hiszen nemcsak szolgálati útjait tehette meg biztonságosan és veszélytelenül a hátán, hanem a nehéz, négyülékes családi kocsit is egyedül elhúzta, amikor Hamilton feleségével és öt gyermekével látogatásokat tett a környéken. Bár az erőteljes állat még mindig jó húsban volt, a kor azonban már megtette hatását, kialudt a tűz, mely egykor élénkké tette lépteit, az emelkedők előtt olykor megállt terhével, mintha erőt akarna gyűjteni, és a pap a feleségével egyetértett abban, hogy az öreg paripa életében a mostaninál többé már nem lesz kedvezőbb alkalom, hogy említésre méltó áron el tudják adni.

Hamilton ezért ezen a reggelen alaposan lepucoltatta, lassan idelovagolt vele, nehogy túl kimerültnek látsszon, és odakötötte az egyik még szabad oszlophoz, miközben körülnézett a közelben álldogáló férfiakon, hátha valamelyiknek az ábrázatán felismeri, hogy éppen ilyen lovat képzel el magának. Aztán egysoros, fekete kabátjának zsebéből tarka selyem zsebkendőt húzott elő, leporolta vele térdig érő fényesre suvikszolt csizmáját, széles karimájú kalapját is letörölte vele, aztán végigtekintett a környéken, hogy a tömegben esetleg nem veszi-e észre ifjú patrónusát, Oskar Aringthurt. Ugyanis igyekezett elkerülni, hogy a ló eladása annak

tudomására jusson, mivel az állatban ő még mindig nagyra becsülte azt a szolgálatot, melyet apjának nyújtott, és kellemetlenül érintené, ha öreg napjaiban más, esetleg rossz kezekben látná viszont. Hamilton abban bízott, hogy sikerül hamar túladnia a lovon, mielőtt még Aringthur megjelenik, mert abban biztos volt, hogy a lóvásárról ő sem fog hiányozni. Egyelőre azonban még igen korán volt, és a forgalom a piacon csak nemrég kezdődött el.

A pap elvegyült a tömegben, és imitt-amott utalt rá, hogy neki is van egy eladó lova. Nemsokára néhány érdeklődővel ott állt „Favorit” mellett, ahogyan az állatot korábbi gazdája hívta, dicsérgette annak erejét és jóságát, koráról azonban mélyen hallgatott.

A herélt lovat minden oldalról megnézegették, megvizsgálták, és Hamilton némi borralalóért beszerezett egy fiatal fickót, hogy mutassa be a lovat az érdeklődőknek. Ez azonban nem vált a javára, mert az öreg, hűséges állat minden ráncigálás, gyeplőjének húzogatása ellenére lassú lépkedéséből nem hagyta magát kikökeníteni, többször is ellenszegült annak, hogy engedelmeskedjen a fickó finomnak éppen nem nevezhető noszogatásának, fejét hátravetve csodálkozva nézett az idegenre.

Általános hahota és gúnyolódás volt ennek következménye a körülállók részéről, a lelkészt faggatni kezdték, hogy vajon Cromvell paripáinak valamelyikéről van-e szó, vagy esetleg eladná-e a paripa bőrét, az egyetlen értékes holmit, és ily módon szórakoztak rajta és az állaton, amikor egy lókereskedő furakodott át a derűs tömegben, megnézte a lovat, majd intett tulajdonosának, hogy vonuljon vele félre.

– Adok magának öt fontot a heréltér, ezzel a pénzzel az utolsó szőrszálaig meg van fizetve.

– Annyiért nem adom el, hangzott a válasz, telivérről van szó, és a maga idején az ország egyik leghíresebb lova volt.

– Annak már jó ideje lehet, akkoriban talán még évszámok sem voltak. Öt fontot kockáztatnék érte, talán találok egy régiség-

kutatót, aki megvenné tőlem. Mondjon igent vagy nemet! Tehát megkötjük a boltot? Egy pfénninggel sem adok érte többet, mondta a kereskedő, és olyan mozdulatot tett, mintha távozni akarna a lelkésztől.

– Tényleg túl keveset akar adni érte, válaszolta amaz vonakodva.

– Nos, hát ahogy akarja. Tartsa meg magának a tevéjét, jövő tavasszal talán már a feléért is oda fogja adni nekem.

A kereskedő ezekkel a szavakkal elfordult Hamiltontól, ő azonban karon ragadta, és így szólt:

– Jól van, vigye, Isten nevében. Magával megyek a városba, és az „Arany kereszt” fogadóban majd átveszem a lószerszámokat.

A lókereskedő erre elkapta a ló kantárját, és a lelkész kíséretében elindult a város felé, miközben a körülállók hangosan nevetve tréfalkozásokat és jókívánságokat kiáltottak utánuk.

A fogadóhoz érve a vevő kifizette Hamiltonnak a kialkudott árat, átadta neki a nyerget és szerszámokat, előszedett egy kötőféket a táskájából, és a heréltet elvezette azzal egy másik fogadóba. Annak körülzárt udvarában megállt, néhány szolgáját előhívta az istállóból, és szólt nekik, hogy hozzanak ki nyerget, szerszámokat és ostort. Utasítását rögvest végre is hajtották, az öreg Favoritot felnyergelték, egy erős, új kantáron kívül még egy orrféket is felraktak rá, annak hosszú szíját a lókereskedő kézbe vette, és a lovat elkezdte körbe futtatni maga körül, miközben a két szolga az állatot követve ostorcsapásokkal vágára serkentették azt. Favorit számára teljesen új volt ez a bánásmód, bosszúsan rázta a fejét, és nagy ívekben ugrott előre, hogy elmeneküljön üldözői elől. Azok azonban szorosan mögötte maradtak, és megduplázták az ütések számát és annak erejét. Az öreg állat döbbenete pillanatról pillanatra egyre fokozódott, nagy, szép szemei vadul szikráztak, de rövidesen a kétségbeesés kifejezése tükröződött bennük. Kitágult orrlyukai vérvörösre színeződtek, horkanva fújta ki tüzes lehele-

tét, és minden ugrásakor tajték repült szét fogai közül. Minden mozdulata, lépése és ugrása megcsúfolta életkorát, poroszkálva száguldott körbe-körbe a lókereskedő körül, még mindig a kegyetlen ostorcsapások alatt. Hirtelen azonban, mintha elfogyott volna a türelme, megállt, új gazdája előtt felágaskodott, és hangosan csikorgatta a fogait.

– Állj, állj! – kiáltotta ekkor a kereskedő – most már hagyjátok békén! Te jó isten, lesz vele gondunk elég, mire sikerül megint megszelídíteni. Nézzétek csak a gebét, hogy ágaskodik itt előttem! Valaki, aki nem ismeri a keresztlevelét, a végén még ezer fontot is hajlandó lesz fizetni érte.

A szolgák visszaléptek, és a kereskedő egyre rövidebbre vette a szíjat, miközben megnyugtató hangon szólt az agyonhajszolt lóhoz, és megpróbált közeledni hozzá. A ló azonban hátrált, háborgó tekintettel meredve rá, és vadakat horkantott felé, mint egy ragadozó. Favorit végül farával elérte a kerítésfalat, és elfordította a fejét, hogy a kereskedő ne férjen hozzá, ő azonban gyorsan odalépett, és elkapta a kantárt. A felingerelt állat ebben a pillanatban hatalmas ugrással átugrott felette, az orrfékhez rögzített kantárral a földre rántotta, és elszabadulva vad ugrásokkal összevissza száguldani kezdett az udvarban. Kínzó elöl azonban nem tudott elmenekülni, és miután a szolgák távoztak az udvarból, a lókereskedőnek számos kezdeti eredménytelen próbálkozás után végül sikerült elkapnia a kantárt, és valamennyire megnyugtattia az állatot. Levette róla az orrféket, barátságosan beszélve hozzá megpaskolta széles, masszív nyakát, és a szolgálai után kiáltott, hogy az istállóból hozzanak ki egy pokrócot, és dörzsöljék le az izzadságot a ló szőrzetéről. Favorit azonban alighogy észrevette az egyik ostorozó embert, horkantva visszahőkölt, felágaskodott, és megpróbált elszabadulni. A szolgál kénytelen volt sürgősen megint eltűnni, a kereskedő ismét megnyugtatta az állatot, levette róla a nyeret, megragadta a gyapjúpokrócot, és saját kezűleg elkezdte vele ledörzsölni az állatot, miközben annak szemei az istálló ajtajára tapadtak, és még mindig remegve időről időre hangosan és görcsösen felhorkantott. Az ember jó fél órán keresztül

dörzsölte minden oldalon a paripát, mire megszáradt a szőrzete, és végre fényes lett, mint a tükör. A lókereskedő ekkor fésűt és ollót vett elő táskájából, megfésülte és megnyírta sörényét és farkát, az állat lábairól levágta a túl hosszú szőrszalakat. Favoritban most már senki sem ismerte volna fel a lelkész öreg lovát, olyan büszkén, nemesen és fiatalosan állt ott felizgatott állapotában, erőteljes nyakán határozottan tartotta szép fejét, tekintetével vadul nézett körül, és felemelt farkával oldalát csapkodta. A lókereskedő a gyeplőt az istálló falában lévő egyik kampóhoz kötötte, barátságosan szólt az állathoz, megsimogatta szép, fényes szőrzetét, és láthatóan meglegedve néhány lépést hátralepett tőle, hogy sikeres művében gyönyörködjön. Aztán saját maga előhozott az istállóból egy új, piros pokrócot, a nyereggel együtt felrakta az állatra, és a lehető legnagyobb erővel meghúzta a szíjakat. Kinyitotta az udvar kapuját, leoldotta a gyeplőt a falról, és felült a paripára, miközben szólt a szolgáinak, hogy ostorral a kezükben távolabbról kövessék őt a lóvásárba. Favorit tánclépésekben vitte végig lovasát az utcákon, ide-oda vetette a fejét, mintha bizalmatlan lenne a mellette elhaladókkal. Ellenkező oldalról érte el a vásárteret ahhoz képest, ahol elhagyta. A kereskedő alig érte el azt a pályát, ahol az érdeklődőknek bemutatták a lovakat, amikor Favorittal ügetni kezdett, és szinte repülve igyekezett vele le és fel a nézelődők között. Általános, hangos üdvívalgással üdvözölték, és nagy számú érdeklődő tolakodott körülötte, hogy közelebbről megnézzék a nemes lovat. Az érdeklődők között volt Osburne őrnagy is, annak a fiatal segédvadásznak az apja, akit Howard erdész házában ismertünk meg Skóciában.

Osburne őrnagy az utolsó Napóleon elleni háborúban az angol hadseregben szolgált, melynek során igen jelentős vagyonra tett szert. Annak jellegéről és módjáról, miként sikerült ez neki, számos sötét szóbeszéd keringett, sokan úgy vélekedtek, hogy Spanyolországban mások tulajdonának megszerzésére használta ki az alkalmat, kastélyokat fosztogatott, és az elrabolt értékeket a közelmúltban elhunyt testvérével vitette Németországba, ahol eladatta. Pontosabban régi mesterek nagy számú olajfestményéről volt szó, sőt egyesek azt is állították, hogy állítólag még a templomi

kincsek sem voltak szentek előtte. Sokra becsülte nagy vagyonát, valamint őrnagyi rangját, gazdagságát és rangját minden nyilvános alkalommal igyekezett kifejezésre juttatni, mivel a jobb privát körökben ezt nem igen akarták észrevenni. Szerény származású volt, képzettsége nem állt összhangban jelenlegi rangjával, és azok az emberek, akik közé olyan szívesen számította volna magát, felkapaszkodóként igyekeztek őt távol tartani köreikből. Alacsony termetű, testes ember volt, kerek, vörös ábrázattal, húsos ajkakkal, vastag orral és apró, élénk szemekkel. Igen sokat adott legújabb divat szerinti öltözetére, óráján súlyos aranyláncot viselt, nyakkendőtüként pedig egy nagy briliánt.

– Mibe kerül a gebe? – kiáltott fel hangosan a lókereskedő felé, miközben elkapta a ló száját és megpróbálta kinyitni, hogy meg tudja ítélni az életkorát.

Favorit azonban egyet horkantva visszahőkölt, mivel a rengeteg ember és a lárma ismét felidegesítették. Lovasa megnyugtató hangon igyekezett lecsillapítani, és azt javasolta Osburne úrnak, hogy valamelyest óvatosabban közelítsen a tüzes paripához, miközben az őrnagynak mégiscsak sikerült belenéznie annak szájába.

– Már nincs meg a keresztlevele – kiáltotta nevetve – valószínűleg már a spanyol hadjáratban is részt vett.

– Akár van keresztlevele, akár nincs, mutasson nekem a jelenlévő gebék között egy másikat, amelyiknek olyan csontozata és futóművei vannak, mint az enyémnek, és ha sikerül, akkor ezt ingyen odaadom magának – válaszolta büszkén a kereskedő, miközben lábaival enyhe nyomást gyakorolt a lóra, és rövidebbre fogta a gyeplőt. Favorit azonnal felágaskodott, a körülállók rémülten félreugrottak, miközben lovasának erővel kellett féken tartania az állatot.

– Nos hát mi az ára? A gebe öreg, de még jó karban van. Ha tisztességes összeget kér érte, lehet, hogy megkötjük a boltot, mondta Osburne hangos, hencegő hangon, lábait szétterpesztve, karját lecsapva. Mindeközben egy másik érdeklődő is odalépett,

és kezdte alaposan szemügyre venni a lovat, majd odaszólt a lókereskedőnek, mielőtt még az megválaszolta volna az őrnagy kérdését:

– Harminc fontot adok a heréltért. Ügessen vele egy kicsit, látni akarom a járását.

– Én harmincöt fontot adok érte anélkül, hogy még egyszer ügetni látnám! – vetette közbe gyorsan Osburne, az idegen előtt odalépve a kereskedőhöz, és kezét a ló nyakára tette.

– Persze kérdés, hogy én nem adok-e többet érte. Csak látni akarom a járását. Lenne szíves? – ragadta magához a szót ismét az idegen, és kézzel intett a kereskedőnek.

– Kérem őrnagy úr, engedje meg, hogy még egyszer megfuttassam, legalább ön is még egyszer megnézheti.

Osburne felé intézett ezen szavak után a kereskedő mondott valamit a lónak, mire az olyan iramban lódult neki lefelé a pályán, hogy a kavicsok csak úgy repkedtek szanaszét mögötte a levegőben.

– Hurrá! – harsant fel a pálya mindkét oldalán tolongó tömegből az üdvrivalgás, amint Favorit elszáguldott közöttük tágra nyílt orrlyukain fűjtatva, félénk pillantásokat vetve az össze-vissza kiabáló nézők felé. Azonban alig futotta le a pálya felét, amikor az ujjongó néptömeg legelső sorában felismerte a lókereskedő egyik ostorral hadonászó szolgáját, aki így akarta a lovat a legnagyobb erőfeszítésre készíteni. A rémült állat hatalmas lendülettel oldalra ugorva tért ki, és nagy igyekezettel próbált kínzójának közeléből elmenekülni, ámde lovasa akkora erővel rántotta vissza, hogy az ajkairól lehulló tajtékot vér szennyezte, sarkantyúinak éles fogait pedig mélyen a lágyékába döfte. A nemes öreg Favorit, aki fiatal korától ahhoz volt szokva, hogy lovasának leghalkabb utasításainak is azonnal engedelmességen, széles nyakát kidomborítva jobb vállát előre lendítette, magasra emelkedett, hogy vágtazni kezdjen. Ekkor megint észrevette a szolgát a tömegben ostorral a kezében, amint felé igyekszik, és a rettegett eszközt ütésre emeli.

Ez már túl sok volt az öreg paripának, minden erejét összeszedve tett még egy második és harmadik ívelt ugrást, mire lovasa a nézők tomboló tetszésnyilvánítása közepette feje felett messzire előre repült a homokba. Favorit lebegő sörénnyel vágatott lefelé a pályán szabadulást keresve, a pálya végén azonban a nézők kiáltozva elállták útját, kalapjaikat lengették, kendőket lobogtattak, és botjaikkal csapkodtak felé. A megfélemlített ló magasra ágaskodott a lármázó tömeg előtt, aztán visszafordult a pályán, és vágatva megindult felfelé. Ebben a pillanatban a fiatal Aringthur utat tört magának a tolongásban, hogy megtudja a nagy izgalom okát, mivel a hangos kiabálás, harsogó nevetés, vad hurrá kiáltások és a tömeg ide-oda tolongása arra utalt, hogy itt valami szokatlan dolog történik.

Aringthur némi fáradozás árán éppen odaért a pályához, amikor Favorit elszáguldott előtte, és röviddel odébb az elé ugró tömeg megint feltartóztatta. A félelem és kétségbeesés legmagasabb fokára hágott az állatban, ami haragot és dühöt váltott ki benne. Vadul szikrázó szemekkel magasra ágaskodott, mellső lábaival támadói felé rugdalt, majd gyors fordulatot követően hátsó lábával rúgott feléjük. A nézők köre, mely a felingerelt állat körül képződött, gyorsan tágulni kezdett, az emberek félénken hátrahőköltek, az állat pedig horkantva és fejét rázva nézett körül, mintha támadói közül valakit küzdelemre hívna ki, miközben fogait csikorgatva a földet döngölte.

– Istenem, Favorit, hát lehetséges ez, tényleg te lennél? – kiáltott fel Aringthur a legnagyobb csodálkozással és beugrott a körbe a lóhoz, miközben többször a nevéen szólígtatta, és felé nyújtotta kezét.

Az öreg állat azonnal felismerte fiatal évei barátját, aki annak idején gyakran nyújtott feléje egy-egy darab cukrot vagy marék zabot, és odaügetett hozzá, fejét a vállára tette és hozzásimult, mintha segítségét kérné.

– Hogyan kerül ide ez a ló, és mi történt vele? Kizárt dolog, hogy ezt a piros pokrócot az én lelkészem rakta volna rá – kiál-

totta a csodálkozva körülötte állók felé, miközben az állat nyakát paskolta, és megsimogatta az orrát.

– Hamilton atya merre van? – folytatta egy ismerőshez fordulva.

– Kora reggel volt itt, és a lovat eladta egy kereskedőnek, akit pont az előbb dobott le a hátáról – válaszolta a megszólított, és a pálya másik vége felé mutatva még hozzáfűzte: Ott jön a mostani tulajdonos.

Porosan és káromkodva közeledett bicegve a lókereskedő, és a vasalt ostort kezében lóbálva esküdözött, hogy a bestiának szétveri a fejét. Odaért Aringthurhoz, és el akartra kapni a lónak a gyepelőjét, de az elé állt, és így szólt hozzá:

– Mennyiért vette maga ezt az állatot? Visszaadom a pénzt, amit adott érte.

– És talán hajlandó még a sérült lábam gyógyításának költségeit is megfizetni? – válaszolt a kereskedő gúnyosan. – Az, hogy mennyit fizettem a gazfickóért, az én dolgom, és az is, hogy a tulajdonomat mennyiért vagyok hajlandó eladni.

– Én harminc fontot ajánlottam az állatért – szólalt meg az a férfi, aki Osburne őrnaggyal vitázott az áron, miközben barátságosan meghajolt Aringthur előtt. – Pont egy ilyen lovat keresek.

– Becsapnák magát, mert az állat több mint húsz éves, és elhunyt apám ajándékozta Hamilton lelkésznek, hogy ő tartsa kegyelemkenyéren. Valószínűleg undorító bánásmód miatt került pillanatnyi felingerelt állapotába, aminek az volt a célja, hogy jó áron lehessen eladni. Néhány nap múlva azonban egy lomha, céljaira használhatatlan állat állna az istállójában – válaszolta Aringthur, miközben levette a kalapját, és barátságosan üdvözölte az idegent.

– Egy másik úr harmincöt fontot kínált érte – szólalt meg a lókereskedő, és tekintetével az őrnagyot kereste, akit elveszített a tömegben.

– Az állat idős kora ellenére tartom a harminc fontos ajánlatom. Szükségem van egy ilyenre, és bizonyára sikerül majd mozgásra bírnom – vetette megint közbe az első licitáló, és suhintott egyet a levegőben a kezében lévő ostonnal.

– Harmincegy fontot adok a lóért – mondta Aringthur, bosszús pillantást vetve ellenfelére.

– Sajnálom, ragadta magához ismét a szót a másik, harmincöt fontot adok érte.

– Biztosíthatom magát, a paripa még öt fontot sem ér, de semmiképp sem akarom, hogy idegen kezekbe kerüljön, hiszen megboldogult apám hálából adta a lelkésznek hűséges szolgálatáért azért, hogy békésen teljenek öreg napjai. Kérem, ne tegye számomra lehetetlenül drágává, csak ezt az embert jutalmazná azokért a szörnyűségekért, amit ezzel az állattal elkövetett. Semmi esetre sem akarom kiengedni a kezemből.

Aringthur ezekkel a szavakkal félrevonta riválisát, és halkán még hozzátette:

– Ha az elállásért bizonyos összegre tart igényt, úgy mondja meg, mennyit kér, és én hajlandó vagyok megfizetni.

– Nem, nem erről van szó. Ha olyan fontos magának, hogy megszerezze a lovat, akkor lemondok róla, válaszolta a férfi illedelmesen, és ezért Aringthur hálás köszönetet mondott, majd odafordult a lókereskedőhöz, és megkötötte vele a boltot harmincöt fontért, és miközben kifizette a pénzt így szólt hozzá:

– Megérdemelné, hogy ugyanolyan embertelenül bánjak magával, mint ahogyan ezzel a szegény, öreg állattal tette. Maga egy lelketlen lóhajcsár, és igen nagy kedvem volna hozzá, hogy a környéken betöltött befolyással élve megbüntettessem a gonoszágáért.

A lókupec közben egyik szolgájának odaadta a nyeret, átvette a pénzt, meghajolt, és így szólt:

– Ezek azok az apró üzleti előnyök, amire mi lókereskedők szert tudunk tenni. Művészek vagyunk, hiszen abból származik a hasznunk, hogy képesek vagyunk nemesebbé tenni az árunkat. Öreg állatból fiatalot, rondából szépet, lomhából tüzeset, és minde- nek előtt értéktelenből értékeset csinálunk. Minden más művész- hez hasonlóan nekünk is jogunkban áll büszkének lenni hivatá- sunkra, de más művészekhez képest megvan az az előnyünk, hogy munkánkat jól megfizetik, mint ön is, uram, amint éppen tette jóindulatával. Ha alkalmanként esetleg szüksége lenne az ügyes- ségemre, úgy számíthat rám. Most pedig legelőször is összezúzott lábamat szeretném szemügyre venni, ezért ajánlom magamat.

Szavait a kereskedő gúnyos mosollyal kísérte, majd mélyen meghajolva elbicegett onnan, miközben lépéseinek ütemében ostorát pattogtatta.

– Nagy gazember vagy te! – szólt utána hangosan Aringthur, mire a lókupec még egyszer felé fordult, megemelte kalapját, majd eltűnt a tolongásban.

– Ó, te jó öreg, szegény Favorit, hát hogy bánt veled ez a go- nosz ember? Mostantól kezdve majd én gondoskodom rólad. Soha többé nem lesz rossz dolgod – mondta a fiatalember együttérzés- sel és hízelt szavakkal az öreg lónak, miközben megsimogatta és megpaskolta. Az embertömegben át elvezette egy közeli legelőig, ahol lovásza várakozott rá lovaival, és az alábbi szavak kíséretével átadta neki a megvásárolt öreg állatot:

– Íme, Francis, elhoztam neked apám öreg, hűséges szolgál- lóját, akivel igen rossz dolgok történtek. Mostantól kezdve neked kell ápolnod és gondoskodnod róla.

– Valóban, hiszen ez a lelkész öreg Favoritja. Uram, alig is- mertem volna meg – válaszolta a fiatal fickó csodálkozva – hogy került ez ide?

– Az a jámbor, istenfélő ember sokéves szolgálata után eladta egy lókupecnek, aki a legundorítóbb módon rosszul bánt vele azért, hogy fiatalos kinézetet kölcsönözzön neki. Nézz csak ide,

világosan felismerhetőek az ostorcsapások, melyeket a szegény állat kapott. Nagy örömet szerzel nekem, ha jól bánsz majd vele.

– Azt minden bizonnyal meg fogom tenni, uram, ki ne teljesítené szívesen a kívánságait? Gyere Favorit, szegény fickó, hát hogy bántak veled? – mondta a lovász, miközben átvette a ló gyepelőjét, és megsimogatta fénylő fekete haját annak homlokán.

– Induljunk hazafelé, add ide a lovam, nincs semmi érdekes a piacon – folytatta Aringthur, és odalépett nemes, fekete paripájához, amikor a város felé pillantva észrevett egy fehér lovat, amelyet a piactér felé vezettek, és akit nagy számú kíváncsi ember követett.

– Nocsak, nocsak, úgy tűnik, valami nemes ló lehet – mondta meglepetve Aringthur – hát ezt mégiscsak megnézem magamnak. Maradj itt a gebékkel a fa alatt, nemsokára visszajövök!

Ezzel visszaindult az eladótér felé, ahol a fehér ló már eltűnt az embertömegben, és ahonnan megszakítás nélkül hangzott az eladók és bámészkodók lármája.

A pálya elején igen nagy volt a tumultus, mert az újonnan érkezett ló, aki miatt Aringthur visszament oda, nagy feltűnést keltett, és odatódult mindenki, hogy közelebbről is megnézzék. Egy ritka szépségű ezüstfehér színű kanca volt, a legnemesebb fajtából, közepes termetű, és szokatlanul elegáns, kecses formával. A tulajdonosa egy gazdag vidéki úr bérlője volt, saját maga nevelte a kancát, és most ötéves, teljesen kiképzett, hibátlan állatként hozta a piacra, hogy a ráfordított sok fáradtságért és gondozásért járó jutalmat csengő pénzérmék formájában kapja meg.

– Ezer font túl magas ár ezért a kancáért, túl kicsi, és tulajdonképpen csak hölgy-lovas számára alkalmas – mondta Walcott a bérlőnek abban a pillanatban, amikor Aringthur odalépett, hogy megnézzék a szép állatot.

– Ej, ej, jó reggelt, tisztelt barátom és szomszédom – fordult ekkor Walcott gyorsan Aringthur felé, kezét nyújtva neki – végre itt az alkalom egy olyan kecses fehér paripa vásárlására, amelyet

már régen kerestem Ágneském számára. Maga is ismeri a fehér és fekete lovak iránti szenvedélyét. Még az a szerencse, hogy a kanca túl kicsi magának, különben minden bizonnyal kemény ellenfelem lenne a vásárlás során.

– Örvendek, hogy láthatom, Walcott úr! Szerencsésen ért haza tegnap este? – válaszolt Aringthur udvarias meghajlás kíséretében, de csodálkozó tekintettel gyorsan megint a pompás kanca felé fordult, aki körül egyre több kíváncsiskodó tolongott, közöttük Osburne örnagy is.

A ló tulajdonosa alighogy felismerte Aringthurt, máris tisztelttel meghajolt előtte, és kezével a kancára mutatva így szólt:

– Igen nemes, hibátlan állat, Aringthur úr, egy olyan igazi szépség, amelyet ritkán lehet látni. Már korábban is vettem volna magamnak a bátorságot, hogy a kancát ajánljam önnek, ha valamivel magasabb lett volna, de egy olyan magas férfinak, mint ön, túl kicsi. Nézze meg magának pontosabban az állatot, ennél tökéletesebb és arányosabb formájú lovat aligha lehet elképzelni.

Aringthur minden oldalról hallgatagon szemügyre vette, aztán apja és anyja után érdeklődött, majd végül megkérte a tulajdonost, hogy járassa meg egy kicsit.

– Kár, hogy ilyen kicsi – szólt a körülötte állókhoz, és néhány lépésnyit visszalépett, mintha a vásárlás lehetőségét át akarná engedni a többieknek.

– Személyesen jómagam fogom lovagolva bemutatni, mert rajtam kívül még soha senki sem ült rajta, és igen ingerlékeny, bár jámbor, mint egy bárány, mondta a bérlő, miközben felpattant a kanca hátára, és fénylő nyakát megsimogatva csendben rövidre fogta a gyeplőt. A szépséges állat ebben a pillanatban mintha egy tenyérynivel magasabbá vált volna, hátravetette kicsi, éles metszésű fejét, kecses mozdulattal kidomborította hattyúnyakát, selyemfinomságú farkát magasra emelte, és karcsú lábain ringó léptekkel tovalépdelt, és minden lépése vérvonalának nemességéről adott hírt. A körülállók hangosan fejezték ki csodálkozásukat,

és amikor a lovas ügetve megint elhaladt előttük, valamennyien hangos üdvívalgással üdvözölték a pompás állatot. Csak Aringthur maradt csendben, és követte elmélyülten, fürkésző tekintettel a kanca minden lépését és mozdulatát.

– Ez a ló pont a fiamnak való, mintha neki teremtték volna. Egy olyan lovas alatt, mint ő, néhány száz fonttal még többet is érne – mondta Osborne, miközben előre furakodott a nézők legelső sorába.

– Ezt végtelenül szomorúan veszem tudomásul, tisztelt nagyra becsült őrnagy uram, mert már abban reménykedtem, hogy a lovat meg tudom venni Ágnes leányomnak, akit ezekben a napokban várok vissza Londonból. Egy olyan értékes barát vásárlását azonban, mint amilyen maga, nem akadályoznám meg, válaszolt neki Walcott hízelgő, bizalmas hangon. A maga fia is hazajön rövidesen? Remélem, láthatom majd nálunk, a tél már itt van az ajtóban, és házam a lányom tiszteletére ünneplőbe fog öltözni.

Ezeknél a szavaknál Walcott barátságosan meghajolt az őrnagy előtt, aztán még hozzáfűzte:

– Nos, akkor bonyolítsa le a boltot, én szívesen visszalépek, ha meg kívánja szerezni a lovat fia ura számára.

– Nem, nem, kedves Walcott úr, ekkora tapintatlanságra nem számíthat Osborne őrnagy részéről. A kanca elől, hátul igazi, hölgynek való ló, és úgy vélem, hogy hátára ülve a legcsúnyább lány is megszépül. Meg kell vásárolnia kisasszony lánya számára, a fiamnak pedig el fogom mondani, hogy a kisasszony javára léptem vissza, az ügyet pedig ő maga tisztázhatja vele – válaszolta az őrnagy, miközben az utolsó szavaknál derűsen felnevetett, majd folytatta:

– Ördögös egy fickó az én Patrickom! Az erdészeti tudományok elsajátítása nincs túlzottan ínyére, azt írja nekem, hogy a fák és kutyák között túlságosan unalmas számára az élet. Nem erdei életre született, a nagyvilág az ő éltető eleme. Talpig úriember.

Nézze csak, milyen szépen vágat az a kanca, elbűvölő. Ajánljon érte ötszáz fontot, az az ember bele fog menni az alkuba.

Mialatt az őrnagy és Walcott az előttük elvágató lovat figyelték, Aringthur otthagya a tolongást, és odalépett az egyik lókereskedőhöz, aki odébb lovakat árult, és akit már évek óta ritka becsületes kereskedőként ismert.

Az illető tisztelettel üdvözölte őt, és megkérdezte, miben állhat szolgálatára.

– Szeretném megvásárolni azt a fehér kancát, akit amott árulnak, azonban nem akarok az ott jelenlévő vásárolni szándékozókkal versengeni. Tegyen nekem egy szívességet, menjen oda a tulajdonoshoz, és mondja meg neki, hogy az általa kért áron megveszem a lovat, hagyja el vele a piacot, és ma este hozza el nekem a Goldspring kastélyba. Tartsa azonban titokban, hogy én vagyok a vevő.

Ezen szavak kíséretében Aringthur néhány aranypénzt nyomott a kereskedő kezébe, majd visszasietett a lovaihoz és ellovagolt, miközben lovása mögötte vezette az öreg Favoritot.

A szép kanca körül sűrű tömeg tolongott, és mindenfelől ajánlatokat tettek tulajdonosának. Hétszáz fonttal Walcott ajánlotta a legtöbbet, amikor odalépett a lókereskedő, és néhány szót súgott a bérlő fülébe.

– A kanca el van adva, uraim, éspedig ezer fontért. Sajnálom, hogy késlekedésük következtében nem vehették meg a környék legszebb lovát, mondta a bérlő, felrakatta a pokrócot az állatra, és szolgájának azt az utasítást adta, hogy vezesse vissza azt a fogadóba.

– A fene egye meg, az én pénzem is ér annyit, mint bárki másé! – kiáltotta az őrnagy felháborodva. Várjon csak egy kicsit, hátha én többet adok érte, mint az a bizonyos láthatatlan vevő! Ráteszek még száz fontot.

– Sajnálom őrnagy úr, a ló már nem az enyém, válaszolta erre barátságosan a bérlő.

– Ki lehet az az ön számára olyan fontos ember, akinek száz fontot ad ajándékba? Az én aranyaim nem kompenzálnák az ő kedvtelését?

– Ezt aligha hinném, őrnagy úr. A kanca vevője egy igen gazdag úr, azonban nincs meghatalmazásom rá, hogy nevén nevezzem őt, válaszolta a bérlő meghajolva, és elindult a ló után, akit a szolgája már elvezetett.

III.

A látogatás. A főúri istálló. A szép ismeretlen. Meglepetés. A két szélhámos. Hamis ígéret.

Néhány nappal később Aringthur a könyvtárában töltötte a délelőttöt, a faburkolattal ellátott tágas terem közepén lévő hosszú, zöld terítővel letakart asztal mellett letelepedve. A könyvtár falait egészen a plafonig az irodalom mindenféle műfajába tartozó, valamint tudományos és művészeti könyvek lepték el. Az asztalon kolosszális méretű föld- és éggömb állt csillogó sárgaréz talapzaton. Több pompás rézmetszetekkel ellátott, nyitott természettudományos könyv hevert előtte, egyiküket elmélyülten olvasgatta, amikor Bernard, a komornyik lépett be a terembe, és jelentette urának, hogy Walcott úr érkezett a lányával és húgával, hogy tisztelgő látogatást tegyenek. Aringthur gyorsan felpillantott, és mintha árny suhant volna végig nyugodt ábrázatán.

– Megmondtad nekik, hogy itthon vagyok, kedves Bernard? – kérdezte olyan hangon, mintha nemleges válaszban reménykedett volna.

– Nem, uram, hiszen tudtam, hogy nem veszi jó néven, ha munka közben megzavarják – válaszolta az öreg komornyik megnyugtató hangon, könnyedén meghajolva.

– Rendben van, akkor légy szíves mondd meg nekik, hogy eltávoztam, valószínűleg vadászni mentem – folytatta Aringthur, és amint a komornyik az ajtó felé fordult, még mosolyogva hozzáfűzte: – de kérlek Bernard, ne árulj el!

Az öreg, akinek jólesett szeretett urának bizalma, fejrázással és derűs mosollyal válaszolt, és sietve elhagyta a termet. Amint néhány pillanattal később a márványlépcsőn lefelé igyekezett a kocsi felé, melyben Walcott a válaszra várt, az így kiáltott felé:

– De drága Bernardom, kérlek, maradj csak odafent, miért fárasztod magad azzal, hogy lefelé igyekszel a lépcsőn? Az urad itthon van?

– Nagyon fogja sajnálni, hogy nem volt itthon. Eltávozott, valószínűleg vadászni ment – válaszolta a komornyik, miközben a kocsi ajtajához lépett, és meghajolt.

– Akkor add át baráti üdvözetünket uradnak, és mondd meg neki, hogy a hölgyeim hazatértek, és rögvest baráti látogatást is akartak tenni nála, amivel tartoznak neki. Remélem, Aringthur urat rövidesen láthatom minálunk. Nos, akkor minden jót, kedves Bernard, nagyon sajnálom, hogy miattunk kell felmenned a lépcsőn.

Ezeknél a szavaknál még egy barátságos üdvözlétként intett az öregnek, majd jelezte a kocsisnak, hogy induljon, a lefátyolozott hölgyek hátratámaszkodtak a selyemkárpitra, és a kocsi zajtalanul gördült tova a simára egyengetett úton.

Aringthur ülő helyzetéből fel sem állt, és úgy tűnt, hogy rövidesen el is felejtette az elutasított látogatást, amint a komornyik becsukta maga mögött az ajtót. Rövidesen azonban Bernard belépése megint megszakította tanulmányait, aki Corblair erdész érkezését jelentette, és megkérdezte, hogy beengedheti-e.

– Hát persze, Bernard, hiszen tudod, hogy megboldogult apám idős, hűséges szolgáltnak mindig rendelkezésére állok. Engedd csak be ide, mondd meg neki, nagyon örülök, hogy láthatom – válaszolta Aringthur, miközben felállt, és még egy karosszék

odahúzott maga mellé. Közvetlen ezután belépett az erdész, és tisztelettudó meghajlást követően az ajtóban maradt, de Aringthur odasietett hozzá, és az alábbi szavak kíséretében megragadta a kezét:

– Igen derék dolog magától, hogy egyszer végre meglátogat, már jó néhány hete nem járt nálam. Nos, jöjjön beljebb, és beszéljünk egy kicsit! Karjával átkarolta az örömében megindult öregembert, odavezette a karosszékhez, majd elfoglalta helyét.

– Bizonyára valami kellemes közölni valója van velem, látom az arcvonásain – folytatta. Mondja el hát!

– Az ön kedvessége és jósága nem tűr el semmi kellemetlenséget a szolgálói köreiben. Bárhová is fordul, boldogságot és örömet hoz nekünk – mondta az öreg hálálkodó hangon. Tegnap este választ kaptam a fiamtól arra a szerencsés üzenetre, hogy ön tavasszal kíségetőként mellém, kívánja adni. Az ön jósága túlságosan nagy, uram, erőink tényleg nem elegendőek ahhoz, hogy tettekkel is igazolni tudjuk hálánkat.

– Ó, ne hálálkodjon kedves Corblair, hiszen mindezt csak saját magamért teszem. Nézze csak, ha már itt lesz a fia, akkor egy helyett két erdészem lesz, akik érdekeimre fognak vigyázni. Mit írt pontosabban, szívesen jön vissza?

– Még hogy szívesen? Magán kívül van a boldogságtól, és más kívánsága nincs is, minthogy hűséges szolgálatával fejezhesse ki önnek háláját. Megengedte magának, hogy saját kezűleg írjon önnek – válaszolta az erdész, és egy levelet húzott elő a táskájából, amit átadott Aringthurnak.

– Hát ennek igen örülök, már igen régen nem láttam a kézírását. Utoljára Dublinból kaptam tőle levelet, és adósa is maradtam a válasszal. Annak idején Spanyolországba utaztam – mondta Aringthur, miközben felnyitotta a levelet.

– Ámde mégis válaszolt rajtam keresztül, mivel volt kegyes száz fontot küldeni neki ajándékba. Ez olyan válasz volt, ami ön iránt örök adóssá tette őt.

– Csak kis elismerés volt a szorgalmaért, példás viselkedésért, mert megígérte, hogy majd értékes szolgálóm lesz – szólt közbe Aringthur, és látható örömmel elolvasta a levelet.

– Az ön fia egy kiváló, kitűnő ember, és a magam részéről csak sok szerencsét kívánhatok ahhoz, hogy a szolgálatomba lép. Ezt a levelet azonban azonnal meg akarom válaszolni, hogy ne kelljen szemrehányást tenni magamnak hanyagságomért – mondta Aringthur. Miután befejezte a levél olvasását felállt, és odament az egyik íróasztalhoz, mely egy ablakmélyedésben állt. Ott egy borítékra az alábbiakat írta:

„Köszönettel leveléért és hazautazásáért. Öszinte barátja, Aringthur.” Majd gyorsan összehajtogatta a levélpapírt, beletett egy ötven fontos bankjegyet, Edward Corblair részére megcímezte az írást, lepecsételte, és az alábbi szavakkal átadta az erdésznek:

– Tegye meg nekem azt a szívességet, hogy soraimat beteszi legközelebbi levelébe, amit a fiának fog írni!

Az öreg meghajolva átvette a levelet, majd visszaült hozzá, mivel Aringthur erre kérte, hogy megválaszolja az erdővel és vadászattal kapcsolatos számos kérdését, melyeket feltett neki. Így telt el a délelőtt, és amikor végül Corblair felemelkedett, hogy elbúcsúzzon, Aringthur így szólt hozzá: - Nos, meg kell mutatnom még magának azt a szép kancát, akit most vásároltam, és kétségtelenül a legszebb, legnemesebb lovam.

Vette a kalapját, karon fogta az erdészt, és kikísérte az istállóhoz, amely hátul a kastély mögötti nagy udvart határolta. Az istállószolgák tisztelettel és barátságosan üdvözölték urukat, és Aringthur jóleső érzéssel pillantott végig a magas, boltíves, világos, tiszta fülkéken, melyekből számos pompás ló feje fordult felé, mert mindegyikük ismerte őt, és kinyilvánították örömüket, ha meglátták. A gondozók gyorsan levették valamennyi paripáról a szép, tarka pokrócot, és végigtörölték vele az állatok csillogó szőrzetét, hogy annak tükre megnyerje uruk elégedettségét. Aringthur végigvezette erdészét a hátsólovak sora mellett egészen addig az állásig, ahol az újonnan vásárolt fehér kanca volt elhe-

lyezve. Corblair meg volt lepődve az állat ritka szépségétől, és ki is fejezte csodálatát, de Aringthur félbeszakította, és így szólt:

– Csak az a kár, hogy nem magasabb néhány collal, kicsit alacsony a számomra.

– Akkor rövidesen egy jövődöbeli úrnőnek kellene ajándékoznia, akit valamennyien szeretettel várunk – válaszolta Corblair meghajolva, kérlelő bizalmas mosoly kíséretében.

– Igen, és ha ilyen örömben lenne részem, a kanca megfizethetetlen volna, mert ennél szebb és jobb ló egy hölgy számára nem létezik.

– Tekintse ezt jó előjelnek, uram, és adjon alkalmat a szerencsének – mondta az erdész ismét meghajolva.

– Ha Isten is úgy akarja, derék, öreg barátom, a magam részéről nem fogok kitérni a szerencse elől. Azonban a boldogság keresése, kedves Corblair, a leghálátlanabb vállalkozás a világon – mondta Aringthur, majd odaszólitotta kedvenc lovását, Francist, hogy vezesse ki a kancát az udvarra, és parádézzon vele az erdész előtt. Corblair, aki a környék legjobb lószakértője volt, határtalanul dicsérgette a kancát, aminek Aringthur nagyon örült, és igen derűs hangulatot keltett benne, annyira, hogy amikor a lovat követve visszamentek az erdősszel az istállóba, nevetve így szólt: – Most már valóban utána kell néznom egy hölgylovasnak, ez az állat annyira szép.

– Majd a szaván fogom, uram, és alkalmanként emlékeztetni fogom rá – vetette közbe tréfásan az erdész, amint éppen elhaladtak az öreg Favorit mellett, aki Aringthur után nyерítetett, magasra emelve a fejét.

– Jól van, látlak öreg barátom, és tudom, csak azt akarod mondani, hogy itt jobban érzed magad, mint W.-ben annál a gazember lókupecnél – kiáltotta Aringthur az öreg ló felé, majd odalépett hozzá, hogy megpaskolja fénylő, sima nyakát.

– Ilyen szívtelenséget nem feltételeztem volna a lelkész úrról. Legalább elnézést kért már öntől? – ragadta magához a szót az erdész.

– Attól mindenesetre tartózkodott, amit tett, azt úgysem lehetett volna megbocsátani. Még nem bukkant fel előttem, bár kétségtelenül tudomására juthatott, hogy a szegény öreg állatot megint magamhoz vettem. De túl hosszan tartóztatom fel, kedves Corblair, a drága felesége már várni fogja. Nem indulna inkább haza?

Ezekkel a szavakkal Aringthur hirtelen a szolgák felé fordult, és odakiáltotta nekik:

– Gyorsan a vadászkocsit az öreg feketével az erdész úr számára! És bármennyire is ellenkezett és próbálta meggyőzni, hogy szívesebben menne gyalog haza, mégis befogtak a kocsiba, és Aringthur maga segítette beszállni.

– Nos, hát üdvözlje szívesen nevemben a kedves feleségét, és mondja meg neki, hogy rövidesen magam szeretnék meggyőződni róla, hogy megy a sora! – kiáltotta Aringthur az erdésze után, miközben a kocsi tovagördült vele.

A délelőtt szokatlanul szép volt, a Nap derűsen és jólesően sütött, a levegő olyan friss és élénkítő volt, hogy Aringthur közvetlen ebéd után magához vette vadásztáskáját és kétesöves pus-káját, elengedte a láncról kedvenc vizsláját, hogy elkísérje őt. Sohasem volt könnyedebb és vidámabb hangulatban, mint amikor fegyverrel a kezében végigcserkészett erdőkön, mezőkön, melynek során figyelmét nem csupán a vadászat kötötte le, hanem egyúttal utánanézett az erdészeti és mezei munkáknak is, így a hasznosat összekötötte a kellemessel. Ma azonban felfigyelt egy előtte felrebbenő fácánseregére, a mezőről a sziklás, tüskés bozóttal benőtt magaslatok felé repülve, és az egész délután eltelt, mire végre sikerült három pompás fácánkakast leterítenie. Mivel kísért nem vett magához, aki cipelte volna a vadászsákmányt, és az erdészlak közelebb volt, mint a kastély, így arrafelé vette az irányt, hogy a három nehéz madarat leadja az erdésznél. A nap

már alacsonyan járt, amikor elérte a park legközelebbi facsoportját, és tüzes, izzó fénye áttört a lombokon, melynek friss zöldjét az október már a sárga és piros minden árnyalatával tarkította. Gondolataiba mélyedve lépkedett a puha fűben egy magasabban fekvő bozótos irányába, melyen keresztül kristálytisza vizű pisztrángos patak kígyózott, és csillogó hullámai annak végén zubogva zúdultak le egy hatalmas szikláról. Ennek a sziklának a lábánál kedves pihenőhely volt egy pompás emlékmű mellett, amelyet Aringthur apja készíttetett kedvenc költője, Thomas Moore tiszteletére. Hat oszlop által tartott kupola alatt állt az ünnepelt, még élő költő mesteri kezek által vakítóan fehér márványból faragott mellszobra, amiből az egész létesítmény is készült.

A pezsegetve alázuhanó vízesés alatt, amely számos kiugró sziklacsúcson tört meg habozva, kecses kis vashíd ívelt át a patak felett, és Aringthur már elérte a közelében lévő tiszta, homokos utat, amikor hirtelen a másik oldalon az emlékműtől valamelyest oldalra eső kőpadon a sziklák között egy női alakot vett észre. Meglepetve megállt, és tekintetével az ismeretlenre meredt. A nő nem vette észre, mivel úgy hajolt egy levél fölé, amelyet olvasott, mintha teljes lelkével elmerült volna benne, annyira, hogy dús, aláhulló szőke hajának fürtjei szinte körülvették a levelet, és arcát elrejtették a vadász csodálkozó tekintete elől. Aringthur mozdulatlanul állt, mint a költő mellszobra, mintha attól tartott volna, hogy a leghalkabb mozdulata is megzavarná a szép ismeretlen áhítátát, mellyel a levelet olvasta, jöllehet a hölgy nem vehette volna őt észre egykönnyen, mivel első meglepetésében egy hatalmas tölgyfa mögé rejtőzött, és csak lopva nézett ki mögüle. Vajon ki lehet ez az idegen? Kétségtelenül azért távozhatott társaságából, hogy zavartalanul olvashassa a levelet, hiszen oly gyakran jöttek ide családok, idegenek a környékről és utazók is, hogy meglátogassák a széltében-hosszában ismert parkot és élvezzék annak vidéki levegőjét. A hölgy azonban nem a szomszédságból jöhetett, mivel Aringthur nem emlékezett rá, hogy korábban valaha is látta volna, és olyan szokatlanul nemes, fenséges jelenség volt, hogy minden bizonnyal bármikor felismerte volna. Milyen természetes kecsességgel simult bele magas, karcsú alakja a szik-

lába vájt ülés hajlatába, milyen természetesen pihent jobb karja a kővön és támasztotta meg magas homlokát kis kezével, milyen bájosan hajolt előre vakítóan fehér nyaka, milyen megkapóan nézett ki hamvas, finom balkarja ruhája bő, csipkés ujjából, és milyen csodásan fénylettek dús, szőke fürtjei! Egy napsugár lopakodott át ebben a pillanatban a lombokon, és körülvette a szépséges leányzó fejét, mint aranyló fénykoszorú.

Aringthur olyan meghatottan érezte magát, mint korábban még soha, ilyen szépséges jelenetet még sohasem látott, volt valami csodálatra méltó, igen, valami mennyei a jelenségben, mint amilyenhez hasonlót korábban csak fantáziája varázsolt maga elé. Szorosan a fához simult, visszatartotta lélegzetét, mintha attól tartott volna, hogy elárulja magát az ismeretlennek. Ekkor a lány levelet tartó keze az ölébe hullott, lassan felemelte arcát, és nagy kék szemeit örömteli tekintettel emelte az ég felé. Mintha áramütés érte volna Aringthur lelkét, az ég maga volt, mely a lány tekintetében tükröződött. Az az ég volt ez, melyről Aringthur oly gyakran álmodott! Ilyen szemeket életében nem látott még, ilyen mélyen érző tekintetet még sohasem látott emberi lényen, ilyen szeretetre méltó tekintettel, ennyi bájjal, ilyen kiteljesedett női szépséggel még sohasem találkozott korábban. A lány ekkor gyorsan összehajtogatta a levelet, szorosan kezei közé fogta, még egyszer feltekintett az égre, és mintha álmából ébredt volna fel, hajfürtjeit igazgatva körülnézett maga körül. Aztán gyorsan felkapta fejére széles karimájú szalmakalapját, mely mellette hevert a padon, suhogó, világoskék selyemruháján lesimította a ráncokat, és a parkon átvezető keskeny ösvényen távozott. Már eltűnt a fa- és bokorcsoportok között, amikor Aringthur meg mert mozdulni rejtekhelyén, és határozatlanul állt ott, hogy vajon kövesse, vagy más irányból próbáljon meg találkozni vele, mert még egyszer látnia kellett, meg kellett tudnia, hogy ki volt ő. A parkban távolabb balra volt egy remeteség, ahol a látogatók rendszerint gyülekezni szoktak, az idegen bizonyára oda megy, hogy csatlakozzon társaságához, gondolta Aringthur, arrafelé pedig innen vezetett egy másik, bár valamivel hosszabb út is.

Errefelé vette útját szapora léptekkel, megfeledkezve a teher súlyáról, amit cipelt. Megduplázta lépteinek ütemét, mert a sokkal rövidebb úton az idegen elérheti a remeteséget, és kocsiba ülve hamarabb elhajthat onnan, mielőtt még ő odaérne, és ebben az esetben nyoma odavész, gondolta. Végre megpillantotta a célba vett helyet kikandikálni a bozót közül, de emberi lényt nem látott arrafelé, és amikor odaért, a reggel frissen elgereblyézett homokban a ház körül nem talált emberi lábnyomokat. Anélkül, hogy megfontolta volna, az egyik ösvényen folytatta útját, mely ahhoz az úthoz vezetett, amerre az idegen mehetett, de eredménytelenül igyekezett észrevenni lábnyomait, mert a lehullott lomb ezt lehetetlenné tette. Csalódva abban, hogy még egyszer találkozhat az idegennel, Aringthur egy pillanatra állva maradt, minden irányba körülnézett, aztán azon az ösvényen haladt tovább, amely a közeli erdészházhoz vezetett, hogy ott leadja vadászszákmányát. A szépséges leányzó képe a sziklák alatt a vízesésnél mélyen a lelkébe vésődött, életében ez volt az első kép egy női lényről, amely mély benyomást hagyott benne. Maga előtt látta a kedves, hullámos, szőke hajú fejet, a hófehér nyakat, a finom kezeket és az égre néző mennyei tekintetet, bárhová is nézett, a látomás ott volt előtte. Anélkül, hogy közeledését észrevette volna, odaért az erdészházhoz. Belépett a folyosóra, és benyitott a lakószobába. A szép idegen ott állt előtte.

– Istenem, Aringthur úr, hát lehetséges ez? Nem is vettük észre, hogy közeledik, annyira örültünk Walcott kisasszony látogatásának, hogy ki sem néztünk az ablakon – mondta az erdész elnézést kérve és meghajolva, miközben Aringthur tekintete találkozott a fiatal lányéval, és hallgatagon meghajolt előtte. A Walcott név hallatán úgy tűnt, mintha Aringthur sötét, sugárzó szemei vesztettek volna fényükből, és arcvonásainak veleszületett komolysága fokozódni látszott. Ismét meghajolt, és így szólt:

– Elnézését kérem, Walcott kisasszony azért, hogy bejelentkezés nélkül csak így beléptem. Vadászatról jövök, és nem sejtettem, hogy itt fogom találni.

– A saját tulajdonában van, Aringthur úr, és ha már elnézésről kell beszélünk, akkor én vagyok az, akinek elnézést kellene kérnie – válaszolta Ágnes Walcott bájos, könnyed meghajlással és elfogulatlan, barátságos mosollyal.

– Nagyon sajnálom, hogy ma délelőtt nem voltam otthon, amikor látogatásával otthonomban meg akart tisztelni engem, annál inkább is, mivel igen nagyra értékelem, hogy ebben a szerencsében közvetlenül hazatérését követően kívánt részesíteni engem. Remélem, hogy a park az előrehaladott évszak ellenére még hosszú ideig arra fogja készíteni önt, hogy meglátogassa, bár már hullani kezdtek a falevelek. Már évek óta nem találkoztunk, és őszintén bevallom, hogy nem ismertem meg, miközben tekintének fénye újra csillogóbbá vált, és hangja félreismerhetetlenül megindultabb lett.

Az erdész elvette tőle a fácánokat és puskáját is, és ekkor az asszony ragadta magához a szót, és barátságos, bizalmas hangon így szólt:

– Nos, most személyesen is meggyőződhet róla, hogy megy a sorom, jóságos uram, mert a férjem által ezt megígérte nekem. A szófán, vagy a régi karosszékekben kíván helyet foglalni? Foglaljon helyet, Ágnes kisasszony, még ne hagyjon itt bennünket, még legalább két órán keresztül világos marad.

Ágnes azonban vonakodott, hogy tovább maradjon, mert ott hon megígérte, hogy rövidesen hazatér. Őszinte kedvességgel karjával átkarolta a barátságos, idős asszonyt és megcsókolta, majd szeretettel kezét nyújtott az erdésznek, fejére vette kalapját és meghajolt Aringthurral szemben, aki az alábbi szavakkal nyitott ajtót neki:

– Ha megengedi, elkísérem a parkon keresztül.

– Semmi esetre sem, tisztelt Aringthur úr! Ha elfogadnám kegyes ajánlatát, azzal nagy veszteséget okoznék itteni kedves barátainak, megfosztanám őket az ön társaságától, amitől szeretném megkímélni magamat.

Ez utóbbi szavakat Ágnes nem egészen határozott hangon mondta, és friss pír futott végig arcán.

– Ó, bárcsak a lelkéből fakadnának az udvariasságnak ezen szavai, kisasszony! – válaszolta Aringthur felvillanó, szenvedélyes pillantással, aztán mintha saját magát akarná rendreutasítani, még hozzáfűzte:

– Megfeledkeztem róla, hogy ön a nagyvilágban élt, és csak éppen most tért vissza onnan.

– Kérem, Aringthur úr, ne legyen igazságtalan velem, higgye el nekem, a legkevésbé sem akarom, hogy félreismerjen, őszintén bevallom, hogy igen örömteli meglepetést jelentett számomra, hogy itt találkozhattam önnel. Lássa be kérem, ez egy olyan valóság volt, amelyet a nagyvilágban nem szokás megtenni. Minden jót, és soha többé ne kételkedjen érzelmeimben és őszinteségemben!

Ez utóbbi szavakkal Ágnes már kilépett az ajtón, és könnyed léptekkel távozott a bükkfásor felé, miközben Aringthur az ajtóig kísérte, és mozdulatlanul tekintett utána.

Az idős házaspár azonban kizökkentette álmodozásából, és visszahívták a szobába, ahol az asszony mellett kellett helyet foglalnia a szófán, miközben az erdész a nagy karosszékre ült le.

– Igazi, boldog nap ez a mai a mi számunkra – mondta az öregasszony barátságos megindultsággal Aringthur felé – először egészen váratlanul betoppan hozzánk idős emberekhez ez az édes angyali lány, hiszen még csak tegnap érkezett vissza Londonból, és aztán ráadásnak a mi kegyelmes urunk is meglátogat bennünket. Ó, mennyire örülök, hogy végre egyszer megint láthatom minálunk, és személyesen megköszönhetjük önnek a végtelen jószágát, amivel elhalmoz bennünket. Az anyai szív nem talál megfelelően hálás köszönő szavakat azért a kegyért, amit ismét megtett a fiúnkért, de fogadja legbensőbb, legforróbb köszönetünket, tisztelt uram, és Edward egyetlen életcélja az lesz, hogy hűség-

vel, szorgalmával és odaadásával méltó legyen az ön jóságához. Hiszen mi másként is cselekedhetne egy Corblair?

– Valójában mindent csak magamért teszek, kedves madam Corblair, hiszen az önök fia személyében egy számomra értékes erdészre szeretnék szert tenni – válaszolta Aringthur kitérően, majd a társalgásnak más irányt adva az alábbi szavakkal folytatta:

– Walcott kisasszony magányosan járt erre, vagy elveszítette társaságát?

– Nem, nem, társaságban soha nem szokott hozzánk jární. Mielőtt Londonba távozott volna, szinte naponta ellátogatott hozzánk. Egy drága, kedves leányzó, és leírhatatlan boldogságot okoz nekem, hogy irántunk érzett szeretete hosszú távolléte ellenére is változatlan maradt. Külsőleg igen megváltozott, és milyen szép lett! – válaszolta az asszony.

– Én sokkal régebben nem láttam őt, mint önök. Amikor beléptem, fogalmam sem volt róla, hogy ki az, akit magam előtt látok. Tényleg milyen szép teremtés! – válaszolta Aringthur maga elé meredve.

– És mennyire jóságos lélek! – vetette közbe az asszony – ó, a lelke ezerszer is szebb, mint a teste. Nézzen csak a szemeibe, és meglátja az angyalt, aki benne lakik, mondta az idős asszony fiatalos lelkesedéssel.

– Tényleg milyen szép kék szemei vannak – válaszolta Aringthur, félig-meddig gondolataiba mélyedve.

– Kék, mint az ég, és a tekintete olyan tiszta, mint amilyen a lelke! – folytatta megindultan az asszony.

– Kevésbé hasonlít az apjára – vetette közbe az erdész. Az ő udvariassága mindig zavarba hoz, és barátságossága mindig úgy tűnik nekem, mintha az csak úgy kiülne az arcára, és a szíve mit sem tudna róla. Úgy tűnik számomra, mintha az egyik beszélne, a másik gondolkodna.

– Én is így vagyok vele, kedves Corblair – mondta Aringthur – túlzottan udvariasnak és barátságosnak tűnik nekem. Ezek azonban csak személyes ellenszenvek, melyek nem illetik ezt a tiszteletre méltó férfit, hiszen számos jócselekedetéről ismert, és szakadatlan tevékenységének számos ember köszönheti gondtalan létét. Széltében hosszában minden szerény sorsú ember az ő kezébe teszi megtakarítását, és olyan magas kamatot kap tőle, amit sehol máshol sem érnének el, jóllehet ő maga semmit sem keres rajta, sőt némely esetben minden bizonnyal még a saját zsebéből is hozzátesz valamit. Még a gazdagabb emberek is igyekeznek nála elhelyezni pénzüket, mivel tudják, hogy biztonságba van nála, és mindig a legmagasabb érdekeknek megfelelően fizet, és ehhez hatalmas tőkét kell forgatnia üzleteiben.

– Tegnap azonban hirdetést tett közzé az újságban, hogy pilanatnyilag nem tud több tőkét fogadni, és majd közzé fogja tenni, ha erre megint lehetőség lesz. Csak hat fontig terjedő kisebb összegeket fogad továbbra is folyamatosan. Ezt azért teszi, hogy segítsen a szegényebb embereken – jegyezte meg az erdész aszszony, és még hozzáfűzte: – tulajdonképpen feláldozza magát a szegényekért. A jóságos szívét Ágnes tőle örökölte, csak ő a társas érintkezései során sokkal nyíltabb és természetesebb, mint az apja. Édes istenem, hiszen nem vagyunk saját magunk teremtménye! Mint-ha bárki is saját erejéből hajtana végre jó és rossz tetteit.

– Úgy van, asszony, igazad van, tőlem is távol áll, hogy bármi rosszat mondjak Walcott úrról, de jobban szeretném, ha kevésbé lenne udvarias velem szemben – szólt közbe magyarázkodva az erdész, majd megkérdezte Aringthurt, hogy hol lőtte a fácánokat, aki részletes beszámolót adott a vadászatról, mialatt az öreg-asszony egy tálkában tejet hozott, kenyeret aprított bele, és az ételt odatette fiatal kenyéradó gazdájának kutyája elé.

Az esti szürkület már sötétedésbe hajlott a park felett, amikor Aringthur szívélyes búcsút vett az idős emberektől, akik minden jót és az ég áldását kívánták neki hazafelé vezető útjára. Ágnes Walcott vele volt, bár csak gondolatban, lelki szemei előtt még mindig ugyanúgy látta, mint ott a vízesésénél, aztán ahogyan el-

köszönt tőle, és utolsó hangjai még mindig ott csengtek a lelkében. Közben már egészen besötétedett, a sötét nyugati horizonton vérvörös csík jelezte azt a helyet, ahol a Nap alábukott, amikor Bernard jött elé a kastély lépcsője előtt, és barátságosan üdvözölte.

Aringthur vadászeszközeit a kezébe adta, bevonult a szobájába, és rövidesen pompás zongorája búskomor hangjának akkordjai szűrődtek ki a nyitott ablakon át a tájra telepedő éjszakába.

Ebben az időben Walcott lakásának egyik pompásan berendezett szobájában egy vörös bársonnyal kárpitozott karosszékekben ült az ablaknál, és vele szemben ott állt Worm, a főkönyvelője. Worm nem volt egy kellemes jelenség. Szikár, nem túl magas férfi volt, viszonylag hosszú, vékony lábakkal, rövid, összehúzott felsőtesttel, és széles, hátrafelé hajló vállakkal, melyek közül feje olyan röviden látszott ki, mintha nem is volna nyaka. Vékony, ősz hajszálai, melyek választékát körülvették, valamint arcának ráncos, száraz bőre és csontos hosszú kezei arról tanúskodtak, hogy már ötvennél is több év múlt el felette, ezek azonban mégsem hagytak valamilyen határozott nyomot arcvonásain, sem boldogságét, sem balsorsét. Ábrázata egyébként sem adott semmiféle felvilágosítást arról, ami benne zajlik, mert lelkének tükre, a szemei mindenkit bizonytalanságban hagytak gondolataival és érzelmeivel kapcsolatban. Messze kidülledtek üregeikből, színük fakó, meghatározhatatlan szürke volt, és a nagy fehér, ami körülvette őket, kékes árnyalatú volt. Mozdulatlan merevséggel és élettelenül nézte velük Worm figyelmének tárgyát, az ember ennek ellenére sohasem tudta, hogy vajon tényleg őt nézi-e. Tekintete rejtélyes benyomást keltett, amit tovább fokozott nagy hajlott orra, széles szájának mindkét oldalon lefelé hajló íve, és messze elálló fülei. Worm egyhangú szürke öltözetet, zöld lenvászon kötényt viselt, és zakójának jobb karja ugyanilyen anyagból készült könyökvédővel volt ellátva.

A távozó Nap utolsó fényében, mely áthatolt az ablakon, alakja olyannak tűnt, mint egy ködkép, amiből csak szemeknek fehérje tűnt valóságnak. Mozdulatlanul Walcottra meredt, miközben gör-

be, magas hátával a falnak támaszkodott, és kezeit kötényének övébe dugta.

– Azt mondja, Worm, hogy a nálunk letétbe helyezett pénzek kamata ebben a negyedévben kétezer fontot tesz ki?

– Igenis, Walcott úr, közel kétszáz fonttal még többet is, és fogalmam sincs, honnan kerítsem elő ezt az összeget. Valamennyi beérkező pénz az aktuális kiadások és esedékes váltók fedezéséhez szükséges. Valamennyi hitelünket túlléptük, és az itteni környék emberei az utóbbi hónapokban kevesebb tőkét bíztak ránk, mint korábban.

– Az újságokban megint közzé kell tennie, hogy pillanatnyilag nem áll módunkban több pénzt befogadni. Ennek újabb ösztönző hatása lesz, és a szóbeszéd is kedvezőbben alakul – válaszolta Walcott, miközben lábát keresztbe vetette, kezével átkulcsolta térdét, és a főkönyvelő felé hajolt.

– Ez tegnap már meg is történt, négy hétnél hamarabb azonban nem szabad nyilatkoznunk, hogy ismét befogadunk tőkét, a kamatokat pedig napra pontosan fizetnünk kell, ha nem akarjuk megzavarni az emberek bizalmát, és hitelünk vonatkozásában nem akarunk földrengést előidézni.

– Akkor forduljon Cassiushoz New-Yorkban, nála az esedékességet követően egy újabb váltóval négy hónapot nyerünk.

– Az utóbbi ötezer fontos húzásunkkal kapcsolatban vissza-jelzett, és kéri, hogy annak kiegyenlítése előtt ne ismételjük meg. Különben belefuthatunk abba a veszélybe, hogy a váltó tiltakozással visszajön, és ez igen kedvezőtlen volna házunk hitelére.

– Akkor forduljon Stevenshez New-Orleansben!

– Nála ugyanaz a helyzet, mint Cassius esetében. A folyamatban lévő váltókat előbb ki kell egyenlítenünk, mielőtt hozzá fordulhatnánk – válaszolta Worm rezzenéstelen arccal.

Ekkor szünet következett. Walcott kezeivel görcsösen szorongatta a térdét, és összevont szemöldökkel nézett könyvelőjére, akinek merev tekintete mozdulatlanul tapadt rá.

– Akkor adjon valami tanácsot, Worm! Eddig még sohasem láttam magát tanácstalanul, akkor miért éppen most? – szólalt meg végül Walcott, elnyomott hévvel. Worm azonban nem válaszolt, és sem testhelyzetén, sem tekintetén nem változtatott. Megint eltelt néhány perc néma hallgatásban, és Walcott mindkét kezével megragadta székének karfáit, mintha erőszakkal tartaná magát vissza benne, nehogy türelmetlenségét haragos megnyilvánulással fejezze ki.

– Legalább szólaljon meg, Worm! – kiáltotta végül remegő, de még mindig nyomott hangon, és mindkét kezével a karfát marcolásztá.

– Hamilton úrra gondoltam, Aringthur úr lelkészére – szólalt meg rekedt hangon a könyvelő – néhány hete nálam járt, és arra kért, hogy néhány száz fontot fogadjak be tőle öt százalékra. Elmagyaráztam neki, hogy ötszáz font alatt ilyen kamatlábra nem tudunk tőkét felhasználni, mivel értesültem róla, hogy ekkora összeggel rendelkezik. Még azt is mondtam neki, hogy értesíteni fogjuk, ha a pénzt használni tudjuk. Megírnám, neki, hogy megkülönböztetett szívességből befogadjuk a tőkéjét. Ezen túlmenően a W.-beli Brooks özvegyben is felkeltettem a reményt, hogy vagyonát, mely nyolcszáz font értékpapírból áll, öt százalékra átvesszük, ő pedig arra kért, hogy alkalom adtán gondoljak rá. Neki is írhatok.

– De kedves Worm, hogyan tudott ekkora nyugtalanságot kelteni bennem, hiszen több lehetőség áll rendelkezésére, mint amennyire feltétlenül szükségünk van! Vészhelyzetben maga az én megbízható támaszom, öreg barátom, akivel megoszthatom örömöm és gondjaim – mondta Walcott, miközben felállt, és vállon veregette könyvelőjét, akinek merev tekintetén kívül már a körvonalait is alig lehetett látni.

– Körülbelül negyven munkásunk is jelentkezett még, akik összesen közel száz fontot szeretnének elhelyezni nálunk, szólalt meg ismét Worm anélkül, hogy helyzetén változtatott volna.

– Maga kész aranybánya, Worm, páratlan üzletember. Menjen, Worm, és írja meg rögvést a leveleit. Remélem, sikerül még egy nagyobb tőkét is megmozgatni: Osburne őrnagy ma este nálam fog vacsorázni.

– Az segíthetne, ő nagy összegek felett rendelkezik, számos értékpapírja is van, melyek keveset hoznak neki. Sőt állítólag tízezer fontot is letétbe helyezett kamatmentesen a bankban, hogy alkalomadtán valami kedvező spekulációhoz készenlétben legyen. Küldje csak hozzám azzal, hogy a tőkebevonásról én döntök – jegyezte meg Worm – miközben öve alól kihúzta kezét, és az ajtó felé fordult.

– Drága öreg barátom! – mondta Walcott szívélyesen és megszorította a könyvelő kezét, aki erre meghajlott, és elhagyta a szobát.

– Walcott becsukta az ajtót Worm után, hátra kulcsolta kezét, és mély gondolataiba merülve, lehorgasztott fővel elkezdett le, s fel sétálni a sötét szobában. Végül annak közepén megállt, maga előtt összekulcsolta kezeit, és az ablakon át a nyugati égbolt alján látható vörös csíkra meredt.

– A napnak vége, derűs volt a naplemente, ámbár az én Napomat borús felhők takarják – suttogetta maga elé, és ajkain alig érthetően még Osburne neve is elhangzott, amikor nyílt az ajtó, és belépett az egyik lakáj, a sötétben maga körül fürkészve.

– Engem keres, William? – kérdezte Walcott.

– Igenis, kegyelmes uram, Osburne őrnagy kérte, hogy jelentsem be – válaszolta a lakáj.

– Kísérje be őt a hölgyekhez – mondta Walcott, majd odalépett íróasztalához, amint a szolga elhagyta a szobát, és meggyújtotta a négy viaszgyertyát az ott álló két pompás, karos ezüst gyertyatartóban. Aztán odalépett a magas falitükrökhöz, megigazi-

totta a haját, nyakkendőjét és mellényét, majd kinyitotta a szomszédos szoba ajtaját. Négy szobán át odaszűrődött hozzá a szalonból áradó fény, ahol Amalie kisasszony, Walcott húga, és lánya Ágnes éppen akkor fogadták Osburne őrnagyot. Walcott a puha szőnyegeken végighaladt a szobákon, és némán belépett a fényesen kivilágított szalonba. Húga Amalie ekkor Osburneről felé nézett, és az őrnagy is arra fordult.

– Isten hozta, őrnagy úr – szólította meg Walcott szívélyesen és kezet nyújtott Osburnenek. Végre az a szerencse ért, hogy házamban üdvözölhetem! Mennyire örülök, hogy itt láthatom, a jövőben jobb szomszédságot kell ápolnunk, mint eddig történt! Elhatároztam, hogy ezen a télen sokkal több gondot fogok barátaimra fordítani, és kiszakítom magam az állandó üzleti gondok közül, melyekkel felörlöm magam idegen emberekért, és felhagyok azzal az értelmetlen szenvedéllyel, hogy egyre több pénzt halmozzak fel, ami tényleg igazi örülség!

– Én már abbahagytam – válaszolta az őrnagy, miközben lesimította sárga mellényét jól táplált alakján, és játszadozni kezdett nehéz, arany óraláncával – az örökös pénzszerzéstől nekem sem volt soha nyugtom, és alkalmam sem adódott vagyonom élvezésére. Mostanra felhagytam valamennyi üzlettel, és úgy találom, hogy sokkal kellemesebb az élet, ha az ember a kamatait csipegeti, és másokra hagyja a munkát.

– A környék befektetői azonban nem nagyon elégednének meg azzal, ha vissza akarnám adni nekik tőkéjüket, mivel olyan magas kamatot, mint én, senki sem biztosítana nekik. Ezt csak olyasvalaki teheti meg, aki húsz százalékos nyereségre tesz szert a tőkével – válaszolta Walcott kezeit dörzsölve. Én öt százalékot fizetek, sőt, ráadásul a szegényebb néprétegnek, pontosabban a munkásaimnak hat százalékot juttatok. Az utóbbi időben azonban túl nagy lett az igyekezet, hogy nálam helyezték el pénzüket, így kénytelen voltam tegnap az újságban közzétenni, hogy pillanatnyilag további összegeket nem tudok befogadni.

– Ezt igen sajnálom, hiszen néhány fontot én is elhelyeztem volna önnél, amit kamatmentesen tartok a bankban. Olykor adódik valami alkalom, amikor az ember szabad pénzével gyors spekulációba kezdhet. Bizonyára emlékszik rá, néhány évvel ezelőtt a nagy éhínség idején több mint húszezer fontot kerestem idehaza kenyérgabonán.

– Igen, emlékszem rá, igen jó üzletet csinált. Én annak idején húsz rakomány élelmiszert hozattam be Amerikából, és a legcsekélyebb haszon nélkül adtam el a szegényeknek, sőt, még saját pénzemből is tettem hozzá. Az ég más módon kártalanított tettemért, annak idején jelenős összeget kerestem gyapot behozatalával.

– Idén rossz termésre számítottam, ezért hagytam a pénzt a bankban – jegyezte meg az örnagy, miközben letelepedett az egyik karosszékbe a szófa mellett, ahol a két hölgy foglalt helyet. Walcott az Osburne felőli oldalon ült le.

– A közelmúltban egy gyapotültetvényt kínáltak nekem Alabamában, egészen közel ahhoz, amellyel már rendelkezem ott, és amely húsz-harminc százalék hasznot hoz nekem. Az ár, amit kérnek érte, igen alacsony, és ha megegyezek a vételben, ismét alkalmam lesz nagyobb tőke felhasználására. Az ember csak egyre újabb terheket vesz magára, és miért? Egyre csak újabb hajsza a pénz után. Még megfontolom a dolgot, aztán majd gondolok magára. A könyvelőmnek különös hangsúllyal fogom megemlíteni az ön nevét, ő tudja a legjobban, mennyi pénzt tudunk felhasználni. Alapszabály nálam, hogy tőkét csak fél éves felmondási határidővel veszek át, az ön esetében azonban kedves barátom, kivételt fogok tenni, így ön majd bármely pillanatban ugyanúgy rendelkezhet a pénze felett, mintha bankban lenne. De mondja csak kedves örnagy, a fia itt fogja eltölteni a telet? Úgy vélekedett, amikor a lóvásáron találkoztunk W.-ben, hogy már unja az erdészéletet. Egyáltalán hogyan jutott eszébe, hogy erdésznek taníttassa?

– Az ő hóbortja volt, ő rajongott a skóciai vadászatokért, nekem pedig kapóra jött az alkalom, hogy valami határozott elfog-

laltságot adjak neki, mert igen vad fickó volt. Mostanra már kitombolta magát, és szándékomban áll egy birtokot vásárolni neki, hogy saját maga keresse meg a kenyerét. Már annak is itt az ideje, hogy saját háztartása legyen, és körülnézzem egy feleség után. A legvadabb fiatalemberekből lesznek a legjobb férjek. Rövidesen hazarendelem, és remélem, nem lesz nehéz neki kiválasztani egyet a környék számos szép leányzója közül – válaszolta Osburne, és mosolyogva Ágnesre pillantott, aki azonban kerülte tekintetét, és inkább valami kérdéssel fordult a nagynénje felé.

Az őrnagy azonban folytatta:

– Néhány nappal ezelőtt abban reménykedtem, hogy jó szolgálatot tehetek önnek, Ágnes kisasszony, Aringthur úr azonban igen udvariatlanul közbelépett. Lemondtam egy igen szép, kifejezetten hölgynek való ló megvásárlásáról, amit édesapja önnek szeretett volna megvenni, de Aringthur úr, annak ellenére, hogy tudta, a lovat önnek szánják, egy közvetítő segítségével gyorsan megvetette. Ez akkora tapintatlanság volt, amit egy valódi úriember nem engedhetett volna meg magának.

– Aringthur úr ennek ellenére mégis olyan igazi úriember, amilyen nagyon ritkán akad. Mennyire örülök neki, hogy övé lehet az a ló, apám majdcsak talál nekem egy másikat – válaszolta Ágnes barátságos mosollyal, és még hozzáfűzte: – nem igaz, kedves apám?

– Bevallom, igazán sajnáltam, hogy nem lephettelek meg azal a szép lóval, és azon is csodálkoztam, hogy Aringthur megakadályozta, hogy a tied legyen. Ő azonban leküzdhetetlen szenvedéllyel van a fehér és fekete nemes paripák iránt, és vagyona lehetővé teszi számára, hogy korlátozás nélkül éljen ennek a szenvedélyének.

– De miért ne tehetne volna ezt ebben az esetben is? – vetette közbe Ágnes. Aringthur úr semmilyen vonatkozásban sem elkötelezettünk, hiszen engem nem is ismert, még a legtávolabbi baráti kapcsolat sem volt közte és közöttem. Teljes mértékben helyesen cselekedett, aminek tiszta szívből örülök.

– Kedvtelésének nem áldozhatná fel azt a tapintatosságot, mellyel egy úriember tartozik a szebbik nemnek, az én fiam legalább is soha nem tett volna ilyet, még akkor sem, ha nem részesült volna abban a szerencsében, hogy ismerhesse magát, Ágnes kisasszony – válaszolta az őrnagy meghajolva, aztán még hozzáfűzte: – Aringthur úr szívesen teszi a nagyot a vagyonával, és megfélemedezik róla, hogy rajta kívül még más tehetős emberek is vannak.

– Igazságtalan vele, őrnagy úr, hiszen ha tetszelegni akarna vagyona fényében, akkor többet mutatkozna a világ előtt. Ő azonban teljesen visszavonultan él, és csak abban leli örömét, hogy másoknak jót tesz, és örömet szerez – mondta Ágnes élénken, miközben enyhe pír futott végig arcán.

Egy lakáj belépése, aki jelentette, hogy elkészült a vacsora, véget vetett a vitának. Az őrnagy karját nyújtotta Amalie kisasszonynak, és Walcott Ágnest kézen fogva követte őket az ebédlőbe. Vakító fényözön fogadta őket belépéskor, ami látványosan tükröződött a bútorok, képek, képkeretek és falak aranyozott díszítésén, és a drága ezüstszerzőkön, melyekkel az asztal tele volt pakolva. Helyet foglaltak az asztal körül, a lakájok ízes ételeket kínáltak körbe, tengeri hal, vadtyúk, fácán és özsült sem hiányozott, és a legjobb madeirát és portói bort szolgálták fel. Az őrnagy a hölgyek egészségére emelte poharát, Walcott ezzel szemben vendége fiának mielőbbi visszatérésére ivott, és egyéb más köszöntők után Osburne az alabamai gyapotültetvény szerencsés megvásárlására emelte poharát. Egyre beszédesebbé vált, fiatal éveivel kapcsolatos anekdotákat és vicceket mesélt, és fokozódó derűs hangulata arra készítette a hölgyeket, hogy elköszönjenek a férfiaktól és magukra hagyják őket vidám, borgőzös hangulatukban. Walcott szivarokat kínáltatott, és a legöregebb madeirával töltötte meg a poharakat.

– Nekünk való, öreg bor ez, amitől megint fiatallá válik az ember! – szóló vendégéhez, miután már a második palackot is kiürítették.

– Kiváló, kiváló! – vetette közbe Osburn, akinek az arca ekkor már úgy izzott, mint egy tűzgolyó. – Vigyen el az ördög, ha valaha is ilyen nedű érte a nyelvemet! Figyeljen csak, Walcott, közelebbi barátságba kellene kerülnünk, annyira passzolunk egymáshoz. Mindketten gazdagok vagyunk, mindketten jó borokat tartunk a pincénkben, és mindkettőnknek csak egy gyermeke van. Mi lenne, ha az én Patrickomból és Ágnesből egy pár lenne?

– Ez volna az, amit én igazán kívánhatnék magamnak. Előre is beleegyezésemet adom, feltételezve, hogy lányom saját választása lenne, mert a szíve felett az embernek saját magának kell rendelkeznie – válaszolta Walcott látható lelkesedéssel, miközben ismét megtöltötte vendégének poharát.

– Persze, persze, ugyanez vonatkozik az én fiamra is, de ettől nem tartok, mert igazán ördögi egy fickó a lányok körül, hagyja csak őt érvényesülni, el fogja nyerni magának a szépséges Ágnes szerelmét, vagy ne legyen Osburne a nevem. Harmincezer fontot fogok adni neki az esküvő alkalmából, és ha ön ugyanennyit gondol a menyasszonynak, akkor a fiatalok tisztességes háztartást alapíthatnak.

– Százezer font hozományt fogok adni Ágnesnek, és ha többre lesz szüksége, az is rendelkezésére áll. Hiszen kinek a javára szedtem volna össze a millióimat? – kérdezte Walcott, miközben megragadtra a poharat. – Ezúttal ígyunk mindkettőnk kívánságának beteljesülésére!

– Éljen Patrick és Ágnes! – kiáltotta Osburne nehezen forgó nyelvvel, majd megint kiürítette poharát, aztán nehézkesen felemelkedett karosszékéből, hogy elbúcsúzzon barátságos vendég látójától. Walcott maga kísérte ki a kocsijáig, és amikor az őrnaggyal együtt tovagördült, Walcott még utána kiáltott: – Akkor ebben maradunk!

IV.

*Az anyai barátnő. A komorna. A pihenőhely. Reggeli vizit.
A pálmaház. A megsebesült ujj. A könyvelő. Tőkeügyek.*

A nagy ház homlokzati oldalán minden ablak elsötétült, már csak a tenger felőli, nyugati oldalon volt még világos egy ablak-sor. Ott voltak a szépséges Ágnes szobái.

– Engedd meg, hogy kibontsam a hajad, mint régen, és megigazítsam éjszakára, hiszen tudod, hogy ez mindig örömet okozott nekem. Miért is ne engednéd meg most már többé, hiszen még mindig az én kedves Ágnesem vagy, te vagy minden, ami nekem örömet adhat! – mondta Amalie Walcott unokahúgának, amikor belépett a lánnyal annak pompás lakószobájába, bal karjával átkarolva karcsú derekát, jobb kezében ezüst gyertyatartóval, melyben viaszgyertya égett.

– Drága, szeretett, hűséges nénikém, második anyám, hiszen olyan szívesen megengedem, csak nem akartam gondot okozni neked, mert Harriet is könnyedén megteheti. De ha neked örömet okoz, akkor senki más nem érintheti meg a hajamat, csak te, kedves nénikém – válaszolta Ágnes, miközben karjával átkarolta szeretett anyai barátnője nyakát, és megcsókolta.

– Már korai gyermekkorod óta mindig kedvesek voltak számomra azok a percek, amikor megigazgattam a hajad, aztán ágyba vittelek. Ilyenkor még egyszer átbeszélhettem veled az eltelt nap eseményeit, és a kisebb tanulságokat is elmondhattam neked, melyeket mindig szívesen és bizalommal megfogadtál, és még most is engedd meg, hogy mindennel kapcsolatban, ami téged érint, elmondhassam a véleményem, és tanácsokat adhassak, hiszen tudod, hűségesebb szív nem dobog érted.

– Drága nénikém! – mondta Ágnes, megindultan, és megint megcsókolta Amaliét.

– Annak idején Ágnesem, a fontos tudnivalókra hívtam fel a figyelmed – folytatta a nagynéni, miközben a gyertyatartót letette

a fehérmárvány asztalra. – Most azonban már csak hűséges barát-nőd tanácsairól van szó, aki leplezetlen őszinteséggel akarja azokat elmondani neked, és amelyek most, amikor többé-kevésbé önállóan kilépsz az életbe, talán nagyobb értéket fognak képviselni, mint korábbi tanaim, és látod, erre nincs is alkalmasabb időpont, mint éppen ilyenkor este, egy átélt nap után.

– A szívem legmélyére fogom befogadni, és mindig szívesen fogom követni azokat. Jóságos, szeretett nénikém, hiszen kitől kérhetnék tanácsokat, ha nem éppen tőled? – válaszolta Ágnes, és gyermeki gyengédséggel simult friss, rózsás arcával anyai barát-nője sápadt arcához.

– Amalie Walcott nemes, komoly jelenség volt, közel negyven éves hölgy, magas, karcsú és sápadt, szabályos, még mindig szép arcvonásokkal, mélyfekete színű hajjal és világoskék szemekkel.

– Nos, hát gyere, menjünk a hálósobádba, hogy megint szolgálatba lépjek – mondta nevetve, majd felvette a gyertyát, és Ágnes előtt belépett a szomszédos szobába, ahol egy karosszéket tolt a nagy állótükör elé, és meggyújtotta a toalettasztalon álló karos gyertyatartóban lévő gyertyákat. Ágnes leült a karosszékre, és Amalie kioldotta selyem finomságú, szőke hajának pompás fonatát.

– Rendkívül jóleső érzés számomra, amikor puha hajad át-siklik az ujjaim között, visszarepít engem abba az időbe, amikor még azt hittem, hogy csakis az enyém vagy – mondta, miközben szétrázogatta a haját, amely az egész széktámlát befedte, és majdnem a padlóig leért.

– Még mindig a tied vagyok, és örökre az is maradok – vetette közbe Ágnes – és hátravetette a fejét, hogy gondozóanyjának szemébe nézzen.

– Ez nem lehetséges, kedvesem, adja Isten, hogy másvalakinek adhasd magad, hogy tulajdona legyél, és közben találj meg minden földi boldogságot! – válaszolta a nagynéni komoly han-

gon, aztán még gyorsan hozzáfűzte, mintha akarata ellenére érintette volna ezt a témát: – Milyen szép hullámos még mindig a hajad, lassan már öt éve, hogy nem rendezgettem el neked.

Ágnes némán maga elé tekintett, és Amalie nem vette észre a mély pírt, amely kedvencének hirtelen elöntötte arcát.

– Aringthur barátságos volt veled, amikor ma az erdésznél találkoztál vele? Azt beszélik róla, hogy borús és emberkerülő – folytatta a nagynéni.

– Ó, nem, illedelmes és kedves volt, igen, igazán előzékeny volt, és még azt is felajánlotta, hogy átkísér a parkon. Én azonban ezt nem fogadtam el, mert a két öreg Corblair úgy ürrült, hogy náluk van.

– Egyáltalán hogyan néz ki? Évek óta nem láttam, hosszú időre elutazott. Korábban egyszer megígérte, hogy szép férfi lesz belőle – mondta a nagynéni, és tekintete Ágnes képére tapadt az előtte álló nagytükörben.

– Igen szép férfi, de a lelke még sokkal szebb – válaszolta Ágnes olyan határozott kifejezéssel, mintha bármiféle más, róla alkotott ítéletet el akarna hárítani.

– És honnan ismered ilyen pontosan? Valójában most találkoztatok először, ha eltekintünk a gyermeki évektől.

– Az erdészek sokat meséltek nekem róla, és az ő véleményüket nem vonom kétségbe.

– Ettől én is nagyon távol állok, mindig is csak nagy tisztelettel hallottam beszélni róla, igen kiváló fiatalember lehet. Nagyon sajnáltam, hogy nem találtuk otthon, nagyon szívesen láttam volna. Remélhetőleg viszonzni fogja a látogatást akkor is, ha nem tart fenn közelebbi kapcsolatot a szomszédaival.

Ezeknél a szavaknál a nagynéni unokahúga haját laza fonatba fonta annak feje körül, és finom csipke főkötőt tett rá.

– Nézd csak meg szívecském, megfelel-e, ahogy csináltam, szóljál, ha másképpen szeretnéd!

– Nagyon, nagyon jó, kedves nénikém, ezerszer köszönöm – válaszolta Ágnes felállva, és felé fordulva köszönetképpen odartotta arcát.

– Álmodj szépeket, kislányom, mindjárt szólok Harrietnek, hogy jöjjön fel. Az előbb mondtam neki, addig maradjon odalent, amíg fel nem hívom. Ez alatt az idő alatt egyedül akartam lenni veled. Jó éjszakát, Ágnes, isten áldja álmaid – mondta a nagynéni, még egyszer megcsókolta a gondjaira bízott lányt, és gyertyával a kezében elhagyta a szobát.

Közvetlen ezután belépett Harriet, a komorna, hogy segítsen fiatal úrnőjének az átöltözésnél.

Harriet, aki csak néhány évvel volt idősebb, mint Ágnes, játszóársaként együtt nőtt fel vele, és az alatt az idő alatt, míg Ágnes a nevelőintézetben volt, megtanult varrni, takarítani, valamint mosni és vasalni, és mostani állásába azért került, hogy Ágnest elkísérje Londonba. Testtel-lélekkel csüngött fiatal úrnőjén, aki szívből ragaszkodott hozzá, és sokkal inkább barátnőjének, mint szolgájának tekintette.

– De Ágnes kisasszony, hiszen már felvette a főkötőjét, hát nem kell kibontanom a haját? – kérdezte a lány csodálkozva.

– Esténként a nagynéném szeretné elrendezni a hajam, régen is mindig ő viselte gondját, mert örömet okoz neki – válaszolta Ágnes barátságosan.

– Sajnálom, én is nagyon szívesen megtettem volna – válaszolta Harriet, miközben a vakítóan fehér, csipkés hálóinget úrnője számára a székre készítette, és segített neki befejezni az átöltözést. Ezután félrehúzta a gazdagon hímzett függönyöket Ágnes fekhelye körül, rózsaszínű selyemszalagokkal megkötötte, majd megkérdezte úrnőjét, óhajt-e még valamit.

– Semmit, kedves Harriet, álmodj szépeket – válaszolta Ágnes, miközben barátságos pillantás kíséretében kezet nyújtott neki.

Gyönyörűen, mint a vakítóan fehér márványból faragott, két ablak közötti falitükör mellett a párkányon lévő Psziché, állt Ág-

nes néhány pillanatra elmerengve, mintha a távozó komorna elhaló lépteit után hallgatózna, majd gyorsan szekreterjéhez lépett, elővett belőle egy levelet, egy karos gyertyatartót odatett az ágya előtti asztalkára, a többi gyertyát eloltotta, majd leheveredett az ágyára. Mint egy rózsaszál, könnyed illatos felhők között, úgy tekintett ki Ágnes a gazdagon díszített drapériák közül, és hamvas karjára támaszkodva, a kis kezében tartott levéllel a fény felé hajolt. Olvasott, és ábrándozott, és szép kék szemei valamint finom arcvonásai csillogásukkal és friss pírjukkal arról árulkodtak, hogy a levél tartalma milyen boldogságot váltott ki lelkéből. Keze a levéllel együtt végül lehanyatlott maga elé a csipkés takaróra, fejét jobb karjára hajtotta, és gondolataiba merülve tekintete megpihent a papíron. A szófa feletti pompás bronz óra egy órát ütött, mire Ágnes kizökkent álmodozásából, a levelet rózsás ajkaihoz szorította, majd összehajtogatva párnája alá tette, és eloltotta a gyertyákat.

Másnap reggel egy könnyű, két nemes paripa által húzott kecses hintó gördült be a rácsos vaskapun át a Walcott háza előtti nagy udvarra, és megállt a széles márványlépcső előtt. A bakról leugró szolga belépett a bejáraton, és a portásnak bejelentette urát, Aringthur urat. Néhány pillanattal később Walcott maga jelent meg a kocsinhoz sietve, hogy fogadja kedves látogatóját.

– A legszívélyesebb üdvözléssel fogadom, tisztelt barátom és szomszédom – szólította meg Aringthurt, miközben kezet nyújtott neki, és felkísérte a lépcsőn. – Milyen régen is vágyódtam erre a szerencsés pillanatra!

Walcott barátságának többször ismételt biztosítása mellett felkísérte vendégét az első emeleti szalonba, ahol testvére és lánya már várták a látogatót.

– A lányomnak nem kell bemutatnom, tisztelt barátom, tegnap már abban a szerencsében volt része, hogy felújíthatta fiatalkori barátságukat, testvéremnek azonban be kell mutatnom, bár amikor még kisfiú volt, már látta önt – mondta Walcott, miközben Aringthurt bemutatta húgának.

– Nem ismertem volna meg magát, Aringthur úr, ha unokahúgom tegnap este nem adott volna olyan tökéletes, élethű beszámolót magáról. Végtelenül örülök neki, hogy megint láthatom, és remélem, a jövőben nem idegenedünk el egymástól, mint az elmúlt években – mondta Amalie, miközben tekintetét tetszéssel pihentette Aringthur nemes, férfias megjelenésén.

– Számtalan, halaszthatatlan dolgom intézése tartott vissza engem attól, hogy szomszédaimmal és barátaimmal társasági érintkezésbe lépjek, és sajnos ezért számos esetben félreértettek engem, azonban megpróbálom jóvátenni mulasztásaim – válaszolta Aringthur meghajolva, és közben tekintete találkozott Ágnesével, aki barátságos bizalommal nézett rá.

– Ön is megbocsát nekem, kisasszony, tegnapi bejelentkezés nélküli megjelenésemért ön előtt vadászruhában, zsákmánnyal a kezemben és kutyámmal? – folytatta Ágnes felé fordulva, és elmélyülten tekintett pompás, nagy kék szemeibe.

– Egy ilyen kellemes meglepetésért az ember csak hálás lehet, Aringthur úr – válaszolta Ágnes természetes barátsággal. Ez a meglepetés dupla öröm volt számomra, mert a két jó öreg Corblairt is nagyon megörvendeztette. Még olyan kellemes a séta az ön parkjában, a lombozat olyan lenyűgözően szép színes, és a vízesés is annyira szép, és akkora, mint amilyennek korábban sohasem láttam. Annyira elbűvölő az a hely, és kérem, ne haragudjon rám, ha régi kedvelt sétáimat az ön birtokán mostanában gyakrabban meg fogom ismételni. Tegnap már későn volt, amikor elhagytam a parkot, a Nap már lement, és az ég csodálatosan szép vörösben izzott.

– Bárcsak, bármi áron a hatalmamban lehetne, hogy a telet távol tartsam a parktól, hogy örökre megtarthassa vonzerejét az ön számára! – mondta Aringthur anélkül, hogy tekintetét levette volna Ágnes szemeiről.

– Ó, azt azért mégse, hiszen a tél is olyan szép! – szólt közbe Ágnes – amikor zúzmarás a táj, gyakran sokkal szebbnek találtam, mint bármikor nyáron. Olyan ilyenkor, mint egy briliánsokból és

drágakövekből kirakott tündéerkert, mely a Nap fényében a szivárvány minden színében tündökölt. Az erdő pedig még vihar esetén is pompás látvány, amikor meghajlanak a fák, és ide-oda ingadoznak, megelevenednek, és számomra úgy tűnik, mintha beszélni hallanám őket. Nem, Aringthur úr, hagyja csak meg a parknak az ő telét, és engedje meg, hogy bármikor meglátogassam, számomra ez a legkedvesebb felüdülés!

– Az engedély rendelkezésére áll, Ágnes kisasszony, azzal az őszinte kéréssel, hogy a parkot tekintse saját tulajdonának, és legyen meggyőződve róla, hogy a legkisebb öröm, melyben önt részesíti, az nekem boldogságot okoz – válaszolta Aringthur mély érzelmekről tanúskodó pillantással és könnyed meghajlással.

A két hölgy ekkor letelepedett a szófára, és Walcott Aringthurt egy Ágnes melletti karosszékhez vezette.

A társalgás londoni tartózkodására terelődött. Mesélt ottani életéről, mi volt, ami megérintette és mi, ami nem tetszett neki, és bájos természetességgel olyan eleven és szemléletes képekkel írta le ottani életét, hogy Aringthur egyre fokozódó csodálkozással követte szavait, és egyre inkább elmerült a kedves lány nézegetésében.

– Sehol sem olyan jó azonban, mint idehaza – mondta végül – Londonban nincs szabad, friss levegő, nincs tenger a hullámtörés zajával, és nincs számomra olyan kedves park, mint Aringthur úré. Azonban nincs rendjén, hogy a társalgás abból áll, hogy csak én beszélek, láthatja Aringthur úr, milyen keveset használt nekem a nagyvilágban eltöltött idő. Most ön következik, meséljen nekünk szép utazásairól a távoli délen és keleten.

– Szívesen, Ágnes kisasszony, ha kedve van meghallgatni engem, de ez most lehetetlen, sokkal jobban lebilincsel a jelennel, mintsem a múltra tudnék gondolni – válaszolta Aringthur, mintha álomból riadt volna fel, de Walcott gyorsan a segítségére sietett, és megkérdezte:

– A narancsfáit bevitette már a téli szálláshelyükre? Már legfőbb ideje.

– Ma fognak hozzá. Az öreg kertészem nem akarta tovább engedni, hogy a házam előtt gyönyörködjek bennük. Mindig szomorú búcsú számomra, amikor meg kell válnom a szép fáktól, és néhány hónapig mindig gyászolom őket – válaszolta Aringthur.

– Én mindeddig nyugodtan odakint hagytam az enyéimet a szabadban, hogy Ágneskémnek örömet szerezsek vele, aki annyira a szíven viseli azokat, persze belátom, ennek is megvan a maga veszélye, egy hirtelen fagy nagy kárt okozhat bennük. Volna kedve egy pillantást vetni rájuk, és a pálmaházamat is megtekinteni? Jóllehet már ősz van, de ettől eltekintve a kert még nem sivárosodott el. Ha kedvére van, akkor tegyünk egy sétát.

Walcott ezen szavainál Aringthur kérdő pillantással Ágnes felé fordult, aki erre igenlő mozdulattal válaszolt, és felállva hozzáfűzte:

– Mi is elkísérjük az urakat, ha ez nem kellemetlen önöknek, igaz, kedves nénikém?

– Nagyon szívesen, még ha nem is tudunk Aringthur úrnak olyan elbűvölő parkot mutatni, mint az övé – válaszolta Amalie, szintén felemelkedve.

– Előbb vessünk egy pillantást az ebédlőből a kertbe, Aringthur úr így jobb áttekintést kap – vetette közbe Ágnes, és odalépett mellé, hogy együtt induljanak el.

Az ebédlőből üvegezett ajtó vezetett egy erkélyre, ahová Ágnes kísérőjét kikísérte, és ahová Walcott és Amalie követték őket. Parkszerű, nagy kert terült el lábaik előtt, magas facsoportokkal, sima, még mindig frissen zöldelő gyeppel, szökőkutakkal és medencékkel, tisztán tartott földutakkal, és számos melegházzal. Távolabb látni lehetett a hatalmas üzemi épületeket, és egy hosszú házsort, melyek szintén Walcott tulajdonában voltak. A házakat ezer munkásának adta bérbe, akiket fonodájában és szövődéjében alkalmazott. Balra nyugat felé azonban a tekintet a part felett a

világtengerre tévedt, melynek hullámai habozva és pezsegve gördültek a partra, és a távolabbi zöldes messzeségben itt-ott egy-egy hajó vakítóan fehér vitorlája csillant meg a napfényben.

– Ott azon a szigeten még mindig olyan csinos létesítményei vannak, mint a korábbi években? – kérdezte Aringthur, miközben egy kis sziget felé mutatott, amely az öböl torkolatától nem messze bukkant elő a tengerből, és fehér szegély vette körül, ami a hullámtörés hatására jött létre. – Emlékszem rá egyszer már jártam ott gyerekkoromban.

– A létesítmények pompásak odaát! Apám teljesen újjá varázsoltatta, mielőtt Londonba mentem. Annyira szép hely, különösen tavasszal, amikor a lombzat még friss és zöld, és a rózsák kibontják virágaikat. Amikor a hullámok vadul körülostromolják a kis földet, tombolnak és pezsegnek, az ember úgy érzi ott magát, mint egy elzárt világban, a béke szigetén.

– Csak kicsit közelebb lehetne az öbölhöz, az ember túlzottan ki van téve az apálynak és dagálynak, mert ha előbbi hamarabb lép fel, mint az ember elhagyná a szigetet, akkor kénytelen bevárni a következő dagályt, ha nem akarja kitenni magát annak a veszélynek, hogy kisodródik a nyílt tengerre. Az apállal szemben evezni szinte lehetetlen – fűzte hozzá Walcott.

– Ó, mégis hányszor eveztem már vissza pont olyankor, amikor kezdődött az apály – mondta Ágnes nevetve.

– Mindig is figyelmeztettek rá, mennyire óvatlan voltál, és könnyen szerencsétlenül is járhattál volna – válaszolta az apja, miközben Aringthurral visszaindult a kert felé.

Az erkély alatti magas lépcső előtt a kertben fasor volt kialakítva pompás narancs-, citrom- és gránátalma fákból, valamennyi még mindig teljes virágzásban, és tele gyümölcsökkel, amilyet ebben a késői évszakban csak az itteni tengerpart hihetetlenül enyhe klímája tett lehetővé. A magas törzsű folyton virágzó rózsák és tearózsák a szépen gondozott pázsitban többfelé kialakított ágyásokban még pompás virágaikkal gyönyörködtettek, színes

georgia- és őszirózsa ágyások pompáztak a káprázatos napfényben. Ágnes ide-oda vezette kísérőjét az út kanyarulatain, és minden látnivalóra felhívta a figyelmét amerre elhaladtak, mert úgy tűnt, Aringthur magától csak akkor vette észre azokat, ha szépséges kísérője külön felhívta rá a figyelmét. El volt mélyedve gondolataiban, keveset beszélt, de tekintete újra meg újra találkozott bájos szemeivel.

Walcott lemaradt hűgával, mivel magához szólította egyik kertészét, és különböző dolgok iránt érdeklődött nála. Ágnes Aringthurral odaért a melegházakhoz, és több részlegen át a pálmaházhoz vezette őt.

– Itt távoli barátokat üdvözölhet, Aringthur úr, és még akkor is, ha ezeket a növényeket eredeti hazájukban sokkal nagyobbnak és erőteljesebbnek láthatta, ahhoz mégis elég nagyok, hogy emlékezetébe idézze azokat a szép országokat. Ez a ház az én trópusi világom, és ezek alatt a pálmák alatt már gyakran tettem gondolatban távoli utazásokat. – Ezekkel a szavakkal engedte belépni társát Ágnes, miközben azokra a növényekre mutatott, melyek egészen az üvegház magas kupolájáig emelkedtek. Hatalmas leveleikkel egy kolosszális méretű kalickát takartak, melyben nagyobb és apróbb külföldi madarak repkedtek ide-oda tarka szárnyaikkal és hallatták idegen csengésű hangjaikat. Tollazatuk színpompája a csodálatos színű virágokkal versengett, melyek imitt-amott kikandikáltak az üde zöld levelek közül, és visszatükröztek a ketrec két oldalán elhelyezkedő kis tavacskákból, melyek kristálytisztá vizében számtalan aranyhal ficáncolt. Ágnes az egyik kis tó mellett a pálmák közé lépett, és letépett egy virágocskát az egyik indáról, amely egy hatalmas szárból nőtt ki, miközben Aringthur elvarázsoltnan állt ott, és a lányt egy mesebeli kert tündéréként vélte kilépni a pálmák közül. Ennyire szépnek és angyalinak még sohasem látta.

– Milyen kedves ez a kis virágocska! A golgotavirágok rendjébe tartozik – mondta a lány – miközben a virágot kísérője felé nyújtotta.

– Nekem adná ezt emlékébe, Ágnes kisasszony? – kérdezte Aringthur megindult hangon és kérlelve tekintett reá.

– Nagyon szívesen, Aringthur úr! Engedje meg kérem, hogy egy rendes csokrot szedjek önnek – válaszolta Ágnes szívélyesen.

– Nem, nem, csak ezt az egy szál virágot kérem – szólt közbe Aringthur, mire Ágnes odanyújtotta neki.

– Aringthur azonban a virággal együtt Ágnes kezét is megragadta, és mielőtt visszahúzhatta volna, megcsókolta azt.

– A lány összerezzen, mintha villámcsapás érte volna, görcsösen visszarántotta a kezét, és sápadt lett, mint egy márványkép. Szép arcvonásain feltűnően látszott a heves megindultság, ami magával ragadta lelkét. Aringthur rémülten tekintett rá, bocsánatkérésre azonban nem talált megfelelő szavakat, mivel cselekedetében, ami legbensőbb, legtisztább érzelmeinek megnyilvánulása volt, semmi szemrehányásra valót nem talált.

Kínos pillanat volt, de csak egy pillanatig tartott, mert Ágnes arcán izzó, vörös pír futott át, arcvonásai örömteli, de ugyanakkor kérlelő kifejezést öltöttek, és nagy, kék szemei könnyekkel teltek meg.

– Tiszteletlen voltam, Ágnes kisasszony? Ó, kérem bocsásson meg nekem! A szívem mentes minden bűntől – mondta Aringthur remegő hangon és odatartotta a virágot, mintha vissza akarta volna adni.

– Nem, nem, Aringthur úr, meg kell bocsátania nekem, gyermekem voltam, megbocsáthatatlanul nevetségesen gyermekem, kérem, ne büntessen meg engem ezért, ne vonja vissza rólam alkotott jó véleményét, és jóindulatát. Sokkal többre becsülöm önt annál, mintsem hogy lemondjak baráti érzelmeiről. Tartsa meg kérem a virágot, maradjon meg örökre az ön számára nagybecsülésem bizonyítékeként, legbensőbb tiszteletem jeléül! – mondta Ágnes könyörgő hangon, és a könnycseppek hosszú szempilláiról a keble előtt tartott kezeire hullottak.

– De Ágnes kisasszony, ha tudná...! – mondta Aringthur még nagyobb megindultsággal – de ekkor nyílt a pálmaház ajtaja, belépett Amalie és mögötte Walcott.

– Tetszik önnek, Aringthur úr? – kérdezte Amalie, miközben róla Ágnesre pillantott, amint észrevette, hogy mindketten milyen zavarban vannak.

– Nagyon elbűvölő, milyen pompás itt minden! – válaszolta ő, feltekintve a pálmák csúcsa felé. Pompás növények, olyan szépek, amilyeneket hazájukon kívül még soha, sehol sem láttam.

– A madaraidnak hozhattál volna egy kis cukrot. Vigyázz, nehogy megcsípjen a kakadu, nem lehet megbízni benne – mondta Walcott Ágnesnek, aki odalépett a ketrechez, és ujjával benyúlva a drótfonaton a madár feje felé nyúlt.

– Nemsokára megint megismernek, és kedvelni fognak engem. Régen valamennyien a rácshoz repültek, amikor beléptem a házba – válaszolta Ágnes mosolyogva, és a madár fején a piros tollal játszadozott.

– Az én melegházaim össze sem mérhetőek az önével, meszsze elmaradnak mögötte – mondta Aringthur most már megszokott nyugalomával Walcottnak, amikor Ágnes hangosan felkiáltott, és vérző ujját visszarántotta a ketrecből, mert a madár hevesen belecsípett.

– Látod, hiszen megmondtam! – kiáltotta Walcott elkapva lányának kezét, Aringthur pedig batiszt kendőjét rémulten a vérző ujjra nyomta.

– Szóra sem érdemes, nem nagyon fáj, csak megijedtem, de mi nőszemélyek a legcsekélyebb apróságoknál is fel szoktunk kiáltani – mondta Ágnes nevetve, és Aringthur felé fordulva még hozzáfűzte: A szép kendője most tiszta vér lett.

Aringthur azonban Ágnes egész kezét bekötötte vele, kinyitotta neki az ajtót, hogy visszamenjenek a lakásba. Odaérve Amalie gyorsan kerített egy darab lenvásznat, hogy azzal kösse be a sérült ujját, mire Aringthur a batiszt kendőjét gyorsan a zsebébe rejtette.

Ágnes meg akarta ezt akadályozni, amennyiben így szólt: – Kérem, Aringthur úr, hagyja itt nekem azt a kendőt, hogy megtisztítva adhassam vissza önnek.

Ő azonban bensőséges pillantással kérlelte, hogy nála maradjon, miközben segédkezett a kötszer felhelyezésénél. Aztán elkészönt a hölgyektől, Walcott lekísérte a kocsiig, és azzal az ígérettel távozott, hogy látogatását rövidesen megismétli.

– Persze, hiszen látnia kell, páciense hogyan gyógyul! – kiáltotta Walcott a távozó után.

A nagy tér előtt, melyet Walcott hatalmas gyárépületei három oldalról körülfogtak, kissé távolabb álltak az irodaépületek, melynek terjedelmes termeiben bonyolították Walcott egész földgolyóra kiterjedő üzleti ügyeit.

Éppúgy, mint ahogyan a lélek irányítja az emberi test minden részét, ugyanúgy történt a számos ügyintéző munkájának irányítása is a központi irodából.

Itt trónolt a főkönyvelő, Worm. A nagy, boltíves ablak előtt állt egy régimódi, hatalmas írópult, amely felett három csengőzsinór függött, ezek meghúzásával az ügyintézők három főnökét lehetett behívni. A falak mentén üzleti könyvekkel és papírokkal zsúfolt polcok álltak, a pult mellett hatalmas páncélszekrény állt. Néhány nappal Aringthur Walcottnál tett látogatását követően Worm reggel nyolckor nagy pultja előtt állt, és körülbelül ötven levél felbontásával volt elfoglalva, melyek éppen akkor érkeztek a postával. Gyorsan átfutotta őket, némelyikre alig futó pillantást vetett, és csak néhány akadtt, amelyet figyelmesen elolvasott. Ez utóbbiak közül néhányat sajátkező megválaszolásra félretett, aztán meghúzta az egyik csengőzsinórt.

Rövidesen egy idősebb úr jött be a szobába, és meghajolva Worm elé lépett, hogy fogadja annak utasításait, aki egy pillantásra sem méltatta, hanem egyes leveleket elerakott a pultra, és minden egyes darabnál megjegyezte, hogy azzal mi történjen. Az idős

úr ezt követően fogta a leveleket, ismét meghajolt, és a nélkül hagyta el a szobát, hogy a főkönyvelő ránézett volna.

Ezt követően Worm szélsebesen csomó megjegyzést írt fel egy papírra, meghúzott egy másik csengőzsinórt, és a lapot rögtön átadta a belépő ügyintézőnek, miközben néhány szóbeli utasítást is adott neki. Ez utóbbi is ajánlotta magát a nélkül, hogy egy pillantásban részesült volna.

Ekkor nyílt a folyosó felőli ajtó, és Walcott lépett a helyiségbe.

– Jó reggelt, hűséges barátom! – szólt könyvelőjéhez, miközben odalépett hozzá, jobb kezét nyújtva felé, miközben baljával vállon veregette. Worm Walcott belépésekor azonnal letette a tollat, mélyen meghajolt előtte, és amikor az leült a nagy karosszékbe, mindkét kezét kötényének övébe dugva, háttal pultjának támaszkodva megállt vele szemben.

– Amint tegnap említettem önnek, ma délelőtt ellátogat hozzánk Osburne őrnagy azzal a szándékkal, hogy letétbe helyezze nálunk azt a pénzt, amit eddig a bankban tartott – kezdett bele Walcott. Azt állítottam neki, hogy belementem az alabamai ültetvény megvásárlásába. Amennyiben említést tesz róla, úgy ön is igazolja neki állításomat. Valamelyest tartózkodjon a pénz átvételétől, ez biztosabbá fogja tenni szándékában, és arra készteti, hogy még több pénzt helyezzen el nálunk.

– Óvatosan kell eljárni. Hamilton lelkész, valamint Brooks özvegyet és munkásainkat, akik befizetéseket akarnak eszközölni, ma délelőttre iderendeltem, hogy az őrnagy lássa, mekkora a tumultus – válaszolta Worm a legkisebb mozdulat nélkül.

– Nagyon ügyes, legdrágább barátom. Azt gyanítom, hogy nagyobb összeget is ránk akar bízni.

– Úgy hallottam, Aringthur úr néhány napja látogatást tett önnél, nem kellene nála is kezdeményeznie...?

– Worm, erről majd máskor, övele nagyobb terveim vannak – válaszolta Walcott jelentőségteljes pillantással.

– Értem. Szükségünk van rá, hogy ilyen segítségeket kapjunk, a talaj, amin állunk, csak a hitel – mondta Worm, miközben szemei gyorsan körbeforogtak.

– És ahhoz, hogy hiteleket szerezzünk, van itt az én barátom, Worm! – válaszolta Walcott, miközben felállt, és kezét nyújtott a könyvelőnek. Nos, most inkább megyek, az őrnagy rövidesen megérkezik. Ha utánam érdeklődik, mondja neki azt, hogy kikocsiztam.

Ezekkel a szavakkal Walcott még egyszer kezét nyújtott a könyvelőnek, és elhagyta a szobát.

A portás ekkor jelentette, hogy számos munkás szeretne Worm úrral beszélni, mire azt az utasítást kapta, hogy az embereket várakoztassa ajtaja előtt, míg be nem hívja őket.

Röviddel ezt követően bejelentették Brooks özvegyet, és Worm parancsára bevezették a szobába.

– Foglaljon helyet, madam Brooks, kiállítatom a dokumentumot, mekkora összeget kell átvennem? – kérdezte tőle Worm.

– Nyolcszáz fontot, amint korábban már említettem önnek. Ez minden, amim van ezen a világon, és nagy jót tesz velem, ha öt százalékra átveszi a pénzt – válaszolta az özvegy, kérlelő hangon.

– Az önre, és megboldogult férje régi barátságára való különös tekintettel teszem, de kérem, legyen egy kis türelemmel – mondta Worm.

– Hamilton lelkész szeretne bejelentkezni.

– Engedje be – kiáltotta a könyvelő a portásnak, és a lelkész közvetlen ezt követően belépett a szobába.

– Azt a reményt keltette bennem, Worm úr, hogy használni tudná a tőkém, mondta a belépő udvarias meghajlással.

– Az ön kenyéradó gazdája, Aringthur úr, Walcott úr tiszteletre méltó barátja, akinek az a kívánsága, hogy öt százalékra vegyem át az ön pénzét. Magával hozta a papírokat, és azok nem

kevesebb, mint ötszáz fontot tesznek ki? – kérdezte Worm, miközben odatolt egy széket a lelkésznek.

– Nálam vannak, pontosan ötszáz fontot tesznek ki – válaszolta Hamilton, miközben egy csomagot húzott elő a zsebéből.

– Néhány perc türelmét kérem, lelkész úr, kiállítatom a dokumentumot – mondta Worm, és kézzel intett Hamiltonnak, hogy a csomagot még tartsa magánál.

A földre tett levelek közül felvette az egyiket, és elkezdte megírni rá a választ. A repkedő, heves mozdulatok, a tollzászló rezgése a könyvelő által leírt szavak fontosságáról tanúskodtak. Úgy tűnt, mintha teljesen megfellebbezett volna az özvegy és a lelkész jelenlétéről, mivel még akkor is, amikor heves mozdulattal megfordította a papírt, üregeikből kimeredő szemei mozdulatlanul a papírra meredtek. Osburne őrnagy nevének hallatára zökkent vissza környezetébe. Felnézett, mint egy hirtelen megállított ló, letette a tollát, és odakiáltott a portásnak:

– Örömmel fogadom!

Osburne könnyed üdvözléssel lépett be. Worm puldjának elhagyása nélkül tisztelettel meghajolt.

– Némi pénzt hoztam magának, Worm úr, melyre Walcott barátom öt százalékot ígért – mondta – miközben levéltárcájából elővett egy a banknak szóló utalványt, és az alábbi szavak kíséretében Worm elé tette a pultra: – Ennek a kis papírnak tízezer font az értéke!

– Mivel Walcott úr a pénz az átvételét kívánja, nekem semmi kifogásom sem lehet ellene, jóllehet pillanatnyilag fogalmam sincs róla, mire használhatnám fel – válaszolta Worm, az utalványt szemlélve.

– Nos, hiszen Walcott ültetvényt szándékozik vásárolni Alabamában, ott valamit csak tud kezdeni vele – mondta az őrnagy.

– Úgy? Tehát beszélt önnek erről az ügyletről? Nos, ha úgy is van, csak hat hónap múlva kell fizetnünk. Walcott úr így óhajtja, tehát átveszem a pénzt, ellensúlyozására majd más tőkét fogok visszafizetni. Kihasználatlan pénzt semmi esetre sem hagyhatok csak úgy elfeküdni. Itt van még Hamilton lelkész és madam Brooks, és odakint munkások várakoznak, akiktől Walcott úr kívánságának megfelelően szintén pénzt kell befogadnom – mondta Worm, látszólag türelmetlenül, majd megkérte az őrnagyot, hogy foglaljon helyet. Az utalványt egy levélnehezék alá tette, és nyugtát írt az összegről.

– Csak nyugtát adok önnek, mivel Walcott úr azt mondta, hogy alkalomadtán szabadon kíván rendelkezni felette – mondta aztán a könyvelő, amikor átnyújtotta az őrnagynak a nyugtát.

– Persze, persze, Worm úr, amennyiben másutt többet tudok keresni vele. Ön nagyon gondosan képviseli barátom érdekeit. Ha valakinek húsz-harminc százalékos nyereségre van lehetősége, akkor nyugodtan fizethet öt százalékot – válaszolta Osburne, miközben levéltárcájába tette a nyugtát.

– Az igaz, csak ne legyen túl sok az elfekvő tőke – mondta Worm félíg-meddig bosszúsan.

– Ön kiváló ügyvezető, tisztelt Worm úr, de Walcott úr barátainak javára is tartogatnia kell valamit. Itthon van ő?

– Kikocsizott.

– Úgy kérem, ajánljon neki engem szívélyesen, és ne haragudjon rám. Jó reggelt, Worm úr.

Ezekkel a szavakkal az őrnagy kabátjába rejtette levéltárcáját, kézintéssel búcsút vett a könyvelőtől, és elhagyta a szobát.

– Láthatják, mi van körülöttem, menekülni sem tudok a tőke elől, amit rám erőszakolnak – mondta ekkor Worm, a két várakozó felé fordulva. – Adja kérem ide a papírait, lelkész úr!

Hamilton átnyújtotta neki a csomagot, és Worm figyelmesen átnézte a benne lévő papírokat. Aztán az özvegytől is elkérte az

értékpapírjait, és miután azokat is megvizsgálta, meghúzta az egyik csengőszinórt, és megbízta egyik ügyintézőjét, hogy készítse el a dokumentumokat az átvételre kerülő tőkéről. Ezt követően a munkásoknak egyenként kellett belépniük. Worm átvette megtakarításait, az összeget bevezette kis könyvecskéjükbe, amit mindenki magával hozott. Röviddel ezután az ügyintéző visszatért a kiállított dokumentumokkal, Worm aláírta azokat, majd átnyújtotta a lelkésznek és az özvegynek, akik többször is kifejezték hálájukat a pénz befogadásáért, majd ajánlották magukat. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Worm kidülledt szemeivel még mindig arrafelé nézett, és kezeit kötényének övébe dugva, halkán maga elé mondta:

– A hajó megint rendben van, de a víz, amelyen úszik, igen veszélyes. A hitel a mi horgonyunk!

V.

*A vadászat. A herceg. Hazatérés. Örömteli hír. A fecsegő.
A jutalom. Kétségek között. A várva várt viszontlátás.*

Egy zord, viharos novemberi napon esti szürkület ereszkedett le a skót felföldre, amikor vadászok, málhás lovak és kutyák hosszú sora vonult a hegyvidéken, és láthatóan igyekezett még a sötétség beállta előtt leérni a völgybe. A sor elején az öreg Howard erdész lovagolt, mögötte pedig egy pompás pónilovon kenyéradó gazdája, M. herceg.

A herceg évente csak egy alkalommal látogatta meg birtokait, mert a parlament tagjaként ráháruló kötelezettségek az év legnagyobb részében Londonban tartották. Egy tucat vendéggel itt töltötte az őszt, befejezésként barátaival vadászatot tartott, és ezen a napon volt a búcsúvadászat, amire a hegyekben került sor. Vendégei szintén lovon követték őt a keskeny hegyi ösvényen, majd a felföldiek által vezetett málháslovak követték őket, mindegyikük

egy, kettő vagy három vadat cipelve. Őket a vadászati szolgaszemélyzet követte, nyolc erőteljes, időjárástól cserzett képű hegyi lakó, a menetet a két segédvadász, Edward Corblair és Patrick Osburne zárta, miközben körülbelül negyven fáradt kutya loholt a vadászok után, közülük a legutolsók jó félmérföldnyire le voltak maradva.

– Ez az átkozott vadászat, az ördögbe is, minek kellett nekem is velük jönnöm! – szólt Osburne Edwardhoz, miközben úgy lépkedett mellette, mintha tojásokon járna. A cipő nyomja a lábaim, az átkozott hegyeken sebesre gyalogoltam őket. Isten legalább úgy akarta volna, hogy legalább egy vadat lőjek! De ez volt az utolsó vadászatom, az biztos, úgy igaz, mint hogy Osburne a nevem!

– Mit csodálkozik, hogy nem lőtt semmit, hiszen minden lehetséges alkalommal leheveredett, hogy egyen, és kipihenje fáradalmait. Különben volt elég vad maga körül.

– Ráadásul el is áztak a cipőim, és még azt állítják, hogy ez egy szórakozás – folytatta Osburne elégedetlenkedését.

– Az angol cipőkrém az oka. Ha az én bakancsziromat használta volna, akkor vízállóak lettek volna a cipői. Fényesre pucolt cipői a herceg figyelmét sem kerülték el a ma reggeli induláskor.

– Mit érdekel engem a herceg, ha a fényes cipőim nem tetszenek neki, akkor nézhet máshová is.

A herceg pillanatnyilag a kenyéradó gazdánk, és elvárhatja, hogy vadászatán vadászként jelenjünk meg – válaszolta Edward, frissen és elevenen lovagolva előre az élénk észak-keleti széllel szemben, miközben Osburne félrefordított és lehorgasztott fejjel tartotta képét a szélben, füleibe húzott sapkával, arcát kabátjának orráig felhúzott gallérja mögé rejtve.

– Ráadásul átkozott hideg is van, a kezeim egészen merevek lettek a kesztyűkben, bárcsak a kandalló mellett ülhetnék egy korsó sörrel a kezemben a csinos felszolgálólány közelében! Vigye el az ördög ezt az egész vadászatot! – zsémbelődött Osburne

egyfolytában, amikor a sor hirtelen megtorpant, és előre nézve így szólt:

– Na, mi van már megint ott a sor elején, csak nem a kilátásban akar gyönyörködni egy órányit az Ördögsziklánál ebben a langyos fuvallatban? Istenem, már legfőbb ideje lenne, hogy elhagyjuk ezeket a kecses szirteket, az embernek tényleg lefagy az orra, meg a füle!

Ebben a pillanatban az öreg Howard erdész Edward nevét kiáltotta, és integetett neki, hogy menjen oda hozzá, aki a hosszú sor mellett könnyedén előre vágatott, mint egy őz Howardhoz, és a vadásztársasághoz, mely az Ördögsziklánál éppen azon a helyen állt, ahol néhány héttel korábban az a veszély fenyegette őt, hogy a meglőtt szarvassal együtt lezuhan a mélybe.

– Ez itt Corblair úr, fenség – mondta Howard urának, miközben Edwardra mutatott, aki levette sapkáját, és tisztelettel meghajolt a herceg előtt.

– Igen örülök, hogy megismerhetem, Corblair úr, szólította meg a herceg. Kedves Howard uram annyi jót és tiszteletreméltót mesélt önről. Egyúttal sajnálattal kell hallanom, hogy tavasszal el akar hagyni bennünket. Erdészetemért igen nagy szolgálatot tett, amiért hálás köszönettel lekötöztette vagyok. Kérem, soha se felejtse el, ha később valamikor erdészként állást akar változtatni, hogy szolgálatomban az ön számára mindig lesz szabad hely.

– Akkor is, ha fenséged kegyelmét később sohasem vehetem igénybe, a jóindulatára emlékezés mindig boldogsággal fog eltölteni – válaszolta Edward Corblair, ismételt meghajlással.

– Howard épp az előbb mesélte el nekem küzdelmét az öreg hűségűvel, azt, amikor ez a bokor mentette meg az életét. Kétségbeejtő helyzet lehetett! Az agancsot vigye haza emlékebe magával a hazájába, gyakran emlékezetébe fogja idézni az itteni helyeket.

Ezekkel a szavakkal a herceg barátságosan üdvözölte a fiatal Corblairt, majd pónilovával ismét a gyalogösvény felé vette útját,

melynek során az öreg Howard megint előtte haladt. Edward megvárta, míg a menet elhalad mellette, majd Osburne oldalán ment tovább.

– Nos, a hercegnek talán az volt az óhaja, hogy megismerkedjen magával? Csak nem akarja beíratni magát a törzskönyvbe? Megcsinálta a szerencséjét. Majd meglátja, kapni fog egy óriási oklevelet ajándékba – mondta Osburne gúnyos nevetéssel.

– Látja, Osburne, ez minden, amihez maga ért: Kigúnyolni mindent, ami jó és nemes, és mindezt miért? Eszébe juthatna „A róka és a szőlő” című állatmese!

– Ó, maga a bölcsesség és erény tárháza. Kár, hogy nem lett lelkes magából! Van még valami a kulacsában? Az enyém már olyan üres, mint egy kilőtt puska, és már vacognak a fogaim ettől a vég nélküli vadásztától – mondta Osburne, miközben fejét lejjebb hajtotta a szél miatt, oldalpillantást vetve Edward felé.

– Ó, nekem még van némi tartalékom – válaszolta amaz, miközben szalmafonatú kulcsát előhúzta vadásztáskájából, és oda nyújtotta bajtársának.

– Ez volt a legbölcsebb mondás, amit ma hallottam magától – mondta Osburne, miután jót húzott a kulcsból, és visszaadta Edwardnak. Kabátjának gallérja mögé visszahúzódva még hozzáfűzte: – Az ég hálálja meg ezt a jótettet majdan sok boldogsággal házasságában!

Edward azonban nem válaszolt, és láthatóan elmélyedve gondolataiban gyorsan továbbment, mit sem törődve a széllal, mely dús hajfürtjeit lobogtatta.

Már meglehetősen besötétedett, amikor a vadászok elérték a völgyet, és a herceg nemsokára az erdőben megállította póniját egy útkereszteződésnél, hogy elköszönjön az öreg Howardtól, és vendégeivel azon az úton haladjon tovább, amely a kastélya felé vezetett. Miután meleg kézfogással szívélyes búcsút vett az erdésztől, odaléptetett Edwardhoz, neki is kezet nyújtott, majd így szólt:

– Nos, Corblair úr, ne felejtse el a hegyeinket, bármikor ott-hont nyújthatnak önnek, ha valaha igényt tart rá. – Majd kísérvével gyorsan ellovagolt, és Howard a vadászkísérettel az erdészház felé vette az irányt. A lakószoba ablakaiból már világos fény áradt, amikor a menet a házhoz ért, és az erdész felesége gyertyával a kezében kilépett az ajtón, hogy üdvözölje férjét.

– Jól ment a vadászat, és a herceg meg volt elégedve? – kérdezte az asszony, miközben kezet nyújtott Howardnak.

– Kiválóan, felülmúlta minden várakozásomat, annyira, hogy a herceg szívélyes köszönetet mondott érte, és ez a köszönet tulajdonképpen csak a mi kedves Corblair barátunkat illeti, mivel az egész vadászatot ő vezette – válaszolta az erdész a két segédvadász felé fordulva, majd így szólt Osburnhöz:

– Gondoskodjon a zsákmány gondos megőrzéséről, hogy kutyák és macskák ne férjenek hozzá.

– Majd én itt maradok, míg biztonságba nem kerülnek, erdész úr – ragadta magához a szót Edward, és a málhás lovak közé lépett, hogy megszabadíttassa azokat terhüktől, miközben kollégája a ház bejárata felé indult, hogy felmenjen a szobájába.

– Megbíztam magát valamivel Osburne úr, nem értette? – kiáltott utána bosszúsan az erdész. Egész nap minden munkát Corblair úrra hagyott, és vendégnek tekintette magát a vadászaton. Ilyen vadászra nekem semmi szükségem!

– Ebből az egész vadász- és erdész kalamajkából nekem meg elegendem van, és már nem soká fogom terhelni magát, erdész úr. Írtam is apámnak ezért, és minden nap várom a válaszát – mondta erre Osburne, Howard felé fordulva.

– Akkor hát remélem, hogy már csak rövid ideig tartózkodik a fedelem alatt, nekem is elegendem van abból, hogy továbbra is bosszankodjak maga miatt – mondta az erdész haragosan, Osburne azonban nem válaszolt neki, hanem besietett a házba.

– Levél vár rá a szobájában, remélhetőleg az a hír van benne, amire ő is, és mi is annyira számítunk – szólt közbe az erdész felesége.

– Isten tudja, mi lehet még ebből az emberből. Amióta erdész vagyok, ennyi kellemetlenségem sohasem volt még egyik vadászommal sem, mint ezzel a semmirekellővel – mondta Howard, miközben feleségével együtt ő is bement a házba.

Fél óra elteltével hálóköntösben és papucsban ott ült nagy karosszékében a kandalló előtt, melyben a frissen felélesztett tűz vidáman lobogott és pattogva robbantotta le a kérget a fadarabokról. Az öreg lábai mellett ott heveredett a hatalmas, nemes vadászkutya a tűz fényében és valószínűleg a mai vadászatról álmodott, mert ismételten megmozgatta mind a négy lábát, mintha rohanna, és félig elfojtottan vakkantgatott. Howard mosolyogva nézte, és kis pipájának füstjét kényelmesen fújta ki ajkai között, amikor felesége egy nagy, gőzölgő vadsültet hozott be a szobába, és letette elé a megterített asztalra. A szolgálólány behozta a vacsora többi kellékeit, és amikor már minden az asztalra került, az erdész felesége így szólt férjéhez:

– Nos, Howard, a vacsora tálalva van, Corblair is bizonyára hamarosan bejön. Két levél jött számára, és a szalvéta alá teszem a tányérjára, mindig nagyon boldog, ha levelet kap.

– A kedves Corblair! Ha itt hagy bennünket, nagyon fogom hiányolni. Ma megint nagy szolgálatot tett nekem, mert nélküle igazán nem tudtam volna a hercegnek ilyen jó vadászatot szervezni. Egész nap igyekezett, és még most is ott marad a zsákmány mellett, ahelyett, hogy ez a semmirekellő, ez az Osburne gondoskodott volna róla. Ekkor nyílt az ajtó, és Osburne lépett be. A vadászkutya felemelte a fejét, és a belépő felé nézve mély hangon morogni kezdett, Howard azonban nyugalomra intette a kutyát, és miközben kezét a fejére tette, így szólt:

– Maradj nyugton, Fingal, többé nem fog beléd rúgni!

– Többé már semmi okom sem lesz rá, erdész úr – ragadta magához a szót Osburne – apám arra kér, hogy térjek vissza hozzá, így sem magát, sem a kutyáját nem fogom tovább terhelni, holnapután elutazok.

– Hála istennek! – válaszolta az erdész anélkül, hogy Osburnre nézett volna, és a felesége is hátat fordított neki, amikor ő is leült a kandalló elé.

Szünet következett, amit a segédvadász azzal töltött ki, hogy ujjaival az ablakon dobolt, és a felföldieket nézte, akik a ház előtt a lemálházott lovak körül mozgolódtak, és az erdész szolgálainak kezében tartott lámpák fényéből útnak indultak a sötétségbe.

– Ekkor Edward lépett a szobába baráti üdvözléssel, és Howard, valamint felesége is felálltak, és kedveskedő szívéllyel válaszoltak neki.

– Szívből köszönöm, kedves Corblair a mai igyekezetét, nos jöjjön, üljön ide az asztalhoz, és pihenje ki a fáradságait, foglaljon helyet – mondta az erdész, miközben kezét szorított a fiatalemberrel.

– Nem akarna előbb cipőt váltani? Bizonyára átnedvesedtek – vetette közbe az erdészné.

– Ó, nem, az én cipőim nem áznak át, mindig jól bezsírozom őket – válaszolta Edward nevetve.

– És így az angol cipőkrémet is megspórolja – mondta Howard, bosszús oldalpillantást vetve Osburne felé, aki azonban nem válaszolt erre, a többiek pedig a megszokott módon helyet foglaltak az asztal körül.

– Isten áldása legyen velünk! – mondta az erdész meghajolva, majd felkapta a nagy kést, hogy felszeletelje a sültet. Az erdészné barátságos tekintettel azonban Edwardot nézte, aki ekkor emelte fel a szalvétát a tányérról, és ugyanabban a pillanatban észrevette a leveleket.

– Istenem! Leveleket kaptam! – kiáltotta elfojtott hangon, és hevesen felkapta a két levelet. A friss pír egy pillanatra eltűnt arcáról, de rögtön dupla tűzzel vissza is tért, és miközben az egyik levelet reszkető kézzel belső zsebébe rejtette, a másikat az alábbi szavakkal mutatta az erdész felé:

– Egy levél a kedves apámtól!

– Remélhetőleg igazán jó híreket kapott, és remélhetőleg az-
zal bízza meg, hogy még igen sokáig nálunk maradjon – mondta az erdész, majd még mosolyogva hozzáfűzte: – De most hagyja csak a másik levéllel együtt, és kezdjen el komolyan foglalkozni a vadsúltnel, egy jól táplált szarvasüszöből készült, amit maga lőtt a múlt héten. Nyújtsa ide a tányérját, hogy egy levelet rakhassak rá a gyomra számára.

A társalgást az erdész kénytelen volt maga vezetni, felesége által támogatva, mert Edward csak a legszükségesebb válaszokat adta, és látszott rajta, hogy közben teljesen másvalamire gondol, Osborne pedig egészen elnémult.

Amikor Edward a szokásosnál hamarabb összehajtogatta szalvétáját és az asztalra tette, Howard így szólt a feleségéhez:

– Ha Corblair úr legközelebb megint levelet kap, csak akkor tedd elé az asztalra, amikor már nem tudja elvenni az étvágyát. Jószerivel már megint semmit sem evett, és ráadásul egy ilyen kemény munkanap után!

– Pedig igazán nagyon ízlett, erdész úr! Ha nem kaptam volna levelet, akkor sem tudtam volna többet enni – válaszolta Edward elnézést kérően.

– Maga csak az egyik levélről beszél, azonban ott van a másik is, ami elvette az étvágyát – folytatta Howard nevetve, és Edward belső zsebe felé mutatva, aki ezekre a szavakra elvörösödött, és miközben felállt, zavarában így szólt:

– Ugye megbocsátanak, ha el szeretném olvasni apám levelét?

– Ezért nem kell bocsánatot kérnie, kedves Corblair, ha azonban később még ránk szánna egy félórácskát, és meginna velünk egy pohár viszki-puncsot, úgy szívesen meghívjuk – válaszolta Howard, és az asztal felett kezét nyújtott a fiatalembernek.

– Már elég későre jár, és őszintén szólva kicsit fáradt is vagyok – válaszolta Edward, majd kellemes pihenést kívánt a két öregnek, és elhagyta a szobát. Osburne rögvest követte, és a lépcsőn felfelé menet így szólt hozzá:

– Tudja mi a legújabb hír, Corblair? Még lefekvés előtt sajnálattal közölnöm kell önnek a szomorú hírt, hogy elveszíti kedves kollégáját. Holnapután elutazok, végrendeletemben azonban gondolni fogok magára: Magára hagyom angol cipőpasztám maradékát, ami az erdész úrnak és magának olykor annyira kellemes látványt okozott.

– Ez a hagyaték a garancia arra, hogy örökre bolond marad. Úgy gondolom, életervének megváltoztatásával végre a tisztesség útjára kéne lépnie – válaszolta Edward komolyan, és Osburne előtt belépett a szobába.

– Persze, más útra fogok térni, de hogy tisztességesebb lesz-e, az majd idővel kiderül. Apám kerített egy menyasszonyt a számomra, éspedig egy nagyon gazdagot és nagyon szépet – mondta Osburne miközben Edward meggyújtotta a lámpát, és az asztalra tette.

– Szegény lány! Mennyire sajnálom őt, amennyiben maga előbb nem változik meg komolyan – válaszolta Edward, miközben leült az asztalhoz, és elővette a leveleket. Apja levelét az asztalra tette, és a másikat hevesen felbontotta anélkül, hogy kollégájával továbbra is törődött volna.

– Azt mondja, szegény lány? A fenébe is, egy nagyon gazdag lányról van szó, az apjának milliói vannak, és ő az egyetlen gyermeke! – folytatta Osburne, Edward azonban nem válaszolt, úgy tűnt, hogy lelkét teljes mértékben lefoglalta a levél tartalma.

– Tavasszal, amikor maga is hazatér, megtisztelhet az esküvőmön, és akkor többé már nem fogja sajnálni azt a szegény lányt. Istenemre mondom, a pompából semmi sem fog hiányozni, és madam Osburne sokkal jobban fog csillogni, mint Ágnes Walcott kisasszony! – törte meg Osburne megint a csendet.

– Mit mondott? Ágnes Walcott kisasszony? – kiáltott fel Edward villogó tekintettel, és mindkét kézzel az asztalra támaszkodva felugrott székéről, Osburne felé hajolva.

– Úgy van, Ágnes Walcott kisasszonyt mondtam, van ebben valami csodálkozni való?

– Maga nem ismeri Walcott kisasszonyt, Osburne úr – mondta Edward lehiggadt, nyugodt hangon, és visszaereszkedett székére. Ha ismerné azt az ifjú hölgyet, még gondolatban sem merészné, hogy valaha is az életben közelebb kerüljön hozzá, mint amilyen távol most van tőle.

– Osburne segédvadásznak erre talán tényleg nem volna lehetősége, Osburne őrnagy fiának, a gavallérnak azonban ez könnyedén fog sikerülni – válaszolta Osburne becsmérlő hangon.

– Akkor legalább a jelenlétemben ne beszéljen erről, ha azt akarja, hogy békében váljunk el egymástól, mert különben sértésnek fogom tekinteni ezzel a hölgygel szemben, és felelősségre fogom vonni érte. Abban a szerencsében van részem, hogy gyerekkorunktól fogva Walcott kisasszony ismerőse vagyok, és túl nagyra becsülöm őt ahhoz, hogy ebben a stílusban akár egyetlen további hangot is hajlandó legyek nyugodtan végighallgatni magától. Kérem, a jelenlétemben egy szót se ejtsen ki róla többet!

Ezekkel a határozott, és komolyan mondott szavakkal Edward egy pillanatra még fenyegető tekintettel nézett társára, majd ismét kézbe vette a levelet, és megint elmerült tartalmában. További válasz nélkül Osburne füttyörészve néhányszor fel, s alá járkált a szobában, aztán a komódjából papírt vett elő, hajcsavarókat tekert belőle, és becsavarta velük a haját, majd befejezte a készülődést az éjszakára, és csendben nyugovóra tért.

Edward homlokát bal kezével megtámasztva a levél fölé hajolt, hosszasan így ült ott, mintha tekintetét magához láncolta volna az írás vége, majd végül láthatóan erőt véve magán összehajtogatta a papírt, gyorsan feltépte apja levelét, melyből kezébe hullott Aringthur írása.

– Aringthurtól! – hangzott örömteli meglepetéssel ajkairól. Még egyszer megnézte a címezést, de aztán a levelet az asztalra tette, és elkezdte olvasni apja levelét. Arról, hogy a levél kellemesen érintette a fiatalembert, az arcvonásain látható öröm árulkodott, pillanatról pillanatra egyre inkább, és amint a végére ért, felugrott, mintha boldogító nyugtalanság ragadta volna magával, és járkálni kezdett a szobában. Rövidesen azonban tekintete megint Aringthur levelére tévedt, felnyitotta, és a lámpa fénye felé tartotta. Egy pillantással végigfutott a néhány szón, amit a levél tartalmazott, majd legbensőségesebb hálával nézett az ötven fontos bankjegyre, amit Aringthur küldött neki. Háttal állt Osburne ágyának, két kezét szorosan összekulcsolva felfelé tekintett, mintha teremtőjének akarna köszönetet mondani ennyi örömért és kegyért. A leveleket aztán elzárta íróasztalába, meggyújtott egy szivart, majd fel, s alá sétálni kezdett a szobában, mintha nem akarná, hogy az álom magával ragadja boldogságának tudatát. Már régen elmúlt éjfél, amikor a természet megkövetelte a magáét, és Edwardot legyűrte a fáradtság, és átengedte magát egy jótékony, erőt gyűjtő alvásnak.

– Nos kolléga úr, nem képes szabadulni boldogító álmaitól? – szólalt meg Osburne másnap reggel hangosan, amikor a nap már barátságosan beköszönt az ablakon, és a tükör előtt találta őt, amint a papírokat kiszedte a hajából, és frizuráját igazgatta.

– Már ilyen későn van? – válaszolta Edward ébredvezve, és kiugrott ágyából. – Ilyen mélyen és jól már régen nem aludtam.

– Tegnap este jókora adag boldogságot olvasott be magának, mennyi ideig sétált még a szobában? Egyre azt reméltem, hogy egy monológot, vagy néhány strófát fogok hallani a Rómeó és

Júliából, de közben elaludtam – folytatta Osburne gúnyolódva, miközben vékony, szőke bajuszát viasszal felfelé pödörte.

Edward azonban nem válaszolt, csak rosszalló pillantást vetett felé, és gyorsan felöltözött. Hamar befejezte az öltözködést, és az ajtóhoz lépett, hogy elinduljon lefelé a reggelihez, amikor Osburne utána kiáltott:

– Várjon már, én is magával megyek! Mindig olyan sietős a dolga.

– Istenem, hát hogyan lennék képes rá, órákat eltölteni a tükör előtt! Jöjjön már végre, a jóságos erdészasszony már elég régen kénytelen melegen tartani a kávé számunkra.

Edward ezekkel a szavakkal elhagyta a szobát, Osburne pedig utána igyekezett lefelé a lépcsőn.

– Elnézést kell kérnünk, hogy ilyen sokáig aludtunk – mondta Edward az erdésznek és feleségének, miközben reggeli üdvözlésként kezet nyújtott nekik.

– Egy olyan kemény munkanap után, mint amilyen a tegnapi volt a maga számára, kedves Corblair, megérdemli az ember, hogy kialudja magát. Arról is álmodott, hogy milyen meglepetés éri ma reggel? – mondta Howard, és asztaláról felvett egy kis csomagot és egy levelet, és mindkettőt átnyújtotta Edwardnak az alábbi szavak kíséretében: – A herceg küldi önnek, baráti üdvözléssel.

– A herceg, nekem? – válaszolta a fiatalember örömteli meglepődéssel, és gyorsan feltépte a levelet. Ez túlságosan nagy jóság a Herceg részéről, de azt is tudom, hogy legfőképpen az ön szeretetének köszönhetem, erdész úr. A herceg egy órát küldött nekem emlékebe, és reméli, hogy egykor majd azokat az órákat fogja mutatni, amit a szolgálatában töltök el – mondta Edward igen meghatottan, és felbontotta a csomagot, mely egy pompás aranyórát tartalmazott, nehéz aranylánccal.

– Ez már túl sok nekem, tényleg, túlzott ez a jóság, hiszen csak a kötelességemet teljesítettem! – mondta Edward, és köszönettel az erdész felé nyújtotta a kezét.

– Több volt az, mint a kötelesség, Corblair úr, mert amit tett, jó kedvvel és szeretettel tette, és csak ezért alakul jól minden az ön kezeiben. Teljes szívemből engedem vissza az apjához, régi, derék barátomhoz, és Aringthur úrhoz, de mégsem tudok szabadulni attól az óhajomtól, hogy az általam oly régen gondozott erdészetet az ön gondjaira bízva láthassam, hiszen nekem nincs fiam, akire ráhagyhatnám ezt a munkát. Most foglaljon helyet, és igya meg a kávéját – mondta Howard, az asztal felé mutatva, ahol felesége a csészeket töltötte.

Osburne, aki sohasem szűkölködött a szavakban, némán és zavarban szintén helyet foglalt az asztalnál, gyorsan befejezte a reggelijét, és elhagyta a szobát.

– Milyen szégyenkezve ült itt, szemtelensége ellenére, és mindig készenlétben a gúnyolódásra, de mégsem talált egyetlen szót sem – mondta az erdész, az ajtó felé pillantva, amint Osburne becsukta maga mögött. Hallotta már, hogy holnap reggel hál' istennek elutazik?

– Tegnap este közölte velem – válaszolta Edward, arcán kellemetlen emlékre utaló kifejezéssel.

– Csak azt szeretném tudni, hogy az apjának milyen tervei vannak vele. Örökre semmirekellő fog maradni – jegyezte meg Howard, és elégedetlenségére még több szót is ráfordított volna, ha Edward a beszélgetést nem terelte volna a raktáron lévő vadhús szétküldésére, az erdészt arra kérve, döntse el, hogy mit tegyen.

A novemberi viharok Aringthur parkjában a fákról lerázták az utolsó leveleket is, és minden utat, füves részt és virágágyásokat is száraz falevelekkel fedték be, csak egyetlen gyalogösvény, mely Walcott birtokáról a parkon át az erdészházhoz vezetett, maradt a szél és időjárás ellenére mindig tisztán és szárazon. Friss murvá-

val volt leszórva, és minden reggel rendszeresen végigtakarították. Aringthur rendelkezésére történt ez így, és délelőttönként gyakran maga is arra sétált, hogy meggyőződjön utasításának gondos végrehajtásáról. Naplementék alkalmával azonban hiába kereste fel az erdészházat abban reménykedve, hogy ott találja Ágnes Walcottot, ő nem jelent meg, és az öreg Corblairék naponta egyre inkább hiányolták korábbi gyakori látogatásait, miközben semmilyen magyarázatot nem találtak rá, hogy mi lehet távolmaradásának tulajdonképpeni oka.

– Aringthur első Walcottnál tett látogatását követően látogatásait többször megismételte, mert valami ellenállhatatlan hatalom vonzotta a kedves lányhoz, és az iránta érzett vágy napról napra egyre csak fokozódott. Szerette, és ezt már attól a pillanattól kezdve érezte, amikor először meglátta őt, és az a bizonytalanság, hogy viszonszerelmére számíthat-e, sohasem hagyta nyugodni. Bármerre járt, bárhol állt, gondolatban égi szemeit látta maga előtt, és ez a tekintet egy pillanatra sem hagyta magára, és hangjának édes, csodaszép csengését is egyre hallani vélte.

Olyan barátságos, annyira kedves és bizalmas volt vele szemben, mintha barátként együtt nőttek volna fel, mintha minden szóval, minden mozdulattal arra törekedett volna, hogy megtartsa barátságát. Közben azonban nagy óvatossággal minden jelét az iránta tanúsított szenvedélynek igyekezett megakadályozni vagy kitérni előle, és ezért minden szenvedélyes szó Aringthur ajkaira fagyott, mert emlékezetébe idézte azt a pillanatot, amikor a pálmaházban megcsókolta a lány kezét.

Látogatásai során Ágnes mindig alkalmat talált arra, hogy nénikéje a közelében legyen, így Aringthurnak sohasem adódott rá alkalma, hogy szerelméről néhány bizalmas szót mondjon neki, és a lány távolmaradása az erdészék házatól mély szomorúsággal töltötte el őt, mert erre csak azt a magyarázatot találta, hogy aggódik a vele való négy szemközti találkozástól. Semmi kétsége sem volt, hogy felismerte iránta érzett vonzalmát, mint ahogyan abban is biztos volt, hogy a lány szándékosan tartózkodik attól, hogy szerelmi vallomást tudjon tenni neki, arra azonban képtelen volt

rájönni, miért tartja magát szándékosan távol attól, hogy szerelmét be tudja vallani neki.

Tiszteletben álló, tekintélyes ember volt, nagyon gazdag, befolyásával hatalomra tett szert a környéken, és bár a hiúság távol állt tőle, mégis úgy érezte, hogy személyisége igényt tarthat Ágnes viszonszerelmére. A lány kezét azonban nem társadalmi helyzetének akarta köszönni, sokkal inkább reménykedett abban, hogy képes lesz leküzdeni a kínos bizonytalanságot, amit a lány viselkedése keltett benne.

Néhány viharos, esős napot követően egy reggel felszakadozott a felhőzet, imitt-amott láthatóvá vált a kék ég, és a Nap barátságosan és jóleső érzést keltve tekintett le a Földre. Aringthurt a derűs reggel már korán kicsalogatta a földekre, és többórányi vándorlást követően hazafelé tartott a kastély felé, amikor eszébe jutott az a gyalogösvény, amelyet Ágnes miatt folyamatosan rendben tartott. Gyorsan arrafelé vette az irányt, hogy meggyőződjön róla, utasítását betartják-e, és amint elérte a frissen letakarított utat, első pillantása egy bájos női lábnyomra akadt. Örömteli borzongás futott végig a lelkén, Ágnes lába hagyott mély nyomokat maga után, erről semmi kétsége sem volt, és a nyomok csak az erdészház felé mutattak, tehát az áhított lánynak ott kellett lennie. Rohamléptekkel igyekezett a faleveleken haladva, melyek az út két oldalán lévő fákról lehullva takarták a talajt. Az út bal oldalán lévő domb minden kanyarulatánál előre fürkészett. Úgy érezte, hogy találkozni fog Ágnessel, mintha máris közeledne hozzá. Már messziről igyekezett felfedezni minden padot, minden, a sziklafalba bevésett kőpadot. Aztán az út egy kanyarulata után vágyainak álma, Ágnes, a hön vágyott Ágnes ott jött vele szemben a maga teljes valóságában.

Ő is éppen egy kiugró sziklát került meg, még százlépésnyi távolság volt közte és Aringthur között. Meglátván őt, egy pillanatra megtorpant, de aztán tovább indult, és már messziről örömteli mosollyal, barátságosan köszönt felé.

– Ágnes kisasszony, végre, végre az ég meghallgatta fohászaim, végre megint itt látom sétálni ezen az ösvényen! Mi tartotta őnt ilyen hosszú ideig távol innen, hogyan volt képes ennyi ideig a jóságos Corblairéket megfosztani látogatásától, hogyan válhatott ennyire hűtlenné a parkhoz, hiszen egykor azt állította, hogy még tél idején is igen kedveli? – kiáltotta felé Aringthur, miközben odalépett a kedves lányhoz, és kezet nyújtott neki.

Ágnes láthatóan megindult volt, a keze remegett, és kényszeredett könnyedséggel így szólt:

– Az időjárás, és házi kötelezettségeim okozták, hogy ellenálljak kedvtelésemmek, tovább azonban már nem tudtam türtőztetni magam, viszont kellett látnom Corblairéket és a kedves parkot. Mennyire fognak örülni a jó öregek, ha ön is üdvözlí őket ezen a szép reggelen!

– Én nem a Corblairékhoz tartottam, hazafelé igyekeztem, amikor észrevettem a lábnyomait az ösvényen. Ne haragudjon rám, Ágnes kisasszony, hogy vágyaim nyomába eredtem, már olyan régen reménykedtem benne, hogy egyszer itt találkozok önnel. Engedje meg, hogy birtokom határáig elkísérjem

– De bizonyára Corblairékat is meglátogatta volna, Aringthur úr, ne fossa meg látogatásától a két kedves öreget miattam, választotta Ágnes lépteit lassítva.

– Semmi esetre sem, kisasszony, biztosíthatom, hogy hazafelé tartottam, ha azonban önnek nem kellemes...

– Ne legyen igazságtalan velem, Aringthur úr, hiszen már mondtam, mennyire tiszteltem őnt, és milyen őszinte barátságot érzek ön iránt – szólt közbe határozottan Ágnes, és elindult mellette az ösvényen.

– Milyen tisztán tartatta ezt az utat – folytatta – az én lábam volt az első ma, mely erre az ösvényre lépett. Egészen frissen volt felsöpörve.

– Különben nem tudtam volna felismerni a kedves lábnyomait. Természetes adottságunk, hogy saját hasznunkra törekszünk

– válaszolta Aringthur, miközben szépséges társa tekintetét kereste, aki azonban maga elé nézett, és így válaszolt:

– Egyetlen napsugárnak milyen jótékony hatása van hangulatunkra. Amikor borús napok után áttörnek a napsugarak, mindig úgy érzem, mintha ködfátyol lebbent volna fel a lelkem elől.

– Hasonló történt velem is, amikor megjelent előttem, olyan jótékony hatással volt lelkemre az ön megpillantása – válaszolta Aringthur halkán, és rövidre fogott lépésekkel próbálta kísérőjének szapora lépteit csökkenteni.

– Már előre örülök az első hónap, az erdő megint meg fog szépülni tőle.

– Én pedig aggódom miatta, mert talán akadályozni fogja, hogy meglátogassa a parkot.

– Ez itt a legszebb hely az egész úton. Erről a padról milyen gyakran néztem végig a fák csúcsa felett a naplementét, amikor izzó tűzgolyóként még látható a sötétbe burkolózó táj felett – mondta Ágnes, amint elmentek egy kőasztal mögötti pad közelében, amely tőlük balra az erdős hegyoldalba, félkörívben vajt mélyedésben volt elhelyezve, miközben jobbra az erdő meredek lejtőn folytatódott, és a fák koronái felett a messzi távolba lehetett tekinteni.

– Ágnes kisasszony, én duplán adósa vagyok önnek, és ez súlyosan terheli a szívemet, köszönetet szeretnék mondani egy a számomra végtelenül értékes ajándékért, és én nagy igazságtalanságot követtem el önnel szemben. Ha tényleg úgy gondolkodik rólam, amint azt kifejezésre juttatta, akkor meg kell engednie, hogy adósságomat törlesszem – kezdett bele Aringthur némi szünet után, és még inkább visszafogta lépteit.

– Még hogy ön lenne az én adósom? – válaszolta Ágnes, és nevetve nézett rá. Valójában az ön barátságos viselkedése tett engem adósává, de remélem, barátságommal bizonyíthattam hálám.

– Hát nem ön ajándékozta nekem ezt a virágot, és hálából megfontolatlan arcátlánsággal nem én sértettem meg érte? – mondta Aringthur, miközben elővette levéltárcáját, és megmutatta benne Ágnesnek azt a virágot, amelyet tőle kapott a pálmaházban.

– Ó, az a virágocska! Barátságom jelének szántam, és milyen együgyűen és gyerekesen viselkedtem, amikor átadtam! Azt el kell felejténie, Aringthur úr! – válaszolta Ágnes, és maga elé nézett, mivel érezte, hogy arcát előnti a vér.

– Ezen kívül még egy súlyosabb vétséget is elkövettem önnel szemben, és komolyan, Ágnes kisasszony, nagyon elszomorítana, sőt valóban megsértene, ha visszautasítaná igyekezetemet, hogy jóvátégym elkövetett hibám – mondta Aringthur kérlelve, komoly hangsúllyal.

– Bárcsak adná az ég, hogy soha nagyobb fájdalomban ne legyen részem, mint amelyet ön okozott nekem! Nem, nem, Aringthur úr, csak köszönetet mondhatok önnek mindazért, amit tett. De most éppen elértük a határt, kérem, ne fáradjon tovább. Újabb látogatásával szerezzen nekünk mihamarabb örömet!

Ezeknél a szavaknál Ágnes mély érzésű tekintetét bensőséges szívélyességgel Aringthurra emelte, bizalmasan kezét nyújtott neki, és fesztelenül: – Mihamarabbi viszont látásra! – szavakkal elvált tőle.

– Szívlelje meg a kérésemet, Ágnes kisasszony! – kiáltotta még utána Aringthur, mire a lány visszanézett felé, barátságos mosollyal biccentett, majd a parkból szapora léptekkel hazafelé vette az irányt.

Aringthur csak állt ott, és nézett utána, ameddig csak karcsú, kecses alakját láthatta, aztán elindult a kastélya felé, és borús gondolataiba mélyedt. Ágnes ismét kétségtelen bizonyítékát adta annak, hogy nem akarja elfogadni szívéért folytatott törekvéseit, miközben egyre csak barátságnak nevezte azt az érzést, melyet kettejük között fenntartani és ápolni kívánt. Mi lehet, ami Ágnest ennyire megváltoztathatatlanul és határozottan távol tartja tőle, mi

lehet, ami ennyire legyőzhetetlenül áll közte és a lány szíve között? Nem érzéketlenség vagy közömbösség, vagy akár távolságtartás volt ez, tudta, hogy a lány kedveli őt, őszintén kedveli, és láthatóan igyekezett megtartani jóakarátát, de itt meg is húzta azt a határt, melyet érzelmeivel neki nem volna szabad átlépnie.

VI.

A születésnap. Az ajándék. A bál. A két kérő. A kívánság.

Másnap reggel, amikor a nappal még a hosszúra nyúlt éjszakával viaskodott, Amalie Walcott halkán belépett Ágnes hálósobájába, és boldog mosollyal nézett a félhomályban a lány ágya felé. Csak néhány pillanatra torpant meg, hallgatózva, mintha arról akart volna meggyőződni, hogy szíve kedvenkéje még szundikál-e, majd a puha szőnyegen halkán közelebb osont, és egy pompás virágsokrot tett az alvó karjai közé. Mint egy pihenő angyal, gyermeki ártatlanság varázsával és kedvességével övezve látszott ki Ágnes hófehér takarója alól, aranyszőke haja kiszabadulva a csipkés főfödő fogságából, dús fürtökben övezte szép fejét, és terült szét hófehér nyaka mellett, és áttetszően finom arcának égő kárminja, valamint friss, picit megnyílt ajkainak boldog mosolya arról tanúskodtak, hogy lelkét örömteli álom tartja fogva. Szerető nénikéje hosszasan állt visszatartott lélegzettel a földi boldogság eme képe előtt, mintha nyugodt lélegzetvételeit számlálná, mintha a szeretett lány egyenletes szívdobbanásait hallgatná. Ekkor Harriet lépett be óvatosan a szobába, kezében két gyönyörű virágokkal díszített vázával, letette azokat az asztalra, és Amalie Walcott intésére zajtalanul megint elhagyta a szobát. Ekkor Amalie a függöny mögé lépett, mert Ágnes megmozdult, keze megérintette a friss virágokat, és csodálkozva felnyitotta szemeit.

– Ah, jóságos nénikém, hiszen ma van a születésnapom – szólalt meg arcvonásain bensőséges érintettséggel, és a csokrot két kezével a magasba emelte maga előtt.

– Igen, Ágneském, egyetlen, szeretett leánykám! Tizenkilenc év telt el azóta, amióta első ízben karjaimba vehettelek. Az ég áldása legyen veled, és engedtessek meg nekem az az öröm, hogy még hosszú, igen hosszú időn keresztül láthassalak boldogságban – mondta Amalie hozzá lépve, és érzéssel átkarolta Ágnest, aki az alábbi szavakkal vonta őt keblére:

– Igen-igen boldog vagyok, szeretett nénikém.

– A női szívek természetüknél fogva nagyobb boldogságra hajlamosak, kedves Ágnes, hogy képesek legyenek együtt érző férfiszívek boldogságát megteremteni. Ez a mi rendeltetésünk, édes leánykám, és ha ennek a rendeltetésnek képtelenek vagyunk eleget tenni, akkor a legmagasabb földi boldogságban sem lesz sohasem részünk. Az ég adja, hogy képes legyél ennek a legteljesebb mértékben eleget tenni! Annyira kedves és jóságos vagy, erre teremtetek. De hallgass meg engem ebben a boldogító pillanatban, Ágnesem, jóságos Ágneském, egy ilyen szív kiválasztásakor soha se feledkezzél meg hűsége, anyai barátnőd tanácsairól, én pedig ezennel szent fogadást teszek arra, hogy tanácsaim mindig is csak tanácsok maradnak, sohasem rábeszélés vagy kényszer. Megígéred nekem, hogy szíved mindig bizalommal kitárod előttem?

– De jóságos nénikém, kérlek! – válaszolta Ágnes halkan és izzó arcát Amalie kebleibe temette.

– Tudom, szívecském, hogy még semmivel sem kell bizalmamba avatnod magad, nem sok kell azonban ahhoz, hogy egy szívben fellángoljon a szerelem, egy pillantás, egyetlen szó elég, hogy örökre megnyíljon előtte a boldogság, vagy tartós fájdalommal váljon meg tőle örökre. Ágneském, inkább nem akarok ajkaidról semmiféle ígéretet hallani, hogy egészen függetlenül cselekedhess, de kérlek, esküszöm, a saját lelki boldogságod érdekében kérlek, bízzál meg minden körülmények között feltétlen

bizalommal tapasztalataimban, és irántad érzett végtelen szeretetemben! – mondta a nagynéni kérlelő, szeretetteljes hangon, miközben egy könnyecsepp gördült le sötét szempilláján, mintha fájdalmas emlék tanúja volna pillanatnyi, túlradó boldogságának. Egy pillanatra mindketten elnémultak az elhangzott komoly gondolat hatására, aztán a nagynéni kibontakozott kedvencének öleléséből, és derűs, örömteli nevetés kíséretében így szólt:

– De most gyorsan ki az ágyból, kislányom, rögtön felküldöm Harrietet. A reggeli nemsokára kész lesz. Még egyszer odahajolt, és megcsókolta Ágnest, aztán szapora léptekkel elhagyta a szobát.

Harriet rögtön ezután beviharzott a szobába fiatal úrnőjéhez, kezét csókolt, és az ég áldását kívánta neki.

– Boldogság, boldogság, a világ minden boldogsága legyen az öné! – kiáltotta ujjongva, majd ismét ajkaihoz emelte Ágnes kezét, és halkán még hozzáfűzte: – és még azt kívánom, hogy teljesüljön minden kívánsága.

– Szívből köszönöm neked, kedves Harriet! Tudom, mennyire őszintén kívánod nekem. Te vagy az én vigaszom. Nem kaptál még levelet?

– Még nem, már voltam odaát az irodában, de ma még nem érkeztek meg a levelek. Míg reggeliznek, megint átszaladok, minden bizonnyal én hozom majd önnek a legkedvesebb születésnap ajándékot – válaszolta Harriet örömteli pillantással, aztán nagy igyekezettel segített úrnőjének az öltözködésben, amit rövidesen be is fejeztek, és a komorna kihúzott egy rózsaszín kaméliát az egyik csokorból, ügyes, könnyed mozdulattal Ágnes selyemfinom fűrtjei közé dugta, odanyújtott neki egy szép, horgolással díszített batisztkendőt, majd kinyitotta neki az ajtót.

Ágnes szobájának bejáratától a folyosó egészen a széles márványlépcsőig mindkét oldalon a legpompásabb, virágzó melegeházi növényekkel volt díszítve, és a virágokkal díszített út hasonló módon végigvezetett a lépcsőn egészen a reggeliző szalonig. Ágnes szíve szaporán és hangosan vert, hozzátartozóinak szeretete,

mely minden növényből, minden csokorból és virágból áradt felé, örömmel és boldogsággal töltötte el, és amikor kinyílt előtte a szalon ajtaja, és Walcott tárt karokkal várta, gyermeki rajongással repült felé, és átkarolta kedves apjának nyakát, majd drága nagynénjéhez lépett, akinek örömkönnyei az övével keveredtek.

Amalie és bátyja ezt követően a születésnap i gyermekét egy nagy, virágzó növényekkel a magasban átívelt asztalhoz vezették, amelyre számos értékes ajándék volt kikészítve. A legmélyebből fakadó, legbensőbb hála az első pillanatban elrabolta szavait, csak szívélyes, csillogóan nedves tekintete, apja és Amalie átkarolása fejezte ki, mi zajlik le benne. Nagynénje azonban segítségére sietett, kivette a díszdobozból a drága gyöngysort, ami Walcott ajándéka volt, és felhelyezte Ágnesre.

– Ezek a gyöngyök örömkönnyeket jelentenek, Ágnes, kíváncsi, ilyenek töltsék meg igen gyakran kedves szemeid az életben – mondta Amalie, és az arannyal és briliánsokkal ékesített nyakéket rögzítette a lány hamvas nyakán. – Sorsod maradjon mindig olyan derűs, és tiszta, mint ezek a gyémántok – fűzte még hozzá, miközben briliánsokkal ékesített karkötőt helyezett a lány finom karjára.

Ezek után megtekintették az összes ajándékot, Ágnes közeli és távoli barátnőinek jókívánságait és üdvözléseit, majd Amalie karját Ágnes vállára téve odavezette őt a reggeliző asztalhoz.

Walcott tekintete büszke és félreismerhetetlen elégedettséggel pihent szép, kedves gyermekén. Egy tapasztalt emberismerő világosan felismerte volna arcvonásairól, hogy nagy reménységei voltak ezekkel az ékszerekkel kapcsolatban.

A reggelit befejezték, és Walcott székében hátradőlve így szólt:

– Pompásan állnak neked ezek a gyöngyök, kedves Ágnes!

Ekkor hirtelen lódobogást lehetett hallani a ház előtt. Walcott hevesen felugrott, és kinézett az ablakon.

– Ej, ej Ágnes, úgy látom, Aringthur barátunk nagy örömet akar szerezni neked – mondta, miközben sugárzó képpel a lánya felé fordult – hogyan fogod megköszönni neki ezt a figyelmességet?

Ágnes elsápadt, és aggódva nézett az ajtó felé, mely kinyílt, az egyik szolga lépett be, levéllel a kezében, és így szólt: - Aringthur úr Ágnes Walcott kisasszonynak ajánlja magát.

Ágnes reszkető kézzel vette át a papírt, mintha tűz égetné ujjait. Walcott meglepetve nézett rá, és mintha felhő vonult volna át homloka előtt. A következő pillanatban azonban megint megszakott, derűs nyugalma mutatva ábrázata, kezét kedveskedve és bátorítva gyermekének vállára tette, és így szólt:

– Ez a váratlan megtiszteltetés meglepetést okozott neked, Ágnes, gyere, nézz csak ki az ablakon, hogy meglepetésedhez öröm is társuljon. Aringthur az ország legszebb lovát hozta el neked ajándékba.

Ezekkel a szavakkal a félig-meddig vonakodó Ágnest az ablakhoz kísérte, mely előtt Aringthur nemes fehér paripáját, akít a W.-beli lóvásáron vásárolt túl magas áron, egy lovász tartotta kantárjánál fogva.

– Egy ilyen ajándékra, de sokkal inkább az ajándékozóra igen büszkének kell lenned, olvasd csak el a levelet – mondta Walcott, kényszeredett derűvel, mert kíváncsi ellenére és csodálkozására észrevette az Ágnest magával ragadó döbbenetet.

– Gyere, Ágneském, olvasd csak el gyorsan a levelet! Aringthur úr minden bizonnyal csak a barátságát akarja bizonyítani neked. Aligha hinném, hogy rajtam és apádon kívül létezne még jobb és őszintébb barátod a világon, mint ő – mondta Amalie kedvesen és megnyugtató hangon unokahúgának, és felemelte a lány kezét a levéllel együtt, miközben Walcott sietős léptekkel elhagyta a szobát, és ezt követően rögtön megjelent az udvaron a lovász és a szép ló mellett.

– Hogyan fogadhatnék el én egy ilyen értékes ajándékot Aringthur úrtól, drága nénikém? Ez számomra kötelezettségeket jelentene vele szemben – mondta Ágnes, és összeszedve magát felnyitotta írást, majd elolvasta:

Igen tisztelt kisasszony!

Boldogságot nem kívánhatok önnek, mert ön magában hord minden boldogságot, és a boldogság személyéből indul ki. Azt kívánom azonban, hogy az ég barátai örömeire soká, nagyon soká tartsa meg, és engedje meg, hogy én is örökre közöttük lehessek! Kérem, ne utasítsa vissza a soraimhoz mellékelte születésnapi ajándékot legmélyebb tiszteletem jeléül, és a ló elfogadásával szabadítson meg egy nagy adósságtól, amit önnel szemben követtem el. Utolsó pillantását tegnap elválásunk alkalmával mostani kérésem barátságos engedélyezésének tekintettem, és az ígéret beteljesüléseért hálám örökre határtalan marad.

Rendíthetetlen tisztelettel és hűséggel

Az ön Aringthurja

Ágnes elolvasta ezeket a sorokat, majd némán odanyújtotta nénikéjének, amikor halkán nyílt az ajtó, és Harriet hívogató pillantást vetett úrnője felé.

Mint elektromos szikra érte Ágnest ez a pillantás, szeme csillogni kezdett, arca elpirult, és anélkül, hogy nénikéje észrevette volna, a pillanat hatása alatt kiosont a szobából.

– Köszönöm, köszönöm neked, kedves Harriet, mondta neki alig hallható hangon, reszkető kézzel átvéve tőle egy levelet, amit gyorsan keblébe rejtett. A következő pillanatban már ott is állt megint nénikéje mellett, aki éppen akkor hajtogatta össze Aringthur írását, amit aztán visszaadott neki.

Ágnes arcvonásainak megváltozott kifejezése azonban Amalie ajkain elakasztotta szavait, egy pillanatra csodálkozva nézett az elsápadó lányra, mintha megindultságának okait keresné, de aztán megnyugtatóan megragadta kezét, és így szólt:

– Aringthur őszinte, igaz barátod, és én a te helyedben, kedves leánykám, nem utasítanám vissza a barátságát.

– De hiszen ez távol áll tőlem, drága nénikém – vágott gyorsan közbe szavaiba Ágnes – barátsága számomra drága és felbecsülhetetlen. – Aztán kevésbé élénken folytatta: – Egy ilyen értékes ajándékot aligha a barátságának köszönhetem.

– És miért nem, Ágnes, a barátság ne lehetne annyira áldozatkész, mint bármilyen más érzés az ember keblében? Fogadd el az ajándékát, hiszen annyira szívesen adja, és mennyire megbánnád őt, ha visszautasítanád. Ezt nem akarhatod, jóérzésed ezt nem viselné el. Fogadd el, és szívélyesen köszönd meg neki! Hidd el, nem tanácsolnám ezt neked, ha nem érezném, hogy megérdemli. Gyere az ablakhoz, kedves Ágnes, hiszen eddig még meg sem nézted a lovat.

Ezekkel a szavakkal Amalie unokahúgát odavezette az ablakhoz, és kinyitotta azt.

A takarót levették a szép állatról, így a pompás, piros bársonyból hölgyek számára készített nyereg a ló csillogóan fehér hátán láthatóvá vált, és Walcott örömteli tekintettel nézett fel a nyitott ablak felé, amikor Ágnes megjelent.

– Gyere le, kedves Ágnes, és nézd meg közelebbről ezt a pompás állatot. Aringthur úr jósága valóban határtalan, a királynőnk sem ült fel soha ennél nemesebb paripára!

Ágnes mintha álmában követte volna nénikéjét, aki belékarolt, és kivezette az udvarra a lóhoz. Láthatóan valami másra gondolt, gondolataiba elmerülve tette kezét az állat tükörsima nyakára és megsimogatta szőrzetét, azonban nem szólt egy szót sem, és arcvonásai, egész megjelenése teljes részvétlenséget mutattak jelenléte indítékával kapcsolatban.

– Hát nem egy elbűvölő állat? – szólt felé Walcott emelkedett hangon. A meglepetéstől szabadulni sem tudsz, Aringthur úr túláradó jóságától szóhoz sem tudsz jutni. – Majd a lovászhoz fordult, és így szólt:

– Egy pillanat, kedves barátom! – majd szapora léptekkel bement a házba.

– Hát a köszönet egyetlen elismerő szavát sem ejted ki ekkora igyekezetért, hogy örömet okozzon neked? – szólt halkán és szelíden a nagynéni Ágneshez, ám hangja mégsem volt mentes a szemrehányástól.

– A pompás, drága ajándéktól annyira meglepődtem, hogy az Aringthur úr barátságát megillető köszönet miatt némultam el – válaszolta Ágnes elpirulva és határozott szavakkal a lovász felé fordult:

– Hogyan volt képes a gazdája megválni egy ilyen szép állattól? Mondja meg neki, hogy ma este feltétlenül szeretném látni itt minálunk, hogy személyesen mondhassak köszönetet neki.

Aztán kedveskedni kezdett a lóval, megcsodálta a csodálatos löszerszámokat, és minden oldalról megnézte az állatot.

Walcott ekkor visszajött a házból, intett egyik szolgájának, hogy vegye át az állatot, és a lovásznak több aranypénzt nyomott a markában, miközben így szólt hozzá:

– Ajánlja kérem hölgyeim és jómagam gazdájának a legnagyobb tisztelettel, és mondja meg neki, remélem, eleget tesz ma estére szóló meghívásomnak.

A zsoké tisztelettel meghajolt és elhagyta az udvart, miközben Walcott a szolgájával fel, s alá járatta a kancát.

– Félve fogadtad el az ajándékot, kedves Ágnes, mert annyira értékes – fordult ekkor Walcott a lányához. Gondolj azonban Aringthur úr mérhetetlen gazdagságára, egy ilyen költség számára igazán nem jelent semmit. A megtiszteltetés azonban akkora, hogy Írországból nincs is olyan lány, aki ne érezné magát igen

megtisztelve miatta. Aringthur azonban jóvátette azt az udvariatságot is, amit a szép lovak iránti vonzalmából követett el, és ha titokban nem vásároltatta volna meg előlem a lovat, akkor tőlem kaptad volna meg ajándékba. Ez tényleg nem volt gáláns tőle, jöllehet te akkor még ismeretlen voltál a számára. Legyen azonban bárhogyan is, ahogyan ő akarja, egy szeretetreméltó, kiváló fiatalember, akinek aligha lehetne párját találni országunkban.

Walcott ezzel otthagyta a hölgyeket, hogy a lovat az istállóba kísérje, és ott kiválassza számára a legjobb bokszt.

– Nos, hát induljunk be a házba, kedves Ágnes, még sok dolgunk van a ma esti összejövetel miatt. Egy kicsit segíthetsz nekem – mondta Amalie, az ajtó felé fordulva.

– Nagyon szívesen, drága nénikém, csak néhány pillanatra felmegyek a szobámba, rövidesen azonban visszatérek hozzád, és aztán teljes mértékben rendelkezhetsz szolgálataim felett – válaszolta Ágnes, és kezét akaratlanul keblére szorította, ahová a Harriet által átvett levelet rejtette.

– Vidd magaddal az ékszeres dobozt is, vagy mindjárt magadon is hagyod az ékszereket egészen ma estéig? – mondta Amalie tréfálkozva, miközben bement az ebédlőbe, és kinyújtotta unokahúgának a dobozt. A többi ajándékokat felküldjem Harriettel? – kérdezte még, amikor Ágnes már felfelé szaladt a lépcsőn.

– Ah, nem, most inkább nem, néhány percig egyedül szeretnék lenni, Harriet később felhozhatja azokat a szobámba.

Ezekkel a szavakkal Ágnes felsietett a lépcsőn, majd olyan gyorsan, ahogy a lábai bírták, a hosszú folyosón át a szobájába szaladt.

A házban és a ház körül egész nap szorgalmas, élénk élet folyt. Az épület előtti nagy udvart körülkerítő vaskerítés bejárati kapujának két oszlopán lévő hatalmas vas urnákat kátránnyal töltötték meg, hogy este lángjukkal távolabbra űzzék a sötétséget. A kertészek a melegházakat megfosztották pompás növényeiktől, hogy azokkal a tornácot, a lépcsőt és a folyosót egészen a szalonig ün-

nepi díszbe öltöztessék. Az udvarmester felhozatta a legjobb borokat a mély, boltíves pincéből és az éléskamrából, és a szalonba vitette. Puha szőnyeget rakatott a folyosókra és lépcsőkre, és mindenütt jelen volt, hogy rendelkezzen a társasági helyiségekkel kapcsolatban, miközben a földszinti konyhában vidáman lobogott és izzott minden tűz, és a szakácsnők sütészeti műremekek alkotásával voltak elfoglalva. Amalie Walcott hol itt, hol ott bukkant fel, nyugodt, vizsgálódó tekintettel ellenőrzött minden előkészületet és munkát, és unokahúgát is kisebb megbízásokkal szinte egész délelőtt elfoglalta.

– Az est örömei – mondta neki alkalmanként – dupla örömet fognak okozni neked kedves Ágnes, ha az előkészületekben saját magad is részt vettél, amit az ember saját maga teremt meg, annak mindig nagyobb értéke van, mintha fáradság és áldozatok nélkül részesülne benne.

Elérkezett az este. Csillagok szikráztak a sötét égen, és csak a tenger zúgása törte meg a csendet, mely Walcotték ünnepi öltözetben díszlő lakását körülvette. Magasra lobogott a láng a kapuoszlopok felett, és fekete füstfelhők az ég felé kavarogtak. A nagy ház végtelen hosszú ablaksoraiból ezernyi gyertya vakító fénye áradt, és a tágra nyitott szárnyas ajtón át tarkán megvilágított trópusi erdő volt látható, melyet az ott elhelyezett pálmák, gránátalma- és narancsfák képeztek. Időről időre ünnepi díszbe öltözött lakájok léptek ki a ház bejárati ajtaján a márványlépcsőre, mintha arra a pillanatra várnának, hogy igénybe vegyék szolgálataikat. Egymás után érkeztek a kíváncsiskodók a gyárvároskából és a közeli környékről a lépcső két oldalához, hogy végignézzék a varázslatos kastély elé érkező hintók színjátékát. Számuk percről percre gyarapodott, és az udvar rövidesen fej fej mellett nézőkkel, férfiakkal, asszonyokkal és mindenféle korú gyerekekkel telt meg. A tömeg akkora volt, hogy már csak a kocsik átjutásához szükséges hely maradt szabadon. A vaskerítésen kívül is tolongott a tömeg, az emberek igyekeztek a kapu közelébe jutni, hogy legalább egy pillantást vethessenek az előttük elhaladó elegáns kocsikba. Hangtalanul és némán várakoztak a kíváncsiskodók, míg

végül hirtelen meghallották egy távolból közeledő kocsi kerekének zörgését. A tömeg hullámozni kezdett, és az emberek visszahúzódtak, hogy szabadabbá tegyék az utat.

Ekkor távolabb az úton, ahol a kátrányfáklyák fénye az éjszaka sötétjével küzdött, négy fehér ló által vontatott fogat bukkant fel, és láthatóvá vált a két zsoké tűzpiros zakója és sapkája, és néhány perccel később a négy erőteljes telivér vágatva a ház felé közeledett a nagy hintóval.

H. lord hintója érkezett meg. Lakájok ugrottak le a lépcsőn, kinyitották a kocsi ajtaját, és egy hófehér hajú idős úr, aranyszegélyes, tollas kalapban, piros, arannyal átszőtt uniformisban, súlyos vállbojtokkal és melle érdemrendekkel zsúfolva, a lakájok karjaira támaszkodva kiszállt a kocsiból. A kocsiajtóban egy sápadt, nemes női alak bukkant fel, és elválasztott, varjúfekete haján lévő fejdíszben megcsillantak a briliánsok a ház ajtaján és ablakain kiszűrődő fényben. A csodálkozás moraja futott végig a tömegen, amit a már nem túl fiatal, ámde még mindig igen szép hölgy váltott ki. Bundáját hátrahagyta a kocsiban, alabástrom nyaka és ékszerekkel díszített telt, finom karjai kikandikáltak a dús csipke alól, nagy, sötét szemei csillogó tekintettel néztek körül, mintha hálát sugároznának a két oldalon felgyülemlett nézők felé. A legalsó lépcsőről visszanyúlt bundájáért, amit finom kezeivel a vállára vetett, és ekkor két elbűvölően szép lányuk is kiugrott a kocsiból, és befelé igyekeztek szüleik után a vakítóan kivilágított, és nehéz, tarka szőnyegekkel fedett, pálmákkal övezett folyosón az épület belsejébe.

Alig csukták be a kocsi ajtaját, és ügettek el vele a fehér paripák, máris elfoglalta helyét a lépcső előtt a következő, négy büszke barna ló által vontatott karosszéria. Egymás után érkeztek a kocsik, négyfogatúak, kétfogatúak, és olyanok is, amit csak egyetlen ló vontatott, és az uraságok nem tudták elég gyorsan elhagyni azokat, hogy ne legyen torlódás. A csodálkozás és tetszésnyilvánítás hangjainál többet nem lehetett hallani a bámészkodók soraiból, mert annyi pompa, gazdagság és szépség bontakozott ki előttük a kocsiból. A tömeg azonban hirtelen megele-

venedett, a hangok egyre hangosabbá váltak, és mindenfelől Aringthur nevét lehetett hallani. Négy pompás fekete paripa vontatta vágatva lefelé az utcán a hintót, és két lakáj követte az elegáns járművet, szintén nemes, fekete paripákon.

– Éljen Aringthur! – ujjongott a felgyülemlett nép, és mindenki a magasban lengette kalapját, amikor a lovak még mindig vágatva beértek az udvarra, és csak a lépcső előtt állították meg őket hirtelen. A kocsi ablakai le voltak eresztve, Aringthur jobbra, balra integetett az öt barátságosan fogadó embereknek, és amikor a kocsiból kiugrott a lépcsőre, és felhangzott egy újabb, még viharosabb „hurrá” kiáltás nevével együtt, kalapjával barátságosan integetni kezdett a tömegnek.

Még be sem lépett a házba, amikor egy négy sárga által vontatott kocsi érkezett viharosan, és a kocsis hangos ostorpattogatással nagyobb igyekezetet követelt Aringthur zsokéitól, akiknek gazdájuk is intett, hogy gyorsabban haladjanak tovább.

– Átkozott tolakodó! – hallatszott mindenfelől az újonnan érkezett kocsi felé, és Osburne nevet emlegették nem túl hízelgő kísérő szavakkal. Osburne örnagy és fia Patrick voltak a kocsi utasai, és amint a kocsi beállt, a nép a házba éppen ekkor belépő Aringthurt újabb fergeteges „hurrá” kiáltással üdvözölte.

Aringthur nevének ujjongó éltetése azonban nemcsak a ház előtt, a folyosókon és lépcsőn volt hallható, hanem behatolt a fénytől, csillogástól és pompától sugárzó helyiségekbe, ahol a környék előkelő gazdag világa hullámozott, ékszerek, aranyak és selymek fényével kápráztatva el a szemeket.

Ágnes hallotta Aringthur nevét az ujjongással együtt, és rémülten összerándult. Nénikéje mellett ült a kék díványon, égszínkék selyem öltözet simult könnyedén és ízlésesen szép testének nemes alakjához, hamvas nyakán és telt, makulátlan karjain mint holdfény csillogtak a gyöngyök, és halványították el a drága csipkéket. A szépséges lány aranyló, selyem finomságú fűrtjei mint napsugár szegélyezték kedves arcát, melyből nagy, tiszta szemei derűs égbé, és arcának finom kárminja mint hajnalpír tündökölt.

Abban a pillanatban, amikor meghallotta a ház előtti tömeg ujjongását, elsápadt, és a hullámzó tömegen át a terem kijárata felé nézett, ahol apja a vendégeket fogadta, és éppen ebben a pillanatban üdvözölte az érkező Aringthurt, majd Ágnes felé vezette.

– Fogadja legforróbb, legbensőségesebb jókívánságaim kedves Ágnes kisasszony a mai nap alkalmából, melyen az ön személye boldoggá tesz valamennyiünket! Bárcsak teljesülhetne lelkem mélyéről fakadó leghőbb vágyam, hogy ennek a boldogságnak legalább egy része az ön barátságos együttérzésével mindig is a magamé is lehessen! – mondta Aringthur igen megindult hangon, és mélyen meghajolt az ünnepség királynője előtt, akire annyi szem tapadt elragadtatással és csodálattal.

– A barátságom az öné, Aringthur úr, a szó legszorosabb értelmében, szívem tiszta, legőszintébb érzelmeivel. Ön azonban igen zavarba hozott engem drága, pompás ajándékával, mivel attól tartok, hogy minden barátságom ellenére képtelen leszek legmélyebbről fakadó hálám kifejezésére. Ennek ellenére szívem mélyéről köszönöm, annyira bensőségesen, amennyire egyáltalán képes vagyok erre – válaszolta Ágnes bizonytalan hangon, és nagy, kék szemeivel kérlelve tekintett fel Aringthurra.

– Én pedig egész lelkemmel köszönetet mondok ajándékom elfogadásáért. Súlyos terhet vett le ezzel a szívemről, és újabb boldogító bizonyítékát adta barátságának. A ló jámbor és engedelmes, és remélem, eggyel több indítéka lesz arra, hogy a parkot a téli hónapokban se hanyagolja el – válaszolta Aringthur és távozni akart, mivel újonnan érkezett vendégek közeledtek Ágneshez, a lány azonban egy pillantással visszaintette magához, és gyorsan odasúgta neki:

– Kérem, Aringthur úr, egy pillanatra maradjon még melletttem, ott jön Osburne örnagy a fiával, akit be akar mutatni nekem.

– Rögtön ezt követően Osburne, mellette fiával, Walcott kíséretében odalépett Ágneshez, meghajolt előtte, és így szólt:

– Magammal hoztam önnek vad utazómat, a fiamat, hogy az ön szépségének és kedvességének uralma alatt felhagyjon féktelen szabadságával. Tartsa őt kérem szigorúan! – Közben elégedetten kacarászott, majd a szokásos formáságoknak megfelelően bemutatta Patrick fiát.

– Én még sokkal inkább tanulója vagyok az életnek, mintsem, hogy tanári állást vállaljak. Ilyen ügyben ezért sokkal inkább egy tapasztalt hölgyhöz kellene fordulnia – válaszolta Ágnes szerény mosollyal, melyet apja szigorú tekintete csalt az ajkára.

– Egy barátságos pillantás egy ilyen szempárból elegendő a legszabadabb vadság rabszolgaságba kényszerítésére – válaszolta a fiatal Osburne, kezének affektáló mozdulatával Ágnes szemeire mutatva, majd meghajolva előtte.

– Igen, igen, kisasszony, legyen óvatos vele szemben, a fiam sohasem marad adós a válasszal – vetette közbe az örnagy megint nevetgélve, és távozóban még hozzáfűzte: – Kezelje őt kegyesen, jó szíve van, különben nem lenne Osburne!

Aztán a vendégek forgatagába indult, ahol tűzpiros uniformisában súlyos aranyszínű vállrojtjaival úgy tündökölt, mint egy aranyhal.

Ebben a pillanatban a szomszédos teremben megszólalt a zene, és egy francia társastánchoz hívogatott.

– Felkérhetem erre a táncra, Walcott kisasszony? – szólította meg a fiatal Osburne meghajolva Ágnest, és vakítóan fehér kesztyűs kezével a táncterem nyitott ajtaja felé mutatott.

– Nagyon sajnálom, Osburne úr, Aringthur úr már volt olyan jó, hogy felkínálja kezét ennél a táncnál – válaszolta Ágnes hálás pillantást vetve Aringthur felé, és gyorsan felemelkedett a selyemdíványról. Ezeknél a szavaknál váratlan boldogság vonult át Aringthur arcvonásain, tekintete hálás pillantást vetetett a szeretett lány felé, és mintha egy angyal érintette volna meg, úgy vette kezébe a lány finom kezét. Ágnes a legnagyobb udvariassággal

meghajolt Osburne felé, és a saját maga által választott táncpartnerét követte a táncterem felé.

– Nem haragszik rám, Aringthur úr azért a merészségemért, hogy táncra kényszerítettem magammal? – mondta Ágnes, miközben elindultak. Higgye el nekem, megmondom őszintén, nem azért tettem, hogy megszabaduljak Osburne úrtól, hanem azért mert, hálám és őszinte barátságom jeléül önnel szeretném eltáncolni az első táncot.

– Boldoggá tesz engem ezzel, Ágnes kisasszony, képes leszek valaha is meghálálni Önnek? – suttogta Aringthur, és akaratlanul finoman megszorította a lány kezét. Ágnes azonban összerándult, mintha ki akarta volna húzni a kezét az övéből, majd gyorsan így válaszolt:

– A barátságomat kapja érte.

– És miért csak barátságot, többet én sohasem remélhetek öntől? – válaszolta Aringthur halkán, és könyörgő tekintettel nézett szép kísérőjének nagy szemeibe.

– Ó, hát a barátság sokat jelent, nagyon sokat, ha igazi, és akkor túlsz minden más érzelmen.

– A barátság azonban az idők szeretete, és az én ön iránt érzett barátságom még legszebb fiatalságát éli.

– Akkor gondolja azt, hogy egy öreg anyácska vagyok – válaszolta Ágnes mosolyogva, ámde mégis zavarban, és odahajolt egy másik párhoz, akik együtt akarták velük táncolni a francia négyest. Egyúttal Aringthurt bemutatta a hölgynek, véget vetve a kínos társalgásnak.

A zene hangjai végighullámoztak a termen, a tánc elkezdődött, és Ágnes jelenségének varázsa minden nézőt a közelbe vonzott. A tánc közben a csillogó, villogó sok gyémánt ellenére minden tekintet Ágnest nézte, magát Ágnest, és nem drága ékszereit. Mint egy égi tűnemény, lebegett tova bájos szelídséggel minden mozdulatával a tükörsima parketten, örömet és lelkesedést idézve elő minden szemlélődő szívében, akikkel tekintete találkozott. Mély

érzésű igénytelensége és természetessége felülmúlt minden, a környezetében kibontakozó nőies szépséget, és mindenki, idősök és fiatalok egyaránt néma hódolattal nézték.

– A legszebb pár a teremben! – hallatszott mindenfelől.

– Igazi feleség lenne Aringthur számára, aki a legszebb, leg-gazdagabb és legkiválóbb férfi a környéken! – mondta egy gazdag földbirtokos H. lord feleségének

– A lány tényleg egészen csinos – válaszolta a hölgy, de úgy vélem, Aringthur úrnak több figyelmet kellene fordítania a családra is, és a régebbi nemesség köreiből kellene feleséget választania.

– Minden figyelem, minden érdeklődés a szép párra irányult, és Osburne őrnagy is néhány pillanatra odafigyelt a táncra, majd utat törve magának a tömegben keresztül, fiát kezdte keresgélni mindenfelé. Aztán kissé távolabb észrevette őt egy ablakfüggöny mellett a falnak támaszkodva, és szapora léptekkel odasietett hozzá.

– Arra számítottam, hogy látni fogom, amint Ágnes Walcottal táncolsz, te meg itt ácsorogsz? – szólt hozzá bosszúsán.

– Aringthur megelőzött. Emlékezhetsz rá, utána léptünk be a terembe – válaszolta Patrick egykedvűen.

– Előre láttam, amikor az idefelé vezető úton az az ember el-szánguldott mellettünk, mintha az átkozott fekete paripái megva-dultak volna. Minden bizonnyal szándékosan tette, hogy megsze-rezze Ágnes első táncát. Össze kell szedned magad, ezt az Aringthurt valami miatt vonzónak találják a nők, ráadásul vagyona is van. A zene elhangzásával Ágnest kérd fel a következő tánc-ra. Igyekezz ne tágítani a közeléből, mert mindenfelől próbálnak közelíteni hozzá, a millióknak nagy vonzerejük van. Én viszont rendelkezek az apja szavával a te javadra, most pedig rajtad a sor.

Ezzel az őrnagy ismét a táncolók felé fordult, és örömmel vette észre, hogy a zene végeztével Ágnes odaigért a fiának a következő táncot. Patrick Osburne a lány mellett maradt, miközben Aringthur a díványhoz vezette őt, ahol aztán mind a ketten társa

logni kezdtek vele. Ágnes azonban Osburnnek csak kurta, udvarias válaszokat adott, miközben Aringthurral élénken és elfogulatlanul társalgott. Hiába igyekezett Osburne élesen viccelődni, a két másik ártalmatlanul szórakozott hangulata volt mérvadó, hiába vált szótlanná és komollyá, azok ketten oda sem figyeltek rá, bosszúságában és zavarában végül teljesen elnémult, mikor végre a zene segítségére sietett, és hideg meghajlással kezét nyújtotta Ágnesnek, hogy felkérje a következő táncra.

– Hagyta, hogy Ágnesemet elrabolják magától? – kérdezte Walcott Aringthurhoz lépve, akit eddig távolabbról figyelt.

– Annyira azért nem, hogy ne tudnám követni őt, Walcott úr, pedig követnem kell, annyira kedves lány! – válaszolta Aringthur érzelmei viharában, és megszorította Walcott kezét.

– Igen, ez a megfelelő kifejezés róla, tisztelt barátom, kedves, csupa szív az a lány, és megérdemli, hogy kedveljék. Táncosának szórakozását azonban nem zavarhatja meg, mert akkor a lány csak önnek fogja szentelni minden figyelmét, ami teljesen természetes, és aminek jómagam is csak örülnék. Hagyja csak meg a fiatal piperkőcnek a maga örömét, már első táncá alkalmával minden bizonnyal elmarad maga mögött. Üljön csak le egy kicsit a hűgom mellé, Ágnes bizonyára nem marad magától távolabb a szükségénél. Nekem kötelességem, hogy ma mindenütt jelen legyek, ezért elnézését kérem, tisztelt barátom. Kóstolja meg a pezsgőmet, rögvest küldök belőle, és majd szeretném hallani a véleményét róla.

– Walcott ezekkel a szavakkal még egyszer megszorította a kezét, a dívány felé mutatott, ahol a hűga ült, majd eltűnt a tömegben.

Röviddel ezt követően Walcott megkocogtatta Osburne őrnagy vállát, aki nem messze álldogált a francia négyestől, melyben Ágnes a fiával együtt táncolt.

– Nos, öreg barátom, a fiatalokat nézegeti? – mondta Walcott szórakozottan.

– Igen, igen, ördögi egy fickó ez a gyerek, a fiam. Micsoda lábmunka, egy táncmester sem tudná jobban kivitelezni – válaszolta az őrnagy elégedetten.

– Kitűnő, és milyen figyelmesen vezeti Ágnest! – vetette közbe Walcott.

– Már mondtam magának, hogy Nr.1 a lányoknál, egyáltalán nem csodálkoznék rajta, ha még ma este elrendezné a dolgot Ágnessel.

– Hohó, őrnagy, ezt inkább kihagyhatná, Ágnes nem adja ilyen gyorsan a szívét, még akkor sem, ha a fia akár tízszer ilyen jól táncolna, neki olyan szívre van szüksége, mely együtt érez az övével, és ennek felismeréséhez pedig időre van szükség. Tudnia kell, hogy a választás teljesen rá van bízva, egyébként örülnék neki, ha a fia hamarabb célba érne, mint gondolom, de áldásom előre is az övé – mondta Walcott látszólag igen szívélyesen.

– Nos, majd meglátjuk, kinek lesz igaza. Az öreg madierát mindenesetre készen tarthatja az eljegyzéshez.

– Abból az alkalomból az utolsó cseppig elő fog kerülni, de azért most is megkóstolhatjuk. Jöjjön a büféhez, drága barátom, bizonyára megszomjazott.

– Később, majd később, egy kicsit még utána kell nézmem a fiatal népségnek – válaszolta az őrnagy, mire Walcott odalépett lord H.-hoz, aki a feleségével együtt egy szófán ült, és a francia négyest tartották szemmel, melyben két lányuk táncolt.

– Csodálattal nézem lányaik kecses mozdulatait, kegyelmes asszonyom – mondta Walcott tiszteletteljes meghajlással a hölgy felé – két angyal, valóban.

– Ó, persze, tényleg csinos termetük van. De én is örömmel néztem kisasszony lányát táncolni, bűbájos jelenség. Kár, hogy nem volt jobb táncosa, mint ez a szegény Aringthur, aki melankóliában szenved. Ez a betegség családi öröksége, az apja is ilyen különc volt, és jövődöbeli feleségét is boldogtalanná fogja tenni vele. Szomorú, hogy ezt a betegséget nem lehet meggyógyítani –

tette hozzá még a lady, majd elismerését fejezte ki Walcott iránt azért az örömért, amit a mai ünnepséggel a vendégeinek szerzett.

A terem másik végén egy ablakmélyedésből a függönyök közül egy mozdulatlan alak nézett ki, hasonlóan azokhoz a kőbe vésett nagyorrú, félig emberi mellszobrokhoz, amelyek régi parkokban a mai napig megtalálhatók árnyékos tölgyek alatt elrejtve a sűrű bozótban. Worm volt az, a könyvelő, aki már az ünnep kezdete óta állt ott mozdulatlanul a félhomályban. Ma fekete öltözetet viselt, ami kirívó ellentétben volt vakítóan fehér, vastag nyakkendőjével, hosszú mellényével és kidülledő szemeivel. Egész este senkivel se váltott egyetlen szót sem, és úgy tűnt, mintha jelensége valami titokzatos, visszautasító hatalmat jelentene a tömegre, mert senki sem volt a közelében, az ifjú hölgyek szándékosan maradtak távol tőle, és gyakran dugták össze fejeiket kacarászva, kuncogva nézve felé. Valójában semmi nevetséges nem volt Worm külső megjelenésén, inkább valami titokzatos, rejtélyes jelenség volt, amihez a függönyök rávetődő árnyéka is valószínűleg hozzájárult. Csak tekintélyes orrára és szemeire vetődött véletlenül némi fény a vakító fényáradatból, és ezzel volt magyarázható a fiatal lányok derűje, amit akarata ellenére váltott ki belőlük. A zene elnémulása sem szakította félbe megfigyeléseit és gondolatmenetét, lelkiileg feltehetően komolyabb ügyekkel volt elfoglalva, mint amilyenek szemeiben tükröződtek. Ekkor Osburne őrnagy lépett oda hozzá, és bizalmas – jó estét Worm úr! – megszólítással elriasztotta azokat a komoly problémákat, melyek gondolatait annyira lekötötték.

– A nagy nyereség, őrnagy úr, talán még több gondot okoz, mint a nagy veszteség. Az a gond, hogy ne veszítsük el megint a nyereséget. Higgye el nekem, sokkal nehezebb a már megszerzett tőkét megint jól befektetni, mint ilyen egyáltalán megkeresni – válaszolta Worm mély meghajlással.

– Ez rám is pont illik, kedves barátom, de éppen ezért veszem igénybe a maga segítségét, és kapok ezáltal öt százalékot a pénzemre, miközben ha az én kezelésemben lenne, talán a felét hozná. Esetleg tudna többet is átvenni tőlem?

– Szívesen megtenném, tisztelt őrnagy úr, az ön érdekében, pontosabban azért, mert tudom, hogy Walcott úr is így gondolná. Pillanatnyilag azonban tényleg nincs rá lehetőségem, mert fogalmam sincs róla, mit kezdjek vele. Kérem, Walcott urat ne is keresse meg ezzel a kéréssel, mert nem utasítaná el, azonban azt is megígérhetem, hogy néhány hónap múlva majd gondolkodom magára, és akkor jelentősebb összeg befogadására is sor kerülhet – válaszolta Worm kérlelő hangon, mire Osburne megragadta a kezét, és így szólt:

– Maga igazán kedves barátom nekem, akinek mindig köszönettel fogok tartozni. Majd szavánál fogom, és számítok értesítésére, ha a pénzt használni tudja.

Patrick Osburne szép partnerét visszavezette a szomszédos terembe, és még mielőtt odaértek volna a díványhoz, Ágnes hirtelen megállt, és mély, mérsékletes bók mellett így szólt:

– Legelkötelezettebb köszönetem, Osburne úr!

Ezután fejének barátságos biccentésével gyorsan elfordult tőle, nénikéje mellé ült a szófára, ahol Aringthur helyet adott neki, és mellette egy széken foglalt helyet. Osburne kaján pillantást vetett feléjük, majd gyorsan elhagyta a termet, és a büfé felé indult.

Ágnes alig foglalt helyet nénikéje és Aringthur között, amikor megjelent egy lakáj egy palack pezsgővel, és baljával tálcát nyújtott feléjük poharakkal. A poharakat olyan lendülettel töltötte meg, hogy a hab magasan kifutott belőle.

– Fiatalkori barátságunkra, Ágnes kisasszony! – mondta Aringthur félíg tréfásan, a lány azonban igen komoly, kérlelő szemekkel tekintett rá, miközben felemelte poharát, és odatartotta koccintásra.

– Fogadja el kipróbált, hűséges, őszinte, régi barátságomat tőlem, erre kérem – válaszolta Ágnes finom mosollyal, miközben könyörgő tekintettel nézett rá, és poharát csengve az övéhez koccintotta. – Tudja, én vagyok az az öreg anyácska, aki fiatalos érzelmeket már nem nyújthat – fűzte még hozzá, aztán nevetve a

nénikéjéhez fordult, aki éppen ekkor viszonzta Aringthur köszöntőjét poharával, és így szólt: – Képzeld csak el, kedves nénikém, Aringthur úr nem akarja elhinni, hogy egy öreg anyácska vagyok!

– Nos, hát időközben már tényleg eléggé megkomolyodtál, és az ég adja, hogyha majd már megöregedtél, boldogító emlékeid legyenek hosszú, derűs ifjúságodról! – válaszolta a nagynéni, miközben mindenfelől hölgyek közeledtek, hogy odaüljenek hozzá és Ágnes közelébe.

A bensőségesen bizalmas, barátságos pillantás, amit Aringthur Ágnestől kapott, mikor távozott tőle, szinte beléhasított, de mégis olyan kedves, olyan hűséges volt tekintete, hogy boldogságában, de egyúttal fájdalmában is mélyet sóhajtott. A lány kedvelte őt, nagyon kedvelte, mint húga kedvelheti bátyját, de minden melegebb érzelem jelét félénken elhárított magától, és komolyan, kérlelve egyre csak barátságukra utalt. Mit kellene, mit lehetne tennie, hogy leküzdhesse a lány szívének ezeket a lanya érzelmeit, és megszerezze szerelmét? Nyíltan kell beszélnie vele, nyílt szavakkal be kell vallania, mennyire határtalanul szereti, mennyire képtelen lenne nélküle élni, és arra kell kérnie, hogy ítélkezzen, és döntsön élete további boldogságáról vagy szenvedéséről. Elhatározta, hogy ezt meg is teszi, éspedig olyan hamar, amennyire csak lehetséges, mert ezt a bizonytalanságot, ezt a lebegést reménység és sivárság között tovább már képtelen elviselni.

Az urak közül sokan a büféhez indultak, hogy felfrissüljenek, a hölgyeknek valamennyi helyiségben pezsgőt és egyéb frissítőket kínáltak. Aringthur borús gondolataival a táncteremben sétált magányosan fel, s alá, és minden alkalommal, amikor az ajtóhoz közeledett, és láthatta Ágnest, olyan érzése volt, hogy a lánynak éreznie kell, egész lelke mennyire kívánja őt. Azt is észrevenni vélte, hogy ilyenkor kevésbé nyugodtan társalog barátnőivel, sőt alkalmanként mintha csupán véletlenül történne, találkozott tekintetük, azonban határozottan soha nem akart felé nézni, bármennyire is vágyott erre Aringthur.

– Miért csak ilyen magányosan, tisztelt barátom? Most abban a megtiszteltetésben kell részesítenie, hogy kiürít velem együtt egy pohár pezsgőt. Hogy ízlett önnek?

– Kiválóan, igazán pompás bor, én azonban nem ihatok többet, mert túlzottan melegem lesz tőle – válaszolta Aringthur barátágosan.

– De Ágnes egészségére csak nem utasítja vissza, mert még tudomására juthat.

És a pohár csengése mégsem éri el a szívét, gondolta magában Aringthur, azonban így válaszolt: – Ezt persze tényleg nem utasíthatom vissza. – És elfogadta Walcott meghívását.

A tánc újra meg újra végighullámozott a termen, és ismét Ágnes volt az a mágnes, mely minden tekintetet maga felé vonzott.

Az ünnepség vége felé, egy befejezett táncot követően Aringthur megint ott ült Ágnesnél és Amalienél, és előbbi ismét köszönetet mondott a pompás lóért.

– Bár nem ér meg különösebb köszönetet, ámde köszönetét mégsem tudná jobban tudomásomra hozni, mintha igen gyakran használná – válaszolta Aringthur – és ha igazán nagy örömet akarna szerezni nekem, akkor engedje meg, hogy első lovaglása alkalmával elkísérhessem. Az is minden bizonnyal jó lenne, ha néhány tanácsot adnék az állat irányításáról, mivel jómagam sokat lovagoltam vele.

Ágnes zavarba jött, és nem is válaszolt rögtön. Nénikéje azonban magához ragadta a szót, és így szólt: - Erre már kérni akartam önt, Aringthur úr, hiszen maga ismeri a legjobban a lovat, és tudja, hogyan kell bánni vele.

Aztán Ágneshez fordult, aki ruhája ujjának csipkéit igazgatta, majd csokrával játszadozott, amit kecses kezében tartott, majd folytatta:

Aringthur úrnak ez a jósága újabb köszönetre kötelez, és pont ezért hallgattam, és ezért nem szabad elfogadnom túlzott, áldozat

kész szívességét – válaszolta Ágnes, megragadva az alkalmat, hogy kitérjen a közös lovaglás elől.

– Nem, nem, Ágnes, ez túl gyerekes tőled! – vágott szavába a néni. Aringthur úr ezt olyan szívesen teszi, hiszen ő maga mondta, hogy ezzel örömet szerzel neki. Ha holnap jó idő lesz, igen jót fog tenni a lovaglás a szabad levegőn, és én fel fogom nyergeltetni a pompás lovadat. Látnom kell téged csillogó hátán. Tizenkét óra körül Ágnest készen fogja találni, Aringthur úr.

– De drága nénikém, kérlek, ez igazságtalan – mondta Ágnes, miközben megragadta Amalie kezét.

– Csak akkor lenne igazságtalan, ha ragaszkodnék a lovagláshoz annak ellenére, ha ön nem kívánja. Csak akkor tesz boldoggá vele, ha önnek is örömet szerez.

– Olyan szívesen, annyira szívesen lovagolnék önnel, de nem tehetem – válaszolta Ágnes félénken, és halkán még hozzáfűzte: - Egyre inkább eladósodok önnél, amit sohasem tudok majd törleszteni.

– Az egész adósságát eltörölöm ezért az egyetlen lovaglásért, sőt én fogok örökre adósa maradni, azzal a feltétellel, ha kíséretem nem kellemetlen önnek.

– De Aringthur úr, hogyan gondolhat ilyet? – vetette közbe gyorsan Ágnes, és barátságos szemrehányás kifejezésével arcán, ráemelte kedves tekintetét.

Holnap tizenkét óra körül, Aringthur úr, már előre is örülök, mint egy gyerek, hogy Ágnest tündérszép lován láthatom – mondta Amalie nyugodt komolysággal és könnyed főhajtással abban a pillanatban, amikor egy táncos odalépett, hogy Ágnest táncra kérje, és átvezesse a táncterembe, ahol megszólalt a zene.

Már elmúlt éjfél, amikor a helyiségek kezdtek kiürülni, és a ház előtt az ajtónálló azoknak az uraknak a neveit kiáltotta, akik kocsijukat kérték.

Aringthur Ágnes közelében állt, miközben a vendégek búcsúzkodtak tőle és nénikéjétől.

– Elsőként érkezett, de ne ő legyen az utolsó, aki elköszön – mondta Osburne őrnagy a fiának, miközben bortól izzó arcát haragosan Aringthur felé fordította, és két kezét zsebre dugva, még hozzáfűzte: – Még akkor is, ha addig itt kell állnom, míg minden fény ki nem alszik.

Aringthur azonban ebben a pillanatban fogadta Ágnes kezét, aki búcsúzásként barátságosan felé nyújtotta, aztán nénikéjének és Walcottnak is ajánlotta magát. Közvetlen ezt követően hallotta, amint a ház előtt nevét kiáltják, aztán paripáinak szapora léptei rövidesen elhaltak a távolban. Ágnes legalább is határozottan hallotta, és bár lelke csak barátsággal követte a távozó Aringthurt, ez azonban mégis mély, szívből fakadó barátság volt.

– A legjobb barátok tartanak ki a legtovább, Ágnes kisaszszony – mondta az őrnagy, és fiával odalépett a két hölgyhöz, miközben Walcott utolsó vendégeitől vett búcsút az ajtóban.

Barátok ilyen csak szerencsétlenség és végszükség esetén mondanak, őrnagy úr, a magunk részéről azonban ma csak boldogságról beszélhetünk, mivel annyi kedves barátot láttunk vendégül – válaszolta Ágnes mosolyogva, és meghajolva még hozzáfűzte: – Egyébként örülök, hogy ilyen sokáig jól érezték magukat minámlunk, annak ellenére, hogy még hosszú utat kell megtenniük.

– Ehhez azonban van négy jó lovunk, olyan jók, amilyeneket egyáltalán találni lehet ezen a környéken – válaszolta Osburne őrnagy. Ennek ellenére van négy fekete paripa, akik az idefelé vezető úton képesek voltak megelőzni a mieinket. Ezek a veszett gebék a még veszettebb Aringthur úr gebéi voltak, Ágnes kisaszszony, képzelje csak el, az az ember úgy vágatott el mellettünk, mintha versenypályán lettünk volna, ahol a másodpercek is számítanak, ki ér előbb célba!

– Hát olyan csoda ez, apám, hát nem az volt a tét, kié lesz az első tánc Ágnes kisasszonnyal? – vetette közbe Patrick Osburne gúnyosan, kényszeredett mosoly kíséretében.

– Egy félőrülttől nem lehet ezt rossz néven venni. Ha sejtettem volna, már előbb halálra hajsoltam volna mind a négy lovamat, még mielőtt elhajtott mellettünk.

– Tudja ön őrnagy úr, hogy Aringthur úr egy igen megértő, jól képzett és általánosan nagyra becsült ember, és egyike a legkedvesebb barátainknak? – válaszolta Ágnes higgadt, nyugodt hangon, és tekintetével szigorúan nézett Osburne őrnagyra, apja azonban, aki éppen ekkor lépett oda, szigorú oldalpillantást vetve rá, így szólt:

– Fiatal emberek, őrnagy úr, valamit csak el kell néznünk nekik. Mondjon jó éjszakát a hölgyeknek, aztán kiűritünk még egy pohár madeirát születésnapj gyermekünk egészségére. Hosszú út áll még maguk előtt, és az éjszaka hűvös.

Osburne nem kérte magát sokáig, hanem elkészönt a hölgyektől. Patrick ugyanígy tett, de hiába próbált valami vicces, ötletes megjegyzést kitalálni. Ágnes komoly tekintete ajkaira fagyasztotta a szavakat, és arra kényszerítette, hogy apját kövesse a felszolgálószobába.

VIII.

*A sétalovaglás. Elutasított szerelem. Búskomorság. Kibékülés.
Újabb befizetések.*

A másnap reggel derűsen kezdődött a felhőtlen ég alatt, és a Nap enyhe sugarai barátságosan szűrődtek be Ágnes hálószobájába, amikor Amalie Walcott belépett, hogy reggeli üdvözlétével megörvendeztesse unokahúgát. Ágnes az asztalnál ült és írt, map-

páját azonban gyorsan becsukta, és tárt karokkal ugrott nénikéje felé.

– Már fenn vagy, sőt már írással is elfoglалod magad? – mondta Amalie, és szívére szorította Ágnest. Tényleg azt hittem, hogy mély álmodból kell felébredsz. Kipihented magad a sok táncolás után?

– Egyáltalán nem vett olyan nagyon igénybe, kedves nénikém, azt hiszem, képes lennék minden éjszaka táncolni anélkül, hogy elfáradnék.

– Reggeli öltözködéssel kapcsolatban gondoltál már arra, hogy ma új lovaddal lovagolni fogsz? Aringthur tizenkét óra körül szeretne itt lenni – folytatta Amalie, miközben leült a szófára, és tekintetével titokban követte Ágnest, aki felvett az asztalról egy selyem sálkendőt, és magára terítette.

– Igenis, gondoltam rá, hogyan is felejtettem volna el! – válaszolta Ágnes és leült nénikéje mellé.

– Mondd meg nekem nyíltan, és őszintén, leánykám, miért ellenkeztél annyira ez ellen a lovaglás ellen Aringthur úrral? Egészen elképedtem rajta, és attól tartottam, hogy tartózkodásod miatt a végén még meg fog sértődni.

– Nem akartam, hogy velem fáradozzon – válaszolta Ágnes kitérően és zavarban.

– Nem, kedves leányom, nem ez volt az oka, hiszen jól tudtad, mennyire szeretné elnyerni beleegyezésed. Mondd meg nekem fenntartás nélkül: Nem tudod őt elviselni? – A nagynéni ezzel kedveskedve kezébe vette Ágnes kezét, és barátságosan, bizalmat keltve a szemébe nézett.

– Ó, nem, nénikém, igen kedvelem őt – válaszolta Ágnes – bensőséges, szívélyes barátságot érzek iránta, és jobban kedvelem őt, mint az összes többi fiatalembert együttvéve, akik tegnap nálunk voltak, de...

– Mit értek ezalatt, hogy de...? – szólt közbe tréfálkozva Amalie. Minden bizonnyal tudod, hogy Aringthur is jobban kedvel téged, mint az összes többi fiatal lányt, akik tegnap itt jártak, igen, jobban, mint bármilyen más lányt az egész világon, mert te vagy az első és az egyetlen, akire egyáltalán valaha is felfigyelt, és mennyire kitüntetően viselkedik veled!

– De jobban már nem kötelezhet le engem, mert sokkal értékesebb a számomra, mintsem, hogy könnyű játékot üznék vele! – válaszolta Ágnes leküzdve zavarát, miközben maga elé nézett, és sáljának végeit összecsomózta.

– Ó, bolond kislányom, hát nem is kell könnyű játékot üznöd vele, csak ne okozz fájdalmat neki, és azt minden bizonnyal megtetted volna, ha elutasítod kíséretét az első lovaglás alkalmával azon a pompás lovon. De nézd csak, milyen szépen mosolyog rád az ég a kedvedért, igazi szép, tavaszi nap van! Segíthetek öltözködésed közben?

– Szívből köszönöm, drága nénikém, a lovaglóruhám a legnagyobb rendben van.

– A kék bársonyruhát fogod választani?

– Ej, hát persze, nénikém, az a legjobb, amim van – válaszolta Ágnes élénken.

– És egy ilyen kísérő mellett, és ilyen lovon a legjobb is alig elég jó, vetette közbe Amalie nevetve, miközben felállt, majd kezét nyújtott Ágnesnek, és az alábbi szavakkal elhagyta a szobát: – Nem akarlak tovább feltartani, írás közben zavartalak meg. De ne csinosítsd ki magad túlzottan, nehogy könnyed játékot üzzél a mi kedves Aringthurunkkal.

A gyárépületen lévő óra tizenkettőt ütött, amikor Ágnes nénikéje mellett pompás, világoskék bársony lovaglóruhában az ablak mellett ült, és mindketten kinéztek az utcára arrafelé, ahonnan Aringthurnak érkeznie kellett. A harangütések még véget sem értek, amikor két lovász kíséretében egy pompás fekete paripán

rövid vágtaival közeledett, és a vaskerítésen belültre érve felnézett, és üdvözölte a hölgyeket.

– Milyen szép férfi, és mennyire elegánsan üli meg a lovat! Mindig is az volt a véleményem, hogy egy valódi nemesembert arról lehet megítélni, hogyan üli meg a lovát – mondta Amalie, miközben barátságosan viszonzta az üdvözlést.

Aringthur a paripáját az egyik zsokéra bízta, és néhány pillanattal később belépett a hölgyekhez a szalonba.

– Az ég mosolyog, és kedvencének színét öltötte magára, Ágnes kisasszony – mondta Aringthur barátságos kifejezéssel és nagy, sötét szemeinek csillogó tekintetével, miközben meghajolt, és üdvözlésképpen kezét nyújtott Ágnesnek és nénikéjének.

– Bizonyára ön is a kedvencei közé tartozik, Aringthur úr, hogy ilyen szép idővel ajándékozta meg a lovaglásához, aminek tegnap este úgy tűnt, annyira megörült – mondta Amalie mosolyogva.

– Kit is kedvelhetne jobban az ég, mint azt, aki csak abban leli örömét, hogy másoknak örömet szerez – szólalt meg Ágnes a legbensőbb őszinteség kifejezésével, majd gyorsan felkapta magas, csúcsos kalapját, hosszú, lebegő fehér tollakkal, és a tükör elé lépett. A kalapot hetykén, enyhén oldalra csapva tette fel kecses fejére, rögzítette a szalagot, ujjait végighúzta aranylő fűrtjein, hogy azok a vállán szétterüljenek, gyorsan felhúzta kesztyűit, fogta az arany markolatú, helyes kis ostort, és így szólt Aringthurhoz:

– Készen állok rá, hogy próbára tegyem lovagló képességeimet, ha azonban elégedetlen lenne velem, akkor csak saját magának tehet szemrehányást.

– Attól tartok, hogy az elégedetlenség csak az oktatóval szemben merülhet fel, aki tanulója kedvessége miatt megfélemlszik hivataláról és méltóságáról – válaszolta Aringthur barátságosan mosolyogva és karját nyújtotta Ágnesnek.

– Csak arra kérem, Ágnesemet épségben hozza vissza – mondta Amalie.

Ekkor nyílt az ajtó, és Walcott lépett be. Ábrázata felderült, amint Ágnest Aringthur karján megpillantotta. Oldalra lépett, mélyen meghajolt, és így szólt:

– Éppúgy megtisztelve, mint boldognak érzem magam, hogy Ágnesem az ön védelmében láthatom, tisztelt Aringthur úr, és nem jut eszembe senki, akire ilyen szívesen bíznam rá leányomat. Ön annyira kiváló lovas, és igaz barát!

Aztán kinyitotta az ajtót a szép pár előtt, lekísérte őket az előkertbe, ahová éppen elővezették Ágnes nemes kancáját. Ennél szebb hölgynek való lovat el sem lehetett volna képzelni, bár kecses és finom volt egész felépítése, mégis minden mozdulatával, izmainak megrándulásával acélos erőt mutatott. Szemei tüzesen, ámde mégis szelíden csillogtak, szőrzete fehér atlasznak tűnt, sörénye és magasra repülő farka mint selyem fonalak lebegtek. A bársony-nyereg izzó, sötétvörös színe a ló atlaszfehér színéhez pompásan illett, és amikor Aringthur szépséges kísérijét a nyeregbe segítette, Ágnest a három legszebb szín, a vörös, kék és fehér vették körül, lelkének színei voltak ezek: A szeretetét, állóképességét és ártatlanságát.

Aringthur könnyedén felpattant csodálatosan szép fekete paripájára, aki a megeresztett gyeplők mellett magasra ágaskodott alatta anélkül, hogy elindult volna, mintha csak teljes szépségét akarta volna megmutatni, és a két lovász is felült pompás fehér lovaira, gazdájuk intésére várva.

Ágnes félelmeiktől mentes, igen jó lovas volt. A ló a vaskaputól engedelmesen és jámboran indult szép terhével, ringató, rövid vágtaival, mintha győzedelmesen vinné lovasát. Amalie fehér zsebkendője üdvözölve lobogott az ablakból, Ágnes viszonzta lovaglópalcájával, és kalapjának lobogó, hosszú tollaival. Aringthur elnémult a pillanat hatása alatt, tekintete társának elbűvölő alakjára meredt, olyan szép, annyira varázslatosan kedves, gondolta, ilyennek még sohasem látta.

– Ez egy csodálatosan kellemes állat, hogyan köszönhetném meg, hogyan kellene megköszönnöm önnek valaha is egy ilyen értékes ajándékot, Aringthur úr? – mondta Ágnes, oldalvást pillantva felé, és megsimogatta lovának csillogó, kőkemény, mélyen ívelt nyakát kecses lovaglópalcájával.

– Mennyire boldoggá tesz engem, Ágnes kisasszony, hogy ajkairól hallhatom, teljesült az a leghőbb vágyam, hogy örömet szerezhettem magának! Bárcsak megadtnék nekem, hogy naponta, óránként kifürkészhessem kívánságait, és teljesíthessem azokat, még mielőtt saját maga előtt is tudatossá válna.

– Nincs nekem már semmi más kívánságom, Aringthur úr, mint az a boldogság, amiben az ég eddig már részesített, és magaménak mondhatom, és ezek közé számítom az ön barátságát is – válaszolta Ágnes, és gyorsan még hozzáfűzte: – Kérem, figyeljen rám, hogy pompás lovamat helyesen irányítsam! Valójában alig van szükség irányítására, hiszen mindent magától is megtesz, igazán elbűvölő egy állat – folytatta Ágnes, a nyeregben ringatózva, miközben hátrasimította a napfényben csillogó, lebegő hajfűtjeit.

– A ló büszke hölgylovasára, az én gyeplőmnnek ennyire engedelmes sohasem volt – válaszolta Aringthur, majd elnémulva gyönyörködött szép kísérőjében.

– Folyamatos vágtaival követték az Aringthur lakása felé vezető utat, amely előtt több szolga gyülekezett. Élükön az öreg Bernarddal örömteli kifejezéssel üdvözölték őket, és arcukon látható volt, hogy Ágnes személyében eljövendő úrnőjüket vélik felismerni.

– A lovak a hosszú vágta után alig kaptak levegőt, és elsőként Ágnes fogta vissza az övét lépésre, miközben rátértek a park kanyargó útjára. A társalgás mindeddig szükséztű volt, úgy tűnt, mindkettőjüknek paripájukra kell ügyelnie, és ezt a jótékony alkalmat ki is használták a hallgatásra.

A parknak ezen a részén már régen nem jártam – szakította félbe Ágnes a legutóbbi szünetet, amikor közeledtek ahhoz a víz-eséshez, ahol Aringthur első ízben pillantotta meg őt.

– Október elején történt, Ágnes kisasszony – válaszolta ő megindult hangon, és tekintete találkozott Ágnes meglepett tekintetével, aki előtt ekkor tűnt fel a pad, ahol azon az estén a levelet olvasta.

– Októberben? – mondta halkan és elpirulva.

– Igen, Ágnes kisasszony, azt az estét, amikor először éltem meg az élet napos oldalát, sohasem fogom elfelejteni. Megpillantottam önt ott azon a padon, egy idegen, mennyei jelenséget magam előtt, és közelségének varázsától lenyűgözve elrejtőztem e mögött a bükkfa mögött. Annyira el volt merülve egy levél tartalmában, hogy nem vette észre közeledő lépteimet, és véteknak tűnt számomra, ha megzavartam volna. Csak miután már eltávozott, ragadott magával egy mágikus erő, aminek hatására az ön angyal képe ehhez a helyhez bilincselte. Hiába kerestem aztán az egész parkban, míg végül jó csillagom elvezetett engem önhöz az erdészék házába. Leolvashatta az arcomról, Ágnes kisasszony, milyen kitörölhetetlen, boldogító hatással volt rám akkor, és azóta már felismertem azt az érzést, amely szívemben napról napra egyre erősebbé és szentebbé vált.

– Aringthur úr, kérem! – szakította félbe Ágnes reszkető hangon, és könnyörgő tekintettel nézett rá.

– Hallgasson meg, Ágnes kisasszony, és ne haragudjon rám azért, mert erőszakkal kérem sorsom eldöntésére, azért, mert szándékosan ezt a pillanatot választottam erre, amit mindeddig igyekezett elkerülni! – folytatta Aringthur felindultan, de mégis kérlelő hangon.

– Aringthur úr! – szakította őt megint félbe Ágnes, és maga elé nézett.

– Tudom, hogy kedvel engem, tiszta szívből kedvel, és boldoggá tesz barátságával. Ó, kérem, mondja meg nekem nyíltan és

őszintén, számíthatok-e valaha is az életben többre, mint a barátságára? Bármilyen ítéletet is mond ki rólam, érzelmeim ön iránt az utolsó leheletemig változatlanok maradnak, de a sorsomat, a jövőmet ismernem kell. Ez a bizonytalanság számomra lebegés élet és halál között. Mondja meg nekem őszintén, Ágnes kisaszszony, remélhetek?

Aringthur lovát a lányé mellé irányította, és utóbbi, alig hallhatóan kiejtett szavak közben felé hajolt. Ágnes azonban hallgatagon nézett maga elé. Hirtelen azonban, mintha leküzdötte volna nyomasztó zavarát, lassan felegyenesedett, szerényen és kérlelve a férfi sugárzó szemeibe nézett, és jobbjaival megfogta kezét.

– Reménykedhet, Aringthur úr, örök, megbonthatatlan barátságomban, ez minden, amit megengedhetek. Kérem, fogadja el ezt a barátságot. Ezzel mindent megadok önnek, amit adhatok. Önnek nincsen lánytestvére, nekem pedig nincsen bátyám. Legyünk hát egymásnak jó testvérei, mint báty a húgával, hűséges, igazi, testvéri szeretetben! Ne utasítsa el ezt magától, ez a létező legmagasabb rendű barátság!

Ezeknél a szavaknál Ágnes kis jobbjának minden erejével megszorította Aringthur kezét, szelíden és szeretettel rátekintett. Ő azonban elsápadt, hallgatagon néhány pillanatig maga elé nézett, majd a lány kezét lassan ajkához emelte, bensőségesen megcsókolta, és fájdalmas hangon így szólt: – Ön egy angyal, Ágnes, legyen hát az én jó angyalom. Az életem az öné, attól a pillanattól, amikor először megláttam, és hűséges, szent szerelemben mindig is az öné marad még akkor is, ha csak a húgomat tisztelhetem önben.

– Én pedig szeretnék mindig hűséges, odaadó húga maradni, bármit is rendeljen számomra a sors – mondta Ágnes ünnepélyesen, és hűséges, őszinte szemei könnyektől csillogtak.

Ebben a pillanatban az út közeli kanyarulatában póniján megjelent Corblair erdész, és csodálkozva nézett a lovagló pár felé. Megállította a lovát, és nem hitt a szemeinek. Csak nem Ágnes Walcottot látja Aringthurral az oldalán?

– Hát tényleg nem tévedtem, maga az, Aringthur úr, és ön, kisasszony? – kiáltotta csodálkozva, majd tisztelettel üdvözölte a közeledőket. Alig nyújtott azonban mindkettőjüknek kezét, és fejezte ki a találkozás miatti örömét, amikor felismerte Ágnes lovát, és örömteli meglepetéssel így szólt: – Walcott kisasszony az én szeretett uram hölgyeknek való lován?

– Aringthur úr annyira elhatalmaz engem jóságával, hogy tegnap születésnapom alkalmából nekem ajándékozta ezt a pompás állatot. Túl sok ez nekem, sokkal több, mint amennyit én érek – mondta Ágnes kényszeredett nevetéssel.

Az erdész azonban örömtől sugárzó képpel tekintett Aringthurra, majd ismét Ágnesre, és így szólt: – Ha tudná, Ágnes kisasszony, mennyire boldoggá tesz engem azzal, hogy ezen a lovon láthatom! Aringthur azonban gyorsan a szavába vágott:

– Jöjjön drága Corblair úr, lovagoljon együtt velünk, mindketten igen kedveljük az ön társaságát! Elvezni akarjuk egy kicsit ezt a szép napot.

Az erdész meghajlással elfogadta a meghívást, Ágnes másik oldalára léptetett lovával, aztán együtt keresztül-kasul szelték a parkot minden irányba, a zsokék pedig a távolban kísérték őket. Amikor egy idő után ismét érintették a Walcott birtoka felé vezető utat, Ágnes emlékeztetett arra, itt az ideje, hogy hazafelé induljanak, mire Aringthur megkérte az erdészt, odáig is jöjjön velük, majd kísérje el őt otthonáig. Nem olyan vidáman felindult és győzedelmes hangulatban, mint amikor elindultak, értek vissza a rácsos kapuhoz. A lovak hanyag lépésekkel haladtak, és Ágnes fűrtjei és kalapjának tollai sem lobogtak már. Amalie nagynéni figyelmét nem kerülte el ez a változás, a lovas csapat komor hangulata sem. A batisztkendővel a kezében ott állt az ablaknál, azonban nem lobogtatta meg üdvözlésként, hiszen Aringthur fel sem nézett hozzá, Ágnes pedig csak kényszeredett mosollyal biccentett. Walcott azonban személyesen fogadta őket az udvaron. Üdvözölte Aringthurt, miután az lesegítette útítársát a nyeregből, és köszönetet mondott neki azért az örömért, amelyet a lányának

szerzett. Kérte őt és az erdészt, hogy térjenek be vele a házba, Aringthur azonban elhárította azzal, hogy dolga van, ami otthon vár rá, majd búcsúként kezet nyújtott Ágnesnek az alábbi szavak kíséretében: – Lelkem mélyéből köszönöm önnek, Ágnes kisaszony.

– Az én köszönetemre nem találok megfelelő szavakat, Aringthur úr, majd egész életem fogja kifejezni – mondta Ágnes mélyen érző tekintettel, és kis kezével megszorította a férfi jobb-ját.

Aztán szétváltak. Aringthur visszaült fekete paripájára, és az erdész kíséretében heves vágtaival útnak indultak a kapuból.

Hetek múltak el, Aringthur azonban többet nem jelent meg Walcott házában. Társasági összejövetelek és bálók követték ott sűrűn egymást, ő azonban minden meghívást elutasított, és Walcott ismételt próbálkozásai alkalmával, hogy meglátogassa őt, sohasem találta otthon. Aringthur minden vágya, minden remény-sége, minden légvár, amit Ágnes iránt érzett szerelmében építgetett magában, az elutasítás miatt romokban hevert. Minden érdeklődés, minden öröm elszállt a szívéből, és megutálta az egész világot. Mélységesen boldogtalannak érezte magát, az emberekkel került minden találkozást, és régi hűséges szolgáját Bernardot sem tartotta többé hosszabb ideig a magánál, mint amennyit annak szolgálata megkövetelt. A lovainak többé nem nézett utána, a kutyái sem kerültek le a láncokról és hagyhatták el ólaikat, szép fegyverei a szekrényben pihentek, és könyvtárát, kedvenc tartózkodási helyét sem kereste fel. Csak agarához, Swifthez és zongorájához maradt hűséges. A kutya sem éjjel, sem nappal nem hagyhatta magára, hűsége jót tett sérült szívének, és zongorája a csendes, magányos éjszakákon szerelmének és fájdalmának csendes hangján vádaskodott. Búbanatánál is jobban uralta őt Ágnes képe, mely álmaiban sem hagyta el, ami gyakran elűzte a fájdalmat szívéből, és helyébe engedte az égi boldogságot. Hiába védekezett ellene, lelki szemeivel mindenhol maga előtt látta, bárhová ment

és bárhol állt meg. Hiába próbált hibákat keresni rajta, mégis mindig csak angyalként lebegett előtte, tiszta és makulátlan lélekkel és testtel. Gyászos megadással meghajolt sorsának súlya alatt, mely megtagadta tőle, hogy az övé legyen. Fanyar gondolat vagy bármiféle ellenszenv fel sem merült ellene szívében, még mindig ugyanolyan bensőségesen szerette, mint korábban, imádta őt, és semmije sem volt a világon, amit ne áldozott volna fel érte, annak ellenére, hogy nem akart az övé lenni. Keblében azonban néha olyan érzése támadt, mintha tör hatolt volna át rajta, ami gonosz kísértetként követte, és napról napra egyre jobban aláásta nyugalmat és békéjét. Féltékenység volt ez, a legesúfabb borzalom, ami elérheti egy férfi szívét. Az a gondolat volt ez, hogy Ágnes másvalakihez tartozik. Kétsége sem volt afelől, hogy másvalakié lehet a lány szerelme és hűsége, és ez a szerelem megbonthatatlan, hiszen bensőségesen kedvelte Aringthurt, erre számtalan bizonyítéka volt, és ha nem erről a másvalakiról lett volna szó, akkor magának mondhatta volna a lány szívét és hűséges szerelmét. Hiszen méltó volt a szerelmére, érezte, hogy boldoggá tudná tenni őt, egy belső hang azt súgta neki, hogy senki más nem tudná annyira szeretni, mint ő maga. Felhevült fantáziája számtalan képet alkotott arról a férfiről, aki annyira ellenségesen, annyira zavaróan férközött közé és boldogsága közé. Képzletben maga előtt látta, amint olvassa Ágnes szerelmes szavait, elképzelte, hogy válaszevelet ír neki és boldogságát ecseteli, és amint aztán Ágnes örömtől reszkető kézzel bontja fel ezt a levelet, és tartalmát mámoros hangulatban olvassa, mint azon az estén ott a vízesésénél. Odaképzelt mellé boldog vetélytársát, látta, amint átkarolja, és a lány bensőséges odaadással a szívére simul. Látta, amint szája megéri azokat az angyali ajkakát, és ilyenkor vad kétségbeesés fészegette Aringthur szívét. Más alkalommal a hasonló képek egészen más hangulatot keltettek benne: Semmi ellenszenvest sem talált Ágnes máshoz fűződő viszonyában, semmit, ami szemrehányásra vagy féltékenységre adhatott volna okot, csak Ágnes boldogságát látta maga előtt, és hajlandó lett volna ezért a boldogságért pillanatnyilag maga is bármilyen áldozatot hozni. Aztán már csak szomorú volt és magába fordult, lelki szemei előtt látta,

amint Ágnes barátságosan és testvéri szeretettel fordul felé, látta, amint égi tekintete szívélyesen és bizalmasan érinti őt, és ilyenkor minden gonosz érzés elillant szívéből. Ezekben a percekben valami ellenállhatatlan erő zongorájához vonzotta, és olykor csendes éjszakák voltak tanúi forró, bensőséges szerelmének, amit búskomor, fájdalmas akkordokban szólaltatott meg a hangszeren.

Így töltötte el Aringthur magával vívott küzdelemben nemes szívével a telet, és a számos öröm, amit máskor a tél jelentett számára, haszontalanul elszállt. A jobbik énje azonban ebben a harcban győzedelmeskedett szenvedélye felett, és az a gondolat, hogy lehetetlen Ágnest magáénak vallania, már nem idézett elő akkora viharokat érzelmeiben, és bár Ágnes iránti szerelme bensőségeiben és áldozatkész odaadásában nem mérséklődött, az idő múlása csillapító hatással volt rá, és gyógyító kézzel levette a tomboló fájdalmat kebléről.

Aringthur viselkedésének feltűnő változása mindenütt figyelmet és csodálkozást váltott ki. A saját házában szolgálóinak körében némán és komolyan fogták fel, de valamennyien azt gondolták, hogy lelkiállapota összefüggésben van a Walcott kisasszonnyal tett lovaglással. Az erdészházban mindennapi beszédtema volt ez, de Corblairék semmiféle okra nem jöttek rá, ámde ők is úgy vélekedtek, hogy valamilyen összefüggésben lehet azzal a bizonyos lovaglással, mivel közvetlenül azt követően lépett fel. Ágnes azóta a szokásosnál ritkábban jött el hozzájuk, nemsokára azonban látogatásai ismét gyakoribbá váltak, és az utóbbi héten szinte naponta megjelent náluk, éspedig mindig az új lován. A vele folytatott beszélgetés során Corblairék mindig említést tettek Aringthur sajátos viselkedéséről anélkül, hogy a lánytól bármiféle felvilágosítást kaptak volna, bár feltűnő volt számukra, hogy a téma minden érintése elszomorította őt, ezért érdeklődésüket később abba is hagyták. Aringthur megváltozott viselkedésének azonban Walcotték házában tulajdonították a legnagyobb jelentőséget, és Walcott maga, és húga Amalie is nagy igyekezettel próbálták Ágnestől megtudni ennek okát. Kétségük sem volt, hogy az Ágnessel megtett lovaglásban rejlik az ok, hiszen Walcott éppúgy,

mint Amalie is Aringthur megváltozását a lovaglásról hazatérésüket követően figyelte meg. Ágnest azonban ezzel kapcsolatban nem lehetett szóra bírni, bár azt sem mondta, hogy az ok számára ismeretlen. Amalie azonban sejtette ezt, Ágnes lovaglással szembeni ellenkezése és Aringthur eziránti vágya alapján jutott erre a következtetésre, arra azonban nem jött rá, hogy Ágnes miért próbálja meg távol tartani magát ettől a fiatalembertől, akiért minden leányzó szívének hevesen kellene dobognia. Távol állt azonban tőle, hogy kedvencének hajlamaival szemben erőszakoskodjon, kerülte az Aringthurral kapcsolatos beszédtemákat Ágnes jelenlétében, és minden igyekezettel azon volt, hogy bátyját lecsillapítsa és megnyugtassa. Jóllehet Amalie nem ismerte annak az érdeknek az okát, ami Walcottot arra készítette, hogy Aringthur és Ágnes között elmélyüljön a kapcsolat, de tapasztalt figyelmét mégsem kerülte el, hogy bátyja céljának elérésében keletkezett zavar mennyire magával ragadja őt, hiszen gondterheltségét minden pillanatban homlokára írva láthatta. Ettől függetlenül felhagyott elképzeléseivel, és nem beszélt többé Ágnes és Aringthur kapcsolatáról.

Az első tavaszi szellők végigvonultak a tájon, a fecsegő pacsirták visszaértek hosszú útjukról, és százával üldögéltek a lombtalan fák csúcsain, ahol vidám énekkel köszöntötték a Nap sugarait. Aringthur egyik reggel feltekintett rájuk az ablakán át, és hallgatta dalaikat. Olyan fagyosnak és kiéhezettnek látszottak, de mégis jó hangulatban voltak. Ez kicsalogatta őt is a szabadba, a parkba, amit már olyan régen látogatott meg, eszébe jutott a pad a vízesés mellett, gondolatban Ágnest látta ott ülni, és vágyódni kezdett, hogy ismét láthassa őt, és vele szemben tanúsított viselkedését első ízben találta felelőtlennek, utálatosnak és szégyenletesnek. Végül is mivel bántotta meg a lány, hogy ennyire tapintatlanul, ilyen illetlenül viselkedett vele? Érezte, mennyire fájhat neki, hogy kérése ellenére ennyire elhanyagoltnak kell látnia barátságukat. Annyira kedvelte őt, a húga akart lenni, bátyjának akarta nevezni őt, és ennek ellenére hónapokon át kerülte a társaságát! Ha ebben a pillanatban lehetősége lett volna rá, hogy térdre hulljon előtte, és bocsánatáért esedezzen, meg is tette volna. Iga-

zságtalanságát jóvá kellett tennie, hiszen a lány annyira kedves, olyan szívélyes volt vele! Gyorsan kapta a kalapját, intett Swiftnek, hogy jöjjön vele, és a kastélyból a parkba sietett. Hamarosan elérte a vízesés felé vezető utat, emlékezetében ismét felelevenedett lovaglása Ágnessel, és akkori érzelmei, melyek előtörték, amikor feltárta előtte szívét, és amint meghallotta a lány megsemmisítő válaszát. Derengő hangulata, mely kiüzte őt a szabadba, megint kezdte elhagyni őt, és már éppen azon volt, hogy megfordul, és visszamegy a kastélyba, de ekkor a távolban a fák között valami fehérret vett észre, egy ló volt az, hátán egy hölgy, nagy isten, Ágnes volt az, Ágnes, lelkének szerelme! Menten elszállt minden neheztelése, szívéből fakadó minden haragos gondolat. Megduplázta lépteit, a lány meglátta, vágatni kezdett felé a lovával, és Aringthur is repülve rohant felé.

– Bocsásson meg, bocsásson meg, Ágnes kisasszony! – kiáltotta, kitárt karokkal lépett oda hozzá, és Ágnes jobbját a kezébe tette.

– De Aringthur úr! – mondta enyhe szemrehányással, és egy-egy könnycsepp bukkant fel hűségei szemeiben.

– Egy szót se többet, Ágnes! – dadogta Aringthur, és a lány kezét bensőséges csókra ajkaihoz emelte. – Egy szót se többet, drága barátnóm, mert belehalok!

– Megbocsátásomat azért ugye elmondhatom önnek, nem igaz? És ugye többé nem kell félnem attól, hogy legkedvesebb, leghűségesebb barátomat elveszíthetem?

– Az egész létem az öné, és az is marad mindörökké, Ágnes kisasszony, ezt utolsó leheletemmel fogom bizonyítani – mondta Aringthur, legyőzve érzelmeinek viharától, mert Ágnes váratlan megjelenése hirtelen felizzította keblében a tüzet. Megint megragadta a lány kezét, ismét ajkához szorította, és szemét ismét rajta pihentette, aztán úgy engedte vissza Ágnesnek, mintha utolsó istenveledet mondott volna neki. Eddig elevenen kipirult orcái megint elsápadtak, mély megrázkódtatásban meghajolva oldalra

lépett, és összeszedett, de barátságos hangon így szólt: – Elkísérhetem birtokom határáig, Ágnes kisasszony?

– Hiszen tudja Aringthur úr, mennyire kimondhatatlanul boldoggá tesz ezzel. Mennyire, mennyire vágyódtam ezután a pillanat után – mondta Ágnes gyorsan és megindult hangon, mert Aringthur elsápadása és egész lényének hirtelen higgadtra és komolyra változása megriasztotta őt. Utolsó szavaitól Aringthur összerándult, mintha villám érte volna, tekintetében, mellyel a lány szemébe nézett, látszott egész, izzó szerelme, hatalmas fájdalom, aztán arcára megint visszatért a nyugalom és hidegvér, és így szólt: – Corblairéknél járt, és hogy vannak a kedves öregek? Már olyan régen nem jártam náluk, de szeretném bepótolni a mulasztásomat.

– Ó, mennyire jóságos ön, Aringthur úr! Corblairék aggódva érdeklődtek ön iránt, azt hitték, hogy megbetegedett.

– Valóban nagyon rosszul éreztem magam, ez volt az egyik ok, ami megakadályozott abban, hogy az utóbbi időben láthassam barátaimat. A tavasztól azonban az egész természet újjáéled, és én is minden bizonnyal rendbe jövök – mondta Aringthur, miközben lépést tartott Ágnes lovával, és maga elé nézett. Láthatóan került a társalgást egymáshoz fűződő viszonyukról, és éppilyen gondosan került Ágnes tekintetét is, mintha nem bízna benne, hogy uralkodni tud érzelmein. Ott, ahol az út elhagyta a parkot, Aringthur megállt, meghajolt kalapjával a kezében, és így szólt: – Remélem, hogy igen hamar megint találkozunk.

– Így nem válhat el tőlem, Aringthur úr, egyetlen báty sem válik el így a húgától, és egyetlen igaz barát sem a leghűségesebb barátnőjétől! – szólalt meg gyorsan és kérlelő hangon Ágnes, és szívélyes bensőséggel tekintett rá, miközben kezét nyújtotta felé.

– Megsemmisít engem, Ágnes kisasszony, ne véljen többet rólam, mint amennyit beteg szívem elviselni képes – válaszolta Aringthur késlekedve, de nyílt tekintettel.

– Nem, nem, Aringthur úr, én semmi másra nem számított, mint arra, hogy őszinte, bensőséges barátságomnak értékesnek kell lennie az ön számára, mert megérdemli ezt, és boldogságot is kell jelentenie önnek, mint ahogyan engem is boldoggá tesz – folytatta Ágnes határozott hangon, majd halkabban és elpirulva még hozzáfűzte: – Barátságom nem tenné boldoggá, ha férjes asszonyként ismert volna meg?

– Ó, maga angyali lény – hiszen most is boldoggá tesz – csak legyen elnéző velem, szeretném megszokni azt, hogy az egész eget látom magam előtt, de mégsem nevezhetem egészen a magaménak! – mondta Aringthur, és viharos belső megindultsággal jobb kezét Ágnes felé nyújtotta, miközben balját szívére szorította, mintha vissza akarná tartani, hogy a helyén maradjon.

– A mihamarabbi viszont látásra, drága barátom! – mondta Ágnes boldog mosollyal, és Aringthur látta, hogy szép, nagy, kék szemei könnyekkel teltek meg, amikor visszapillantva felé elvágatott a lovával.

Ebben az időpontban Osburne őrnagy belépett Worm könyvelő szobájába.

– Jó reggelt, jó reggelt, drága jó Worm uram! Maga az a férfi, aki ugyanúgy gondolkodik, mint én. A szavak embere. Tegnap este megkaptam a kedves levelét, és már itt is vagyok, hogy igénybe vegyem a jóságát. Azt írta nekem, hogy átvenne még tőlem valamennyi pénzt, azt azonban nem írta meg, hogy mennyit. Lehetek szerénytelen, és rákényszeríthetek magára ötezer fontot? Felszabadítottam ezt az összeget, és értesítése úgy jött, mintha kértem volna – mondta Osburne, miközben kezét nyújtotta a könyvelőnek, másik kezével pedig vállon veregette.

– Azért az sok egy kicsit – válaszolta Worm vonakodva, és hosszú, vékony ujjjaival az írópultján dobolt, mintha megfontolná a dolgot.

– Magának apróság, csepp a tengerben, tegye meg nekem ezt a szívességet, kedves barátom, számítottam rá – mondta Osburne rábeszélően és elővette levéltárcáját.

– Nos, ha annyira ragaszkodik hozzá, kénytelen vagyok engedelmeskedni – válaszolta Worm. Csak az tetszik nekem, hogy az utóbbi néhány hét alatt körülbelül harmincezer fonttól voltam kénytelen megszabadulni, amit Walcott úr jóindulatában vett át az emberektől, akik ezt még meg sem köszönték neki, és akik még azt hiszik, hogy ők tettek szívességet nekünk, pedig kitalálhatja, hogy a szívesség a mi részünkről történt.

– Vannak hálátlan népek a világon – válaszolta Osburne, miközben tárcájából előhúzta a bankutalványt, és az alábbi szavak kíséretében Worm elé tette a pultra: – Nos, kedves barátom, hát keressen húsz százalékot vele.

Worm gyorsan írt egy nyugtát, a bankutalványnak megfelelő összegről, miközben az őrnagy ráült a páncélszekrényre. Amint a könyvelő átnyújtotta neki az átvételi igazolást, Osburne a zsebébe dugta, és belekezdett:

– Mondja csak meg nekem teljesen bizalmasan, kedves Worm, Aringthur miért nem jár az utóbbi időben Walcottékhoz? Történt közöttük valami kellemetlen?

– Tudja, kedves őrnagy uram, ez nem az én dolgom, és a rend kedvéért nem is beszélnek róla. Önnek azért egy szóval mégis többet mondhatok, mint másnak.

– Természetesen, drága barátom, szigorúan köztünk fog maradni – válaszolta Osburne kíváncsian.

– Erről meg vagyok győződve, és ezért nekem sincsenek titkaim maga előtt. Nézze csak, ez az Aringthur azt hitte, hogy a pénze miatt övé az egész világ, és a fejébe vette, hogy Walcott kisasszonyt egymillió hozománnyal feleségül veszi. Walcott kisasszony azonban röviden lerendezte őt, és amennyit tudok, Walcott úr értésére adta, hogy barátként szívesen üdvözli házában, vejként azonban nem tart rá igényt. Az Aringthuroknak valami

nincs rendben a fejében. A fiatalúr ettől megsértődött, és attól kezdve elmaradt, alkalmanként azonban vissza fog térni, hogy meglegedjen egy barát szerepével.

– Sejtettem, hogy ez a helyzet – mondta Osburne derűs képpel. Köztünk maradjon, drága barátom, Ágnes Walcott Patrick fiamhoz fog feleségül menni, gyakorlatilag már jegyesek, Walcott beleegyezését már megkaptuk. Ért engem, ugye? Ezeknél a szavaknál az őrnagy ujját jelentőségteljesen ajkára szorította.

– Az én ajkaim némák, őrnagy úr, jókívánságaim azonban kimondhatom magának – válaszolta Worm mély meghajlással.

– Ott kell lennie az esküvőn, Worm, de akkor nem állhat és számolgathat a függöny mögött, a vidám vendégsereg legelső sorában kell megjelenie, és az egész világnak látnia kell, hogy mennyire hűséges barátom!

– Ezen szavak kíséretében az őrnagy megszorította a könyvelő kezét, majd elhagyta a szobát.

– Az, hogy én a hűséges barátja lennék, akár könnyedén igaz is lehet – mormolta maga elé halkan Worm, amint az ajtó becsukódott Osburne mögött.

VIII.

A vívódás. Nagy öröm. Tavasz. A kiválasztott. Visszatérés az atyai házba. Hűséges ragaszkodás. A tanácskozás. A szeretetteljes nagynéni. Vasárnap reggel. Sarjadzó féltékenység. A menetjegy.

Aringthur még hosszan állt mozdulatlanul ugyanazon a helyen, miután Ágnes elköszönt tőle, tehetetlenül átengedve magát gondolatainak, érzelmeinek. Szerelem, értelem, lovagiasság és kötelességérzet vívtak keblében kétségbeesett küzdelmet, és nagyokat

sóhajtva tekintett a távoli pont felé, ahol Ágnes eltűnt a szemei elől. Hangulata azonban percről percre egyre higgadtabbá vált. Ágnes elszánt igyekezte, hogy megtartsa barátságát, egyre tisztább, szebb fényben tűnt fel előtte. A lány iránti tisztelete, nagyrabecsülése és barátsága megnyugtatták szívét, és háttérbe szorították izzó szerelmét és vágyát, hogy az övé legyen, bár tudta, hogy már nem lehet Ágnesé, hiszen a lány szavaiból világosan kitűnt, hogy már nem szabad. Így hát nem a barátság a legtöbb, amit még adhat neki? Szíve görcsösen összerándult ennél a gondolatnál, de Ágnes barátságát a világ minden kincséért sem adta volna, ez volt az egyetlen vigasza, egyetlen boldogsága, ami még maradt neki. Igen, már csak Ágnesért akart élni, boldogsága már csak a lány boldogsága lehet, a sorsa felett akart örködni, el akart hárítani előle minden szenvedést és fájdalmat, bárhol és bármikor, ha hatalmában áll, és életcélja mostantól mindig is az lesz, hogy méltó legyen barátságára. Gondolataiba mélyedve lépkedett tovább a parkban anélkül, hogy figyelt volna rá, merre megy, és nemsokára az erdészház közelébe ért. Megígérte Ágnesnek, hogy rövidesen meglátogatja Corblairéket, és ígéretét most rögvest be is akarta váltani. Odaért a házhoz, belépett anélkül, hogy valaki észrevette volna, és a szobaajtón kopogtatva odabentről barátságos „szabad!” kiáltás volt a válasz.

– Hála istennek, Aringthur úr! – kiáltott fel az erdész, és felugorva az asztal mellől elé sietett, és az öregasszony is éppoly hirtelen mellette termett, és megcsókolta a kezét, mielőtt megtudta volna akadályozni.

– Már olyan régen nem jártam maguknál, azonban nem én akartam, hogy így legyen. Nem jól éreztem magam, és jószerivel ki sem tettem a lábam – mondta Aringthur, meghatottan a két idős ember nagy örömétől és szívélyességétől. Nos, foglaljon csak gyorsan helyet megint az asztalnál, fogom ezt a széket, és majd társaságot nyújtok önöknek. Ezzel visszavezette az erdésznet a szófához, Corblairnek vissza kellett ülnie karosszékebe, és Aringthur letelepedett a mellé odatolt székre.

– Te gonosz fickó, te sem jártál egész idő alatt itt nálam, egyébként a hátaslovak mellett mindig eljöttél te is – szölt Aringthur agarához az erdészné, mire a kutya az ölébe hajtotta a fejét.

– Bocsássa meg neki – mondta Aringthur az öregasszonynak – nem eresztettem őt szabadon, mindig ott volt mellettem. De mondja csak kedves Corblair, mit ír a fia a hazatéréséről? Be kell vallanom őszintén, bármennyire is szeretném az öreg Howardnál hagyni őt, mégis inkább azon vagyok, hogy itt legyen a közelemben. Szeretettel várt barátom lesz.

– Mindig is csak az ön parancsára vártam, Aringthur úr – válaszolta az erdész örömteli tekintettel – még ma megírom neki, hogy azonnal igyekezzen hazafelé.

– Igen, drága Corblair, de az öreg, becsületes Howard sem akarom, hogy rosszul járjon, talán éppen mostanában, a veteményezésnél van legnagyobb szüksége Edwardra. Írja meg a fiának, arra kérem, akkor térjen vissza hozzám, amikor az öreg Howard már nélkülözni tudja. Írja meg továbbá, hogy az ön szolgálati segédje és helyettese lesz, nekem pedig egy barátira van szükségem.

Rövid társalgás után Aringthur felállt, a két öreget kérte, maradjanak ülve, mindkettőjüknek kezet nyújtott, és távozás közben még így szólt: – Rövidesen visszatérek. De tényleg írja meg Edwardnak, hogy minden szempontból legyen tekintettel Howardra, én inkább türelemmel várok még rá.

A tavasz teljes pompájával és derűjével beköszöntött, és díszinek gazdagsága szétterült a tájon. Erdők és rétek virítottak a dús friss zöldben, a mezők és kertek virágaikkal gyönyörködtettek, és az egész természet ünnepi díszbe öltözött. A madarak visszatértek hazájukba hosszú száműzetésükből, a fecskék a ragyogó napfényben csicseregve érkeztek vissza kunyhóikba és palotáikba,

a pacsírták a kék éterbe trillázták dalaikat, és a fülemülék fészkeikből hallatták melankolikus hangjukat.

Ágnes Walcott mostanában naponta látogatta a parkot, reggeli lovaglásai során útja rendszerint a friss, illatos zöldbe vezetett, és a lemenő Nap fényében sétái az erdészháztól apja birtoka felé tartó lombsátor alatti úton vezettek végig. Aringthur gyakran találkozott vele reggeli lovaglásai alkalmával, és ilyenkor lóháton vagy gyalog a tiszta úton kísérte őt a pompás, sűrű erdön át, és az elbűvölő, gyönyörű virágokkal díszített ágyások között, melyek kastélyát széles sávban körülvették. Nyugalom és megelégedettség jellemezte viselkedését a lánnyal szemben, bár olykor ismét fellángolt sötét tekintete, vagy mély bánat tükröződött benne. Ajkai azonban már nem árulkodtak szívének nyugtalan dobogásáról, szerelmének forró fellángolásairól, mely rendületlenül tovább élt keblében Ágnes iránt. Saját birtokának határain túl azonban sohasem kísérte, mintha itt véget érnének jogai a lány társaságára.

Május vége felé járt, egy igen meleg nap után, amikor a Nap szokatlan pompával hanyatlott le tüzes ágyába, és az ég alján húzódó lángtenger fokozatosan sötétedő kárminra váltott, miközben keleten a Hold ünnepélyesen emelkedett a távoli hegyek fölé, és fényével uralmát átvette a világ felett. Szent nyugalom terjedt szét Aringthur parkja felett, szellő meg sem lebbentette a magas fák pompás lombját, és a Hold fénye akadálytalanul hatolt át a lombok közötti számtalan nyíláson, és mozdulatlan ábrákat rajzolt a fenséges törzsekre és tiszta, homokkal lehintett utakra. A park közepén átsörgedező patak kis félszigetet képzett, amely felett öreg vérbükkök és ezüstnyárfák kupolává tornyosultak, és a holdfény csak gyengén tudott átszűrődni a víz csendben sustorgó hullámaira. Meghitt, titokzatos kis hely volt ez, elkülönülve és távol a park többi részét átszelő, járható utaktól, ahol zavartalan nyugalom és csendes béke honolt, a fülemülék kedvenc tartózkodási helye. És milyen meghatóan, vádaskodva furulyázták ezen az estén dalaikat, úgy tűnt, mintha a szerelmes párnak énekelnének, akik az öreg bükkfa alatt a padon mozdulatlanul, egymást szorosan átkarolva ültek, és úgy tűnt, mintha megfeledeztek volna az

őket körülvevő világról. Csobogva csordogálta körül a patak a boldog szerelmeseket, csendben hullámzott a közeli vízesés felé. Az illatos, friss erdei levegő hűsítően fűjdogálta körül őket, védve és rejtve tartották őket az öreg bükkfák sötétvörös levelei a Hold fénye elől, hogy fénye ne ébressze fel őket boldog álmodozásukból, és csendben és barátságosan szikráztak felettük a csillagok, szerelmük tanúiként. Igen, a két szerelmes megfeledkezett az egész világról, az egekben voltak a boldogságtól, szerelmük egén, melyet egymás iránt érzett mély szerelmük teremtett meg. Ágnes, a hűséges Ágnes pihent szeretett Edwardja szívéen. Egyetlen szó, egyetlen hang sem hagyta el ajkaikat, egyetlen mozdulat sem árulta el, hogy még ehhez a világhoz tartoznak.

A percek gyorsan és számolatlanul repülnek tova a legnagyobb boldogság közben, de a léleknek végül vissza kell tértie a földi létbe.

– Ó, életem boldogsága, Ágnes! – szakította meg Edward Corblair a hosszú csendet, és szájával megint a szerelmes lány friss, duzzadó ajkaira tapadt.

– Edwardom, szerelmem, világom! – suttogta Ágnes Walcott és szorosabban odasimult a fiú szívére.

– Hát tényleg igaz, nem álom, tényleg itt vagy megint, szívem boldogsága, Ágnesem? Ugye soha, semmi sem választ el tőbbé bennünket!

– Semmi, semmi Edward, a tiéd vagyok, és az örökkévalóságig a tiéd is maradok.

– De ha apád, és ha Aringthur – kezdte Edward halkan.

– És ha az egész világ akarna is közénk állni, az sem választ el tőled, a tiéd maradok, örökre a tiéd leszek, az utolsó leheletemig! – válaszolta Ágnes, izzó bensőségességgel, és szent esküként ajkait lassú, forró csókban szerelmének szájára szorította. – Aringthur tudja, hogy szerelemmel sohasem fogok hozzá tartozni, nem is akarok – folytatta megnyugtatóan – és ő annyira jó, annyira szívből jó és nemes, hogy sohasem lépne szembe boldogsá-

gunkkal. Látnod kell, hogy ő maga, kerüljön neki bármennyibe is, mellénk fog állni. De cserébe neki is boldognak kell lennie, köszönetünk, barátságunk legyen a hála élete utolsó órájáig.

– De apád, Ágnes, tőle még jobban tartok, mint Aringthurtól. Az ő büszkesége, helyzete, veled való nagyra törő tervei leküzdhetetlenül szembe fognak kerülni a vágyainkkal.

– Erőszakkal távol tarthat tőled, lelkeinket, szíveinket semmi sem választhatja el, és Istennek elégedettnek kell lennie egy ilyen hűséges, bensőséges szerelemmel. Ne félj semmitől Edward, erősebb vagyok, mint gondolnád.

– Kisasszony, kisasszony, az idő lejárt! – kiáltotta Harriet ekkor fojtott hangon, miközben a keskeny ösvényen a sziget felé közeledett.

– Mennem kell, Edward, mennem kell! – suttogta Ágnes és megnyitotta a fiú köré font karját.

– Vigyél magaddal, boldogságom! – könyörgött Edward felemelkedve, és átkarolva Ágnest az ösvényhez vezette.

– Csak a széles útig kísérhetsz el, valakit utánam küldhetnek a házból, bár a nénikém tudja, hogy a szüleidhez indultam. A világnak pillanatnyilag még semmi köze sincs szerelmünkhöz, Edwardom, szíveinknek mérhetetlen boldogságukat még magukba kell zárniuk. Légy óvatos, nehogy mi magunk keltsünk zavart. Minden estének boldogságunk helyszínén kell találnia minket itt a szigeten, ahol minden kívánságom, reménységeim és vágyaim teljesülnek. Csak arra vigyázz, ne áruld el magad, amikor idefelé tartasz, ha távol kell maradnod, akkor csak a lelked küldd el hozzám! Gondolj rám egész lényeddel, hogy magam mellett érezzek, hogy lehunyjam szemeim és álmodjak, és azt képzeljem, hogy a szíveden pihenek. Ha nem tudsz eljönni, annál boldogabbá tesz majd sóvárgásom a következő este iránt. Ilyen esetben levelet fogsz találni tőlem a pad lába mellett, homokkal letakarva, hiszen tudod, minden nap írnom kell neked. Ez létszükségletem, ha távol

vagyok tőled. A levelet aztán később, vagy másnap reggel elviheted.

– Ha pedig te nem tudsz eljönni, akkor te találsz majd levelet a pad mellett, vagy hozasd el Harriettel. Ha azonban két este egymás után nem láthatlak, akkor éjjel az ablakod elé jövök. A kerítésfalon át könnyedén beugorhatok a kertbe, és ha nem szólhatsz le hozzám az ablakból, akkor néhány szót eressz le hozzám egy zsinóron, mert tőled kapott hír nélkül képtelen vagyok élni!

– Nem is kell Ágnesedtől kapott hír nélkül maradnod. El sem tudod képzelni, mi minden szolgálhatja egy lány szerelmét. Írni fogok neked, szólni fogok hozzád, még akkor is, ha már egyetlen ív papír sem lenne, még akkor is, ha lakatok és reteszek mögött tartanának!

– Jöjjön, kisasszony, most már tényleg túl későn van, hiába keresik a kertben és a szobájában, hogy teázáshoz hívják – mondta az előre siető komorna anélkül, hogy hátra nézett volna.

Ágnes kibontakozott Edward öleléséből, és Harriet után akart igyekezni, a fiú azonban megint kinyújtotta utána karjait.

– Ágnes, Ágneském! – kiáltotta utána halkan – és Ágnes visszalépett. Megint átölelték egymást, szíveik ismét együtt dobogtak, aztán a lány hirtelen kibontakozott az ölelésből, és Harriettel együtt a parkból kilépett a fasorral szegélyezett útra, amely apjának házához vezetett. Az Ágnes kezében lobogtatott batisztkendő fehérségét Edward még hosszasan látta, aztán megfordult, és az erdőn át szapora léptekkel, ahogy lábai csak bírták, az erdészház felé igyekezett.

Edward ezen a reggelen érkezett haza Skóciából a szülői házba, és a szüleivel a viszontlátás örömében eltöltött óra után jelentkezett Aringthurnál, aki bensőséges szívéllyel üdvözölte fiatalkori barátját, és Edwardnak vele kellett maradnia ebédre. A kastélyból csak alkonyatkor tudott távozni, hogy onnan a félszigetre igyekezzen, ahol levélben történt egyeztetés szerint szerelme várja. Ágnes, mint rendszerint minden reggel, most is ellátogatott

az erdészék házába, hogy megtudakolja Edward érkezését, de ő addigra már elment Aringthurhoz.

Amint most Ágnestől elbúcsúzva elérte az erdészházat, apja és anyja tárt karokkal fogadták, és a viszontlátást újból megünneptették. Apjának öleléséből kibontakozva anyja ölelte át, aki örömkönnyek között reszketve szívére szorította.

– Jól nézel ki, és mennyire megerősödtél, Edward – mondta az erdész, jóleső érzéssel mérve végig a szép, elegáns fiatalembert.

– Hál’ istennek, és köszönet érte – szólt közbe az anya, és homlokon csókolta szeretett fiát.

– A gazdánkat nem fogod ilyen jó állapotban viszontlátni, szenved szegény, szenved testileg és lelkileg – folytatta az öreg Corblair, miközben helyet foglalt a karosszékbén, felesége pedig odahúzta maga mellé a fiát a szófára.

– Ne tégy említést erről, ha nála jársz, nem szereti, ha szóvá teszik – folytatta az erdész – köztünk szólva tudom, hogy valami szívbeli ügy szenvedésének oka, egy szóval Ágnes Walcottról van szó.

– De Corblair, hiszen ezt nem állíthatod! – vágott szavába hirtelen a felesége.

– De igenis, biztosan állíthatom, és sokkal jobb, ha Edward is tudja, mert gazdánkkal folytatott beszélgetés során figyelembe veheti ezt, és nem mond semmi olyat, ami kellemetlen lenne számára. Ágnes visszautasította, amikor megkérte a kezét, és ez az, ami annyira vigasztalhatatlanul boldogtalanná teszi.

– De kérlek, kedves Corblair, ez mégis csak feltételezés! – ragadta megint magához a szót a felesége.

– Nincs igazad, asszony, ezek nem feltételezések. Öreg barátomtól, Bernardtól tudom, akinek majd megszakad a szíve, hogy kedves gazdáját ilyen búbánatba merülve látja, és én is minden alkalommal úgy érzem, mintha kés hatolna a szívembe, ha mosta-

ni árnyképét látom az egykor erőteljes, virágzó fiatalembernek. És egyáltalán ki tarthatná lehetségesnek a világon, hogy egy fiatal lány képes visszautasítani, ha valaki megkéri a kezét, aki olyan gazdag, mint egy krózus, nemes, értelmes, szép, tiszteletben áll, és kedveli őt az egész világ, de Ágnes Walcott mégis megtette! Fogalmam sincs, mit mondjak erre, de az biztos, hogy a lány ezért most már kevésbé szimpatikus a számomra.

Ezeknél a szavaknál az öreg türelmetlenül változtatott helyzetén, és haragosan megcsóválta a fejét.

– Mindig olyan heves vagy, Corblair – szólt közbe megint az öregasszony. Képes lennél ezért ezt az angyali lányt kevésbé kedvelni valaha is az életben? Ez nem lehet igaz! Ki engedheti meg magának, hogy egy másik ember érzelmeiről ítéletet mondjon?

– Más érzelmeket én nem ismerek, mint egy Corblair érzelmeit, aki többre becsüli kenyéradó gazdájának boldogságát, mint az egész világot, többre, mint saját egyéni boldogságát, többre, mint saját családjáét, Ágnes pedig boldogtalanná tette szeretett gazdám. Hogy miért, az nekem teljesen mindegy, megtette, és nekem ennyi elég!

– De mit tehet arról Ágnes, ha egy férfi beleszeret? Ezért feleségül kell mennie hozzá? – válaszolta az erdészné, a szokásosnál melegebb hangon.

– Az ember feltörekvésekből nem lesz szerelmes anélkül, hogy szerelemre ébresztenék. Röviden szólva én sohasem fogok megbocsátani neki. Miért fogadta el tőle ajándékba a kancát, azt a kancát, akiről Aringthur saját maga mondta nekem, hogy jövőbeli úrnőmnek szánja? És milyen boldog voltam, amikor megláttam Ágnest ezen az állaton Aringthur kíséretében, most pedig visszautasítja őt!

Az erdész ezzel felállt, és szokásához híven, ha valami kellemtelenség érte, kezébe vette pipáját, rágyújtott, és az ablak felé indult. Az erdészné legyintett férje után, és fiára nézett, mintha azt akarná mondani, hagyja csak menni az öreget, valójában mégsem

olyan rossz a véleménye. Edward azonban mintha észre sem vette volna ezt, elnémultan és komoly gondolatokba merülve ült ott, maga elé nézve.

– Hál’ istennek, hogy megint itt vagy közöttünk, Edward, úgy érzem, még egyszer fiatalnak kellene lennem, hiszen hogyan lehetnének boldogok öreg napjaim! A szobád kívánságaidnak megfelelően van berendezve? Ha másvalamit szeretnél, csak szóljál! A két öreg képet, Abailard és Hélioise képét melyeket annyira kedveltél, íróasztalod fölé akasztottam. Láttad már?

– Köszönet, ezer köszönet drága anyám a sok szeretetért! – válaszolta Edward mintha álmából ébredne, és megcsókolta anyja kezét.

– És hogy tetszik a könyvszekrény? W.-ben készíttettem neked, folytatta az idős asszony boldog felindultságában, és fia kezét sajátjában tartotta.

– Minden nagyon pompás, sokkal szebb, mint amire számítottam! Miattam azonban nem kell ennyi terhet magadra vállalnod, mindennel nagyon meg vagyok elégedve – mondta Edward bensőséges hálát érezve, és anyja kezét kebléhez szorította.

– Amit én értek teszek, az nem munkát, hanem örömet jelent számomra. Holnap rendezz el mindent úgy, ahogyan neked tetszik, mondta az erdészné, miközben a férje becsukta az ablakot, és Edward felé fordulva felesége szavába vágott.

– Holnap vasárnap van, és pihenőnapot kell tartanod. Holnapután kora reggel azonban kimegyünk az erdőbe, és szemügyre vesszük az állományt, hogy megismerd, mit végeztem távollétedben, és mi a legközelebbi tennivaló. Örömed fogod lelni a fiatal erdőben.

Az öreg Corblair megint letelepedett a karosszékre, és Edwardnak mesélnie kellett öreg barátjáról Howardról, míg végül az erdészné figyelmeztette őket, hogy már későn van, és Edward bizonyára fáradt az utazástól.

Miközben Ágnes a kert felé igyekezett, és a kerten át bement a házba és elérte szobáját anélkül, hogy észrevették volna, Walcott húgánál a szófán ülve komoly beszélgetést folytatott vele:

– Biztos vagyok benne, bármilyen hihetetlennek tűnik is, mégis tény: Aringthur megkérte Ágnes kezét, és ő visszautasította.

– Ezt el sem tudom képzelni, kedves bátyám, mindez csak feltételezés – válaszolta Amalie megnyugtatóan.

– Nem, tényleg nem, ez az igazság, mindez nyílt titok, Aringthur viselkedése csak ezzel magyarázható. Ágnes iránt érzett szerelme minden pillantásában benne volt, minden szavából ki lehetett olvasni. Igen, bár más szavakkal maga vallotta be nekem, és most ezután a szerencsétlen lovaglás után elmarad, hónapokon át senki sem látja, és még most is úgy mászkál, mint egy lelki beteg. Hogyan lehetséges az, hogy egy olyan neveltetésű lány, mint Ágnes, képes lábbal tiporni saját boldogságát!

– Én még mindig nem hiszem el az egészet, mivel a lány igen kedveli őt, nagyon tiszteli, és Aringthur valóban méltó lenne szerelmére – mondta Amalie elgondolkodva.

– És Ágnesnek vajon milyen oka lehet minderre, talán Londonban tehetett szert valami ismeretségre...?

– Bizonyára nem, bátyám – vágott szavába gyorsan Amalie, a lány szíve szabad, ezért kezeskedek. Leveleket sem kapott sohasem.

– Ezt mi nem tudhatjuk. Annyi levelet kapott barátnőitől, miért ne tartalmazhatott volna ezek közül némelyik egy baráttól érkezőt is? Ez az egyetlen magyarázat, amit képes vagyok adni örült viselkedésére. Amalie, egyedül neked van lehetőségod rá, hogy kifürkészd Ágnest, és megpróbálj hatással lenni értelmére, hiszen korlátlan bizalommal van irántad – mondta Walcott kimérten.

– Amivel soha életemben nem élnék vissza – válaszolta Amalie szerényen, ámde ünnepélyesen.

– Azonban kötelességed, hogy bizalmát saját javára hasznosítsd.

– Saját javára, a boldogsága javára igen! A boldogság azonban az ember saját lelkében rejlik, saját érzelmeiben, és nem a gazdagságban, a világ csillogásában. Ha Ágnes nem saját magától adja szívét Aringthurnak, az én ajkaim sohasem fogják őt rábeszélni, hogy az övé legyen – folytatta Amalie nyugodt, de igen határozott hangon, és közben kérlelve tekintett Walcottra.

Ezeknél a szavaknál mintha viharfelhő vonult volna át Walcott arcvonásain, és úgy tűnt, mintha haragos szavakkal akarna válaszolni, azonban ajkába harapott, és rövid szünet után így szólt:

– Azt azonban mégiscsak be kell vallanod, hogy Aringthurn egy asszonyt képes lesz igen boldoggá tenni, és ezért tartom kötelességednek, hogy beszélj Ágnessel róla, és nevez meg neki minden előnyt, amit nyújtani tudna számára. Rád hagyom, hogy saját legjobb belátásod szerint cselekedjél, azonban arra kérek, hogy ennek során inkább a valóság, mint a fantázia érvényesüljön.

Ezekkel a szavakkal Walcott felemelkedett, és ugyanakkor az egyik lakáj benyitott az ajtón és jelentette, hogy a vacsora készen áll.

Amalie ezen az estén is a szokásos módon kísérte unokahúgát a szobájába, hogy a napot szeretetteljes, bizalmas beszélgetéssel fejezzék be.

– Hogy vannak barátaid, a kedves Corblairék? – kérdezte Amalie, mikor Ágnes leült az állótükör elé, és nénikéje kibontotta pompás hullámos haját.

– Jól vannak, válaszolta Ágnes, lesütve szemeit.

– A park most lenyűgözően szép, valamelyik nap magaddal vihetnél, tényleg igazságtalanság tőlem, hogy ilyen közel élek hozzájuk, és csak nagyon ritkán látogatom meg őket. Aringthurn már régen nem láttad?

– Ma reggel véletlenül találkoztam vele, és egy jó fél órán keresztül elkísért – válaszolta Ágnes megkönnyebbült hangon, miközben nénikéje felé fordult, és elfogulatlanul a szemeibe nézett.

– Ágnes, biztosítottál feltétlen bizalmadról, és tudhatod, hogy hűségesebb szívre nem bízhatod magad, mint énrám. Mondd meg nekem őszintén! Mi történt közted és Aringthur között?

Ezeknél a szavaknál Amalie a tükrön keresztül tekintetét Ágnesre irányította, ő azonban maga elé nézett, és hallgatott.

– Miért nem bízol bennem? Hát nem anyai barátnőd vagyok, és létezik még másvalaki a világon, akitől több részvétre és szeretetre számíthatsz? – folytatta Amalie részvevő és rábeszélő hangon.

– Igen nénikém, így is teszek – válaszolta Ágnes halk, de nyugodt hangon.

– Tudod, mit ígértem neked, soha sem fogok szembefordulni szíved érzelmeivel, hallgasd meg mégis véleményem Aringthurról, aztán tedd mindig azt, amit saját szíved diktál! Aringthur nagyon szeret téged, sokkal bensőségesebben és őszintébben szeret, mint amennyire más férfiak egyáltalán szeretni képesek, és szerelmének visszautasítása mélységesen boldogtalanná tette őt. Leplezetlen őszinteséggel bevallom neked, hogy eljárásod a legnagyobb mértékű csodálkozást váltotta ki belőlem, bár semmi igazságtalanságot sem fedeztem fel részedről, számomra azonban mégis rejtély marad, amire csak egyetlen magyarázatot ismerek.

Ágnes szemmel láthatóan elsápadt, érezte, hogy remegni kezd, de elhatározta, hogy megtartja titkát, kerüljön, amibe kerül.

– De kedves nénikém, létezne más magyarázat, mint az, hogy nem szeretem őt, és ez a magyarázat nem teljesen elegendő?

– Igen, igen, leánykám, teljesen elegendő! – kiáltotta ekkor Amalie, Ágnes iránt érzett szeretetétől elárasztva, a lány fejét kedveskedve kezei közé fogva, és bensőségesen megcsókolta.

Ágnes azonban felugrott, és az alábbi szavakkal nénikéje nyakába ugrott:

– Kérlek, kérlek, szívem nénikéje, ne beszéljünk többet erről, láthatod, mennyire fáj, hogy vissza kell utasítanom neked valamit, de hidd el, nem tehetek másként.

– Nem utasítottál vissza nekem semmit, Ágneském, hogyan is kívánhatnék én bármit, ha egyúttal nem a boldogságodat akarom? Ami engem arra készítetett, hogy Aringthurról beszéljek veled, részvétem és együttérzésem volt iránta, mert igen jól el tudom képzelni, hogy mennyire boldogtalan lehet. Nos, hát akkor ebből ennyi elég, és nyugalmad sem akarom tovább zavarni. Jó éjszakát, kedvesem! Isten adja, hogy holnap reggel egészségesen és vidáman ébredjél! – mondta Amalie, és megcsókolva Ágnest, elhagyta a szobát.

Másnap reggel Corblairék éppen befejezték reggelijüket, amikor az erdészné felugrott a szófáról, és kitekintve az ablakon oda kiáltott a fiának:

– Edward, Edward, gyere ide, nézz csak ki gyorsan az ablakon, ki lovagol errefelé! – megismered még? Ágnes közeledik, aki sok boldogságot szeretne kívánni neked visszatéréseid alkalmából!

Egy ugrással az ajtónál termett, és kirohant a házból, Ágnes komoly tekintetétől azonban megtorpant, és türtőztette magát, hogy ne ugorjon tárt karokkal felé.

– Azért jöttem, hogy sok szerencsét kívánjak önnek a szülői házba való visszatérés alkalmából, és azt, hogy teljesüljön minden, amire vágyik, Corblair úr! – mondta Ágnes hangosan könnyed meghajlás kíséretében, és miközben kezét nyújtott neki, suttogva még hozzáfűzte: – Sok boldogságot mindkettőnknek!

– Sok boldogságot szerelmünknek, angyalom! – suttogta Edward alig hallhatóan, miközben a maga egész boldogságát Ágnes szemeiben látta tükröződni. Ekkor egy összehajtogatott papírt

érezte a tenyerében, gyorsan összeszorította, és mély meghajlással visszalépett a lovastól.

– A kezét, drága madam Corblair – szólította meg ekkor Ágnes Edward anyját, aki néhány lépésnyire fia mögött állt, és örült Ágnes fiával szemben tanúsított kedvességének. Szapora léptekkel odament a szeretett lányhoz, és kezét megragadva így szólt hozzá:

– Mennyire kedves, milyen jóságos, Ágnes kisasszony. Meg sem tudom mondani önnek, jókívánságai mennyire boldoggá tesznek engem.

– A kedves férje meg hová lett? Már napok óta nem láttam. Csak nem haragudott meg rám? – kérdezte Ágnes természetes szívéllyességgel.

– Ki tudna önre megharagudni? A férjem, ha jól tudom, az udvaron tevékenykedik – válaszolta az öregasszony zavartan, és visszanézett a ház felé. – Nincs kedve néhány percre leszállni, és betérni hozzánk? Corblair nagyon örülne neki!

– Ezúttal nem, drága madam Corblair, reggeli előtt még egy kicsit lovagolni szeretnék, mondja meg a kedves férjének, hogy szívből üdvözlöm! – válaszolta Ágnes, búcsúzóul kezét nyújtva az asszonynak, majd érzelmes pillantással búcsút intett Edwardnak, miközben így szólt hozzá: – Viszont látásra, Corblair úr!

Aztán vágára bírta szép lovát, és távolabbról lovásza által kísérve a bükkfásor alatti széles kocsúton ellovagolt. Mintha csak véletlenül történne, hófehér batisztkendője többször meglobogott, Edward azonban megértette a szerelmes üzenetet, és boldogságban úszva befogadta szívébe. Csak állt ott, és nézett a drága lány után, aki ekkor már majdnem elérte a fásor végét, de ekkor hirtelen Aringthur lépett ki a bükkfásorból, és elindult Ágnes felé. Edward határozottabban figyelni kezdte a ló mozgását, és nem sokára látta, hogy Ágnes megállítja, és kezét nyújt Aringthurnak. Ahelyett, amint Edward gondolta, hogy néhány szó után megint elválnak, Aringthur Ágnes oldalán maradt, és kísérni kezdte őt,

miközben a lány megeresztette a gyeplőt, és hagyta a lovat lassan lépegetni előre. Edward olyasmit érzett, ami nem érintette őt valami kellemesen, de ez az érzés menten elszállt, amikor akaratlanul összebb húzta a kezét, és megint megérezte benne a papírt, amit Ágnestől kapott, és annak birtokában menten meg is feledkezett róla, hogy a lány Aringthurral találkozott. Forró hangulatban gyorsan átfutotta a sorokat, aztán még egy pillantást vetett a lovas felé, aki ekkor kísérőjével eltűnt az erdőben. Aztán anyja után besietett a házba, hogy felmenjen a szobájába. Az erdész azonban találkozott velük a folyosón, és így szólt:

– Láttátok a gazdánkat, ahogy Ágnesre várakozott a fásor végén? Az a lány még tönkre fogja tenni. Hát nem undorító tőle, hogy minden reggel idejön a parkba, hiszen mégiscsak tudja, Aringthur vár rá, és képtelen tőle elszakadni, és minden találkozásával újabb pusztító tüzet kelt őszinte szívében! Úgy játszadozik vele, mint macska az egérrel. Bárcsak egyszer beszélni tudnék az apjával, megmondanám neki, hogy hatalmi szóval beszéljen vele, és kisasszony lánya számára határozza meg azt az időpontot, amikor eljegyeznie kell magát Aringthurral, mert különben így fogja tovább űzni játékait, és jóságos gazdánk közben lassan teljesen felőrlődik.

– De isten őrizzen, Corblair, hogyan vagy képes ilyeneket mondani, hát tudhatod te, hogy nem gazdánk leghőbb vágya-e, hogy Ágnes errefelé tartsa reggeli lovaglásait, és kifejezetten az ő kedvéért teszi? Hát Ágnest nem jobbnak és nemesebbnek ismerted meg, mintsem azt hidd róla, hogy egy ember boldogságával játszadozik? Tudod te egyáltalán, hogyan áll urunkkal, és a végén nem fogja-e mégis meghallgatni?

– Adja isten, mert ahogyan most van, annak nem lesz jó vége. Gyerekkorától kezdve ismerem derék urunkat, olykor karjaimban is hordtam – válaszolta az erdész fejét csóválva, és bement a szobába, hogy kihozza vigaszát, a pipáját. Edwardot dermesztően érték apja szavai. A kezében tartott papír azonban ellensúlyt jelentett számára, és forró sóvárgással a szobájába csalogatta. Gyorsan bereteszte maga mögött az ajtót, és miközben leereszkedett

az ablak melletti támlás székre, kibontotta a kedvesen összehajtott lapocskát, majd olvasni kezdte:

— Szívem, Edward! Hogyan is lennék képes, nyugovóra térni anélkül, hogy túláradó boldogságomnak kiutat teremtenék szívemből. Túl nagy ez a boldogság, sokkal nagyobb, mintsem képes lennék némán magamban tartani! Hiszen nem múlik el sem éjjel, sem nappal, egyetlen perc sem, hogy ne gondolnék rád, szerelmedre és hűségedre! Te vagy utolsó gondolatom, amikor lehunyom a szemem, és lelkem magával visz téged álmaimba. A te kedves, drága képed az, ami reggel felébreszt, és ébredéskor te vagy az első tiszta gondolatom. Ez készítet mindig arra, hogy szóljak hozzád, és csak az nyugtat meg, ha írhatok neked. Szerelmemet képtelen vagyok csendben rejtegetni szívemben, utat tör magának ajkaimra. De látod, az irántad érzett legnemesebb, legmélyebb érzelmeim mégsem találják meg ezt az utat, ott maradnak szívem mélyén, ahol mindörökre olyan érzést teremtenek, mint amilyet soha forróbban, bensőségesebben és igazabban lány szíve még nem élt át. Ó, Edwardom, bár csak megtalálnám a megfelelő szavakat, melyek igazán kifejeznék az irántad érzett szerelmemet! Gondolataim nem lehettek egész este egyedül csak veled. Éppen most hagyott magamra jószágos, szívélyes néni-kém, szemmel láthatóan apám megbízásából jött be hozzám, hogy Aringthurról beszéljen velem. Tudott róla, hogy visszautasítottam, amikor megkérte a kezem, és úgy vélekedett, hogy ennek csak egy oka lehet! Megrémültem, de előbb vehetnék el a lelkemet, mint boldogító titkomat! Egyedül Aringthur tudja, hogy a szívem már nem az enyém, éreznie kell, hogy helyette egy másikat, sokkal értékesebbet kaptam, és ő annyira jó, olyan nemes, hogy saját boldogságát alárendeli az enyémnek. Teljesen meg van győződve róla, hogy az én kezemben már nem reménykedhet, többé már nem

beszél irántam érzett szerelméről, de mégis kedvel, és barátságos velem, és szívélyesen csak arra kér, hogy ne tartsam magam távol tőle. Barátságát azonban te is nagyra értékeled, és ki tudja, hogy a végén nem ez a barátság lesz-e tartós boldogságunk egyetlen támasza!

Holnap vasárnap van, számomra dupla ünnepnap, és hogyan köszönhetném meg az ég kegyelmét, hogy teljes valóságban visszaadott nekem téged! Ezt az ünnepnapot azonban szíveinknek együtt kell megünnepelniük, éspedig ott, ahol évekkal ezelőtt egymásra találtak. Emlékszel még rá? A tengeren lévő szigetünkön történt. Későn délután kis hajócskánkkal Harriettel átevezek oda, te pedig szerezz egy csónakot a parton, és kövess engem! Egyedül leszünk ott zavartalanul, és semmiféle leskelődő, áruló szemek nem fogják veszélyeztetni boldogságunkat. Vajon te legalább fele annyira vágyódsz utánam, mint amennyire én teutánad? Bár azt szoktad mondani, hogy ezerszer jobban szeretsz, mint én téged, ez azonban nem lehetséges, a férfiszívnek annyi mindent le kell adnia a világ, a nyilvánosság javára érzelmeiből, egy lány szívének pedig egész világát csak a kedvese tölti be. Hagyjuk a vitát, kettőnk közül melyikünk szereti jobban a másikat, eldönthetjük majd később, vitázhatunk erről még eleget, amikor életünk tele hajunkra hullatja fehér hópelyheket! Most jóéjszakát Edwardom, vidd magaddal álmaidba Ágneszt, hűséges Ágnesed képét!

Mindörökre a tiéd!

Edward a levelet izzó vággyal ajkaira szorította, és így kiáltott:
– Hát lehetséges ez, igaz lehet, hogy ez a szív csak az enyém?

Ágnes, Ágnes, túl nagy ez a boldogság ebben a szeszélyes világban!

IX.

Pénzzavarok. A sziget. Felfedezés. A zavar. Komor hangulat. Kései látogatás. A vigasz. A közlés. Hűséges lemondás. Az apa.

Tisztán és derűsen vonult végig a Nap pályáján a derűs, sötét-kék égen, erdők és mezők tündököltek aranyló sugaraiban, és a tenger habokkal koronázott göndör hullámai fényében úgy csillogtak és villogtak, mintha gyémántokkal lennének ékesítve. Nyugalom és békesség uralkodott a tájon éppúgy, mint a tengeren is, és a könnyű hullámok játékosan gördültek a meredek sziklapart felé, hogy onnan zajosan verődjenek vissza a következő hullámok nedves karjaiba. A sirályok könnyű, hamvas szárnyaikon széles körökben lebegtek a kristálytisza, áttetsző zöldes áradat felett, és imitt-amott egy-egy hajó vakítóan fehér vitorlája dagadt az óceán végtelen, csillogó felülete felett.

A Nap már lehanyatlóban volt a tenger felé, és lágy sugaraival megvilágította Walcott irodaépületének egyik emeleti ablakát, amely mögött ott ült Worm, a könyvelő.

Merev, porcelánszerű tekintete a szigetre tapadt, amely Walcott birtokáig a szárazföldre benyúló öböl bejárata előtt emelkedett ki a tengerből. Mozdulatlanul, és komoly gondolatokba mélyedve már elég régen üldögélt ott a könyvelő, amikor kinyílt szobájának ajtaja, és Walcott lépett be rajta. Sápadtabb volt a szokásosnál, nyugodt, derűs megjelenését mely jellemző volt rá, akaratlan nyugtalanság váltotta fel, és öltözete könnyed hanyagságról árulkodott. Nyakkendője félre volt csúszva, ingének egyik gallérja felfelé ágaskodott, a másik lefelé konyult, mellényén csak egy gomb volt begombolva, mintha szűk lenne, mandzsettái kezeire

lógatok, haja rendetlenül állt szerteszét, mintha hevesen túrt volna belé ujjjaival.

– Akkor most mi legyen, Worm? – kérdezte tompa hangon, miközben karba öltött kezekkel megállt a könyvelő előtt, aki felállt a székéről, és mélyen meghajlott előtte. Worm nem válaszolt. Walcott sem beszélt tovább. Mindketten gondolataikba mélyedtek. Egy idő után Walcott megint belekezdett: – Mekkora összegű tőkét mondtak fel nekünk?

– Meghaladja a harmincezer fontot, de minden esetben olyan pénzekről van szó, melyeket csak három hónap múlva kell visszafizetnünk. Mindenesetre rossz jel a hitelképességükről, és könnyen utánozhatják a többiek is – válaszolta Worm anélkül, hogy megmozdult volna.

– Azért kell a törlesztéseket pontosan visszafizetni – mondta Walcott, kérdő pillantást vetve.

– Miből? Három hónapon belül ezen kívül még körülbelül negyvenezer fontot kell visszafizetnünk váltókért és árutározásért.

– Akkor Amerikában vagy Kelet-Indiában kell váltót kibocsátanunk.

– A váltók tiltakozással vissza fognak jönni – válaszolta Worm, miközben szemgolyói gyors köröket írtak le.

– De akkor legalább néhány hónapnyi időt nyertünk, és aki időt nyer, az mindent megnyer, addig új ötleteink támadhatnak.

– Teljesen hiteltelenné válunk – mondta Worm emelkedett hangon.

– Tud valami jobbat? – vetette közbe Walcott fojtott heveséssel.

– Aringthurt vejeként, Walcott úr, és menten olyan hitelünk lesz, mint senki másnak az egész országban.

– Igaza van, Worm, de képzelje csak, Aringthur megkérte a kezét, de Ágnes visszautasította, és még tegnap azt is közölte a

húgommal, hogy sohasem akar az övé lenni – válaszolta Walcott haragosan és kezével beletúrt a hajába.

– Hát nem maga az apja, és nem tudna hatalmi szóval beszélni vele? – kérdezte Worm, merev tekintetét Walcottra szegezve.

– Csak nem vezethetem erőszakkal az oltár elé, különben még ott sem mondana igent. Túl feszült lelkiállapotban van, és attól tartok, hogy Londonban létesített kapcsolatot valakivel, aki képes volt elérni, hogy lábbal tiporja azt a boldogságot, amit Aringthur nyújtana neki. Túl független szellemű, ami elnyomja gyermeki engedelmisségét. Ma este személyesen fogok beszélni vele, miután visszatért a szigetről, ahová kievezett a komornájával.

Ezeknél a szavaknál Walcott az ablakon át kinézett a tengerre, és úgy tűnt, valami határozottabban arrafelé vonja tekintetét.

– Nem egy csónak az, amiben valaki a földcsúcsról a sziget felé evez? – szólalt meg, miközben odalépett az ablakhoz, és kinyitotta azt. Igen, hát persze, és úgy tűnik, hogy egy magányos férfi ül benne.

– Talán csak nem a londoni ismerős? A környéken mindenki tudja, hogy tilos a szigetre látogatni – válaszolta Worm, szintén a kis csónak felé nézve, ami fekete pontként himbálódzott le, s fel a hullámokon.

– Gyorsan idehozom a távcsöveget, rögtön visszajövök – mondta Walcott, még egy éles pillantást vetve a csónak felé, és szapora léptekkel kifelé igyekezett a szobából.

Eközben Ágnes a sziget nyugati oldalán állt, ahová a szigetet díszítő fa- és bokorcsoportok, a bűbájos pavilon miatt Walcott épületeiből nem lehetett ellátni. Egy a parton heverő sziklára lépett, melynek alján a hullámok habozva törtek meg, és batiszt kendőjének lobogtatásával jelezte kedvese felé üdvözlését és vágyát, hiszen Edward Corblair volt az, aki a kis csónakban a hullámokon igyekezett felé.

– Edward, drága Edwardom! – kiáltotta Ágnes a virágzóan szép fiatalembernek, és hamvas karjait kitárta felé.

– Hála istennek, hogy itt vagy! – mondta a lány, amint Edward fürgén kiugrott a csónakból a sziklára, és maga után húzta a láncot, hogy kikösse a parton.

– Ágneském! – kiáltotta túláradó boldogsággal. Ha van mennyország a Földön, akkor én most elértem ezt a mennyországot, és istennőjét a szívemre szoríthatom. Ó, te édes, égi jelenség, mivel érdemeltem ki ezt a mérhetetlen boldogságot, és mondd meg nekem, hogyan köszönhetem meg ezt neked valaha is az életben?

– A szerelmeddel, Edward, örökké hűséges szerelmeddel! – suttogta Ágnes, és odasimult a drága fiatalember hevesen dobogó keblére.

Edward még el sem érte a szigetet, amikor Walcott nagy távcsövével visszaért a könyvelő szobájába, az ablakhoz sietett, majd a csónakra irányította. A távcsövet az ablakkerethez támasztotta, hogy nyugodtan meg tudja tartani, mivel kezei remegtek, de alig nézett át rajta néhány másodpercig, amikor lehiggadva így szólt:

– Csak nem Edward Corblair az, az erdész fia? Tegnap jött vissza Skóciából. – Tekintete a távcsövön át megint a csónakra tapadt, majd az alábbi szavakkal átadta azt Wormnak:

– Nézze csak meg maga is, nem más az, mint Edward.

Worm szeméhez emelte a távcsövet, egy ideig átnézett rajta, majd visszaadta Walcottnak, és így szólt:

– Igaza van, az a férfi a csónakban a Corblair erdész fia.

Walcott a távcsövet az asztalra tette, és leült az ablak mellett, miközben Wormot arra kérte, hogy előtte foglaljon helyet.

– Nos, hát vele szemben nem lehet alkalmazni a tilalmat, hogy a szigetre lépjen, kezdett bele Walcott. Aringthurtól személyisége miatt előjoga van erre, és egy kiváló fiatalemberről van szó.

– Az ilyen fiatalemberék igen könnyen megtetszenek a fiatal hölgyeknek, jegyezte meg Worm a csónak felé nézve.

– Azonban nem Ágnes Walcottnak – válaszolta neki a lány apja, kellemetlen pillantást vetve a könyvelőre, majd megint a csónak felé nézett, amely ekkor gyorsan közeledett a szigethez.

– De hiszen hová evez tulajdonképpen, kezdett megint bele Walcott, a sziget másik oldalára igyekszik, és ott van a kikötésre alkalmas hely! Csupán egy kis sétahajózást akar tenni a tengeren?

A csónak eltűnt a sziget mögött, és Worm megjegyezte: – Rövidesen meg kell jelennie a másik oldalon, ha nem azt tartja inkább tanácsosnak, hogy a sziget nem látható oldalán szálljon ki a partra.

Tekintetükkel mindketten a sziget déli oldalát fürkészték, a csónak azonban arrafelé már nem jelent meg.

– Bárcsak ne vett volna észre senki a csónakban, aki gyanút foghat! – mondta Edward, miközben Ágnest átkarolva felkapaszkodtak a partra.

– Csak az aggódik, aki rosszban jár, Edward, egy szerelemben azonban, olyanban, mint a miénk, nincs semmi kivetni való. Történjék bármi, semmiféle földi hatalom nem vehet el tőlem! És tényleg nem tudom, nem lennék-e sokkal szívesebben szegényen és nincstelenként a feleséged, hogy veled együtt viseljem el az élet nélkülözéseit és visszataszító dolgait ahelyett, hogy nagy vagyont vinnék magammal neked.

– Jóságos leánykám, szavadnál foglak, ha erőszakkal akarnak majd fellépni szerelmünkkel szemben! M. herceg állást ajánlott nekem, bármikor szolgálatába léphetek, amikor csak akarok. Nézz csak ide, ezt a pompás órát adta nekem ajándékba, amikor utolsó alkalommal a birtokán járt. Levelet is írt, és arra kért, ne feledkezzek meg róla – mondta Edward, miközben kart karba öltve Ágnessel a rózsalugas felé vezető ösvényen andalogtak.

Walcott és Worm még mindig a csónak megjelenésére vártak. Aztán előbbi megint felkapta a távcsövet, majd a sziget felé irányította az alábbi szavak kíséretében:

- Ez igencsak feltűnő, hol maradt el a csónak?
- Valószínűleg a parton, a fiatalúr pedig a szigeten. Hívogatóan szép ez az este – válaszolta Worm, mire Walcott oldalvást haragos pillantást vetett rá, de aztán megint a távcsőbe nézett.
- A francba! – kiáltott fel hirtelen kitörő dühvel – ez a kutya karonfogva a lányommal! Istenemre mondom, drágán fogtok ezért megbűnhődni!
- Mit mondott? Karonfogva a lányával? Sejtelmem mégsem csalt meg engem – vetette közbe Worm, és megerőltette szemeit, hogy a szigeten meg tudja különböztetni a tárgyakat.
- Ördög és pokol, letelepedtek a rózsalugasban! Hát ezért nem képes szeretni Aringthurt, ezért a lump alakért, ezért a segéderdészért? – kiáltotta Walcott féktelen haraggal, és visszaugrott az ablaktól.
- És most mit akar tenni, Walcott úr? – kérdezte Worm, és megragadta a karjánál.
- Át akarok menni a szigetre, és elveretem ezt a vagabundot a közeléből, hogy soha többé ne merjen visszatérésre gondolni! – válaszolta Walcott remegő hangon.
- És ugyanakkor lefokozza legnagyobb tőkének, a lányának az értékét! – válaszolta Worm figyelmeztető hangon. Aringthur feleségül venné saját segéderdészének a szeretőjét? Ne játsszon most ki hamis kártyát, részünkről rosszul áll a játék, és csak egy nagy aduval lehet megmenteni: Ez az adu Aringthur. Maradjon csak nyugton, Walcott úr, holnap keresse magához Corblair erdészt, azzal az ürüggyel, hogy tűzifáról tárgyalna vele, aztán marjon bele a lelkiismeretébe. Mondja meg neki, hogy kitagadja a lányát az örökségből, és Aringthur ki fogja dobni a fiát a szolgál-

latból, ha tudomására jut ez a szerelmi ügy. Ez majd segíteni fog, és Ágnes kisasszony kénytelen lesz előnyben részesíteni az urat a szolgával szemben. Én pedig most átvitetem magam a szigetre, hogy elhajtsam onnan a kétértelmű vendéget.

Ezekkel a szavakkal felkapta szürke kalapját, kivett a szekérből egy aranygombos spanyol sétapálcát, és Walcott után kiment a szobából.

A Nap izzó korongként állt a tenger távoli peremén, a tüzes égbolt arany és bíbor színekben tükröződött a csillogó áradaton, és a hullámok fejeiken vitték ki a vakító fényt villogva és szikrázva a part felé, ahol a rózsák indái alatt a két boldog szerelmes, Ágnes és Edward egymást átkarolva egy földi mennyországról álmodozott.

– Nézd csak Edward, oly tisztán, oly izzón, oly elévülhetetlenül fog szerelmünk elköszönni ettől a világtól, hogy egy másik, jobb, új életben ébredjen fel, ha megadatna számunkra, hogy lezárhassuk egymás szemét, hogy sem itt, se odaát ne váljunk el egy pillanatra sem egymástól! – mondta Ágnes, szorosan szerelmének keblére simulva, miközben nagy, hűséges szemeivel rátekintett.

– Megígérem neked, Ágnes, hogy sohasem akarlak elhagyni, az a pillanat, mely átvezet téged a másvilágra, az én lelkemet is meg fogja szabadítani a földi élettől. Hogyan is maradhatnék én élve hátra, nélküled, szerelmem, boldogságom! – válaszolta Edward.

– Nekem pedig veled kell eltávoznom, hiszen a lelkem, az életem vagy! – suttogetta Ágnes halkan.

A hang lassan elhalt a boldog pár ajkain, már a Nap sem kandikált feléjük, mert alábukott a tengerbe, és már az esti alkony fátyla reszketett a szerelmesek felett.

– Kisasszony, kisasszony! – hallatszott egy kiáltás hirtelen aggodalmasan a pavilon felől, és Harriet jelent meg nem messze a rózsalugastól.

– A házunk felől csónak közeledik, gyorsan, gyorsan, Corblair úr, ugorjanak be a csónakjába, hogy ne találják itt együtt magukat!

Mint villámcsapás a derült égből, úgy érte Harriet kiáltása a boldog párt, felugrottak szerelmes álmodozásukból, és Ágnes maga ösztönözte kedvesét a csónak felé.

– Csak még egy csókot, még egy halk esküvést örök hűségünkről és szerelmünk örökkévalóságáról, légy boldog életem mennyországa, Ágnesem! – mondta Edward.

– Minden jót, Edwardom, minden jót, lelkem boldogsága, a mihamarabbi viszont látásra! – kiáltotta Ágnes Edward felé kitárt karokkal, amikor az a szikláról beugrott a billegő csónakba, és a következő pillanatban kitesztotta az áradatba.

– Ki van a csónakban, Harriet, fel tudtad ismerni? – kiáltotta Ágnes a komorna felé, miközben kendőjével még kedvese után integetett.

– Úgy tűnik, mintha Worm úr lenne.

– Worm? Ez igen különös, az az ember mindig olyan szívélyes velem, de a lelkem mindig visszariad tőle. De most már mi magunk is hazaevezünk, Harriet, hallod? Azzal az emberrel képtelen lennék egy csónakban ülni.

– Akkor jöjjön gyorsan, kisasszony, induljunk el, mielőtt kiköt a csónak. Még bőven van időnk! – kiáltotta Harriet, és előre szaladt a csónakhoz. Ágnes a vállára terítette a sálját, és bizalmasa után igyekezett. Néhány pillanat múlva mindketten a csónakban ültek, és finom karjaik minden erejével derekas evezőcsapásokkal a partról az öböl felé eveztek, ahonnan a nagy csónak közeledett feléjük, amiben Worm úr ült.

– Alázatos tisztelettel ajánlom magam, Walcott kisasszony! – mondta Worm, levéve kalapját, és mélyen meghajolva, miközben a két lány csónakja szinte repülve száguldott el mellette. Ágnes leereszkedően biccentett a fejével, de nem válaszolt a könyvelőnek. Alig negyedóra elteltével Ágnes komornájával együtt kiszállt

a partra, és boldog titkával szívében szobái felé igyekezett. Boldogságának hullámai magasra csaptak, milyen szívesen borult volna nénikéje, apja, sőt az egész világ nyakába, és ujjongva adott volna hírt boldogságáról! Szívébe kellett azonban zárnia, és úgy érezte, a keble szétrobban tőle. Leroskadtt a nyitott ablaknál lévő karosszékébe, és vágyakozva nézett a tenger felé, kezével integetett a tovagördülő hullámoknak, és rájuk bízta szíve szerelmének küldött üdvözetét. Ekkor Harriet lépett be a félhomályban lévő szobába, és Ágnes a keblére borult, határtalan vágyat érzett, hogy egy emberi lényhez szólhasson boldogságáról, valakinek vele együtt kellett éreznie túláradó boldogságát. Örömkönnnyek hullottak szemeikből, amiktől szíveik megkönnyebbültek. A boldogság nyelvének nincs szüksége szavakra, egy pillantás, egy sóhaj, néhány könnyecsepp hangosabban és érthetőbben beszélnek!

Vacsora közben, amit meglehetősen későn fogyasztottak el, komolyság és mély csend uralkodott. Walcott láthatóan csak azért ült oda az asztalhoz, hogy ne okozzon zavart, de minden ételt elutasított, csak egy csésze teát kortyolgatott. Ágnes azonban észrevette rajta belső nyugtalanságát, amit hiába igyekezett elrejtteni, mert kezei hol a késsel, hol a kenyérmorzsákkal játszadoztak, és ülőhelyzetén is gyakran változtatott. Borús gondolatok tükröződtek szemeiben, Ágnes tekintetét azonban kerülte. Amalie ellágyult és szomorú volt, igyekezett megtörni a hallgatást, és erről-arról beszélni kezdett. Ágnesnek azonban ajkára fagyott a szó, mert apja borús viselkedéséből és nénikéje vele szemben tanúsított fájdalmas figyelmességéből felismerte, hogy történt valami, ami vele kapcsolatos. Bár felmerült benne a gondolat, hogy valaki elárulhatta találkozását Edwarddal, most tűnt csak fel neki igazán a könyvelő késői útja, a szívében hordott boldogság azonban mégis erősebb volt, mint bármiféle aggodalom, és már csak arra a pillanatra vágyott, amikor szobájába siethet, és gondolataiban ismét zavartalanul odaadhatja magát kedvesének. Walcott emelkedett fel elsőként, és némán elhagyta a szalont, és amint Ágnes felállt, hogy távozzon, Amalie odalépett hozzá, átkarolta vállát, és így szólt hozzá:

– Elnézést kell kérnem a mai estéért, fáj a fejem. Hiába próbálta visszatartani szemeiből kibuggyanó könnyeit, amint búcsúzásként megcsókolta Ágnest, aki aztán szobája felé sietett, és mélyet sóhajtva félhangos hál’ istennek fohással lépett be oda. Gyorsan kinyitotta szekreterjét, meggyújtotta a viaszgyertyákat és leült, hogy Edwardnak írva könnyítsen szívéen. Rövidesen meg is feledkezett a vacsora alatti komoly hangulatról, és kedveséről kezdett ábrándozni, amikor nyílt az ajtó, és Walcott lépett be rajta. Ágnes csak félig-meddig hallotta meg az ajtó nyitását. Megfordult, és találkozott apja komor tekintetével, aki mindössze néhány lépésnyire állt mögötte. Rémülten felugrott, becsapta mappáját, és így szólt:

– Istenem, Apám!

– Méltó vagy még egyáltalán arra, hogy így nevezzél engem?
– válaszolt Walcott kényszeredett, rideg nyugalommal.

– Mit mondasz, még hogy méltó vagyok-e arra, hogy a lányod legyek? Nagy isten! – kiáltott fel Ágnes, és összekulcsolt kezekkel visszalépett az íróasztalához.

– Hát azért fáradoztam én éjt nappallá téve, hogy egy segéd-erdész szeretője legyél? – folytatta Walcott haragosan.

Szívet tépő kiáltás szakadt fel Ágnes kebléből, leomlott apja előtt és átkarolta térdét az alábbi szavak kíséretében:

– Irgalom, együttérzést kérek, apám, hallgass meg, és ne átkozd ki gyermekedet, aki nem követett el semmi rosszat és csak annyit vétkezett, hogy elhallgatta előled szíve titkát, a szerelmét!

– Még hogy szerelmed, egy ilyen csavargó iránt? – kiabált most már Walcott, és olyan hevesen eltaszította magától Ágnest, hogy szegény lány hanyatt vágódott a padlón.

– Távozz a közelemből, hálátlan semmirekellő! Mostantól kezdve apád helyett a feletted uralkodó urat fogod megismerni bennem!

Ágnes lassan felemelkedett, visszalépett íróasztalához. Holtsápadt lett, karjai élettelenül lógtak mellette, és szemmel láthatóan csak erőlködve tudott talpon maradni az asztalnak támaszkodva. Nem könnyezett, tágra nyílt szemekkel meredt Walcottra, sápadt ajkai képtelenek voltak megszólalni. Tekintetét azonban Walcott nem tudta elviselni, kitért előle, és dühkitörés helyett arcvonásain egyre inkább a zavar jelei mutatkoztak.

– Képes vagy bocsánatért esedezni azért, amit tettél? Hát nem saját neved és az én nevem tetted gúny tárgyává? Hát kívánságaim és reménységeim nem romboltad le tapintatlanul? A szeretetemre pedig gyalázatos hálátlanság volt a válasz, és nem saját boldogságod tiportad lábbal? – ordította Walcott. Ágnes egyetlen szóval sem válaszolt, néma kétségbeesése azonban mozdulatlan tekintetéből apja felé áradt. Walcott zavara minden múló pillanattal egyre csak fokozódott.

– Tudhatod, hogy mennyire csak a te boldogságod tartottam szemeim előtt, tudhatod, semmi sem volt túl drága nekem, ha örömet akartam szerezni neked, és azt is be kell látnod, azon igyekezettel, hogy Aringthurt megszerezsem férjedül, az is leginkább a te javadat szolgálta. Válaszolj, ezt az örültséget, gyermeki könnyelműséged mivel tudod jóvátenni? – kérdezte Walcott csendesebb hangon, és közelebb lépett Ágneshez. Ő azonban úgy állt ott, mint egy kőszobor, és mereven apja szemeibe nézett.

– Ágnes, hallgass rám, még mindent jóvá lehet tenni. Rajtam és Amalien kívül senkinek sincs tudomása gyerekességedről. Fátylat reá, csak tárd fel szíved a derék Aringthur szerelme előtt!

Ezekkel a szavakkal Walcott megragadta sápadt leánya kezét, és megpróbálta kérlelő tekintettel mérsékelni Ágnes szemeinek merevségét, de a lány arkifejezése változatlan maradt, és ajkai is némák voltak.

Walcott kénytelen volt ismét kitérni ez elől a rejtélyes pillantás elől, visszatérő haraggal eltaszította magától Ágnes kezét, és így kiáltott:

– Tedd hát, amit akarsz, de Aringthur felesége leszel, úgy igaz, mint hogy Walcott a nevem! Megkérte tőlem a kezéd, és én igent mondtam neki!

Ezekkel a szavakkal Walcott heves léptekkel elhagyta a szobát, és becsapta maga mögött az ajtót.

Ágnes továbbra is állva maradt ott, ahol volt, de mindkét kezét a szívére szorította, mintha képtelen lenne elviselni a fájdalmat, ami átcikázott rajta. Hosszasan állt így még ott, és üres tekintettel nézett az ajtó felé, aztán kimerülten a székére rogyott, és karjaival és arcával a becsukott mappára borult.

Éjfél volt, amikor halkan nyílt az ajtó, és Amalie zajtalan léptekkel beosont a szobába. Egy pillanatra megállt a boldogtalan lányra nézve, aztán éppoly zajtalanul kinyújtott kezekkel Ágnes mögé lépett, lehajolt hozzá, és csendben átkarolta a vállát.

– Ágnes, én vagyok, a te leghűségesebb barátnőd!

Ágnes lassan felemelkedett, és átkarolta Amalie nyakát. Hevesen zokogni kezdett, szavakat azonban nem talált.

– Gyere, jóságos, kedves gyermekem, gyere, ülj ide a szófára mellém, könnyíts szavakkal szíveden, csak így viselheted el fájdalmadat. Gyere drága Ágnes – mondta nénikéje mély együttérzéssel, és segített felállnia a székről, és karjain a szófához vezette. – Senki sem tudja, hogy nálad vagyok. Azért jöttem, hogy megvigasztaljalak.

– Megigértem neked, hogy érzelmeiddel kapcsolatban sohasem fogok erőszakoskodni veled, hát miért nem bíztál bennem? A dolgok nem így alakultak volna. Nyugodj meg, gyermekem, semmiféle erőszak sem fog történni veled. – Közben gyengéden magához ölelte Ágnest, aki könnyekben úszó szemeit hálásan emelte rá.

– Nyugodj csak meg, Ágnes, és egyáltalán ne tégy semmit. Az idő múlása majd megteszi a magáét helyetted, és még minden jóra fordulhat. Rám bízod magad, és vigyázhatok szíved boldogságára?

– Csak egyetlen boldogság van az én szívem számára, a szerelmem boldogsága, Edward iránt érzett hűséges szerelmem! – mondta Ágnes remegő hangon, és arcát ismét nénikéje keblébe temette.

– Ha ez az érzés hűségesen megmarad melletted, senki sem kényszeríthet rá, hogy ellene cselekedjél. Engedd meg, hogy én álljak ki helyetted, és bízd rám teljes bizalmadat.

– Amalie ezzel felemelkedett, és Ágnesnek engednie kellett azon kívánságának, hogy nyugovóra kísérhesse őt. Az álom azonban csak hajnaltájt kegyelmezett meg neki, és apasztotta el könnyeit.

Ezen a reggelen Ágnes elmaradt a reggelitől, Amalie elnémult, Walcott pedig nem törte meg a csendet, és hamarosan elhagyta az asztalt, hogy átmenjen az irodaépületben lévő magánszobájába. Röviddel ezt követően bejelentették nála Corblair erdészt, és inté-sére bevezették hozzá.

– Tisztelt barátom! – szólította meg őt Walcott, azért kérettem magamhoz, hogy megbeszéljek egy ügyet, ami egyaránt nagymértékben érinti magát, jómagam és személyesen jóságos és kiváló gazdáját. Elbeszélésem alapján be fogja látni, hogy az ön háza nem az a hely, ahol az ügyről beszélni lehetett volna.

– Csodálkozásra késztet engem, tisztelt Walcott úr. Azt hittem, épületfa miatt kíván tárgyalni velem – válaszolta Corblair, miközben Walcott odavezette őt a szófához, és helyet foglalt mellette.

– Térjünk is rögtön a tárgyra, erdész úr! – ragadta magához ismét a szót Walcott. Bizonyára tudása van róla, hogy drága barátom, aki az ön gazdája, és a lányom között mi történt, legalább is ismeri Aringthur lányom iránti érzelmeit, és azt is tudja, hogy számára ebből nem bontakozott ki boldogság.

– Kedves, drága Walcott úr! Úgy gondolom, bárcsak soha ne látta volna meg azt a lányt, vagy akarta volna úgy az ég, hogy neki a felesége, nekem pedig úrnőm legyen. A gazdám nagyon

boldogtalan, én pedig aggodalommal tekintek a jövő felé – válaszolta Corblair, kérdő tekintettel nézve Walcottra.

– Aringthur szenvedésének okát nem nehéz kitalálni. Ágnes visszautasította, amikor megkérte a kezét, arról azonban önnek már nincs tudomása, hogy miért tett így, és ha elárulom, éppúgy csodálkozással, mint felháborodással fogja önt érinteni a hír. Másvalakinek sikerült beférkőznie a lány jóindulatába, egy fiatalembernek, aki Aringthurnak ezernyi jótettet köszönhet, és akinek szülei bármilyen áldozatot hajlandóak lennének meghozni, hogy Aringthur nyugalma visszatérjen.

– A csodálkozástól azt sem tudom, mit mondjak erre, Walcott úr. Hiszen lehetséges az, hogy Ágnes kisasszony képes lenne másvalakit előnyben részesíteni gazdámhoz képest? Aringthurral, a legjobb, legkedvesebb fiatalemberrel szemben, aki egész környékünk büszkesége? – kiáltotta Corblair haragtól szikrázó szemekkel, miközben ökölbe szorította inas kezét.

– Az ön saját fia, Edward volt az! – kiáltotta Walcott, és viszatartott, elfojtott dühével reszkető kézzel mutatott rá.

Mintha villám érte volna, úgy ugrott fel az erdész a szófáról. – Walcott úr! Ez nem lehet igaz, ezerszeresen nem lehet igaz. Edward egy Corblair, és sohasem lehet hálátlan, és sohasem tehet rosszat Aringthurral szemben. Vonja vissza a szavát, vagy a fiam fogja felelősségre vonni ezért!

– És ha mégiscsak igaz lenne, és magam szolgáltatnék bizonyítékot rá? – mondta Walcott nyugodtan, és megelégedetten a felháborodás miatt, amit közlése az öregből kiváltott.

– Akkor nem Corblair, nem a fiam többé. Bizonyítékokat, Walcott úr! – válaszolta az erdész ugyanabban a viharos felindultságban.

– Saját szemeimmel láttam lányomat tegnap este az ön fiának karjaiban. Ágnes átevezett a szigetre, és az ön fia naplementekor a szárazföld csúcsáról egy ladikban szintén oda igyekezett, hogy lányommal találkozzon. Távcsővömön figyeltem meg őket, amint

egymásba karolva andalogtak a rózsalugas felé. Ágnes még tegnap este bevallotta nekem vétkét. Nos, hát most már elhiszi?

Az öregember arcvonásairól ekkor eltűntek feltörő haragjának nyomai, és borús átkozódás nyomai váltották fel. Összevont szemöldökkel állt ott néhány percen át maga elé nézve, aztán mintha döntésre jutott volna, így szólt: – Mindezt fiam szájából kell hallanom, mielőtt kiátkoznám. Ha vétkezett, akkor nekem nincs többé fiam! Ezzel kalapja után kapott, és távozni készült.

– Ilyen gyors cselekvéssel teljesen elvágná gazdájának boldogsághoz vezető útját, öreg, derék barátom – ragadta megint magához a szót Walcott, miközben az erdész elé állt. Ezt a gyermeteg játszadozást hallgatással és feledéssel kell eltemetni, és meg kell hallgatni Aringthur kívánságát. Közöltem a lányommal, hogy szándékomban áll kitagadni őt örökségéből, ha akár csak gondolatban is folytatja örültetését a maga fiával, és ugyanebben az értelemben kell magának is tárgyalnia vele. Aringthur újabban ismét megkérte tőlem lányom kezét, és én odaígértem neki, és be is fogom tartani a szavam. Tegye meg ön is, ami magára hárul, hogy fia ne lépjen fel gazdája boldogságával szemben, és akkor minden rendbe fog jönni. Kedves Corblair, ne ítélkezzen túl szigorúan ifjúkori hibák felett, és fontolja meg azt is, hogy fiának elvesztése igen nehezebbre esne Aringthurnak. Bánjon óvatosan Edwarddal, mondja meg neki, hogy Aringthur ismét megkérte Ágnes kezét, és én odaígértem neki, tehát lényegében már jegyesek, és fia ismerje el őt gazdája mennyasszonyának, és hagyjon fel minden kapcsolattal, még a legtávolabbival is. Szólítsa fel őt örök, rendíthetetlen hallgatásra, ennyi tisztelettel tartozik Aringthurnak.

– És most még csak annyit, tisztelt Corblair úr, megígérem magának, hogy az ön iránti barátságomat ez az esemény semmiképpen sem befolyásolja, és remélem, hogy a barátság az ön részéről is változatlan marad.

Ezekkel a szavakkal Walcott kezét nyújtott az erdésznek, aki biztosítva őt nagyrabecsüléséről, elköszönt tőle.

Ezen a reggelen Aringthur igen korán átküldött valakit az erdészházba, és kérte Edwardot, hogy reggelire jöjjön át hozzá, és utána közösen lovagoljanak ki az erdészetbe. Igen szívélyesen fogadta őt a kastélyában, megmutatta neki fegyvergyűjteményét, elkísérte őt a ketrecekhez, hogy megnézzék a kutyákat, aztán az istállókhoz vezette, és megmutatta neki a lovait. Végighaladva a pompás istállón Edward tekintete egy üres állásra esett, amely felett aranyozott betűkkel az Ariadne név díszelgett, és amely friss, tiszta szalmával volt behintve, mintha a lovat bármely pillanatban visszavárnák. Ez a név forrósággal töltötte el lelkét, mert Ágnes elmondta neki, hogy a lovat, melyet ajándékba kapott Aringthurtól, Ariadnének hívják. Miért nem vették le ezt a nevet, és miért hagyták üresen az állást, miközben mindkét oldalon minden hely foglalt volt. Csak nem az lenne Aringthur reménysége, hogy a ló jelenlegi gazdájával együtt az övé lesz? Jóllehet Edward ezt a kérdést még nem válaszolta meg „igen”-nel, a gondolat mégis kellemetlen volt számára, és az Aringthur nagy gazdagságára utaló számos jel is zavarta őt. Ezzel egyidejűleg azonban önbizalom és büszkeség érzése is keveredett mindezzel, hiszen Ágnes őt, a szegény erdészt választotta a milliommossal szemben.

Mielőtt Aringthur Edwarddal együtt elhagyta volna az istállót, két lovat mutatott neki, akik bármikor rendelkezésére állnak, és ezt az istálló személyzetének is rögtön tudomására hozta. Röviddel a reggeli után Aringthur és Edward számára a paripákat a kastély elé vezették, felültek rájuk, és egy lovász kíséretében elindultak az erdőbe.

Az öreg Corblairnek volt elég ideje, hogy alaposan átgondolja az ügyet, amit meg kell beszélnie fiával, meggondolja, hogyan járjon el vele szemben, és mindenek előtt hagyja elpárologni első haragját. Bár jóllehet rendíthetetlenül arra a döntésre határozta el magát, hogy Edwardnak minden kapcsolatot meg kell szakítania Ágnessel, mégis arra a belátásra jutott, hogy szép szóval sokkal inkább és könnyebben szolgálja Aringthur céljának elérését, mint haragosan, de rendíthetetlen határozottsággal fog fiával beszélni, és közli vele akaratát és parancsait.

A Nap már lemenőben volt, amikor Edward hazaért, és alig ért fel a szobájába, amikor az öreg Corblair sem meleg, sem hideg „jó estét”-tel köszönve belépett hozzá. Edward a köszönés ezen formája miatt meglepődve nézett rá, és még inkább elcsodálkozott, amint meglátta apja tekintetét, aki azonban leült az ablaknál lévő karosszékbe anélkül, hogy ügyet vetett volna rá, majd belekezdett:

– Edward, beszédem van veled.

– De mindezt ilyen komolyan, apám, mi van veled? – vágott fia a szavába.

– Majd mindjárt megtudod. Ülj csak ide hozzám! – folytatta az öreg, és a vele szemben lévő székre mutatott.

– Mint tudod, Edward – kezdett bele az öreg – a Corblairek mindig hűséges szolgálói voltak az Aringthuroknak, olyannyira, hogy az országban ez a mondás járta: „Hűséges, mint egy Corblair”. Gazdájuk érdekeit, jólétét és boldogságát minden időben többre tartották, mint sajátjukat, és sohasem fontolgatták, hogy feláldozzák, ha az övé forgott kockán. Te is egy Corblair vagy, Aringthur szolgálatába léptél, és megkövetelem tőled, hogy hű legyél nevedhez, őt magát pedig ennek megfelelően tiszteld.

– Hiszen én is így akarom, apám! – szólt közbe komolyan apja beszédébe.

– Hallgass csak végig nyugodtan – folytatta az öreg. Mindaz, ami vagy, amihez értesz, Aringthurnak köszönheted. Az én anyagi lehetőségeim nem tették volna lehetővé, hogy olyan nevelésben részesítselek, mint amilyenben neked részed volt. Legfiatalabb korod óta elhalmozott téged jótettekkel és szeretettel, most pedig egész életre szóló biztos kenyér mellett még barátságát is felkínálja. És te hogyan köszönöd ezt meg neki?

– Én, apám? – kérdezte Edward feltűnő heveséssel.

Az öreg azonban komolyan nyugalomra intette, és így szólt hozzá:

– Ne szakíts félbe! Tehát, hogyan köszönöd meg neki? Látod a szenvedését, látod őt sóvárogni célja után, amelynek elérésétől nyugalma, boldogsága, sőt élete függ, és te vagy az, aki mindennek teljes tudatában útjába állsz, és ellehetetleníted boldogságát. Te vagy az, aki elhódítod szíve hölgyét, akit úrnőddé válhatna, szerelmeskedsz Ágnes Walcottal, akinek kezét ünnepélyesen már odaígérték neki!

– Apám, az égre kérlek, hallgass meg! – kiáltotta Edward felugorva, és apja felé tartotta összekulcsolt kezeit.

Ő azonban haragosan nyugalomra utasította, és rászólt, hogy maradjon ülve nyugodtan.

– Még tegnap este is együtt voltatok a szigeten. Ez volt azonban az utolsó együttléted Ágnessel, vagy nem leszél többé a fiam, és uram szolgálja sem. Aringthur Walcott úrtól megkérte lánya kezét, aki igent mondott neki, tehát jegyes menyasszonya, így Ágnessel folytatott legcsekélyebb további kapcsolattal is bűnt követnél el. Fiatal koroddal és hosszú távollétteddel tudom talán magyarázni és megbocsátani nevedhez képest méltatlan viselkedésedet. Légy megint igazi Corblair, szeretett fiam, Aringthur méltó szolgálója és barátja! Nos, mit tudsz erre mondani nekem?

Ezekkel a szavakkal az erdész hátradőlt karosszékében, és komolyan tekintett fia sápadt, kétségbeesett arcvonásaira.

– Ágnes már akkor a menyasszonyom volt, amikor Aringthur még nem is ismerte. Íme, itt a bizonyíték: Ezt a hajfürtöt küldte el nekem Skóciába. Levelének dátuma tanúskodik állításom igazságáról.

Edward ezzel odanyújtott apjának egy levelet, melyet levéltárcájából vett elő, és kinyitotta. Ágnes kezével írt szerelmes szavakat tartalmazott, és pompás szőke hajából egy hajfürtöt. Az öreg Corblair arcvonásainak változása inkább rémület volt, mint csodálkozás, két kezében mozdulatlanul tartotta a papírt, és szemeit a hajfürtre meresztette, mintha nem hinne a szemeinek. Hosszabb szünet után összehajtogatta a lapot, és visszaadta Edwardnak.

– A te tulajdonod, Edward – mondta szelídebb hangon. Jóllehet Ágnes odaigértte magát neked, azonban nem rendelkezhetett saját maga felett. Apjának van ehhez joga, és ő most Aringthurnak adta.

– De a szíve felett az ember csak saját maga rendelkezhet, apám, és Ágnes szíve az enyém, és örökre is az enyém fog maradni! – válaszolta Edward sápadt, reszkető ajkakkal.

– És egy Corblair sohasem elmélkedik azon, hogy tulajdonát feláldozza-e urának, ha annak boldogságához arra van szüksége. Mondd csak meg nekem, Corblair vagy te, vagy sem! – válaszolta az erdész Edward felé hajolva, kezét a vállára téve, és határozottan holtápadt arcába nézve. Edward lesütötte a szemét, és hallgatott. – És korábban sohasem halmozott el ura annyi jócselekedettel egy Corblairt, mint ahogyan Aringthur tette veled – folytatta az öreg mélyen megindultan, és megragadta Edward kezét. – Gyere Edward, légy erős, légy derék, nem tagadhatod meg a saját véred, képes lennél urad és barátod a mélybe taszítani?

Aztán megint mindketten hallgattak egy darabig. Az erdész végül hirtelen felállt, keblére ölelte a fiát, átkarolta, és határozott, bár mégis bánatos hangon így szólt:

– Sem velem, sem jötevőddel, a barátoddal nem szakíthatod meg a kapcsolatot, még akkor sem ha vérzik tőle a szíved! Nos, hát az ügyet lerendeztük, a magam részéről többet egy szót sem szólok róla, a mindenható adjon neked elég erőt, hogy követhesd azt a nemes érzést, amely minden Corblair keblében ott él!

Az öreg ezzel megrázta a fia kezét, még egy figyelmeztető, de szívélyes pillantást vetett felé, majd elhagyta a szobát.

Edward megsemmisülten állt ott, és kezeit görcsösen a keblére szorította. Ez a fájdalom azonban nem azt jelentette, hogy szíve elszakadt Ágnes szívéétől, a szakítás apjával és jötevőjével volt az, ami szét akarta robbantani keblét.

X.

Jó és haragos érzelmek. A tenger. A megmenekülés. Hála. Szerelmes üzenet. Átverés. Új remények

Beköszöntött az esti szürkület, és Edward még mindig ugyanott állt, és az ablakon át lenézett a bükkfasora. Gondolatban megint Ágneszt látta maga előtt pompás lován, és Aringthur ott állt mellette. Apja azt mondta neki, hogy Aringthur a napokban Walcottnál megkérte Ágnes kezét, tehát nem hagyott fel a lánykérréssel, jóllehet ezt hitette el Ágnessel, gazdagsága pedig nagy hatalmat biztosít neki. Edward karba öltött kezekkel gondterhelten járkált fel, s alá a szobájában. Ez álnokság volt Aringthur részéről, gondolta, képmutatás volt, hogy Ágnes előtt az áldozatkész barátot játszotta, a háta mögött pedig az apjánál megkérte a kezét. Gazdagságával akart győzedelmeskedni, meg akarta vásárolni a lányt, erőszakkal akarta feleségévé tenni! Edward ökölbe szorított kézzel megállt az ablaknál, és a vérvörös eget nézte. Hol van most Ágnes, az est vörös fénye neki is besüt az ablakán, vajon ő is a búcsúzó fényt nézi most, és gondol szíve szerelmére? Edward arcvonásai felderültek, gondolatban maga elé képzelte a szeretett lányt könnyes szemekkel, amint fájdalmáról, bajáról és félelméről panaszkodik. Edward homloka megint összeráncolóódott, megint ökölbe szorította a kezeit, és ismét heves léptekkel róttá köreit a szobában. Ekkor nyílt az ajtó, anyja lépett be szívélyes, barátságos üdvözléssel, és arra kérte, kísérje le őt a kertbe, ahol olyan szépen énekelnek a pacsirták.

– Gyere velem, tedd meg nekem ezt a szívességet, egész nap nélkülözni kellett téged – mondta, és karját fiáéba öltötte. A folyosón találkoztak az erdősszel, aki csatlakozott hozzájuk.

– Holnap körülnézünk ketten az erdőben, meg akarom mutatni, mit csináltam – mondta az öreg Edwardnak, miközben mellette lépkedett.

– Az nem fog menni. Aringthur le akar menni a tengerpartra, hogy puskájával gyakorolja a tengeri madarakra vadászást, nekem pedig el kell kísérnem őt – válaszolta Edward maga elé nézve.

– Akkor persze el kell halasztanunk. Csodálkozni fogsz, Aringthur kiválóan lő a puskájával, bár te sem maradsz el nagyon mögötte, én a magam részéről már nem tudom felvenni vele a versenyt, az én szemeim már nem elég jók a puskához.

Aztán csak a két öreg társalgott egymás között, miközben Edward gondolataiba mélyedve lépkedett közöttük, és csak kérdéseikre válaszolt, amit alkalmanként kétszer is fel kellett tenni neki. Edward vacsora közben is néma maradt, és annyira magába volt fordulva, hogy anyja, aki nem ismerte hallgatásának okát, többször is megkérdezte, hogy történt-e vele valami kellemetlen. Fáradtságra hivatkozva korán felment a szobájába, de nem azért, hogy lepihenjen, hanem átadja magát bánatának, fájdalomnak és kétségbeesésének. Ágnes említette, abban bízik, hogy Aringthur saját maga fogja boldogságához hozzásegíteni, de hol van most már ez a reménység, miközben szép csendben továbbra is kitart a lánykérés mellett? Edward M. hercegre is gondolt, és ajánlatára, hogy bármikor szolgálatába léphet. Aztán megint eszébe jutott, milyen végtelen hálával tartozik Aringthunak, akinek szülei iránti szeretete és jósága zavartalan fényben mutatták meg neki nemes jellemét, és lehetetlennek tűnt számára, hogy elforduljon tőle és övétől, jöllehet a következő pillanatban Ágnes megint ott volt lelki szemei előtt, és nem hagyott számára választási lehetőséget közte és a világ minden kincse között. Ezen az éjszakán nem sok álom tért Edward szemeire, és még alig hajnalodott, amikor már elhagyta a házat, és lesietett a parkba. Ellenállhatatlan vággyal vont a valami a félszigetre, előfordulhat, hogy Ágnes Harriettel néhány szót küldött oda neki. Rövidesen elérte a kívánt helyet, a pad és a vérbükk megpillantása boldogsággal töltötte el szívét, de ugyanakkor kimondhatatlan nyomorúsággal is. Milyen hamar elszálltak a földi boldogság örömteli álmai! Nem talált levelet, nem talált szerelmes szavakat Ágnestől. A vágyakozás szárnyai, melyek iderepítették, erőtlenné váltak, szenvedés és fájdalom

kísérték hazafelé vezető útján. Anyja már az ajtóban várta, és szólt neki, hogy a reggelit már odakészítette az asztalra. Edward nem sokat időzött a reggelivel, az útravalót, amit anyja papírba csomagolva odakészített neki, vadásztáskájába tette, aztán elindult a kastély felé, és éppen akkor ért oda, amikor a Nap első aranyló sugaraival melengetni kezdte a tájat.

Már Aringthur is elkészült, és a vadászok Aringthur egyik kedvenc kutyája kíséretében elindultak vándorútjukra.

Csodálatosan pompás reggel volt. Az éjszaka frissességét még nem szívta fel a Nap, a narancsvirágok illata betöltötte az üde, hűvös, reggeli levegőt, a füveken és lombokon függő súlyos harmatcseppek úgy csillogtak, mint ezernyi gyémánt. A park hangos volt a madárseregek vidám reggeli dalaitól, nekik itt volt zavartalan, békés hazájuk. Imitt-amott a rendben tartott pázsiton egy-egy fácán büszkélkedett, és hagyta, hogy a napsugarak tükröződjenek aranyló tollain, és a páva pompás díszét magasan maga felett tárta szét a melengető sugarakban.

A két vadász hallgatagon lépkedett egymás mellett, a természet vidámsága és ünnepélyessége úgy tűnt, nem volt összhangban lelkük hangulatával, lelki szemeik előtt egy tündöklő kép lebegett, mely mindkettőjüknek elnehezítette a szívét.

A parkon rövidesen átértek, mindkettőjük tekintete Ágnes lakása felé fordult. A gyárvároskát már maguk mögött hagyták, és a friss tengeri levegő a meredek, sziklás part felől elérte őket. Mélyen fellélegezve üdvözölte a két vadász a tengert magasra törő hullámaival és tajtékzó hullámtörésével, ez a környezet már jobban összhangban volt hangulatukkal, mint a békésen csendes park.

– Mennyire felfrissíti a tengeri levegő az ember gondolatait, milyen jótékonyan megfeszíti az idegeket! – mondta Aringthur, miközben megállt, és mellét kidomborította a szél felé. Már túl régen nem jártam erre, ez az, ami hiányzott nekem. Mennyivel szebb, mennyivel felemelőbb itt a természet, mint a finoman megművelt apró kertekben! Gyakrabban kellene errefelé járnunk, Edward, a társaságát talán jobban is igénybe fogom venni, mint

amennyire türelme elviseli, nekem azonban szükségem van rá, és barátjának ezt az áldozatot meg kell hoznia.

– Az időm az öné, Aringthur úr, és szívesen meg is teszem, ami a kötelességem – válaszolta Edward, miközben lelki szemei előtt az lebegett, hogy kedvesének megkérte a kezét, és Aringthur minden szava hazugságnak tűnt számára.

– Azt mondja, hogy az ön szíve az enyém, Edward, de a kötelességnek vége van ott, ahol a barátság kezdődik, és amit mindenképpen meg szeretnék szerezni magamnak – mondta Aringthur meleg, szívélyes hangon, és kezét nyújtott Edwardnak.

– Az a határtalan jóság, amivel elhalmozott fiatal gyerekkorom óta, örök hálára kötelez engem ön iránt – válaszolta Edward, elárasztva a kifejezés igazságától és bensőségességétől, mellyel Aringthur hozzá beszélt, és hálás pillantással szívélyesen megszorította a kezét.

– Mindig csak a barátot nézze bennem, és rendelkezzen vele minden kívánságánál, és én teljesíteni fogom azokat, amennyiben erőim lehetővé teszik – mondta Aringthur, Edwarddal a magas parton tovalépkedve, melyhez alattuk odacsapódtak a hullámok, és átbukva visszazuhantak. Számtalan nagyobb és kisebb tengeri madár lebegett a tomboló ár felett, vijjogva vitorláztak vagy repültek gyors szárnycsapásokkal a hullámtörés felett, és zsákmány után kémlelték az alattuk lévő zöld hullámokat. Aringthur gyorsan célra tartotta puskáját, és a lövések következtében közülük többen is a tengerbe zuhantak. Fly, Aringthur kedvenc kutyája sóvárogva nézett utánuk, és szívesen utánuk is ugrott volna a vízbe, hogy kihozza őket a partra, de gazdája mindig visszahívta, amikor neki akart rugaszkodni, mert túl magas volt a hullámtörés. Edwardnak is volt néhány mesterlövése, több vitorlázva repülő sirályt is eltalált. A két vadász versengeni kezdett egymással, és egyre távolabbra jutottak el a parton anélkül, hogy észrevették volna, hogy már milyen messzire vannak otthonról, és közben hogy telt az idő. A Nap már a zenit közelében járt, amikor mindkettejüknek már csak néhány golyója maradt, és Aringthur elismerte társa győzel

mét. Aztán azt javasolta, hogy pihenjenek le egy kicsit, amihez néhány pompás közeli tölgyfa árnyéka csalogatta őket, ahol leheveredtek a vastag, puha fűbe. Előszedték elemózsiájukat, Aringthur a sajátját is odatartotta Edwardnak, majd vadásztáskájából elővett egy palack öreg, jófajta madeirát, amivel megkínálta társát.

Aringthur minden őszinte szívélyessége ellenére Edwardnak nem sikerült a kísértet elűzni lelkéből, ami megmérgezett minden baráti szót, és Aringthurban csak azt a képmutató alakot látta, aki alattomosan nyújtja ki kezeit, hogy elrabolja tőle Ágnest. Jószágos, hálás szíve azonban szembeszegült ezzel az ellenérzéssel, mely feltornyosult benne, és emlékezetébe idézte mindazt a jótétet, amit tőle kapott, gondolatait szülei boldogságára és megelégedettségére terelte, akik minden jót Aringthurnak köszönhettek, de eredménytelenül, és mint egy rágcsáló féreg pusztította a szívét, és minden Ágnest felidéző gondolata azt a kísértetet is előcsalta, hogy egyedül Aringthur áll boldogságának útjában. A társalgás azonban minden pillanatban egyre újabb témákra terelődött, hol a tovalebegő madarakra, majd nagyobb halak rajaira, melyek játszadozva hajkurászták egymást a hullámok felett, hol pedig a távolban felbukkanó hajókra. Végül annak is eljött az ideje, hogy elinduljanak, és a vadászok megint közvetlenül a part mentén tartottak hazafelé. A part itt nem volt túl meredek, de elég magas, és inkább egy-egy különálló szikla formájában süllyedt a tengerbe, nagy körívet képezve, amit Edward levágott, miközben Aringthur a part legkülső peremét követte. Ezáltal néhány száz lépésnyire eltávolodtak egymástól, és Edward megállt, hogy bevárja társát. Ebben a pillanatban egy nagy sirály húzott el a közelében, mire lekapta puskáját a válláról, tüzelt, de elhibázta a madarat, mely továbbrepült a part mentén, és Aringthurhoz közeledett, aki türelmetlenül várta, hogy ezúttal az ő lövése legyen jobb, mint Edwardé. Puskájával megcélozta a madarat, mely ekkor a hullámtörés felé repült tovább, tüzelt, és a madár törött szárnnal pörögve zuhant a tengerbe. Aringthur győzelmi jelként kalapját lengette Edward felé a levegőben, és megfélemedezett arról, hogy a kutyájára ügyeljen, és ne engedje a madár után. Csak amikor utá-

na pillantott, akkor vette észre, hogy Fly már a hullámokkal küzd, és a szárnyaival csapkodó sirály után úszik. Rövidesen el is érte, fogai közé kapta, és igyekezett visszajutni vele a partra. Amikor az utolsó hullámtörés a part felé sodorta, szikláról sziklára ugrálva Aringthur is odaért, hogy segítsen a kutyájának, amikor a hullám odacsapja a sziklához, és a víz ne sodorja vissza magával. Letette puskáját és vadásztáskáját, és a legalsó sziklára térdelve kezét nyújtotta a kutya felé, akit a habzó hullám ekkor dobott kifelé. Aringthur utána kapott, keze azonban lecsúszott a kutya nedves szőréről, elvesztette az egyensúlyát, és belezuhant a hullámtörésbe. A visszacsapódó hullám távolabbra kisodorta a tenger felé, és amikor a felszínre bukkant, és a part felé nézett, már néhány száz lépésnyi távolságra volt onnan.

Edward észrevette, hogy Aringthur a lövést követően leereszkedett a parton, és várta, hogy megint felbukkanjon. Aringthur ebben a pillanatban ért az ár fölé, és minden erejével küzdeni kezdett a visszafelé gördülő hullámokkal szemben. Ridegen, de ugyanakkor forró izzással futott át Edward lelkén: Láta boldogságának elrablóját menthetetlenül odaveszni, de ugyanakkor jötevőjét, barátját is látta benne, amint a halállal küzd. Csak egyetlen pillanatilag viaskodott egymással jó és rossz érzése, de gondolkodásra nem volt idő, a jó angyal győzedelmeskedett, még mielőtt a kérdés egyáltalán felmerült volna. Gyorsan ledobálta magáról kabátját, nadrágját és csizmáját, néhány ugrással lefelé igyekezett, és az utolsó szikláról, elég magasról beugrott a tengerbe. Aringthur látta őt közeledni, és integetve felemelte a karját, a következő pillanatban azonban elnyelte őt a fölé tornyosuló hullám. Mint ahogyan egy delfin száguld zsákmánya után, úgy igyekezett felé Edward erőteljes karcsapásokkal az áron át, és elérte azt a pontot, ahol Aringthurt utoljára látta. Azonban hiába fürkészte szemeivel a tengert, Aringthur eltűnt. Edwardot magával ragadta a kétségbeesés. Le akart merülni a mélybe, hogy megtalálja barátját, vagy vele együtt haljon meg ő is! Még egyszer körülnézett maga körül. Valami mozgást látott a víz felszínén, egy kéz volt az, Aringthur keze. Néhány karcsapással odaért, megragadta, és a fejét az ár fölé emelte. Aringthur még nem vesztette el az eszmé-

letét, levegő után kapkodott, és hálás pillantással nézett megmentőjére, aki megragadta őt jobb felső karjánál, és szólt neki, hogy a bal kezével kezdjen evezni. Közben Edward a parton olyan helyet igyekezett kifürkészni, ahol a hullámtörés kevésbé magasra csap fel, és ahol a part nem olyan meredeken ér le a vízbe. Arrafelé tartott nagy igyekezettel, és Aringthur minden erejével könnyített erőlködésén. Az utolsó hullám most már a part felé sodorta őket.

– Adja csak a kezét, Aringthur! – kiáltotta Edward, túlharogva a sziklán megtörő hullám dübörgését és pezsgését, amely felé nyilsebesen közeledtek. A habok már elborították, a hullám előre taszította őket, Edward egy utolsó karcsapással elérte a sziklát, jobbjaival megragadta, baljával Aringthur kezét fogta, mintha vaspánt szorítaná, és a következő pillanatban az ár alattuk visszahúzódott a tengerbe. Edward felhúzta a sziklára a félig alélt Aringthurt, majd tovább a következő, magasabban fekvő sziklára, még mielőtt egy újabb érkező hullám elragadta volna.

– Hál’ istennek! – mondta bágyadt hangon, és kimerülten lerogyott Aringthur mellé, aki egyetlen szóra, egyetlen mozdulatra sem volt már képes, és alig volt annyi ereje, hogy tekintetét megmentőjére emelje. Jó ideig azonban Edward is teljesen kimerült volt, képtelen volt felemelkedni, tagjai felmondták a szolgálatot. Végül mégis sikerült annyira összeszednie magát, hogy felmászson a partra, eltántorgott a levetett ruháig, gyorsan felöltözött, vadásztáskájából előszedte a viszkis üveget, és visszament vele Aringthurhoz, aki még mindig képtelen volt megmozdulni. Edward azonban lassanként beletöltött egy-egy korty viszkít, aminek rövidesen meg is volt a hatása. Aringthur összeszedte magát, teste felmelegedett, mozogni kezdett, és rövidesen már volt annyi ereje, hogy Edward segítségével felálljon. Lelkének legmélyebb hálájával szorongatta Edward kezét, aki gondolatban némán forró hálát adott a mindenhatónak. Néhány perc ünnepélyes hallgatással telt el, de aztán Edward arra kérte társát, hogy másszanak fel egészen a partra. Ez végül sikerült is Aringthurnak Edward támogatásával, és amint felértek, mindjárt örömteli meglepetésben volt részük, mivel Fly, a kedvenc kutya boldog ugrálással rohant gaz-

dája felé. Kezdeti erőlködések után Aringthur ereje hamarosan visszatért, és odamentek arra a helyre, ahol belezuhant a tengerbe. Edward felhozta neki vadásztáskáját és puskáját a partra, aztán mindketten szaporán kiléptek, hogy felmelegedjenek, és hamarosan elérjék a parkot.

Az érzelmek hullámai mindkettejük keblében magasra hágtak, jöllehet ezek az érzelmek eltérőek voltak. Aringthur mást nem érzett, csak köszönetet, forró hálát, és minden lépéssel, amit megtett, lelke annál inkább felizzott ettől az érzéstől. Nem talált szavakat, melyek megfeleltek volna a szívének, menet közben ismételten megragadta megmentője kezét, bensőségesen szorongatta, és így szólt: – Edward, hogyan tudnám valaha is meghálálni, amit értem tett?

Edward szíve erre még hevesebben kezdett verni, mint a megmentetté, hiszen sikerült neki elkövetnie egy jótettet gazdájával szemben! Ezzel azonban nagy adósságának egy részét is vissza tudta fizetni Aringthurnak, és amint gondolta, a rosszat jóval egyenlítette ki. Volt azonban egy másik érzése is: függetlenségének helyzete Aringthurral szemben, tekintettel Ágnesre. Úgy érezte, hogy a tőle kapott jócselekedetek többé már nem kötelezik arra, hogy a legkedvesebbet, a legdrágábbat számára a világon, életének egész boldogságát áldozza fel neki. Ágnessel kapcsolatos igényét most már Aringthurra való tekintet nélkül érvényesítheti.

Közben mindketten egyre gyorsabban haladtak, a Nap melengető sugarai és a tenger felől fújdogáló szél hamarosan megszáritották ruháikat, és tartós, heves mozgástól kimelegedve elérték az erdészék házát.

– Magával kell maradnom, Edward most képtelen lennék elválni, képtelen lennék egyedül maradni kimondhatatlan hálámmal, és mégsem találok a megfelelő szavakat. Éreznie kell azonban, mennyire hálás vagyok, közelségemnek ki kell ezt fejeznie, maga derék ember, a legjobb barát, jótevőm, életem megmentője! – mondta Aringthur, és átkarolta Edward vállát, miközben beléptek az erdészházba.

Az öreg Corblair és felesége bensőséges örömmel vették észre az ablakon át a közeledőket, és elájuk siettek.

– Isten hozta, isten hozta, kegyelmes urunk! – kiáltották mindketten.

– Ez a szeretetteljes fogadtatás egyedül az önök fiát illeti, mert az életem most már az övé. Kimentett a tenger hullámai közül! – válaszolta Aringthur és kebléhez szorította Edwardot.

– Az ég mellém állt! – szólt közbe Edward.

– Mit mond Aringthur úr, kimentette életét a tengerből, talán valami szerencsétlenség érte? – kérdezte az erdész rémülten.

– Isten kegyelmezzen nekünk, hiszen ez rettenetes, hogyan történt? – szólt közbe az öregasszony, miközben beértek a szobába, és ekkor Aringthur a hála izzó szavaival elmesélte, hogy mi történt. Az erdészasszonnyal együtt letelepedett a szófára, aki az elbeszélés közben megragadta a mellette ülő fia kezét, és örömtől reszketve szorongatta, miközben szemeiből örömkönnyelek potyogtak.

– Köszönöm a mindenhatónak, hogy nekem fiamként, és jó-ságos uradnak hű szolgaként adott, Edwardom! – mondta az öreg Corblair mély meghatottsággal, miközben felállt, és Edwardot keblére szorította.

– Ne mondja többé azt, hogy szolga, mondja inkább azt, hogy barát, kedves Corblair, kötelezettségek egyedül engem terhelnek! – ragadta magához Aringthur a szót és kezét nyújtva Edwardnak így szólt:

– Az életemet köszönhetem önnek, és mindenem, amim van ezen a világon, az ön barátságát, jólétét és boldogságát kell szolgálnia. Most pedig jöjjön, drága barátom, még nem hagyhat magamra, még haza kell kísérnie, és ezen az estén társaságot kell nyújtania számomra, kérem, jöjjön velem. Ezzel Aringthur fel-emelkedett, szívélyes búcsút vett a két öregtől, majd Edwardba karolva a parkon át a kastély felé igyekeztek.

A kastélyba érve Edwardnak kényelemben kellett helyeznie magát, Aringthur a szófához kíserte, megkínálta szivarjával, felhozatta a legjobb borát, és megbízta a személyzetet, hogy gondoskodjanak a lehető legjobb vacsoráról. Aringthur minden szava, minden pillantása, minden mozdulata háláját fejezte ki Edward iránt, és egyre csak azt ismételte, hogy nincs olyan, amit meg ne tenne érte, amennyiben egyáltalán lehetősége van rá.

Jóllehet átcikázott Edward lelkén, hogy Aringthur hajlandó lenne-e Ágnes reménységét valóra váltani, és hozzásegíteni őt boldogságához, de aztán ezt a kérdést hamar megint elvetette, mert elviselhetetlen volt számára az a gondolat, hogy szerelméhez Aringthur visszalépése árán jusson hozzá. Aringthur teljes szívéllyességét és szíve jóságát kínálta fel, hogy Edward számára kellemessé tegye az estét, azonban minél később lett, annál csendesebbé és elgondolkodóbbá vált, és amint befejezték az ízletes vacsorát, fáradtságára hivatkozva kérte, hogy hazamehessen. Aringthur szívélyes búcsút vett tőle, ismét biztosította végtelen hálájáról, és végül még arra kérte, hogy visszakísérhesse az erdészházig. Edward ezt azonban a leghatározottabban visszautasította, mivel, mint mondta, ez hátrányos lehet Aringthur számára, akinek végül bele kellett egyeznie ismételt kívánságába, és elengedte őt a kastélyból.

Edward tehát hazafelé vette az irányt, a parkban azonban megváltoztatta, és rátért arra az ösvényre, amely Walcott háza felé vezetett. A gyárvároskában tizenegyet ütött az óra, amikor elérte Walcott kertjének kerítését. Mindenfelé körülkémlelt, aztán megállt. Egy hang, egy mozdulat sem szakította meg a világos, holdfényes éjszaka csendjét. Egyetlen ugrással fellendült a falra, és a következő pillanatban beugrott a kertbe, ahol gyorsan a fák árnyékába osont. Itt megint megállt, körülfürkészett maga körül, azonban semerre sem tűnt fel valami gyanús. Árnyékról árnyékre egyre közelebb osont Walcott lakóépületéhez, és megzavarás nélkül elérte annak azt az oldalát, ahol kedvesének szobái voltak. A holdfény még nem érte le a háznak ezt az oldalát, és az árnyék kedvező volt Edward számára. Óvatosan és zajtalanul Ágnes ablaka alá-

osont, és ki írhatná le a fiatalember örömteli rémületét, amikor a szürke fal előtt egy fehér papírt látott ide-oda lebegni az enyhén mozgó levegőben. Heves mozdulattal elkapta, egy levél volt, ami Ágnes ablakából egy zsinóron függött, egy levél magától a forrón szeretett kedvesétől. Mindkét kezével ajkaihoz szorította Edward, leoldotta a zsinórrol, majd visszalépett a háztól, hogy felnézzen az ablak felé. Az ablak ki volt világítva, tekintetét mozdulatlanul hosszasan a fényre meresztette, azonban valami árny csak nem akarta elárulni a szeretett lány jelenlétét. Edward ott állt és vára-kozott, de mindhiába. Ágnes nem mutatkozott, helyette azonban hirtelen egy másik, számára ismeretlen hölgy alakja bukkant fel a fényben. Még nem nézett ki az ablakon. Edward gyorsan a ház mellé ugrott, a fal mellett sietve visszaosont a kertbe, majd nem-sokára ugyanazon a helyen, mint idefelé jövet, átmászott a kerítésen.

Míntha a levélben élet lett volna, úgy reszketett Edward örömtől remegő kezében. A szerelemtől izzó ifjút üzte az igyekezet, hogy egyre kevesebb másodperc legyen hátra, míg szemei szobája lámpájának fényében megláthatják a szeretett, drága kéz-írást. Rövidesen elérte a fasort, ahonnan már ellátott az erdészház-ig, és remélte, hogy annak ablakai sötétek lesznek, de csalódnia kellett. Még világosak voltak, és már messziről felismerte anyját, amint ismételten odalép az ablakhoz.

– Hál’ istennek, hogy visszajöttél, már kezdtünk félni, hogy valami történt veled, drága Edwardom, mondta az erdészasszony a fiának, amint belépett a szobába.

– Sokáig voltál az uraságnál – vetette közbe az öreg Corblair, és megrázta Edward kezét – bárcsak ne ártson meg neki a baleset, nem annyira edzett, mint a magunkfajta. Derék fickó vagy, de nem gondolod, hogy egy kicsit aggódhatok is érted? Persze egy Corblair vagy, akinek nem árt, ha egy kis víz éri a bőrét. Tényleg olyan magasra csaptak a hullámok?

Ezzel az öreg a szófaig kísért a fiát, majd egy intéssel, hogy ő is ugyanazt tegye, leült a karosszékébe.

– De kedves Corblair – mondta az asszony, miközben kezét az öreg vállára tette, Edward bizonyára igen fáradt, és jót tenne neki, ha rögtön lefeküdne, gondolj csak a rettenetes erőfeszítésre a hullámok ellenében úszva!

– Ah, még mit nem, még hogy fáradt! Egy olyan erőteljes, egészséges fickó, mint amilyen Edward, nem lesz fáradt – válaszolta az öreg, de azért mégis felemelkedett, és így szólt a fiához: – Csak nem érezte magát rosszul Aringthur, amikor otthagytad?

– Ó nem, sőt ellenkezőleg, derűsebbnek és egészségesebbnek tűnt, mint egyébként – válaszolta Edward, és aztán jó éjszakát kívánt a szüleinek.

– Neked nem is kell jó éjszakát kívánni, aki olyan jól és derekasan töltött el egy napot, mint te a mait, annak az álmát minden bizonnyal megáldja az ég – mondta az erdész, majd miután megvárta fia kezét, bensőséges melegséggel még hozzáfűzte:

– Nos, hát jó éjszakát, Edwardom!

– Edward néhány ugrással fenn termett a szobájában, reszkető kezekkel meggyújtotta a lámpát, előkapta a levelet a zsebéből, és miközben feltörte a pecsétet, az ajkaihoz szorította. Aztán a lapot odatartotta a lámpa fényéhez, fölé hajolt, és olvasni kezdte:

A szívedhez repül most Ágnes, egy levél formájában!

Edwardom, fogságban tartanak itt engem, éjjelnappal őriznek, hogy elválasszanak tőled, a szerelmemtől, de kinek is lehetne hatalma a szívem felett, rajtad kívül, mindenem? Veled vagyok, veled lennék akkor is, ha elásnának a Föld mélyére!

Apám megfigyelt bennünket, amikor a szigeten voltunk, és megpróbálja haraggal, kegyetlen szigorral leküzdeni irántam érzett érzelmeimet, melyek azonban annál hatalmasabban törnek fel szívemből, és véde

keznek az egész világgal szemben. Többé már nem titkok többé, és soha többé nem is lehetnek azok. Hála istennek, végre megszabadultam a színleléstől!

Aringthur apámtól megkérte a kezem, és ezzel keblemben az iránta érzett őszinte és hálás barátságomat fojtotta meg. Most már nem marad más benne, csak az, ami a tiéd, egyedül hozzád tartozik, a szerelmem! Nem láthatlak, de írnom kell neked, muszáj hallanom rólad, el kell viselnem valahogy ezt az életet! Harrietet, a mi hűségese Harrietünket eltávolították mellőlem, szívem szavait ennek ellenére nem tudják távol tartani Edwardtól, késő éjszakákon felé szállnak, amikor Ágnese felé küldi üdvözlését a világos ablakon át. Látlak-e még valaha? Tekintetem körülölelheti még kedves alakodat? Nénikém mindig olyan későig nálam marad! Gondoltál az utóbbi időben megint M. hercegre? Ő most az én reménységem! Fogod-e Ágneseidet ugyanúgy kedvelni, ha semmi mást nem hozhat magával, mint saját magát? Ó, bárcsak hatalmamban lenne minden boldogságot olyanak teremteni, mint amilyennek lennie kell, hogy valóságos, igazi boldogság legyen a te számodra is, szerelmem!

Tudhatod, mennyire szívesen adnám minden csepp véremet, ha azzal életed egét felhőtlenné tehetném!

Igen, Edward, a te szerelmed magában rejti a boldogságot az én számomra is, gazdagabbat, szebbet, pompásabbat, mint a világ minden kincse, és mindent, mindent elvehet tőlem a sors, csak ezt hagyja meg nekem, és akkor egyáltalán nem fogom érezni, ha elvesznek tőlem bármit. Ó, szerelmünket bárcsak mindig boldogság tölthetné be! Mert ha semmi örömet, semmi boldogságot nem nyújt, akkor csak nyomorúságban és sivárságban van részünk, mert nincs átmeneti lehetőség a kettő között. Ma képtelen vagyok elszakadni tőled. Tiszta örültség, hogy másról sem tudok írni ne-

ked, mint szerelmemről, de láthatod, szívem Edwardja, ezzel minden bölcsességemnek is vége, magába foglalja minden tudásom, akaratom, tevékenységem. Írj rövidesen Ágnesednek, ó, mennyire kívánom szavaid! Holnap este ugyanazt a zsinórt néhány hozzád szóló szóval le fogom eresztetni, amelyik ezt a levelet eljuttatta neked.

Bárcsak már holnap este lenne! Ceruzával kell írnom, hogy minden pillanatban használni tudjam, ha egyedül vagyok. A papír gyűrődésein láthatod, hogy Ágnesednek hányszor kellett elrejtienie ezt a szerelmi üzenetet. Most este van, nénikém éppen most hagyott magamra, Galambod most gyorsan süllyed alá a zsinóron, és ide-oda libben az éjszaki szellőben, míg kedvesem hűséges keze ki nem szabadítja, és ajkaira, szívére szorítja! Jó éjszakát Edwardom, álmodj szépeket Ágnesedről, és az ő hűséges, bensőséges szerelméről!

Viharos érzelmekkel szorította Edward a papírt mindkét kezével keblére, boldogan emelte az ég felé tekintetét, ajkait újra meg újra a drága kézírásra szorította, aztán megint elmerült a levél tartalmában.

– Igen, tényleg rólad akarok álmodni, Ágneském, éber álommal, Edwardod egyetlen gondolatát sem rabolhatja el tőled ez az éjszaka! – szólalt meg végül Edward, majd gyorsan előszedte írószerszámát, leült az asztal mellé, hogy az éjszakát gondolatban együtt töltse szerelmével.

– A szerencsecsillagunk hanyatlóban van! – mondta másnap reggel korán Worm könyvelő Walcottnak, aki az írópult melletti vasládán ült, és alsóajkát elgondolkodva ujjai között tartotta. – A tőkék felmondása emelkedő tendenciát mutat, az elmúlt hét során körülbelül újabb tízezer fontot mondtak fel. Ez közismertté fog

válni, és hitelezőinket pánikszerű rémület ragadja magával, és ha...

– Ki ne mondja, Worm! – vágott Walcott a szavába – ami ennek következménye lenne, azt magam is tudom. Azonban annak átgondolása, hogy erre ne kerüljön sor, a maga feladata.

Worm megrántotta a vállát, és hallgatagon maga elé bámult. Walcott is némán ült ott összevont szemöldökkel, mintha azok görcsösen össze akarnák szorítani koponyáját, hogy viharos gondolataitól ne robbanjon szét.

– Az a feladat, hogy idehaza a hitelünket újra élénkebbé tegyük – kezdett bele Worm félhangosan némi szünet után, mintha magában beszélne, aztán merev tekintetét Walcottra emelve, folytatta:

– Nagy kiadások, nagy pompa a világ szeme előtt gyors, hatásos eszköz, hogy megállítsuk hitelünk zuhanását. Néhány olyan ünnep, amit errefelé még nem láttak, túlsordulást eredményezne kasszáinkban.

– Úgy van, Worm, csak már kezdené találékony gondolatait tettekre váltani. Ez hát a megoldás, olyan fogadást akarok adni, amiről még unokáink is beszélni fognak! – válaszolta Walcott felugorva, és megszorongatta a könyvelő kezét.

– Ahhoz azonban, hogy az unokák is beszélni tudjanak róla, előbb a gyerekeket kell kiházásítani! – vetette közbe Worm – és egy olyan vő, mint Aringthur, többet használna hitelünknek, mint az összes többi szükségmegoldás. Nem akarja őt személyesen meghívni? Talán kedvező alkalom lenne arról beszélni vele, hogy Ágnes kezét az Ön részéről megkaphatja.

– Igenis, Worm, magának mindig igaza van. Ágnes fogsága éppúgy távol tartja őt Aringthurtól, mint attól a szélhámos Corblairtól, és ha az eltűnik a szemei elől, eltűnik az értelméből, majd rászokik, hogy nélküle létezzen.

– A vasat addig kell ütni, míg tüzes – mondta Worm bátorítóan, aztán fontolgtatva még hozzáfűzte: – Bárcsak az őrnagy kitaratana az elképzelése mellett!

– Őt is magam fogom meghívni, és fia számára újabb reményeket fogok kelteni Ágnessel kapcsolatban. Látogatásai ritkultak az utóbbi időben, utasításom és parancsom ellenére, hogy barátságosan kezelje, Ágnes viselkedéséből mégis kitűnt, hogy ellenére van. Estefelé elhajtok Osburne őrnagyhoz, akkor bizonyára otthon találom. Aringthurnál még a délelőtt folyamán látogatást tehetek – mondta Walcott felélénkülve. Worm még azt is megjegyezte, hogy a közelgő fogadással kapcsolatos meghívókat amilyen hamar csak lehet, szét kell küldeni a környéken, és néhány cikket is meg kellene jelentetni az újságokban, melyek felhívják a figyelmet az ünnep nagyszerűségére. Walcott rögvest meg is bízta őt, hogy saját maga írja meg ezeket a cikkeket, és azonnal jelentesse meg a nyilvános lapokban, melynek során az ünnep időpontját három héttel későbbre teheti. Aztán átment a lakóépületbe, a leggondosabban felöltözött, hintójába ült, és elindult Aringthurhoz.

XI.

Walcott Aringthurnál. Fejfájás. Ünnepi előkészületek. Vágyakozás. Boldogító hír.

A goldspringi kastély előtt Bernard komornyik fogadta Walcott urat, és fogadta azt a megbízást, tudakolja meg, hogy a ház ura otthon van-e. A gyáros nagy feszültséggel várta a választ, mert tudta, hogy Aringthur az ő látogatását csak Ágnes iránti szerelme, nem pedig az ő személye miatt fogadná. Nagyon tartott tőle, hogy elutasításban lesz része, de annál nagyobb volt az öröme, amikor Bernard visszatért, és arra kérte, szálljon ki, mivel gazdája örömmel várja. Ez jó előjelnek tűnt kívánságai és reményégei szempontjából, homloka már hosszú idő óta nem hir

dethette hangulatának ilyen pompás tündöklését, mint abban a pillanatban, amikor Aringthur szobájába lépett.

– Már régen megfosztott bennünket attól a szerencsétől, hogy házukban üdvözölhessük, így kénytelen voltam saját falai között rátámadni önre, hogy meggyőződhessenek róla, hogyan érzi magát – mondta Walcott szívélyesen és bizalmasan, szavait mértékletesen udvarias mozdulatokkal és mély tisztelettel kísérve.

– Örömmel üdvözlöm, Walcott úr. Kellemes meglepetés számomra, hogy közvetlenül öntől tudhatom meg, tisztelt hozzátartozói hogyan érzik magukat. Ágnes kisasszony már napok óta nem látogatja a parkot, gyengélkedik talán? – válaszolta Aringthur, miközben Walcottot a szófához kísérte.

– Egy könnyebb meghülés miatt néhány napig a szobát kellett őriznie, de hál’ istennek megint teljesen jól érzi magát. Egy olyan egészséges, friss lány, mint Ágnes, nem betegszik le egykönnyen. Bizonyára nagyon boldog lesz, ha közölhetem vele, hogy Aringthur úr nagyon hiányolta – mondta Walcott, jelentősen meghajolva.

– Mi van a tengeren lévő szigetével, kinyíltak már a rózsák? – terelte másra a szót Aringthur, kitérve Walcott hízelgő szavai elől.

Walcott erre összerezdült, és zavart pillantást vetett Aringthur felé, de aztán ugyanolyan gyorsan össze is szedte magát, és így válaszolt:

– Pompásak, pompásak, de miért nem jön át hozzánk, és nézi meg saját szemeivel a virágokat? A közeljövőben azonban a sziget ünnepi ruhát fog öltetni, és annak meglátogatása elől nem térhet ki, tisztelt barátom. Szándékomban áll ugyanis három hét múlva valamennyi közeli és távoli barátomat meghívni, hogy velük együtt töltsék el egy boldog tavaszi estét. Képzletben búbajos déli vidékekre helyezzük át magunkat, és egy éjszakába nyúló olaszos ünnepet tartunk. Mostani látogatásomnak részben az volt az indítéka, hogy saját nevemben, de különösen hölgyeim nevében felkérjem, tiszteljen meg bennünket jelenlétével ezen az

ünnepélyen. Nem utasíthatja vissza, Ágnesem szívélyesen meghívja önt.

Walcott ez utóbbi szavainál Aringthurnak arcába szökött a vér, és ez a pír láthatóvá tette pillanatnyi zavarát, Walcott azonban, aki ezt belső örömmel vette észre, gyorsan segítségére sietett, és így folytatta:

– Meghallgatja közös kívánságunkat Aringthur úr, nem igaz?

– Felgyülemlett üzleti ügyeim társasági kapcsolataim feladására készítenek, ezért bármennyire is sajnálom, nem ígérhetem meg, hogy élni fogok a meghívásával – válaszolta Aringthur látható heves belső megindultsággal.

– Úgy tűnt, Walcott csak egy ilyen pillanatra várt. Ábrázata túlradó érzelmek és fenntartás nélküli odaadás vonásait öltötte magára. Kezét ünnepélyesen Aringthur karjára tette, bizalmasan a szemeibe nézett, és lágy, érzelmes hangon így szólt hozzá:

– Aringthur úr, miért nem vagyunk nyíltak egymással szemben, szükségtelen hallgatással miért tartjuk távol magunkat egy olyan boldogságtól, melyben annyi szív részesedik?

– Aringthur láthatóan megrémült Walcott szavaitól, mivel azok olyan húrokat pendítettek meg szívében, melyek hangjai már annyi szenvedést és bánatot okoztak neki. Megragadta Walcott kezét, félbe akarta szakítani őt, de az folytatta:

– Kérem önt, Aringthur úr, az ön saját, és gyermekem érdekében, hallgasson végig nyugodtan! Egy ilyen pillanat, mely nagy boldogság vagy tartós szenvedés eldöntésének lehetőségét hordozza magában, talán soha többé nem következik be. Engedje meg, hogy elfogadott szokások ellen vétkezzek, hogy két nemes szív végtelen boldogság felé vezető útját egyengethessem. Ön szerette Ágnest és még most is szereti, és az ő szíve egy tapasztalatlan, szűzies kedély minden bensőségesseggével kedveli önt. Tudom, hogy tapasztalatlanságában, szívügyek ismeretének hiányában elutasította az ön házassági ajánlatát, de ezért ne vonja

meg tőle a szerelmét, asszonyként majd ezerszeresen fogja jóvátenni a szüzlány akaratlan tévedését.

Ezekkel a szavakkal Walcott megszorította Aringthur kezét, és elfogulatlanul, kérdően tekintett rá.

– Walcott úr, ön olyan témát érint, amit ajkaimtól örökre távol akartam tartani, mivel azonban ön ezzel kapcsolatban tévedésben van, és ennek következtében az én eljárásom az ön szemében árnyékot vet rám és Ágnesre, ezért nem fogok magamba fojtani ezzel kapcsolatban egy közelebbi felvilágosítást: Ágnes nemes, angyalian tiszta szíve már nem szabad!

Walcott összerezett és elsápadt. Nem számított rá, hogy Ágnes Edward Corblair iránt érzett szerelméről Aringthurnak tudomása van. Zavart hangon ezért így szólt:

– Butaság, gyermeki ostobaság! Remélem, nem hiszi azt, Aringthur úr...

– Ágnes jegyben jár, és bárki is legyen szívének boldog kedvese, minden bizonnyal méltó az ő szerelmére.

Súlyos terhektől szabadult meg Walcott lelke ezeknél a szavaknál, ismét szabadabban fellélegzett, és így szólt:

– Egy gyermeki flört, amibe teljesen tudatlanul keveredett bele londoni tartózkodása során, és ami fiatal, fogékony kedélyének szórakozást nyújtott, körülbelül annyit tesz, mint amikor egy lány elolvassa az első szerelmes regényt, és szerintem meg sem éri a fáradságot, erről beszélni vele, és elmagyarázni neki az ilyen játszadozás balgaságát. Túl tisztességes ahhoz, hogy ezt ne látná be magától is.

– Mennyire alábecsüli ön ezt az angyali lényt, mennyire kevésbé ismeri saját lányának nemes, szép és erős lelkét, amely mindent, de tényleg mindent, amit az emberek szerencsésnek neveznek, szívesen és visszavonhatatlanul hajlandó feláldozni szerelméért. Igen, Ágnes egy angyal, és ő érte hajlandó lennék akár koldussá is válni! – mondta Aringthur mély megrendüléssel, és izzó tekintetét mély bánattal és lemondással lesütötte.

– Nem kell önnek koldussá válnia, Aringthur úr, Ágnes keze az öné, és semmi oka sincs rá, hogy ezt titokban tartsa a világ előtt! – kiáltotta Walcott ekkor határozottan, és megragadta Aringthur kezét. Döntse el esküvőjük napját!

Mintha magának az ördögnek hangja érte volna el, úgy zök-kent ki Aringthur gondolataiból, és nagy, sötét szemeit döbbenten és megvetéssel emelte annak a lénynek az apjára, akit mindenek felett tisztelt és imádozott.

– Walcott úr! – sziszegte megborzongva – azt akarja, hogy a lánya hajlandósága és akarata ellenére legyen a feleségem?

– Ne értse félre a szavaimat, Aringthur úr! – vágott közbe Walcott gyorsan – drága Ágnesem hajlandóságával és akaratával fogja ön az ő kezét megkapni, és az én legbensőségesebb áldással. Öntől függ, egyedül az ön kezében van, hogy megnyerjen egy bátortalan leányszívet, és ki tudna ezen a világon ellenállni az ön lánykérésének, és inkább szívesen széttépni azért egy könnyű és értéktelen béklyót?

– Ágnes szíve képes erre, Walcott úr! – válaszolta Aringthur ünnepélyesen. Csak egy olyan nemes, hatalmas és erős szív, mint az övé, képes ilyen rendíthetetlenül, megváltoztathatatlanul és hűségesen szeretni.

– És egy ilyen szív azt az embert, akinek gyermeki alázattal adta oda magát, kevésbé fogja boldoggá tenni, de nem fog ennek ellenére mégis a tulajdonává válni? – fontolgatta a dolgot Walcott most már mérsékelt hangon és olyan tekintettel, ami Aringthur válaszával kapcsolatban bizonytalanságra utalt.

Aringthur szemrehányóan tekintett rá, majd komoly hangon válaszolt:

– Nem ismer engem, Walcott úr, különben többet nézne ki belőlem. Ágnes boldogsága az egyetlen törekvésem. Ezt a boldogságot csak szívének szabad választásával találhatja meg, és azért, hogy hozzásegítsem őt ennek a boldogságnak az eléréséhez, magam sem riadnék vissza semmiféle áldozattól, ha erre lehetőségem

lenne. Ne lépjen fel Ágnes kívánságaival szemben, mert ezzel vigasztalhatatlanul boldogtalanná tenné gyermekét. Ígérje meg nekem, Walcott úr, hiszen mit sem ér a világ minden kincse, ha a szív elégedetlen!

Ezekkel a szavakkal Aringthur megragadta Walcott kezét, és kérlelőn a szemeibe nézett, aki azonban melegen megszorongatta az övét, és mély érzésekkel teli hangon így szólt:

– És ha Ágnes szabad választása önre esne?

– Walcott úr, erről az ügyről már eddig is többet beszéltem, mint amennyit akartam. Többet, mint amennyi hasznos a számomra. Most már ismeri a nézeteim – válaszolta Aringthur komoly meghajlással, amivel egyúttal határozott kifejezésre juttatta azt a kívánságát, hogy a társalgást tereljék más témákra. Walcott szokásos ügyességével engedve a figyelmeztetésnek erdők, mezők és kertek után érdeklődött, politikáról, parlamentről, piacokról és versenyekről beszélt, és végül, amikor már elbúcsúzott, még egyszer kérte, ha Aringthurnak lehetősége lenne rá, ne nézze le az előttük álló ünnepséget.

Aringthur lekísérte egészen a kocsiiig, ott kérte, alkalomadtán ajánlja őt a hölgyeknek, és bánatosan Ágnesre gondolva nézett utána, míg a kocsi el nem tűnt a park sötét zöldjében a szemei előtt.

Ezen az estén Ágnes egyedül üldögélt nénikéjével a teázó asztalnál, mivel Walcott W.-be utazott, hogy elvigye Osburne ör-nagynak a meghívót, és egyeztesse vele terveit.

Amalie bátyja utasítására annyiban valóban átvette unokahúga felügyeletét, hogy a korábbiaknál kitartóbban nyújtott társaságot neki, egyúttaluk alatt azonban került minden utalást Corblairrel való kapcsolatára, mivel tiszta szívből úgy érezte, hogy nem tudna szemrehányást tenni neki ezért, és Walcottra való tekintettel sem akart nyíltan véleményt nyilvánítani. A társalgás vacsora közben nagyon gyér volt. Amalie közölte unokahúgával, hogy bátyja néhány héten belül valamennyi barátja és ismerőse számára nagy

fogadást szándékozik adni, és erre a meghívókat már a következő napokban szélteben-hosszában szét fogják küldeni. Ágnes megörült ennek a hírnek, mivel tudta, hogy Amalie az ünnep kezdetéig nagyon el lesz foglalva az előkészületekkel, és kevésbé kitartóan tud majd a közelében tartózkodni. Bármennyire is kedvelte nénékét, és bensőségesen szerette is, mégis elviselhetetlen volt számára az a gondolat, hogy felügyelete alatt áll, és különösen azért tartotta elviselhetetlennek és zavarónak ezt, mert levelezését Edwarddal csak nagy megszakításokkal tudta folytatni. Amalie ezen az estén szokatlanul hosszasan maradt ülve az asztalnál, unokahúga pedig annyira vágyódott vissza a szobájába! A néni végre felemelkedett, Ágnes fejfájásra hivatkozott, hogy ne kelljen elkísérnie a szalonba, Amalie pedig homlokára adott csókkal elengedte, miközben megígérte, hogy lefekvés előtt még benéz hozzá.

Mennyire vonzotta Ágnes szíve őt a szobáiba, milyen pillekönnyed léptekkel igyekezett, hogy odaérjen, milyen sebesen dobta le magáról vállkendőjét, és sietett íróasztalához! Reszkető igyekezettel elővett belőle egy levelet, egy gombolyag zsinór végével átkötötte, majd átszaladt vele a hálószobába, a nyitott ablakhoz. Tekintete keresve végigfutott a kert holdfényes, és a ház árnyékától sötétben lévő részén. Sehol semmiféle mozgás, sehol egy emberi alak, sehol sincs Edward, a szeretett Edward! A levél leereszkedett a ház mellett, a föld felett ide-oda lengett a zsinór végén, amit odafent az ablakpárkányhoz rögzített. Karjaira támaszkodva messzire kihajolt, és kutatva fürkészte végig a kertet, hön áhított kedvese azonban még nem mutatkozott. Ámde mégis, jobbra, távolabb, a magas fák csoportja alatt, ott most éppen volt valami mozgás, Ágnes egészen határozottan látta, gyorsan integetni kezdett batiszt kendőjével az ablakból, és Edward azonnal felismerte, mert szinte repülve rohant az árnyék oltalmában az ablak alá.

– Ágnesem, életem! – kiáltotta tompított hangon, és mindkét kezét könyörögve emelte kedvese felé.

– Edward, Edwardom, ó, bárcsak leugorhatnék hozzád! – kiáltotta Ágnes szintén halk hangon, és mélyen kihajolt az ablakból, miközben Edward leoldotta a levelet a zsinórról, és helyére kötött egy másikat. A következő pillanatban Ágnes kezei által húzva gyorsan emelkedett fel hozzá a magasba, majd ajkához érintette, és eltüntette keblében.

– Köszönöm, Edward, ezer és ezer szívből jövő köszönet érte, ajkaim bárcsak át tudnának adni neked ennyi köszönetet! – suttogta lefelé hozzá, és hamvas karjait vágyakozva nyújtotta felé.

– Mennyei boldogságom, Ágnes, hát nincs semmi lehetőség arra, hogy találkozzunk? Tovább már képtelen vagyok elviselni nélküled!

– Tűnj el, tűnj el gyorsan, Edward, apám kocsijának hangját hallom az udvaron, a nénikém pedig a folyosón közeledik. Jó éjt kedvesem, jó éjt Edwardom!

Ezekkel a szavakkal Ágnes eltűnt az ablakból, és Edward a kert árnyékos része felé menekült.

Néhány pillanattal később Amalie belépett unokahúgához a szobába, hogy érdeklődjön, alább hagyott-e fejfájása, és egyúttal jótekingő éjszakai pihenést kívánjon neki. Ágnes a szófán ült, és fejét kezére támasztva az oldalkárpitnál pihent. Orcái izzottak, szíve viharosan vert, és keblei az éppen odarejtett levéllel együtt szaporán pihegték fel, s alá.

– Hogyan érzed magad, Ágneském? – kérdezte a néni gyengéden, miközben halkán odalépett hozzá, és kezét finoman a vállára tette.

– Jobban vagyok, kedves nénikém, egy kis pihenés segít rendszerint a leggyorsabban – válaszolta Ágnes halkán, és megcsókolta Amalie kezét anélkül, hogy felnézett volna rá.

– Látható is rajtad, mennyire forró a fejed. Ne készíts nekem egy ecetes borogatást?

– Nem, nem drága nénikém, ha nyugton maradok, hamarosan elmúlik majd.

– Gyere, kibontom a hajad, az is könnyíteni szokott!

– Köszönöm, de most inkább ne, lefekvés előtt majd kibontom magamnak, hagyjál csak pihenni egy kicsit, drága nénikém, válaszolta Ágnes, miközben megszorította a kezét.

– Nos, hát akkor jóéjszakát és javulást, gyermekem! – mondta Amalie, Ágnes orcájára nyomva egy pusztit, aztán még hozzáfűzte: – Istenem, milyen forró vagy! Maradj csak nyugodtan fekvé! Aztán gyengéden megsimogatta kedvence puha haját, és csendben kiment a szobából.

Az ajtó becsukódott a néni mögött. Ágnes boldogságtól sugárzó tekintettel és mélyet sóhajtva felemelte a fejét, és ugyanakkor mindkét kezét a keblében rejlő levélre szorította. Aztán odasiett a bejárathoz, hallgatózott, kicsit megnyitotta az ajtót, kifürkészett a folyosóra, aztán csendben megint becsukta.

Ekkor előkerítette a levelet, mindkét kézzel ajkaihoz szorította, miközben felbontotta, leereszkedett az íróasztal mellé, majd olvasni kezdte:

Térden állva köszönöm neked Ágnesem szerelmes szavaidat! Hogyan is találhatnám meg a megfelelő szavakat, életem boldogsága, hogy ezt a köszönetet teljes egészében és erősségében ki tudjam fejezni? Egész életem egyetlen hálaima lesz éretted! Most lehunyta édes, drága szemeidet, és angyali lelked közelebb került hazájához, ó, vigyél magaddal engem álmaidba, engedd, hogy előtted térdeljek, engedd, hogy imádjalak, te szent égi tünnemény! Most nem érzem a szenvedést, amit Edwardod kedvéért kell elviselnem, bárcsak már most megválthatnálak tőle teljesen! Az ég azonban kegyes volt hozzánk, és egy lépéssel közelebb vezetett bennünket boldogságunkhoz, örven-dezz velem együtt, Ágnesem, hiszen nélküled nincs

számomra öröm! Tudd meg hát, jó csillagunk hogyan világított le rám! Aringthurnak ma vissza tudtam fizetni adósságom nagy részét a mindenható segítségével. A biztos haláltól mentettem meg! Belezuhan a tengerbe, a hullámok messzire kisodorták, én utána ugrottam, és félig aléltan szerencsésen sikerült visszahoznom a partra. A vele szemben fennálló kötelezettségeim már nem köteleznek engem annyira a szolgálatába, melyben soha nem lehattél volna az enyém. Apám tud a szerelmünkről, és szigeti találkozásunkról is, ismeri azonban Aringthur irántad érzett szenvedélyét is, és azt is tudja, hogy röviddel ezelőtt apádtól megkérte a kezdet. Apám nézeteit, alapszabályait nem kell elmondanom neked ahhoz, hogy megértsed, előbb kísérné utolsó útjára koporsómat, mintsem hogy beleegyezzen, hogy egy Corblair gazdája vágyainak útjába álljon. Egyértelmű és visszavonhatatlan szavakkal választás elé állított, vagy lemondok szerelmedről, vagy többé nem lehetek a fia. Döntésem nem közöltem vele. Csak egyetlen hatalmat, egyetlen jogot, egy uraságot ismerek el magam felett, és az te vagy, Ágnesem, csak hozzád, egyedül hozzád tartozok testen és lélekben. Gondoltam M. hercegre is, írni fogok neki, és igénybe fogom venni ígéretét. Skócia hegyei között, ahol oly gyakran kísért kedves képed, ott kell boldogságunknak kivirágoznia. Hagyd a csudába a gazdagságod, kedvesem, hűségem ezerszeresen pótolni fogja azt!

Aringthur fizetni akar nekem az életéért, boldoggá akar tenni, de ugyanakkor el akarja rabolni Ágnesem. Hálája milyen hamar érne véget velem szemben, ha megtudná, hogy a vetélytársa vagyok! Semmit sem akarok tőle, semmit sem fogok elfogadni, de még gondolatban sem fogok Ágnesemről lemondani a javára. Ha irántad érzett barátsága igaz lett volna, és nem kellett volna megmentenem az életét, drága Ágnes,

akkor erős hatalmak álltak volna közénk, így azonban már semmi magasabb kötelezettség sem választ el bennünket, a világ, az emberek pedig nem választhatnak szét bennünket. Rövidesen írni fogok a hercegnek. Már reggeledik, soraimat azonban még be akarom fejezni, mivel nem tudom, holnap marad-e egyetlen szabad percem, hogy Ágnesemnek írjak. Bárcsak a meghitt éjszaka megint kiszorítaná az irigy nappalt, és barátunk a Hold a fülemülék dalai kíséretében utat mutatna nekem az ég felé! Amint a hajnal pírja felizzik, gondolatban kedves kék szemeid ébredésre csókolom. Érezned kell, ha igaz, hogy az együtt érző lelkek egymás iránti vágyaikban még a távoli pólusok felől is egymáshoz közeledni, egyesülni tudnak. Álmodj édesen angyal leánykám, és tedd boldoggá holnap ismét Edwardodat szerelmes szavaiddal!

Mindörökre tiéd, Edward!

Egy könnycsepp gördült le Ágnes szeméből, és megnedvesítette a levelet, amint fölé hajolt, és kezével megtámasztotta homlokát. Így ült ott hosszasan gondolatban együtt szerelmével, akinek hűséges képe visszatekintett rá a levélből.

– Igen, Edward, a tiéd vagyok, akkor is, ha együtt kellene nyomorognom veled, és az egész világ kitaszítása miatt – szólalt meg végül, és ajkait bensőséges érzelmekkel a papírra szorította. Aztán gyorsan összehajtogatta, átöltözött és a levéllel a szívében nyugovóra tért.

Sok száz meghívót küldtek szét mindenfelé az országban Walcott közelgő fogadására, az újságok nagyszabású előkészületekről írtak, valamint a hatalmas költségekről, amit Walcott állítólag vendégei szórakoztatására fog fordítani. Walcott egész birtokán élénk élet folyt. A lakóépületet a legalsótól a legfelső szín

tig a lehető legpompásabban és legizlésebben dekorálták, újjá alakították a kertet, különféle mesterséges vízesésekkel és szökőkutakkal díszítették, a füves területek egyikén nagy kínai pavilon épült, hogy a táncoló fiatalságot könnyű, kecses oszlopok által tartott tető védje, hogy élvezni tudják a tavaszi estét. Pihenőhelyek készültek a hullámszó, duruzsoló tömeg számára, valamint bizalmas, titkos helyecskék a csendes örömeit kedvelőknek. A legnagyobb gondot a szigetre fordították, hogy kibontakoztassák a művészetek és a természet minden báját, és a közeli partvidék valamennyi csónakját és ladikját az öbölbe vitték, hogy a vendégek rendelkezésére álljon. Egész rakományok érkeztek tarka gázlámpákkal, asztali és konyhai étkészletekkel, mindenféle étellel, és egy költséges tűzijátékhoz szükséges anyagokkal. Mindenféle szakmák munkásainak százai foglalatostkodtak az előkészületekkel és berendezkedéssel, és napról napra kíváncsiskodók tömegei érkeztek a környékről, hogy megcsodálják a költséges erőfeszítéseket, amit a gazdag Walcott tett egyetlen estéért, amit barátai szórakoztatására szándékozott fordítani.

Worm könyvelő számítása helyesnek bizonyult, hiszen nemcsak a tőkekölcsönök felmondása maradt abba, hanem napról napra megint fokozódott azoknak az embereknek a tolongása is, akik pénzeiket akarták befektetni Walcottnál, és Worm valamilyenük azzal a megjegyzéssel fogadta, hogy rájuk való különös tekintettel, megkülönböztetett jóindulattal veszi át pénzüket.

Aringthur hiába várta Ágnes megjelenését a parkban ebben az időben, amikor korán reggel a Nap fénye átvillant a lombok között, és a madarak legvidámabb dalait csalta elő erdőben és ligetben. Tekintete hiába kutatott arrafelé, amikor a naplemente vörösre festette az ég alját, nyugalom és békesség telepedett a tájra, a hajnali napsugár fénye nem érte el borús szívét, a madarak vidám énekei sem jutottak el oda, és az est nyugalma és békéje sem boldogította a lelkét, mert élete napsugarát, szíve boldogságát, Ágnes, a forrón szeretett Ágnes nem láthatta. Távolmaradásának okát nem ismerte. Értesüléseket szerzett, és megtudta, hogy nem betegség bilincseli otthonához, tehát szándékosan kerüli a parkot,

de mi lehet ennek az indítéka? Újra meg újra felmerült benne ez a kérdés, és minden újabb reggelen, minden közeledő este során abban reménykedett, hogy a választ Ágnes saját ajkairól hallhatja. Ő azonban nem jelent meg. Az utána érzett vágy azonban óráról órára fokozódott Aringthur keblében, és az a gondolat, hogy kedvenc helyét, a parkot miatta nem látogatja többé, hogy aggodalmasan kerüli a vele való találkozást, elviselhetetlen volt számára.

Olykor Bernardot akarta átküldeni hozzá, hogy érdeklődjön távolmaradása iránt, olykor pedig írni akart neki, sőt arra is készítést érzett, hogy elmenjen hozzá, de aztán Walcott utolsó látogatása során mondott szavai jutottak eszébe, és minden olyan lépéstől visszariasztották, amiből Ágnes keze iránti törekvéseire lehetne következtetni. Amikor azonban az éjszaka fátyla borult a Földre, engedett vágyakozásának, és utat engedett szíve követelésének, hogy az imádott lány közelébe kerüljön, ablaka felé pillantson, és elküldje neki lelke forró üdvözlését. Az öböl felől fellátott Ágnes szobáihoz, és esténként arrafelé vette magányos útját, és ahol mindaddig ott maradt, míg az ablakok elsötétedtek, és gondolatban édes álmokat kívánt a szeretett lénynek. Mennyire boldoggá tette, ha hosszas várakozás után bár csak a távolból Ágnes alakját megpillanthatta az ablak világos fényében, ahol minden este szinte ugyanabban az órában hosszabb-rövidebb időt szokott eltölteni, és milyen boldogan üdvözölte minden árnyékát, ami elshant az ablak mögött.

Az ünnepség előtti nap estéje közeledett. Már tíz óra volt, és Walcott házában, a kertben és a szigeten még mindig serényen folyt a munka. Edward a szokott helyen beugrott a falon át a kertbe, hogy aztán lehetőleg észrevétlenül elérje a kedvese ablaka alatti helyet. Igen sötét éjszaka volt, és kabátjába burkolódzva ideoda osont a bokrok között, hogy elkerülje a munkásokat, akik a lámpák fényénél még szorgosan dolgoztak. Az Ágnes ablakával szemben lévő utolsó jázmin- és orgonabokrokhoz közeledett, és egy sűrű bokorcsoportha lépett, amely előtt út vezetett, amikor hangokat hallott, és két sötét alakot vett észre, az ösvényen köze-

ledve. Mozdulatlanra dermedt, hogy megvárja, míg továbbmennek, ők azonban pont a bokrok előtt megálltak.

– Nem, Worm, szólt hozzá Walcott, Aringthur még nem tudja, hogy Edward Corblair áll boldogságának útjában, de az öreg erdész gazdája iránt érzett majomszeretete elég ahhoz, hogy a fiát eltávolítsa.

– Akkor tovább kell izzítania a tüzet az öregnél, el kell mennie neki, hogy a fia szüntelenül a lánya, Aringthur menyasszonya után lohol, és emlékeztesse őt gazdájával és önnel szembeni kötelezettségére, a fiatalúr így majd kénytelen lesz rövidesen batyut kötni – válaszolta a könyvelő, majd Walcottal együtt tovább ballagott a ház felé. Edward megvetéssel állt ott, és kettejük után nézett. A haragnak azonban most nem volt itt az ideje, hiszen kedvesének ablakai világosak voltak, és a fény elűzött minden borús gondolatot a lelkéből. Egy szerelmes szív számára, melynek feltétlen bizalma sohasem szenved zavart, nem léteznek borús felhők. Walcott a könyvelőjével alig érte el az udvart, Edward a bokrok között a házhoz szaladt, és Ágnes ugyanabban a pillanatban megjelent az ablakban.

– Gyorsan, gyorsan Edwardom, a leveled, az enyémet vedd le! Holnap este! Gyorsan, gyorsan kiáltott le Ágnes tompított hangon az ablakból, miközben Edward leszedte a lány levelét a zsinóról, és a sajátját rögzítette a helyére.

Edward karjait könyörgő mozdulattal Ágnes felé tárta, ő azonban már eltűnt, és a következő pillanatban az ablak elsötétedett. Visszaugrott a bokrok közé, majd átszaladt a kerten, és szárnyaló léptekkel igyekezett az erdészház felé. Már mindenki mélyen aludt, csak a kutyák kezdtek ugatni, amint Edward közeledett, hangjuk azonban barátságos nyüsztésbe ment át, ahogy megismerték gazdájukat. Edward zajtalanul felért a szobájába, és néhány perccel később a lámpa fényében felnyitotta kedvese levelét. A szíve beleremegett a boldogságba, amikor tekintetét a drága írásra vetette, és olvasni kezdte:

Az ég kegyes szerelmünkhöz, Edwardom, saját maga oldotta fel a köteléket, ami Aringthur iránti kötelezettségeid miatt távol tartott téged Ágnesedtől. Mennyire bensőséges áhitattal vagyok hálás érte a mindenhatónak! Hiszen szíveink meg is érdemlik a segítségét, a védelmét! Jóságos, derék Edwardom, hát nem egy olyan emberért kockáztattad az életed, aki tőled és tőlem el akarta rabolni egész földi boldogságunkat? Megkaptad a jutalmad anélkül, hogy előre tudtad volna: Most már szabad vagy, hogy egyedül Ágnesedhez tartozhassál! Mindenki ismeri önzetlen tetteid, a munkások, akik hetek óta dolgoznak nálunk, a szolgálaink valamennyien erről beszélnek, csak apám és nénikém nem szólnak róla egy szót sem. Milyen gyakran toltat már ajkaimra, hogy jelenlétükben hangos örömmel említsem meg dicsőségedet, és szívem irántad érzett érzelmeit ujjongva hozzam tudomásukra! Egyáltalán van fogalmad róla, hogy mennyire szeretlek? Ezen baleset nyomán ismertem fel irántad érzett szerelmem teljes nagyságát és mélységét. Korábban is bensőségesen és forrón szerettelek, mert kellett, mert másként nem tudtam élni, mert ezt az érzést megteremtetted szívemben és lelkemben, most pedig már tudatosan szeretlek, mert szeretni akarlak, mert tisztellek, mert megérdemled a szerelmemet. És mennyire kimondhatatlanul boldoggá tesz még így is, ilyen távol tőled! A szívemtől és lelkemtől nem vagy távol, olyan elevenen és frissen élsz benne Edward minden pillanatban, mintha nem is lenne igaz, hogy a távolság elválaszt bennünket. A szerelem semmiféle távolságot nem ismer, mint ahogyan mérték sem létezik számára!

Olykor megkérdézem magamtól, nincs-e valami igazságtalanság a mi szerelmünkben, legyen bármennyire is kicsi, egy belső hang azonban mindig azt válaszolja, hogy nincs! Egy nemes ember keblének érzelmei sohasem vezetnek félre, az értelem azonban

gyakran tévedhet, és éppen olyankor kerül tévútra, amikor egészen biztosan meggyőződött valamiben. Az érzelmek helyes irányba vezetnek, az érzelmek az igazságot mondják, ha nem is világos szavakkal, még akkor is, ha szunnyadva és tudatlanul pihen a lélekben, gyakran megakadályozva azonban azt a tettet, amire az értelem elhatározná magát.

Milyen butácska vagyok, hogy mindig csak a saját szerelmemről beszélek, mindent kifecsegek neked, hogy elmondom, melyek a legbensőbb gondolataim, írásaim nélkül azonban nem tudnál mindent kiolvasni szívémből. Mindezt nem találod meg saját szívedben is? Azt gondolom, így kell lennie, ha két ember úgy érez egymás iránt, hogy nem tudja megállapítani, melyikük szívében ébredt fel az érzelem először a másik iránt, mint amennyire mi szeretjük egymást. Ha tudnád, kedvesem, milyen örömteli hírt kaphatsz tőlem, bizonyára sebesen repülnél ide hozzám!

Holnap este, Edward, a kerítés melletti jázmin-lugasunkban találkozhatunk. Ugye emlékszel még rá? – hiszen ott esküdtél első ízben örök hűséget Ágnesednek! Oda nem ér el az ezernyi lámpa és a tűzijáték fénye. Nénikémmel arrafelé sétáltam, és láttam, hogy a kertnek azon a részén nem helyeztek ki lámpákat, a mi szerencsénkre. Ott várjál majd Ágnesedre! Rengeteg vendég érkezik, valamennyien a kert másik oldalán fognak tolongani, ahonnan látni lehet majd a tűzijátékot, amire a nagy füves részen és ugyanakkor a tengeren lévő szigeten kerül sor. Én majd elveszek a tömegben, és a sötétségen át életem Napjához, Edwardomhoz repülök.

Légy óvatos, Edwardom, nehogy ünnepi esténkből a gyász estéje legyen! Bújjál el a lugasban, a bokor és környezete igen sűrű, így könnyedén el tudsz majd rejtőzni, ha véletlen valaki felkeresné a lugast. A fal

hoz is olyan közel van, hogy veszély esetén el tudsz menekülni. Még huszonnégy hosszú óra! Milyen lassan fog telni a holnapi nap, mégis mennyire üdvözítővé teszi a remény! Akkor is ennyire kedvelnénk egymást, és felismertük volna szerelmünk hatalmát, ha az a szerencsétlen eset nem következett volna be?

Jóéjszakát kedvesem, jóéjszakát Edwardom, küldd el szerelmed Ágnesednek, hogy rövidebbé tegye a várakozás óráit, míg viszont nem láthatjuk egymást!

Örökké hű és rendíthetetlen Ágnesed!

XII.

Az ünnepnap reggele. Az ünnep. A találka. A felismerés. Nemeslelkűség. Szigor. Áldozatkész fáradozás. A gyászjelentés. A megállapodás.

A hajnali derengés sápadt ruhája alá rejtette az éjszakai csillagok pompáját, és elmenekült a győzedelmesen beköszöntő, aranyló reggel előtt. A felhőtlen égbolt átlátszó kékséggel feszült a szárazföld és tenger fölé, és az ébredező természet ujjongó hangjaival üdvözölte az új napot.

Walcott birtoka a legpompásabb ünnepi ruhában tündökölt: Luxus, keleti pompa, és a trópusi világ szépsége és bujasága gyönyörködtetett mindenfelé. Minden tengeren és földrészen ismert privát zászlói lobogtak a friss, tiszta reggeli szélben az épületek felett, és az öbölben várakozó csónakokon és ladikokon. A tengeri szigeten lévő pavilon is Walcott színeivel volt díszítve a magasan felette lobogó zászlóval, a lakóház felett pedig egy hatalmas nemzeti lobogó lobogott. Beköszöntött az ünnepnap, és ünnepi öltözetben pompázott minden, bárhová is nézett az ember. Nyugalomban volt minden, az elkövetkező örömökre várakozás nyugal-

mában. Szorgos kezeket már sehol sem lehetett látni, kíváncsiskodók százait azonban igen, akik a gyorsan létrehozott alkotásokat csodálták. A kert délelőtt tizenegy óráig mindenki előtt nyitva volt, hogy a gyárvároska lakói, és a környék parasztjai megnézhessék a kert szépségét, gazdagságát és pompáját, és felismerhessék a milliókat, mellyel ezen csodálatos mű tulajdonosának rendelkeznie kellett. Mindenfelé látni lehetett Walcott ünneplőbe öltözött kertészeit és egyéb szolgálait, akik ügyeltek a létesítményekre, Walcott maga is megjelent feketébe öltözve, vakítóan fehér batisztkendővel a kezében, fel, s alá sétálva és barátságos képet vágva a látogatók között, és mindenkit barátságosan üdvözölt, és mindenkihez volt egy kedves szava. Amalie és Ágnes is kart karba öltve sétáltak a kertben, hogy megnézzék a befejezett munkálatokat, és végül felkeresték a félhomályban lévő, távolabb a fal mentén húzódó fa- és bokorcsoportot, hogy annak hús árnyékában felüldüljenek. A társalgást Amalie vezette, és felsorolta a különféle vidámságok egyes szakaszait, amelyeknek sorozata délután kezdődik, és várhatóan késő éjszaka fejeződik be. Azt a boldog órát azonban nem számította be a programba, amire Ágnes és kedvese készült. Mennyire elpirult az arca a kedves lánynak, milyen sápadtnak tűnt hozzá képest az aranyló hajába tűzött rózsaszínű halványpiros színe, amint ellépkedtek a jázminlugas mellett, és Ágnes nagy, boldogságtól sugárzó szemeivel reménységeinek helyszíne felé oldalvást pillantott. A szíve majd kiugrott a kebléből, és attól tartott, hogy nénikéje a végén még meghallja dobogását.

Három óra körül megnyitották a kaput, amelyen át széles kocsíut vezetett a kertbe, és négy óra után megérkezett a parkba H. lord négy pompás fehér ló által ügetve húzott nyitott hintója. A bejárat előtti pompás narancsfák alatt Walcott maga fogadta magas rangú vendégeit, H. lordot, a feleségét és két lányát, és elvezette őket egy fakéregből művészien elkészített pavilonhoz, amely fölé pompás pálmák borultak, és hatalmas trópusi növények vetek körül. A pavilon egy dombon állt, ahonnan szabad kilátás nyílt a tenger felett a szigetre, és amelynek lábánál egy méretes medencéből hatalmas szökőkút lövellte tiszta vizét magasra a levegőbe.

Amalie és Ágnes várták itt a vendégeket, akik ekkor kocsikon és lovakon érkeztek minden irányból. Valamennyien megjelentek a pavilonban, hogy üdvözljék Walcottot, aztán szétszéledtek a kertben, amely annyi varázslatosan szép pihenőhelyet kínált. Az előkelő társadalom minden osztálya képviselve volt, a vendégek saját választásuk szerinti csoportokat képeztek, ami a leggazdagabb öltözetek bemutatására adott alkalmat. A középpontot, mindenki számára gyülekezőhelyet képezett egy nagy kerti házikó, ahol mindenféle frissítőt kínáltak, így mindenki, a többiektől függetlenül, saját ízlésének megfelelő ételt és italt fogyaszthatott. Társalgásról és szórakozásról a szó legszorosabb értelmében gondoskodtak: Mindenféle játék, mint labdajátékok, karikajátékok, dartsdobálás és különféle társasjátékok rövidesen már mindenféle elfoglaltságot nyújtottak a résztvevőknek, körhinta és lengőhinta örvendeztetett fiatalokat és öregeket egyaránt, és a kínai pavilon felől vidám és élénk zene hangja szállt messzire a parkban. A melegházak kénytelenek voltak értékes növényeiktől megválni a kert javára, de annál szebben díszeltek a visszamaradt törékenyebb növények, és annál többen tudtak akadálytalanul sétálni a virágillattal teli üveggalotákban. A széles márványlépcső előtt, amely a kertből az öbölbe vezetett le, körülbelül harminc kisebb nagyobb csónak himbálódzott készenlétben várva a vendégeket, hogy sétahajókázásra induljanak velük a nyugodt tengeren, vagy át a szigetre. Vidámság és derű uralkodott az egész társaságban, mindenfelé hangosan dicsérték Walcott vendégszeretetét, nagylelkűségét, ízlését, és mérhetetlen gazdagságát, valamint jócselekedeteit, ami mindabból a népnek jutott.

Ágnes, aki egyedüli örököse mindezen javaknak, az ünnepség fénypontja volt, közelében összesereglett a tömeg, hogy kifejezzék hódolatukat, tolongott körülötte a fiatal férfivilág, hogy elcsípijenek tőle egy barátságos szót, és néhány reménykedő anya, némely számítható apa feszülten figyelte fiát Ágnes kegyei iránti igyekezetében. Patrick Osburne nem tágitott a közeléből. Úgy tűnt, elhatározta, hogy ma győzedelmeskedni fog a lány hajthatatlan szíve felett. Minden pillantását leste, figyelte minden szavát, megfigyelte minden mozdulatát, hogy kitalálja gondolatait és

kívánságait, és minden pillanatban szolgálataival rendelkezésére álljon. A kimért, ámde barátságos udvariasság, melyet Ágnes tanúsított mindenkivel szemben, és ami véget vetett a felé küldött szenvedélyes érzelmeknek, Patrickot örömmel töltötte el, mivel hiúsága ezt a viselkedést saját javára értékelte, és nem vette észre, mennyire terhes a lány számára tolakodó magatartása és állandó jelenléte a közelében. Az őrnagy büszkén figyelte távolabbról a fiát, reménykedve óhajai mihamarabbi teljesülésében, és Ágnes fia sivár, ellenszenves hízelgéseit és tréfái miatti gyakori bosszús elpirulásában kedvező előjeleket vélt felfedezni. Arról azonban nem volt tudomása, hogy Walcott az ünnepség kezdete előtt lányának szigorú mogorvasággal azt a kimért parancsot adta, hogy Patrick figyelmességeit barátságosan fogadja, és Ágnes attól tartva, hogy ez ellen a parancs ellen engedetlenséget tanúsítva meg hiúsulhat várva várt boldogsága kedvese keblén, inkább elviselte az ellenszenves, gyűlölt ficsúr közelségét.

Walcott mindenütt jelen volt, hogy vendégei komfortjáról, kellemes közérzetéről gondoskodjon, mindenkinek mondott valami szépet, valami hízelgőt, és ahol megjelent, dicséretekkel és köszönettel halmozták el.

– Nos, öreg barátom, csak így magányosan álldogál itt, gondolataiba mélyedve – szólította meg Osburne őrnagyot. Ma senki sem lehet egyedül, vagy gondolataiban elmerülve, mindenkinek át kell adnia magát az örömöknek és társasági életnek.

– Abban lelem örömöm, hogy Patrick Ágnes szíve elleni fényes támadásait figyelem. Én mondom magának, ma komolyra fordul a dolog, a fiú repedést fog ütni a komoly ellenálláson. Ágnes kisasszony hol elvörösödik, hol elsápad. Az erődítmény már nem tart ki sokáig! – mondta Osburne oldalvást pillantva Ágnes felé, aki több fiatal hölgygel üldögélt a pavilon melletti pálmák árnyékában, és időről időre válaszolgatott a fiatal Osburne ismétlődő kérdéseire, aki a széke mögött állt. Aztán az őrnagy bizalmasan belekarolt Walcottba, és lefelé bandukolt vele a dombra, miközben így szólt: Most már itt az ideje, kedves barátom, hogy végére járjunk ennek a történetnek, minek kellene tovább halogat-

ni? Ágnes mindeddig sohasem hagyta Patrickot hozzájutni ahhoz, hogy tiszta bort töltsön poharába, mindig komoly, rideg megjegyzéssel riasztotta vissza, a beszélgetést gyorsan más témára terelte, sőt amikor csak tehette, faképnél hagyta őt. Minek kellene továbbra is a lány hangulatára várni? Közölje vele röviden és tömören akaratát, neki pedig alá kell vetnie magát annak, hiszen a saját boldogságáról van szó.

– Persze fogok beszélni vele, mert én is úgy vélem, hogy a dolognak a végére kell járni, kényszeríteni azonban, drága barátom, nem tudom őt, ezt maga is éppolyan jól tudja, mint jómagam – válaszolta Walcott észrevehető türelmetlenséggel.

– Kényszeríteni, kényszeríteni! – azt persze tényleg nem tudja, nem vitetheti oda az oltár elé, a kényszernek vannak azonban különböző formái, van fenyegetés, vannak ígéretes, vannak szép és haragos szavak is, egy gyereknek végül is engedelmessé kell apja akaratának! – válaszolta Osburne némi hevesességgel.

– Nos, úgy gondolom, kedves őrnagy, hogy fia a szép szavaival megspórolja az én haragos szavaimat, úgy néz ki, ma szerencséje van.

– Nekem is úgy tűnik, mégiscsak egy ördögi fickóról van szó! Hódolatomat kell kifejezésre juttatnom azonban önnek a pompás rendezvényért, erről csak ennyit mondhatok. Jó sok pénzbe került?

– Ó, semmiség az egész, drága barátom, néhány ezer font mindössze, mit kezdjen az ember különben azzal a rengeteg pénzzel? Örömet okoz nekem, hogy a barátaim megajándékozhattam vele egy szórakoztató estével, és jó néhány szegény embert keresethez juttathattam – válaszolta Walcott, majd még egy odavetett 'viszont látásra' kiáltással egy gazdag földbirtokosokból álló csoport felé fordult, akik egy tölgyfa árnyékában foglaltak helyet.

A sziget felől hallható ágyúlövés arra terelte a figyelmet, és néhány perccel később egy hatalmas léggömböt lehetett látni fel

szállás közben. Körülbelül száz láb magasságban megállt, mert egy kötél megakadályozta a további emelkedésben, majd világosan felismerhető volt, hogy alatta emberi alak ül egy hintán.

Az ember megpillantása a nézőket borzongással és rémülettel töltötte el, jöllehet teljesen gondtalannak és nyugodtnak tűnt, és lábait mintha a légáramlat ide-oda hintáztatta volna. Hirtelen azonban eloldották a kötelet, amely a ballont rögzítette, mire az emberrel együtt gyorsan emelkedni kezdett az égbe, és kisodródott az óceán fölé.

A társaság félelme rémületre váltott volna, ha Walcott nem közli velük nevetve, hogy az az ember egy híres légugró, aki a magasból leugrik a tengerbe, majd kiúszik a szárazföldre. A vendégek azonban ekkor nevetésben és ujjongásban törtek ki, mert rájöttek az átverésre, hiszen az állítólagos férfi egy ember nagyságú baba volt, amit egy elmés szerkezet, csak meghatározott ideig tartott a ballonhoz rögzítve.

A derű viharos tapsviharra váltott, amint az a bizonyos ember a nagy magasságban kiszabadult béklyói közül, és bukfencezve zuhanni kezdett, majd beleesett a tengerbe. A derűs társaság tekintete még hosszasan követte a nyugat felé elhúzó ballont, míg végül apró, sötét pontként felszívódott a kék éterben.

A nappali forráság átadta helyét az est jótékony hűvösének, a Nap tüzes golyóként hanyatlott alá a tengerbe, és az égbolt pompás színeiben izzott, amint az éjszaka szárnyai a tájra telepedtek. Ekkor mintha varázsütésre történne, ezernyi tarka üvegbúrás lámpa kezdte megvilágítani a kertet, az öböl felé vezető lépcsőt és a szigetet, mivel számtalan szorgos kéz hihetetlen gyorsasággal gyűjtötte meg azokat. A tarka fények oszlopok, piramisok, fáról fára vezetett fényfüzerek formájában jelentek meg, és mágikus fényeikkel világították meg a lombokat, utakat, kerti pavilonokat és szökőkutakat, miközben a kertkapu oszlopainak tetején koloszszális tálcákban égő kátrány vörös lángja lobogott a magasba a csillagos égbolt felé.

Mint egy mesebeli elvarázsolt kertben, úgy hömpölygött a vídám tömeg a tarka fényben, ami bevilágította az egész kertet, és a vakítóan kivilágított kínai pavilonból szakadatlan janicsárszene áradt, amelynek hangjára táncosok és táncosnők kerengtek jókedvvel, vidáman. Az öbölben a lépcső és a sziget között színes lámpákkal díszített ladikok lebegtek a vízen, és a szigetet szegélyező tarka fényoszlopok és piramisok visszatükrözödték a sötét árban. Gyönyörű, enyhe éjszaka volt, az égboltot szikrázó csillagok díszítették, a mozdulatlan éjszakai levegő a rengeteg színes lámpák által megvilágított virágok illatával keveredett, amit élvezettel, mély lélegzettel szívott magába öreg és fiatal.

Aringthurt azonban nem az éjszaka varázsa csalogatta elő falai közül, hanem Ágnes iránt érzett vágyakozása, szívének kényszere volt, hogy közelebb kerüljön szerelméhez, ami Walcott birtokához vezette. Azt tudta, hogy a szeretett lány ablakát ezen az éjszakán hiába nézi, de legalább a fénybe kellett tekintenie, amelyben mozog, és ezért Walcott kertjének fala felé vette útját. Már messziről észrevette a tüzek fényét, és amint odaért a nem túl magas falhoz, a sötét fa- és lombtömegben átvillant és szikrázott a tarka fénytenger a kertnek ezen az oldalán, ami nem volt kivilágítva, és a zene elhaló hangjai is elérték fülét. Mint egy szebb világ képe lebegett Ágnes a lelki szemei előtt, pont úgy, mint ahogyan egykor tánc közben maga előtt látta. Elsírta magát, a kék szemébe nézett, hallotta ruhája suhogását, szinte hallotta édes hangját, és a sötétben a fal mentén lassan egy magasabb hely felé indult, amikor hirtelen emberi alakkal találkozott.

– Istenem, Aringthur úr! – szólalt meg Corblair erdész meglepődve, és tisztelettel meghajolt gazdája előtt.

– Nocsak, kedves Corblair! Bizonyára a tűzijáték csalogatta ide, amit rövidesen meggyújtanak. Jómagam is kíváncsi vagyok rá, amint hallottam, valami pompázatos látvány lesz – válaszolta Aringthur, és kezét nyújtott Corblairnek.

– Én is úgy hallottam, és mivel az ember ritkán láthat ilyet, szokásom ellenére rászántam magam erre a késői sétára. De

menjünk csak feljebb a fal mentén, van ott egy hely, ahonnan jobban be lehet látni a kertbe – folytatta az erdész, és gazdjára mellett elindult az ösvényen. Aringthur megint ábrándozásaiba merült, és Corblair szintén hallgatott, mert tudta, hogy a másik nem szereti, ha megzavarják, amikor gondolataiba merül.

– Itt van a legjobb hely, uram, mondta Corblair végül félhangosan, és Aringthur megállt vele a fal mellett, pont abban a pillanatban, amikor egy ágyúlövés villant a sziget felől a tengerre, és dübörgése végiggördült a csendes éjszakán.

– A lövés a társaság minden tekintetét a szigetre vonzotta, és a következő pillanatban felette száz pompás rakéta tüze lövellt fel egyszerre az ég felé. A száz tűzoszlop kecses lendülettel nyílt szét a magasban, koronáik szétrobbantak, és briliáns tűzeső hullott le a sötét égből, mintha csillagjai váltak volna le róla, és lebegve ereszkednének a tengerre. Alig tűnt el a tüzes tűnemény, amikor magában a kertben a nagy füves tér felett egy hasonló emelkedett a magasba. A száz rakéta nagy magasságban robbant szét, és mint ejtőernyők által tartott gyertyák mozdulatlannak tűntek a levegőben, és felettük elhalványodtak a csillagok az égen. Alig aludtak ki, amikor a szigeten hatalmas tűzkereknek jelentek meg, és tarka tűzpermetet bocsátottak ki maguk körül, miközben a kertben újabb művészi tüzek követték gyorsan váltakozva egymást.

Minden tekintet csodálattal és bűvölettel nyűgöztek le ezek az izzó képek, és senki sem figyelt másvalamire. Megint ismét számtalan rakéta emelkedett a magasba a szigeten, és mindenki csodálkozva nézett arra, amikor Ágnes nagy fekete selyemsálát magára terítve észrevétlenül otthagya a hangosan ujjongó tömeget. Vágyakozva, a szerelem szárnyain suhant csendben tova, és eltűnt minden kéretlen tekintet elől, ami láthatta volna az út kanyarulatában. Alig jutott túl az első bokrokon, amikor teljesen kibontotta sálját, a fejére kanyarította, és teljesen beburkolta vele magát, és a kert keleti oldalának sötétje felé igyekezett. Rövidesen az utolsó lampionokat is maga mögött hagyta, még egy pillantást vetett hátra maga mögé az úton, és a sötétben tovább osont a jól ismert ösvényen a fal melletti jázminlugas felé. Még volt vagy jó

ötven lépés közte és a lugas között, amikor Edward tárt karokkal repült felé, és Ágnes reszketve a szívére omlott.

– Egy szót se, Corblair, ne mozduljon! – suttogta Aringthur az erdésznek, aki vele együtt nézett át a fal felett, és a felemelkedő repétákat csodálta. – Ne mozduljon, valaki közeledik!

Ezekkel a szavakkal Aringthur még jobban áthajolt a fal felett, és egy lassan közeledő selyemruha suhogását hallotta. Közben jobbával lefogta az erdész karját, mintha ezzel minden mozgását meg akarta volna akadályozni. A suhogás egyre közeledett, és most már halkan suttogott hangokkal keveredett. Aringthur szíve vadul és viharosan vert, alig mert lélegzetet venni, szemei a sötét-ségen át a két sötét alakra meredtek, akiknek a körvonalait most már fel tudta ismerni az ösvényen. Egy szerelmes pár volt, ezt már tudta Aringthur, ezt elárulta neki a két alak halk suttogása. Erősebben megszorította az erdész karját, hallását megfeszítve a halk hangokra figyelt. Volt bennük valami, ami görcsösen összerántotta lelkét, végigborsóztak tagjai, és úgy érezte, a haja az égnek mered.

– A barátságomra kérem, Corblair, semmi életjelt ne adjon magáról! – suttogta a fülébe, kezével még jobban megszorította karját, és szemeivel a szerelmes párra meredt, akik apró lépésekkel még mindig közeledtek. A kert felől ekkor dörrenés hallatszott, világító gömbök százai emelkedtek az ég felé, és nappali fényük Ágnes és Edward boldog arcára esett.

Mint villám hatolt át ez a látvány Aringthur lelkén, a kép láttán mintha a halál keze markolt volna szívébe. Görcsbe rándult öklével visszarántotta a faltól az erdészt, akinek dermedt tekintete szintén a boldog párra szegeződött, és erőszakkal magával vonszolta az ösvényen. Némán karolt Corblair karjába, amint a park felé közeledtek, és megfogta kezét. Keze hideg volt, mint a jég, lépteit elbizonytalanodtak, szívverése időről időre kihagyott.

Az öreg erdész érezte és tudta, mi zajlik le szeretett urában, és ha fiát ebben a pillanatban sírba fektetheti, bizonyára meg is tette

volna. Nem szólt egy szót sem, baljával azonban megszorította urának reszkető kezét.

– Ne mondja meg Edwardnak, hogy láttam őt, kedves Corblair, szakította meg a csendet Aringthur, amint egy kereszteződéshez értek, és megállt, hogy elváljon az erdésztől. Súlyos adósságot kell Edwardnál törlesztenem, és hála istennek, most alkalmam adódik rá!

Ezekkel a szavakkal reszkető kezével megrázta az öreg jobbját, áldott, nyugodalmas éjszakát kívánt neki, és a sötétben elindult kastélya felé.

Már későre járt, amikor Edward szerelemtől ittasan, hevesen dobogó szívvel a parkon át az erdészház felé igyekezett. Mennyire elcsodálkozott, amikor tekintete felismerte azt, és saját szobájának ablakát kivilágítva látta. Vajon ki lehet, aki ebben a késői órában ott időzik? Megduplázta lépteit, beugrott a házba, felrohant a lépcsőn, kinyitotta szobája ajtaját, és ott állt apjával szemben, aki a karosszékekben ült az asztal mellett. Edward megrémült, és kérdő tekintettel apjára meredt, ő azonban nem mozdult, és fia tekintetét acélos nyugalommal állta.

– De apám, mi történt? – szakította meg fojtott hangon a csendet.

– Ágnes Walcottal láttalak, Edward. Választottál uraddal és velem szembeni kötelességed és szenvedélyed között, ez utóbbi győzedelmeskedett, és így most el kell válnunk. Az én házamban senki sem időzhet, különösen egy Corblair nem, aki hűtlenné vált ura iránti áldozatkész szeretetéhez, el kell hagynod engem, és más szolgálatot kell keresned magadnak. A gazdád olyan neveltetést biztosított számodra, hogy igazán nem lesz nehéz fedelet találnod magadnak. Aringthur életének boldogsága függ mihamarabbi távozásodtól. Ha a fiam akarsz maradni, akkor kerüld a vele való találkozást, és utazz el, amilyen hamar csak lehet. Howard bizonyára szívesen megnyitja megint előtted a házát. Ismered Aringthur jóságos szívét, és tudod, hogy boldogságát és életét feláldozná érted, és ezért azt követelem tőled, hogy ne adj neki

alkalmat erre. Képes lennél te, egy Corblair, megfizettetni, amit a gazdádért tettél, és az életét elvenni érte? Képes volnál továbbra is szolgálatában maradni, és lemondást színlelni, miközben legszentebb ékszere után nyújtod ki a kezéd? Soha, vagy születésedkor a természet nagy csalást követett el! Írj holnap Howardnak, és apa és fiúként váljunk el egymástól.

– Semmiféle kötelezettséget, semmi hűséget nem szegtem meg Aringthurral szemben, Ágnes már a mennyasszonyom volt, mielőtt még ő megismerte volna. Aringthur az, aki jogos tulajdonom után nyújtja kezét, akit vele és az egész világgal szemben meg fogok védeni. Ennél szentebb kötelességet nem ismerek – válaszolta Edward, a legkeményebb elhatározással, majd közelebb lépett az apjához és így szólt hozzá: – Ne haragudj rám apám, hűséges fiadként válok el tőled, méltóan nevedhez.

– Megígéred nekem, hogy elutazásod előtt többet nem találkozol Aringthurral? – kérdezte az öreg, miközben megragadta Edward kezét, és határozottan szemeibe nézett.

– Megígérem neked, és esküszöm, hogy soha többé nem fogok semmiféle segítséget elfogadni tőle. Kiegyenlítettem vele a számlámat.

– Nézeteink eltérőek, Edward, az ember hite, az ember akarat a saját mennyei birodalma! Jóéjszakát, fiam – válaszolta az erdész fájdalmas kifejezéssel, és elhagyta a szobát.

A hajnal Edwardot még írás közben találta, az öreg Howardnak írt. Jelezte neki, úgy alakultak a körülményei, hogy rövidesen visszatér hozzá, és már írt is M. hercegnek, és felajánlotta neki szolgálatait. A levelet reggel maga vitte el W.-be, a postára.

Tizenegy óra körül két fekete paripa által húzott hintó érkezett Walcott irodaépülete elé. Aringthur szállt ki belőle, és a gyáros privát szobájába kísértette magát, aki nagyon meglepődve, és ugyanakkora örömmel fogadta, és a piros kecskebőr bevonatú szófához vezette.

– Milyen szerencsés indítéknak köszönhetem váratlan, megtisztelő látogatását? – kérdezte Walcott boldog, megindult arcki-fejezéssel.

– Olyan indítéknak, melyben mindketten azonos mértékben érdekelték vagyunk: Két számunkra drága szív boldogságának megalapozása látogatásom célja, Walcott úr, és remélem, hogy kéréseim, javaslataim meghallgatásra találhatnak önnél! – válaszolta Aringthur elfojtott felindultsággal.

– Csodálatba ejt, tisztelt barátom – mondta Walcott nyugtalan tekintettel, ami arról árulkodott, hogy nem valami örömteli hírre számít.

– A saját boldogságáról, és egyetlen gyermeke boldogságáról van szó.

– Ágnesemre gondol, Aringthur úr? – kérdezte Walcott még nagyobb nyugtalansággal.

– Igen, Ágnes élete boldogságáról van szó, amiért az ön atyai szívéhez fordulok, és amiért hajlandó vagyok saját érdekeim is szívesen feláldozni. Ágnes szerelmes, hűségesen és bensőségesen, nemes lelkének teljes hatalmával szerelmes, és szerelmének tárgya jelenti számára az igazi értéket, aki egy nemes lelkű fiatalember, és akinek az életben elfoglalt helye feljogosítja őt arra, hogy igénye lehet Ágnes kezére, hiszen független és jómódú.

Aringthur utóbbi szavainál felderült Walcott borús homloka, a legnagyobb mértékű csodálkozás jelei jelentek meg arcvonásain, és félreérthetetlen érdeklődéssel kérdezte:

– És vajon ki lehet az a fiatalember, akiért ön olyan készségesen hajlandó feláldozni saját boldogságát, Aringthur úr?

– Edward Corblair! – válaszolta ünnepélyesen.

Walcott visszahőkölt, hirtelen összevonta szemöldökét, és közben megvető ábrázattal hátradőlt, így szólt:

– Ön viccel, Aringthur úr. Nem gondolja, hogy amire az úr igényt tarthat, az túlságosan jó lenne a szolgájának?

– Edward Corblair nem a szolgám, hanem a barátom, életem megmentője, és nem marad el a környék egyetlen fiatalembere mögött sem! Nevezze meg nekem azt az összeget, amivel rendelkeznie kell, hogy igényt tarthasson a lánya kezére – válaszolta Aringthur nemes lelkesedéssel, és büszke, ámde mégis kérlelő tekintetét Walcotre emelte.

– Az ön erdészének a fia sohasem tarthat igényt az én lányom kezére. Hagyjuk ezt a dolgot, és többé ne is beszéljünk róla! Önnek jogában állt lemondani Ágnesről, ahhoz azonban semmi joga sincs, hogy egy Corblairt ajánljon nekem vejemül! – válaszolta Walcott fojtott haraggal.

– Hallgasson meg, Walcott úr, és ne akarja, hogy megszakadjon saját gyermekének a szíve! Edward méltó partner önhöz, és a lányához!

– Egy szót se erről többet, ha kérhetném, Aringthur úr, pontosan tudom, hogy a társadalomban milyen betöltendő helyzetre neveltem gyermekem! – mondta Walcott most már hevesen, és felugrott a szófáról.

Hanghordozása és ábrázata, amelyekkel ezeket a szavakat kifejtette, úgy tűnt, sértették Aringthurt, villogó tekintettel nézett Walcotre, hirtelen teljes magasságában felemelkedett, és büszke tartással így szólt:

– Bocsásson meg uram, ha ön és lánya boldogsága érdekében túl messzire mentem, annyira, hogy közben önnel szembeni saját helyzetemről is megfeledeztem! – Aztán leereszkedően meghajolt, Walcott kíséretében elhagyta a szobát, és visszasietett kocsijához.

Edward eközben W.-ben a vendéglőben ült. A Howardnak írt levelet elvitte a postára, a nap hátralévő részét itt akarta eltölteni, hogy kerülje az Aringthurral való találkozást. Bármennyire lesújtó és fájdalmas sors várt rá, bármennyire is szívet tépő volt apjához fűződő szeretetteljes kapcsolatának zavara, és szakítása anyjával,

mégis megnyugtató volt számára az az érzés, hogy jogosan járt el mindenkivel szemben. Szerelmi boldogsága minden szenvedés fölé emelte, minden akadállyal, az egész világgal szemben harcba szállt volna Ágneséért. Mindennek ellenére súlyos gondok gyötörték, mindenek előtt az a kérdés, hogyan, mikor és hol kerül majd olyan helyzetbe, hogy Ágnest sajátjának mondhatja, és eredménytelenül keresett erre valamennyire megnyugtató választ. M. herceg volt a reménysége. Hamarosan megjöhetne a válasz tőle, ámde tudta, hogy ilyen magas rangú urak olyan apró ügyeket, mint egy szolga alkalmazása, nem szoktak elkapkodni. Tudta, hogy a hercegnek fontosabb dolgokkal kell foglalkoznia, és végül is mindegy volt, hogy a választ itt kapja meg, vagy az öreg Howardnál, aminek persze szintén nagyon örülne. Hozatott magának egy pohár sört, és odaült az ablakhoz, hogy az időt egyik újság olvasásával töltsse, melyek az asztalon heverték.

Kíváncsiságát igencsak felkeltette az egyik cikk, melyre véletlenül bukkant, és „Csapdával vadászók Nyugat-Amerikában” cím alatt egy segédvadász történetéről számolt be, aki Angliából kivándorolt Amerikába. Odaát a kultivált államokban hamarosan igen tisztességes egzisztenciát teremtett magának földméréssel, aztán vadász-szenvedélyének engedve csatlakozott néhány hódvadászhoz, akik a nyugati hegységekbe indultak ilyen állatok begyűjtésére. A vadászatok, veszélyek, küzdelmek ellenséges indiánokkal vonzóak voltak Edward számára. A történet vége szerint két év vadonban eltöltött idő után a vadászattal begyűjtött hódprémek eladásából New-Yorkba visszatérve tízezer dollár bevételhez jutott, majd ott a földmérés folytatásával továbbra is sok pénzt keresett. Mindez felébresztette benne a gondolatot, hogy egy ilyen helyzet abban az országban mégiscsak sokkal eredményesebben juthatna el azon céljához, hogy független, szerény egzisztenciát teremtsen magának, mintha a herceg szolgálatába állna. Csak egy összehasonlításra nyílt alkalma, amire véletlenül bukkant rá, de ez a hír olyan benyomással volt rá, ami vészhelyzetben vigaszt jelenthet számára.

Ebédet rendelt magának, és mivel még korán volt, bement a városba, hogy különféle dolgokat vásároljon, amit magával vinne Skóciába. Egy órával később, amint visszaért a vendéglőbe, az ebéd készen várta, a pincér felszolgált, és a legújabb újságokat odatette mellé az asztalra. Edward keveset evett, éppen csak azért evett, mert itt volt az evés ideje, nem pedig azért, mintha éhes lett volna. A búbánat, a gondok, a nyugtalanság, melyek szíve körül tolongtak, zavaróan útjába álltak a test friss élettevékenységeinek. Hátradólt a támlás székben, hogy az újság közömbös híreivel néhány percre elterelje súlyos gondolatait. Ekkor figyelme egy fekete keretes gyászírre terelődött, és megdöbbenve olvasta M. herceg halálhírét, ami egyúttal Edward reménységeinek, vigaszának, jövőbeli kilátásainak is halálhíre volt! Hideg borzongás futott végig a testén, a lapot letette az asztalra, felállt majd karba öltött kezekkel fel, s alá kezdett mászkálni a helyiségben. Mint a forgószél, úgy pörögtek gondolatai, ezernyi terv cikázott át rajta, majd éppoly gyorsan szerte is foszlottak. Kérdések és aggályok váltogatták egymást, a legnagyobb erőfeszítést idézve elő benne, ennek ellenére képtelen volt tisztán áttekinteni a helyzetét. Elhatározta, amilyen hamar csak lehet, elutazik Howardhoz, hogy megbeszélje vele a jövőjét.

Még egyszer azonban, mielőtt végleg elhagyná az apai házat, feltétlenül beszélnie kell Ágnessel, még egyszer a szívéhez akarta szorítani, és az ő ajkairól akarta hallani, hogy bármi is történjék, hűségesen kitart szerelme mellett. Visszasietett az erdészházba, hogy írjon neki.

Ezen az estén Walcott házában a szokásosnál korábban aludtak ki a fények, mert az egész napi kitartó elfoglaltságot, ami ilyen nagy ünnepségek alkalmával elkerülhetetlen, általános nyugalom követte. Csak Ágnes lakószobája maradt fényesen kivilágítva, ő maga pedig hálósobája egyik sötét ablakából letekintett le a kertbe, és fürkészve, hallgatózva a kedvesére várt. Szívét annyira előntötte a túláradó boldogság, hogy eszébe sem jutottak azok az akadályok, melyek szerelmének útjában álltak, és még felmerül

hetnek. Az ablakkeretnek támaszkodva kezeit tördelte, sóvárgó tekintettel nézte a csillagokat, és a mindenhatót kérte, óvja szerelmüket.

Edward nem váratott sokáig magára, és a hűséges lány füle már nagy távolságból meghallotta könnyed lépéseit.

A zsinóron leeresztette levelét, és Edward azokkal a boldogító szavakkal fogadta azt, melyeket Ágnes suttogetta hozzá, amikor elkapta a papírt.

– Olvasd el a levelem, drága Ágnes, és kérlek, rögtön válaszolj, itt várok rá – kiáltott fel neki tompított hangon, miközben saját levelét rögzítette a zsinóron, és körülnézett maga körül, hogy nem hallgatózik-e valaki.

Ágnes gyorsan felhúzta magához a levelet, átsietett a lakószobába, és elolvasta:

A tegnapi együttlétünket, drága Ágnes, elárulták, mert hazaértemkor apám várt rám a szobámban, hogy közölje velem, együtt látott bennünket, valamint azt, hogy el kell hagynom a házát, és keressek magamnak másik szolgálatot. Nem tagadom, hogy örömmel fogadtam ezt a nyilatkozatát, mert nehezemre esett volna, hogy én tépjem szét azt a köteléket, melyek szüleimhez, és Aringthurhoz kötnek. Nos, ez megtörtént, és nem az én hibámból. A veled szembeni elkötelezettségeim, Ágnesem, a lelkemben Istenéhez állnak a legközelebb, és ennek megfelelően a legszentebbnek számítanak számomra. Azonnal irtam Howardnak, és saját kezűleg vittem el a levelet W.-be. Sajnos azonban, szívem szerelme, légy erős és csüggedés nélkül hallgasd meg a rossz hírt, amit W.-ben tudtam meg: M. herceg meghalt! Gyászjelentését az újságban fedeztem fel, és hogy még nagyobb legyen a szerencsétlenség, hazaértemkor hallottam, hogy a hírt Howard

is jelezte apámnak, és együttal azt is közölte vele, hogy a herceg örökösei máris küldtek hozzá egy ségedvadászt, aki segíteni fogja a munkájában, és egykor majd a helyére lép.

Reménységeink így romokban hevernek előttünk! De nem az egész reménységünk, hiszen a szerelmünknek győznie kell, és győzni is fog! Ne csüggedj, Ágnes, mindennek ellenére elmegyek Howardhoz, hogy megbeszéljem vele a sorsom. Számos kapcsolattal rendelkezik, sok ismerőse van, és őszinte barátsággal van irántam. Tanácsait és javaslatait nagyra becsülöm. A mindenható nem hagy el bennünket, akkor sem, ha esetleg csak igen szerény kenyeret fog biztosítani számunkra. Ágnes, hűséges szívecském, súlyos felelősséget viselek a lelkemen, amennyiben téged is bevonlak sötét sorsomba! Vajon hűséges szerelmem elegendő lesz-e, hogy mindenért kárpótoljon, amiről miattam kell lemondanod? A gyors cselekvés fél munka, néhány napon belül el kell utaznom. Vigasztaljuk magunkat azzal, minél hamarabb válunk el, annál hamarabb fogunk megint egymásra találni, Ágnesem, hogy aztán soha többé ne váljunk el egymástól!

Még egyszer látnom kell téged, szeretett leánykám, még egyszer ajkaidról akarom hallani, hogy az enyém akarsz maradni, ez az ígéret lesz, amire új hazát építhetünk! Mikor, hol és hogyan láthatjuk egymást anélkül, hogy az kellemetlen pillanat legyen a számodra? Minden nap, minden óra fontos számunkra, mert milyen könnyen előfordulhat, hogy még szigorúbban fognak őrizni! Ha időpontot és helyszínt most nem tudsz meghatározni, akkor talán holnap este tudsz valami közelebbit mondani. Csak gondold közben saját biztonságodra, nyugalmadra, hiszen mindenfelől figyelnek bennünket és hallgatóznak utánunk! Az ég

*küldjön szép álmokat kedves szemeidre, és álmaidban
vezessen egymáshoz bennünket.*

Utolsó leheletig hűséges barátod Edward

Alig olvasta végig Ágnes a levelet, máris hevesen tollat ragadott és válaszolt:

Holnap estefelé Edward, amikor a Nap már a tengerhez közelít, a szigeten! A nagy hajónkat ma kihúzták a szárazföldre, hogy javításokat végezzenek rajta, így más hajó nem áll rendelkezésre, amivel követhetnének, ha a ladikkal elevezek. Történjék bármi, aminek történnie kell, ha el tudom érni a ladikot, Ágnesed a szívedhez igyekszik! Holnap nem fognak észrevenni, ha a sziget felé tartasz, mivel nem vasárnap lesz, és a gyűlölt Worm késő estig az irodájában marad, apám úgyszintén, a nénikém pedig nagyon el van foglalva azzal, hogy mindent rendbe rakjon, ami az ünnepség során használatban volt. Jönni fogok, Edward, még akkor is, ha mindenki szeme láttára kellene eleveznem innen! Ha a tenger nyugodt marad, hogy erőm elég legyen egyedül irányítani a csónakot, kedvesem, vágyaim bizonyára erőt adnak majd nekem. Jóéjszakát, Edward, sohase kételkedjél Ágnesedben, száraz kenyér a te kezedből elegendő az én életemhez és boldogságomhoz.

Rendíthetetlenül a tiéd!

Gyorsan összehajtogatta a papírt, visszaugrott az ablakhoz, és a levelet leeresztette szerelmének.

– Holnap este a szigeten, jóéjszakát, Edwardom, mindenem!
– kiáltotta le neki halkan, ugyanilyen halkan hallotta a legbenső

ségebb szerelem forró köszönő szavait, majd hallotta könnyed lépései elhaló hangját, amint eltávozott az éjszakába.

Hosszasan állt még Ágnes a nyitott ablaknál a tenger tompa sustorgását hallgatva, és aggódó szívvel figyelte az egyes felhőket, melyek elszárguldottak a szikrázó csillagok előtt. Vajon a következő nap barátságosan és derűsen jelentkezik-e, aludni térnek-e a hullámok is, és egyengetik-e majd hátukon a szerelem útját? Ágnes szívében is magasra csaptak a hullámok, és borús felhők húztak el a lelke előtt, de a rendíthetetlen, boldog szerelem csillaga fényesen és barátságosan világított, és nem engedte, hogy kebléből távozzon a remény és a bizalom.

XIII.

Derűs kilátás. Úton a sziget felé. A búcsú. Az apály. Vihar. Elsodródva. Lesújtó feltételezés. Reménytelen helyzet. Szélcsend. Nélkülözés. A megmentő hajó. Önmarcangolás.

Ágnes első pillantása korán reggel az ablakon át az ég felé szállt. Hál' istennek, derűs, és felhőtlen volt! Gyorsan kiugrott az ágyból, és kinézett a tengerre. A hullámok játékosan gördültek a part felé, és a könnyű szél, amely a part felől szembe fújt velük, alig borzolta fel hullámos, fehér fürtjeiket. Milyen boldogan lélegzett fel Ágnes, milyen örömmel mosolygott a hullámok felé, és mintha köszönetet mondana nekik, feléjük nyújtotta kezeit. A szokásosnál hamarabb fejezte be reggeli öltözködését, elsőként jelent meg a reggeliző szalonban, és derűs, vidám pillantással üdvözölte nénikéjét. Walcott gondterhelt homlokkal jelent meg, ami az utóbbi időben nem akart szünni, azonban barátságosan szólt Ágneshez, aki egyértelműen azt olvasta le arcvonásairól, hogy semmiféle újabb vihar nem mozgatta belülről, és hogy együttléte Edwarddal az ünnepség estéjén még minden bizonynal ismeretlen előtte. Délelőtt szorgalmasan segédkezett nénikéjének

a házimunkákban, segített neki visszarámolni az értékes ezüsteredményeket és porcelánokat a szekrényekbe, az asztalterítőket finom piros szalagocskákkal összekötötte, tekintetét azonban ellenállhatatlanul vonzotta magához az ég az ablakon át. Gyakran lépett oda, és figyelte a lombok mozgását a kert fáin. A napsugárzás derült maradt, és a szél is alig játszadozott a levelekkel. Ágnesnek erőt kellett vennie magán, hogy ebéd közben ne árulja el nyugtalanságát, belső megindultságát, és nehéz feladat volt számára, hogy ebéd után eleget tegyen nénikéje kérésének, és kedvenceit eljátszassa neki a zongorán. Mégis megtette olyan jól, amennyire képes volt rá, ezen a napon annyira igyekezett mindennel a kedvében járni.

Amalie végül felemelkedett, hogy megint dolgára induljon, Ágnes pedig a szobájába igyekezett, ahol gyorsan az ablakhoz lépett, és a tengert kémlelte. A hullámok egyre vadabbak lettek, és erős szél kerekedett. A Nap még magasan állt, és Edward bizonyára nem volt még a szigeten. Ágnes az öbölhöz vezető kerti lépcső felé nézett, ott himbálódzott a kecses kis ladik, mintha türelmetlenül várná szépséges utasát. Milyen vágyakozva nézett végig Ágnes a tengeren, hogy szíve szerelmét megpillantsa a hullámokon, melyeken a szerelem mutatja meg neki az útját, és milyen lassan telt az idő, amikor végre a szívére omolhat, ugyanakkor milyen fájdalmas volt számára a gondolat, hogy határozatlan ideig utoljára lesz erre alkalma! A távolban ekkor egy fekete pont bukkant fel a hullámokon, de a következő pillanatban megint eltűnt, de ugyanolyan hamar megint láthatóvá is vált, és Ágnes felismerte Edwardot a csónakban. A gyárvároska fölötti part felől jött, és messzire kiment a tengerre, ahol a hullámok már sokkal magasabbak, mint a védett öbölben, ahol a sziget kiemelkedett az árból. A könnyű jármű le, s fel bukdácsolt a hullámok játékaént, gyors közeledése a sziget felé azonban arról tanúskodott, hogy erőteljes kéz kezeli az evezőket. Milyen szívesen lobogtatta volna meg Ágnes a kendőjét, hiszen tudta, hogy Edward tekintete felé irányul, de mégis csak bensőséges üdvözlését küldte felé gondolatai, érzelmei szárnyán, és tekintetével vezette őt a hullámokon, míg végül a sziget mögött eltűnt a szemei elől.

Most merészelnie kellett. Minden aggodalom, minden félelem elillant Ágnes lelkéből, a szerelme várt rá, és hozzá akart sietni akkor is, ha az egész világ szállt volna szembe vele. Csak a csónakot érje el szerencsésen! A másik ablakból lenézett rá, senki sem volt a közelében. Gyorsan felkapta a sálját, a karjára vetette, bezárta maga mögött a szobája ajtaját, így azt hihetik majd, azért zárkózott be, hogy délutáni pihenést tartson. Aztán zajtalan léptekkel lesietett a lépcsőn a kertbe. A házban senkivel sem találkozott, és amikor kilépett annak ajtaján, körülnézett, és emberi lényt semerre sem látott. Az épület mellett gyorsan elosont a legközelebbi bokorcsoporthoz anélkül, hogy körülnézett volna, aztán megszorozta lépteit a kertkapu felé, ahonnan lépcső vezetett le az öbölbe. Nem nézett körül, mert most már nem fordult volna vissza akkor sem, ha ezernyi hang kiabált volna hangosan utána. Hevesen dobogó szívvel futott le a lépcsőn, és a következő pillanatban már az imbolygó csónakban ült. Eloldotta a láncot, helyére tette az evezőket, és gyors evezőcsapásokkal hajtva a csónak szinte repült kifelé Ágnessel az öbölbe. A szemei előtt most ott állt a lakóház, de egyetlen ablakban sem látott emberi alakot. Repülve siklott a csónak az öböl nem túlzottan nyugtalan vizén, de torkolatánál a hullámok magasabbak lettek, erőteljesen emelgették és ejtették alá. Ágnes azonban minden erejét megfeszítve evezett tovább távoli célja felé, és nem riadt vissza a hullámok reá vetődő habjaitól. Minél közelebb ért a szigethez, annál erőteljesebben tornyosultak előtte a hullámok, annál magasabbra emelkedtek a hajócska oldalai mellett, de kedvesét maga elé képzelő gondolatai nem hagyták lankadni Ágnes erőit. Csapásról csapásra kényszerítette át az evezőket a vízen, és törekedett célja, a sziget kikötője felé.

– Hál’ istennek! – mondta mélyet lélegezve, amint kiugrott a csónakból, és annak láncát rögzítette a parton. Sálját karjára vetve a bokrok védelme alatt osont a sziget körüli ösvényen, és egyszer csak Edward rohant felé tárt karokkal. Minden veszély feledésbe merült, szertefoszlott a búcsú körüli gondolat, és már csak a boldogság, a jelen boldogsága mozgatta egyedül a szerelmesek szíveit. A sziget nyugati partján, ahol Edward csónakja ki volt kötve, letelepedtek egymást átkarolva, és boldogságukat, reménységeiket

szavakba öntötték. Kilátásaik között azonban megint felbukkant a búcsú, és ekkor Edward mindent elmesélt Ágnesnek, ami legutóbbi elválásuk óta történt. Elmondta neki, hogy a herceg halálával milyen jelentős mértékben csökkentek kilátásai jövője tekintetében, és mennyivel kevesebb esélye van rá, hogy olyan otthont nyújtson neki maga mellett, ami valamelyes mértékben összhangban lehetne a jelenlegivel. Ágnes erre azonban csak átkarolta kedvese nyakát.

– Annál boldogabbak leszünk, Edward, ha én is együttműködhetek veled kenyerünk megkeresésében – mondta aztán hűséges, mély érzelmekkel teli tekintettel. Ágnesed erős, és csak egyetlen szükségszerűséget, egyetlen létfeltételt ismer, azt, hogy teljesen Edwardé legyen. Hol, és hogyan fog ez megtörténni, teljesen mindegy, szegényen vagy gazdagon, én mindenképpen boldog leszek. Ne add át magad teljesen gondjaidnak, és hívjál, amikor tudsz, és én majd eljövök hozzád, hogy bármilyen legyen is a sorsod, megosszam veled.

A szerelem képes a hegyekből síkságot csinálni, áthidalni a világ tengereit, és császárrá emeli a koldust. Ágnesnek sikerült levenni a gondokat Edward szívéről, és szerelme vidám bátorsággal és friss tetterővel töltötte el. A jövő megint fénylő napsugárként tűnt fel mindkettőjük előtt, és egy kunyhóban sokkal nagyobb boldogságot véltek kibontakozni, mint amilyen kilátásokat egy palota jelenthetett volna számukra. Közben az idő gyorsan repült tova, a Nap alábukott a tengerbe, és az est sötétje lebegett a sziget felett.

– El kell válnunk, Edward, az én jólétem miatt ne keserítsük meg a búcsú perceit, a magam részéről semmi igényt sem tartok rá, semmi értéket sem képvisel számomra, az én boldogságom csak te vagy, jólétem csak a közelségedtől függ, és melletted nem létezik nélkülözés számomra. Lemondok az egész világról, és eljövök majd hozzád, amikor hívni fogsz.

Ezekkel a szavakkal Ágnes szorosabban simult forrón szeretett kedveséhez, és könnyeit annak keblén rejtette el.

– Ó, milyen kicsinek, milyen jelentéktelennek érzem magam lelked nagyságától és nagyszerűségétől! Mit is tudnék én felmutatni azzal szemben? Semmi mást nem adhatok neked, mint saját magam, irántad érzett mérhetetlen szerelmemet! – válaszolta Edward mélyen meghatódva.

– Nem ugyanakkora, sőt még nagyobb áldozatot hozol, mint jómagam? Hát nem egy biztos, boldog, egész életre szóló egyszincenciáról mondasz le? Hát nem sokkal többről mondasz le, mint én? Hát nem egy kedvesen szerető anyát, egy kiváló, szívélyesen szerető apát hagysz el miattam? Edward, irigyeltelek mindazért a szerencséért, amiről most miattam mondasz le!

– És te milyen élethelyzetet áldozol fel értem! Nem, Ágnes, én maradok adós, és töretlen, hűséges szerelemmel szeretném mérsékelni adósságomat – mondta Edward, mély meghatottságtól átszellemülve, miközben tekintetét az égre emelte, mintha esküt tenne.

– El kell, hogy hagyjalak, Edward. Nézd csak, rövidesen ránk köszönt az éjszaka, és odahaza már mindenütt keresnek. Azt sem tudom pontosan, mikor kezdődik az apály, a szél pedig hevesen fúj a szárazföld felől. Nézd csak, sokkal magasabbak a hullámok, mint amikor idefelé jöttem – mondta Ágnes ekkor, és kibontakozott Edward öleléséből.

– Hogyan is engedhetnék egyedül a hullámok közé! Semmi esetre sem! Legalább az öbölbe visszavezetek veled, ahol már nyugodtabb a víz. A ladikomat hozzákötjük a csónakodhoz, és majd akkor hagylak magadra, amikor már biztonságban leszel.

– Előbb nézzünk utána, erre egyáltalán szükség van-e. Ha egyedül is meg tudom tenni az utat, akkor meg is teszem, mert esetleg észrevennének téged a partról.

– Akkor gyere gyorsan, Ágneském, már későbbre jár, mint gondoltam volna – válaszolta Edward felugorva, átkarolva a drága lányt, majd gyorsan elindultak az ösvényen a sziget másik oldala felé.

– A védett oldalon, ahol eddig időztek, a szél nem érte el őket, és ezért nem vették észre, hogy mennyire felerősödött. Amikor azonban elérték a keleti partot, hatalmas erővel fújt velük szembe, és a hullámokat a szárazföld felől a tenger felé hajtotta.

– Istenem, Ágnes, azt hiszem, már megkezdődött az apály, akkora erővel rohannak felénk a hullámok. Igyekezzünk, ki kell juttassalak a partra, egyetlen percet sem veszíthetünk!

Ezekkel a szavakkal Edward beugrott a ladikba, eloldotta a láncot, megvárta, míg Ágnes beszáll, majd követte őt, a csónakot ellökve a parttól, és hatalmas evezőcsapásokkal nekilendült a hullámok ellenében. Csak a legnagyobb erőfeszítéssel és igen lassan sikerült Edwardnak eltávolodnia a szigettől, és alig evezett el néhány százlépésnyi távolságra, amikor a ladikot magával ragadta és feltartóztathatatlanul sodorta a sziget két oldala felé tartó áramlat. Az apály ekkor már teljes erővel fellépett, a parti vizeket viharos erővel sodorta magával vissza a tengerbe, a heves szél pedig tovább fokozta az ár mozgását. Edward pillanatokon belül felismerte a végzetes helyzetet, amibe belekerült a legkedvesebbével együtt, ami a világon volt neki. Emberfeletti erővel feszült neki az evezőknek annyira, hogy azok kezdtek meghajolni, mintha el akarnának törni. Csapásról csapásra igyekezett tovalendülni az árban, de eredménytelenül. A hullámok magukkal sodorták, és a csónak viharos sebességgel sodródott el a sziget mellett, kifelé a nyílt tengerre. Mintha versenyeznének, úgy rohantak a tajtékkal koronázott hullámok pezsegve a csónakkal együtt, győzedelmesen egyre távolabb repítve a parttól.

– Az ég szerelmére, Edward, el vagyunk veszve! – kiáltotta Ágnes a szélen és a tenger mennydörgő hangján át. Odavetődött hozzá, és átkarolta a térdét. Edward azonban még mindig nem adta fel az elemekkel vívott harcát, és mint az egyre fokozódó pulzus, úgy csapkodott egyre gyorsabban evezőivel a tengerbe.

– Bizzál bennem Ágnes, még benne vagyunk az árban. Meg kell próbálnom elérni a sziget hátsó oldalát, az áramlat ott nem

annyira heves – mondta lélekszakadva, és utolsó erejével nekife-
szült az evezőknek.

– Itt már semmi sem segít, Edward, szinte repülve távolodunk a szárazföldről, nézz csak körül, hol van már a sziget! – kiáltotta Ágnes, és kedvese döbrent szemeibe nézett. Edward nem válaszolt. Evezőcsapásai azonban egyre gyengébbekké, lassúbbakká váltak, és csak arra voltak jók, hogy a csónak csúcsát szemben tudják tartani a hullámokkal, miközben ő kétségbeesett kifejezés-
sel nézett vissza a szárazföld felé.

– Légy nyugodt, Ágnes, semmi bajod nem lesz, a dagály majd visszavisz bennünket a partra – mondta Edward elhaló hangon, nyugalmat kényszerítve arcvonásaira, hogy Ágnes ne érezze a nagy veszélyt, amibe kerültek.

– Mire elkezdődik a dagály, már olyan messzire kisodródunk az óceánra, hogy semmilyen hatása sem lesz a csónakunkra. A szél is minden pillanatban egyre hevesebb lesz, és már a széllal szemben sem leszel képes evezni – válaszolta Ágnes, és Edward előtt a csónak fenekére omlott.

– Sokkal nagyobbak gondolod a veszélyt, mint amekkora valójában. Persze ezen az éjszakán már nem tudunk visszajutni a partra, de holnap majd előttünk áll az egész nap. Bízzál bennem, biztonságosan vissza foglak juttatni a partra. Bárcsak ilyen könnyen el tudnám hárítani tőled azt a veszélyt, ami apád részéről vár rád, amikor majd hazaérsz! Remélhetőleg nem fog kiderülni, hogy együtt voltunk, egyedül is magával ragadhattak a hullámok – mondta Edward, és lehajolt Ágneshez, aki karjával szorosan átkarolta.

– Attól a veszélytől, drága Edwardom, többé már nem félek. Többé már nem fogom eltitkolni irántad érzett szerelmemet, büszke vagyok rá, és az egész világnak tudomására fogom hozni! Örömmel fogom üdvözölni, ha bezárják előttem az atyai házat, akkor majd legalább veled megyek, akár a halálba is!

Ezekkel a szavakkal Ágnes szorosabban odasimult a kedveséhez, majd félhangosan folytatta:

– Talán már most a halál felé tartunk?

– Nem, drága Ágnes, itt a nyílt tengeren a hullámok kevésbé veszélyesek, és ha csónakunk fel is borulna, mégis képes lennénk életben tartani téged! Hiszen tudod, én vagyok a legjobb úszó, elmerülni pedig nem tud a csónak. Ezzel Edward behúzza az egyik evezőt a csónakba, a másikat pedig hátra tette kormánylapátnak, így pusztán jobbjával képes volt a ladikot irányítani, baljával pedig átkarolta kedvesét.

Minél messzebbre sodródott ki a csónak az óceánra, annál nagyobbak, hatalmasabbak lettek a hullámok. Mint hegyek tornyosultak fel előttük, közöttük pedig hatalmas mélységek tátongtak. A kis csónak hol az egyik hátán lebegett a magasban, hol pedig zuhant lefelé az ásító mélységbe, mintha a következő hullám maga alá akarná temetni. Könnyed játékszerként azonban megint felkapta áttetszően zöld vállának legmagasabb pontjára, hogy aztán engedje megint visszazuhanni a hullámok közti szakadékba. Az éj fekete szárnyait a beláthatatlan tengerre eresztette, rohanó, nehéz felhők takarták az eget, és már csak egy sápadt piros csík jelezte a horizonton azt a helyet, ahol a Nap alábukott a tengerbe.

Egymást szorosan átkarolva, némán ült a szerelmes pár a kis hajócskában, és szorongó szívvel nézték a borzalmas, sötét árt maguk körül, melyeknek fehér koronával szegélyezett csúcsai fenyegetve vették körül őket. A szél ereje még mindig egyre fokozódott. Edward Ágnes sáljával betakarta a lány viharban lobogó fűrtjeit, és arcát keblére szorította.

Rémület és félelem vett erőt mindenkin Walcott házában. Amalie több ízben felment Ágnes ajtajához, mivel azonban zárva találta, arra gondolt, hogy unokahúgának fáj a feje, és elszundított a szófán. Nem akarta nyugalmaát megzavarni, azonban amikor már kezdett sötétedni, és Ágnes ajtaja még mindig zárva volt, kopogni

kezdett, de nem kapott választ. Erőteljesebben kopogott, nevéen szólígtatta Ágnest, de eredménytelenül, a szobában továbbra is csend honolt. Erre leszaladt a mesterkulcsért, kinyitotta az ajtót, és legnagyobb rémületére a szobát üresen találta. Vajon hová tűnhetett Ágnes? Halálfélelem lett úrrá a nénin, leszaladt a kertbe, a munkásoknál érdeklődött, látta-e valaki az unokahúgát, de egyre csak „nem” volt a válasz. Ekkor Amalieben felmerült a csónak és a sziget gondolata. Szapora léptekkel igyekezett az öböl felé, és rémülten látta, hogy a csónak eltűnt. Világos volt számára, Ágnes átevezett a szigetre, hogy találkozzon Edwarddal. – Bárcsak viszszaérne, mielőtt Walcott érdeklődni kezd utána! – gondolta Amalie, és reszkető szívvel nézett az egyre nagyobb szürkületben a kis sziget felé. Féelme percről percre fokozódott, látta, mennyire tájékozódik a tenger, és a szél a hullámokat a sziget felé sodorja. Ekkor eszébe jutott, hogy már elkezdődött az apály, és Ágnes számára lehetetlenné válik, hogy visszatérjen az öbölbe. Talán csak nem ragadták magukkal a hullámok? Amalieben alig merült fel ez a rémisztő gondolat, máris segítségért kiáltozva rohanni kezdett vissza a ház felé. Aggódó kiáltozása az egész személyzetet előcsalta, és valamennyien rémülettől dermedten, tanácstalanul álltak ott. Ebben a pillanatban Walcott sietett oda hozzájuk, és megtudta, mi a rémült kiáltozás oka. A fenyegető veszély miatti féelme nagyobb volt, mint haragja Ágnes valószínű találkozása kedvesével. Szolgái kíséretében remegő léptekkel lesietett az öbölbe, ahol vízre bocsátatta a nagy csónakot, tizenkét embernek kellett megragadnia az evezőket, és maga Walcott is beszállt velük együtt a csónakba, mely nyílsebesen lőtt ki az öbölből, és a tovaszárguló hullámok hátán a sziget felé vette útját. Rövidesen oda is értek. Walcott, mivel a kikötőhelyen nem találta Ágnes csónakját, átsietett a szigeten, mert azt hitte, hogy a járművet és a szerelmeseket megtalálja a másik oldalon. Mekkora volt azonban döbbenete, amint az idegen csónakot látta a parton le-fel himbálózni, amelyben Edward érkezett. Minden porcikájában remegett, döbbenettől tágra nyílt szemei a hullámozó messzi tengerre meredtek, hideg borzongás futott végig a testén, és érezte, amint haja ágaskodni kezd. Tekintetével képtelen volt valamilyen pontot

felfedezni, ami egy csónakot jelezhetett volna. Meg volt győződve róla, hogy Ágnest magukkal ragadták a hullámok. Eredménytelenül kutatta át Walcott a szigetet minden irányban, sehol sem találta gyermekének nyomait. Visszasietett a csónakjukhoz, megint teljes erővel nekifeszültek az evezőknek, és a jármű, hogy elkerüljék a legerősebb áramlatot, észak felé közelítette meg a szárazföldet. Amalie kezét tördelve várta a csónak visszatértét a kert lépcsőjénél, és panaszos jajgatással fogadta a hajósokat, amint észrevette, hogy szíve kedvence nincs közöttük. Szívet tépő pillanat volt, amikor Walcott felért a lépcsőn, és Amalie sírva és jajgatva karjai közé vetette magát. Bátyja kénytelen volt őt támogatni, mert erőtlen tagjai alig bírták megtartani. Tanácstalanul és vigasztalanul érték el hivalkodó szobáikat, a gazdagság, a fény és a pompa mintha gúnyolódtak volna rajtuk, hiszen Ágnessel együtt minden gyönyörűség odaveszett belőlük!

Walcott szélteében, hosszában azonnal felszólított minden part menti halászt és hajóst, hogy szálljanak tengerre Ágnes keresésére, és komoly összeget ígért annak, aki hírt hoz neki gyermekéről.

Felhők húztak el felettük, és a fekete éjszaka áthatolhatatlanná tette Edward és Ágnes tekintetét. Szorosan átkarolták egymást, le, s fel bukdácsoltak a hullámokon, anélkül, hogy nézték volna hova, anélkül, hogy befolyásolhatták volna a gyenge jármű irányát. A tenger morajlásától és pezsgésétől elkábulva és beletörődve sorukba szorosan egymásba kapaszkodtak, és minden hullámtól várták, hogy habjaikkal betérítik őket, hogy alámerüljenek a feneketlen mélységbe. A csónak hol egyik, hol másik oldalra billent, majd körbefordult, de a vihar a hullámokkal együtt egyre csak tovább hajtotta őket, felrepültek a magasba, majd ismét le a fekete mélységbe. Egyetlen szó, egyetlen hang sem hagyta el a szorongatott helyzetben lévőket, készen álltak arra, hogy együtt menjenek a halálba, még az elemek hatalma sem választhatta el őket. Átnedvesedve és megdermedve tartották egymást görcsösen átkarolva, még a halál sem tudta volna megbontani ölelésüket!

Igen hosszú éjszaka volt, és emberi szem még sohasem vágyódott jobban a fény után, mint Edward és Ágnes ezen az éjszakán. Végre egy halvány csík jelent meg a horizonton, a hajnali derengés áthatolt a sötétségen, és az új nappal fénye szétterült az óceán felett. De mit hozott a hön vágyott fény a két tehetetlenül sodródó fiatal számára? Reménytelenségük, visszavonhatatlan pusztulásuk képét! Mit számított most már Edward akarata és bátorsága az elemekkel szemben, mit segíthettek neki az evezők, és mit segíthetett neki saját ereje? Egyik hullám a másiknak dobálta labdajátékként a csónakot, és emberi erő képtelen volt rá, hogy akár egyetlen másodpercre is megállítsa céltalan rohanását. Gúnyos kacajnak tűnt a sirályok rikoltó hangja a két hajós számára, amint könnyű szárnyaikon nagy körökben körüllebegték őket, kíváncsian és csodálkozva nézve le rájuk. Ó, bárcsak kölcsön kérhették volna szárnyaikat, hogy towarepülhessenek! Így azonban, a néhány könnyen összeácsolt deszkára száműzve, kitéve a tenger és vihar haragjának, miben reménykedhettek volna még, honnan számíthattak volna megmentésükre?

– Hát nem a mindenható védelmében vagyunk, hát sorsunk nem az ő kegyelmes kezében van, hát nem ő parancsol az elemeknek, hát múlt éjszaka nem mentett-e meg bennünket a hullámsírtól? – kérdezte Edward, bensőséges, az ég felé emelt fohászkodó tekintettel. – Most legalább már van rá némi reményem, hogy megakadályozzam a csónak felborulását, éjszaka ez teljesen a véletlenre volt bízva. Arról se feledkezzünk meg, hogy a part mentén közlekedő hajók hajózási útvonalában vagyunk, melyek itt le, s fel közlekednek, bizonyára hamarosan találkozunk egy ilyen-nel, és akkor meg vagyunk mentve, drága Ágnes! Ne hagyd veszni a bátorságot és a reményt, hiszen Isten velünk van.

– Isten tartja bennem a reményt, a bátorságot pedig te tartod fenn bennem, kedvesem! Hiszen te adtad nekem azt a bátorságot, hogy szeretetem szembe szálljon az emberekkel és az ő rendelkezéseikkel. De nézd csak, mi az ott a horizont felett? Most megint eltűnt, bizonyára egy fehér madár volt – mondta Ágnes megszeppent hangon. Nem, de mégsem, most megint látom, Edward, te

nem látod? – folytatta ismét megelevenedve, és karjával a csónak pereme felett a távolba mutatott.

– Egy vitorla, egy hajó! Hál’ istennek, meg vagyunk mentve!
– kiáltott fel Edward ujjongva, és éles szemeivel a felbukkanó vitorla felé nézett. Gyorsan növekedett a horizont fölé, és a két reménytelen helyzetben lévő fiatal nemsokára már láthatta is az egész hajót.

– Gyorsan add ide a sálad, drága Ágnes, segítségért kiáltásunkat kell továbbítania a hajó felé – folytatta Edward felélénkülve a reménytől, és a nagy, kék selyemkendőt az egyik evező végére kötötte, majd az alábbi szavak kíséretében a magasba emelte: – Bárcsak piros lenne ez a sál, akkor könnyebben észre lehetne venni a távolból. A kék sajnos egybeolvad a tenger színével.

A pompás kendő kibontakozott a szélben, és lobogott, mint egy vészjelző zászló magasan a csónak felett, de bármennyire is igyekezett Edward és Ágnes felismerni a hajó irányának változását, egyre inkább kénytelenek voltak belátni, hogy az változatlanul határozottan tartja eredeti irányát. Egész oldalát feléjük mutatta, nemsokára elérte legközelebbi helyzetét hozzájuk képest, hogy aztán egyre távolodjon tőlük.

Csendben és kétségbeesve néztek mindketten utána, Ágnes könnyei megnedvesítették összekulcsolt kezeit, amikor a vitorla megint alámerült a tengerbe.

Ez a reménység odaveszett, Edward, – mondta fájdalmasan, fejét keblére hajtva, miközben a fiú visszahúzta az evezőt, és a sálát megint Ágnes vállára tette.

– Az ég majd másik hajót küld utunkba, drága Ágnes, hiszen kegyes hozzánk, a szél jelentősen mérséklődött, már a hullámok sem emelkednek olyan magasra – válaszolta Edward bátorító hangon, elnyomva döbbenetét, ami a jármű eltávolodása miatt lett úrrá rajta. Mindketten megint visszazuhantak abba a tompa hallgatásba, ami megelőzi a teljes kétségbeesést, de ennek ellenére továbbra is figyelmesen kémlelték a horizontot.

A reggel tovaszállt, és a nap második fele már jócskán múltni kezdett, miközben egyre követelődzőbbben jelentkezett az étel és ital utáni vágy Edwardnál és Ágnesnél is, egy újabb ellenség, egy új borzalmas veszély. Szaporábban és szorgosabban kémlelte tekintetük a tenger legszélsőbb peremét, mintha ezzel magukhoz vonzhatnának egy megmentő hajót, azonban ilyennek nyoma sem volt sehol. Bár Ágnes százszor is felkiáltott örvendezve, hogy a táncoló távoli hullámok között a szeme előtt vibráló látómezőben vitorlát látott, de ez minden esetben csak csalódás volt.

A felhőzet feloszlott, imitt-amott már áttetszett a kék ég, és napsugarak tükröződtek a zöld hullámokon. A hullámok vonulata bár már kevésbé viharosan, változatlanul nyugat felé tartott, és egyre távolabbra sodorta ki Edwardot és Ágnest a nyílt óceán felé.

– Most azonban tényleg egy vitorlát láttam! – kiáltott fel hirtelen Ágnes, és kezével mutatta az irányt Edwardnak.

– Sőt kettőt is, most már biztos megmenekülünk! – szólt közbe Edward, és Ágnes is rövidesen felismerte a másik hajót, amely mint egy fehérén villogó pont fénylett a tenger peremén.

– Az ég áldása legyen velünk, és vezesse őket ide hozzánk! – fohászkodott Ágnes hangosan, ég felé emelt tekintettel, kezét keblei előtt összekulcsolva.

Mindkét jármű gyorsan emelkedett, azonban Edward hamarosan felismerte, hogy különböző irányokba vitorláznak: Az egyik inkább északra, a másik inkább dél felé tart. Hamarosan mindkét hajó törzse teljes egészében láthatóvá vált, és percről percre fokozódott a remény, hogy közelebb kerülhetnek a csónakhoz. Edward megint magasba tartotta a zászlót, lobogtatta a szélben, amilyen magasan csak lehetett, de sem egyik, sem másik hajó mozgása nem mutatta, hogy észrevették volna a segítségre szorulókat. Rövidesen el is érték legközelebbi helyzetüket a csónakhoz képest, aztán távolodni kezdtek.

– Nagy isten! Nem vettek észre bennünket! – kiáltotta Ágnes kezeit tördelve és sírva fakadva, és Edward szíve görcsbe rándult, amint hallotta a szeretett lány jajveszékelését.

– Nem lehet igaz, hogy ennyi mentő jel ellenére el kell pusztulnunk, drága Ágnes, még minden jóra fordulhat, csak bátorság, bátorság! – mondta Edward vigasztaló hangon, és megint a magasba emelte a zászlót.

– Akkor fognak megtalálni bennünket, amikor már késő lesz! – válaszolta Ágnes, és a fiú keblébe rejtette arcát, mintha képtelen lenne elviselni a távolodó hajók látványát. Azok rövidesen elérték a horizontot, majd alámerültek, miközben nyugaton a Nap már a tenger széle felé közeledett, és utolsó sugarait lövellte a csónak felé.

A hullámok elveszítették habzó, fehér koronáikat, már nem emelkedtek olyan magasra, egyre szélesebbé váltak, és már csak ringó mozgásban voltak. Csend lett a végtelen sivár tengeren. A hullámok zúgása és pezsgése elhalt, mintha aludni készülné a tenger. A nappal ruhája elmenekült, izzó öltözetének széle még látszott a tenger peremén, de mögötte az éj már szétterítette sötét fátylát az óceán felett. Békesség, rettenetes békesség vette körül a két boldogtalan szerelmes csónakját, és ez a békesség olyan volt, mint maga a sír.

Ágnes tikkadtan feküdt Edward karjaiban. Mindketten szenvedtek az éhségtől, de még inkább a szomjúságtól. Ajkaik kiszáradtak, hangjaiknak már semmi csengése sem volt. Ágnes fáradt, egyébként mindig csillogó szemeit lehunyta, nem azért, mintha aludni akarna, hanem sokkal inkább a kínzó szomjúság érzését próbálta leküzdeni. Edward átkarolta kedvesét, kezeit összekulcsolta, miközben tekintete, gondolatai az elsápadó fényen csüngtek, amit a búcsúzó nappal még hátrahagyott az égen. Mintha utolsó támaszától, utolsó vigaszától venne búcsút, úgy tekintett az eltűnő fény felé, és utolsó reményét látta megszűnni vele. A tenger mély lélegzettel emelkedett és süllyedt, és a csónakot lassú, hintázó mozgásban tartotta, mintha a benne ülőket álomba akarná

ringatni, hogy álmaikban belefeledkezzenek szerelmük birodalmába. Az álom azonban nem volt kegyes a szerencsétlenekhez, az élet szükségletei egyre követelőbbé váltak, és testük elpilledésével egyre fokozódott nyugtalanságuk, kétségbeesésük. A felettük szikrázó csillagok a csendben hullámozó sötét áron tükröződtek, mely körülvette őket, és táncoló fényeikkel a szomszédok követelő tekintetét a hűs, nedves elemre vonták, de elepedt ajkaikat mégsem frissíthették vele, egy frissítő ital utáni határtalan vágyukat nem csillapíthatta! Az utolsó fuvallat is elhalt, és vele együtt minden kilátás is eltűnt, hogy egy dagadó vitorla közeledhetne feléjük a hön áhított következő reggel.

– A kívánságunk rövidesen meghallgatásra talál, Edward, együtt fogunk meghalni! – mondta Ágnes gyenge hangon, és erőtlenül megszorította az ifjú kezét.

– Nem nem, Ágnes, szeretett Ágnesem, az nem történhet meg, a mindenható bizonyára meg fog szánni bennünket, holnap bizonyára megint látni fogunk hajókat! – válaszolta Edward azzal az érzéssel, hogy szavaiban több az ámitás, mint a vigasz.

– Nem, Edward, hajókkal nem találkozhatunk, hiszen a levegő teljesen mozdulatlan. Sorsunk végeztét ne akarjuk titokban tartani, már túl közel jutottunk hozzá. Csak egyet ígérj meg nekem, Edwardom, ami erőt fog adni nekem, nyugodtan várd ki a végem! Ne dobj majd be a tengerbe, ha már meghaltam, tarts meg, és mellettem haljál majd meg te is! – mondta Ágnes halkan és szorosan kedveséhez simult.

– Ágnes, Ágnes, miket beszélsz – ez a gondolat belemar a lelkembe! Ó, reménykedjél csak velem együtt, Isten minden biztonnal segítséget küld nekünk! – esedezett Edward, és ajkaival csókot lehelt a szeretett lány szájára.

– Nem érzed, mennyire égnek az ajkaim? Hogyan illan el belőle az élet frissessége? A karjaidban szeretnék a tengerben alámerülni! – mondta Ágnes nyugtalanul felállva.

– Hamarosan elérkezik az a nap, amely meghozza a menekülést számunkra – válaszolta Edward megnyugtatóan, és visszahúzta Ágnest maga mellé.

A halálos csend, a rémisztő nyugalom és a végtelen térség háborzongató üressége, amely körülvette őket, gondolataikat kétségbeesésbe hajszolta. Egy vihart, feltornyosuló hullámokat és gyors alámerülést a mélybe örömmel üdvözöltek volna, így azonban úgy heverték ott, mint akiket élve eltemettek, az éjszaka rémségével körülvéve, semmi eséllyel arra, hogy koporsójukat elhagyhatják.

Végül egy sápadt fénycsík jelent meg a tenger peremén, és hajnali szürkület terült szét a beláthatatlan pusztaság felett. Kezdett kivilágosodni, keleten az ég az ébredező nappal fiatalos pírjával színesedett, és szeme felbukkant a tenger tükrének szélén. A Nap aranyló pompával emelkedett felfelé az égen, és derűs fényével előntötte az óceánt. Bár a két szerencsétlen számára nem hozott reményt, a magányukat, a borzongató sötétséget azonban mégis száműzte. A madarak szárnyaikon ismét könnyedén a magasba emelkedtek nedves pihenőhelyeikről, és imitt-amott halak játszadoztak az aranyló reggeli fényben.

– Egy vitorla, egy hajó! – kiáltotta Edward hirtelen felugorva, és nyugat felé mutatott, ahol a távolban egy jármű fehér vászna csillant meg a nap fényében. Nos, hát mégiscsak megmenekültünk, Ágneském, dicsőségs a mindenhatónak és áldott legyen érte!

Ugyanabban a pillanatban hagyta Ágnest puhán kicsúszni öléből, felkapta az evezőket, és a csónakot szélesebben hajtani kezdte a sima víztükrön a hajó felé. Pihenő és nyugalom nélkül evezett, mintha drága terhével a halál elől menekülne. A Nap már magasán járt az égen, és izzó sugarait a szomjhalállal küzdőkre lövellte, de Edward nem lankadt, egy pillantás szenvedő kedvesére újra meg újra megacéloította karjait. Egyre közeledett a hajóhoz, mely lelógó vitorláival csendben ringatózott az áron, és a Nap már pályája másik felére ért, amikor kimerült hangon ujjongva felkiáltott:

– Megmenekültünk, Ágnes, megmenekültünk, mert most már fel kell ismerniük bennünket a hajóról!

– Edward, szerelmem! – mondta Ágnes halkán, és nehézkesen keblére emelkedett, mire ő leeresztette az evezőket, és karjaiba zárta a drága lányt.

– Istenem, hiszen neked véreznek a tenyereid! – kiáltotta Ágnes rémülten, és a fiú jobbját kezébe vette.

– Nem is fáj, drága Ágnes, hiszen szívem vérét is odaadtam volna érted! Most hadd evezzek megint, hogy lerövidíthessem szenvedésed perceit – mondta Edward, és megint hajtani kezdte a ladikot a tengeren.

– Látod lobogni a zászlót, amit felhúznak a hajón? Észrevetek bennünket! – kiáltotta egy idő után, és minden erejét bevetette, hogy a csónak a lehető legnagyobb sebességgel haladjon. Rövidesen már az embereket is látták a hajón, és a készülődést is észrevették, hogy felszedjék őket a fedélzetre.

Gyorsan fogyó erővel és egyre csökkenő sebességgel erőltette Edward a csónakot a hátralévő rövid távolságon, és az evezők kiestek a kezéből, amint a csónak a hajó oldala felé sodródott. A kapitány parancsára leeresztettek egy falépcsőt egészen a tengerig, melynek alján két matróz várta a közeledő csónakot, hogy a kimerülteket felsegítsék a fedélzetre. Ágnes már alig tudott lábra állni, és annyi ereje sem volt, hogy segítsen kedvesének, amikor az átkarolta, és felemelte a lépcsőre. A kapitány mindkettőjüket szívélyesen, nagy részvéttel fogadta, és egy pohár friss vizet nyújtott Ágnesnek, amire Edward már a csónakból felkiáltva kérte. Reszkető kezeivel azonban képtelen volt az életető italt ajkaihoz emelni, Edward segített neki tartani a poharat. Kiitta az utolsó cseppig, aztán a közeli padnál ájultan a karjaiba omlott. Az élet azonban rövidesen visszatért belé, felnyitotta szemeit, és olyan tekintettel nézett kedvesére, ami kifejezte szívének forró köszönetét és háláját.

Nemcsak Walcott birtokán, hanem az egész környéken is izgalmat, döbbenetet és részvétet váltott ki Ágnes titokzatos eltűnése. Minden halász és hajós napokon keresztül kutatta át a tengert minden irányban, a partot állandó ellenőrzés alatt tartották figyelve, hogy a hullámok nem sodorják-e ki a szerencsétlenül jártak holttestét, azonban minden kutatás eredménytelen maradt. Edward egyidejű, éppoly titokzatos eltűnése sem maradt ismeretlen, és rövidesen összefüggésbe hozták Ágnes sorsával. A köztük fennálló szerelmi viszonyról szóló szóbeszéd szájról szájra terjedt, sokan gondolták, hogy együtt menekültek el, és a csónakot azért süllyesztették el valahol, hogy azt a látszatot keltsék, mintha alámerültek volna, és így felhagynak keresésükkel. Mások úgy gondolták, szándékosan vetettek véget életüknek, megint mások meg voltak győződve róla, hogy apály idején a hullámok kisodorták őket magukkal a nyílt tengerre.

Amalie néni nyomorúsága határtalan volt. Ágnessel együtt utolsó öröme is odalett, az utolsó szál is elszakadt, mely szívét az élethez kötötte. Többé nem hagyta el a szobáját, ahol átadta magát fájdalmának, szomorúságának. Amalie Walcotthoz hasonlóan Edward anyja is teljes vigasztalanságba zuhant egyetlen gyermekének elvesztése miatt, a nyomorúság és kétségbeesés minden erejét elvette az idős asszonynak, és panaszai még késő éjszaka is áradtak az erdészház ablakain át. Az öreg Corblair is mélységes megrázkódtatást élt át, és gyors döntése gazdájával szembeni kötelességérzete és gyermekével szembeni elvárása nem maradt szemrehányások nélkül lelkében. Vigasztalan gazdájának megpillantása azonban mindig új erőt ébresztett benne, hogy leküzdje szívének atyai érzelmeit, mely szerint fiát Aringthur boldogsága elrablójaként vádolta.

Aringthur azonban saját magát ítélte el, és azzal vádolta magát, hogy Ágnes és Edward pusztulása miatta következett be. Ágnes iránti szenvedélyét titokban tartotta életének megmentője előtt, nem nyitotta meg előtte bizalmasan szívét, és ő volt az oka annak, hogy az öreg Corblair fiát arra készítette, hogy hagyja el a szülői házat.

Amint Aringthur tudomására jutott a szerelmes pár eltűnése, az erdészhez sietett, és kötelezte rá, lelkiismeretesen mondja el az eltűnés előzményeit, mire Corblair bevallotta neki a fiával szembeni eljárását. Minden elnézést, minden bocsánatot megtagadott magával szemben, amire Aringthur megpróbálta rábeszélni, és ezzel tovább növelte a nyomorúságot és boldogtalanságot, amit Ágnes iránti szeretete miatt érzett. Sehol sem találta meg nyugalomát, sehol sem tudott megpihenni, bárhová is ment, bárhol álldogált, mindenhol Ágnest látta lelki szemei előtt, hűséges Edward erőteljes karjai által átkarolva, a hullámokkal küzdve, és úgy tűnt neki, mintha tekinteteik borzalmas szemrehányással tapadnának rá. Már a hajnal első szürkületekor letámolygott a tengerpartra, és figyelte, amint a reggel végiggördül a parton, és tekintetével az imádott lány és áldozatkész barátjának holttestét kereste. Úgy vélekedett, hogy meg kell találnia őket, és csak az éjszaka rátörő sötétje üzte őt megint haza. Ő is küldött ki hajókat, és magas jutalmat tűzött ki az eltűntek sorsáról szóló hírért. A teljes, tartós szélcsend azonban minden járművet visszatartott.

Ágnes eltűnésével Walcottnak minden reménysége elszállt, hogy megrendült vagyoni viszonyainak és csökkenő hitelének támogatást szerezzen, pedig a segítségre napról napra egyre nagyobb szüksége lett. A csillogó, pazarló pompával megtartott ünnepség ellenére ismét felmondtak nála befektetett tőkéket, és Ágnes eltűnésének napján jelentős összegekről szóló váltók érkeztek vissza Amerikából tiltakozás kíséretében, melyeket azonnal be kellett volna váltania, ha nem akarja, hogy hitele egyszerűen megsemmisüljön, és alázuhanjon abból a magasságból, ahol még volt.

Worm az utóbbi napokban tevékenyebbé vált, mint korábban bármikor, és sikerült is neki a visszaküldött váltók fedezetét előteremteni. Hamis fuvarleveleket állított ki két rakomány gyapotról, melyek állítólag úton voltak Amerikából Walcott címére, és a fuvarlevelek alapján, amely szerint az árú postahajóval érkezik, készpénzért elzalogosította azt egy W.-beli bankárnál. Jelentős birtokvásárlással indokolta a pénzszükségletet, mely szerint növe-

lik Walcott képzeletbeli amerikai ültetvényeit, és felajánlotta, hogy később adódó alkalommal dupla ekkora összeggel fog rendelkezésre állni hasonló szolgáltatás igénye esetén. Rövid időn belül igen nagy összegeknek kellett volna befolyjni Walcott folyamatban lévő üzleti ügyeiben, így Worm minden bizonnyal számított arra, hogy be tudja majd váltani a hamisított fuvarleveleket, mielőtt az adatai szerint rövidesen befutó hajók elmaradása miatt a család lelepleződné. Újabb valószínűsíthető pénzzavarok elkerülése érdekében intézkedéseket foganatosított Londonban, hogy több, Walcott tulajdonában lévő tengerjáró hajót, melyeknek rövidesen meg kellett érkezniük a Temzén, szép csendben adják el. Minden lehetséges eszközt mozgósított, hogy a lehető leg hamarabb nagyobb összegek felett rendelkezessen, mert attól tartott, hogy a hiány fellépő jeleire megrendül az üzleteikbe vetett bizalom. Ágnes eltűnése Worm számára is aggodalomra okot adó fontosságú volt, mert benne még mindig Walcott hitele hanyatló csillagának reménységét látta. Pontosabban Osburne őrnagyra gondolva töltötte el nagy aggodalom, és óráról órára egyre jobban tartott az általa rájuk bízott tőke felmondásától, ami azonnali visszafizetési kötelezettséggel járt volna.

XIV.

*Az elhatározás. A búcsú előtt. Elválás. Gondok. Visszatérés.
Nagy öröm. Gonosz válasz. A vallomás. Visszautasítás.*

A menekülést jelentő hajóra érkezést követően Ágnes hamarosan rendbe jött. A kapitány, egy német, mindent megtett az érdekében, amivel hasznára lehetett. Rendelkezésére bocsátott egy kabint, és mindenből a legjobbat, amivel a fedélzeten rendelkezett. New-Yorkból jött, és Liverpool felé tartott, ahol rakományt akart cserélni, majd azonnal indulni vissza New-Yorkba. Nehéz, borús idő és heves délnyugati szél juttatta ilyen közel az ír partok

hoz, ahonnan a hirtelen fellépő szélcsend miatt nem jutott tovább. A hajó nyugodtan himbálódzott a sima tengeren, semmilyen légáramlat sem mozgatta meg lazán lógó vitorláit, és úgy tűnt, mintha a természet teljes nyugalmat akarna biztosítani a két megmentett felépüléséhez. A hajóra érkezésüket követő első óra az Ágnes körüli gondokkal és igyekezettel telt el, amikor azonban a nap már végéhez közeledett, és ő bár még mindig nagyon kimerülten, Edward mellett ült a padon a kabin előtt, és mindketten élvezték az est frissítő hűvösét, a kapitány odaült hozzájuk, és megkérte Edwardot, mesélje el a történetüket. Neki volt elég ideje eddigre végiggondolni, hogy mit is mondjon majd magukról, így aztán azt a mesét adta elő, hogy Ágnes Walcottot, egy gazdag fonoda tulajdonosának lányát, csónakján hazafelé tartva meglepte az apály, és kisodorta a tengerre. Ő maga ebben az időben egy vitorlásan közelített a part felé, és észrevette, amint Ágnes az árral küzd. Ekkor a segítségére sietett, felvette őt a hajójára, a csónakot pedig utána kötötték. A part felől fújó szél azonban egyre jobban feltámadt, és így lehetetlenné vált számára, hogy elérje a partot, és ismételt próbálkozásai közben, hogy szél ellenébe vitorlázzon, a hajója felborult, és Ágnessel együtt csak a csónakban tudtak elmenekülni. Ezt a valóságnak nem teljesen megfelelő beszámolót követően elmesélte további sorsukat, ahogyan az valójában megtörtént, míg végül elérték a kapitány hajóját. Saját nevét elhallgatta Edward a kapitány előtt, és azt állította, hogy Sam Patch a neve, ami Írországból igen gyakran előforduló név. Edward tudta, hogy a kapitány Liverpoolba érkezve az eseményt ismertetni fogja, és mindenáron titokban akarta tartani, hogy Ágnes találkozott vele a szigeten, és együtt sodródtak ki az apály miatt a nyílt tengerre. Jóllehet a kapitány észrevette a vendégei közötti bensőséges kapcsolatot, de ezt a fennálló körülmények között nagyon is természetesnek tartotta.

A négy napig tartó teljes szélcsend, mialatt a hajó alig mozgott a helyéről, igen gyorsan eltelt a szerelmesek számára, és milyen soká szeretnék volna még tovább élvezni a zavartalan, boldog együttlétet! Az ötödik napon azonban nyugat felől friss szél kerekedett, megtöltötte a hajó vitorláit, és gyorsan közelebb vitték

céljához, miközben Edward és Ágnes az utazás végétől tartottak, mivel azzal vége szakad keservesen elért boldogságuknak. Milyen jövőnek mennek most majd elébe?

Heves szemrehányások és rémes szigor, valamint elviselhetetlen felügyelet várták Ágnest odahaza apja részéről, és rémülten gondolt arra, minden lehetőségtől meg fogják fosztani, hogy szíve kedveséről hallhasson valamit, vagy saját magáról hírt juttasson el hozzá. És vajon minek néz elébe Edward? Az atyai házból kitaszítva szűkös kenyeret kell keresnie valahol magának, ami talán csak évek múlva teszi lehetővé számára, hogy a legszerényebb körülmények között el tudjon tartani egy feleséget, és ha mégis elérné ezt a célját, vajon nem fogják-e Ágnest erőszakkal távol tartani tőle, és nem fognak-e minden eszközt megragadni, hogy örökre lehetetlenné tegyék azt a boldogságot, amiért mindketten mindent hajlandóak feláldozni? És sehol se lenne egy talpalatnyi föld a földkerekségen, ahol ezt a boldogságot saját erejükből elérhetnék? Amerika mennyi beteg szívet fogadott be már és gyógyított meg, mennyi fájdalmas könnyet szárított le, és töltött meg szemeket örömkönnnyekkel. Feljogosítják-e Edward képességei, ismeretei, ereje őt arra a reményre, hogy odaát magának és Ágnesnek rövid időn belül gondtalan létet legyen képes kiharcolni?

Igen, Amerika, a szabadság, függetlenség áldott, magasztalt országa, amely a saját hazájában sok ezer súlyos sorsú ember számára a boldogság és nyugalom kikötőjévé vált, Edwardnak is új hazát adhatna! Ott kívánt új életet teremteni magának, és Ágnesnek oda kell majd követnie őt, hiszen ha ott egyszer sikerül egybekelniük, sem ember, sem törvények többé nem választhatják szét őket. Az is teljesen mindegy, hogy az óceán, vagy egy rövidke távolság van közöttük, ha úgysem hallhatnak egymásról semmit, és amint közismertté válik, hogy Edward kivándorolt Amerikába, Ágnes is remélheti, hogy kevésbé szigorúan fogják őrizni őt, és módot fog találni rá, hogy levelezni tudjon vele. Könnyek között beleegyezett Edward elhatározásába, hogy a legközelebbi Liverpoolból Amerikába induló hajón elutazzon, és szent foga-

dalmat tett, hogy bármilyen sorsban is lesz része, megőrzi szerelmét és hűségét.

Néhány nappal később megérkeztek Liverpoolba, és köszönettel elköszöntek a barátságos kapitánytól, aki olyan szeretettel vette fel őket, Isten áldását kérve nemes szívére.

Még aznap hajóra szálltak egy Írországba, pontosabban Corkba induló hajóra. Edward nem akarta Ágnest magára hagyni, mielőtt lábát hazai földre tenné, de aztán szándékában állt búcsút venni hazájától és lelkének szerelmétől.

Rövid utazást követően Corkban partra szálltak, és ott betértek egy első osztályú fogadóba. Edward a körülményekre való tekintettel minden, jelentős összegű készpénzét levéltárcájában magával hordta, így gondtalanul tekintett a közeli jövő elébe. A szerelmes párnak még néhány boldog napban volt része, mivel csak a negyedik napon indult vissza egy hajó Liverpoolba.

Ujjongó szívvel örültek ennek a halasztásnak, Ágnest semmi sem kényszerítette, hogy hamarabb induljon haza, és a boldog együttlét órái, amivel a sors megajándékozta őket, talán évekre kárpótolja őket az elválásért. Közvetlenül az érkezést követő reggel Ágnes beszerezte magának a legszükségesebb ruhadarabokat, és Edward is bevásárolta az utazáshoz szükséges holmikat.

A jövővel kapcsolatos reménysegek végtelen beszéd témákra adtak alkalmat, hogy együttlétük minden percét légvárak építésére használják, amire a szerelem oly merészen, pompásan és egekbe nyúlóan bármikor készen áll. A néhány nap gyorsan tovarepült, és elérkezett Edward elutazása előtti utolsó este. Teljes komolyságával és fenyegetően állt előttük az elválás, és ezekben a percekben már háttérbe szorult mindaz a szép kép, amit maguk elé festettek a jövő tekintetében. Az est könnyek között telt el, örök hűségre vonatkozó ígéretekkel és fogadalmakkal, és amikor Edward végre kibontakozott szerelme karjaiból, hogy a szobájába menjen, Ágnes még egyszer visszatartotta, és így szólt hozzá:

– Edward, sok pénzedtől fosztottalak meg, te fizetted az itteni bevásárlásaimat, ideadtad az úti pénzt a hazavezető útra, és még az itteni számlánkat is ki kell egyenlítened. Neked adom mindezt ezt a brosst és gyűrűt, amit bármikor könnyedén el tudsz majd adni. Nekem úgy mondták, hogy drága gyémántok a benne lévő kövek. Nem emlékként adom át neked ezeket, számomra úgysem képviselnek semmi más értéket, csak annyit, hogy átkerülnek a te tulajdonodba, és szükség esetén hasznosak lehetnek számodra.

– De drága Ágnes, hiszen van nekem pénzem elég, és Amerikában könnyedén fogok többet keresni, mint amennyire szükségem lesz! – válaszolta Edward, miközben kérlelő tekintettel visszautasította kedvese kezét, mellyel az ékszereket nyújtotta felé.

– Egy szót se többet erről, Edward, el kell fogadnod, mert Ágnesed így akarja! – vágott gyorsan a szavába, biztatva őt, hogy fogadja el azokat, majd mély meghatottsággal folytatta: – Egy emléket is kapsz még Ágnesedtől, amitől azonban semmi körülmények között nem válhatsz meg: – Fogadd el ezt a gyűrűt, két összekulcsolt kezét ábrázol. Londonból történő elutazásom előtt vásároltam, azzal a gondolattal, hogy egyszer majd az ujjadra húzom. Annak idején azonban nem gondoltam, hogy erre majd egy ilyen búcsú alkalmával kerül sor! – Ezzel felhúzta Edward ujjára a gyűrűt, könnyei a kezére hullottak, és zokogva a keblére vetette magát. A búcsú, amely ekkor következett, megrázó volt, jóllehet csak azzal váltak el, hogy másnap reggel mondják egymásnak utoljára: Isten veled!

Az álom mindkettőjüktől távol maradt ezen az éjszakán. Szármolták az órákat, a percek, míg végre viszontláthatják egymást, és alig kezdett derengeni, amikor Edward belépett Ágnes szobájának tárva nyitott ajtaján, aki tárt karokkal fogadta őt.

Szavaik elakadtak, szavakkal már nem tudták kifejezni fájdalmukat, szívük panaszát, órákon át ültek némán, szeretettel átkarolva egymást, csak csókjaik fejezték ki fájdalmukat, ami kebleiket szorongatta.

A harang kongása reggelihez szólította őket. Ezt követően Edward kifizette a vendéglősnek a számlát, magához vette kevéske csomagját, karját nyújtotta Ágnesnek, és a hajóhoz indultak, amely majd elviszi tőle.

Az indulásra minden készen állt. A kapitány már csak Edward érkezésére várt. A járművet elszabadították kötelékeitől, melyek a rakparthoz rögzítették, és elkövetkezett az elválás pillanata. Ágnes kétségbe esve kedvese karjaiba vetette magát, még egy szívet tépő isten veled, még egy hosszú, forró, bensőséges csók, végül Edward elszakította magát a drága lány nemes szívétől, és abban a pillanatban ugrott a fedélzetre, amikor a hajó már elmozdult a rakparttól. A szerelmesek tekintete azonban nem vált el egymástól, szorosan összefonódtak, és még mindig egyek voltak, amikor a hajó már kezdett eltűnni a messzeség párájában, és már csak egymás integető kendőit láthatták.

Egy hétfői nap reggele volt, amikor Walcott irodájában ült, és elmélyedt papírjaiban, melyek előtte heverték az asztalon. Hiteleinek és adósságainak kimutatása volt, melyet Worm állított össze neki. Hatalmas összegek álltak ezeken a papírokon, és úgy tűnt, hogy nagyságuk megrémítette Walcottot. Arca elsápadt, tekintete zavart és nyugtalan volt, aggódva siklott egyik lapról a másikra, és tolla reszketett a kezében. Időről időre beletúrt hajába, majd inge alá rejtette, vagy görcsösen térdéhez szorította kezeit, és minden mozdulata elárulta hatalmas idegességét, mely úrrá lett rajta. A számok, melyek a papíron álltak, olyan nagyok voltak, hogy természetesen minden embert megrémisztettek volna. Walcottal láthatóan minden alkalommal ez történt, amikor az elszámolás végére tekintett, ami ceruzával volt írva, és a szaldó fél millió font hiányt mutatott. Homlokát kezére támasztotta, hosszasan mozdulatlanul ülve ott, mintha gondolataival nem is lenne jelen, mintha azok szerényen a távolban kalandoznának, hogy elkerüljék ezt a rémítő helyet. Aztán még jobban rátört a nyugtalanság, szemeivel a kísérteties számokra meredt, amelyek mint karmokkal felfegyverzett szörny tekintettek vissza rá. Kezei

görcsbe szorultak, a toll eltörve hajlott meg ujjai között. Ekkor kinyílt szobájának ajtaja, és Worm lépett be rajta. Walcott vad tekintete a bejárat felé repült, és döbbsen meredt a könyvelő holtsápadt, kísérteties arcára.

– Worm, most ne, már előre tudom, mit akar mondani. Kész örület, hagyjon most magamra! – kiáltotta felé Walcott, mindkét kezét védekezve tartva maga elé.

– Mégiscsak meg kell hallania, amit mondanom kell, Walcott úr, mielőtt a hír mindkettőnket megsemmisít! Osburne őrnagy...

Walcott összeomlott, mintha mérgezett nyíl fúrta volna át a szívét, és erre Worm nyelvének elakadt a szó. Néhány másodpercig egymásra meredtek mozdulatlanul, mintha mindegyikük a másiktól várt volna választ a néma kérdésre: Akkor most mi van?

Walcott volt az első, aki összeszedte magát, mint egy kétségbeesett ember, aki beletörődik a sorsába.

– Osburne őrnagy visszaköveteli a pénzt? Hadd lássam, Worm – mondta tompa, rekedt hangon, és a papír után nyúlt, amit a könyvelő csontos ujjai között tartott, majd odanyújtotta Walcottnak, aki reszkető kézzel átvette, és olvasni kezdte:

Felkérem, közölje velem számlám kivonatát, és követelésemet egyidejűleg fizesse ki számomra. Kérésem feltétlen teljesítését a holnapi nap folyamán kérem.

Tisztelettel: H. Osburne őrnagy

Walcott a levél olvasása közben még jobban elsápadt, majd összehajtotta, és visszaadta Wormnak.

– Összeomlik a fejünk felett a ház. Tud valami menekülő utat, Worm? – szólalt meg Walcott, miközben ernyedten hátratámaszkodott karosszékében, és kezeit a térdre ejtette.

– Nem tudok, Walcott úr – válaszolta a könyvelő, ujjait a levélre szorítva. Hamilton lelkész és több hasonló kisbefektető is visszaköveteli sürgősen a pénzt, és még ha bele is egyeznének három hónapos visszafizetési határidőbe, bizalmatlanságuk mégis

közismertté válna, és rövidesen jelentős hitelezők lépnének fel velünk szemben. Leginkább a banktól félek.

– Odavesztünk! – mormolta halkan Walcott, amikor ujjongó hangok Ágnes nevét kezdték kiáltozni az udvaron, és rövidesen a házban is.

– Ágnes! – kiáltott fel Walcott olyan hangon, ami segélykiáltásként hangzott, és Worm mellett elrohanva az ajtó felé igyekezett, ahol a belépő lakáj jelentette lánya hazatérését. Kalap nélkül, repkedő mandzsettákkal rohant a lakóépület felé, az összegyűlt szolganép felfelé mutatott a lépcsőn Amalie szobájára. Felrohant, feltépte az ajtót, és ott állt előtte Ágnes, nénikéje karjaiban.

– Leányom, gyermekem! – kiáltotta Walcott, Ágnest a keblére vonva, és viharos mozdulattal átkarolta a holtnak hitt lányát. A rémképek, amelyek néhány perccel korábban még magukkal ragadták, a semmibe veszttek, már csak atyai szívének hangjait lehetett hallani. Újra meg újra keblére ölelte gyermekét, és Ágnes sírdogálva simult karjaiba. Csak egyes elejtett szavakkal volt képes utalni sorsára, és Amalie ebben is megszakította többször, miközben kibontotta a lányt apja öleléséből, hogy megint szívéhez szoríthassa, és örömkönnyeit Ágnesével egyesítse.

Hosszasan hullámoztak a nem remélt viszontlátás boldogságának túláradó hullámai az újból egymásra találtak szíveiben, és csak lassacskán tértek vissza nyugodtabb érzelmeik.

Walcott szedte magát össze elsőként, és értelme, érdekei megint felülkerekedtek szívéen. Ráeszmélt, hogy a tönkremenéstől csak Ágnes mentheti meg. Kedvesen kezei közé fogta lánya fejét, némán még egy csókot nyomott a homlokára, majd elhagyta a szobát. Visszasietett az irodába, ahol megint találkozott a könyvelővel.

– Egy reménycsillag jelent meg az égen, Worm, és fényének be kell világítania minket! Gyorsan fogasson be, hajtasson Osborne őrnagyhoz azzal, hogy Ágnes éppen most tért vissza. Mondja meg neki, hogy a hullámok magányosan sodorták ki őt a

tengerre, hogy egy Liverpool felé vitorlázó tartó hajó vette a fedélzetre, és onnan Cork érintésével egyedül tért vissza. Helyezze kilátásba, hogy Ágnes rövidesen egybekelhet a fiával, és próbálja meg követelésének legalább néhány hónapos halasztását elérni. Aki időt nyer, életet nyer. Az őrnagy éppúgy feltétlenül megbízik magában, mint bennem. Igyekezzen, közben én további ötleteket gyűjtök.

Ezekkel a szavakkal Walcott az ajtó felé terelte Wormot, és megismételte: – Igyekezzen!

Ágnes a szófán pihent boldog nénikéje mellett, aki átkarolta őt, és könnyek között, nyíltan és őszintén bevallotta neki, hogy milyen módon került ki a tengerre, és hogyan szedték fel őket az idegen hajóra.

– És hol van Edward? – kérdezte Amalie bensőséges, szeretetteljes részvétellel.

– Úton Amerikába! – válaszolta Ágnes zokogva, és könnyeinek áradatát nénikéje keblébe rejtette. Gyengéden és vigasztalva szorította magához a kedves lányt, és az ő szavai is sírásba fuladtak.

– Szegény gyermek – szakította meg hosszas hallgatás után a csendet. Miért is kell mindig a leghűségesebb szíveknek elválniuk egymástól, és búbanatba merülni! Látod, Ágnes, voltak olyan pillanatok, amikor bennem is boldogságod ellenségét láttad. Isten a tanúm, mennyire fájt, hogy kénytelen voltam ebben a hitben hagyni téged. A bátyámra való tekintet kényszerített erre, bár szívem szerint segítségére siettem volna. Ne vond meg tőlem ezért bizalmad és szereteted, Ágnes, nincs szív a Földön, mely melegebben dobogna érted, mint az enyém. Azt hittem, hogy téged és bátyám is szolgálhatom egyszerre, de ebben nagyot tévedtem. Bocsásd ezt meg nekem, Ágnes! – mondta Amalie szomorúan kérlelve. Ágnes gyengéd szeretettel átkarolta kedves anyai barát-nője nyakát, és forró csókokkal válaszolt.

Nem csupán Walcott házába tért vissza a remény és öröm. Az erdészházba duplán is visszatért, mert Ágnes hazatérésének hírének kívül az erdészné holtnak hitt fiától is levelet kapott. A fia élt, és ez pillanatnyilag elég is volt ahhoz, hogy elfelejtsen minden bűbánatot és fájdalmat. Persze megírta, hogy Amerikába szándékozik kivándorolni, de mindenesetre még az élők között volt, és az anyai szív ujjongva köszönte meg a mindenható kegyelmét.

A Nap már lemenőben volt, amikor a két örömteli hír elérte az erdészházat, és Corblair alig olvasta végig fia levelét, máris felugrott, kapta a kalapját és botját, és fiatalos igyekezettel a kastélyba indult.

Aringthur csak a holdfény által megvilágított szobájában ült a nyitott ablaknál, amikor az öreg Bernard halkan belépett hozzá, és jelentette neki, hogy Corblair erdész szeretne beszélni vele.

– Ah, jóságos Bernardom, most nem akarom látni őt, szorgos szolgálati igyekezettel üzleti- és vadászügyekről hozna nekem híreket, és most egyik sem érdekel. Mondd meg neki, nem érzem jól magam, és már lefeküdtem – folytatta Aringthur szelíd hangon és még egy üdvözlő kézmozdulattal intett az öreg felé.

– Nem, kegyelmes uram, most más valami hírről szeretne beszámolni, és minden bizonnyal valami jó hírről lehet szó, láttam az arcán, és még sohasem láttam ilyen izgatottnak az erdészt – válaszolta Bernard.

– Mit mondasz, öröm jeleit láttad Corblair arcán? Bernard, istenem, hát lehetséges lenne? – kiáltotta Aringthur felugorva, és kirohant a szobából a folyosóra, szaladt lefelé a lépcsőn, ahol meglátta az erdészt, és így kiáltott felé:

– Corblair, jó híreket hozott?

– Igen, kegyelmes uram, hál’ istennek, duplán jó híreket! – kiáltotta Corblair, és máris indult felé.

– Hála a mindenhatónak! – mondta Aringthur mély lélegzetet véve. Jöjjön, Corblair, csak nem kapott hírt...

– Élnek, mindketten élnek! – válaszolta az erdész gyorsan, mire Aringthur görcsösen megragadta a karját, és hevesen magával vonszolta a szobájába. Az erdésznek oda kellett ülnie mellé az ablakhoz, és részletesen el kellett mondania az örömhírt.

– Az emberek kétségbeesésükben azt hitték, a tengerbe vesztetek, az ég azonban megóvta őket. Emberi segítség kell azonban ahhoz, hogy boldogan egymásra találjanak, és erről én magam fogok gondoskodni! – mondta Aringthur nemeslelkű lelkesedéssel, és kezét felemelte, mintha eskütételre készülne.

– Milyen város irányába szállt hajóra Edward? – folytatta némi szünet után.

– Erről nem tett említést levelében.

– Melyik városból vitorlázott el?

– Arról sem írt semmit. A levélen nincs sem dátum, sem helység megadva, ahol írta. A postabélyegző azonban Corkban került rá – válaszolt az erdész.

– Corkból tehát. Nos, hát a hajót könnyen ki lehet deríteni. Még ma írni fogok – mondta Aringthur, és néhány pillanatnyi elmélkedés után folytatta:

– Arról nem hallott, hogy Ágnes hol érte el a szárazföldet, vagy azt, hogy honnan érkezett most haza?

– Ezt nem tudták megmondani, és én már azzal a hírral is meg voltam elégedve, hogy él – válaszolta az erdész.

– Érdeklődjön eziránt holnap, és próbálja beszerezni a legpontosabb bizonyosságot. Nagyon lekötelezne ezzel, kedves Corblair – mondta Aringthur, és szeretettel megszorította a kezét.

Ebben az időben Amalie és Ágnes a teázó asztal mellett ültek, és a vacsorával Walcottra vártak, aki rövidesen meg is érkezett örömteli, barátságos arccal. Odament Ágneshez, homlokon csókolta, aztán elfoglalta szokott helyét az asztalnál. Beszélni kezdett

erről-arról, gyorsan váltogatva a témákat, Ágnes kalandját azonban egyetlen szóval sem érintette. Feltűnően élénk beszéde közben azonban olykor hirtelen elhallgatott, aztán percekre úgy tűnt, mintha gondolataiban távol lenne. Derűs homloka ezekben a percekben elborult, tekintete mintha megdermedt volna, de a következő pillanatban úgy tűnt, megint felriadt álmából, és arcvonásai gyorsan megint derűt tükröztek. A vacsorát még nem fejezték be, amikor Walcott hirtelen hallgatózni kezdett, és rövidesen kocsizörej vált hallhatóvá. Csak néhány másodpercig fülelt, majd örömteli pillantást vetve a két hölgy felé, felugrott az asztaltól, és nagy igyekezettel elhagyta a szobát.

A kocsi, melynek hangját hallotta, Wormot hozta vissza Osburne őrnagynál tett látogatásából, és Walcott heves, olykor kihagyó szívveréssel a könyvelő szobája felé igyekezett. Amint benyitott, Worm éppen az asztalon álló gyertyát gyújtotta meg, és a láng fölé hajolva nézett Walcott felé. Bár merev tekintete sohasem árulta el belső érzelmeit, ebben az esetben azonban eltorzult arcvonásai, lelógó alsó álla és aggódó, félig nyitott szája elég világosan kifejezték, hogy semmi jó hírt sem hozott. Walcott minden tagjában velejéig megrázkódott, érezte, térdei remegni kezdenek, és úgy érezte, mintha lábai alól kimenne a talaj, és kénytelen volt megkapaszkodni egy szék támlájában.

– Rossz hírt hozott, Worm? – szólalt meg fakó hangon, kérésében azonban mégis volt valami halvány remény.

– A legrosszabbat! – válaszolta a könyvelő dadogva, mintha heves hidegrázással küzdene. Osburne ragaszkodik ahhoz, hogy holnap visszakapja a pénzét, ellenkező esetben az ügyet átadja a bíróságnak.

– Megemlítette neki, hogy Ágnes...? – vetette közbe Walcott.

– Köszöni a megtiszteltetést, de a fia állítólag jobb partira lelt – válaszolta Worm, miközben mindkét kézzel megtámaszkodott az asztalon.

Walcott lerogyott a székre, arca egy halott színére váltott, szemöldökeit összevonta, és borús tekintettel a földre meredt, miközben Worm némán állt ott, merev tekintetét Walcottra szegezve.

– Tehát mégis be kell következnie! – morogta az maga elé, és ismételten bólogatott a fejével. Újabb percek teltek el anélkül, hogy egyikük vagy másikuk életjelt adott volna magáról, aztán Walcott az órájára nézett, felemelkedett székéről, és kezet nyújtott a könyvelőnek az alábbi szavak kíséretében:

– Van még egy menekülési lehetőség, Worm, és hogy tényleg élni tudunk-e vele, azt még ma meg kell tudnom!

Ezt követően elhagyta a szobát, és visszaindult a lakóépület felé. Minél közelebb ért a házhoz, annál lassúbbá, vontatottabbá váltak léptei, mintha magával sem lenne tisztában, mit is akar tenni. Zúrzavaros gondolatokba mélyedve lépett be, és lassan elindult a lépcsőn felfelé, Amalie szobájának irányába.

A bejáratnál megállt, mintha a szobából kiszűrődő hangok után hallgatózott volna, vagy még mindig nem volna biztos benne, mit is akar tulajdonképpen, vagy ingadozna elhatározásának végrehajtásában. Hirtelen azonban kezével végigtúrt hajában, gyorsan megragadta a kilincset, és benyitott.

– Istenem, mi történt veled, bátyám? – kiáltotta Amalie, halálra rémülve, fojtott hangon, amint tekintete Walcott sápadt, eltorzult arcvonásaira esett, és odasietve hozzá megragadta a kezét.

– Megtörtént, amitől már régen tartottam, amit eltitkolva a keblemben hordoztam, és ami pokoli kísértetként a nyomomban van, megkeseríti életem minden örömét, megmérgezi minden érzésemet: Megingott a hitelem, szerencsétlen spekulációk következtében eladósodtam, és meg kell buknom, ha hamarosan nem jutok valami segítséghez!

– Az ég kegyelmezzen nekünk! – kiáltotta Amalie, és bátyja keblére hanyatlott, mintha a halál érintette volna meg.

– A csodák ideje lejárt, Amalie, az embernek saját magának kell cselekednie, az égiek is csak akkor segítenek. Én azonban

már a lehetőségeimnek a végére értem, elérkezett az az idő, amikor másokhoz kell fordulnom, hogy segítségemre legyenek, és kihez fordulhatnék nagyobb bizalommal, mint a saját testvéremhez? – mondta Walcott lágy, kérlelő hangon.

– Hozzám, testvérem? Kívánhatod az életem, a rendelkezésedre áll! – válaszolta Amalie felvillanó, határozott tekintettel, és kitörölte szemeiből a könnyeket.

– Tudtam, Amalie, hogy minden áldozatra kész vagy értem, ezért jöttem hozzád, de mégsem áldozatot várok el tőled. Ágnessel kell beszélned! – és Amaliere szegezte tekintetét.

– Ágnessel? – kérdezte hátrahőkölve, és félve nézett bátyja szemeibe.

– Igen, Ágnessel, egyedül ő menthet meg engem: Kezét Aringthurnnak kell adnia!

– Bátyám! – sóhajtott fel Amalie szemrehányással és megdöbbenéssel hangjában. A saját jólétem, saját boldogságom feláldozhatom, attól azonban, hogy ennek az angyalnak a boldogságára emeljem kezem, a jóságos isten őrizzen! Ebben én nem veszek részt!

– Ez az egyetlen menekülési lehetőségünk a bukás, szegény és szegénység elől – válaszolta Walcott hevesen.

– Elviselem a meg nem érdemelt szégyent, a szegénységet, koldulni fogok a kenyeremért, mielőtt még egyszer akár egyetlen gondolattal is Ágnes boldogságának útjába állnék. A világon semmi sem létezik, amivel engem erre rá lehetne venni – válaszolta Amalie, büszkén és határozottan felegyenesedve, és kezét az alábbi szavak kíséretében Walcott karjára tette: Hagyj veszni mindent, bátyám, csak a lelkiismereted mentsd meg. Ágnes az ég jóvoltából még csak ma született újjá számodra, és máris megint fel akarod áldozni saját érdekedben? Állj el ettől, légy szegény, legyél jó, élj bűnök nélkül, és Isten akkor mellénk áll, hogy képesek legyünk elviselni a legrosszabbat is!

– Szóbeszéd! Hát nem a boldogságát akarom én is? Mondd csak meg, hogy ezen a világon hol várja őt korlátlanabb boldogság, mint Aringthur oldalán!

– Annak szívéen, akit szeret, és sehol máshol!

– Akkor hát magam fogok Ágnessel beszélni, és látni szeretném, hogy a gyermek feláldozza-e az apját egy kis flörtért! – mondta Walcott dörgedelmes hangon, és az ajtó felé fordult.

– Ne tedd ezt, bátyám – kiáltotta Amalie, és karjánál megragadva visszatartotta őt. Ne öld meg erőszakkal hitvány aranyokért azt a gyermeki szeretetet, amit Ágnes szívében még érez irántad, ne idézd elő, hogy életének egész boldogságát feláldozza, hogy megmentsen téged a szegénységtől! Az a gazdagság, amit így szereznél, sohasem fog áldást hozni rád!

– Te megőrültél! – mondta Walcott haragosan, eltaszítva magától Amaliét, és elhagyta a szobát. Lassú léptekkel, mintha össze akarná szedni magát, ment végig a hosszú folyosón Ágnes szobája felé, és halkán kopogott az ajtón.

– Szabad! – kiáltotta Ágnes, és megrémült, amint meglátta apját. Walcott komoly képpel, de szeretettel közeledett hozzá, és kezeit kitérve felé így szólt:

– Ágnes, azért jöttem hozzád, hogy segítséged kérjem, és mellém állj. Élethalálról van szó, a gyermek meg fogja hallgatni apját?

– Úristen, drága apám, megrémítesz, mit tehetek, mit kell tennem érted? Tudod, hogy milyen szívesen állok mindenre, de hogyan tudnék én...? – válaszolta Ágnes döbbenet és reszkető hangon.

– Űlj ide hozzám, és hallgass meg – szólt hozzá Walcott barátságosan, és odavezette őt a szófához, majd megragadta a kezét, és szorongó hangon folytatta:

– Rémes helyzetben vagyok, szerencsétlen kimenetelű üzleti ügyek zavaros pénzügyi helyzetbe juttattak. A hitelem megingott,

és menthetetlenül elveszek, ha nem sikerül kimenekülnöm ebből a helyzetből.

– De drága apám, hogyan lennék én képes rá...? – szólt közbe Ágnes elsápadva, és remegő ajkakkal nézett apjára, mintha valami rettenetes kérésre számítana tőle.

– Képes vagy rá, Ágnes, hiszen te vagy az egyetlen emberi lény, aki képes megmenteni engem attól a szakadéktól, ami előtt állok. Megteszed, vagy apád, a nénikéd és saját magad nyomorúságba, szegénybe és szegénységbe taszítod? – folytatta Walcott fokozódó, félénk izgatottsággal, és megszorította Ágnes kezét.

– Mindent, mindent amim van, örömmel adok oda, apám, csak azt mondd meg, mit kívánsz tőlem! – válaszolta Ágnes, szorongó hangon, és összekulcsolta kezét keblei előtt.

– Ám legyen, bízok benned, szeretném remélni, örömmel fogod megtenni, hogy megmentsél engem: Add a kezed Aringthurnak!

Mintha villám érte volna, Ágnes úgy omlott össze. Az utolsó vércsepp is eltűnt arcából, teljes rémület kifejezésével meredt apjára anélkül, hogy akár egyetlen szót is szólt volna.

– A teljes kétségbeesés határán vagyok, élet és halál között. Meghallgatnád fohászomat? – törte meg Walcott a csendet, és megint Ágnes keze után kapott.

– Nem, apám, nem fogom megtenni. Nem tudom megtenni, nem tehetem, hiszen a kezem, a szívem, egész lényem már nem az enyém. Edward Corblair az uram és parancsolóm, és csak ő rendelkezhet a kezem felett! – válaszolta Ágnes kétségbeesett elhatározással, és esküre emelte kezét.

– Ágnes, hallgass meg, ne taszíts a pusztulásba, érezz együtt szegény, könyörgő apáddal, és gondold saját boldogságodra! Gondold meg, mi lehetne neked Aringthur, mit nyújthatna neked! – folytatta Walcott sürgetően és kérlelve.

– Akár a világ minden kincsét is felkínálhatná nekem, és még ha éhezmem is kellene Edward mellett, szerelmem hívó szavát követném, és vele együtt mennék a halálba! Nincs olyan hatalom ezen a Földön, mely képes lenne hűtlenné tenni iránta. Isten engem úgy segítjen! – mondta Ágnes viharos megindultsággal, mindkét kezét szívére szorítva.

– Akkor éhezz és süllyedj el a szégyenedben, hálátlan gyermek, átkom kísérjen egész életedben! – kiáltotta Walcott, dühében felugorva, és ökölbe szorított kézzel, ingatag lábakon kirohant a szobából, miközben Ágnes kétségbeesetten felkiáltva arcát kezeibe temette.

Másnap reggel Aringthur egyik lovászával levelet küldött W-be, hogy adja fel ott a postán. Barátjának írt Corkba, akit megkért, érdeklődjön Edward Corblair után, és próbálja meg kinyomozni, hogy merre utazott tovább. Amikor a küldönc ellovagolt, Aringthur leült, és az alábbi levelet írta Ágnesnek:

Bensőségesen és nagyra becsült, tisztelt kisasszony! A mindenható megóvta Önt, és megtartotta barátja számára. Engedje meg leghűségesebb, legigazabb barátjának, hogy Istennek ezt a kegyelmét azzal köszönje meg, hogy felajánlhassa szolgálatát. Mondja meg nekem kérem, hol van Edward, és levelemmel hogyan érhetem el őt. Vissza fogom őt hozni az Ön karjaiba, és magam fogom mindkettőjüket oltár elé vezetni, úgy igaz, mint ahogyan Aringthur a nevem.

*Hűséges barátságban mindörökké
az ön Aringthurja*

Lezárta a levelet, megcímezte személyesen Ágnes Walcott kisasszony kezéhez, majd magához rendelte az egyik lovását. Átadta neki a levelet azzal a szigorú utasítással, hogy Ágnes Walcott kisasszony saját kezeibe adja át, vagy hozza vissza neki.

Walcott házában igen nagy volt a csend ezen a reggelen. Úgy tűnt, gonosz szellem telepedett rá, a személyzetten titokzatos hallgatás lett úrrá. Senki sem tudta megmondani, mi az oka ennek a komolyságnak, félénk visszafogottságnak, de ennek ellenére mindenki érezte, hogy valami szokatlan, igen zavaró esemény történhetett, vagy történni fog, mint ahogyan az ember a nyomott levegőn is megérzi, hogy súlyos vihar közeledik.

Amalie és Ágnes ezen a reggelen kettesben reggelizett. Walcott szobájába vitette a reggelijét, csak keveset fogyasztott belőle, és már a szokott időnél korábban átment az irodába. A lakóépület udvarán lódobogás közeledett, mire Amalie felállt az asztaltól, és kinézett, ki lehet az. Megrémült, mert felismerte Aringthur lovását, amint lovának gyeplőjét az erre a célra szolgáló oszlophoz kötötte, majd elindult a ház felé. Amalie nem szólt semmit, hanem visszaült az asztalhoz. Néhány pillanattal később az egyik lakáj belépett a szobába és jelentette, hogy Aringthur küldönce levelet hozott Ágnes kisasszonynak, azonban csak saját kezébe adhatja át.

– Mondja meg a küldöncnek, hogy a levelet vigye vissza a gazdájának azzal a megjegyzéssel, hogy nem vettem át – fordult Ágnes a lakájhoz, és intett neki, hogy hajtsa végre a megbízást. A lakáj azonban hamarosan visszatért, és jelentette, hogy a küldönc engedélyt kér, hogy személyesen beszélhessen magával Ágnes kisasszonnyal, amit azonban ő feleslegesnek tartott, és megismételte korábbi döntését, mire a lakáj megint távozott.

Amalie nem szólt egy szót sem, és néhány perc múlva hallani lehetett az ügetve távolodó ló patáinak dobogását.

XV.

*Nincs megoldás. Rossz lelkiismeret. A döntés. Az öngyilkosság.
Kétségek között. Tanácstalanság. Félreismert barátság.
Új hazában. Üzleti ügyek. Szívtelenség. A panzió.*

Walcott ebben az időben karba öltött kezekkel irodájában fel, s alá járkált, időről időre megállt íróasztalánál, hogy egy pillantást vessen a szanaszét heverő papírokra. Az ablaknál is ismételten megállt anélkül, hogy kinézett volna, és alsó ajkát elgondolkodva hüvelyk- és mutatóujja közé fogta. Úgy tűnt azonban, hogy gondolatai nem vezettek kedvező eredményre, mert homloka borús maradt, tekintete sötét és tanácstalan. Hirtelen heves mozdulattal ajtót nyitottak rá, és Worm támolgott be reszkető tagokkal.

– Minden odaveszett, semmi menekülésre sincs kilátás! – dadogta, miközben egy levelet nyújtott át Walcottnak, az alábbi szavak kíséretében:

– A W.-beli H. bankár azonnali hatállyal megfelelő bizonyítékot kér arra vonatkozóan, hogy a két rakomány, melyekre a hamisított fuvarleveleket elzálogosítottuk, valóban úton vannak, mivel alapos oka van rá, hogy ebben kételkedjen. Megtagadás esetén az ügyet át kívánja adni a bűnügyi rendőrségnek. A börtönajtó kezd kitérni előttünk!

A hír első pillanatban hevesen megrázta Walcottot, de aztán halotti nyugalom szállta meg, elolvasta a levelet, letette az asztalra, és jéghideg mosollyal így szólt:

– Nyugodjon meg, kedves Worm, holnapra támad majd valami ötletem. Írja meg a jóembernek, hogy az én nevem nem érdemli meg ezt a bizalmatlanságot, de tudomásul veszem aggodalmát, és holnap reggel visszakapja a pénzét.

Mint felragyogó napsugár a sötét éjszakában, olyan hatással voltak ezek a szavak Worm lelkére, tekintetét dermedt csodálkozással meresztette Walcottra, és attól tartva, hogy nem jól hallotta,

kérdő hangsúllyal megismételte annak szavait: – Holnap reggel visszakapja a pénzt?

– Úgy van, ezt mondtam, Worm, írja meg a jóembernek, és legyen bátor, elmúlt a veszély, meg fogom kapni a szükséges segítséget. Holnapra minden rendbe fog jönni.

Worm mély lélegzetet vett, szája halálos rángatózás és mosoly között küzdött, szemei forogva visszavonultak üregeikbe, és rogyadozó térdekkel odalépett az asztalhoz, hogy megtámaszkodjon.

– Elhatalmasodott rajtam a félelem, Walcott úr – kezdett bele rekedt hangon. Persze a fuvarlevelek elzáróztatása nem volt szabálytalan, mivel azokat adott határidőre kellene beváltani. Az egy dolog, hogy a hajók tényleg vízen vannak-e, a jóember megkapja a pénzt, mi pedig visszakapjuk a fuvarleveleket, és ezzel a dolog le is van rendezve. Megtudhatnám, hogy kitől érkezik a kívánt segítség? – kérdezte Worm, az asztal fölé hajolva, melynek másik oldalán Walcott állt. Az pedig mintha álmából ébredne, ránézett a könyvelőre, és így szólt:

– Holnapra, majd holnapra, kedves Worm, minden tisztázódni fog. A segítséget biztosra veheti.

Ezekkel a szavakkal fejével biccentve az ablak felé fordult, miközben Worm még egy aggodalmas pillantást vetett felé, majd elhagyta a szobát. Röviddel ezt követően látták amint Walcott áthalad a kerten, majd kiment az Aringthur parkja felőli kapun, de nem arrafelé ment tovább, hanem a fal mentén egy ösvényt követett, amely a gyárvároskán túl a tengerpart felé kanyarodott. Walcott magába roskadva lépkedett, tulajdonképpen teljesen céltalanul. Mennie kellett, hogy hová, az teljesen mindegy volt neki. Valami szüntelenül üzte őt egyre távolabb a házatól, ahol fény, a gazdagság pompája, de ugyanakkor a fenyegető szegénység, nyomorúság és szegénység várta, ahol a falakon, a padolókon a Worm által írt számok meredtek rá mindenfelé. Nem volt azonban egyedül. Úgy tűnt számára, ezernyi munkás követi asszonyaikkal és gyerekeikkel, akik megtakarított pfenningjeiket bízták rá, a számtalan családapa, az özvegyek és árvák a tágabb környékről,

akiknek mindenét hamis látszattal megszerezte, és akik most miatta valamennyien koldusbotra jutnak. Gondolatban látta őket, amint sírva és kezeiket tördelve követik őt, és úgy vélte, hogy hallja jajgatásukat és panaszaikat. Gyakran félénken körülnézett, mert úgy tűnt, mintha fantáziájának ezen kísérteties képei valósággá válnának. Ilyenkor megszorozta lépteit, mintha megakarna szabadulni tőlük. Olykor hirtelen megint megállt, homlokáról letörölte az izzadságot, és mély lélegzetet vett. A Nap tüzesen sütött le rá, úgy érezte, meg kell fulladnia, kezei mégis hidegek voltak, mint a jég, hátán hideg borzongás futott végig. A madarak oly derűsen és vidáman énekeltek, de dalaik Walcott számára gúnynak tunktek. A virágok oly barátságosan tekintettek felé a fűből, de Walcott a sírhantok virágait látta bennük. A sír, igen, a sír nem hagyta el gondolatait, mindenütt maga előtt látta, amerre ment, ahol megállt, hol nyitva látta, amint éppen koporsót eresztene le, aztán a sírhantot magas fű lepte be, hol pedig vastag hóréteg lepte be, és arra az emberre gondolt, aki a megdermedt földben alussza alatta örök álmát. A sír borzongató nyugalma rettentő gondolat volt számára, amit minden erővel el akart hárítani magától, amitől égnek állt a haja, de mégsem akart eltűnni előle, mert a sír gondolata beágyazódott a lelkébe. Meghallotta a tenger zúgását. Inkább a tengerbe temetve? Ez kevésbé tűnt rémisztőnek számára. Megszaporázta lépteit, hogy megpillanthassa a zöld hullámokat, és elfelejtse a földben lévő sírt. Odalépett a magas, meredek partfalhoz, és lenézett a tajtéklzó, tomboló hullámtörésre. Nem tudott úszni, egy ugrás lefelé a feneketlen mélybe biztos halál! Azonban lassú halál, lassú, kétségbeesett küzdelem élet és halál között, teljes öntudat mellett. De minek ez a halálos kínlás, a lélek és test közötti kötelék lassú széttépése, miért nem egyszerűen egy lövés, egy gyors, villanásnyi lövés? Egy pisztolylövés kínálja a legrövidebb utat a földi lét és a másvilág között, és Walcottnak el kellett érnie a másvilágot, még mielőtt a holnapi nap derengeni kezd! Hosszasan állt a felcsapódó hullámok felett, jót tett neki az egyhangú morajlás, dúdolva altatta el gondolatait, és zavaros feledés nyugtatta meg hosszú percekén át. Aztán megint felriasztotta a Nap fénye, és arra gondolt, még hány

órán át fog sütni, míg ő utoljára látja majd, amint alábukik a tengerbe. Borzongott az éjszakától, gondolatban látta a pisztoly villanását, aztán az örökké tartó sötétséget! Maga elé lógatta összekulcsolt kezeit, állát mellére ejtette, és becsukta szemeit, hogy gondolatban elmeneküljön a fekete sötétség elől, de az ott maradt elméjében.

Ez megint továbbhajtotta, és lelkét újra körülvették azok a szerencsétlenek, akiket koldusbotra juttatott. Igyekezett elhessegetni őket gondolataiból, megpróbált a környezetére figyelni, de az utakról, a fűből, a part kövei közül mindenhol a szerencsétlenek néztek felé. Csak a pisztolylövés gondolatával tudta összeszedni magát, aztán megint jött a koromfekete sötétség. Így bolyongott Walcott a tengerparton, míg végül hazatért, amikor a Nap már lemenőben volt.

Amalie és Ágnes fokozott aggodalommal várták őt ebédre, és többször is megkérdeztették az irodaépületben, hogy előkerült-e már. Aztán végül Amalie meglátta őt, amint lehorgasztott fővel, kezeit kabátjába rejtve, rendezetlen ruházattal a ház kertéjbe ért. Hatalmas kétségbeeséstől szabadult meg szíve ebben a pillanatban, forró köszönet könnyei csillantak meg szemeiben, és a szobából bátyja elé sietett.

– Drága bátyám, haragszol még rám? – kérdezte könnyörgő hangon, amint a folyosón találkozott vele, és mindkét kezét kitérte felé, ő azonban némán elment mellette szobájának ajtaja felé.

– Nem akarsz velünk ebédelni? – kérdezte Amalie, amikor Walcott kinyitotta az ajtót.

– Nem! – volt mindössze a válasz, majd eltűnt a szobájában. Néhány pillanattal később azonban meghúzta a csengőszinórt, és utasította a belépő lakájt, hogy ebédet és bort hozzon a szobájába. A parancsot gyorsan végrehajtották. Walcott csak keveset evett, a bort azonban visszatartotta, amikor a lakáj kivitte az ételmaradékot. Amint az ajtó becsukódott, odalépett, és bereteszelte. Aztán a magas könyvszekrényből elővett egy fényes sárgarézverettel ellátott, szépen polírozott mahagóni dobozt, és letette az íróasztalra.

Felnyitotta, és két pompás pisztoly tekintett ki reá. Walcott hosszasan, mozdulatlanul állt ott, és letekintett az előtte heverő fényes fegyverekre. Végül kivette azokat dobozukból, lerakta az íróasztalra, majd ugyanezt tette a löporos szaruval és golyózacskóval. Aztán felvette az egyik pisztolyt, megvizsgálta a zárat, majd odalépett a tükör elé, ahol a gyilkos eszköz csövét a szájába vette, azt felfelé irányítva, és oldalvást a tükörbe pillantott. Ismételt próbák után visszament az asztalhoz, mindkét pisztolyt megtöltötte, visszatette őket a dobozba, majd a dobozt a szekrénybe. Úgy tűnt, hogy elképzelése végrehajtásának ez az első lépése teljes változást idézett elő benne, és most, amikor már teljesen megszületett benne az elhatározás, hogy elhagyja ezt a földi létet, végérvényesen felhagyott részvételével ebben a világban, és a világ rá gyakorolt hatása sem érdekelte. Tompa nyugalom vett erőt rajta, győzedelmes érzés mindazon rémületeken és félelmeken, fenyegető veszedelmeken, melyek az utóbbi időben lelkét kínozták. Mindezek elillantak föléle, és akaratának szilárd elhatározásával megújult erő tért vissza testébe. Meggyújtott egy szivart, felvette a kalapját, és lement a kertbe. Odalent bolyongani kezdett, de semmi sem érdekelte. Elment a pompás melegházak, szökőkutak, virágzó narancsfák mellett, de észre sem vette azokat, majd végül ott állt az öbölben. Tekintetével észrevette a félig már tengerbe alábukó Nap utolsó sugarait. A látvány hatására mély, szaggatott sóhaj fakadt fel Walcott kebléből, mert saját búcsúja ettől a világtól hirtelen a maga teljes valóságában ott állt lelke előtt. A Nap már teljesen eltűnőben volt, és Walcott számra már soha többé nem fog felkelni, és rövidesen beköszönt az éjszaka, az örök éj. Tekintete még hosszasan búcsúzott utoljára az esti égbolt utolsó fényeitől, aztán visszafordult, és lassú léptekkel hazafelé indult. Amalie mindezt végignézte az ablakából, egy pillanatra sem tévesztette őt szem elől.

Belépett a szobájába. Már egészen sötét volt odabent. Gyorsan felkapta a tűzszerszámot, és meggyújtotta a két viaszgyertyát, melyek ezüst gyertyatartóban álltak az íróasztalán, majd a tükör alatti pompás bronz órára nézett, és az általa mutatott időt összehasonlította zsebórájával. Még nem ütötte el a kilenc órát. A lakáj

csak tíz óra körül szokott jelentkezni, hogy az éjszakára készülve segédkezzen átöltözésnél, és Walcott ezt az időpontot be akarta várni, hogy később, amikor búcsút vesz majd a világtól, már senki se zavarja. Zsebre vágott kezekkel fel, s alá sétálni kezdett a nagy szobában a gazdagon díszített török szőnyegen. Kilencet, fél tizet, tizet ütött az óra, és Walcott még mindig nem hagyott fel vándorlásával.

A komornyik megjelent a szobában, a szokásos módon segédkezett urának az átöltözésnél, majd megkérdezte, óhajt-e még valamit.

– Semmit! – válaszolta Walcott komor hangsúllyal, és kezével intett szolgájának, hogy távozhat.

Megint egyedül volt, magára maradt gondolataival, melyek már csak egyetlen dologra koncentráltak, távozására a földi létből. Ami mögötte volt, az már elmúlt, már semmi érdeklődést sem tanúsított iránta. Leszámolt a világgal, és csak a jövő, a legközelebbi jövő érdekelte. Hatalmas sötétség volt, ahová betekintett! Eredménytelenül próbálkozott ismét maga elé idézni számtalan derűs képet, amit korábban elképzelt a túlvilágról, az örökkévalóságról. Sikertelenül próbálta a kék, áttetsző étert, mint a jövő képét elméjében felidézni, képtelen volt megtartani, egyre csak eltűnt a sötétségben, mely mozdulatlanul és mereven rögzült elméjében. Nyugtalanság, kétségbeesett tanácstalanság vett erőt rajta ebben a fény iránt vívott küzdelmében. Megint felugrott székéről, hogy tovább rója köreit a szobában. Olyan csend volt, olyan háttorzongató és sivár volt körülötte minden, saját zajtalan lépései a puha szőnyegen rejtélyesnek, kísértetiesnek tündek számára, és úgy tűnt, hogy a tükör alatti óra ingája olyan élőlény, mely tompa hangon hátralévő perceit számlálja. Ekkor tizenegyet ütött az óra. A házban még nem tért mindenki nyugovóra, a nap utolsó órája azonban elérkezett, és Walcott életének is ez volt az utolsó órája. Odalépett az ajtóhoz, és bereteszelte. Olyan meleg, olyan nyomasztó fülledtség volt a szobában. Walcott levette magáról seelyem hálókabátját, vakítóan fehér hálóingében az ablakhoz lépett, és kinyitotta. Halotti csend uralkodott a tájon, és a tenger tompa,

egyhangú morajlása olyannak tűnt, mint egy altatódal. A Hold oly hidegen, oly sápadtan, oly komolyan állt az égen, hogy Walcott lekapta róla tekintetét. Az irodaépületben Worm lakószobája ablakának rőt, vöröses fénye magához vonzotta céltalan tekintetét, és látta, amint a könyvelő alakjának sziluettje ismételten feltűnik a megvilágított ablakban. Tehát Worm sem alszik! Akaratlanul tovább nézett az ablakról, és letekintett a kert sötét árnyaira. Gondolataiban egy temető jelent meg előtte, látta az egymás mellett sorakozó sírhantokat, és látta, amint a füvek a harmat súlya alatt fölējük hajolnak.

Itt megnyugodott a tekintete, céljához ért, és Walcott gondolatai felszívódtak az álomszerű képben. A gyárvaroska templomának órája ekkor tizenkettőt ütött. Mintha jeges kéz érintette volna a harang hátborzongató hangjának hatására, úgy rándult össze. Visszanézett a szobába, az íróasztalán lévő két gyertya felé, majd odalépett a könyvszekrényhez. Kivette a pisztolyos dobozt, odavitte az asztalra a gyertyák elé, és kinyitotta. Komoran és figyelmeztetően tekintettek rá a fegyverek, és hatásukra hideg borzongás futott végig Walcott testén. Karosszékét odahúzta az asztal elé, leült, és a pisztolyokat kivette a dobozból. Az egyiket letette maga elé, a másikat azonban kezeiben tartotta, és felhúzta a kaskast. A zár fémes hangja velejéig hatott, élete órájának végső ütészeként érezte. Walcott ideje lejárt, az örökkévalóság sötét kapuját látta megnyílni maga előtt. Keze nem remegett, tekintetét mereven a fegyverre szegezte, mely az ebből a világból elvezető utat mutatta neki, de még mindig késlekedett, hogy a hideg vas búcsúcsókot adjon neki. Hová, hová? Ez volt a kérdés, amit még meg akart válaszolni magának, mielőtt hagyta volna, hogy a függöny leereszkedjen mögötte. A semmibe, az örökkévaló semmibe! – válaszolt magának, és görcsösen belekapaszkodott ebbe a válaszbba, mint egy hajótörött a menekülést jelentő deszkába. Egy másik hang is kiáltott azonban felé: A sötétségbe, az örök sötétségbe! Maga előtt látta azt a gyertyák fénye mögött, melyek ki-aludni látszottak. Az ingaóra a tükör alatt fél egyet ütött, az új nap elkezdődött, és arra figyelmeztette Walcottot, hogy már nem volna szabad itt időznie. Elhatározása, hogy elhagyja életét, annyira

megváltoztathatatlan és szilárd volt, de még mindig nem tudott megválni tőle. Számlálta a perceket, melynek múlására az óra ingája figyelmeztette, ámde Walcott számra még sohasem rohant ilyen gyorsan az idő! Gyávasággal vádolta magát, de azért gyáva mégsem volt. A fegyverrel a kezében felállt, odalépett a tükör elé, ahol a bor állt az óra mellett, megtöltötte poharát, és kiürítette, búcsúként ettől az élettől. Aztán visszaült a karosszékbe az íróasztal elé, és határozottan a szájához emelte a fegyvert. Ebben a pillanatban valami mozgást hallott az ajtó előtt, mint egy selyemruha suhogását. A pisztoly torkolatát gyorsan a szájába tolta, ajkait görcsös csókkal a hideg vasra szorította. Egy villanás, egy dörrenés, és Walcott fejtető nélkül, lelógó állkapoccsal ült ott a karosszékben. A pisztoly már leért a földre, amikor Walcott teste meg-ingott, összeroskadt, és súlyos zuhanással elterült a szőnyegen.

– Segítség, segítség! – hallatszott a folyosón a kétségbeesett segélykiáltás, és Amalie örjöngve nekiugrott az ajtónak, amely azonban ellenállt a gyenge nő ájult erőlködésének, és segélykiáltása egyre sürgetőbbben, egyre hangosabban zengett a házban. Néhány másodperccel később Ágnes rohant felé a folyosó túlsó végéről. Semmi magyarázatra sem volt szüksége, hogy mi történhetett, kétségbeesésében ő is nekivetődött az ajtónak, és ő is elkezdett segítségért kiáltozni. A ház felélénkült, összefutottak a szolgák, az ajtót felfeszítették, és Amalie és Ágnes berohantak a szobába. Ott hevert előttük Walcott borzalmasan összeroskolt hullája, saját vérében. Szívet tépő sikoltással omlott le mellé testvére és gyermeke, Jajgatásuk és panaszos zokogásuk betöltötte a levegőt. Ágnes reszketve átkarolta nénikéjét, és nyüsztve kapaszkodott belé, Amalie azonban összeroskadt, hangja elhalt, mozdulatai megszűntek, és minden életjel elszállt belőle. Ágnes kétségbeesésében Amalie fejét a keblére emelte, akinek szemei csukva voltak, és olyan sápadt volt, mint a fehér márvány. A félelem, a döbbenet új erőt adtak Ágnesnek, a szolgáknak kellett segíteniük, Amaliét felemelni, és a halálnak erről a rémisztő helyéről átvinni saját szobájába. A komornák szintén odasiettek, és mindent megtettek, hogy az ájultat visszahívják az életbe. A halál hosszú ideig nem akarta elereszteni karjaiból, de végül keblei megint megmoz-

dultak, melléből mély sóhajtás szakadt fel, és felnyitotta nehéz szempilláit. Ágnes odaomlott mellé, sírva átkarolta nyakát, és szipogva csókolgatta hőn szeretett nénikéjét. Egyedül, minden segítség nélkül és szegényen álltak most mindketten a világban! A borzalom, a kétségbeesés, a zűrzavar éjszakája volt ez, senki sem adott tanácsot, senki sem segített. A komornyikok gazdájuk földi maradványát ágyára helyezték, bezárták a hálószoba ajtaját, hallgaton és mozdulatlanul üldögéltek a lépcsőkön és folyosókon, hogy bevárják, míg kireggeledik, miközben Ágnes Amalie ágya előtt kuporgott, és annak túlradó fájdalmára és jajgatására sajátjával válaszolt.

Szürkülni kezdett, és ezzel bekövetkezett a cselekvés szükség-serűsége is. Kinek kellett azonban tennie valamit? Amalie a könyvelőt említette, és Ágnes ezt továbbadta az egyik komornyiknak azzal a kéréssel, hogy hívja át a gyűlölt embert. A komornyik átment az irodaépülethez, és lármázni kezdett a kapunál, mire a portás megjelent az ablakban, és azt az utasítást kapta, hogy ébressze fel a könyvelőt, és küldje át a lakóépületbe. A portás zárva találta ajtaját, és többször ismételt, végül heves kopogására sem kapott választ. Erre felébresztette a helyettesét és még néhány irodistát, akik szintén a házban laktak. Valamennyien a könyvelő ajtajához mentek, és feltörték az ajtót. Worm hullája ott lógott a szoba közepén, egy kötél végén. A kötél, melynek hurokja a nyakára szorult, a csillár kampójához volt rögzítve. Az asztalon két gyertya már elalvóban volt, és a Walcott szobája felé néző ablak nyitva állt. Torz ábrázattal, a borzalom képeként függött ott, és a belépők döbbsen riadtak vissza tőle. Levágták a kötélről, de az élet feltehetően már órákkal korábban elillant belőle. Elborzadva és undorodva fogadta Amalie és Ágnes a hírt, a könyvelő végzetéről. Tanácsalanságuk ettől tovább fokozódott. Kiben bízhatnának, kit hívhatnának, hogy legyen részvéttel irántuk? Magukhoz kérték a könyvelő helyettesét, és megbízták, hogy az üzem épületét ne nyissák meg, az irodákat zárják be, és senkit se engedjenek az irodaépületbe. A történekről szóló borzalmas hír azonban igen hamar elterjedt a gyárvároskában, lakói tömegesen érkeztek, panaszosan jajgattak, gyalázkodva, károm-

kodva és fenyegetőzve tolongtak Walcott épületei körül. A tomboló tömeget nem engedték be, és a törvénnyel való fenyegetés visszatartotta őket, hogy erőszakot alkalmazzanak. Annál hangosabbak voltak viszont a Walcottal és könyvelőjével szembeni átkozódások, és a szerencsétlen becsapottak száma percről percre növekedett. Reszkető és aggódó, fájdalommal teli szívvel hallgatta Amalie és Ágnes a tumultus vad dühkitöréseit, szorosan egymáshoz simultak, és aggódva figyeltek az ajtó felé. Ekkor Aringthur jelentkezett be náluk. Amalie hálásan emelte összekulcsolt kezeit az ég felé, és félénken, kérdően nézett Ágnesre, ő azonban büszkén felegyenesedett, és megbízta a komornát, közzölje Aringthurral, hogy nem kíván beszélni vele.

– Ágnes, igazságtalan vagy vele! – esedezett Amalie, és kérlelve megragadta unokahúga kezét. Ő azonban intett a lánynak, hogy hajtsa végre utasítását, és sírva így szólt Amaliehez:

– Amit a kincseivel nem érhetett el, azt most szerencsétlenségünkkel, bajunk kihasználásával akarja elérni. Semmiféle elkötelezettséget nem akarok magamra vállalni vele szemben!

Aringthur sápadtan és megrendülten állt a folyosón, és aggódva várta a választ jelentkezésére. Az általa szentként tisztelt, imádott lány borzalmasan szerencsétlen helyzete éppoly súlyosan érintette őt, mint magát Ágnest, és úgy érezte, ő az egyetlen, aki képes csökkenteni nyomorúságát, és mellé állhat szenvedéseiben. Szent kötelességének érezte, hogy ezt minden erejével megtegye, és készen állt ezért minden áldozatot meghozni. Igen jól tudta, hogy Ágnes azért fordult el tőle, mert az öreg Corblair kedvesét, bár Aringthur tudta és akarata nélkül, el akarta távolítani innen, és minden áron meg akarta győzni Ágnest ártatlanságáról és őszinte, tiszta barátságáról. Remélte, hogy a szerencsétlen pillanatnyi helyzet kedvező alkalom lehet erre, és lehetővé teszi számára önzetlen szeretetének, feltétlen barátságának bizonyítását. A komorna ekkor hozta meg számára a választ. Mélyen megrázva állt ott, és pillanatnyilag fogalma sem volt róla, hogy mit tegyen. Ennyire félreismeri bensőséges, mindenre kiterjedő vonzalmát, a magától megtagadott szerelmet, mély, igazi barátságát, ennyire

viisszaautasítva látni, szívet tépő érzést keltett benne, de mégsem fosztotta meg a szeretett lány iránti feltétlen odaadásától, mélységes tiszteletétől és segítőkészségétől. Vele szembeni saját helyzetére nem is gondolt ebben a pillanatban. Ágnes nehéz helyzetben volt, szüksége volt a segítségére, és ezt akkor is meg kellett kapnia, ha megvetette az ilyesmit. Kisietett az összegyűlt emberek közé, beszélt hozzájuk, megpróbálta megnyugtatni őket, biztosította őket együttérzéséről és segítségéről, és cserébe ezért azt kérte, hogy távozzanak, és bízzák rá, hogy képviselje őket. Nemsokára meghallgatásra talált. Tolongani kezdtek körülötte, súlyos helyzetükről panaszkodtak, és rábízták gondjaikat. A néptömeg fél órán belül szétszéledt, és Walcott birtokán teljes mértékben helyreállt a rend. A bíróság még aznap megjelent, lezárta és lepecsételte Walcott helyiségeit, és csak az Amalie és Ágnes által használtakat hagyta szabadon hozzáférhetően. Másnap csendben megtörtént Walcott és könyvelőjének temetése.

Halotti nyugalom szállta meg ettől kezdve Walcott birtokát. A munkások lassanként elhagyták a gyárvároskát, mivel foglalkoztatás nélkül nem tudták fenntartani magukat, míg az üzleti ügyeket a kirendelt bizottság le nem rendezi, és a fonoda más kezekbe nem kerül. Aringthur előleget adott az embereknek, hogy el tudjanak utazni, megint másokat támogatott, hogy szűkös körülmények között át tudják vészelní a rendezésig hátralévő időt. Ő is bekerült a bizottságba, ahol elnökke választották, és ebben a pozíciójában gondoskodott róla, hogy minden kellemetlenséget, valamint Ágnes és nénikéje további szenvedéseit távol tartsa tőlük. Újra meg újra megpróbálta igazolni magát Ágnesnél, és bebizonyítani neki, hogy sohasem volt méltatlan vonzalmához és barátságához. Corblair erdésznet kérte meg rá, hogy győzze meg erről, aki fel is kínálta minden befolyását, amivel Ágnesre hatással lehet. Minden igyekezet eredménytelen volt azonban, mert rendíthetetlenül elzárkózott attól, hogy találkozzon, meghallgassa, vagy hajlandó legyen beszélni vele. Aringthur azonban mindettől függetlenül Ágnes nyugalma és jóléte iránti igyekezeteiben és cselekedeteiben változatlanul rendíthetetlen maradt, és egyetlen nap sem múlt el úgy, hogy személyesen ne érdeklődött volna iránta otthonában.

Ágnes szenvedései azonban még nem teljesedtek ki egészen, mert Amalie a szörnyű éjszaka óta betegágyához volt kötve, és képtelen volt felépülni. Ágnes volt állandó ápolónője, sem éjjel, sem nappal nem hagyta el, és semmi szolgálatot sem volt hajlandó komornára bízni, amit maga is el tudott végezni. W.-ből egy híres orvos naponta meglátogatta a beteget, és Ágnes úgy tudta, hogy a család iránt érzett barátságából fakadóan folytatta a gondokkal járó kezelést. Valójában azonban Aringthur volt az, aki a beteghez hívta, és fizette őt. Ágnes egyre fokozódó vágyat érzett, hogy végre hírt kapjon Edwardtól, aki megígérte neki, hogy bizonyos jelzéssel ellátva poste restante (postán maradó) ír majd neki W.-be, amikor szerencsésen megérkezik Amerikába. Teltek múltak a hónapok, és Ágnes helyzetében semmiféle változás nem következett be. Amalie nagyon beteg volt, erői egyre fogytak, és Ágnes volt egyetlen hűséges gondozója.

Augusztus vége körül egy derűs reggel futott be az a hajó a New-York öbölbe, amely Edwardot és Ágnest a kétségtelenül közeledő haláltól megmentette, és amelynek fedélzetéről Edward Corblair reményteljes szívvel üdvözölte új hazáját. Ott terült el előtte a világ legszebb tengeröble a zöld hullámokon visszaverődő izzó napsugárzásban, és a távolban az ezernyi kisebb nagyobb hajótól eleven, hullámzó vízfelületből kiemelkedett a világváros New-York. Milyen hevesen vert Edward szíve, és milyen boldog ábrándok járták át friss, erőteljes elméjét ennek a szép földnek a megpillantásakor. Emitt egy pompás gőzös igyekezett el mellette féktelenül, amott háromárbcosok, briggek, szkúnerek és kisebb part menti hajók karcsú árbocaik csúcsáig dagadó vitorlákkal szelték méltóságteljesen a habokat, és a szoros felé tartottak, mely kivezetett az óceánra. Mindenfelé kisebb járművek ringatóztak a napfényben megcsillanó hófehér szárnyaik alatt a tovaördülő, tajtékkal koronázott hullámokon. Gondolatban Edward valamenynyitket boldogan üdvözölte, a legszívesebben az egész új világot a szívére szorította volna. Már most testben, lélekben amerikaiak érezte magát, és a szó legszorosabb értelmében jó amerikaiak.

Szakadatlanul tevékeny, kitartó és rettenthetetlen akart lenni. A hajó egyre közeledett a városhoz, láthatóvá vált az árbocerdő, amely előtte az öböl partján és a Hudson folyón felfelé mérföldnyi távolságra terjedt, és röviddel ezt követően a hajó a többszörös sorok között betolakodott a kiválasztott rakparthoz. Rögest több vámhivatalnok szállt fel a fedélzetre, hogy ott tartózkodjanak, míg a rakományt ki nem rakják. A kapitány kiszállt a partra, hogy utasaival betérjen a vámépületbe, és ott átadja rakományáról a vámárúnyilatkozatot.

Edward a kapitánnyal ment, mert az megígérte neki, hogy elkíséri egy olcsó, jó szálláshelyre, egy panzióba. Mintha templomba kerültek volna, beléptek a vámház magasan ívelt, oszlopsor által tartott helyiségébe, ahol számos hivatalnok ült íróasztala mellett az oszlopok mögötti különböző részlegeknél. A belépőket ünnepléses csend fogadta, és Edward igyekezett halkán lépkedni a márvány padlózatán, mert lépteinek zaja úgy visszhangzott, mint ha egy domban járkált volna. A kapitány átadta papírjait egy méltóságteljes idős úrnak, és letette az esküt, hogy abban mindent a valóságnak megfelelően tüntetett fel. Aztán elbúcsúzott a hivatalnoktól, és Edwarddal együtt kiment az utcára, hogy ígéretének megfelelően alkalmas szálláshelyet mutasson neki. Nemsokára elérték a Broadwayt, a főutcat, mely ennek a hatalmas világvárosnak ütőereként az öböl partjától mérföldeken át észak felé terjedt ki, és az egész földkerekség forgalmába engedett bepillantást. Az üzleti palotákban, melyek beláthatatlan sorban sorakoznak mindkét oldalán, a világ minden tájának termékei cserélnek gazdát, és pompás üzleteik a Föld minden népének szorgalmával megteremtett kincsekkel vannak teli. Csodálkozva nézte Edward a szorgosan kavargó forgalmat, mely fel, s alá hullámozott a hatalmas utcán: Több száz teherkocsi vágatott el egymás mellett dübörögve, kolosszális omnibuszok igyekeztek a kék bazaltburkolaton felfelé és lefelé, bérkocsik és magán karosszériák százai zörögtek tova, némelyek paripái vad vágtaival vontatták terhüket, miközben mindkét oldal széles járdáin hullámozó embertömeg tolongott sietve össze-vissza. Ennek a forgatagnak az igyekezete tovább fokozta Edward feszült tenni akarását, és remélte, hogy ebben az

országban bőségesen igény lesz rá. Ámde nem a város üzletei és forgataga volt az a terület, ahol ki akarta bontakoztatni képességeit, az ő hatásköre az ország belsejében volt. A városi élet azonban a vidéki emberek tevékenységére épült, és arra számított, hogy ott fogják szívesen fogadni képességeit, erejét és szorgalmát. Ezzel a szilárd elhatározással lépkedett a kapitány mellett a forgatagon át, mely olykor olyan sűrű volt, hogy percekben át képtelenek voltak továbbjutni, mert senki sem akart lelépni a járdáról, csak a négerek ugrottak földre alázatosan ilyen alkalmakkor a kocsiótra, és a fehérek olykor botütésekkel és rúgásokkal serkentették őket.

– Azt hittem, itt New-Yorkban már megszűnt a rabszolgaság – szölt egy ilyen esetben Edward a kapitányhoz.

– Ez azt jelenti, hogy a fekete itt nem tartozik tulajdonaként valamelyik urasághoz, mint délen. Itt egyszerűen valaki lenézett rabszolgájának nézik. Délen a néger védelemben részesül, számára gazdája biztosítékot jelent, akihez túl közel él, és annak nyomdokaiban jár. A néger itt sehol sem talál védelmet, itt mindenki rosszul bánik vele – válaszolta a kapitány abban a pillanatban, amikor egy egylovas, üres teherkocsi közeledett, melyen egy néger állva irányította a lovat. A nehéz kocsi egyik kereke ráfutott egy nagy, az utcán heverő kőre, és az ennek következtében fellépő rázkódás miatt a fekete átbukott a kocsi oldalán a kerék felé, miközben lábai fennakadtak a deszkák között. A tüzes, erőteljes ló megbokrosodott, oldalra ugorva felágaskodott, miközben a néger kétségbeesve segítségért kiáltott, és görcsösen a kocsi peremébe kapaszkodott, hogy ne essen a vasalt kerék alá. A járdákon lévő több száz férfi közül azonban senki sem sietett a szegény fekete segítségére, helyette vad üdvivalgás tört ki, és mennydörgő hurrá kiáltások közepette kalapjaikat és kendőiket lengették, hogy tovább hajszolják a lovat. Botok és kövek repültek a megbokrosodott állat felé, mire az vad vágtaiba kezdett, a nehéz kocsi pedig könnyű játékszerként repült utána. A szerencsétlen néger segélykiáltása egyre rémisztőbbé vált, az ujjongás és hurrá kiáltások a járdán pedig egyre viharosabbak lettek. Ekkor Edward a felé ro-

hanó állat elé ugrott, mire az ki akart térni előle, ő azonban elkapta a levegőben repülő gyeplőt, a kocsi elől félreugrott, és a gyeplő többszöri erőteljes meghúzásával megállásra kényszerítette a rémült gebét. A kapitány is odasietett, a négert felsegítette a kocsira lábát gyorsan kiszabadítva a deszkák közül.

A szerencsétlen reszkető ajkakkal köszönte meg megmentői segítségét. Mindkettőjüknek kezét csókolt, majd megint megragadta a gyeplőt, hogy ülve folytassa útját, miközben a tömeg hangosan káromkodva és átkozódva szidta az „átkozott idegeneket”. Edward szikrázó szemekkel megvetően nézett feléjük, a kapitány azonban megragadta a karját, és magával vonszolta, miközben így szólt:

– Jöjjön csak, ne is nézzen körül, ha ellenállást tanúsítunk, akkor el vagyunk veszve!

Befordultak a legközelebbi mellékutcába, hogy elkerüljenek azoknak az embereknek a közeléből, akiknek az eset igen jó szórakozást jelentett, ugyanis majdnem láthatták egy szegény néger kerékbetörését, akit a törvény velük egyenlő rangra emelt.

– Micsoda szívtelen embertelenség, ilyet még életemben nem láttam! – mondta Edward a kapitány igyekezetével lépést tartva.

– Úgy van, és mennyire dicsekszenek ezek az északiak nemes törekvésükkel, amely szerint délen meg kell szüntetni a rabszolgaságot, miközben saját felszabadított színeseikkel úgy bánnak, mintha állatok lennének, és minden közösséget, minden közeledést feléjük hallatlannak, természetellenesnek, saját emberi méltóságukkal ellentétesnek tartanak! Ilyen fellépést minden nap átélhet, és amikor egy ideig már itt tartózkodott, sok mindent másminyennek fog látni, mint amilyennek korábban elképzelte – válaszolt a kapitány, és Edwarddal együtt ide-oda fordult a járdán, mely ezen az utcán szintén tömve volt emberekkel. Fél órányi sietős vándorlás után egy újabb városrészbe értek, amely inkább magánlakásokból állt, és ahol már csak kevés üzletet lehetett látni. Ott a kapitány megállt egy nagy, háromemeletes téглаépület előtt, és meghúzta a csengőzsinór fényesre pucolt fogantyúját, a bejárat

melletti fehér márvány ajtókereten. Egy jól öltözött néger asszony nyitotta ki az ajtót, akinek a feje körül színes selyemkendőből tekert turbánszerű alkotás díszlett, és a két idegent beengedte a hús folyosóra. A kapitány kérdésére a szolgálónő őt és Edwardot madam Willis tárgyalójába vezette, majd távozott, hogy tájékoztassa a hölgyet a két úr érkezéséről.

Ez a ház egy úgynevezett boarding-house, azaz panzió volt, amit özvegy Willis asszony tartott fenn. Nem számított az első osztályúak közé a vállalkozások ezen formájában, hanem inkább a társadalom középosztályának szánták.

A panziók abban különböznek a vendégfogadóktól, hogy az előbbiekben a vendégek hosszabb időre szállnak meg, és ott úgy élnek, mint egy nagy család, míg az utóbbit többnyire az átutazók veszik igénybe.

XVI.

Az özvegy. A borkereskedő. Vidéki emberek. Női önállóság. Rejtélyes pillantás. Egy bandita, mint úriember. Figyelmeztetés.

Madam Willis nem várakoztatta sokáig látogatóit, és a kapitányt régi barátjaként üdvözölte, amint belépett a szobába. A kapitány Edward Corblairt Sam Pach néven mutatta be, mivel csak ezen a néven ismerte őt, és felkérte a hölgyet, hogy kényelmes szállást biztosítson számára, és egyáltalán a lehető legjobb véleményével ajánlotta figyelmébe.

Madam Willis szép asszony volt, bár nem egy olyan nőies jelenség, aki kedvességével, szelídségével jótékony benyomást, bizalmat és rokonszenvet kelt maga iránt, inkább olyan pompás virág volt, mely tündöklő színeivel, elegáns alakjával ellenállhatatlanul magára vonja a tekintetet, hiányzik azonban az illata, amivel szemlélőjét akaratlanul varázskörébe vonja. Egyike volt

azoknak a villogó szépségeknek, akiknek sötét, tüzes szeméről azt hiszi az ember, hogy világít a sötét éjszakákon, akiknek finom áttetsző bőrén át a déli nap izzani látszik, és gyors, szenvedélyes mozdulataik nyugtalanságot és kellemetlen érzést keltenek. Fényes, fekete haja hátra volt simítva, hátul kontyba tekerve, miközben alatta rendezetlen hajfürtök árnyékolták nyakát. Magas, karcsú alakjára nehéz, fekete selyemruhát öltött, és fekete selyemharisnyáiban lábai még kisebbnek és kecsesebbnek tűntek, mint amilyenek valójában voltak.

A kapitány ajánlására madam Willis barátságosan fordult Edward felé, kezét nyújtott neki, és üdvözölte házában. Megígérte, hogy azonnal rendbe szedet számára egy kényelmes, hűvös szobát, ezzel rögtön meg is bízott egy a csengőzsinór meghúzására belépő fekete szobalányt, majd megkérte vendégeit, foglaljanak helyet, és a kapitány meséljen Angliába, és onnan visszafelé tartó útjáról. A beszélgetésben azonban alig vett részt, felkérése inkább udvariasságnak tűnt, és miután a kapitány beszámolt Edward borzalmas sorsáról és csodálatos megmeneküléséről, a hölgy így szólt hozzá:

– Igazán igen szerencsés véletlen volt, mely a hajóhoz vezette önt, különben minden bizonnyal odaveszett volna. Persze lényegtelen különbség, hogy az ember a tengeren, vagy szárazföldön pusztul el. Viszont, ha odaveszett volna, akkor nekem most nem lenne részem abban a szerencsében, hogy házamban üdvözölhetem.

Ekkor valaki meghúzta odakint a ház ajtaján lévő csengőzsinórt, és rögtön utána egy idősebb úr lépett be, akit a kapitány öreg barátjaként üdvözölte, és madam Willis új vendégének, Sam Patchnak Freeman borkereskedő úrként mutatott be, aki már hat éve lakott ebben a házban, és a ház valamennyi lakója őt tekintette a rangidős vendégnek. Ő maga volt az, aki Willis özvegyasszony számára férje halála után megalapította ezt az üzleti vállalkozást, és a házat, mely saját tulajdonában volt, bérbe adta számára erre a célra. Gondoskodott a berendezésről, és megelőlegezte számára a szükséges tőkét, így meg tudta kezdeni a vállalkozását. Az asz-

szony fizette neki a lakbért, valamint a kölcsön adott pénz kamatait, ő pedig ugyanúgy, mint minden más vendég, havi fix összeget fizetett az étkezésért és szállásért. Így természetes volt, hogy az adott körülmények között a többi lakóhoz képest némi előnyt élvezett, a személyzet nagyobb figyelemmel követte kívánságait és utasításait, és madam Willis is minden alkalmat megragadott, hogy elégedetté tegye.

Freemannak nagy öröme volt, hogy Sam Patch személyében egy honfitársát üdvözölhette, mert ő maga is ír volt, és ugyanarról a vidékről származott, ahol Edward született. Nincs a Földön olyan nép, mely nagyobb szeretettel gondolna hazájára, mint az írek, idegenben semelyik nép sem annyira hű és segítőkész egymáshoz, semelyik nép sincs jobban szétszórva az egész földgolyón, és nincs, akinek náluknál nagyobb honvágya lenne, és jobban vágyódna vissza születése, ifjúsága helyszínére.

Freeman azonnal felkínálta Edwardnak tanácsait, segítségét és támogatását, és rögtön meg is nevezett neki néhány lehetőséget, ahol feltehetően munkához juthat. Megint megszólalt a bejárati csengő, mivel már majdnem ebédidő volt, és a ház lakói hazatértek munkáikból, hogy elfogyasszák ebédjüket. Körülbelül húszan voltak, akik közül többen egyből betértek a szalonba, ahol Freeman bemutatta nekik Edwardot, miközben madam Willis távozott, hogy jelen legyen az ebédlőben az asztal megterítésénél. A kapitány engedett Freeman kérésének, hogy ebédeljen velük, és amint a harang az ebédlőbe hívta őket, az öregúr jobbára ültette őt, miközben Edward a baloldalán foglalt helyet.

A panzió vendégeinek nagyobb része legényember volt, de volt közöttük egy házaspár is, valamint egy fiatal ír lány, név szerint Mary Burton, aki egy évvel korábban érkezett szüleivel Amerikába, de rövidesen apja, majd anyja is meghalt, és Freeman hozta őt ide ebbe a házba, és atyai szeretettel volt az árva iránt. Jól nevelt, derék, szorgalmas lány volt, és saját kétkezi munkájával tartotta fenn magát. Egy jelentős fehérnemű boltnak varrt, ahonnan házhoz küldték neki a munkát. Korán reggeltől késő estig fáradhatatlan szorgalommal töltötte az időt szobájában. Este az

elfogyasztott vacsora után jelenlétével megörvendeztette lakótársait a szalonban, mivel valamennyien nagyon kedvelték, és számos előnyös tulajdonsága miatt nagyra becsülték. Nem volt szép, alacsony, külső megjelenését tekintve jelentéktelen, kedves barátságossága és előzékeny szívélyessége miatt mindenki szeretetét élvezte, akivel érintkezésbe került. Az asztalnál mindeddig atyai barátja, Freeman mellett foglalt helyet, ma azonban Edward közük került. Az öregúr azzal vigasztalta, hogy ez a nagyobb távolság tőle csak a mostani étkezés alatt lesz így, a jövőben Edwardnak majd az ő másik oldalára kellene ülnie, így mindkét kedves honfitársa a közelében lehet. Étkezés közben különböző boraiból szolgáltatott fel, és egy kristálypalackos madeirát körbe küldött az egész asztalnál, azzal, hogy a vendégek ürítsék poharukat a kapitány és fiatal honfitársa szerencsés megérkezésére. Freeman már hosszú idő óta nem volt olyan derűs és beszédes hangulatban, mint ezen a napon, és az asztaltársak örültek neki, hogy az a személy, aki előidézte a jó hangulatot, tartósan köztük lehet, mert valamennyien kedvelték a kiváló embert, és kedvvel nézték őt.

Edward boldognak, megindultnak érezte magát, jó előjelet látott abban, hogy pont ebbe a házba került, és ezáltal megismerkedhetett Freemannel, és így jelentős mértékben fokozódott a jövőbe vetett bizalma. Sokat társalgott barátságos asztaltársnőjével, aki nagy igyekezettel próbálta meg körülbelül felvázolni a new-yorki életet és az itteni viszonyokat, és rövidesen annyira összeismerkedtek, mintha már évek óta ismernék egymást.

Edwardnak sokat kellett mesélnie Freemannak hazájáról is, jóllehet egyes személyekre vonatkozó kérdéseit csak részben tudta megválaszolni, mert a kérdések régmúlt időkre nyúltak vissza, mivel Freeman már majdnem harminc éve élt ebben az országban. Az Aringthurokról azonban minden felvilágosítást meg tudott adni, közölte vele Sir Oskar Aringthur apjának halálát, elmesélte neki, hogy a kastély létesítményeit nem csak fenntartotta, hanem sokat szépített is rajtuk, hatalmas birtokai hogyan növekednek

napról napra újabb vásárlásokkal, és széltében hosszában mennyire tisztelt ember az országban.

– Megházasodott már, és vannak utódai is? – kérdezte Freeman.

– Nem, még nem – válaszolta Edward összerezzenve, mert lelki szemei előtt Ágnes képe bukkant fel, amint Aringthur ostromozza, apja pedig szorongatja.

– Ez igen különös! Egy férfi az ő helyzetében, és még nőtlen! Az ember azt gondolná, hogy az egész országban minden lány keze a rendelkezésére áll – jegyezte meg Freeman, miközben madam Willis a szavába vágva így szólt:

– Gondolja, hogy pénzért valamennyien megvásárolhatóak vagyunk, kedves Freeman? Szeretném megkérdezni, miféle alapja lenne annak a természetben, hogy nekünk nőknek nem lehet szabad akaratum, szabad választásunk, és miért ne érvényesíthetnénk mi is saját előnyeinket, fejezhetnénk ki kívánságainkat és hajlamainkat, és kínálhatnánk fel szívünket és kezünket választottunknak? Szörnyűség, kész zsarnokság, amit velünk szemben elkövetnek, és amit nem utasítanak vissza jogosan. Barátságos pillantás, meleg, de egyúttal szemrehányó szó a válasz, pedig a természet olyan szívvel áldott meg bennünket, ami talán mélyebb, melegebb érzelmekre alkalmas, mint amilyet a férfiak kaptak.

Ezeknél a szenvedélyesen kimondott szavaknál világosan felismerhető volt a belső felindultság, ami úrrá lett az özvegyen, jóllehet kényszeredett mosollyal próbálta elrejteni hangjának komolyságát, azonban sötét szemeinek fokozott csillogása árulkodott lelkiállapotáról.

– Jogtalansággal vádol bennünket, madam Willis, mi pedig megadjuk önnek azt a jogot, hogy kifejezésre juttassa érzelmeit, kívánságait, azonban annak oka, hogy ezt mégsem teszi meg, valahol máshol keresendő. Ha saját érzelmeiben rejlénének, mely azt mondaná önnek, hogy a kedvességnek egy ilyen önálló fellé-

pése idegen a női lény bájához képest, nem keltene előnyös benyomást a férfiakra? – válaszolta Freeman szintén mosolyogva.

– Éppen abban rejlik az igazságtalanság, amit velünk szemben gyakorolnak, hogy elátkoznak bennünket, ha felhívás nélkül kimutatjuk önöknek érzelmeinket – válaszolta madam Willis ugyanazzal a hangsúllyal.

– Nos, hát miattam nem panaszkodhat, madam, mert vonzalmam én vallottam be önnek előbb, és ha kettőnkből nem is lett egy pár, akkor nem én voltam a hibás – mondta Freeman hangoosan felnevetve, és még ugyanúgy viccelődve hozzáfűzte: Egyébként ezennel minden asszonynak és lánynak engedélyezem, hogy irántam érzett szerelmét bevallja nekem.

– Az enyémet már bevallottam önnek, és ha eddig még nem is lettünk egy pár, még mindig lehetünk – válaszolta az özvegy szintén nevetve, és valamennyi asztaltárs csatlakozott hozzá, majd éltetni kezdték a jövőbeli ifjú párt.

Röviddel ezt követően az asztaltársaság feloszlott, a lakótársak közül néhányan átmentek a szalonba, miközben a többiek felmentek szobáikba.

A kapitány ajánlotta magát azzal, hogy visszaindul a hajójára. Az öreg Freeman úr valamint Edward felkeresték szobájukat, előbbi azzal a szándékkal, hogy ebéd után szunyókáljon egy kicsit, utóbbi azonban azért, hogy Ágnesének írjon, és jelentse neki szerencsés megérkezését új hazájába. Mindkettőjük szobája a második emeleten volt. Freeman azért választotta ezt a helyet, mert a nyári forró időszakban szellősebb és hűvösebb volt, mint a ház alsó helyiségeiben. Edward szobájának ajtajáig kísérte, ott szívélyesen megköszönte neki szívességét, és ígéretét, hogy támogatni fogja, aztán néhány ajtóval tovább ment, ahol Freeman a folyosó másik oldalán lévő szobájára mutatott.

A szobába lépve eredménytelenül keresett íróeszközt, és elindult, hogy ezért a házvezető nőhöz forduljon, amikor a folyosón Mary Burtonnal találkozott.

– Madam Willishez indultam, hogy papírt és tintát kérjek tőle, mert rögvest szeretném jelteni írószági barátaimnak szerencsés megérkezésemet – mondta Edward barátságos meghajlással, és tovább akart menni Mary mellett. Ő azonban visszatartotta őt, és így szólt:

– Szerezze meg nekem azt az örömet, hogy segíthessek önnek, hiszen olyan ritkán használom az íróeszközeimet, hogy tulajdonképpen nincs is szükségem rájuk. Kölcsönkérheti tőlem, és ha valaha egyszer írnom kell, akkor majd visszakérem.

Ezekkel a szavakkal egy ajtóval tovább ment a folyosónak ugyanazon az oldalán, belépett, és néhány pillanat múlva egy kecses kis íróeszközzel és egy mappával a kezében tért vissza Edwardhoz.

– Látja, szomszédok vagyunk, Patch úr, és ha bármivel segítségre lehetek, akkor forduljon csak hozzám, én mindig itthon vagyok a szobámban – mondta a kedves lány szívélyes hangon, és átnyújtotta Edwardnak az íróeszközt, abban a pillanatban, amikor madam Willis a lépcsőről a folyosóra lépett, és meglepődve nézett feléjük.

– Szövetséget kötnek, mint jó szomszédok? – kérdezte csillogó tekintettel Edwarda, majd Maryre nézve.

– Patch úr írószerszámaért indult önhöz, én pedig felajánlottam neki, használja az enyémet, és örömet okozott vele, hogy elfogadta – válaszolta Mary ártatlanul.

– Ezzel viszont beavatkozott a jogaimba, sőt kötelességembe. Éppen Patch úrhoz indultam, személyesen akartam érdeklődni nála, hogy megfelel-e neki a berendezés, és van-e esetleg még valami kívánsága. Rögtön felküldök neki tollat és tintát – mondta madam Willis, és el akarta venni Edwardtól a tintásüveget. Mary azonban eltolta a kezét, és így szólt:

– Nem, nem, Patch úr inkább tartsa meg ezt, ha ő is úgy akarja!

– Persze, hogy meg akarom tartani, és pedig szívesen, mert olyan barátságosan kínálta fel nekem. Önnek pedig madam Willis igen hálás vagyok a figyelmességéért – válaszolta Edward, miközben udvariasan meghajolt.

– Engedje meg legalább, hogy bemenjek önnel a szobájába, körülnézni hogy, minden a kívánságának megfelelően van-e elrendezve! Ez jogom és kötelességem – mondta az özvegy, majd mértéktartóan elköszönt Marytól, és hátat fordítva neki Edward szobájába ment.

– Köszönöm, szívből köszönöm, kisasszony, viszont látásra! – mondta Edward Marynek, és az asszony után belépett a szobájába.

– Elnézését kérem, Patch úr, azért, mert nem talált íróeszközt. Előbb nem volt rá időm, hogy mindennek utána nézzek, ilyen hanyagság azonban többé nem fog előfordulni, szólította meg az özvegy barátságosan a belépő Edwardot, miközben sötét szeméit rajta pihentette. Tekintete szokatlanul érintette őt, magával ragadta, de ugyanakkor vissza is riasztotta. Az volt a benyomása, hogy az asszonynak nem lett volna szabad ilyen tekintettel nézni rá, de mégiscsak egy szép, varázslatos tekintet volt, hiszen Edward úgy érezte, mintha testileg érintette volna meg. Zavartan szólt néhány szót, miközben az íróeszközt letette az asztalra, aztán tekintete megint találkozott az özvegy beszédes szemeivel, aki halvány mosollyal kezét nyújtott neki, és így szólt:

– Kérem, Patch úr, közölje velem bármely kívánságát, és én nagyon szívesen teljesíteni fogom, amennyiben lehetőségem van rá.

– Még egyszer barátságosan végignézett rajta, de mégis olyan komolyan, aztán kisuhant a szobából, és lesietett a lépcsőn. Edward csodálkozva és megindultan állt ott, de mégsem tudta, hogy tulajdonképpen mi érintette őt meg olyan különösen. Az özvegy viselkedésében semmi szokatlant, semmi illetlenséget nem talált, csak azt tette és mondta, amire a ház asszonyaként jogosult volt, és az is teljesen természetes volt, hogy közben ránézett. De

hogyan nézett rá? Egész testén érezte áthatolni ezt a tekintetet, aztán bár alig észrevehetően, a kezét is megszorította. Ez azonban bizonyára csak véletlenül történt, és a szemeivel sem nézhetett másképp, mint amilyennek a természet megteremtette. Edward végül bebeszélte magának, hogy olyasvalami tűnt fel neki, ami nem is létezett, és néhány perccel később, miután már leült, hogy drága Ágnesének írjon, az özvegy teljesen el is tűnt emlékezetéből. A hajóutazás közben néhány lapot már teleírt Ágnes számára, és most már csak azzal akarta befejezni a levelet, hogy jelentse neki szerencsés megérkezését az újvilágba, aztán a levelet rögtön a postára akarta vinni, hogy egy pillanat se menjen veszendőbe a jó hírek feladásáig. Reményteli szívvel és a jövő tekintetében jó kilátásokról számolt be. Végül arra kérte Ágnest, hogy „Sam Patch poste restante” címmel írjon neki New-Yorkba, mert reméli, hogy rövidesen munkát fog találni vidéken, ahol majd intézkedik, hogy a leveleket oda küldjék utána. Örök, hűséges szerelméről biztosítva zárta le a levelet, lepecsételte és megcímezte poste restante az írországi W.-be a megbeszélte jelöléssel ellátva. Aztán lesietett a lépcsőn, hogy a levelet azonnal elvigye a postára.

Alig hagyta maga mögött Edward az utolsó lépcsőket, és elindult a folyosón a bejárat ajtó felé, amikor kinyílt madam Willis szobájának ajtaja, és a hölgy az alábbi szavakkal lépett elé:

– Saját maga akar a postára elfáradni, Patch úr? Hosszú az út odáig, és a szolgák rendelkezésére állnak. Csengessek nekik?

– Nagyon köszönöm, madam, van még néhány elintézni valóm – válaszolta Edward, és meghajolva az asszony mellett kisért az utcára, nagy szemei azonban megmaradtak emlékezetében.

Hosszú út vezetett a postáig, és az utcákon nyomasztó volt a hőség. A szövetrouha, amelyet Edward viselt, nem erre a klímára volt kitalálva. Nagyon kimerülten ért a postára. Leadta a levelét, aztán elindult Freeman úr üzletébe, akinek megígérte, hogy meg fogja látogatni. A Nap már lemenőben volt, és Edward a magas házak árnyékában haladt, de mégis elviselhetetlenül meleg volt, és csak nem akart vége lenni a Freemanhoz vezető útnak.

Jó félórányi sietve megtett út és számos érdeklődés vándorlásának célja iránt végül egy szűk mellékutcába vezette, elérte Freeman raktárházát, és belépéskor a számos hordón és borospalackokat tároló ládán, melyek mindkét oldalon fel voltak halmozva, felismerte, hogy jó helyen jár. A magas, félhomályban lévő raktárhelyiség hátsó végében volt az iroda, egy kicsi, csak egy ablak által megvilágított szoba, ahol egy fából készült sámlin ült Freeman úr pultja előtt, és több levél lezárásával foglalatoskodott.

– Még néhány percnyi türelmét kérem, fiatal barátom. Foglaljon helyet! – mondta barátságosan az öregúr, és a szobában lévő egyetlen székre mutatott. Edward helyet foglalt, és azzal foglalta el magát, hogy a levelekkel és könyvekkel telezsúfolt polcokat nézegette, melyek a falakat fedték. Freeman úr rövidesen befejezte a munkáját, az iratokat lepecsételte, és az alábbi szavak kíséretében felemelkedett székéről:

– Nos, hát legyen szívélyesen üdvözölve. Remélem, mindaddig, amíg nálunk marad, igen gyakran megtisztel majd látogatásával. Most azonban induljunk is, ezeket a leveleket el kell vinnem a postára. Cégtulajdonos, ügyintéző és tanuló vagyok egy személyben. Ennek ellenére meglehetősen jelentős üzletet bonyolítok, ami viszonylag egyszerű, ezért magam gondoskodok mindenről, így elkerülhetek minden kellemetlenséget, amit idegen emberek okozhatnának nekem. Van egy idős, fekete szolgám, aki a kezem alá dolgozik, és akit szívesen engedek korán haza, mert nagyon messze lakik innen.

Freeman közben becsukta a vasrácsos ablakot, felkapta kalapját, és Edwardot kiengedte maga előtt, hogy bezárja az iroda ajtaját, majd miután kiértek az utcára, és bezárta a raktárhelyiség bejáratát, így szólt:

– Csodálatos, hogy nem kell éjjeli őrt tartani egy ilyen helyen, és mégsem törnek be soha, és nem lopnak el semmit, hiszen milyen könnyedén ki lehetne nyitni ezt a törékeny ajtót, és el lehetne tüntetni az összes bort és égetett szeszt.

– Ennek ellenére állítólag rengeteg rosszindulatú csöcselék él itt New-Yorkban – jegyezte meg Edward.

– Persze, ebben nem szenvedünk hiányt, raktárakat azonban nem szoktak kirabolni. Fogalmam sincs róla, hogy ennek mi lehet az oka – válaszolta Freeman, miközben fiatal barátjával a legközelebbi főutca felé igyekezett, ahol felszálltak a legelső, közeledő omnibuszra. A postához érve leszálltak, Freeman leadta a leveleit, majd rövidesen egy hasonló járműben ültek, amely a panzió felé vitte őket.

Edward útközben a nagy meleg miatt panaszkodott, valamint nehéz öltözetére, mire Freeman felajánlotta, hogy másnap reggel elkíséri őt egy olyan boltba, ahol beszerezhet egy könnyebb öltözetet. Hazaérve már valamennyi vendéget a szalonban találtak, ahol a vacsorára várva időztek. Meghitt csoportokban üdögéltek, vagy társalogva sétáltak a nagy teremben, és amint Freeman és Edward beléptek, mindenfelől a legszívélyesebben üdvözölték őket.

Madam Willis barátságosan közeledett feléjük, futó, de mágikus pillantást vetett Edwardra, majd kézen fogta az öregurat, hogy a nyitott ablaknál lévő egyik székhez vezesse. Ott vele szemben ő is helyet foglalt, és társalogni kezdtek, látszólag üzleti ügyekről, mert komolyan és halkán beszéltek. Edward Mary Burtonhoz ült a szófára, és közösen drága hazájukra emlékeztek, miközben a lány hiába igyekezett eltitkolni könnyeit. A harang a vendégeket nem-sokára az ebédlőbe szólította, ahol az asztal hideg ételekkel, forró kenyérrel, teával és kávéval volt megterítve, és ahol Edwardnak és Mary Burtonnak Freeman két oldalán kellett helyet foglalnia. Az öregúr megint igen derűs hangulatban volt, ő vitte a szót, fiatal éveiről mesélt, madam Willis-szel viccelődött, és nevetve reagált rá, amikor asztaltársai az özvegygel ugratták. Vacsora után valamennyien visszamentek a szalonba, hogy az est hátralévő részét ott töltsék el. Freeman helyet foglalt a szófán, Marynek oda kellett ülnie mellé, Edward pedig egy karosszékekben foglalt helyet velük szemben. Az ajtók és ablakok tágra voltak nyitva, hogy beengedjék a jótékony hűvösséget, amit a szél hozott a városon át a ten-

gerőből felől, és a vendégek székeiket a légáramlatba tolták, hogy a hús levegőt a legjobban élvezhessék. Willis özvegyasszony egy hintaszékben ringatta magát az ajtó és az ablak között, ehhez még egy nagy japán legyezőt lengetett szép fehér kezében, és ruhájának bő csipkés ujjából látni engedte hattyú karjait, miközben feltűnően kecses lábait egymáson átvetve kinyújtotta, és a szék minden előre billenésekor újabb lendületet adott hátrafelé. Teljesen fehérbe volt öltözve, a könnyű, áttetsző fátyolruha, mint felhő libegte körül őt, és dús, fénylő fekete haja súlyos fürtökben varjúszárnyakként lebegett feje körül. Nem vett részt a szalon különféle társalgásaiban, az ember azt hihette volna, hogy gondolatai nincsenek is jelen, ha csillogó tekintete nem árulkodott volna róla, hogy elméjével igenis itt időzik a többiek között. Lengő mozgása lehetővé tette számára, hogy a körülötte ülők ne vegyék észre, legfőképp mire fordítja figyelmét, és még maga Freeman és Edward sem vették észre, hogy a szépasszony teljes figyelme rájuk irányult. Időről időre azonban szemei az ajtóra tévedtek, és egy csendes megfigyelő rájöhetett volna, hogy fülét folyamatosan a folyosó felé tartja.

A bejárati ajtónál hirtelen megszólalt a csengő. Az özvegy összerándult, mintha áramütés érte volna. Szempilláit leeresztette, és egész tartása leginkább közömbösségre emlékeztetett. Egy magas termetű, feltűnően szép férfi lépett a szalonba, meghajolt valamennyi jelenlévő felé, majd elegáns meghajlással madam Willishez fordult, miközben legmélyebb tiszteletéről és hódolatáról biztosította őt.

A férfit Belmornak hívták. Magas termetű, pompás alkat volt, maga a megtestesült férfiszepség. Herkulesi formái mellett volt benne valami könnyed kecsesség és elegancia, és mozdulatai nem kényszeredettek, sőt inkább hanyagok, mégis kellemesek és előkelőek voltak. Széles vállai és kidomborodó melle felett viszonylag kis fej emelkedett ki hetykén és vagányul, nemes férfias vonásait fekete, hullámos haj és fényes, fekete szakáll szegélyezte, és vastag, erőteljes rajzolatú szemöldökei alatt sötét szempár villogott, melynek tükrére mintha azt írták volna, hogy „semmi sem

lehetetlen”. Finom, divatos öltözte a Brodway oroszlánját mutatta, New-York elegáns világának sétaterén, de mindennek ellenére a fiatalember atlétikus megjelenése egy állig felfegyverzett erdőlakóéra emlékeztetett.

– A Brodway istennője már napok óta nem mutatkozott vágyakozva váró szemeink előtt. Megkérdezhetném, mivel értelmű ki ezt a keménységet, szépasszony? – mondta Belmor bizalmas mosollyal, miközben szűrös tekintetét szenvedélyesen az özvegyre szegezte, és ismét meghajolt, miközben fekete frakkjának finom szárnyai között egy pillanatra láthatóvá vált egy súlyos kés ezüstveretes hüvelye.

– Foglaljon helyet, Belmor úr – válaszolta Madam Willis kezének anyag mozdulatával, melyben legyezőjét tartotta, de közben olyan pillantást vetett felé, mintha azzal a lelkét akarta volna átfűrní.

Aztán maga felett a szoba plafonját nézegette, majd megint hintázni kezdett előre-hátra lendülve, megkapó hanyagsággal helyezkedve el a széken, miközben csodálatosan finom lábaival mozgásban tartotta hintázását, és olykor játszi könnyedséggel kinyújtotta azokat.

Belmor alig lépett be a szalonba, Freeman elnémult, és felemelkedett a szófáról. Barátságosan megszorította Mary kezét, intett Edwardnak, hogy kövesse, és elhagyta a szobát.

– Ez az ember maga a borzalom – mondta, amint Edwarddal felfelé ment a lépcsőn, majd elindult a szobája felé. Jöjjön be, fiatal barátom, hogy áldott jogi viszonyainkról, valamint a tulajdon- és személyi biztonságról körülbelüli képet nyújthassak önnek, ami az itteni, úgynevezett szabadság országára jellemző.

Ezeknél a szavaknál Freeman becsukta az ajtót, és megkérte Edwardot, hogy a szófán foglaljon helyet. A gyertyát, amit előbb a folyosón az asztalon talált, és még odakint a gázlágnál meggyújtott, letette az asztalra, megkínálta Edwardot egy szivarral, és

ő is rágyújtott, majd maga is leülve a szófára, felháborodva belekezdett:

– Ez az ember az emberiség minden nemes vonásának gúnyméke és szégyene. Testileg és szellemileg a természet a leggazdagabb, legbőkezűbb tulajdonságokkal ajándékozta meg, azonban nincs rosszabb, undorítóbb és hallatlanabb, amire ne lenne képes, ha azzal érdekeinek, szenvedélyeinek, elvetemült féktelenségének szolgálhat. Egyike azoknak a kiemelkedő banditáknak, rablóknak és gyilkosoknak, akiket itt előkelő embereknek tartanak, és ilyenként is kezelnek, mert szövetségeseik nagy száma következtében kinevetik a törvényt, és New-York lakóinak millióit tartják rémületben és félelemben. Az ilyen gazembereknek a száma ebben a városban tizenöt- húszezerre tehető, akik örökös civakodók, hamiskártyások, akasztófavirágok, hivatásos banditák és gyilkosok, tolvajok, szélhámosok és mindenféle csirkefogók, és közvetve vagy közvetlenül városunk felett uralkodnak. Valamennyien az egész Egyesült Államok területén elterjedt „Fancy” nevű rablóbandákhoz tartoznak. Klubjaik, kapcsolataik vannak az unió minden városában, és gaztetteik során kölcsönösen segítik és támogatják egymást. Nézze csak meg ezt a Belmort. Ki ismerné fel benne az emberiség legalját? És nincs elég szó, gaztetteinek felsorolásához, melyeket már büntetlenül elkövetett, és amilyenek végrehajtására bármely pillanatban készen áll. Eredménytelenül fáradoztam azon, hogy felnyissam gazdasszonyunk szemét vele kapcsolatban. Teljesen vak ezzel az álcázott szörnnyel szemben, azt mondja, mindaz csak előítélet, amit róla állítok, ennek ellenére egész New-York tudja, hogy kicsoda, és hogyan él. Megjelenése ebben a házban arra készíthetne engem, hogy levegyem kezeim madam Willisről, és sorsára hagyjam, mert köztünk szólva minden, amiye van, azt én teremtettem meg neki! Az öregember ezzel elnémult, és heves megindultsággal hátradőlt a szófán.

– Elég rettenetes helyzetkép, amit felvázolt nekem. Hát nincs itt semmiféle törvény, mely felléphetne az ilyen gazemberekkel szemben? – mondta Edward döbbsen.

– Teljesen tehetetlen ezekkel a csavargókkal szemben, a nyugodt állampolgár pedig visszariad tőle, hogy hangot adjon nemtetszésének. Azért adtam ezt a felvilágosítást önnek, hogy odafigyeljen rá, és megvédhesse saját tulajdonát. Sohase hordjon magánál sok pénzt vagy értéktárgyat, és sohase hozza senkinek se tudomására, ha ilyesminek birtokában van.

– Sajnos nem sok védelmezni valóm van, egész vagyonom mindössze háromszáz dollár készpénz, és ezek a gyémántok – mondta Edward, és belső zsebéből elővett egy kis papírcsomagot, és kivette belőle Ágnes gyűrűjét és brossát.

– Hadd nézzem csak! Hiszen ezek igen értékes kövek. Nem vagyok különös ismerője a briliánsoknak, azt azonban mégis merem állítani, hogy ezek itt tisztaságuk és nagyságuk miatt igen értékesek – jegyezte meg Freeman, miközben a gyertya fényében figyelte a kövek csillogását.

– Mit tanácsol, mihez kezdjek velük? – kérdezte Edward.

– Én eladnám őket. Erre a célra kiváló piacot talál itt New-Yorkban.

– Odaadhatnám magának a készpénzemet, hogy vigyázzon rá? – kérdezte tovább Edward.

– Isten őrizzen! Semmi esetre sem vehetem át, hiszen ha hirtelen meghalnék, könnyen nehéz helyzetbe jutna, ha pénzét vissza akarná kapni, legalább is hosszasan eltartana az ügy. Inkább helyezze el egy itteni bankban, ott legalább annyira biztonságban lesz, amennyire ebben az országban egyáltalán a tőke biztonságáról beszélhetünk. Teljes biztonságban persze ott sincs, mert ha a bank holnap csődöt jelent, akkor a pénz odavan, a kockázat azonban sokkal nagyobb, ha a zsebében tartja. Helyezze el a kereskedelmi bankban, azt tartom a legszolidabbnak, és én is ott tartom megőrzésre azt a pénzem, amire pillanatnyilag nincs szükségem. Majd magával megyek, amikor odaviszi a pénzét. Holnap reggel, amikor elkísérem egy ruhaboltba, egy ékszerészhez is elkísérem,

akit teljesen tisztességes embernek ismerek, ő majd megmondja, hogy a kövei mennyit érnek.

Freeman ezzel visszaadta az ékszereket Edwardnak, aki visszatette azokat a zsebébe, miközben köszönetet mondott az öregúrnak szeretetért és barátságáért, aki örömmel vette tudomásul.

– A magányos emberek nincsenek jó helyzetben ebben az országban – folytatta az öreg – mert nagyon ritkán lehet itt baráttra lelteni. Én is kevés olyat ismerek, akire még halálom után is számíthatnék. Rokonaim csak Angliában vannak, és szándékomban áll alkalmadtán tudomásukra hozni, vagyonom miből áll, hogy egykor majd ne csapják be őket.

Freeman ekkor hirtelen elhallgatott, és az ajtó felé hallgatózott, majd közvetlen ezután így szólt:

– A kedves kis Mary most megy a szobája felé, ő is halálra utálja ezt a Belmort. Igen derék jóindulatú lány, és egykor majd rá is gondolni fogok.

Mindaddig, amíg Mary Burton a szalonban maradt, madam Willis látszólag mit sem törődött Belmorrall, és hízeltégeire, kérdéseire alig válaszolt. Annál elevenebb, annál tüzeesebb volt azonban az a beszéd, amit szemeivel sugallt a férfi felé. A hintaszék minden ide-oda lengése során üzent neki valamit tekintetével, vagy elepedő vágy, vagy izzó, viharos szenvedély kifejezését, máskor pedig a legnagyobb boldogság mosolyát. Szemeinek teljes fekete tükrét tekintetének minden erejével pihentette rajta, majd hirtelen eltűntek azok a legyező mögött, vagy jobbról, balról vilálmokat szórtak felé, majd megint lehunyta hosszú szempilláit, és félig lehunyt szemeivel odaadóan tekintett rá az árnyékos sötétből. A szépasszony közben gyakran hirtelen és szenvedélyes mozdulattal felegyenesedett, aztán ernyedten visszaomlott székébe, vagy karcsú testével a karfákhoz simult, hogy közelebb hajoljon Belmorhoz.

Ismételten odanézett Mary Burton felé, mintha percről percre annak távozására várna, és amint a lány gondolataiba mélyedve

ült a szófán és nem akart elmenni, madam Willis Belmor felé biccentett, Mary felé jelezve. Belmor azonnal megértette az özvegyet, felemelkedett karosszékéből, és vakítóan fehér kesztyűs kezeit dörzsölve odalépett a fiatal lányhoz és ironikus mosollyal így szólt hozzá:

– Jól van ez így, hogy egy ilyen szépség, ennyi kedvesség komoly, súlyos gondok mögé rejtőzik? Mennyire irigylem vágyainak tárgyát, szépséges kisasszony!

Ezen megszólítás közben Belmor mélyen meghajolt, és éppen ott tartott, hogy ugyanilyen hangnemben folytassa, amikor Mary gyorsan felemelkedett, válla felett mély megvetéssel végigmérte, és mellette gyorsan távozott a szobából.

– Ezt az áldozatot, hogy megutáltattam magam egy női szívvel, számlázni fogom magának, drága istennőm – mondta Belmor nevetve az özvegynek, és gyorsan engedelmeskedett szeme intésének, hogy üljön oda a közelébe, mire ő odahúzta karosszékét, leült, és lábával lengésben tartotta a hintaszéket.

– Ezt az adósságot visszautasítom. Rosszul hajtotta végre a feladatot. A kicsikét, ezt a kellemetlen személyt valódi, komoly viselkedéssel kellett volna eltávolítania, nem gúnyolódással. Tudhatná, hogy látogatását itt ebben a házban csak az én szívem fogadja örömmel, a többiek, a lakók nem kedvelik magát. Nem vette észre, ahogyan az öreg elmenekült maga elől? Ez a lány pedig a kedvence, és bizonyára nem mulasztja el, hogy a maga viselkedéséről eltúlzott beszámolót tartson, ami majd nekem okoz gondot, mert sajnos az öreg jóindulatától függök – mondta madam Willis halkan Belmornak szemrehányó, de mégis szerelemtől izzó tekintettel.

– A jövőben parancsait érthetőbben fejezze ki számomra, mivel én megfontolás nélkül hajtom végre azokat. Tudhatja, hogy a világon semmi olyat nem tudna kívánni, amit ne tennék meg. Bár csak hajlandó volna egyszer olyan feladatot adni, aminek végrehajtásáért adóssommá válna! – válaszolta Belmor éppoly halkan, és vágyakozva nézte az asszony szép alakját.

– És ha az adósává válnék, hogyan törleszthetném azt? – suttogta az özvegy mágikus mosollyal, és szabadjára engedte nagy szemeinek minden befolyását és varázsát.

– Annak a boldogságnak a beteljesítésével, amit ez a tekintet ígér. Ó, hát követeljen, parancsoljon bármit, és én végrehajtom, akkor is, ha az egész világgal szemben kell a küzdőterre lépnem! – mondta Belmor reszkető, alig hallható hangon, és kezével csendben megszorította a szépasszonynak a szék háttámlájáról lelógó balját.

– És ha ez a beteljesedés még inkább adósává tenne engem? – suttogta olvadozó hangon a hölgy, és kezével viszonzta a szorítást.

– Akkor boldogságomban meghalnék a maga szívéen, és ezzel nyugtáznám a számlát – csak adjon nekem végre valami feladatot, mennyei Octavia! – mondta Belmor halkan, viharos felindultsággal.

Hirtelen mintha árnyék vonult volna végig az asszony szép vonásain, egy pillanatra elkomolyodva nézett a szép fiatalember szemeibe, majd így szólt hozzá, miközben visszahúzta a kezét: – Talán.

Aztán hanyagul hátravetette magát a székén, és tovább suttogott: – Figyelnek bennünket, hagyjon most magamra! Többé ne jöjjön ide, míg nem hallatok magamról.

Ekkor legyezőjével heves mozdulatokkal legyezgetni kezdte magát, szemeit megint a szoba plafonjára szegezte, és úgy tett, mintha nem is venné észre, hogy a szép fiatalember hintáztatja. Úgy tűnt, Belmor képtelen szabadulni az özvegy bűvköréből, még mindig vonakodott eltávozni, jóllehet az asszony a további kérdéseire nem válaszolt. Aztán egy kérlelő barátságos pillantása súrolta tekintetét, mire engedelmesen felemelkedett karosszékéből. Néhány udvarias, tisztelettudó szóval elköszönt, ajánlotta magát a többi jelenlévőnek, és elhagyta a szalont.

– Milyen mérhetetlen is tud lenni az irigység és rosszakarat! – szólt madam Willis több, a nyitott ablaknál üldögélő úr felé közömbös hangon: – Ez a fiatalember, Belmor mindig olyan tisztességesen, szerényen viselkedik, olyan barátságos és illedelmes, amilyen csak egy valódi úriember lehet, ámde mégis előítéletek sújtják őt. Azt állítják róla, hogy bandita, de be kell vallanom, hogy a banditizmusnak még csak nyomait sem ismertem fel rajta. Valójában azonban nemesebb, értelmesebb és erőteljesebb, mint a többség. Ezért gyanúsítgatják, és próbálják lebecsülni őt.

– És miből tartja fenn drága lovait, kereng a legdrágább vendéglőkben, kártyázik el nagy összegeket, egyszóval: Miből él? – reagált rá az egyik lakó.

– Hogy miből él? Hát evésből és ivásból. Talán kötelessége lenne bárkinek, az egész világnak is beszámolni arról, hogy mekkora a jövedelme, és az miből származik? Volt talán valaha is összeütközése a törvénnyel?

Az özvegy kérdésére senki sem válaszolt. A lakók közül többen is elfordultak, és kinéztek az ablakon, mintha attól tartanának, hogy Belmor is fütanúja lehet ennek a társalgásnak. Az özvegy erre elhagyta a szalont.

XVII.

*Figyelmesség. Szinlelés. Kétszínűség. Ismeretség.
Pénz és biztonság. A megfélemlítés. Az új öltöny. Megszokott szolgáltatás. Új barátok. Terhes viselkedés.*

Miután Edward barátságos búcsút vett Freeman úrtól, és belépett a szobájába, egy csomagot talált, amit a kapitány küldött utána a hajóról. Távolléte alatt ágyát moszkítóhálójával látták el, amely az ágy négy magas oszlopát körülfogva lelógott a padlóig. Az asztalt is kicserélték. Egy márványlapú asztalt állítottak a szófa

elé, amelyen gazdagon aranyozott porcelán váza állt, pompás, friss virágokból készített illatos csokorral. Edward elcsodálkozott, vajon ki lehetett ilyen figyelmes iránta? Kellemesen érintette volna, ha Mary Burton a virágok kedves adományozója, madam Willis viszont ellenszenvesnek tűnt, ámde mégis azt gondolta, hogy tőle kapta az ajándékot.

Másnap reggel a panzió valamennyi vendége már régen a reggelinél ül, amikor Mary Burton megjelent. Szokása ellenére volt a késői megjelenés, és mivel komor és hallgatag volt, Freeman aggodalmasan megkérdezte: – Talán nem érzi jól magát? Ő azonban kitért a válasz elől, csak rövid ideig tartózkodott az asztal mellett, majd visszatért a szobájába. Freeman, aki szokatlanul találta viselkedését és nyugtalanította, reggeli után felkereste őt a szobájában, és igyekezett megtudni rossz hangulatának okát, mire ő Belmor előző esti viselkedésére hivatkozott. A legnagyobb mértékben felháborodva azzal az elhatározással tért vissza szobájába, hogy a gyűlölt ember látogatásának egyszer és mindenkorra véget fog vetni. Meghúzta a csengőzsinórt, és a belépő szolgálával üzent madam Willisnek, hogy keresse fel őt a szobájában. Az özvegy azonnal eleget tett kívánságának, és az öregúr a szobába lépő hölgyet magára kényszerített nyugalommal fogadva így szólt hozzá:

– Madam Willis, komolyan meg kell beszélnem most önnel egy ügyet, amellyel kapcsolatban már többször figyelmeztettem. Kérem, szíveskedjen helyet foglalni!

Ezzel barátságosan a szófához vezette, és miközben leült mellé, folytatta:

– Belmor úr látogatásait illeti ebben a házban. Ön gazdaszszony és főnök itt, én pedig a panzió lakója vagyok. Így kizárólag az ön hatáskörébe tartozik, hogy kinek engedélyez belépést a házba, és távol áll tőlem, hogy ezzel kapcsolatban bármit is előírjak. Másfelől azonban csupán rajtam múlik, hogy itt akarok-e lakni, vagy sem, és úgy határoztam, hogy elköltözők innen, ha ennek az úrnak a látogatására akár csak még egyszer is sor kerül. Az, hogy mi készlet erre, önnek teljesen közömbös lehet, és magam sem

érzem arra kötelezve, hogy megnevezem okaimat. Ezen túlmenően Belmor úr jelleméről sem kívánok véleményt nyilvánítani, annyi elég, hogy társasága számomra nem kellemes, és úgy kerülhetem el őt, hogy vagy ő marad távol ettől a háztól, vagy én megyek el innen. Ez utóbbi esetben el fogom adni az ingatlant, mert különben is szándékomban áll vagyonomat készpénzzé tenni, hogy végrendeletemben, amit angliai rokonaim javára készíttetek, tiszta helyzetet teremtsék. Bizonyára emlékszik rá, hogy a házat az ön érdekében tartottam meg, jöllehet már többször is elfogadható ajánlatokat kaptam rá. Legyen olyan jó, és mondja meg nekem határozottan, hogyan szeretné, Belmor kerülje el a házat, vagy én távozzak!

Az özvegy elsápadt, rémület vett erőt rajta, hogy tönkre fog menni, megriadt saját ostobaságától és meggondolatlanságától, de ennek ellenére szenvedélyes, önfejű és független elméje fellázadt a vele szemben alkalmazott erőszak miatt. Értelme azonban pillanatnyilag úrrá lett rajta, de a vele szemben elkövetett kényszer miatti haragja mély gyökereket eresztett keblében, hogy ott buja csirák ébredjenek belőle.

– De Freeman úr, egyáltalán hogyan képes az ön iránt érzett hálám, alázatos lemondásom ennyire félreismerni? Hát lehetséges, hogy ön, a jótevőm, védőangyalom, akár egyetlen pillanatra is kételkedik az ön iránt érzett mély tiszteletemben? – kiáltott fel a hölgy, eljátszva a legnagyobb kétségbeesést, kezeit tördelni kezdte, és az égre emelte tekintetét, sírásra torzult arcát batiszt kendőjébe temette, és hangosan zokogva az öregember lábai elé omlott, miközben átkarolta térdét. Érezte, hogy sikerült kipréselnie egy-egy könnyecseppet szemeiből, tekintetét Freemanra emelte, és jobbját esküre emelve így kiáltott:

– A mindenható istenre esküszöm, aki minden gondolatot ismer az ember keblében, esküszöm mindenre, ami szent nekem, lelkem boldogságára esküszöm, hogy semmiféle, még a legtávolabbi kapcsolatban sem állok ezzel a Belmor nevű emberrel, aki számomra teljesen közömbös, és látogatásai a házamban teljesen

véletlenszerűek, és nem én kezdeményeztem azokat, isten engem úgy segítjen!

Aztán arcát megint kezeibe temette, hangosan és viharosan jajgatni és zokogni kezdett.

Freeman mélyen meghatódott. Már az első pillanatban, amint madam Willis a lábai elé omlott, minden igyekezettel azon volt, hogy talpra állítsa. A nő végre engedett igyekezetének, mellé omlott a szófára, és úgy tűnt, átadja magát könnyeinek.

– Nyugodjon meg, madam, hiszen ismeri az ön iránti baráti érzelmeimet, és tudhatja, hogy nem akarok önnek szenvedést okozni. Most már minden rendben van, marad minden a régi, mert ez a rendbontó többé már nem állhat közénk. Önnek is be kell látnia, hogy igazam van, nem csak saját érzelmeim vonatkozásában, hanem az ön érdekében is, hiszen egy ilyen ember hírbe hozza a házát, és önt magát is. A dolog le van rendezve, felejtünk el, és sohase kételkedjen áldozatkész barátságomban. Jöjjön, legyen megint jókedvű, és bízson bennem, segítségem minden időben feltétlenül a rendelkezésére áll.

Ezekkel a szavakkal Freeman megragadta az özvegy kezét, másikkal pedig szeretetteljes vigasztalással megveregette a vállát. Madam Willis megnyugodott, néhányszor még felzokogott és felsóhajtott, batisztkendőjével könnytelen szemeit törölgette, majd sírdogáló hangon így szólt:

– De hogyan is volt képes ennyire félreismerni engem, drága, kedves Freeman úr, ön, akit annyira tisztetek, akiért bármikor hajlandó lennék utolsó csepp véremet is feláldozni, és még hogy én egy ilyen semmirekellőt arra bátorítanék, hogy jöjjön ide a házamba, miközben tudom, hogy önnek mennyire kellemetlen! Nem, nem, egy asszonyi szív ennyire nem tévesztheti szem elől a hálát, asszonyi szív ennyire nem alacsonyodhat le! Ez az ember soha többé nem lépheti át küszöbömet, csak kérem, bocsássa meg nekem, hogy ennyire meggondolatlan voltam, és nem tiltottam meg már neki már korábban, hogy ide jöjjön, de fogalmam sem

volt róla, hogy ennyire kellemetlen lehet önnek, és attól is tartottam, hogy ellenségemmé válhat.

Nagy szemeit ekkor fájdalmasan és kérlelve az öregúrra emelte, majd folytatta:

– Tényleg képes nekem megbocsátani, kedves Freeman úr? Egyetlen nyugodt órámnak sem lenne többé, ha a szeretetét megvonná tőlem.

Közben Freeman jobbát szép kezeiben tartotta, és friss ajkai-val forró, izzó csókot lehelt rá. Az öregúr teljesen el volt ragadtatva az özvegy bensőséges vonzalmától. Visszahúzta a kezét, és így szólt:

– Jöjjön, jöjjön csak kedves Willis, teljesen levesz a lábamról, gondolja csak meg, bár már hatvan hosszú év van a hátam mögött, de azért mégiscsak szív dobog a keblemben! Most indulnom kell, fiatal Patch barátomnak megígértem, hogy elkísérem, és segítek neki néhány holmi beszerzésénél.

– Tehát megbocsátott nekem? Ó, maga jóságos, drága ember, bárcsak tudná, bárcsak érezné, hogy csak magáért élek, és szívemben semmi más gondolatnak nincs helye, csak annak, hogy bebizonyítsam hálámat és mélységes köszönetemet.

Ezekkel a szavakkal az özvegy, mielőtt Freeman meg tudta volna akadályozni, meztelen karjával átkarolta a nyakát, és megcsókolta. Freeman riadtan visszahőkölt, mert ugyanabban a pillanatban nyílt az ajtó, és a panzió egyik lakója, Emmer úr, az egy közeli bank pénztárosa lépett a szobába.

Az ajtót csak behajtva találta, és mivel jó barátja volt Freemannak, nem kopogott. A gyengeség láttán meglepődve visszahőkölt, madam Willis azonban szemeit szégyenkezve lesütötte, és bár hallotta a pénztáros közeledtét, csak arra használta ki az alkalmas pillanatot, hogy híre menjen a gyengéd kapcsolatnak közte és Freeman között.

– Nem történt semmi, kedves Emmer, tiszta véletlen volt az egész. Volt némi nézeteltérésünk, és éppen most sikerült meg-

állapodnunk. Hiszen ismeri a szeretetre méltó gazdasszonyunkat, aki nem vetette meg, hogy egy öregember áll előtte, aki a csókja nélkül is készen állna arra, hogy mindent megtegyen a kedvéért. Ki is bírna ellenállni egy ilyen fegyvernek!

Ezt követően az özvegyhez fordult az alábbi szavakkal: – Minden marad a régiben, madam Willis, szavam a biztosíték rá.

Az özvegy boldog mosollyal szorította meg az öreg kezét, szívenkeztve üdvözölte Emmer urat, és kisuhant a szobából, becsukva maga mögött az ajtót. A csukódó ajtó hangjával azonban az asszony alázatos, szeretetteljes jelensége egy vérszomjas tigrisévé változott: Diadalmas mosollyal hátravetette fejét, hosszú, fekete fürtjei vadul meglibbentek feje körül, tágra nyílt szemei vad, titokzatos fénnel izzottak, és kis kezeit görcsös reszketéssel szorította ököibe. Egy pillanatra megállt, visszanézett az ajtóra, majd összevonta szemöldökét, szenvedélyének vihara elszállt, és gondolatait már csak az a benyomás mozgatta, ami lelkében viszsamaradt. Magába szállva lépkedett lefelé a lépcsőn, belépett a szobájába, odament az íróasztalához, és az alábbiakat írta Belmornak:

A szerelmemre kérem, ne mutatkozzon a házam közelében! Hallatni fogok magamról, készüljön fel egy olyan feladatra, amit majd meg kell oldania, hogy adósává tegessen engem!

Gyorsan összehajtogatta a lapot, lepecsételte, és ruhájába rejtette.

Röviddel ezt követően Freeman kart karba öltve Edwarddal elhagyta a házat. A legközelebbi utcasarkon omnibuszra szálltak, és a borkereskedő üzletházába mentek.

Igazságtalan voltam a gazdasszonyunkkal – kezdett bele, amint odaértek. – Mindig az volt a benyomásom, hogy azt a semmirekellőt, azt a Belmort ő maga bátorítja, hogy meglátogassa. Az asszony azonban teljesen ártatlan ebben. Tényleg teljesen kétségbe volt esve, amikor szemrehányást tettem neki ezért, mostantól

azonban ez az ember többé nem teszi be a lábát a házba. Tegnap este nagyon tiszteletlenül viselkedett szegény Maryvel, és ezért beszéltem róla az özvegygel. Örülök neki, hogy így alakult, mert ezzel a dolog végérvényesen le van rendezve. Tegyen meg nekem egy szívességet, legyen igen barátságos szegény asszonnyal, hogy kilábaljon félelméből és aggodalmából! A gyémántjairól nem feledkezett meg, ugye? Úgy gondolom, először menjünk el az ékszerészhez. Foglaljon helyet, kedves barátom, néhány dolgot hamar elintézek, aztán rendelkezésére állok.

Freeman bement a raktárhelyiségbe, ahol fekete szolgájának néhány feladatot adott, megnevezett néhány hordót és ládát, amelyekért jönni fognak, és végül utasította, hogy egy hordó konyakot töltsön le palackokba. – Ha valaki érdeklődne utánam, akkor csak annyit mondjal, hogy egy órán belül itt vagyok!

Ezekkel a szavakkal Freeman elfordult a négertől, és vissza akart térni az irodába, amikor egy fiatalember, egy német, név szerint Armand, az alábbi szavakkal lépett be a raktárba:

– Uramisten, micsoda hőség van odakint! – és levette széles karimájú kalapját a fejéről, és kezével hátrasimította izzadt haját.

– Jó reggelt, öregúr! Meg sem kérdezem, hogy van, hiszen az örök fiatalság ott mosolyog az arcán. Igazi öröm, egy ilyen öreggel találkozni – folytatta szívélyesen.

– Ej, ej, Armand úr, hát visszaérkezett nyugat-indiai túrájáról? Szívből üdvözlöm, mennyire örülök, hogy láthatom! Remélem, most jó ideig itt marad minálunk – mondta Freeman barátságos meglepetéssel, belekarolva a fiatalemberbe, és elindult vele az iroda felé.

– Azért jöttem, hogy megint rendeljek magánál valamennyi bort, Freeman úr. Van még raktáron abból, amit korábban vettem? – kérdezte Armand.

– Van, persze, ugyanabból a fajtából. Hová küldjem? A régi helyén szállt meg, a City hotelben? – kérdezte Freeman.

– Nem, most az Astor házában lakom, ahol több ismerősöm és barátom él. Túl sokáig azonban nem fogok itt tartózkodni, szándékomban áll meglátogatni az ország nyugati részét.

– Nyugtalan természete van. Mihez akar kezdeni az indiánok között?

– Azért jöttem ide Európából, hogy megismerjem ezt az országot, New-York pedig tényleg nem nyújt valódi képet Amerikáról. Ezenkívül igen nagy kedvem van a vadászni az indián területeken.

– Persze, a szenvedély feledtet minden nélkülözést, minden terhet. Rögvest be is mutathatok önnek egy hasonló gondolkodású embert, egy fiatal erdészt, aki a közelmúltban jött át Írországból. Idebent van az irodában – lépett be Armanddal Edwardhoz, és megismertette egymással a két fiatalembert.

Armand Németország északi részéről származott, és már több mint egy évet töltött el Amerikában utazgatva. Egy jómódú apa egyetlen fia volt, aki célszerűnek tartotta, fia törekvő és tetterre kész szellemének figyelembevételével, bármilyen fiatal volt is még, kiküldeni őt a nagyvilágba, hogy csillapítsa az ismeretlen megismerése iránti vágyát, és majd világ- és emberismerettel gazdagodva térjen vissza hazájába, hogy ott aztán reményei szerint kedvet kapjon egy nyugodtabb életre, és végérvényesen letelepedjen mellette. Ajánlóleveleket szerzett számára az Egyesült Államok nagyvárosaiba, és ellátta őt a szükséges hitellevelekkel.

Armand magas, karcsú fiatalember volt, ügyes mindenben, amibe belekezdett, és nyíltszívű az egész világgal szemben. Mindent, ami nemes, lelkesedéssel fogadott, és mivel eddigi élete mindvégig mosollyal töltötte el, mindent rózsaszínű fényben látott. Rendkívüli módon megörült, hogy a bár idősebb, ámde még mindig fiatal Edward személyében derék vadászra talált, és megígérte neki, hogy a közeljövőben néhány vadászkirándulást tesz vele New-York környékén.

– Látja, Patch úr, egy ilyen könnyű öltönyt kell beszereznie magának, mint amilyet Armand úr visel – szólt hozzá Freeman, majd előbbi felé fordulva folytatta:

– Nem tudna elkísérni bennünket, Armand úr? Ez a fiatal barátom itt szeretne egy kicsit amerikaivá válni. Az ön tanácsai ezen a téren hasznosabbak lennének a számára, mint egy öregemberé, akinek teljesen mindegy hogyan áll rajta a kabát.

– Örömmel. Elkísérem Patch urat a szabómhoz, ott megtalálja a legelegánsabb, leggazdagabb választékot – válaszolta Armand, mire Freeman a két fiatalemberrel elindult az ékszerészhez, aki Edward gyűrűjét és brossát nyolcszáz dollárra értékelte, és felajánlotta, ha máshol nem tudná drágábban eladni, ezen az áron hajlandó megvásárolni azokat. Freeman Edwardot elkísérte más ékszerészekhez is, mivel azonban azok valamennyien kevesebbet ajánlottak, végül visszatértek az elsőhöz, aki ki is fizette neki a fent nevezett összeget. Innen a kereskedelmi bankba mentek, ahol Edward ötven dollár kivételével az összes készpénzét betétbe helyezte, amire betétkönyvet kapott, feltüntetve benne a befizetett összeget. Amint kiléptek az utcára, Freeman megállt, és megjegyezte:

– Azt hiszem, a ruházat kiválasztásához rám már nincsen szükség. Ezt az ügyet nélkülöm könnyebben lerendezhetik. Ha hazafelé menet bejönnének értem az irodámba, annak igen megöröülnék, és onnan együtt mehetnénk tovább. Az Astor ház felé vezető úton Armand úr a mi lakásunk mellett megy el.

Edward előzékenyen köszönetet mondott a javára tett fáradozásaiért, ő valamint Armand ajánlották magukat a barátságos öregnek, aztán elindultak a szabó felé. A kész ruhák hatalmas készletéből Edward Armand nézetei szerint kiválasztott két teljes öltönyt, az egyiket finom, fehér vászonból, a másikat nagyon finom, könnyű, fekete gyapjúból. Mérsékelt árat fizetett értük, és megadta lakását, ahová le kell szállítani a holmit. Armand innen egy kalaposhoz vezette, hogy beszerezhessen magának egy modern szalmakalapot, amit rögtön használatba is vett. Szürke filc

kalapját otthagya a kalaposnál, hogy küldje el a panzióba, végül betértek még egy cipőboltba, ahol Edward vásárolt magának egy pár könnyű cipőt. Ideje volt, hogy Freemanhoz induljanak, ha még boltjában akarták találni, ezért a Brodway felé fordultak, hogy útközben megnézzék a szép hölgyeket, akik ilyenkor ebédidőben parádés tömegben sétálgattak.

A szélcsendes, derűs nap kedvezett a szebbik nem kedvelt déli sétájának, és jogosan érdemelték ki ezt a jelzőt, mert nagyobb számban igazi női szépséget sehol a földkerekségen nem lehet egyszerre látni. Amerika asszonyainak azt a szokását, hogy ebben az időben meglátogatják a városok főutcait, soppingolásnak nevezik, ilyenkor képesek órákon keresztül a promenádon tartózkodni anélkül, hogy bevallanák, csak azért jelennek meg, hogy öltözetüket és szépségüket mutogassák. Közben egyik boltból a másikba mennek, megmutattatnak maguknak mindenféle árút anélkül, hogy valamit is vásárolnának. Ezen séták során szemlére teszik természetes és mesterkélt vonzerejüket, és az amerikai nők javára el kell ismerni, sokkal jobban értenek hozzá, mint más országbeli testvéreik, hogy tényleg rendkívüli szépségüket legnagyobb előnyükre a szemlélődők szemei elé tárják.

Amikor Edward új ismerősének kíséretében a Brodwayre ért, a végtelennek tűnő utca mindkét járdáját, de főként a nyugati oldalon lévő, amelyre már rávetődött az égbe érő épületek árnyéka, szó szerint ellepték a sétálgató lányok, asszonyok. Külső megjelenésük, öltözetük, elegáns, elbűvölő, enyhén kacér tartásukban túl nagy különbség nem volt közöttük. Úgy tűnt, mintha valamennyien ugyanazon tükör előtt cseperedtek volna fel, és ugyanaz a tánctanár tanította volna őket. Maga a természet volt azonban a legnagyobb mester, és születésükkor szokatlan, természetes ízléssel áldotta meg őket, amiről most valamennyien hírt adtak. Ugyanolyan illemmel tartották fejeiket, ugyanazzal az eleganciával játszadoztak legyezőikkel, és ugyanolyan könnyedséggel lépegettek összehasonlíthatatlanul kecses lábaikkal. Látszólag ugyanaz a szellem mozgatta őket, a derű, a győzelembe vetett hitük szelleme. Leginkább csoportokban jártak, egy vagy több úr kísérte őket,

de volt számos hölgy is, akik saját kísérőre leltek, és élénk vagy nyugodt és bizalmas mozdulataik, tekintetük alapján felismerhető volt, hogy boldog kísérőjük új, vagy régi ismerősük. Minden utcasarkon elegáns öltözetű fiatalemberek álldogáltak csoportba verődve, és szemeiket legeltették a kedves, varázslatos színjátékon, mely eléjük tárult, mások drága, nemes paripáikon vágattak fel, s alá az utcán, hogy jobbra, balra hódolatukat fejezzék ki a szépségeknek. Közben pompás karosszériák gördültek végig az utcán, mások imitt-amott megálltak az üzletek előtt, és szép úrnőikre várakoztak.

Edward csodálkozva nézte a számos vakító szépséget, akik elvonultak előtte. Mennyire elmaradt azonban fekete fürtjeik, nagy, sötét szemeik fénye a szőke, kékszemű Ágnesének angyali képe mögött. Úgy tűnt, Armandnak számos ismerőse van a fiataloknak ebben a világában, mert igen gyakran köszönt valakinek, és barátságosak voltak a viszontüdvözlések, mint amikor visszatérte után fedezi fel valaki régi barátját.

– Kérem, nézze csak azt a hölgyet, akit amott távolabb látok közeledni felénk. Tényleg olyan szép, hogy igazságtalanság volna a teremtéssel szemben, ha figyelmen kívül hagynánk egy ilyen mesterművet. A kísérőjéről ismerem fel őt, egyike a legszebb férfinek, akit valaha is láttam. Gyakran sétál errefelé a hölgygel, és úgy tűnik számomra, hogy nagyon bizalmas, gyengéd kapcsolat van kettőjük között. Látja ott azt a magas férfit a félrekapott fekete kalappal? – mondta Armand a kísérőjének, aki alig tekintett vadász-szemeivel a jelzett férfi felé, máris meglepetten válaszolt:

– Ennek a férfinak a jelleméről és nevééről is beszámolhatok önnek. A neve Belmor, és New-York egyik legveszélyesebb csirkefogója. Ettől függetlenül arra is képes, hogy tisztességes házakba betolakodjon, egyfelől kifinomult, ügyes viselkedésével, másfelől azért, mert félnek tőle, ami visszatartja az embereket attól, hogy ajtót mutassanak neki. Tegnap este járt nálunk, a panzióban, a gazdasszonyunknál tett tisztelgő látogatást. Egy megvásárolható bandita, egy igazi bravo, aminél különb Velencében sincsen!

Ezeknél a szavaknál Edward tekintetét a nevezett, közeledő párra szegezte, és hirtelen csodálkozva halkán felkiáltott:

– Valóban, ha nem tévedek, a hölgy a gazdasszonyunk, madam Willis! Az alakja legalább is stimmel, bár a sűrű fátyol teljesen eltakarja az arcát.

Ebben a pillanatban a hölgy megtorpant, néhány szót szolt a kísérőjéhez, majd hirtelen betért a selyemboltba, amely előtt éppen tartózkodtak, miközben Belmor elállta az ajtót, mintha hatalmas alakjával mindenki számára meg akarná akadályozni, hogy bemehessen.

– A hölgy minden bizonnyal felismert, és ki akar térni előlem, mert ma reggel Freemannel volt egy kellemetlen jelene ennek a veszélyes embernek a látogatása miatt. Meg akarom tudni, hogy tényleg róla van-e szó – mondta Edward, amint közeledtek az ajtó felé, ahol Belmor állt.

– Hát akkor mi sem egyszerűbb, térjünk be a boltba, mit törődünk mi ezzel a gazemberrel! – válaszolta Armand.

– Mindennek ellenére nem akarom az asszonyt zavarba hozni. Az is lehet, hogy a véletlen hozta össze akarata ellenére ezzel az emberrel, mert Freeman biztosított róla, hogy tegnap minden ösztönzés nélkül bukkant fel házunkban. Menjünk csak tovább – mondta Edward, mire Armand jól megnézte magának Belmort, amikor elmentek mellette.

– Valóban csodaszép ember, de az a kép, amit az előbb megadott róla, tényleg, mintha világosan az arcára lenne írva – jegyezte meg Armand, és röviddel ezt követően társával elérte azt az utcát, ami oldalirányban Freeman boltja felé vezetett.

Freeman már várt két fiatal barátjára, és azonnal útnak indult velük hazafelé. Elvetették a gondolatot, hogy omnibuszra szálljanak, egy kicsit még élvezni akarták a sétát, és amint a panzió elé értek, és Armand el akart köszönni tőlük, Willis özvegy ott állt az ablak mögött, üdvözlétként biccentve Freeman és Edward felé, miközben tekintetével ismételten Armandra nézett.

– Talán mégiscsak tévedtünk, szólt hozzá erre Edward, miközben búcsúzóul kezét nyújtotta felé, és megígérte neki, hogy még aznap este meglátogatja őt az Astor házban.

– Meglehet, de ez az a szép hölgy, akiről beszéltem, és akit gyakran láttam sétálni azzal a bizonyos Belmorról – suttogeta Armand, majd elkészönve elsietett.

És mégiscsak Willis özvegy volt, akit Belmor oldalán láttak.

Miközben a postára igyekezett a Belmor részére írt levéllel, az utolérte őt az utcán, sétálni indult vele a sugárúton, és valóban Edward miatt menekült be a selyemboltba. Alighogy azonban továbbmentek, a következő utcasarkon kocsira szállt, melynek sietősen haza kellett vinnie, hogy Edward előtt érjen vissza. A megtévesztés sikerült is neki, ráadásul, amikor a két lakó belépett, elnézést kért tőlük, hogy még reggeli öltözetében van, és arannyal átszőtt kecses kis papucsában jelenik meg előttük.

Edward gondolatban elnézést kért az igazságtalanság miatt, amit ellene elkövetett, és szobájába sietett, hogy magára kapja új öltözetét, mivel madam Willis érkezésekor szólt neki, hogy a vásárolt holmija megérkezett.

Alig ismert magára, amikor a könnyű, fehér öltönyben a tükör elé lépett, hogy a fekete, selyem nyakkendőt lazán megkösse nyak körül. A viselet feltűnően jól állt a szép fiatalembernek, a vállairól aláhulló szellős frakk kiemelte magas, széles mellét, és nadrágjának vékony anyaga látni engedte tagjainak nemes, izmos formáit, miközben a könnyű cipők erőteljes megjelenését könnyedséggel és fürgeséggel párosították. Éppen megigazította dús, fénylő, hullámos haját, és ezzel be is fejezte öltözködését, amikor megkondukt az asztalhoz szólító harang, és lesietett az ebédlőbe.

– Örömmel üdvözlöm amerikaiként! – kiáltotta felé Freeman, amint belépett, és valamennyi asztaltársa a szép fiatalembert tetszésnyilvánítással üdvözölte, mert minden amerikai büszke a külső megjelenésével kapcsolatos természetes ízlésére, és úgy véle

kedik, hogy minden idegennek először hozzá kellene igazodnia, hogy valódi gentlemanné válják.

Madam Willis is meglepődve pillantott Edwardra, és szemeit láthatóan jólesően pihentette karcsú, erőteljes alakján, egy ilyen szép férfit nem ismert fel benne az alaktalan, vastag szövetöltönyben. Barátságosan rámosolygott, és amikor Edward leült Freeman mellé, az asztal felett újabb elismerő pillantást vetett felé.

Azzal az érzéssel a háttérben, hogy igaztalanul meggyanúsította az özvegyet, valamint emlékezve Freeman kérésére, hogy legyen barátságos iránta, Edward ismételten bizalmas, derűs mosollyal viszonzta azt a figyelmességet, amit madam Willis nyilvánított iránta, és amikor az étkezés befejeztével éppen indulni akart felfelé a lépcsőn, és az özvegy kérlelő tekintettel a szalonba invitálta, követte őt, ahol már több lakótárs helyet foglalt a nyitott ablak előtt.

– Nos, hát teljesen amerikaivá kell válnia, Patch úr, és a szebbik nem szolgálatába kell lépnie – mondta madam Willis meleg hangon és bizalmas mosoly kíséretében, majd elhelyezkedett hintaszékében, miközben legyezőjével magához intette Edwardot.

– Nagy türelemjáték volna az ön számára, ha megengedném, hogy ringasson egy kicsit? Lehet, hogy maga sem tudja a választ. Próbálja meg, mekkora áldozatot jelentene! – folytatta az özvegy még melegebb hangon, és sötét szemeit kérdő tekintettel a fiatalra szegezte.

– Be kell vallanom önnek madam, hogy életemben először vállalkoztam magamra ilyen szolgálatot. Nálunk Írországban nem használnak ilyen hintaszékeket – válaszolta Edward ártatlan mosollyal, és egyik lábával mozgásba hozta azt.

– Bárcsak hatalmamban állna, hogy kellemessé tegyem magának ezt a szolgálatot, mert akkor remélhetném, hogy a jövőben ezt az örömet saját akaratából szerezne meg nekem. Azt állítják, hogy a hintázó szék közös érintése mágneses jelentőséggel bír.

Tényleg úgy vélem, hogy lehunytt szemmel is érezném a közelségét – mondta a szépasszony, miközben hátrahanyatlott, és lassan lehunyó szemeit várva várt boldogság érzetével emelte Edwardra, míg végül hosszú szempillákkal ékesített szemhéjai elrejtették szemeinek sötét tükrét.

Edward nem válaszolt. Az asszony viselkedése félig-meddig zavarba ejtette, másfelől kellemetlenül érintette, mert bár szívesen lett volna barátságos és illedelmes vele, azonban mégsem akart figyelmének és szenvedélyének tárgyává válni. Azt azonban mégiscsak kénytelen volt észrevenni, hogy az asszony milyen szép volt, sőt lehunytt szemeivel még szebbnek találta, mint amikor rejtélyes izzással tekintetét reá emelte. Olyan fehér volt, mint az alabástrom, és csodálatos formájú kis kezének bőrén át, melyet a szék karfáján Edward felé tartva pihentetett, láthatóak voltak finom kék erei, mint egy márvány képe. Edward mechanikusan mozgásban tartotta a hintaszéket, azonban Ágnes drága képét idézte fel lelki szemei előtt, mintha azt akarná mondani neki, hogy ebben a játékban ő nem akar részt venni.

Végül az özvegy megint felnyitotta szemeit, és boldog mosollyal nézett Edwardra, miközben halkan így szólt:

– Valóban boldog álomba ringatott engem, mely túl szép, túl édes volt ahhoz, hogy ébren is tovább merjek álmodozni. Magáról álmodtam, azt azonban mindaddig nem árulom el, hogy mit, míg egyszer maga álmodik rólam, és el nem meséli nekem álmát. Azt állítják, hogy az álom olyan, mint a tajték, ez azonban mégsem lehet igaz, sokkal inkább vágyaink, kívánságaink képei, melyeket az álomisten mutat be nekünk.

– Most azonban felmentem kellemetlen elfoglaltsága alól, indulnom kell magával szembeni kötelezettségeim után, felkísérem a szobájába, hogy utánanézzek, végrehajtották-e utasításaimat.

Madam Willis ezzel felemelkedett székéből, és Edward választ be sem várva átvonult a szalonon, üdvözölve a nyitott ablak körül üldögélő vendégeket, és kisietett a folyosóra.

– Utasítást adtam ugyanis, hogy a szobájában terítsenek le egy szőnyeget – mondta Edwardnak, amint felfelé ment mellette a lépcsőn, és beléptek a szobájába.

– De madam Willis, erre tényleg nem volt semmi szükség, hiszen a berendezéssel teljes mértékben meg voltam elégedve! – válaszolta Edward.

– Nekem pedig örömet okoz, hogy olyan kellemessé és kényelmessé tegyem a környezetét, amennyire csak képes vagyok rá. Engedje meg nekem ezt a szórakozást, hiszen magának nem kerül semmibe. A valódi, önzetlen vonzalom nem feltétlenül várja el a viszonzást. Ismerheti hitvallásomat, sohasem titkolom el szívem érzelmeit, ahogyan gondolkodok, ahogyan érzek, olyannak mutatom is magam, még akkor is, ha a világ nekünk asszonyoknak kétségbe akarja vonni ezt a jogot. Kedvelem magát, Patch úr, ezt megismerkedésünk első pillanatától kezdve észrevehette, és nem találok semmi kivetnivalót sem abban, hogy ezt tettekkkel is kimutassam, mert boldoggá tesz engem, és magát sem nyugtalaníthatja, ha vonzalmam bizonyítékai tetszésére találunk.

Az özvegy ezeket a szavakat olyan természetes elfogulatlansággal mondta, közben bizalmasan megragadva Edward kezét, hogy ebben a pillanatban úgy tűnt számára, mintha az asszony viselkedésében egyáltalán nem volna semmi feltűnő, semmi alkalmatlan megnyilvánulás, ezért így szólt:

– Madam Willis, csak annyi figyelmességet fogadhatok el öntől, amennyit viszonzozhatok, ennél több viszont annyira nyomasztana engem, mintha olyan adósságom lenne, amit képtelen lennék visszafizetni.

– Hát annyira az érzelmei ellenére volna, hogy barátságos legyen hozzám? Hát ennyire méltatlan lennék a barátságára? – kérdezte az asszony bánatosan, könyörgő tekintettel Edwardra pillantva.

– Nem, madam Willis, kérem, ne értsen félre! Őszinte barátságom teljes mértékben az öné, és mélységes köszönetem meg nem érdemelt jóságáért, azonban...

– Azonban, azt akarja mondani nekem, hogy ezen túlmenően teljesen közömbös vagyok az ön számára, ezt pedig nem akarom hallani, mert minden ok nélkül fájdalmat okozna nekem. Ezt mégsem akarhatná, jóságos szíve ezt bizonyára nem viselné el. Kedvelem magát, és változatlanul kedvelni is fogom, akár akarja, akár nem, legyen akár szív a keblében, vagy akár egy nagy kavics. Viszont látásra, szépfiú! – kiáltotta az özvegy felnevetve, és még mielőtt Edward észbekapott volna, megragadta a kezét, puha ajkaival viharosan csókot lehelt rá, és még egy izzó pillantást vetve felé, kilibbent a szobából.

Edward meglepetve és csodálkozva állt ott, és a nyitott ajtón át még látta, mielőtt eltűnt volna a lépcsőn, fekete fűrtjei meglibbentek a feje körül, amint még egyszer visszanézett felé, és ismét eltalálta őt nagy, csillogó szemeinek tüzes pillantása.

Ilyen lénnel eddigi életében még sohasem találkozott. Képtelen volt rá, hogy tiszta véleményt alkosson az asszony jelleméről. Szavai, viselkedése gyakran annyira természetesek, elfogulatlanok, jóindulatúak voltak, aztán megint ez az elviselhetetlen szabadság és szenvedély, ami nem ismert semmiféle tapintatot és határokat, és csak az asszony csodálatos szépsége akadályozta meg, hogy ellenszenvessé váljék. Mindez igen nagy rejtély volt számára, azonban bárhogyan is legyen, egyvalamiben biztos volt: Közelebb nem férközhet hozzá, mint amennyire már megtörtént, még akkor sem, ha kénytelen lenne elhagyni a házat.

Amint elérkezett az este, Edward ígéretének megfelelően elment az Astor házba Armandhoz, hogy együtt vacsorázzanak. Ennek a szállodának a berendezései mindent felülmúltak, amit Edward eddig a szállodákról tudott, és éppígy elcsodálkozott a gazdag vacsorán is, amiben része volt.

Vacsora után Armanddal felment annak pompásan berendezett szobájába, ahol ő egy finom szivar mellett az Egyesült Államok

ban tett utazásairól, különösen pedig pompás nyugati vadászatairól mesélt.

Különös érdeklődéssel hallgatta a prémvadászok, elsősorban pedig a hódvadászok életének leírását. Armand elmondása szerint szerencsés esetben két-három év alatt tíz-húszezernyi dollár vagyona való prémet zsákmányolhatnak. A számtalan veszélyt és nélkülözést, aminek ezek az emberek ki vannak téve, Armand szintén megemlítette, ez azonban Edwardot nem riasztotta vissza, sőt ellenkezőleg, sokkal inkább vonzalmat érzett egy ilyen élet iránt. Amikor Armand végül közölte vele, hogy szándékában áll tavasszal kirándulást tenni a Szikláshegységbe, Edward határozottan úgy nyilatkozott, ha addig nem talál valami tartós jövedelmező elfoglaltságot, akkor szívesen együtt menne vele, hogy hódvadászként szerencsét próbáljon. Armand azt tanácsolta, hogy inkább mondjon le erről a tervéről, mert túlzottan kockázatos, hanem inkább elszántan igyekezzen képességeit a civilizált világban kamatoztatni. Felajánlotta neki, hogy bemutatja néhány előkelő new-yorki családnak, és biztosította őt, hogy azok az ő barátját minden bizonnyal megfelelő foglalkozáshoz fogják segíteni. Kilenc óra körül Armand még egy sétára tett javaslatot, ami végül egy osztrigapincébe vezetett, ami egyúttal kiváló vendéglő is volt. Armandot itt is igen szívélyesen fogadták, múlt télen állandó vendég volt ebben a vendéglőben, és megígérte, hogy mostantól majd megint gyakran megjelenik. A nagyterem két oldalán kisebb helyiségek voltak egy asztallal és két paddal, vékony válaszfalakkal elválasztva egymástól, így mindegyikben hat-nyolc vendég foglalhatott helyet. A fürkék bejárata a plafonról lelógó nehéz vörös függönnyel volt elzárható.

Armand új barátját bevezette az egyik ilyen helyiségbe, osztrigát és vörös bort rendelt, és mindkettőjük számára nagyon gyorsan telt az este. Az öreg bor a fiatalembereknek megnyitotta a szívét, és oldotta a nyelvüket. Armand beszámolt néhány érdekes élményéről, Edward pedig bizalmába avatta, hogy otthon a hazájában van egy kedves menyasszonya, és őérte próbál itt szerencsét. Armand saját ereje iránt igyekezett bizalmat kelteni benne, és

számos példát hozott fel arra, hogy ebben az országban mindenki többé-kevésbé saját sorsát irányítja, és szorgalommal, igyekezettel gondtalan, független jövőt biztosíthat magának.

Már elmúlt éjfél, amikor a két fiatalember útnak indult hazafelé, és Armand barátját lakásáig kísérte. Itt azzal váltak el egymástól, hogy reggel megint találkoznak az Astor házban, hogy Armand bemutassa Edwardot néhány baráti családnak. Edward fellépkedett a ház előtti márványlépcsőn, és meghúzta a csengőt.

Néhány pillanat múlva kinyílt az ajtó. Edward az utca sötétjéből belépett a folyosóra, és előtte ott állt vakítóan fehér hálóingben az özvegy, gyertyával kicsi jobb kezében. Varjúfekete haja rakoncátlan fürtökben lógott csipkéekkel díszített hálóingére, és a gyertya lángja úgy tükröződött csillogó, sötét szemeiben, mintha abból áradna a fény.

Edward szinte riadtan hőkölt vissza, és a legnagyobb meglepetéssel így szólt: – De madam Willis!

– Istenem, így megrémülni egy gyenge asszonytól! Olvastam, és nem is gondoltam rá, hogy milyen későn vagy korán van, különben sem szokásom, hogy életem felét alva töltssem, és egyszer csak meghallottam a csengőt, és gazdasszonyként kinyitottam a házam ajtaját. Ez valami hallatlan dolognak számít? – mondta a szépasszony, miközben bezárta az ajtót.

– Azt hittem, már régen alszik, és arra számítottam, hogy a néger szolga fog ajtót nyitni – válaszolta Edward zavarban, mert az özvegy magyarázatára nem volt mit válaszolni.

– Azt hitte, hogy alszok, ó, mondja még egyszer, mert ha ez igaz, akkor azt jelenti, hogy rám gondolt, és ezért kellett nekem is magára gondolnom, magáról álmodoznom még akkor is, ha nyitott szemekkel. Nem tagadom, tudtam, hogy még nincs itthon, és ezért képtelen voltam elaludni. Még egyszer látnom kellett magát, most pedig elégedett és nyugodt vagyok, és magának köszönhetem a rám váró üdítő pihenést. Ez semmibe sem került magának, vagy a néger szolga megpillantása kellemesebb lett volna, mint

egy olyan asszonyé, aki tiszteli, és nagyra becsüli? Nos jöjjön hát, rettenetesen fáradt lehet, én pedig az álmaim iránt vágyódom – mondta az özvegy mosolyogva, és anélkül, hogy Edward megakadályozhatta volna, a vakító álomszerű tünemény gyertyával a kezében felosont előtte a lépcsőn, Edward szobájáig. Ott meggyújtott egy gyertyát a folyosón lévő asztalon, majd az alábbi szavakkal a fiatalemberhez fordult:

– Nos, hát bocsássa meg nekem, ha tényleg szívesebben látta volna, ha a néger nyit ajtót. Ennyire nehéz elviselni egy önzetlen vonzódást? A kezét, drága barátom, aztán jóéjszakát, és édes álmokat!

Ezzel az asszony gyorsan megragadta Edward kezét, a szívére vonta, aztán szinte repült lefelé a lépcsőn.

Edwardot az asszony annyira meglepte és lehengette, hogy képtelen volt viselkedését hová tenni. És végül mit is tett, amit kikérhetett volna magának? Azonban kellemetlen és terhes volt számára ez a viselkedés, és egyúttal rejtélyes is. Úgy tűnt számára, mintha ebben a szép burookban egy gonosz lélek lakozna, aki bármire képes, ha egyszer felingerlik. Ennek a helyzetnek meg kell változnia közöttük, ennek az ostoba játéknak véget kell vetni. Edward komolyan meg akarta mondani az asszonynak, hogy figyelmessége terhes a számára, és ha folytatja, arra kényszerül, hogy másik lakás után nézzen. Másnap reggel azonban, amint reggeli előtt a szalonba lépett, az özvegy olyan ártatlan, barátságos köszöntéssel fogadta, miközben igénytelenül és természetesen viselkedett, hogy minden kellemetlen érzése és ellenszenve megszűnt.

– Jól aludt, Patch úr? – kérdezte bizalmasan majd a mellettük álló Freeman úrhoz fordulva így szólt:

– Ez a fiatalember igen kedveli az éjszakát, és ha nem olvastam volna olyan sokáig, és nem nyitom ki neki az ajtót, igencsak hosszasan húzogathatta volna a csengőzsinórt, mire sikerült volna neki mély halotti álmából felriasztani a négert. Látja, Freeman úr, már gyakran megszidott engem azért, mert sokáig ébren szoktam

maradni, valamire azonban mégiscsak jó. Lelkemre kötötte, hogy gondoskodjak a fiatal barátjáról, én pedig hűségesen eleget teszek az önnel szembeni kötelezettségeimnek, és mindezt örömmel teszem.

XVIII.

Neheztelés. Az együtt érző öreg. Titok. Éjszakai jelenet. A templom. A találkozás. Az esküvő. Az olvasószoza.

Armand több barátjának bemutatta Edwardot, akik szívélyesen fogadták, és arra kérték, gyakran látogasson el hozzájuk. Freeman különböző irányokban próbálkozott, hogy Edwardnak állandó munkát találjon, és ezt több felől is kilátásba helyezték. Többek között a telekkönyvi hivatalt is felkereste (állami hivatal, ahol bejegyzik a birtokhatárokat), ahol kilátásba helyezték, hogy pártfogoltját alkalmazni fogják. Hetek teltek el azonban, hogy Edward előtt megnyílt volna valami munkalehetőség, és szeptember hónap már a vége felé közeledett, miközben a fiatal Corblair helyzetében nem következett be változás. Ez a semmittevés rémes hatással volt rá, szinte elviselhetetlennek érezte, de mégis kénytelen volt megnyugtatni magát, és megelégednie azzal a reménnyel, hogy sorsában rövidesen kedvező változás fog bekövetkezni. Ennek során Freeman volt a legnagyobb támasza. Vigasztalta és bátorságra biztatta, és megmutatta neki levelezését, melynek alapján látható volt hogy folyamatosan milyen igyekezettel tevékenykedik az érdekében. És Freeman volt az, aki ehhez a lakáshoz kötötte Edwardot, amit már minden bizonnyal elhagyott volna, mert a Willis özvegygel szembeni helyzete napról napra kellemetlenebbé és kínosabbá vált számára. Az asszony figyelmességei, szabados tolakodásai egyre fokozódtak, ámde mégsem tett semmi olyat, ami miatt kifogásokat emelhetett volna, szemrehányást tehetett volna alkalmatlan magatartása miatt, és rendre utasíthatta volna.

Helyzete gazdasszonyként és Freeman barátnőjeként olyan jogokat és lehetőségeket biztosított számára, amit Edward kénytelen volt elismerni, bármennyire terhes és kellemetlen volt neki, amikor minden lehetséges alkalommal élt is ezekkel. A szobájából nem tudott kilépni a folyosóra úgy, hogy ne találkozzon az özvegygel, akár nappal, akár éjjel hazaérve belépéskor az özvegy üdvözölte, és minden alkalommal elsuttogta neki vonzalmát és iránta érzett szenvedélyét. Közben olyan is előfordult, hogy hirtelen elhidegülni látszott, ilyenkor ritkábban látta, tekintete éppen csak érintette, amikor elhaladt mellette, de borús, rejtélyes izzással, és ilyenkor szigorúan udvarias és mértéktartó volt viselkedése. Ez a hangulat azonban sohasem tartott sokáig, aztán megint feltört az iránta érzett szenvedélye, és szemrehányásokkal, könyörgésekkel, panaszokkal és könnyekkel kérlelte, hogy könyörüljön meg rajta, és szenvedélyes kitöréseit tetszéssel fogadja. Teljesen eredménytelenül maradt rideg és közömbös iránta, és úgy tett, mintha figyelmességeit észre sem venné, ámde a hölgy folytatta, és úgy tűnt, hogy Edward tartózkodása és ellenszenve egyre csak fokozta szenvedélyét.

Belmor többé nem mutatkozott a panzióban, és az özvegy sem jelent meg vele többet a promenádén, azonban mégsem szakított meg vele minden kapcsolatot, leveleket kapott tőle, és küldött is neki azzal a számítással, hogy táplálja a férfi iránta érzett szenvedélyét, ugyanakkor azonban távol is tartsa magától. Belmor viharos vágyait mindig azzal nyugtatta meg, hogy már nincs messze az az idő, amikor szerelmének már semmi sem fog útjában állni, és türelemre intette, ezt az időt várja ki nyugodtan, ha kapcsolatukat nem akarja teljesen és végérvényesen megszakítani.

Az özvegy Edward iránt megint napok óta duzzogott. Kitért útjából, nem beszélt vele, és tekintetét is kerülte. Ez a hangulat olyan volt Edward számára, mint amilyet mindig is kívánt, és ezért egyre illedelmesebben és barátságosabban érintkezett vele. Ezúttal azonban nem volt olyan rosszkedvű, haragos és felháborodott vele szemben, mert ha tekintetük találkozott, Edward bánatosnak, szomorúnak találta, és gyakran csillantak meg könnyek

szemeiben. Ezúttal azt a szüntelen felindultságot sem mutatta, mint korábban, ha valami miatt kapcsolatba lépett vele, sokkal inkább magába roskadtnak, szenvedőnek és búskomornak látszott. Úgy járkált, mintha minden közömbös volna számára, máskor mindig elegáns öltözete elhanyagoltnak tűnt, jóllehet elhanyagoltsága még inkább elbűvölővé tette, és egész megjelenése a szenvedés és néma kétségbeesés kifejezése volt. Az asszony lényében bekövetkezett nagy változás nem került el a panzió lakóinak, különösen pedig Freemannak a figyelmét, azonban ismételt érdeklődésükre, hogy rossz hangulatának mi lehet az oka, nem adott választ.

Ennek a változásnak a negyedik napján, amikor helyet foglaltak az ebédhez, és Edward szokása szerint az özvegygel szemben ült le, felé tekintett, és ő is reá emelte tekintetét, szemei könnyekkel teltek meg, és anélkül, hogy egy szót szólt volna, felállt, és kitámolygott a szobából.

Istenem, vajon mi lehet a baja szegény asszonynak? Egészen megváltozott, és úgy tűnik, hogy valami boldogtalanná tette. Máskor mindig maga a boldogság és jókedv, most pedig ez a mélabú és könnyek? – mondta Freeman, miközben csodálkozva nézett utána, és gondterhelten csóválta a fejét. Az asztal körül valamennyien elcsodálkoztak, és el sem tudták képzelni, hogy mi lehet a hirtelen oka az özvegy bánatának, csak Edward tudta, és kínosan érintette, sőt fájlalta a dolgot, mert érezte, hogy mindennek ő az oka, bár nem érezte magát vétkesnek. Mélyen hallgatott, és késével, villájával matatva próbálta elrejteni asztaltársai elől, amit tudott. Az ebéd végeztével Freeman mélyen megindultan bement az özvegy szobájába, ahol könnyei között a szófára omolva találta meg őt.

– De kedves, drága Willis, az ég szerelmére mondja meg, mi bántja! Talán megbetegedett, vagy valami szerencsétlenség történt maga körül? Van rá valami lehetőségem, hogy segítek önnek gondjának, búbánatának csökkentésében? Szóljon meg, hiszen tudja, az egész világon nincs hűségesebb barátja, mint amilyen én

vagyok – mondta Freeman, helyet foglalva mellette, és bensőséges részvétellel megragadva kezét.

– Köszönet, ezer köszönet a kedvességéért, barátságáért. Ó, bárcsak tudná, hogy mekkora hatalma van felettem! Látja, máris magamra találtam, legyőztem könnyeimet. Ha érzem magamban azt a biztonságot, hogy mindig a támaszom marad, akkor vidám vagyok, és nincsenek gondjaim, de ha elérkezik a pillanat, amikor arra gondolok, hogy ezt az egyetlen vigaszt elvehetik tőlem, akkor olyan boldogtalan vagyok, olyan mélyen boldogtalan, hogy nem is tartom lehetségesnek tovább elviselni ezt az életet. Maga az egyetlen boldogságom, aki számomra létezik ezen a világon, egyetlen vágyam, egyetlen reménységem! – folytatta az özvegy, és újra meg újra megcsókolta a mélyen megindult öregember kezét.

– De drága Willis, hogyan is képzelheti, hogy valaha is elve szítheti a barátságom? Semmi sem létezik a világon, ami eltántoríthatna engem öntől, hacsak saját magától nem távolodik el tőlem. Nyugodjon meg, és legyen megint a mi vidám, szeretetreméltó gazdasszonyunk, akit valamennyien szeretünk és tisztelünk, és akinek a bánata mindannyiunkat fájdalommal tölt el!

Miközben Freeman az özvegynél időzött, a panzió lakói a szalonban ültek, és az özvegy állapotáról beszélgettek. Egyiknek ez, a másiknak amaz volt a véleménye, Emmer pénztáros pedig ravasz mosollyal kijelentette, hogy egyedül ő tudja, mi az oka madam Willis rossz hangulatának.

– Elege van az özvegyiségből, és rövidesen madam ... itt elhallgatott egy darabig, és furfangos mosollyal nézett a többiekre, akik kíváncsian várták a folytatást. Madam Freemanként üdvözölhetjük, folytatta fojtott hangon, miközben ujját a szájára tette annak jeléül, hogy ennek pillanatnyilag még titokban kell maradnia. Aztán bizalmasan azt is elmesélte, miként lepte meg szándéka ellenére a szerelmes párt egymás karjaiban, végül még hozzáfűzte:

– A mi tisztelt, öreg barátunk most bizonyára a szükséges gyógymódot alkalmazza nála, és megnevezi az időpontot, amikor teljesülhet a hölgy kívánsága.

Aztán hallgatóságát megint mély titoktartásra kérte, és alig hangzott el a többiek ígérete, amikor a borkereskedő derús arccal belépett, és helyet foglalva így szólt:

– Nos, hát a mi kedves Willis asszonyságunk megint jó kedvre derült, sikerült a lelkére beszélnem. Felesleges gondjai vannak a jövője miatt, ő pedig annyira szenvedélyes, annyira könnyen kizökken a nyugalmából, hogy egyetlen borús gondolat rögtön teljesen boldogtalanná teszi.

A körülülők kifejezték örömlüket, hogy sikerült neki megnyugtatni az asszonyt, és azon is elcsodálkoztak, egyáltalán mi okozhat gondot neki, amikor ilyen hűségcs, jó szándékú barátot mondhat magáénak.

Edward egész idő alatt a nyitott ablaknál ült és újságot olvasott, így lakótársai halk beszélgetéséből semmit sem hallott, csak Freeman nevének említése nem került el a figyelemét, és persze teljesen másként ítélte meg a helyzetet, mint a többi lakó. Kerültc, hogy bekapcsolódjon a beszélgetésbe, miközben elmélyült az újságban, ami tényleg felkeltette a figyelmét. Megjelent ugyanis egy hír, amely szerint egy hódvadász, aki már évek óta a Sziklás-hegységben élt, egy csoport sziú indiánnal és körülbelül negyven vad bölénnyel úton van New-York felé, hogy a város lakói számára egy nagy bölényvadászatot mutasson be. Miután Edward elolvasta ezt a cikket, az újságot letette az asztalra, ajánlotta magát lakótársainak, és útnak indult Armandhoz, akinek megígértc, hogy sétatúra indul vele a Hudson folyón az úgynevezett elíziumi mezők felé. Ez a folyó túloldalán egy természetes erdő volt New-Jersey államban. Az erdőt azonban parkká alakították, és nagyon szép létesítményekkel látták el. Egy francia kávégazdasága és vendéglője is volt ott, és Edward meghívta néhány barátját, köztük Edwardot is, hogy közösen töltsék el ott az estét. Volt neki egy saját vitorlás csónakja, délután azzal szórakoztak, hogy a ha

talmas folyó zöld hullámai között lavíroztak, kerülgetve a számtalan nagyobb és kisebb hajót, amelyek le, s fel vitorláztak, vagy egymás mellett haladva igyekeztek legyőzni egymást, míg végül a Nap nyugaton aláhanyatlott a kéklő hegyek mögött, mire abba-hagyták a szórakoztató hajókázást, és az elíziumi mezőknél lehor-gonyoztak, hogy a francia vendéglőjében elfogyasszák vacsorájukat.

Már éjfél körül járt, amikor Edward hazaért, meghúzta a csengőt, és a néger szolga nyitott ajtót, aki átnyújtott neki egy égő gyertyát, kellemes pihenést kívánva, és álomittasan letámolygott a lépcsőn az alsó szintre. Edward felment a szobájába, a gyertyát letette az asztalra, majd odalépett a bőröndjéhez azzal, hogy kinyitja, ekkor azonban úgy vélte, valami zajt hall maga mögött, mire megfordult, és ott állt előtte az özvegy.

Mint egy kísértet vidám lepelben, úgy libbent felé a szép asszony összekulcsolt és felé nyújtott kezekkel, könnyben úszó tekintettel, és csendben siránkozva a lábai elé omlott. A haja ki volt bontva, és vad fürtökben övezte alabástrom nyakát. Könnyű hálóinge ködfelhőként burkolta karcsú testét, és tág ujjának gazdag csipkái közül kilátszottak csodálatosan szépen formált karjai. Dús keblei viharosan hullámzottak fel, s alá. Nagy, könnyekben úszó szemeivel könnyörögve nézett Edwardra, égően piros, finom metszésű ajkai félig nyitva voltak, mintha a lába elé omlott asszony vágyát, izzó szerelmét, egész lelkét akarta volna az ifjú felé lehelni.

– Szánjon meg, könyörüljön rajtam! – kiáltotta reszketve halk hangon, megragadva Edward kezét, aki védekezve tartotta felé, mire mindkét kezével szorosan megragadta, és reszketve ajkaihoz emelte.

– Szánjon meg egy örültet, egy vétkest, akinek abban áll minden bűne, hogy szereti magát, kétségbeesetten szereti. Könyörüljön meg rajtam, ne taszítson el magától, egyetlen percért a maga szívéen hajlandó lennék életemmel fizetni. Halálom tegye meg nem történtté szánalmát, ha az valótlannal történt! – kiáltotta az

özvegy kétségbeesett kifejezéssel, és nem akarta elengedni a kezét, amit Edward megpróbált visszahúzni.

– Az ég szerelmére, madam, térjen végre magához, hiszen tévedésben van, lázálmai vannak, bizonyára megbetegedett! – kiáltotta nyomott hangon, és megpróbálta felállítani őt, de ekkor karjait nyaka köré fonta, viharosan keblére szorította, és hagyta, hogy Edward felemelje őt. Küzdelem és védekezés pillanatai következtek, végül Edward erőszakkal eltaszította magától, és undorodva hátralépve így szólt:

– Távozzon madam, reggelig még én vagyok az úr ebben a szobában!

Mintha villám érte volna, az özvegy egy kiáltással hátratántorodott, tüzes pillantást vetett egy pillanatra Edwardra, mint egy sérült tigris, majd arcát görcsösen kezei közé szorította, miközben testén heves reszketés lett úrrá. Megingott, térdei rogyadozni kezdtek, és összeesett volna, ha Edward karjaival el nem kapja. Félig vitte, félig odavezette a szófára, szép feje csukott szemekkel hátrahanyatlott a háttámlára és karjai ernyedten hullottak alá.

Edward magán kívül volt. Az asszonnyal szembeni ellenszenvét, utálatát részvét és együttérzés váltotta fel. Odaugrott bőröndjéhez, remegő kézzel kivette illatos üvegcséjét, tartalmával bedörzsölte a látszólag ájult asszony homlokát és halántékát, kezzeit és karját, és mindent megtett annak érdekében, hogy magához térítse. Keble végül görcsösen megemelkedett, lassan kinyíltak szemei, zavarodottan és üres tekintettel körülnézett.

– Hol vagyok? – szólalt meg bágyadt hangon, kezével végigsimítva homlokán. – Istenem, Patch úr, hogy kerültem ide?

– Nyugodjon meg, madam Willis, ön beteg, lázálmai voltak, és nem tudta, mit cselekszik. Pihenje csak ki magát! Megkínálhatom egy pohár vízzel? – mondta Edward részvéttel és odatartotta neki a teli poharat.

Az özvegy ivott, és megint ivott, és amikor visszanyújtotta a poharat Edwardnak, így szólt:

– Köszönöm, nagyon köszönöm, Patch úr, már jobban vagyok. Hogyan lehetséges, hogy idejöttem a maga szobájába? Istennem, mit is gondolhat most rólam, fogalmam sincs, hogy mit tettem. Hajlandó lenne megbocsátani nekem? El tudná felejteni az örülségem? Ó, mondjon rá igent, Patch úr, megígérem önnek, hogy soha többé egyetlen szóval sem fogok a terhére lenni, mindenre esküszöm, ami szent nekem, csak bocsásson meg, bocsásson meg egy szerencsétlen asszonynak! Ne költözzön el a házamból, hiszen az az életembe kerülne!

– Nem, nem, madam Willis, maradni fogok, csak nyugodjon meg, és engedje meg, hogy visszakísérjem a szobájába.

Ezzel részvételteljesen felsegítette a szófáról, kérte, karoljon belé, fogta a gyertyát, kivezette a szobából, lement vele a lépcsőn, és szobájába kísérte, majd javulást kívánva neki, visszasietett a szobájába.

Másnap reggel madam Willis szokatlanul sápadtan jelent meg, szenvedő ábrázattal, de barátságos volt és szerény, és úgy beszélt Edwarddal, mintha egyáltalán nem emlékezne az elmúlt éjszaka történetekre.

Amikor a panzió lakói ebéd előtt hazatértek a városból, madam Willis a szalonban fogadta őket, és bár némi fejfájásról panaszkodott, hangulata kedves és szelíd volt, és társalgásba elegyedett velük, míg meg nem kondult az asztalhoz szólító harang. Freeman a szokásosnál kicsit később érkezett, és amint helyet foglalt az asztalnál, így szólt az özvegyhez:

– A tél folyamán, madam Willis, még egy, sőt talán két új vendéget kap a házába. Ma reggel levelet kaptam Írországból egyik rokonomtól, melyben megírta, hogy meg fog látogatni, és talán egyik unokatestvérem is magával hozza. Ők ketten a legközelebbi rokonaim, a húgom gyermekei. Örülök neki, hogy találkozhatok velük, és remélem, hogy a tél folyamán itt maradnak, talán az is lehet, hogy örökre.

Ezt a hírt az asztaltársaság valamennyi tagja örömmel fogadta, és senki sem vette észre, hogy Freeman szavai közben mintha villám cikázott volna át az özvegy arcvonásain. A következő pillanatban azonban külsőleg megint teljesen nyugodtak látszott, és ő is kifejezésre juttatta azon örömét, hogy Freeman úr rokonait vendégül láthatja. Amint az ebédet befejezték, felsietett a szobájába, és az alábbi levelet írta Belmornak:

*Közeledik a boldogságunk. Ma este nyolc órákor
várjon rám a Fulton utca és a Brodway sarkán, ahon-
nan a templomba kell kísérnie*

Octavia

Ezután lepecsételte és megcímezte a levelet, és kisietett a házból. A legközelebbi utcasarkon kocsira szállt, mellyel Belmor lakásához vitette magát, és ott a fekete kocsissal leadatta a levelet. Este, amikor a lakók a szalonban gyülekeztek, az özvegyet ott találták könyvvel a kezében a szófán ülve. Egy imakönyv volt az, melyben annyira elmélyültnek látszott, hogy a jelenlévők nem akarták megzavarni áhítatában, és akaratlanul is csendben folytatták a társalgást. Az asztalhoz szólító harang ezen az estén a szokásosnál valamivel korábban kondult meg. Madam Willis komolyan és hallgatagon jelent meg a vacsoránál, csak egy csésze teát fogyasztott, majd azzal a megjegyzéssel ajánlotta magát a társaságnak, hogy templomba akar menni, de hogy melyikbe, arról nem tett említést.

Fekete selyembe burkolódzva, és sűrű fátyollal álcázva hagyta el madam Willis a házat, és sietve a Brodway felé indult. Már messziről felismerte az utcasarkon a gázlámpa fényében várakozó Belmor sötét alakját, aki őt is hamarosan észrevette, amint a házak mellett igyekezetet felé.

– Így közeledik libegve az éjszaka, a szerelem királynője – szólította meg Belmor szenvedélyes, megindult hangon, miközben a reá váró boldogság előérzetében megragadta az érkező bűbajos asszony kezét. Mennyei Octavia, vágyaim beteljesülését, földi boldogságom teli poharát hozza magával?

– Mindkettőt, mind a kettőt, szép ember, de induljunk is menten, mert követhetnek. Van egy vetélytársa, habár teljesen veszélytelen: Az ír fiatalember, aki a maga legutóbbi házamban tett látogatása során Freemannel együtt elhagyta a szobát, bárhová megyek, minden lépésemnél a nyomomban van. Szegény fiatalember ilyen fehér bőrt és ilyen fekete haját talán életében nem látott még – válaszolta az özvegy, miközben belekarolt Belmorba, és sietve távoztak.

– Az a nárcisz, az a tejfelesszájú? – mondta a bravo összerezelve úgy, hogy vasizmainak rezdülése az özvegyen is végigfutott. Az a fiatal suhanc jobban tenné, ha másvalamit kezdene tanulmányozni, mert ez a kaland veszélyessé válhat a számára. De hová vezet most Octavia?

– Egy templomba – válaszolta madam Willis és tréfálkozva még hozzáfűzte: De egyelőre még nem esküvőre.

– Úgy gondolom, a templom volna az utolsó hely, ahová igyekeznünk kéne. Bizonyára kínozni akar engem, ne cseppenként mérje ki számomra a boldogságot, ne legyen olyan kegyetlen, mint amennyire szép! – mondta Belmor, miközben az asszony karját szorosabban kebléhez szorította, és megfogta a kezét.

– A boldogságért előbb meg kell küzdenünk, mielőtt részünk lenne benne, és meg fogjuk beszélni, hogyan juthatunk hozzá. Erre nincs is jobb hely, mint a templom, ott nem zavarnak bennünket, nem figyelnek ránk, és ismeretlenek vagyunk, mert ott idegennek számítunk. Sok mindent meg kell beszélnem magával, és egy nehéz feladatot fog kapni tőlem. Vajon elég lesz-e a szerelem, egy asszony egész izzó szerelme, hogy ráhangolja erre a feladatra?

– Hát nem a szerelem a legnagyobb, leghőbb vágyam, aminek megszerzésére egész lényem, leküzdhetetlen szenvedéllyel már olyan régen törekszik? Hát nem szorult minden más érzés ennek a vágnak a hátterébe, hát nem kellett minden más érdeknek elveszítenie jelentőségét e miatt a minden mást elsőprő kíván-

ság miatt? Létezik egyáltalán valami, amit ne tennék meg viszontszerelméért?

– Igyekezete és küzdelme méltó lesz magához, több szerelemre egyetlen női szívben sem találna, mint a maga Octaviájának szívében – válaszolta az özvegy, és mindkét kis kezével megszorította a bravo acélos jobbját.

Elhagyták a Broadwayt, számos utcán tovaigyekezve végül egy téren álló, kivilágított templomhoz értek, melynek nyitott ajtaján át kihallatszott egy himnusz melódiája az orgona hangján. Madam Willis szorosabban burkolódzott fátylába, és lehajtott fővel Belmor karján belépett Isten házába. Késve érkeztek, az istentisztelet már korábban megkezdődött. A szószéktől távol eső helyet választottak, ahol a közvetlen környezetükben lévő helyek üresek voltak. Ott helyet foglaltak, senki sem figyelt rájuk, és az özvegy kinyitotta az énekeskönyvet, és azt valamelyest a társa felé tartotta. A férfi felőli oldalon kissé félrelibbentette a fátylát, és így szólt:

– Nos, Belmor, hallgassa meg, mit kívánok magától.

Ő is megragadta a könyvet, és fejével közelebb hajolt az özvegyhez.

– Egy másik ember nevének felhasználásával feleségül kell vennie engem, majd meg kell szabadítania ettől az embertől, aki gazdag, mi ketten pedig osztozunk az örökségen, amit rám fog hagyni.

Az asszony ekkor elhallgatott, és sűrű fátylán át fürkésző tekintetét Belmor vonásaira szegezte.

– Nem értem, kedves Octavia. Magyarázza meg pontosabban. Tehát maga másvalakinek a felesége, és én adjam magát öhozzá feleségül? – kérdezte nyugtalanul.

– Menten meg fog érteni, éspedig anélkül, hogy féltékennyé váljék. Egy másik férfi nevét használva eljön velem a békebíróhoz, aki összeházasít bennünket, majd ezt követően rövidesen elteszi láb alól azt a férfit, akinek a nevét az esküvő során hasz-

nálta, én pedig az ő jogos feleségeként lépek fel, átveszem jelentős vagyonát, és annak felén kívül a szerelmem is a magáé. Túl veszélyesnek tart ekkora merészséget, vagy túl csekélynek tartja az árat, amit kapni fog érte?

– Veszélyesebb vállalkozásra gondoltam. Túl egyszerűnek tűnik, hogy így vásároljam meg a szerelmét. A cselekmény elkövetése után ezért ajándékként fogadom el magától. Ki az az ember, akinek élete órája a végéhez közeledik?

– Freeman, a maga halálos ellensége. Ő az, aki arra kényszerített, hogy tiltsam ki magát a házamból – válaszolta az özvegy rideg határozottsággal.

– Freeman, az öreg borkereskedő? Az ön javára tett szolgáltatásom értéke így még tovább csökken. Ez egy kezdőnek való feladat. Az időpontot és a helyszínt eldöntötte már? – kérdezte a bravo.

– Néhány nappal azt követően, hogy összeházasodtunk, későn éjjel eljön a házamba. Én magam fogom beengedni, felkísérem egy harmadik emeleti szobába, ahol megfelelő kényelmet talál, hogy elidőzzön ott. Másnap ebéd után előhívom magát a rejtkehelyéről, a dolgot gyorsan lerendezi, majd visszatér fogságába, és ott marad a következő éjszakáig, amikor én magam fogom visszaadni a szabadságát. Ezt követően Freeman vigasztalhatatlan özvegyének adom ki magam, amin a ház lakói nem fognak csodálkozni, mivel már gondoskodtam róla, hogy köztem és az öreg közötti szerelmi viszonyról fecseghessenek. A gyanúnak azonban a maga vetélytársára kell terelődni, arra a szégyentelen ír fiatalemberre, vele, mint idegennel, igen rövid lesz a hatósági eljárás. Lényeges, hogy az esküvő alkalmával igyekezzen valamelyest Freemanra hasonlítani, mert előfordulhat, hogy a békebíró, aki összead bennünket, ki fogják rendelni halottszemlére.

A bravo feszült figyelemmel kísérte az özvegy tervét, és amikor az végül elhallgatott, így szólt:

– Tanulmányozni fogom a hasonmásomat, és neki megfelelően úgy át fogok alakulni, hogy az esküvő alkalmával maga is elbizonytalanodik, hogy ő áll ott, vagy én. Pillanatnyi szünet után aztán folytatta: – Mekkora lehet az öreg vagyona?

– Ezt nehéz megállapítani, valószínűleg meghaladja a száz-ezer dollárt. A házat, amelyben lakok, és amit osztozkodás után meg akarok tartani magamnak már többször is el lehetett volna adni harmincezer dollárért. Az öreg boltja is sokat ér, jelentős készletei vannak, és nagy összegű tőkét ki is helyezett.

– Az ön szerelme, búbajos asszony, elegendő ahhoz, hogy rá-álljak ennek a veszélytelen vállalkozásnak a végrehajtására, ennek ellenére nem vetem meg, hogy mellesleg üzletember is legyek, és a megszerzett javak egy részét elfogadjam. Szívem szerint a nyereség iránti igényem nem annyira lényeges – mondta Belmor, izzó pillantást vetve az özvegyre, és megszorította kezét, amivel egy ideje játszadozni engedte őt az asszony a hosszú fátyol alatt.

– A pénzbeli nyeresége tényleg mellékes lesz. Nem hallja, már most is milyen hevesen ver a szívem?

Ámen! – hallatszott a pap hangja ekkor a szószék felől. Valamennyi hívő imára hajtotta fejét, és fogadta az áldást. A bravo és az özvegy is alázatosan meghajolt.

Ők voltak az elsők, akik elhagyták a templomot, és a téren át egy sötét utca felé igyekeztek, hogy elkerüljék az emberáradatot, amely a templomból követte őket.

– Mikor, és hogyan hallhatok magáról, édes Octavia? – kérdezte Belmor, miközben menet közben karjával átkarolta az özvegy karcsú derekát.

– Rövidesen, rövidesen, drága barátom, írni fogok neked – válaszolta az asszony, karjával szenvedélyesen átkarolva a férfi nyakát, ajkait felkínálva neki.

– Ó, mennyei drágaságom, ha ezer életem lenne, valamennyit megkockáztatnám érted! – kiáltotta halkan a bandita, majd hosszú, forró csók kíséretében keblére szorította az özvegycet.

– De most gyorsan eressz el, mert belehalok az ölelésedbe, drága ember – mondta, és kibontakozott Belmor karjaiból.

– Ismét tovább siettek, egyik utcából a másikba, míg végül kiérték a Brodwayre, és a Fulton utcánál elbúcsúztak egymástól. Madam Willisszel egyszerre ért lakásukhoz Edward és Mary Burton. Ők is az istentiszteletről tértek haza.

– Melyik templomban voltak? – kérdezte az özvegy barátságos üdvözlést követően.

– A Canal utcában, a püspökiben – válaszolta Mary.

– Kérhettem volna, hogy velem jöjjenek, de társaságban kevésbé vagyok ájtatos. A léleknek meg kell feledkeznie a világi dolgokról, ha a mindenhatóval akar kapcsolatot teremteni – válaszolta az özvegy.

Beléptek a házba, madam Willis a szobájába ment, és Edward Mary Burtonnal betért a szalonba, ahol több lakótársuk még beszélgetve üldögélt.

– Képtelen vagyok eligazodni a gazdasszonyunkon. Ez a jámborság, majd megint az a gondtalanság, amivel minden szokáson minden erkölcsi normán felülkerekedik, ellentmondásos jelenségek a lényében. Nem bízok meg benne, van benne valami rejtélyes – mondta Mary, miközben helyet foglalt Edward mellett a szófán.

– Igaza van, kedves Mary, valótlanosság minden, amit mutat, a jószág is, meg a gonoszság is, és ezt különösképp az előbbiről gondolom. Csak a derék Freeman, és ön, jószágos honfitársam tartottak vissza engem itt ebben a házban, különben már régen elhagytam volna – válaszolta Edward, amikor a borkereskedő lejött a szobájából, és belépett a szalonba, hogy egy ideig még elbeszélgessen barátaival.

Másnap reggel, amikor Freeman üzletébe indult, és bekanyarodott a Brodwayre, Belmor ott állt az egyik kirakat előtt, és figyelmesen szemügyre vette a közeledő öreget. A gyűlölt ember tekintete ellenszenves volt a borkereskedőnek. Amikor elment

mellette, a másik elfordította tekintetét, azonban hallotta lépteit, amint követte őt, majd rövidesen elhaladt mellette, és szemeivel megint végigmérte. Gyorsabban ment, mint Freeman, de némi távolság után megint megállt egy bolt előtt, látszólag azért, hogy bevárja a közeledő öreget, aki azonban leintett egy omnibuszt, felszállt, és miközben elhaladt, Belmor folyamatosan rajta tartotta szemeit. Amikor Freeman hazament ebédelni, akkor is találkozott a banditával, jóllehet másik utcát választott, és ebéd közben ezt a találkozást úgy említette, hogy Belmor részéről szándékos volt.

– A leggyűlöltebb ember számomra, akivel életemben valaha is találkoztam. Ha látom, olyan érzésem támad, mintha egy gonosz szellem közeledne felém. Úgy érzem, mintha sorsom végzete lenne. De miféle érdeke fűződhet a személyemhez? Végül is világos nappal mégsem rabolhat ki.

Freeman ezzel hangot adott Belmor pimaszságával szembeni ellenérzésének. Asztaltársai megpróbálták meggyőzni róla, hogy bizonyára véletlen találkozások voltak, ő azonban kitartott amellett, hogy ez a hírhedt gazember kémkedett utána. Az özvegy nem nyilvánított véleményt. Hallgatott, és Freeman úgy vette észre, hogy kellemetlen számára, amit hallott, mert felidézte benne Belmorról kapcsolatos korábbi nézetét, így végül másra terelte a beszélgetést.

Néhány nappal később postahajó érkezett Angliából, amely meghozta a legújabb híreket Európából. Gőzhajók ebben az időben még nem szeltek át az óceánt. Egy ilyen esemény, amire általában tizennégy naponként került sor, mindig arra készítette Freemant, hogy este, vacsora után elmenjen egy a Brodwayn lévő olvasóterembe, ahol az öreg- és újvilág valamennyi jelentős újságja fellelhető volt. Még mindig szeretettel rajongott régi hazájáért, és szívesen olvasta az onnan érkező híreket.

Ezen az estén igyekezett befejezni a vacsorát, aztán egyedül ment el az olvasóterembe, mert Edward, aki gyakran elkísérte őt, korán reggel vidékre utazott, ahol néhány földmérést kellett elvé-

geznie földbirtokosok számára, és ezek a munkák napokat vettek igénybe.

Freeman alig lépett ki a házból, amikor madam Willis éppen távozni készült, és rövidesen kisietett az utcára. Amikor a Brodwayre kanyarodott, Belmor lépett elé, de külsőleg annyira megváltozott, hogy az özvegy nem is ismerte volna meg, ha nem értesült volna előbb erről az átváltozásról. Dús hajfűrtjei eltűntek, helyette fejét ősz haj fedte, szép, csillogó szakállát leborotválta, nyakát csomóra kötött fehér nyakkendő fogta körül, és bő, alakatlan frakkja, pont olyan, amelyet Freeman vasárnaponként viselni szokott, végig begombolva alig tette láthatóvá fehér mellényét.

– Tényleg megrémítesz, Belmor, borzalmasan nézel ki! – mondta az özvegy, miközben belékarolt.

– Hosszú ideig nem mutatkozhatok a barátaim előtt, hacsak Octaviám szerelme nem hagy alább! Amott abban az utcában várakozik ránk egy kocsi – mondta Belmor, és gyorsan odavezette az özvegyet. Amint besegítette őt a kocsiba, két férfi üdvözölte, akik már a hátsó ülésen ültek. A bravo szintén beugrott a kocsiba, amely aztán elindult velük felfelé a Brodwayn.

– Ez itt Porter úr, ő pedig Perkins úr, mindketten kedves barátaim, madam Willis – mondta Belmor, bemutatva kettőjüket az asszonynak. Az özvegy némán meghajolt, majd selyem sáljának védelmében kezét nyújtott Belmornak. Mindössze ez a néhány szó hangzott el a rövid félórányi igyekezet alatt, mire a kocsi elérte New-York legtávolabbi új városrészét. A kocsi ott egy magányosan álló új ház elé kanyarodott, a férfiak kiszálltak, Belmor kíségette az özvegyet a karosszériából, és bevezette az épületbe, melynek ajtaja kinyílt előttük. Egy fehér hajú, idős ember fogadta őket egy kellemesen berendezett szobában, és így szólt Belmorhoz:

– Abban a megtiszteltetésben van részem, hogy Freeman urat láthatom itt magam előtt, mire az egyetértően meghajolt, az öreg pedig folytatta: Azon kívánságukat, hogy ezen az estén összehá-

zasodjanak madam Willisszel, egyik barátjuk ma reggel közölte velem. Üdvözlöm önöket, és rögtön a rendelkezésükre állok.

Ezekkel a szavakkal az idős ember, aki Marly békebíró volt, kisietett a szobából, majd rövidesen visszatért írószerszámmal és egy könyvvel a kezében.

– Kérem, lépjenek közelebb, szólalt meg, az asztal mellé állva, amelyre papírt és tollat helyezett. Belmor az özvegyet a békebíró elé vezette, Porter és Perkins pedig két oldalukon melléjük álltak. A békebíró megkérdezte mindannyiuk nevét, feltette nekik a törvény által előírt kérdéseket, felolvasta az esküvői szöveget, majd a jegyeseket férjnek és feleségnek nyilvánította, aztán meghajolt az özvegy előtt, és így szólt: – Fogadja szívből jövő jókívánságaim, madam Freeman, és ön úgyszintén, Freeman úr!

Ekkor helyet foglalt az asztal mellett, Belmor és az özvegy útmutatása szerint kiállította a szükséges papírokat, amit a két tanúnak is alá kellett írni, és az ügy ezzel be volt fejezve. Belmor kifizette a békebírónak az illetéket, ajánlotta magát, és kíséreeivel kisietett a kocsihoz, hogy azzal visszautazzanak oda, ahol beszálltak. Ott megérkezvén köszönetet mondott barátainak, majd karját nyújtotta az özvegynek, hogy lakásához kísérje, ő azonban így szólt:

– Sétáljunk le a Brodwayn az olvasóteremig. Tudni szeretném, hogy Freeman ott van-e még. Olyan sűrű a fátylam, hogy még akkor sem ismerne meg, ha közvetlenül mellettem menne el, és a maszkodban benned sem fedezné fel senki a szép Belmort.

Terveiket tovább szövögetve karonfogva sétáltak a járdán elevenen hullámozó tömegben, és hamarosan odaértek a ház elé, melynek földszintjén volt az említett olvasóterem. Ez egy nagy szalon volt, amely a ház teljes szélességére kiterjedt. Odabent nappali világosság volt a számos gázlámpa fényétől, ami a plafonról függő csillárokból áradt. A tág terem közepén hatalmas kerek asztal állt, amelyen számos újság és magazin volt szétterítve, és a terem három belső fala mentén olvasgató urak üldögéltek. Kalappal a fejükön valamennyien a fal felé fordultak, hátukat a szék-

nek, lábaikat a fálnak támasztották, térdeiket pedig olvasópultnak használták, ezeken helyezték el az újságokat. Ember ember mellett közel ötvenen helyezkedtek el így a három fal mentén, és elmélyültek a lapok által nyújtott újdonságokban. Az utca felőli teljes felület plafontól padlóig érő üvegablakokból állt, közepén nagy üvegajtóval az olvasóterem bejárataként.

Belmor a lefátyolozott özvegygel a karján megállt a vakító fényben, amely messzire kivilágított az üvegfalon keresztül a széles utcára, és mindketten végigjárták tekintetüket a csendben olvasók hosszú során. A fal távolabbi végénél ott ült Freeman borkereskedő, mint annak a Freemannak kicsinyített mása, aki Belmor személyében a ház előtt állt. El volt mélyülve egy angol újságban, amit két kézzel szétterítve tartott magasra emelt térdén, hogy jobban lássa a háta mögül érkező fényben.

– Ott üldögél Freeman úr eredeti példánya, a férjed, aki hamarosan gazdag özvegyet hagy hátra maga után, suttogta Belmor tréfálkozva az özvegynek, és akaratlanul felső ajka feletti csupasz rész felé nyúlt, mintha bajuszát akarná megpödröni.

– Örvendek, hogy ma este nem ment máshová, amivel bizonyítható lenne, hogy nem ő volt, aki ebben az időben házasságot kötött velem a békebíró előtt, mivel az itteni társaságban senki sem törődik a másikkal, és senki sem emlékezne rá, hogy Freeman ebben az időben itt volt-e vagy sem – mondta az özvegy, és megnyugodva hazakisértette magát Belmorral.

XIX.

*Elfoglaltság. A gőzhajó. A vendéglő. A rejtekhely. A meghívás.
A gyilkosság. Letartóztatás. Feljelentés.*

Edward vidéken több munkát talált, mint amennyire számított. Több földbirtokos a környéken, ahol földmérésre volt megbízása,

birtokaikról térképeket akart készíttetni, és fáradozásaiért magas összegeket kínáltak fel neki. Edward rendkívül boldog volt, hogy végre rátalált üzleti pályafutásának kezdetére, és remélte, ha képességei ismertté válnak, mindig el lesz látva munkával, mert valóban hiány volt képzett földmérőkben. Freeman saját költségére több újságban hirdetést adott fel a széles publikum számára Edward szolgáltatásáról, és már a városi hatóságtól is ígéretet kapott, hogy alkalom adtán igénybe veszik a fiatalember tevékenységét. Ettől függetlenül Edwardot nélkülözte távolléte miatt, mert nagyon megszokta társaságát, és napról napra egyre inkább szívébe zárta.

Ebéd után, amikor felment szobájába egy rövid szundikálásra, Edwardnak mindig fel kellett kísérnie, és búcsúzásként kapott tőle egy szivart, amivel rendszeres ebéd utáni sétájára indult. Esténként Edward felkereste boltjában, hogy hazakísérje onnan, az estéket pedig gyakran bizalmas beszélgetéssel töltötték vagy a szalonban Mary társaságában, vagy a borkereskedő szobájában.

Freeman ezért nagyon megörült, amikor egyik nap boltjából hazaérve megtudta, hogy fiatal barátja hazatért vidéki munkájából, és rögtön fel is sietett a szobájába, hogy üdvözlje. Az öröm azonban hamarosan megint borúra váltott, mert Edward elmondta neki, csak azért jött, hogy munkájához szükséges különféle anyagokat szerezzen be, és néhány napon belül visszatér vidéki munkahelyére.

– Akkor rövid itt tartózkodása alatt annyi időt kell rám áldoznia, amennyit csak lehet. Tiszta szívből örülök neki, hogy munkát talált, de őszintén bevallom, hogy igen magányosnak érzem magam, ha nincs itt a közelemben. Ha lehetőségem lenne rá, hogy jómagam kínáljak állást magának, ami megfelelne igényeinek, akkor nem engedném el a közelemből – mondta az öreg szeretettel Edwardnak, ő pedig meghatottan köszönte meg jóindulatát. Az összes többi lakótárs is örült az általánosan kedvelt fiatalember visszatértének, és Mary Burton friss virágokkal díszítette szobáját, amikor Edward lement az ebédlőbe. Vacsora után Freeman az egész asztaltársaságot meghívta egy pohár borra, hogy közösen

ünnepeljék meg Edward visszatértét, és erre a célra a legjobb madeiráját és pezsgőjét ajánlotta fel. Armandnak is küldött egy meghívót erre az alkalomra, de nem sikerült őt időben elérni, mert még korán reggel vitorlás csónakjával kiment az öbölbe, hogy kacsákra vadásszon.

A vadászat messzire kicsalta az óceánra, így hazafelé tartva meglepte őt az éjszaka. Bár a csillagok világos fénnel szikráztak, és visszatükröződtek körülötte az árban, de mégis olyan sötét volt, hogy egyre nehezebb volt kitérnie a számos nagyobb hajó elől, amelyek különböző irányokba haladtak az öbölben. Nem volt nála lámpás, amit kiakaszthatott volna hajójára, mert azt hitte, hogy még a sötétség beállta előtt visszaér a városba, és így minden figyelmét arra kellett fordítania, hogy felismerje a közeledő hajók sötét árnyait. New-York fényei azonban rövidesen megjelentek a távolban, egyre egyértelműbbek és nagyobbak lettek, és Armand aggodalma azonos mértékben csökkenni kezdett. Gondolataiba mélyedve ült a kormányrúdnál, tekintete a várost jelző fényekre tapadt, miközben az igen könnyű szél a vitorlával játszadozott, és csak lökésszerűen volt elegendő ereje ahhoz, hogy a karcsú árboc csúcsa a hajó peremén kívülre hajoljon. Armand két vörös fényt látott egymás mellett izzani, amelyek elég nagynak tunk, és azon elmélkedett, hogy vajon a város melyik kikötőjében lehetnek. Egy idő után úgy vélte, hogy a két fény túl gyorsan lesz egyre nagyobb, és vörös fényük is feltűnt neki, és ekkor hirtelen egy gőzhajó lapátkerekeinek csapkodó hangját hallotta meg, és rögtön utána a gép szuszogását és dobogását. Tekintetének minden erejével mélyen a víz fölé hajolva legnagyobb rémületére észrevette, hogy a két megfigyelt fény a gőzös kazánjainak nyílása volt, és a hatalmas fekete alakzat viharos sebességgel pontosan felé tart. Már alig volt ötvenlépésnyi távolságra Armandtól, aki ekkor a kormányt gyorsan oldalra nyomta, a szél ebben a pillanatban valamelyest határozottabban fújt a vitorlába, így a csónak mozgása kicsit felgyorsult, de ennek ellenére úgy tűnt számára, hogy elkerülhetetlen az összeütközés a gőzőssel, és az alámerülés. Amennyire lehetett, hajóját egyre oldalra irányította, dermedten nézte a felé rohanó fekete szörnyet, és annak két izzó szemét. Visszatar-

totta lélegzetét, mert ekkor a kolosszus már néhány lépésnyire megközelítette. Még egy pillanat volt hátra élet és halál között. A hullámok feltornyosultak, Armand csónakját is felemelték, oldalra taszították, a gőzhajó lapátkerekének háza súrolta azt, és a következő pillanatban Armand hajócskájában a hullámok hátán ringatódzott, melyeket a gőzhajó taszított hátrafelé maga mögött. A közeli halálból csodálatosan megmenekülve dermedten nézett a tovaszuszogó jármű után, mintha képtelen lett volna felfogni, hogyan lehetséges, hogy életben maradt. Ekkor azonban már nem merült gondolataiba, szemeit és füleit nyitva tartotta, és egy fél óra múlva épségben elérte a várost. A kikötőben átadta a csónakot a fekete szolganak, aki várt rá, és megbízta, hogy az elejtett kacsákat vigye az Astor házba, és maga is útnak indult hazafelé. Amint ahhoz az utcához ért, amelyik a Vízi utcai szokott vendéglőjéhez vezetett, eszébe jutott, hogy betér oda vacsorázni, mert már éjfél felé járt, és ebben a vendéglőben tovább tartottak nyitva, mint a szállodában. Minden további fontolgtatás helyett befordult a Vízi utcába, majd rövidesen odaért a vendéglőhöz, amit szokatlanul üresnek talált. Rendelt a pincérnél, beült az egyik fürkébe, és behúzta a függönyt. A mellette lévő fürke függönyei is be voltak húzva, és Armand az onnan átszűrődő hangos, vidám beszélgetésből arra a következtetésre jutott, hogy néhány szórakozott fickó tartózkodik odaát. Armandon kívül csak ők voltak vendégek, de úgy tűnt, hogy a hiányzó tömeg helyett is fogyasztottak, mivel igen hangosan beszéltek, olykor felnevettek, máskor pedig ököllel verték az asztalt, és hol vidám kurjongatás, hol pedig káromkodás hagyta el ajkaikat.

A pincér rövidesen felszolgáltatta Armandnak a megrendelt ételeket és bort, és evés közben szomszédainak meglehetősen hangos faragatlan társalgásán szórakozott, akik az újabb adag forró grog hatására egyre beszédesebbek és élénkebbek lettek. Armand rövidesen arra a következtetésre jutott, hogy a két vendég úgynevezett sportember lehet, ami errefelé olyan emberek gyűjtőneve, akik lóversenyekkel, kakasviadalokkal, hazardjátékokkal és ivászatokkal töltik idejüket, mert társalgásuk ezen szórakozások közül hol egyikről, hol másíkról szólt. Egy idő után azonban beszélgetésük

témája kevésbé vidám elfoglaltságokra terelődött, ravasz, nagy-szabású csalásokról, hamiskártyáról és erőszakos rablásokról szólt. Az erős italok túlzott mértékű fogyasztása következtében úgy tűnt, megfélemeztek róla, hogy egy nyilvános vendéglőben vannak, mert különben jobban tartózkodtak és kevésbé hangosan beszéltek volna olyasmiről, ami börtönbe juttathatná őket. Az egyikük saját életéből vett hajmeresztő történeteivel tett túl a másikon, olyannyira, hogy Armand utálattal borzadt el ettől az alá-való embertől, és igyekezett befejezni a vacsoráját, hogy elkerüljön ezeknek a gazembereknek a közeléből. Feltűnt azonban neki, hogy beszédük valamelyest társadalmi műveltségről tanúskodott, különösen egyikük fogalmazott gazdagon és előkelően, és mondanójában gyakran idézte Shakespeare, Moore és Byron szavait.

– Ez mind semmi! – szólt egyikük a társához, amikor az befejezte történetét.

– A csodák és a világalom eme városában történt legfényesebb kalandnak azonban mégiscsak én vagyok a hőse, és az égre mondom, barátom, a legfelelőbb földi boldogságról álmodhatnál, ha ismernéd annak hősnőjét is. Láttál-e már valaha olyan szempárt, ami magától világít éjszaka, mint egy kráter izzó tüze, láttál-e valaha olyan bőrt, ami fehérebb, mint a hó a hegyekben, csókoltál-e már olyan ajkak, melyek tüzesebbek, mint az esti égbolt kárminja, puhábbak, mint a hajnal illatos harmatja? Látod, barátom, ilyen szemei, ilyen bőre, ilyen ajkai vannak a barátnőmnek. A legelbűvölőbb asszony ő, aki e szépség és szabadság országának valaha is fiára mosolygott. Ő az, akiért feláldoztam hajfűrtjeimet, szakállamat, hogy egy gazdag, öreg kandúr maszkja alatt feleségül vegyem, majd az öreg örökösevé tegyem őt. Holnap este beenged a házba, ahol az öreg és ő laknak, és elrejt engem egy harmadik emeleti szobában. Másnap, miközben az öreg ebéd után szundikál, örök álomba ringatom, majd visszavonulok fogságomba, míg New-York ismét nyugovóra nem tér, és istennőm kinyitja börtönöm ajtaját. Ráadásul még jó üzletet is csinállok. A vigasztalhatatlan özvegygel osztozni fogunk az örökségen, akire az elhunyt százezer dollár feletti örökséget hagy maga után.

A feladat gyerekjáték, ha azonban az ördög mégis közbe tenné a lábát, és zavarba kerülnék, akkor számítani fogok barátaimra, akiken én is gyakran segitettem, és akik közé te is tartozol.

– És akire számíthatsz is, még akkor is, ha magával az ördöggel kellene megküzdeni – válaszolta a másik bandita, és ígéretét mocskos cáromkodással erősítette meg.

Armand megborzongva ugrott fel, hogy eltávozzék, de ekkor meghallotta, hogy a gazemberek előjönnek fülkájükből. Gyorsan megnyitotta kicsit a függönyt, és látta őket, amint az ajtó felé mennek. Közülük az egyik egy feltűnően szép, magas férfi volt, és Armand úgy vélte, hogy valahol már találkozott vele, de hiába kutatott utána emlékezetében. Az öltözet, amit viselt, egy nap-számoséra emlékeztetett, és tökéletes ellentmondásban volt az előkelő, tiszteletet parancsoló lénnel, amivel ez az ember mozgott, mert bármennyit is ivott társalgásuk közben, izmainak természetes rugalmassága a legcsekélyebb mértékben sem károsodott. Társa olyannak tűnt mellette, mintha egy vasoszlop támogatná, miközben ő maga szinte észre sem vette az imbolygó ember súlyát. Amikor Armand fizetett a pincérnek fogyasztásáért, és indulni akart hazafelé, még megkérdezte tőle, ismeri-e ezeket az embereket, mire ő nemmel válaszolt, de úgy vélekedett, hogy a magassabbikat már látta, nevét azonban nem tudja.

Willis özvegy viselkedése Freemannal szemben a házasságkötési jelenet óta szerfelett figyelmes és kedves volt, ami a panzió összes lakójának feltűnt, és maguk között úgy vélték, hogy kettőjükből napokon belül házaspár lesz.

Azon az estén, amikor az öregúr borral kínálta lakótársait Edward tiszteletére, a hölgy késő éjjelig ott üldögélt mellette, és a jókedvű szórakozott, kedves gazdasszonyt játszott, viccelt és együtt nevetgélt az öreggel, ami arra készítette a vendégeket, hogy egymással cukkolják őket. A borkereskedő szokatlanul jó hangulatban volt, belement a róla szóló viccekbe, és az özvegyet néhány alkalommal kedves fiatal feleségének nevezte, mire ő karját kedvesen köré fonta, és szeretettel hozzásimult. Edwarddal szemben

igen barátságos és szívélyes volt, és olyan ártatlanul viselkedett, mintha sohasem lett volna közöttük más kapcsolat, mint gazdasz-szony és lakó között.

A következő nap Willis özvegy házában derűsen és vidáman telt, és az estét valamennyi lakótárs bizalmas együttlétben töltötte a szalonban. Egy súlyos vihar miatt a szokásosnál tovább maradtak, mielőtt nyugovóra tértek, és amikor végre éjfél körül szobáikba mentek, még mindig egymást követő villámok világították meg a várost, a házak pedig beleremegtek a tovagördülő mennydörgésbe. Willis özvegy már tizenegy óra körül fejfájásra hivatkozva visszavonult szobájába, és azt az utasítást adta néger szolgájának, hogy maradjon a folyosón, hogy a lakók szolgálatára legyen, ugyanakkor arra is utasította, miután valamennyien nyugovóra tértek, jelentkezzen nála arra az esetre, hátha valamit még el kell intéznie. Aztán leült az ablak mellé, és az üvegen át kinézett az utcára, ahol egymást váltotta a fekete sötétség és a villámok izzó fénye. Röviddel éjfél előtt az utca túloldalán hatalmas férfialak tűnt fel, nagy kabátjába burkolódzva, és a villámok fényében látni lehetett, hogy széles karimájú szürke filckalapja alól az özvegy ablaka felé tekint. Lassan továbbhaladt, tíz perccel később azonban ugyanazon az útvonalon visszatért. Így sétált fel, s alá, míg végre tizenkettőt ütött, és a szolgálatban lévő őrség két távolabbi utcasarkon kereplőjével jelt adott egymásnak. A kabátba burkolódzott férfi ekkor egy időre eltűnt. Éjfél után fél órával lassan megint elment a ház előtt, és tekintete ismét madam Willis gyéren megvilágított ablakára tapadt. Amint egyhangú vándorlása során visszafelé jött, egy fehér kendő lobogott az asszony ablakában, mire a nagykabátos ember szapora léptekkel csendben a ház ajtajához sietett, ami menten meg is nyílt előtte, és a belépő Belmort átkarolták az özvegy karjai. A házban uralkodó sötétben keblére szorította, és egy idő után így szólította meg:

– Nyugovóra tért mindenki?

– Nemrégén. Azt hiszem, jobban tesszük, ha egy kicsit még várunk itt, a végén még meghallanák a lépteidet – válaszolta az özvegy és megint a bravo keblére simult.

– Akkor menjünk be a szobádba, hiszen elfáradnál itt az ácsorgástól, drága Octavia.

– Nem, nem, maradjunk csak itt, így legalább az ajtó közelében vagyunk, ha észrevennének – mondta elutasítóan.

– Az ablak ne lenne éppen olyan jó a meneküléshez, mint az ajtó? – suttogta Belmor, és igyekezett bejutni az özvegy szobájába.

– Menjünk fel inkább mégis abba a szobába, kedvesem, amit berendeztem neked. Gyere, add a kezed, felvezetlek, csak meg ne hallják lépteidet!

– Lépteim könnyedék és biztonságosak, mint ökleim ütése, amitől viszont csak a másvilágon lehet felébredni. Gumicipő van rajtam, ami elnyeli lépteim zaját. Követlek, anygalkám, még akkor is követnélek, ha a mennyország helyett a pokolba vezetnél – mondta a bravo és az özvegy vezetésével elindult a lépcső felé. A pár könnyedén és zajtalanul ment fel a lépcsőn, csak olykor nyikordult meg egyik-másik lépcsőfok a jól megtermett ember súlya alatt. A második lépcsőn is szerencsésen feljutottak, de amint felértek, madam Willis megállt, és alig hallhatóan kísérőjének fülébe suttogta:

– Óvatosan, csak óvatosan! A lánynál, Mary Burtonnál még világos van.

Néhány pillanatra megtorpant, de aztán megint megemberelte magát, és határozottan felvezette Belmort a harmadik lépcsőn, majd a szobáig, ahol el kell töltenie a következő huszonnégy órát.

Másnap reggel közvetlen reggeli után Edward a borkereskedővel együtt elhagyta a házat, hogy a délelőtti folyamán beszerezze a szükséges holmikat. Miután befejezte a vásárlást, elment az Astor házba, hogy meglátogassa Armandot, és elbúcsúzzon tőle, azonban nem találta otthon. Üzenetet hagyott neki, hogy este látogassa meg őt. Onnan Freeman irodájába ment, hogy szokása szerint hazakísérje ebédelni. Az előző éjszakai vihar bár megtisztította a levegőt, mivel azonban a Nap visszanyerte erejét, és melegen

sütötte a nedves utcákat, a nedvesség olyan gyorsan elpárolgott, hogy néhány óra leforgása alatt a felemelkedő pára ködfátyolként terült szét New-York felett. Dél felé, amikor Edward hazakísérte a borkereskedőt, ez a pára már eltűnt, a szokatlan hőség és magas páratartalom nehézzé és nyomasztóvá tette a levegőt. Freeman nem nyitotta ki esernyőjét, hogy védje magát a napsugarak ellen, míg ki nem értek a Broadwayre, ahol a házsor előtti egyik járda már árnyékban volt. Valamelyest elfáradva ért haza az öregúr fiatal barátjával, nem sokkal azelőtt, amikor a harang asztalhoz hívta őket. Az ebédlőben fullasztóan meleg volt, a vihar utáni levegő még nem távozott a házból, és Freeman mielőtt asztalhoz ült, kinyitotta az ablakokat, amit addig szándékosan csukva tartottak, hogy ne engedjék be a kinti hőséget. Madam Willis utasította a fekete szolgálónőt, hogy küldje fel gyermekét, egy tizenkét éves kislányt a konyhából, a kezébe adott egy pávatoll-legyezőt, hogy azzal álljon az idős úr széke mögé, és legyezze őt. Freeman megköszönte az özvegynek a szívességét, és közben tréfálkozva szeretetreméltó asszonykájának nevezte.

– Ha drága férjem belátná, mennyire csak az ő kívánságaiért élek, akkor tudhatná, azon fáradozásaim, hogy méltó legyek szerelmére, nem érdemel külön köszönetet – válaszolta az asszony szeretetteljes mosollyal, aztán az öreg felé meghajolva kortyintott egyet a pohár borából, amit ő küldött neki a szolgálónővel.

– Szeretnék megkérni minden hölgyet és urat, hogy ma este ismét ürítsék poharaikat velem együtt kedves barátunk, Patch úr szerencsés utazására és mihamarabbi visszatérésére, mivel holnap megint el akar hagyni bennünket – mondta Freeman az asztaltársaságnak, és miközben barátságosan meghajolt feléjük, még hozzáfűzte: – Csak ne hiányozzon senki! Este remélhetőleg hűvösebb lesz, mert most itt nyomasztóan meleg van. Hamarosan felmegyek a szobámba, ott egy kicsit szellősebb, mint bárhol máshol a házban.

Az özvegy nagyon elsápadt az öreg ezen szavaira, maga elé nézett a tányérjára, és villájával játszadozott.

– És maga kedves Willis, egy szót sem szól? Maga az, aki együttlétünket étellel tölti meg és fűszerezi. Valamennyien számítunk a társaságára – mondta a borkereskedő, miután az összes lakótárs jelezte megjelenését, csak az özvegy hallgatott.

– Fatális fejfájás kínoz már megint, remélem azonban, hogy el fog múlni – válaszolta láthatóan zavarban.

Közvetlen ebéd után Freeman felemelkedett, Edwardot felvitte magával a szobájába, aminek ablaka és ajtaja tárva nyitva volt.

– Itt mégiscsak teljesen más levegő van – mondta mélyet lélegezve, odalent úgysem tudtam volna szunyókálni egy kicsit. Vegyen ki magának egy szivart a sétájához, kedves barátom, aztán később kísérjen vissza az irodámba.

Ezzel az öreg odanyújtotta a szivarosdobozt Edwardnak, aki kiszolgálta magát annak drága tartalmából, majd átment saját szobájába, miközben Freeman csak behajtott szobájának ajtaját, így nem szüntette meg egészen a huzatot. Azután kibontotta nyakkendőjét, kigombolta gallérját, magára vett egy öreg kabátot, és a szoba közepén lévő hintaszékébe ült, és fejét hátrahajtotta a magas támlára.

Mary Burton megint a szobájában ült, a többi lakó pedig ebéd után rövid ideig még beszélgetett a szalonban, aztán mindenki ment a dolga után. A fekete személyzet a földszinti konyhában ebédelt, madam Willis pedig a szobájában járkált fel, s alá, és a folyosó felé fülelt, tekintetét pedig a ház előtti lépcsőre szegezte. Nyitott ajtaján át ekkor lépteket hallott közeledni lefelé a lépcsőn a második emeletről, mire becsukta az ajtót. Közvetlen ezután látta, amint Edward távozott a házból. Madam Willis néhány pillanatig utána nézett az ablakon át, majd kisietett a folyosóra, odaosont a lépcsőhöz, amely levezetett a földszintre, és hallgatózni kezdett lefelé. Úgy tűnt, hogy elégedett volt a hallottakkal, majd felosont az első, aztán a második emeletre, ahol nesztelenül Freeman ajtajához lopakodott, és benézett az ajtó nyílásán. Görcsös mozgékonyság lett úrrá rajta anélkül, hogy megremegett volna, de látszott rajta egész testének lendülete. Fejét ide-oda

mozgatta, és feszülten figyelt minden irányba. Rejtélyesen csillogó szemeit néhány másodpercre Mary ajtajára szegezte, aztán gyorsan felsurrant a lépcsőn a harmadik emeletre, és odasietett ahhoz a szobához, ahol Belmor be volt zárva. Zajtalanul kinyitotta az ajtót, mire kisurrant a bravo, mint amikor egy ragadozó állat előtt megnyílik ketrecének ajtaja. Kettőjük tekintete embertelen elhatározással találkozott, Belmoré kérdőn, az özvegyé pedig igenlően. Az asszony intett neki, hogy kövesse, és csak ennyit sűgött oda neki, amikor mellé lépett:

– Gyorsan és ügyesen!

Mindeközben Mary Burton elhagyta szobáját, és átment Edward szobájába, hogy magához vegye tintásüvegét, mert írni akart egy levelet. Abban a pillanatban, amikor ki akart lépni az ajtón, látott valakit lefelé jönni a lépcsőn a harmadik emeletről, azonban nem tudta, hogy ki lehet, mert a korláton keresztül csak lábakat és egy fekete ruhát látott. Gyorsan behajtotta az ajtót, és rémülten beugrott Edward baldachinos ágya mögé, mert attól tartott, hogy madam Willis lehet, és semmi áron sem akarta, hogy észrevegye Edward szobájában.

Némán, mint maga a halál, osont az özvegy a bravo előtt lefelé a lépcsőn, majd a borkereskedő szobájának ajtaja felé. Jobban megnyitotta az ajtót, benézett, majd halálos tekintetével gyorsan Belmor felé fordult, és intett neki, hogy cselekedjen. A bravo belépett, az özvegy követte, és behajtotta az ajtót. Freeman ott ült hátrahanyatlottan a székben, nyugodt, csendes álomba merülve, maga volt a jóindulat és megelégedettség képe. Ekkor fényes, hosszú kés villant ki Belmor kezében kabátja alól. Odalépett a szunyókáló öreg mellé, az özvegy félrenézett, egy szisszenő vágás, egy gurgulázó nyögés, és Freeman halott volt.

– Gyorsan, Belmor! – mondta halkan az özvegy, remegő hangon, és intett neki, hogy kövesse. Egy pillantást vetve Mary szobájának ajtajára, kinyitotta Edward ajtaját, ahová belépett a gyilkossal együtt. A mosdótálra mutatott, amelybe Belmor bemártotta véres kezét, majd a falon függő törülközőre, amire kéz-

törlés közben néhány jelentéktelen véres folt került, majd az ajtó sárgaréz kilincsére, amelyen lehúzta a kését. Mindez a pillanat műve volt, és az ajtó ismét becsukódott a gyilkos pár mögött. Mary Burton hálát adott az égnek, hogy nem fedezték fel. Belmor villámgyorsan megint elérte rejtékhelyét, az özvegy ismét bezárta, majd zavartalanul visszatért szobájába, ahol kézimunkájával a nyitott ablakhoz ült.

Mary Burton hosszasan hallgatózott, mielőtt előlépett volna az ágy mögül. Aztán odaosont az ajtóhoz, csendben kisurrant, és becsukta maga mögött. Gyorsan vissza akart térni a szobájába, de ekkor tekintete Freeman szobájának nyitott ajtajára tévedt, és meglátta odabent a véres halottat.

A lány velőt rázó sikollyal berohant jótévőjéhez, atyai barátjához és védelmezőjéhez, aki holtan hanyatlott hátra hintaszékében. Megragadta még meleg, élettelen kezét, majd visszaejtette, és gyilkosság, gyilkosság kiáltása betöltötte az egész házat, miközben lefelé rohant a lépcsőn. Ekkor felvágódott madam Willis szobájának ajtaja, ahonnan az özvegy rohant ki Mary felé.

– Az isten szerelmére, mi történt? – kiáltotta döbbenet.

– Gyilkosság, gyilkosság, Freeman urat meggyilkolták! – kiáltotta Mary kétségbeesetten, kezeit tördelve és könnyek között az özvegy nyakába borult.

– Megőrült? Meggyilkolták Freemant, a férjemet? – kiáltotta madam Willis, miközben kibontakozott szegény Mary öleléséből, és nyomában néger szolgálival, akik felsiettek a földszintről, felrohant a lépcsőn, és berohant a borkereskedő szobájába. Ott leomlott Freeman hullája elé, és kezeit tördelve, a haját tépve artikulátlanul, mint egy őrült, egyre csak ezt kiáltozta: – A férjem, a férjem! Eredménytelenül próbálta az a lakó, aki feleségével együtt lakott az özvegnél, megnyugtatni őt, és eltávolítani a holttesttől, egyre csak annak kezét szorongatta, és csókjaival halmozta el.

A szörnyű gázgett néhány percen belül a házon kívül is ismertté vált, szomszédok és idegenek rohantak be az utcáról, az özvegy

pedig még mindig panaszosan, a legnagyobb kétségbeesés közepette ott térdelt a meggyilkolt férfi előtt.

Végül hagyta, hogy felemeljék, és panaszos hangon mondta el a körülálló tömegnek, hogy Freeman csak pár nappal ezelőtt vette feleségül szép csendben a békebíró előtt. Azt állította, hogy az elhunyt csak akkor akarta nyilvánosan bejelenteni házasságukat, miután ő feladja gazdasszonyi megbízását, amire év vége előtt nem volt lehetőség.

Megjelentek a hatóság emberei, és kezdték kinyomozni, hogy ki lehetett a gyilkos. Felszólították madam Willist, hogy nevezze meg minden lehetséges gyanúját, a legtávolabbit is, mire ő a fiatal ír vendégét, Sam Patcht adta meg, mint egyetlen lehetséges személyt, aki a gyilkosságot elkövethette. Azt mondta, hogy követlen ebéd után Freemannel felment annak szobájába, miközben a személyzet valamennyi tagja a konyhában ebédel, Mary Burton és Patch úr kivételével senki sem volt a második emeleten. A hatósági emberek erre Edward szobájába mentek, és közvetlenül a belépéskor az özvegy megborzadva felkiáltott: Vér! – és az ajtó sárgaréz kilincsére mutatott. Hamarosan a mosdótálban és a törülközőn is felfedezték a vérnyomokat, és miután a hatósági szolgák lepecsételték a szoba ajtaját, eltávoztak a házból, hogy megkezdjék keresni a feltételezett gyilkost.

Madam Willis ekkor egy általa személyesen ismert, tekintélyes ügyvédet hivatott magához, akivel közölte házastársi kapcsolatát a meggyilkolttal, bemutatta neki házassági dokumentumait, és megbízta, hogy képviselje érdekeit és segítse hozzá jogaihoz. Az ügyvéd az özvegy nevében a hatósággal azonnal lepecsételtette Freeman üzletét, és éppen ezzel voltak elfoglalva, amikor Edward odaért, és csodálkozva vette észre az eljárást. Még nagyobb volt azonban az ügyvéd csodálkozása azon, hogy megjelenni látta Edwardot, Freeman feltételezett gyilkosát, aki ráadásul az elhunyt iránt érdeklődött.

– Ez az úr itt Sam Patch, akit keres a bíróság – mondta az ügyvéd a jelenlévő rendőrnek, aki ekkor Edwardhoz fordult az alábbi szavakkal:

– Patch úr, súlyos gyanú merült fel önnel szemben, amit ön személyesen pillanatnyilag megpróbál eltitkolni, sajnos azonban nem kerülheti el azt a szomorú szükségszerűséget, hogy megjelenjen a bíróság előtt, míg ártatlansága be nem bizonyul. Önt azzal vádolják, hogy meggyilkolta Freeman urat!

– Freemant meggyilkolták? Nagy isten! Hogyan lehetséges ez? – kiáltotta Edward, elsápadva és döbenten, görcsösen megragadva az ügyvéd kezét. Aztán könnyek toltak szemeibe, és félreérthetetlenül mély fájdalommal így szólt: – Szegény, jószágos ember, egyetlen, őszinte barátom!

Megsemmisülten állt ott, maga elé bámulva, és leejtette összekulcsolt kezeit, láthatóan egyáltalán nem is gondolva arra, hogy állítólag ő lenne az általa oly nagyra becsült és szeretett ember gyilkosa.

– A törvény nevében letartóztatom önt, Sam Patch úr! – szólalt meg ekkor a rendőr, kezét Edward vállára téve, aki mintha álmából ébredne, rábámult az emberre, majd egy lépést hátrált.

– Legyen nyugodt, Patch úr, az ügy hamarosan tisztázódik, ki fog derülni ártatlansága ebben a rettenetes merényletben. Menjen ezzel az úrral, és bízzék törvényünk igazságosságában, fordult az ügyvéd Edwardhoz, aki hirtelen összeszedte magát rémületéből, felháborodva és büszkén körülnézett, és így szólt a rendőrhöz:

– Ez a gyanú méltatlan hozzám, méltóságon aluli személyemmel szemben. Engedelmeskedem a törvény akaratának.

Ezzel meghajolt a hatóság embere és az ügyvéd felé, majd eltökélten követte előbbit a börtönbe.

A borzalmas eset híre futótűzként terjedt New-Yorkban, és valamennyi esti újság részletes tudósítást közölt az esetről hasábjain, mindarról, ami az adott pillanatig ismertté vált.

Willis özvegy házának hazatérő lakói között rémület, döbbenet és mély szomorúság lett úrrá, nem akadt azonban senki sem közöttük, aki osztotta volna az Edward elleni gyanút. Ez nem igaz, hiszen ez lehetetlen! – nyilatkozták egybehangzóan valamennyien, és amikor az esti tea közben megjött a híre annak, hogy Edwardot letartóztatták, a legmélyebb együttérzéssel aggódtak érte, és hangot adtak annak a szilárd meggyőződésüknek, hogy a szégyenteljes vád alól tisztán és makulátlanul fel fogják menteni őt.

Madam Willis nem volt jelen a teázásnál, Mary Burton azonban igen, jóllehet sem ételt, sem italt nem fogyasztott. Gondolataiba merülve némán ült ott, és csak hallgatta, amit a többiek beszéltek. Amikor azonban megjött Edward letartóztatásának híre, felállt, mintha valami elhatározásra jutott volna, megkért egy joghallgatót, aki szintén az asztalnál ült, hogy egy pillanatra jöjjön át vele a szalonba, és amint az eleget tett kívánságának, így szólt hozzá:

– Meg tudná mondani nekem, hol lakik az államügyész, és mi a neve?

– Az államügyész, Burton kisasszony? – talán valami közölni valója van ezzel a szomorú ügyel kapcsolatban? – kérdezte a fiatalember.

– Beszélnem kell vele, éspedig olyan gyorsan, amilyen hamar csak lehet! Kérem, ne szóljon erről senkinek – jegyezte meg Mary, mire megkapta a kért címet.

Gyorsan felsietett a szobájába, magára kapta kalapját és sálját, elhagyta a házat, felült a legelső bérkocsira, melynek aztán el kellett vinnie őt Tracy államügyészhez. Vacsora közben találta meg, de ettől függetlenül minden várakozás nélkül nagyon illedelmesen fogadta, és igen nagy feszültséggel figyelte, amint Mary megemlítette neki, hogy fontos híre van Freeman meggyilkolásával kapcsolatban.

– Igen lekötelezne ezzel, kisasszony, kérem, foglaljon helyet – mondta miközben Maryt odavezette a szófához, ő maga pedig helyet foglalt mellette egy széken, és ekkor arra kérte, hogy közzölje vele mondanivalóját.

– Közvetlen ebéd után történt – kezdett bele a lány – amikor szobámban ülve hallottam, amint Freeman úr elengedte Patch urat, aki visszatért a szobájába. Ekkor egy időre minden elcsendesedett. Kicsit később Patch úr kinyitotta ajtaját, lesietett a lépcsőn, és elhagyta a házat. Utána néztem az ablakon, mert vártam távozására, hogy utána elhozzam a tintásüveget a szobájából. Amikor a folyosón elhaladtam Freeman úr ajtaja előtt, észrevettem, hogy ujjnyi résre meg van nyitva. Bementem Patch úr szobájába, magamhoz vettem az asztalról a tintásüveget, és éppen azon voltam, hogy kilépek a folyosóra, amikor meghallottam, hogy valaki lefelé jön a harmadik emeletről, és a korláton át egy fekete selyemruhát, és mellette egy férfi lábát láttam meg. Gyorsan behúztam az ajtót, és az ágy mögé bújtam, mert azt hittem, hogy Willis özvegy jön lefelé a lépcsőn, és nem akartam, hogy észrevegyen a fiatalember szobájában. Egyértelműen hallottam a ruha suhogását és a lépéseket Freeman úr szobája felé közeledni. Néhány perccel később két személy lépett be abba a szobába, ahol az ágy mögé bújva üldögéltem. Ők ketten alig hallhatóan néhány szót váltottak, némi pancsolást hallottam a mosdótál felől, és közvetlenül ezt követően mindketten megint elhagyták a szobát. Ekkor megint hallottam a ruha suhogását. Hallgatóztam, és határozottan hallottam, hogy felmennek a harmadik emeletre, aztán egy jó negyedórát várakoztam, mire ismét ki mertem lépni a folyosóra, hogy visszatérjek a szobámba. Amint kiléptem, első pillantásom Freeman úr tágra nyitott ajtajára esett, amelyen át legnagyobb megdöbbenésemre az öregembert vérében ázva pillantottam meg hintaszékében.

Mary ezzel megborzongva befejezte beszámolóját, amit az államügyész fokozott figyelemmel és feszültséggel hallgatott végig, majd feltett még néhány kérdést az eseménnyel kapcsolatban, megkérdezte Mary nevét, és legnagyobb tisztelettel köszönetet mondva neki, saját maga kísérte le a kocsijához.

XX.

Következtetés. Házkutatás. Levél. Gyermeki szeretet. A kereskedő felesége. Ajánlat. Szüntelen barátság. Kapitányi jogosítvány. Levél Amerikába. A látogatás.

Az Astor házban vacsora közben másról sem esett szó, mint Freeman meggyilkolásáról. Minden egyes vendég újabb híreket hozott, némelyek szerint az öreget leszúrták, mások szerint megfojtották, megint mások szerint elvágták a nyakát, majd azt is állították, hogy jelentős összeget raboltak el tőle, és volt, aki azt állította, hogy személyes sértődés és bosszú okozta halálát. Az újságok is teljesen ellentmondó híreket szolgáltattak az esetről, egy pontban azonban valamennyien egyeztek: Indokolt a gyanú a fiatal ír, Sam Patch személyének vonatkozásában. Armand későn érkezett a vacsorához, mert vidéken volt egyik barátjánál, ahonnan csak ekkor tért haza. Alig lépett be a helyiségbe, máris több ismerőse érdeklődött nála Patch úr sorsa iránt, akit gyakran láttak vele itt a házban. Armand rémülten hallgatta végig a különböző beszámolókat a gyilkosságról, de azonnal felháborodottan tiltakozott a Patch barátja ellen emelt vádak miatt, tisztességes, jogtisztelő, tiszteletre méltó úriembernek nevezve őt, és úgy vélekedett, hogy nem egyes európaiak között kellene keresni a tettest, miközben New-York egész hadsereget tudna kiállítani az ilyen banditákból. Ekkor az egyik asztaltárs elmesélte, hogy Freeman röviddel ezelőtt titokban feleségül vette Willis özvegyet, aki máris a borkereskedő örököseként zár alá vetette annak vagyonát. Mint fény az éjszakában, úgy villant fel a két gazember emléke a Víz utcai vendéglőben Armand emlékezetében. Kérte a többieket, adják oda neki a különféle újságokat, elolvasta a rémtetttről szóló tudósításokat, és minden annyira egybevágott az egyik bandita által elmondottakkal, hogy Armandnak többé semmi kétsége sem volt, hogy ő volt Freeman gyilkosa, aki minden valószínűség sze-

rint pillanatnyilag még az özvegy házában tartózkodik, és így legfőbb ideje, hogy elkapják, így egyetlen percet sem lehet elvesztegetni.

Armand érdeklődött a többieknel az államügyész laccíme iránt, és anélkül, hogy szándékáról tájékoztatta volna a többieket, távozott az asztaltól, és a szálloda előtt álló bérkocsihoz sietett. Dupla fuvardíjat ígért a kocsisnak, ha gyorsan eljuttatja a megnevezett házhoz. A lovak vágatva távoztak a kocsival, és az rövidesen meg is érkezett céljához. Armand szorongó szívvel húzta meg a csengőszinórt, mert attól tartott, hogy az ügyész esetleg nem tartózkodik otthon. A néger azonban, aki ajtót nyitott neki, bevezette a szalonba azzal a megjegyzéssel, hogy rögtön hívja urát. Tracy rövidesen meg is jelent, és a lehető legbarátságosabban üdvözölte Armandot, mert egy évvel korábban együtt volt vele egy társaságban, ahol annak idején bemutatták neki. Armand örömmel újította fel az ismeretséget, amiről már megfeledkezett, és néhány szóval vázolta az ügyésznek, hogy azon a bizonyos estén mit hallott a vendéglőben.

– Ez most már teljesen világossá teszi a történeteket, és bizonyossággá válik a feltételezésem, amit egy néhány perccel ezelőtt kapott bejelentés keltett bennem. Most azonban minden percnél különös jelentősége van, jöjjön velem, kísérjen el – mondta Tracy, magához véve kalapját és botját, és Armanddal együtt a kocsihoz sietett, amellyel a rendőrségre vitették magukat, ahol csak két rendőr tartózkodott, akik azonnal kirohantak, hogy segítséget hívjanak, és negyed óra elteltével a városi őrszolgálat hat tagjával tértek vissza. Valamennyien vasveretes nehéz botokkal felfegyverkezve Tracyt és Armandot a közeli kocsikhoz követték, beszálltak, és madam Willis házához hajtottak. A szalon nyitott ablakán át a panzió lakói kíváncsian és meglepetten nézték a két kocsiból kiszálló felfegyverzett csapatot, akik azonnal felszaladtak a ház előtti lépcsőn. Amint a ház ajtaja kinyílt, a gyászba öltözött Willis özvegy szobájából a folyosóra lépett, és magára kényszerített nyugalommal fogadta az államügyészt. Hangja

azonban színtelen volt, és úgy tűnt, alig tudja szavait kikényszeríteni magából.

– Mit óhajt ebben a késői órában felfegyverzett csapatával a házamban, uram? – kérdezte, rémületével küszködve, ami magával ragadta.

– A törvény nevében érkeztem, ami egy gyilkos üldözése során minden körülmények között bármikor feljogosít arra, hogy mindenhová behatoljak. Nevem Tracy, államügyész – válaszolta komolyan és mértéktartóan.

– A gyilkos nem tartózkodik a házamban. Mint értesültem róla, hál’ istennek, már letartóztatták.

– Ez majd kiderül, miután átkutattuk a házat. Velünk jön, vagy itt várakozik az egyik őr felügyelete mellett? – mondta Tracy, és utasította egyik kísérőjét, hogy várakozzék itt a folyosón.

– Önökkel megyek – válaszolta az özvegy, remegő hangon, és minden erejét összeszedte, hogy elfojtsa tagjai reszketését.

Tracy fogta az égő gyertyát, amely a folyosón az asztalon állt, emberei a köpenyeik alól lámpásokat vettek elő. Armand a csodálkozó lakókat üdvözölve belépett a szalonba, ott felkapott egy gyertyát, és visszalépett az ügyészhez, aki az özvegygel az oldalán, kísérői által követve elindult a lépcső felé. Felértek az első lépcsőn, és Tracy utasította egyik emberét, hogy maradjon ott.

– Ezeket a szobákat nem akarja átvizsgálni? – kérdezte az özvegy fojtott hangon.

– Majd később – válaszolta Tracy, és elindult felfelé a lépcsőn a második emeletre.

– Valamennyi szobát ki tudom nyitni, nálam van a mesterkulcs – mondta az özvegy, és megkapaszkodott a lépcső korlátjába. Az államügyész nem válaszolt, itt is hátrahagyta egyik kísérőjét, és a lépcső felé fordult, amely felvezetett a harmadik emeletre.

Az özvegy úgy tűnt, mintha össze akarna omlani, és mindkét kézzel megkapaszkodott a korlátban.

– Ha nem akar velem jönni, akkor kérem, adja át nekem a mesterkulcsot – mondta Tracy határozottan, és tekintete az asszony reszkető tagjaira meredt.

– Odafent nem lakik senki, ott csak üres szobák vannak – válaszolta az özvegy, összeszedve magát.

– Pont ezek az üres szobák azok, amelyeket át kívánok vizsgálni.

– Akkor magával megyek – válaszolta az asszony kétségbeesett elhatározással. Tracynak azonban támogatnia kellett, hogy fel tudjon menni a lépcsőn, mert térdei felmondták a szolgálatot.

– De végül is mit akar ott, uram – kiáltotta rekedt hangon, hiszen mondtam már, hogy senki sem tartózkodik odafent.

– Erről magam fogok meggyőződni. A mesterkulcsát kérem, madam – válaszolta az ügyész, kezét nyújtva felé.

– Az özvegy azonban odatámolygott a folyosón lévő négy ajtó közül az egyikhez. Kinyitotta, és Tracy benézett a szobába, amely üres volt. A második és harmadik ajtót is kinyitották, és a szobákat szintén üresen találták. Ekkor az ügyész a negyedik ajtóra mutatott, mert az özvegy habozott, hogy odamenjen.

– A használt fehérneműt tartom ott, és az ajtót mindaddig nem vagyok hajlandó kinyitni, míg holnap vissza nem jön erre a felháborító házkutatásra feljogosító bírósági meghatalmazással. Nincs joga erre az erőszakos behatolásra a tulajdonomba, és ennek az országnak a törvényei meg fognak védeni egy gyenge nőt az ilyen erőszakkal szemben – mondta az asszony, remegő hangon, miközben a ruhájába rejtette a kulcsot.

– A kulcsot madam, ha nem akarja, hogy az embereim vegyék el! Azonnal adja ide a kulcsot! – folytatta Tracy, és átható tekintettel felé nyújtotta kezét.

Az özvegy már alig volt olyan állapotban, hogy elővegye a kulcsot a zsebéből, annyira remegett a keze, és amikor végre sikerült neki, összeesett, és elterült a padlón. Az ügyész ekkor maga lépett oda az ajtóhoz és kinyitotta, de ugyanabban a pillanatban hátrarepült, egy pisztolylövés leterítette, a következő eltalálta az egyik őrt, és miközben a többiek egyszerre felkiáltottak: – Belmor! – annak hatalmas alakja kirontott az ajtón. Kalapját mélyen a fejére nyomva, kezeivel széttárta kabátját, a férfiak közé rontott, akik elállták az útját, és feléjük szúrt jobbában megvillanó hosszú késével, leszúrva közülük az egyiket, egy másikat baljával félretaszított, és mint a szélvész, lerohant a lépcsőn. A férfiak odalént félreugrottak az útjából, mert a „Belmor!” kiáltás megdermesztette őket, és amikor leért a lenti folyosóra, mindenki bemenekült onnan a szobákba, és szabadon hagyták a rettegett bandita útját. Káromkodva és gúnyolódva látszólag minden sietés nélkül a bejáratú ajtóhoz ment, kinyitotta, és távozás közben visszakiáltott:

– Gyáva fráterek, láttátok Belmort?

Rémület és döbbenet tompa dermedtségben tartott mindenkit néhány percig a házban. A személyzet lemenekült a földszintre, és bereteselték az ajtót, a lakók visszahúzódtak a lenti szobákba, a harmadik emeleti küzdőtéren pedig az emberek a lépcső felé bámultak, mintha attól tartanának, hogy a szörny vissza fog térni. Tracyt a vállán találta el a lövés, a bandita másik golyója szétlocsantotta az egyik őrkoponyáját, egy másikuk pedig késszúrást kapott a mellébe. Az államügyész volt az első, aki Armand segítségével feltápáskodott, és Willis özvegyet fogolyként átadta az egyik rendőrnek, aki felemelte őt a földről, levezette a lépcsőn, miközben az odalént posztoló örök társaik segítségére siettek, hogy lehozzák a sebesültet és a halottat. Még egy kocsit kerítettek, melyben az egyik hatósági ember az özvegyet a börtönbe szállította, miközben a késszúrástól sérültet egy másik kocsihoz vitték el, Tracy pedig Armand kíséretében a harmadik kocsihoz szállt. Ők ketten egy orvoshoz mentek, akit magukkal vittek az ügyész lakására, ahol az orvos megvizsgálta a sebet, de nem találta veszélyes

nek. Miután bekötözték, Armand az államügyész meghatalmazásával a börtönhöz sietett, hogy felkeresse Edwardot, és közölje vele a jó hírt, másnap reggel visszakapja a szabadságát.

Ez az Edward számára oly végzetes nap Ágnes Walcott számára nagy ünnepnek számított, mert ebéd után kézhez kapta szíve szerelmének levelét, amelyben tudósította őt szerencsés megérkezéséről új hazájába. Boldogan szaladt a levéllel a kezében beteg nénikéjéhez, aki karosszékében üldögélt az ablaknál, és élvezte az őszi Nap jótékony sugarait. Ágnes gyengéden átkarolta a nyakát, és az alábbi szavak kíséretében átnyújtotta neki a levelet:

- Edwardtól jött, Edwardtól, kedves nénikém!
- Amalie fájdalmas mosollyal tekintett fel a szeretett lányra, majd karját vállára téve szívélyesen megcsókolta.
- Az ég áldja meg boldogságodat, és segítsen hozzá, hogy kivirágozzék és beteljesedjen, ezerszer is megérdemled, drága Ágnes! – mondta a néni, szeretetteljes bensőséggel, és egy könnycsepp gördült le sápadt, beesett arcán. De olvasd csak el, hogy mit írt, remélem, jó hírei vannak – folytatta Amalie, és néhány nehézkes lélegzetvétel után még hozzáfűzte: – Menj csak a szobádba, kedves Ágnes, egy kicsit pihenni szeretnék, aztán később majd meséld el nekem, hogy mit írt Edward.

Ágnes megcsókolta a nénikéjét, aztán a szomszédos szobájába sietett, ahol örömtől reszkető kezekkel és hevesen dobogó szívvel felbontotta a levelet, amelynek tartalma Edward változatlan hűségét sugározta. Minden sorából a boldog jövőbe vetett hite tekintett rá, és a szerelmes lány mély megindultsággal érezte szerelmének vágyát azon pillanat iránt, amikor majd szabaddá teheti őt, és magával viheti a szabad világba. Edward azonban nem tudhatta, milyen változások következtek be Ágnes viszonyaiban, milyen megdöbbentő viharok vonultak el felette! Ha most itt lenne, és akár csak a legszerényebb állása volna, akkor semmi sem állná útját kapcsolatuknak és tökéletes boldogságuknak. És ha tényleg visszatérne

már a legközelebbi hajóval, hogy Ágnesét magával vigye, mégsem követhetné őt, hiszen saját boldogsága érdekében nem hagyhatná el jóságos nénikéjét. Meg akarta írni neki, hogy haza kell jönnie, és itthon, a hazájában kellene munka után néznie, és az bármilyen szerény is lenne, biztosítaná kettőjük boldogságát, mert előítéletek, gőg és gazdagság többé már nem választaná el őket.

Amikor Ágnes elolvasta a levelet, és újra elolvasta, majd viszatért nénikéjéhez, szundikálva találta őt, és látta kihullatott könnyeinek nedves nyomait az arcán.

Amalienek persze ezer oka volt rá, hogy könnyeit hullassa, de miért éppen ezekben a percekben sírt, amikor Ágnes annyira boldognak érezte magát? Jóllehet ezekben a könnyekben nem volt semmi szemrehányás Ágnes iránt, mégis szemrehányás érzetét keltette szívében, azt gondolta magában, Amalie azt hiszi, hogy el kell válniuk, ha az ő reménységei, kívánságai és boldogsága beteljesednek. Ágnes azonban rögtön válaszolt is magának, hogy még nem is akarta elhagyni nénikéjét, ámde mégis állandóan elmentmondásban volt saját magával, mert közben azt remélte, hamarosan, igen hamar Edwardjához tartozhat, azt azonban mégis tudta, hogy Amalie nem kísérheti el Amerikába. Ó, milyen módon volna lehetséges számára, hogy hűséges szívének, minden nemes, jóságos érzésének egyszerre meg tudjon felelni?

Halkan kiosont a szobából, és leroskadt az ablak mellett, amelyen át tekintete végigsuhant a távoli tengeren. A Nap lemenőben volt, készülődve arra, hogy rövidesen a kedvesét üdvözölje odaát. Szívének minden szeretetét, minden vágyát, minden üdvözlését az alámerülő csillagra bízta, úgy érezte, mintha lelke vele együtt távozna az óceánon át, mintha sietve megelőzné a Napot, és csendben Edward álmába osonna, hogy elmondhassa neki, mennyire kimondhatatlanul szereti. Tűzgolyóként csókolta meg a Nap a tenger peremét, alámerült, és az est kiterjesztette szárnyait a tenger és a szárazföld fölé. Ágnes ekkor felemelkedett, majd halkan viszatért nénikéjéhez.

Egyszer már voltál itt, jóságos leánykám, és alva találtál rám. Nem igaz? Jót tett nekem ez a kis alvás, tényleg megerősödve érzem magam. Gyere ide, vezess oda a szófához, aztán meséld el nekem, mit írt Edward – mondta Amalie derűs hangon, és mindkét kezét kitérítve Ágnes felé.

– Drága nénikém, holnap el kell olvasnod azt a levelet, ilyesmit nem lehet elmesélni, nekem pedig nincsenek titkaim előtted. Edward jó hangulatban van, és reméli, sorsa kedvezően alakul – válaszolta Ágnes, és odavezette Amaliét a szófához. Ott leült mellé, majd folytatta:

– Csak azt szeretném elmondani neked, mit határoztam el, mit fogok tenni. Megírom Edwardnak, hogy jöjjön vissza, és itt keressen magának valami munkát, más emberek is megtalálják a maguk kenyerét ebben az országban, nekünk miért ne volna lehetőséges? Én magam is szeretnék tevékeny munkát végezni, és akkor mind a hárman olyan boldogok lehetnénk!

Amalie igen jól felismerte, hogy mi készítette Ágnest erre az elhatározásra. Bensőséges, hálás tekintettel nézett a szeretett lányra, megragadta a kezét, és sápadt ajkaihoz emelte.

– Engem nem kell számításba vened, Ágneském, miattam nem kell Edward jövőjét megzavarnod. Ti még fiatalok vagytok, előttetek az élet, és most van itt az ideje annak, amikor el kell vetnetek azt, amit később learathattok. Az én életem már mögöttem van, és az egyetlen termés, amit még kívánhatok magamnak, az a te boldogságod, Ágnes, hol érheted ezt el, az teljesen mindegy, én nem akarok, soha nem állhatok ennek útjában, mert nem hozna áldást életemre – mondta Amalie, miközben kezeiben tartotta Ágnes kezét, majd halkán még hozzáfűzte: Arra a rövid időre, amit az ég még lehetővé tesz számomra.

– Ó, drága, szeretett nénikém, ne mondj ilyeneket, megszakad tőle a szívem! Még nagyon sokáig boldogan kell élned, és még sokáig, nagyon sokáig Ágnesed mellett kell maradnod – válaszolta, és zokogva Amalie keblére omlott.

Ebben a pillanatban a komorna jelentette az egyik kereskedő feleségét, aki a szomszédos gyárvároskában lakott, és ott több lakóház volt a tulajdonában. A kereskedőt Chambersnek hívták, és már évek óta ő látta el Walcott házát a folyamatosan jelentkező kisebb létszükségleti cikkekkel. Madam Chambers egy igen barátságos, képzett asszony volt, és a szerencsétlenség óta, ami Ágnes és Amaliet érte, már több ízben meglátogatta őket, hogy érdeklődjön, valamilyen módon segítségükre lehet-e. Az őszinte részvét, amit az asszony tanúsított, nagyon jól esett a két szorongatott helyzetben lévőnek, és bár nem vették igénybe ajánlkozását, ennek ellenére minden alkalommal örültek, ha madam Chambers meglátogatta őket. Most is örömmel üdvözölték, helyet kellett foglalnia Amalie mellett, és részvéttel érdeklődött mindkettőjük hogyléte iránt.

– Igen jól vagyok, kedves Chambers, erősebbnek és derűsebbnek érzem magam, mint korábban hosszú időn át bármikor – válaszolta Amalie, és ő is érdeklődött az asszony családjának hogyléte felől. A csevegés végeztével, mely a házi- és mindennapos ügyek körül forgott, madam Chambers így szólt:

– Nos, egy olyan kéréssel jöttem, amit kérem, ne nevezzenek tolakodásnak vagy szemtelenségnek, mert őszinte, önökhöz ragaszkodó szívből fakad, és kérem, így is fogadják. Talán még nem jutott tudomásukra, hogy ezt az ingatlant a gyárépületekkel együtt eladták, és az új tulajdonos rövidesen birtokba akarja venni. Attól tartok, hogy el kell költözniük innen, mert nincs az önök számára alkalmas lakás a környéken.

Amalie, valamint Ágnes is megremegtek, mivel bár nem feledkeztek meg róla, hogy már nem lehet távol az az idő, amikor el kell hagyniuk ezt a házat, amikor hazátlanul és minden eszköz nélkül kell majd talpon maradniuk a világban, mégis ez a pillanat, amikor szembe kerültek ezzel a valósággal, nagyon rideg és rémisztő volt számukra. Mindketten némán tekintettek maguk elé, és könnyezni kezdtek. Madam Chambers észrevette fájdalukat, ami magával ragadta őket, ezért gyorsan folytatta:

– Minden körülmények között itt kell maradniuk, és hál’ istennek, magam vagyok abban a helyzetben, hogy ezt lehetővé tegyem az önök számára. Amint önök is tudják, néhány évvel ezelőtt építettünk egy csinos kis házat a városka túlsó szélén, és közben részben bérbe is adtuk. Azóta megint üresen áll, és egy ilyen épület számára semmi sem hátrányosabb, mint ha lakatlanul áll. Mi magunk nem költözhetünk oda, mert abban a házban kell maradnunk, ahol az üzletünk van, és most azzal a kéréssel jöttem, tegyék meg nekünk azt a szívességet, hogy odaköltöznek. Teljesen be van rendezve, önöknek csak be kell költözniük, és ha bármi változást igényelnek, arról gondoskodni fogok a kérésüknek megfelelően. Engem és a férjem végtelenül leköteleznének, ha meghallgatnák kérésünket. A ház olyan csinos, nagyon kedves a kert is, ahol áll, és pompás a kilátás a tengerre. Kérem, ne utasítsák el a kérésünket!

Ágnes és Amalie szóhoz sem jutott. Annyira meg voltak lepve a jóságos asszony áldozatkész részvététől, és túláradó jóindulatától, hogy azt sem tudták, mit kellene mondaniuk, ámde lelkükből mégis feltört a nyomasztó érzés, hogy alamizsnát fogadnának el. Amalie szedte össze magát előbb, és így válaszolt:

– De kedves, jóságos madam Chambers, hogyan is fogadhatnánk el ezt a jóságot, ezt az áldozatkészséget, hiszen ez lehetetlen, ezt nem tehetjük meg! Ennek a háznak sokkal nagyobb lakbért kell hoznia önöknek, mint amennyit mi képesek lennénk fizetni.

– Kérem, ne is beszéljenek a lakberről, nem találunk bérlőket, és olyanok, akik jelentkeznének, több kárt okoznának, mint amennyit a lakbérrel keresnénk. Önök szépen rendben tartanak, és megengednek nekünk, hogy néha meglátogassuk a kertet, hogy még szebbé tegyük a kívánságuk szerint, és örülnénk neki, ha ezt a kis hálát elfogadnák tőlünk azért a rengeteg segítségért, szolgáltságért, ami az önök háza részéről ért bennünket. Kérem, nagyon kérem, mondjanak igent, addig el nem megyek innen, míg meg nem hallgatták kérésemet – folytatta madam Chambers még nagyobb igyekezettel, és még hozzáfűzte: Kérem, Amalie kisasszony, kérem, Ágnes kisasszony!

– Ezt tényleg nem tartjuk lehetségesnek – válaszolta Amalie késlekedve.

– De igen, lehetségesnek tarthatják, ha akarják, ha meg akarják szerezni nekünk ezt az örömet. Mindketten készen állunk arra, hogy elkötelezzük magunkat, életük végéig biztosítani a házat. Igent kell mondaniuk, nem utasíthatják el, tényleg nem kerülhetnek a férjem szeme elé, ha nem viszem magammal beleegyezésüket, annyira örül, annyira számít rá.

– De kedves, drága Chambers! – kezdett bele Amalie megint.

– Egy szót se többet! Beköltöznek, és a dolog ezzel le van rendezve.

– Mekkora lesz az öröm, amikor hazaérek! Egy csinos kis istálló is van mellette, ahová beállíthatja a szép lovát, Ágnes kisaszszony, és a legényünk gondját is viselheti, hiszen úgyszincs más dolga. A bútorokat is átszállítaná, amiket magukkal szeretnének vinni innen, jöllehet azok, amelyek a házban vannak, igen szépek, és egészen újak. Most azonban nem maradhatok tovább, el kell vinnem az örömhírt a férjemnek, számlálja ugyanis a percekét, míg vissza nem érek.

Ezekkel a szavakkal madam Chambers felemelkedett, a két hölgyet többé szóhoz sem hagyta jutni, majd ezer köszönettel távozott a szobából.

Ágnes az ajtóig kísérte őt, majd kérdő tekintetet vetett nénikéjére. Komoly kérdés tolult Ágnes ajkaira, azonban nénikéje szavai beléfojtották szavait, amit mondani akart:

– Mégiscsak vannak még jó emberek ezen a világon, Ágnes, és bűn lenne egy ilyen őszinte, szívből jövő jóakaratot hálátlanul visszautasítani. Hála istennek, hogy még vannak ilyen barátaink, és szégyenkezés nélkül elmondhatjuk, hogy mi is szívesen segítettünk számtalan rászorulóknak. Ez most a hála, amit azért kapunk.

Ágnes hallgatott, és Amalie is elnémult, mert jól jött neki unokahúga hallgatása.

Madam Chambers szapora léptekkel visszasietett a városkába, de nem a saját lakására tartott, hanem az utca vége felé igyekezett, majd a tengerparti magaslathoz, amelyen az említett kertés ház állt. Az ablakok ki voltak világítva, és az egyik mögött egy férfi sötét sziluettje látszott, aki úgy tűnt, felismerte a közeledő asszonyt, mert eltűnt az ablak mögül, és amint madam Chambers belépett a ház világos, tiszta folyosójára, Aringthur sietett elé az alábbi szavakkal:

– Jó híreket hozott, kedves madam Chambers?

– Jókat, igen jókat! Elfogadták kérésemet, és a hölgyeknek fogalma sincs róla, hogy ön áll a jötték mögött.

– Hála istennek, és önnek, drága Chambers, ezer, ezer köszönet érte, örökre adósa fogok maradni! – válaszolta Aringthur megindultan, és megszorította az asszony kezét.

– Tetszik önnek a ház? Igyekeztem mindent a kívánságának megfelelően berendezni – mondta boldogságtól sugárzó arccal madam Chambers, és örömmel nézett körül, amint végigment Aringthur társaságában a szép, kivilágított szobákon.

– Egészen pompás, nagyon kiváló! Ön egy igen kedves, jószágos asszony, aki igen nagy szolgálatot tett nekem. Az Ágnes kisasszony szobájába szánt szőnyeget csak néhány nap múlva kapom meg Londonból, addig még maradjon itt a mostani, de ha megérkezett, utána egyik délután kísérje át Ágnes kisasszonyt, és mutassa meg neki az egész házat és a kertet. Csak az ég szerelmére kérem, nehogy eláruljon, mert azonnal odalenne az öröm, amit most szerzett nekem!

– Bízson csak bennem, Aringthur úr, a hölgyek sohasem fognak majd gyanút.

– Az istállót is említette? – kérdezte Aringthur.

– Hát persze, azt mondtam, a legényünknek úgyszincs semmi dolga, majd szépen ápolgathatja a lovat – válaszolta az asszony jókedvűen.

– Minden nagyon jól sikerült, sokkal jobban, mint reméltem! Tényleg nagyon csinos itt minden – mondta Aringthur, miközben madam Chambers kíséretében egyik szobából a másikba ment, és végig eloltotta az értékes lámpásokat és gyertyákat, majd a ház ajtajához ért, ahol Aringthur egyik szolgája várakozott. Ő volt az, akinek Chambers úr házi szolgájaként Amalie és Ágnes szolgálatába kellett lépnie, és akit Aringthur már most megbízott a ház felügyeletével. Aringthur barátságosan jó éjt kívánt neki, majd hazakísérte a kereskedő feleségét, bár az asszony tiltakozott, hogy miatta kerülő legyen.

Aringthur megvásárolta Chamberstől az ingatlant, majd pompásan berendezte Amalie és Ágnes számára. Mindaddig lehetősége volt rá, hogy lehetővé tegye a két hölgy tartózkodását régi lakhelyükön, mivel a Walcott-féle csödeljárást intéző bizottság kurátorainak egyike volt, és saját zsebéből magas lakbért fizetett érte. Hasonló módon fizettek havonta meghatározott összegű készpénzt a két hölgynek, mint állították, a felszámolók erre mindaddig kötelezettek, amíg az ügylet tart, valójában ezt a pénzt is Aringthur bocsátotta rendelkezésre. A felszámolókkal szemben arra is kötelezettséget vállalt, hogy mindazokat a bútorokat és egyéb tárgyakat, amelyeket a hölgyek meg szeretnének tartani, a legmagasabb áron meg fogja vásárolni. Most azonban eladták az egész ingatlant, és már nem tudta megakadályozni, hogy két védencének el kelljen hagynia a lakást, ezért Chambers kereskedőtől megvásárolta számukra a házat, és be is rendezte velük. Walcott hagyatéka nagyon rosszul állt. Hatalmas adósságai olyan mértékben meghaladták meglévő vagyonának értékét, hogy a hitelezőknek igen csekély kilátásuk volt arra, hogy követeléseikből valamennyit visszakapjanak, már csak azért is, mert voltak, akik előnyben részesültek. Közéjük tartoztak azok a munkások, akik megtakarított pfennigjeiket bízták Walcottra.

Osborne őrnagy egyike volt azon jelentősebb hitelezőknek, akik nem számíthattak arra, hogy követelésükből valamit is visszakapjanak, és aki vagyonának jelentősebb részét elveszítette ennek a csődnek a következtében. Abból a házasságból, amit rő-

viddel Walcott csődje előtt szervezett meg Patrick fiának, nem lett semmi, miután közismertté vált jelentős vesztesége, és emiatti haragját fián tombolta ki. Piperkőcnek, birkának, semmirekellőnek nevezte, és azt mondta neki, hogy már elég öreg ahhoz, hogy megkeresse a saját kenyerét, és ő, mármint az őrnagy, nem hajlandó tovább etetni egy naplopót. Patrick azonban képtelen volt saját magáról gondoskodni, és miután a viszály hosszasan fenn állt apa és fia között, végül vásárolt neki egy századosi rangot az angol hadseregben, majd kijelentette, hogy ezzel élete végéig megfizette, amivel apaként tartozik neki. Annak megakadályozására, hogy Patrick tékozló életvitele következtében alkalmanként ne legyen terhére, elintézte, hogy egy olyan ezredhez helyezték, amelynek állomáshelye Kanadában volt, ahová reménytelen gyermekének, ahogyan nevezte őt, azonnal el kellett vitorláznia.

Aringthur mostanában szinte naponta meglátogatta Corblairéket, egyre abban reménykedve, hogy esetleg levél érkezett Edwardtól, és megtudja, szerencsésen megérkezett-e, és megszerezze címét. Azonban már hetekkel túl voltak azon az időn, ami alatt egy levél megérkezhetett volna, míg végül nem sokkal azt követően, amikor Ágnes megkapta az első hírt Edwardtól, a két öreg Corblair is levelet kapott tőle. Bármennyire is boldoggá tette Aringthurt, hogy megtudta, Edward életben van, és jó kilátásai vannak egy boldog jövőt illetően, mégis szomorúsággal töltötte el, és levertté tette, mert nem írta meg, hová lehet levelet küldeni neki, sőt arról is beszámolt, hogy szándékában áll az ország belseje felé elindulni, és címét később fogja megadni.

Hogyan tudna, miként kellene Aringthurnak kapcsolatba lépni vele, hogyan hívhatná vissza, hogy mindent megadjon neki, amit a szíve kíván, mindazt, amit a világ boldogságnak nevez? Mégis meg kellett történnie, mert ez volt az egyedüli útja annak, hogy visszafizesse tartozását Edwardnak, és visszanyerje Ágnes bizalmát, rokonszenvét és barátságát. A lány elfordult tőle, ő, akit bensőségesen tisztelt, a hőn szeretett Ágnes haraggal gondolt rá, őrá, aki mindenét, amije van ezen a világon, akár az életét is odaadta volna az ő boldogságáért! És miért taszította el magától, mivel

érdemelte ki ezt? Hát nem áldozta fel önként saját boldogságát, hogy biztosítsa az övét? Aringthur vigasztalhatatlan volt, mert semmivé vált az a reménye, hogy közelebbit tudjon meg Edward tartózkodási helyéről. Elmélkedett, törte a fejét, mit tegyen, és végül arra az elhatározásra jutott, hogy poste restante címmel Amerika legfontosabb városaiba ír levelet Edwardnak, mert tudta, hogy odaát minden olyan levelet, amit hónapokon keresztül nem vesznek át a postán, felsorolják a fontosabb újságokban, és Edward ily módon talán értesíthető lenne, hogy levél érkezett számára. Alig jutott erre az elhatározásra, végre is hajtotta, és az alábbiakat írta neki:

Életem megmentője, drága barátom!

Ön, és tisztelt Ágnese félreismertek engem. Könyörgök, tegye lehetővé számomra, hogy tetteikkel bizonyítsam be az igazságot, barátságom bensőséges voltát és hálámat! Lehetőségeim szerint mindent megtettem, hogy Ön és Ágnes vágyát célba juttassam, és megalapozzam boldogságukat. Walcottól megkértem lánya kezét az Ön számára, azonban gonosz viszszautasítás volt a válasz, jöllehet azzal az állással, amire alkalmazni kívántam Önt, meg kellett volna elégednie. Mindent megtettem azért, hogy Ágnestől megszerezsem a címét, de leveleim válasz nélkül vissza küldte. Most érkezett meg apjának írt levele, amire reménykedve várva vártam, de ebből sem derült ki, hová írhatok Önnel. Bárcsak meghallgatná az ég fohásza, és az Ön kezeihez segítené jelen leveletem! Térjen vissza barátom, boldogságának már semmi sem áll útjába, Walcott meghalt, és én magam fogom Önt Ágnessel oltár elé vezetni, és majd kettőjük barátságában fogom életem boldogságát keresni, ami nélkül sohasem lehet részem abban! Térjen haza, ne késlekedjen egyetlen percet sem. Úgy tervezem, hogy megosztom Önnel a vagyonomat! Még egyszer: Térjen haza, és bízson hűségese barátjának szívében.

Aringthur

Ezt a levelet sokszorosította, és az egyes példányokat elküldte Boston, New-York, Philadelphia, Baltimore és New-Orleans városokba.

Néhány nappal később, közvetlenül ebéd után madam Chambers lépett be a szobába Amaliehez és Ágneshez, és utóbbit kérte, mivel olyan pompás az idő, tegyen vele egy sétát a házhoz, amely készen áll befogadásukra, hogy meg tudja ítélni, minden a kívánságuknak megfelelően van-e berendezve, vagy esetleg még néhány változtatást kívánna. Közben megjegyezte, hogy a költözködést a napokban le kell bonyolítani, mivel úgy hallotta, hogy a Walcott birtok új tulajdonosának érkezését már minden nap várják.

Ágnes késlekedett a válasszal, Amalie azonban kérlelő, barátságos pillantást vetett feléje, majd így szólt:

– Tégy nekem egy szívességet Ágnes, kísérd el a jóságos Chambers asszonyt, tudod, mennyire szeretek itt lenni a szobámban, és magam mégsem mehetek vele.

– Szívesen, nagyon szívesen, drága nénikém, csak hozom a kalapom és sálam – válaszolta Ágnes, és további elmélkedés nélkül kisetett a szobából, és hamarosan vissza is tért, hogy teljesítse nénikéje kívánságát. Megcsókolta őt, megígérte, hogy hamarosan visszajön, és útnak indult madam Chambers kíséretében.

– Bárcsak nagyon tetszene önnek a lakás! – mondta az asszony, miközben céljuk felé igyekeztek. Minden új odabent, a saját ízlésem szerint rendeztettem be azzal az ostoba elképzeléssel, hogy ott tölthetek el majd néhány nyári hónapot, de hogyan is tudnék távol maradni otthonról, akár csak egyetlen napra is? Még azt is meg akartam kérdezni, hogy nem lenne-e kellemetlen önöknek, ha a legényünk az istállóban aludna, mégiscsak jobb, ha egy férfiember is van a közelükben, akinek a szolgálatai felett bármikor rendelkezhetnek. Nincs semmi határozott elfoglaltságunk a számára, de bizonyos okból mégis meg kell tartanunk őt szolgálá-

latunkban. Ennek persze semmi köze az egész ügghöz. Ugye beleegyezik, hogy a rendelkezésükre álljon?

– Ez ellen persze nem lehet semmi kifogásunk – válaszolta Ágnes halkan, de kedves madam Chambers, legyen őszinte hozzá, mindez a túláradó jóság önöktől jön, vagy csak továbbítja valakitől? Bizonyára nagyon jól tudja, hogy az ember nem fogadhat el bárkitől ennyi segítséget.

– Ágnes kisasszony, talán kétségbe vonná az ön iránt érzett érzelmeimet? Még ha nem is állna saját érdekemben, amire kérni merészeltem, akkor hálából is meg kellene tennem, hiszen az ön megboldogult apjának köszönhetjük egész jólétünket. Magunk között szólva, gazdagok vagyunk, és sokkal több van a birtokunkban, mint az emberek hinnék. Látni fogja, milyen csinosan be tudtam rendeztetni ezt a házikómat, és akkor még nem is gondoltam rá, hogy milyen örömet fog szerezni nekem.

A beszédes asszonyság ekkor másvalamire terelte a szót, és olyan igyekezettel társalgott Ágnessel, hogy az út nem is tűnt neki hosszúnak.

– Milyen elbűvölő, mondta Ágnes, amikor a kecses vasrács elé értek, ami körülvette a kertet.

– A kertet sajnos nem mutathatom be ünnepi ruhájában, de tavasszal látni fogja, mennyire szép. Vannak pompás narancsfák is, melyeket májusban ki szoktam állítani a ház elé, ez a szórakozásom – mondta az asszony, és hagyta Ágnest maga előtt belépni a kertbe a rácsos kapun át. Amint a házhoz értek, melynek csinos külsején jóleső érzéssel pihent meg Ágnes tekintete, az ajtóból Aringthur szolgája lépett eléjük szokásos munkaruhában, és tisztelettel meghajolt. Ágnesnek azonban nem került el a figyelmét, hogy a legénynek ez a tisztelete mennyire neki szólt elsősorban. Madam Chambers ekkor kinyitotta az első földszinti szoba ajtaját. Ágnes csodálkozva állt meg az ajtóban, és nézte a szoba egyszerű, ízléses, ámde mégis drága berendezését.

– Ezeket a lenti szobákat csak a szokásos módon rendeztettem be, hogy alkalmanként vendégszobának vagy egyéb célra rendelkezésükre álljanak. Nem sok látnivaló van bennük, mégis meg szeretném mutatni önnek – mondta madam Chambers, és végigvezette Ágnest a lenti szobákra, amelyek bár nem arannyal és ezüsttel, ámde mégis pompásan voltak dekorálva. Ágnes hol a szobák berendezését, hol pedig a kísérijét nézte, előbbi annyira nem állt összhangban ennek az asszonynak a külső megjelenésével, hogy képtelen volt elhinni, mindezt ő teremtetten volna meg. Amikor azonban Ágnes madam Chambers kíséretében belépett az első emeleti szobákba, és észrevette a drága selyemmel bevont bútorokat, a nehéz damasztfüggönyöket, a gazdagon díszített szőnyeget, a magas tükröt, a pompás állóórákat és lámpákat, menten visszahőkölt, mert felismerni vélte azt az alkotó kezet és kifinomult ízlést, melyek irányították ezt a berendezkedést.

– Madam Chambers, még egyszer meg kell kérdezniem önt, kizárólag önnek köszönhetjük ezt a nagy segítséget és jótettet? Könyörgök, mondja meg nekem az igazat!

– Kizárólag tőlem és a férjemtől kapja ezt a lakást úgy, ahogy van, és készen állunk arra, hogy bármiféle változtatást is megtegyünk, ha van még valami kívánsága. Saját érdekeink vezettek bennünket, de egyúttal hálánkat is ki óhajtjuk fejezni vele. Kérem, ne beszéljen erről többet, tisztelt kisasszony, hiszen így elveszíti az értékét az a csekély szolgálat, amit önökért teszünk – válaszolta az asszony elfogultan, majd megmutatta Ágnesnek a ház összes további helyiségét is. Ezt követően az istállóba is át kellett mennie vele, ami tiszta és rendes volt, mint egy szoba, majd körbevezette Ágnest a kertben, és mindent elmondott neki, hogy milyen lesz majd tavasszal. Madam Chambers végül visszakísérte őt lakásához, a ház előtt kérte, ajánlja őt nénikéjének, és azzal a megjegyzéssel vett búcsút tőle, hogy gondoskodni fog a költöztetésről, ha a Walcott birtok új tulajdonosa megérkezik.

XXI.

*Nyomasztó feltételezés. Az új lakás. A hűséges komorna. Megnyugtatót kedélyek. Éjszakai felismerés. Az átköltözés.
Az erdőlakó.*

Ágnes leverten lépett be nénikéjéhez, érzelmesen megcsókolta, és megkérdezte, hogyan érezte magát távolléte alatt. Oda kellett ülnie Amalie mellé, aki gyengéden kezeibe vette kezét, és így szólt:

– Ágnes, szomorúan és leverten tértél vissza, látom, súlyos teherként nehezedik rád, elfogadni egy jótettet, mert mindeddig ahhoz voltál hozzászokva, hogy te tégy jót másokkal. Gondold meg azonban, mennyire fájtna neked, ha azokat a jótetteket, melyeket meleg, részvétteljes szívvel kínáltál fel, ridegen visszautasították volna. Nem sértették volna meg vele rettenetesen nemes érzelmeid? És lebecsülted azokat az embereket, akiket elárasztottál jócselekedeteiddel, mert a sors olyan helyzetbe juttatta őket, hogy kénytelenek voltak elfogadni, vagy azért, mert nem szégyellték elfogadni tőled azokat? Tehetünk róla mi ketten, hogy most magunk is ilyen reménytelen helyzetbe kerültünk, szégyenkezünk kellene azért, ha nem utasítanánk vissza a tiszta szívből felajánlott segítséget? Gyere Ágneském, ne okozzunk fájdalmat barátainknak, ne legyünk hálátlanok velük szemben, a jóistennel szemben is hálátlanság lenne, aki szomorú helyzetünkben ilyen nemes barátokat küldött számunkra.

– Drága nénikém, ha tiszta barátság lenne, ami bennünket abba a fejedelmien berendezett lakásba vezetne, örömmel költöznék oda, és térden állva köszönném meg jötevőnknek. Ha azonban ezt az adományt önérdekből ajánlják fel, hogy elkötelezetté tegyenek vele, hogy olyasvalamit kívánjanak érte, amit semmilyen hatalom, semmilyen gazdagság a világon nem tud kicsikarni belőlem, akkor megmondom őszintén, hogy sokkal inkább elfogadom a nyomorúságot, és örömmel fogok két kezem munkájával gondoskodni rólad és magamról.

Ezeknél a szavaknál Ágnes görcsösen megszorította nénikéje kezét, és könnyes szemekkel, könnyörgő tekintettel nézett reá.

– De kedves, Ágnes, hogyan is képzelheted...

– Hallgass meg, drága nénikém! Még ha el is hiszem, hogy Chambers kereskedő hajlandó lenne annyi pénzt feláldozni, amennyibe annak a háznak a berendezése kerül, hogy eleget tegyen felesége kedvtelésének, azt azonban mégsem fogom sohasem elhinni, hogy az a mód, ahogyan be van rendezve, ennek a két embernek az ízlésének felel meg. Egy másik, egy sokkal nemesebb elme rendelkezett ott, olyan elme, akinek a képzésére sokkal nagyobb gondot fordítottak, mint a két Chambers nevelésére – vágott Ágnes nénikéje szavaiba, és némi szünet után, maga elé nézve még hozzáfűzte: – Attól tartok, hogy ismerem is ezt az elmét!

– Nem gondolod, hogy vannak olyan szakemberek, akiket egy ilyen berendezkedéssel meg lehet bízni, és vajon igazad van abban, hogy kétségbe vonod Chambersék indítékát? Más jótévőt nem ismerünk, mint őket, csak nekik tartozunk hálával, és segítségük elfogadásával semmiféle elkötelezettségünk nem állhat elő egy harmadik személlyel szemben, és ha valóban egy harmadik személy lenne a kezdeményező, akkor őt még többre kellene értékelnünk, még jobban meg kellene becsülnünk éppen azért, mert mellőzte, hogy elkötelezettséget vagy köszönetet várjon el tőlünk. Légy előítéletektől mentes, drága Ágnes, és a két Chambers jószágát azzal ismerd el, hogy barátságosan elfogadod, és csak velük szemben mutatod ki háládat.

Amalie barátságosan és szeretettel mondta ezeket a szavakat, majd részletesen elmondott Ágnessel mindent a lakásról, amelybe rövidesen be kellene költözniük.

Már néhány napon belül bejelentkezett Amalienál és Ágnesnél az egyik kurátor, és felkérte őket arra, hogy készüljenek fel a kiköltözésre. Egyúttal közölte a Walcott féle hagyaték kezelésével megbízottak nevében, hogy a hagyatékból bármely mozgatható tárgyat magukkal vihetik, amit szeretnének megtartani, és csak

annyit kért, hogy erről alkalomadtán készítsenek egy jegyzéket. Amalie a legszívélyesebb módon megköszönte az embernek ezt a jószágot, és úgy nyilatkozott, hogy csak szerény mértékben fognak élni ezzel a lehetőséggel.

Chambers kereskedő munkásai már másnap reggel nekiláttak a költöztetésnek, amelynek során madam Chambers folyamatosan jelen volt, és a harmadik napon Amalie Ágnessel együtt beköltözött az új lakásba. Bár fájdalmas érzésekkel hagyták el korábbi tulajdonukat, ámde ahhoz olyan borzalmas emlékek fűződtek, hogy az új helyiségekben úgy tűnt számukra, mintha egy nehéz, nyomasztó terhet hagytak volna maguk mögött, és mintha itt szabadabban lélegezhetnének fel. A szobák kisebbek voltak, mint Walcott házában, de lakályosabbak, barátságosabbak és csinosabbak. Amalie éppúgy, mint Ágnes is úgy vélekedtek, hogy itt mintha közelebb kerültek volna egymáshoz, és sokkal kedélyesebben és bizalmasabban közlekedhetnek. Bizonyos mértékig nyugalom és gondjaik mérséklődésének érzete lett úrrá rajtuk, miután beköltöztek új lakásukba, amiben már hosszabb idő óta nem volt részük, és növekedett biztonságérzetük is, amiről azonban nem adtak számot.

Madam Chambers naplementekor még egyszer átnézett a két hölgyhöz érdeklődni, hogy jól érzik-e itt magukat, és megkérdezni, van-e még valami kívánságuk. Amalie az ablaknál ült a lemenő Nap fényében, és mély, hálás szavakkal üdvözölte az asszonyt, őrangyaluknak nevezte őt, akit az ég küldött számukra, és mindent megtett, hogy kellőképp kifejezze köszönetüket és boldogságukat. Madam Chambers azonban csak néhány percig tartózkodott náluk. Teljesítette a megbízatását, meggyőződött róla, hogy mindkét hölgy meg van elégedve, majd a parkba igyekezett, ahol Aringthur várt rá, várva a hírt, amit az asszony hoz neki.

Ágnes odaült nénikéje mellé az ablakhoz, és vele együtt nézte az esti égbolt izzását, amely ott tükröződött előttük a tengeren. Minden csendes és nyugodt volt körülöttük, a tenger zúgása békés akkordokkal hullámoztatta körül őket, és az est sötétje már kezdett ráborulni a tájra, amikor Ágnes egy női alakot látott belépni a

rácsos kapun át a kertbe. Szapora léptekkel közeledett a ház felé, és ekkor Ágnes hirtelen felugrott székéről, és ezeket a szavakat kiáltva kisietett a szobából: – Harriet, ott jön Harriet! A következő pillanatban már repült is felfelé a lépcsőn a komorna, és fiatal úrnője lábai elé vetve magát így kiáltott:

– Itt vagyok, úrnőm, itt van az ön Harrietje, az ön hűséges Harrietje!

Közben megcsókolta Ágnes kezeit, és könnyeivel nedvesítette meg azt.

– Honnan jöttél, drága Harriet? – kérdezte Ágnes meglepetten és mély megindultsággal, miközben felemelte őt magához.

– Londonból, úrnőm. Ott tudtam meg, hogy szerencsétlenség történt önöknél, és ezért Harrietjének önhöz kellett sietnie, hogy könnyítsen szomorú sorsán. Ha képes leszek rá, örömmel fogja fogadni munkám, szeretetem és hűséges odaadásom?

– Ezer és ezer örömmel, jóságos leány! Gyere, lépj beljebb, hogy nénikém is üdvözlhessen – válaszolta Ágnes, és bevezette Harrietet a szobába.

Amalie is őszinte érzelmekkel hatódott meg a lány áldozatkész részvéte és hűsége miatt, ő is kifejezte visszatérése feletti örömét, és ünnepélyesen kijelentette, hogy nem ő volt Harriet gyors elköszönésének és távozásának okozója. Miután túljutottak az első meglepetés és a viszontlátás viharos örömén, és Harriet helyet foglalt Ágnes mellett, ő bánatosan így szólt:

– De, jóságos Harriet, mi most igen szegények vagyunk, és nem tarthatunk magunk mellett egy komornát.

– Éppen azért jöttem, hogy dolgozzak önökért, és valamenynyit keressek a javukra. Amint önök is tudják, nem vagyok ügyetlen ruhák varrásában és tisztításában, valamint művirágok készítésében. Tudok mosni és vasalni, de mindenekelőtt, bármiféle munkában feltalálom magam. Látni fogják, elegendő tenni-valóm lesz itt, és bár gazdagsághoz nem tudom hozzásegíteni önöket, mégis azt remélem, hogy Isten segítségével könnyíteni

tudok gondjaikon. Mindenesetre megspórolhatják egy szolgálólány költségeit, és ahol két embernek van mit ennie, ott egy harmadiknak is jut valami, pláne, ha egy olyan apró teremtről van szó, mint amilyen az önök Harrietje.

Ezekkel a szavakkal a lány ismét megragadta Ágnes kezét, és bensőséges érzelmekkel ajkaihoz emelte.

– Igen jóságos vagy, és derék, Harriet, de hogyan fogadhatnánk el téled ekkora áldozatot? Neked is be kell látnod, hogy ez nem megy – válaszolta Ágnes mély megindultsággal.

– Nem jelent ez semmiféle áldozatot részemről, úrnőm, nagy örömet, határtalan boldogságot jelent számomra, és nagyon boldogtalanná tenne, ha el akarnának taszítani maguktól. Nem, nem, hiszen ezt nem is fogják megtenni, ennél sokkal jobban szeretnék Harrietjüket.

Ágnes elragadtatva a lány áldozatkész lemondásától és szeretetétől, átkarolta őt, és megcsókolta.

Harriet Ágnes számtalan képzelődése ellenére ott maradt a hölgyekkel, és magára vállalt minden házimunkát. A szolgálólányt célszerű lett volna elbocsátani, madam Chambers azonban ragaszkodott hozzá, hogy saját költségére maradjon náluk, mert egyfelől a munka szokatlan és nehéz Harriet számára, másfelől erőit és képességeit sokkal jobban és eredményesebben tudja úrnői javára fordítani. Az asszony ragaszkodott ehhez, bármi kifogása is volt ezzel szemben Amalienek, és végül arra kérte, kívánsága engedélyezését tekintsek hálája jelének. Így aztán a szolgálólány is a házban maradt.

Ágnes szép lovát, Aringthur ajándékát szintén átköltöztették, és ott álldogált tiszta istállójában nem messze a háztól. Ágnes azonban nem látogatta meg, még kevésbé ült fel a hátára, és csak esténként, amikor a háziszolga lovagolt rajta, hogy megadja neki a szükséges mozgást, vetett fájdalmas pillantást az ablakon át a nemes állatra.

A pénzt, amit az egyik kurátor fizetett ki számukra havonta, ugyanaz az ember változatlanul meghozta Amalienek azzal a megjegyzéssel, hogy az összeg kifizetése változatlanul fenn fog maradni mindaddig, míg Walcott ügyleit végérvényesen le nem zárják.

A két hölgy hangulata napról napra egyre inkább megnyugodott, létfenntartásuk gondjai háttérbe szorultak, hiszen mindenük megvolt, amit kívánhattak maguknak, az elmaradt társadalmi életet pedig nem hiányolták. A környék emberei között, akik korábban gyakran látogatták házukat, és barátságukkal halmozták el őket, már nem voltak barátok, mert közülük már senki sem jelentkezett Amalienél és Ágnesnél, mióta a szerencsétlenség történt velük. A magány jót tett nekik, amióta csökkentek gondjaik, és Harriet mindig vidám hangulata száműzte a múlttal kapcsolatos borús emlékeket. Ágnes csak Amalie jólétéért, nyugalmaért és megelégedettségéért és Edward emlékéért élt. Levelének kézhezvételét követően azonnal írt New-Yorkba poste restante Sam Patch nevére címezve, mindent megírt neki, ami elválásuk óta történt vele, vázolta neki helyzetét, és felvetette, nem volna-e jobb, ha visszatérne hazájába, hogy itt keresse meg a kenyerét. Pontosabban utalt rá, hogy nem hagyhatja magára nénikéjét, és annak ellenére, hogy vágyódik Edward után, naponta fohászkodik az éghez, hogy Amaliét még nagyon, nagyon sokáig tartsa életben. Az egész levél ugyanarról a mély, Edward iránti szerelemről tanúskodott, ami Ágnes szívét azokban a boldog napokban mozgatta. Hogyan láthatná őt, hogyan beszélhetne vele szemtől szembe, szívével az ő szívében, hogy érezhesse a szerelem közvetlen boldogságát. A távolság, az elválásuk óta eltelt idő tovább fokozta a vágyat Ágnes szívében, és csak a szeretetteljes vonzódás és Amalie iránti hálás lemondás tartotta őt vissza itt, mint egy horgony a hajót, amelyet dagadó vitorlái kiűznének az óceánra. Nem telt el egyetlen nap sem úgy, hogy ne írt volna szerelmének, hogy gondolatban ne képzelte volna magát mellette, és gondolatait ne vetette volna papírra, és gyakran még késő éjszaka is a tenger tompa morajlása mellett ott ült íróasztala mellett, és írta Edwardnak, hogy mennyire szentül, töretlenül és hűségesen sze-

reti. Aringthurról nem tett említést leveleiben, úgy gondolta, igazságtalanság lenne Edwarddal szemben nevének említése, mintha kedvesének fájdalmat okozna, ha megemlítené őt. És mindennek ellenére Ágnes gondolatban mégis képtelen volt szabadulni Aringthurtól, mindig felbukkant lelki szemei előtt, úgy, amilyen még akkor volt, mielőtt megpróbálta gazdagságával elszakítani őt Edwardjától. Milyen nagyra értékelte őt annak idején, milyen közel állt szívéhez, és mennyire tisztelné még most is, ha felmentést találhatna számára azért, mert gazdagságával és befolyásával szegény Edwardot örökre meg akarta fosztani élete boldogságától. Még mindig képtelen volt leküzdeni ellenszenvét, mert határozottan úgy érezte, hogy Aringthur állhat madam Chambers túlzott nagylelkűségének és barátságának háttérében. Képtelen volt elfojtani ellenszenvét, és visszautasítani a jócselekedeteket, mert akkor mindezt Amalietől is megvonta volna.

Egyik este már jó későre járt, amikor Ágnes arra gondolt, hogy otthagyja íróasztalát. A tükör alatti óra fémcs hangja, amely már éjfél mutatott, mégis arra emlékeztette, hogy ideje lenne nyugovóra térni. Félretette mappáját, és odalépett az erkélyre nyíló üvegezett ajtóhoz, hogy a tenger felett még egy pillantást vessen nyugat felé, a Nap járásának irányába, melynek magával kellene vinnie üdvözlését szíve szerelmének.

A felhők sebesen sodródtak tova az égbolton, és csak ritkán adtak néhány pillanatnyi időt a Holdnak, hogy áttekintsen a sötét-ségen, mely szétterült a szárazföld és a tenger felett. Ágnes tekintete alig suhint végig a hullámokon, amikor egy sötét alakra tévedt, aki vele szemben a tengerparton állt. Egy férfi volt, kabátjába burkolódzva, magas termetű, nemes alkat. Aringthur volt az! Ágnes elfojtott kiáltással hőkölt vissza a szobába, és becsukta az üvegezett ajtót, de az ablakon át még egyszer lenézett a partra. Aringthur ott állt mozdulatlanul, mint egy kőszobor, és felé tekintett. Ágnes gyorsan eloltotta a gyertyát, és a Hold derengő fényében osont fekhelyéhez. Aringthur kabátjába burkolódzva még mindig ott állt lelki szemei előtt, amikor álmra hajtotta fejét.

Edward Corblair Willis özvegy letartóztatását követően, másnap reggel visszanyerte szabadságát, és Armand, aki elhozta őt a börtönből, elkísérte az Astor házba, ahol laknia kellene, míg nem talál egy másik, neki megfelelő panziót. Ez napokon belül meg is történt, és Edward néhány korábbi lakótársával együtt, akik között ott volt Mary Burton is, átköltözött egy idős házaspár, név szerint Springfieldék házába, ahol valamennyien otthonosan érezték magukat.

Springfield úr jól megtermett ember, korábban gazdag kereskedő volt, egykor tengerjáró hajók tulajdonosa, és üzleti ügyeket bonyolított az egész világban, de egy szerencsétlen ügylet folytán elveszítette egész vagyonát, és barátai rendezték be számára ezt a panziót, hogy új egzisztenciát próbáljon teremteni magának. Ő és felesége barátságos, nagyon tisztességes emberek voltak, és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy vendégeik megelégedettek lehessenek velük, és kellemessé tegyék tartózkodásukat a házukban.

Edward nem tudta rögtön megkezdeni munkáját vidéken, mert jelen kellett lennie a Willis özvegygel szembeni bírósági eljáráson. Új lakásában rögtön az első estét arra használta fel, hogy részletesen beszámoljon az eseményekről Ágnesnek, és végül arra kérte, hogy leveleit mindig poste restante címmel New-Yorkba küldje, mert abban reménykedik, hogy az elkövetkezendő időben folyamatosan vidéken fog dolgozni, ahová majd maga után küldeti a postáról a leveleket. Levelét már másnap reggel feladta.

A Willis özvegygel szemben lefolytatott tárgyalás egész New-Yorkot izgalomban tartotta, a bíróság épülete a tárgyalási napokon zsúfolásig megtelt a hallgatósággal, mindenki látni akarta a szép, veszélyes asszonyt, és Edward, a hölgy szerelmének és gyűlöletének tárgya érdekes személyiséggé vált. Hamarosan hatalmas párt jött létre a vádlott javára, nagy összegeket és számos befolyást mozgattak meg, hogy felmentessék, de ennek ellenére Willis özvegyet életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték.

Belmor eltűnt, és a rendőrség minden igyekezete ellenére, hogy elkapják, semmilyen nyomot nem találtak utána.

Az ítélelhirdetés napjának reggelén Edward Armanddal együtt elhagyta a bíróság épületét, hogy ebéd előtt még tegyenek egy sétát. Amint a következő utcasarokra értek, ember nagyságú plakátot láttak kiszégezve, amelyen értesítették a publikumot, hogy megérkeztek az indiánok a bölényekkel, hogy rövidesen megtartásák a nagy bölényvadászat előadást.

– Ez igen érdekes, mi lenne, ha rögvest kiutaznánk, és megtekintenénk a vadembereket és vadállatokat? Még van elég időnk rá – mondta Edward Armandnak, aki örömmel beleegyezett, és néhány percen belül már kocsiban is ültek, úton a versenypálya felé, ahol évente lóversenyeket szoktak rendezni. Fél óra elteltével el is érték úti céljukat, és látták, hogy ott már minden előkészületet megtettek a nagy előadásra. Az egy mérföld kerületű versenypályát körülkerítették. A kerítés földbe eresztett oszlopokból, és azokra rögzített vízszintes gerendákból állt. Közvetlenül a kerítés mellett magas palánkkal körülkerített kis terület volt, ahol a bölényeket tartották bezárva.

Amint Edward és Armand odaléptek a palánkhoz, és benéztek a réseken, melyek a földbe ástott, függőlegesen egymás mellett álló fatörzsek között voltak, megpillantották a bölényeket, az őskori világ eme hatalmas túlélőit, amint csoportokba verődve mozdulatlanul álltak, vagy a füben heverésztek. Körülbelül negyvenen voltak, többségükben hím bölények. Kinézetükben volt valami vadság, valami rettenetes. Hatalmas fejeiket bozontos szőr fedte, apró, villogó szemeik vadul tekintettek ki bozontos homlokaikból, álkapcsaikkal hosszú szakáll lógott le térdeikig, miközben egész elülső részük púpjaikkal együtt kolosszális vállukig hullámos sörénnyel volt fedve. Úgy tűnt, hogy súlyuk három-négyszerese lehet egy közönséges bikaénak. Néhányan közülük belevetették magukat abba a kis pocsolyába, mely börtönükön át csörgedezett, és kéjes sóhajokkal és morgásokkal hemperegtek a mélyedésben, amit a talajba túrtak. Miután a két fiatalember már elég ideig nézegette a vadon eme lakóit, utánanézték azoknak az idegeneknek,

akik a távoli nyugatról ide terelték ezeket az állatokat. A közeli erdőben felszálló füst jelezte nekik az irányt, ahol fellelhetőek voltak, és az erdei patakot követve elérkeztek a sziú-indiánok táborához. Nyolc rézszínű, szép fiatalember heverészett nagy, puha bölénybőrökön a tűz körül, és kicsi, kőből faragott fejű, nád-szál szívókájú pipáikat szívták. Meztelenek voltak, mindössze egy rövid, rojtos bőrszoknyát viseltek csípőjük, gyöngyfüzért a nyakuk körül, és fémgyűrűket füleikben és karjaikon. Mellettük voltak nyilakkal töltött tegezeik és íjaik, valamint puskájuk és golyótáskájuk. Nyergeik és lószerszámaik a közeli fákra voltak fel-függesztve. Nagy, cukorsüveg formájú, bölénybőr sátruk oldalvást egy tölgyfa alatt állt, és egy tucat ló, valamint néhány öszvér egy erdei tisztáson legelt. Az indiánok között egy fehér ember is ült a tűz mellett, aki külső megjelenését tekintve szintén a vadon egy lakójáról árulkodott. A testét fedő bőrruházaton látható régi vérnyomok különböző évjáratúnak látszottak, övében lévő hosszú késének vasalt markolata többszöri rozsdásodás nyomait mutatta, úgy tűnt, már hosszú évek óta kísérője a zord időket megélt férfinak. Ifjú korát már régen maga mögött hagyta, hosszúra nőtt hajában, valamint ápolatlan szakállában már jelentkezett idősödő korának szürke színe, arcának és kezeinek időmarta, barna színe hosszú éveken át a szabadban eltöltött időről árulkodott. Magas termetű, sovány, de izmos testalkatú, fekete szemű, markáns arcú férfi volt.

Amint Edward és Armand a táborhelyhez közeledtek, a bőrruhás férfi felállt, és eléjük ment.

– Nem a kíváncsiság, hanem a távoli nyugat minden részlete iránti igazi érdeklődés vezetett ide bennünket – mondta Armand meghajolva az idegen felé.

– Üdvözlöm önöket – válaszolta, inas kezével kezét nyújtva nekik, és kérte, foglaljanak helyet bivalybőrén a tűz mellett.

– A nevem Sturton, és az önöké? – folytatta vendégei felé fordulva, miközben helyet foglaltak. Miután ők is bemutatkoztak, Sturton közölte velük, hogy ő az a hódvadász, aki rábeszélte az

indiánokat, hogy ide jöjjenek a bölénycsordával, és itt fényes üzletre számíthatnak. Elmondta, hogy az előadás után a part mentén Philadelphiába, Baltimore-ba Waschingtonba indulnak vadászatra. Ez utóbbi helyen az indiánok tisztelgő látogatást szeretnének tenni az elnöknel, aki egy indiánügynök, Riply őrnagy közvetítésével hívta meg őket magához. A sziúk törzsfőnökének legfőbb indoka ez volt, hogy megadja az engedélyt a fehér emberek közé utazásra, mert arra számított, hogy komoly ajándékokat hoznak majd neki a nemzet atyjától, ahogyan az indiánok az elnököt nevezték.

– Hogyan voltak képesek, ezeket a féktelen, vad állatokat ideterelni? – kérdezte Armand a beszélgetés során.

– A bölényeket az indiánok fiatal borjakként ejtették foglyul, és számtalan lovuk, öszvérük között nőttek fel, akik szakadatlan vadászataik során állandóan kísérik őket. Hozzászoktak a vezérkancához, aki a lovakat vezeti, és úgy követik őt, mint a borjak az anyjukat. El sem lehetne üzni őket a közeléből. Nem látták a kancát közöttük a karámban? Amikor majd meg akarjuk kezdeni a vadászatot, röviddel előtte, kivesszük őt a bölények közül, és mondhatom önöknek, ha ezt követően kiengedjük őket, elég vadak lesznek, ugyanolyan vadak, mint minden más bölény a nagy nyugati préken. Biztosíthatom önöket, meglehetősen vad vadászatra számíthatnak – válaszolta a vadász kezével lendületesen hadonászva a levegőben.

– És a vadászat hogyan fog lezajlani? – kérdezte Edward élénken.

– A bölényeket beeresztjük a versenypályára, az indiánok lovakon követik, és egy ideig körbehajszolják őket, míg fel nem dühödnek, majd egy vagy két darabot nyíllal lelőnek, a többieket pedig lasszóval elkapják és megkötözik. Végül az öreg vezérkancát bevisszük a versenypályára, majd segítségével a bölényeket könnyedén visszatereljük a karámba. Ez a terv, és remélem, hogy a nézők legnagyobb meglepődésére végre is tudjuk majd hajtani – válaszolta Sturton.

– A versenypálya körüli kerítés kicsit könnyűnek tűnik nekem ezekhez a kolosszális állatokhoz – jegyezte meg Armand.

– Ez nem jelent semmit, az indiánok igyekezni fognak a bölényeket mindig meglehetősen távol tartani a kerítéstől, ha valamelyik pedig nekibátorodna, hogy a kerítésnek rohanjon, akkor azt lasszóval el fogják kapni. A bölények egyébként is vissza fognak riadni annyi embertől – válaszolta a vadász.

– Ki gondoskodott önöknek az itteni előkészületekről? – kérdezte Armand.

– Az indiánügynök, Riply őrnagy. Előttünk érkezett ide, a munkával meghatalmazottakat bízott meg, akik mindenről gondoskodtak a számunkra, így nem maradt más hátra, mint végrehajtani a vadászatot. Ő az előkészületek után tovább ment Philadelphiába, ahol pillanatnyilag a fogadásunkat készíti elő. A vállalkozásból ő is részesedik. Én a magam részéről nem hagyhatom magukra a sziúkat, mert magukon kívül lennének, ha nem lennék velük. Ezeknél a szavaknál Sturton végignézett a csendesen heverésző indiánokon, barátságosan biccentett feléjük, majd az ő nyelvükön így szólt hozzájuk:

– Éppen azt említettem a fehér embereknek, hogy csak a halál választhat el tőletek, de még akkor is hozzátok fogok tartozni, és magatokkal vinnétek, hogy csontjaimat apáitoké mellé helyezze-tek.

– Mintha napfény suhant volna végig a vadak komoly ábrázatán, valamennyien barátságosan csillogó tekintettel bólintottak a vadász felé, és barátságukat azzal fejezték ki, hogy kezeiket karjaik keresztezésével vállaikra tették.

– Már régen él az indiánok között, Sturton úr? – kérdezte Edward.

– Több, mint harminc éve, rövidebb megszakításokkal – válaszolta a vadász.

– Akkor csodálkozok rajta, hogy még nem hagyott fel ezzel a nyugtalan étellel. Azt állítják, hogy egy hódvadász, ha szerencséje van, néhány év alatt meggazdagodhat – folytatta Edward.

– Ez így is van. Már háromszor voltam jómódú ember. Első alkalommal tízezer dollárért St. Louisban eladtam a prémeimet, melyeket három év alatt zsákmányoltam. A pénzemet rábízтам az egyik legjobb kereskedőházra St. Louisban, majd a korábbinál jobb felszereléssel visszavonultam a vadonba, hogy megkeressem a következő tízezer dollárt. Ez meg is történt. Három évvel később ekkora értékű prémeket rejtettem el a nyugati hegyekben, és visszalovagoltam St. Louisba, hogy embereket és öszvéreket fogadjak fel, akiknek segíteniük kellett volna, hogy vagyonomat a városba vigyék. Mire odaértem, az üzletház, melyre a pénzemet bízтам, csődbe ment, és egyetlen dollárt sem kaptam vissza. Ekkor tíz kísérvél visszatértem a vadonba, hogy elhozzam a prémeimet, amiket azonban nem találtam meg. Valószínűleg más vadászok lopták el.

– Harmadik alkalommal rendíthetetlen akarattal és vasökölrel hasonló összegre tettem szert. Ezúttal ügyesebb akartam lenni, St. Louisban bankjegyekkel kifizettettem magam, a pénzt pedig magammal vittem a vadonba. Viaszosvászonba és bőrbe csomagolva tartottam pisztolytáskámban magam előtt, éjszaka pedig a fejem alá tettem. Egy szép napon feketeláb-indiánok támadtak meg. Túl sokan voltak, így menekülnöm kellett. Egészen a Platte folyóig üldöztek. Pisztolytáskám gyorsan a fejem fölé emeltem, hogy a bankjegyek nehoгy vizesek legyenek, és a gebémel beugrattam a folyóba. Az állat egészen jól úszott, a folyó közepén azonban egy uszadékfa került alá. Át akarta magát küzdeni rajta, de velem együtt felborult, a kincsem pedig odalett. A legrosszabb azonban az volt, hogy vele együtt a puskám is. Mi ketten, én és a lovam átértünk a túlsó partra, és megmenekültünk az indiánoktól. Fegyvertelenül visszakeveredtem St. Louisba, útközben abból éltem, amit csapdámmal fogtam, és a városban új felszerelést kellett kölcsönkérnem. Látja, fiatal barátom, ezt nevezik szerencsének, közben némi szerencsétlenséggel megtoldva.

A vadász itt elhallgatott, késének rozsdás markolatát vakargatta, és némi szünet után folytatta:

– A harmadik tanulság bölccsé tett engem, és arra emlékeztetett, hogy mindazzal a pénzzel az úgynevezett civilizált világban sohasem vásárolhattam volna meg magamnak azt a boldogságot, amit a vadon kínál az embernek. Soha többé nem kínlódtam, soha többé nem aggódtam, nem bántódtam veszteségek miatt, gondokat soha többé nem ismertem, és nem is akarok megismerni. Ez a két társam sohasem hagy el és nem is okoz csalódást!

Ezeknél a szavaknál Sturton megveregette a puskáját és késének markolatát.

– Tehát a pénzt meg lehet keresni, aztán már csak arról van szó, hogy meg tudja-e tartani? – kérdezte Edward az erdőlakótól.

– Igen, persze, csak megtartani nehéz. Amikor az ember úgy gondolja, hogy már minden rendben van, akkor a sors keresztezi az útját, és hirtelen minden odavan – válaszolta Sturton nevetve.

– Vissza fog térni az indiánokkal a vadonba? – kérdezte Edward.

– Élve, vagy halva, de mindenképpen! Ahol a kabát határozza meg az ember értékét, ahol görbe hát és hazugság egyengetik az élet útját, ahol néhány dollár többé-kevésbé ellenséggé teszi a barátokat, ahol bíróságok vannak, de minden gaztetthez száz tanút lehet megvásárolni, ott még eltemetve sem akarok lenni! – válaszolta a vadász, villogó tekintettel, majd kényelmesen a könyökére támaszkodott.

– Azonban mégiscsak nehézségekkel és nélkülözésekkel teli élet ez, egy fehér ember számára pedig nem teszi lehetővé a házasság boldogságát – mondta Edward, inkább érdeklődve.

– Nehézségek, nélkülözések? Hasonlítsa össze a civilizáció nehézségeit és nélkülözéseit viszonyítva ahhoz, amit a vadon nyújthat szükségletei kielégítéséhez, ha az ember megbarátkozik a természetben folytatott élettel, és azt hiszem, hogy utóbbi rendelkezik túlnyomó előnyökkel. És az indiánoknak ne lenne házassá-

guk? Persze egy sápadt, elkényeztetett asszony hosszasan tiltakozna hinni abban a lehetőségben, hogy az ezernyi természetellenes és számtalan, már az anyatejjel együtt beszívott kedvtelés és szokás nélkül tovább tudna élni, és mégis mennyire boldognak láttam ilyen hölgyeket, miután a természet karjaiba zárta őket! Ne gondolja, hogy szellemi korlátozottság, nemes, természetes képességek hiánya az, ami az indiánokat távol tartja attól, hogy átvessék a fehérek szokásait. Nem így van, egészen helyesen hasonlítják össze a civilizáció örömeit azzal, amit ők, az úgynevezett vadak élvezhetnek. Milyen előnyre tehetnének szert azzal, ha úgy, mint a fehérek, akik életük végéig szüntelenül egy fantomra, az aranyra vadásznak, hogy azzal szükségleteiket elégítsék ki, amit előbb meg kell szerezniük, miközben azon vadászat, azon mánia során, hogy meggazdagodjanak, nem marad idejük arra, hogy örüljenek az életnek, és élvezzék azt, amit a természet nyújt az embernek. Milyen kevés fehér testvérünk éri el azt a célt, amire lélekszakadva, nyugtalanul, gondok félelmek és kétségbeesések között törekszik, és amikor végre minden életörömének feláldozásával, legjobb, legnemesebb érzésének, egészségének elvesztése árán eléri azt, akkor talán már nem késő, hogy örülhessen annak, amit megszerzett? Nem maga a szerzés érzése az, ami minden más örömet elfojt, kivéve az arany birtoklásának örömét? És azt magával viheti talán, és készíthet vele puhább ágyat örök álmához? Az indián gyermekkorától haláláig élvezi az életet, nincsenek gondjai, kielégítetlen kívánságai, természetellenes szokásai, amelyek szellemileg és testileg elnyomórítanak, és mindenféle élvezetre alkalmatlanná tennék, és megelégedetten, örömmel hagyja el ezt a világot, hogy a hön óhajtott égbe költözzön, ahol boldogsága a végtelenségig fokozódik, ahol mindazt, ami idelent boldogságot és örömet szerzett neki, még sokkal szebb, pompásabb formában fogja megtalálni. Nem félelemmel, csüggedve közeledik a halálhoz, mint mi fehérek, nem várnak rá pokoli kínok, örök sötétség, a nagyszellem örömmel fogadja őt az örök vadászmenőkön, és kárpótolni fogja mindazért a szenvedésért, amit a sápadtarcúak okoztak neki.

Sturton ekkor elhallgatott, és elmélázva nézett maga elé, a lo-
bogó lángba.

– Engedjen meg nekem, azonban egy kérdést, Sturton úr –
ragadta magához a szót Armand. – Mi hozta magát pillanatnyilag
erre a helyre? Talán nem a pénz az, amire vadászik?

Az erdőlakó mosolyogva nézett fel rá, és így szólt: – Ki tudna
fehéríteni egy szerecsent? Ki tudná szedni belőlem azt az anyate-
jet, amit megittam? Nem magáért az aranyért törtetek az arany
után, hanem csak azért, hogy a vadon örömeit fokozottabb mér-
tékben élvezhessem a civilizáció költségére. Egy jobb ló, jobb
csapdák és fegyverek örömet szereznének nekem, mert ezek az
öreg barátaim már egyre inkább elgyengülnek.

Sturton közben a puskájára mutatott, és mosolyogva még hoz-
záfüzte: – Nyugalmamat, elégedettségemet az sem fogja megtörni,
ha vállalkozásunk rosszul sikerül, és ugyanolyan szegényen fogok
visszatérni a paradicsomi világomba, mint ahogyan elhagytam.

Armand az órájára pillantott. Elérkezett az ideje, hogy vissza-
térjenek a városba. Ő és Edward megköszönték Sturtonnak a ba-
rátságos fogadtatást, végül engedélyt kértek, hogy látogatásukat
megismételjék, majd visszasiettek a kocsijukhoz.

XXII.

*A bölényvadászat. A bravo. A halálos áldozat. Utazási kedv. Rossz
üzlet. A felszerelés. Földmérés. A mexikói hölgy. A hadnagy. Lá-
togatás a vadaknál. Indiánok az elnöknél.*

Az indiánok és a bölények érkezése nagy feltűnést keltett
New-York lakói között, hiszen az a nagy érdeklődés, ami jellemző
az amerikaiakra hazájukkal kapcsolatban, az indiánok megjelené-
sével most részben eleven valósággá vált. A végtelen, szépséges
nyugat minden amerikai büszkesége, a gazdagság jelképe, amivel
382

olyan szívesen büszkélkedik, jóllehet ezer közül aligha akad egy, aki már saját maga is látta. Mint egy meseország, saját csodáival, titkaival és kincseivel, tanmeséivel és kalandjaival él a távoli nyugat mindenkiben, és az amerikaiak hazardírozó élete során az a bizonyos távoli ország, mint menekülési lehetőség lebeg szemeik előtt, szerencsétlen helyzet esetére. Az indiánok és bivalyok, a nyugat legfőbb képviselői most a maguk eleven valóságában voltak láthatóak, öregek és fiatalok özönlöttek ki napról napra, hogy kielégítsék kíváncsiságukat, és az idegenekben hazájuk távoli képviselőit üdvözöljék. Az újságok tudósításokat közöltek a vadon életét és fogásait bemutató, közeli, nagyszabású színjátékról, és valamennyien legjobb tudásuk szerint beszámoltak az előkészületekről és tudnivalókról.

Minél közelebb jött a bivalyvadászat napja, annál inkább fokozódott a feszültség, és amint végre beköszöntött a várva várt nap reggele, a felkelő Napnak már legelső sugarai a versenypálya felé igyekvő emberek sokaságára tekintett alá. Szemmel láthatóan egyre gyarapodó folyamként sokasodott a kifelé vonuló embertömeg, és nemsokára vágató lovasok, bérkocsik, konflisok és privát hintók igyekeztek áttörni a tömegben, miközben egymást is megpróbálták megelőzni. A közvetlenül a versenypálya mellett felépített tribünök nyomasztóan megteltek nézőkkel, a kerítés teljes, egy mérföldnyi hosszában fej-fej mellett állt tömött sorokban összezsúfolódva a tömeg, mögöttük pedig lovasok és mindenféle kocsik álltak. Az utóbbiak legtöbbje nyitott karosszéria volt, melyből a szebbik nem pompás öltözetekben villogott, és némely szép szempár arrafelé tekintett, amerről a vadon erőteljes fiait várták. Úgy tűnt, egész New-York kiürült, olyan beláthatatlanul nagy volt a várakozó embertömeg, a tekintetek türelmetlenül néztek a karám palánkja felé, mely elrejtette szemeik elől a távoli nyugat vad kolosszusait. A Nap forrón tűzött le a nézőtérre, a levegő azonban mozgásban volt, és időről időre meglobogtatta Amerika csillagokkal ékesített zászlóit, melyek magas oszlopokon emelkedtek a tömegek fölé.

Ekkor trombita hangja harsant fel, az erdő felől felkavargó porfelhő közeledett sebesen, és száguldva felbukkantak előtte az indiánok. A fellelkesült tömeg szétválva mennydörgő hurrá kiáltással fogadta őket, és a vad lovasok beszáguldtak közöttük a tágra nyitott kapun át a versenypályára, és ügetve értek a kör közepére. Mintha varázsigére történt volna, ugyanabban a pillanatban egyszerre megállították paripáikat, és úgy álltak egymás mellett, mintha kőszobrok lennének. A nézők mennydörgő hurrá kiáltása ismét megtöltötte a levegőt, és sokezernyi kalap és hamvas kendő hullámozott az ujjongó tömeg felett.

Mintha ló és lovas egyek volnának, úgy emelkedett a nyolc délceg vörös férfi karcsú, magas, meztelen alakja pompás paripáik fölé, és nagy, sötét szemeikkel jobbra-balra tekintettek sorsorraik felett az ujjongó tömeg felé. Rövid, rojtos bőrszoknyáik, mely körülfogta csípőiket, rikító, tarka festékekkel voltak díszítve, széles, fehér gyöngysor csillogott nyakuk körül és csüngött alá ki-domborodó mellükig, széles fémgyűrűk villogtak izmos felső karjaikon, és széles vállaikra aláhulló hajukból királysas tollak meredtek a magasba. Leopárdbőrből készült tegezék függtek erőteljes hátaikon, és gazdagon díszített íjakat tartottak egy tucat nyílvevő mellett baljukban. A paripák hosszú, hullámozó sörényébe tarka bőrszíjak és villogó színes tollak voltak befonva, a nyergeket pompás párdúc-, medve- és jaguárbőrök fedték, és negyven láb hosszúságú lasszók voltak feltekerve a fémveretes nyeregkapára.

A néptömeg tetszésnyilvánítása egyre tovább tombolt, mintha ki akarnák szabadítani a vadon négylábú lakóit fogságukból. Hirtelen megint felharsant a trombita hangja a nézők velőt rázó hurrá kiáltásával kísérvé, a karám kapuja megnyílt, és a bölények hatalmas, fekete alakja egyetlen tömeggé torlódva tört ki rajta.

Hurrá! – mennydörgött mindenfelől a vad szörnyek felé, és ismét felharsant a hurrá kiáltás úgy, hogy a levegő beleremegett, amikor az indiánok paripái magasra ágaskodtak, maguk fölé lendítve farkukat, és lovasaik a kirohanó bölények felé irányították őket. Az indiánok repülő vágtaival érték el a csordát, a rémült ál-

latok vadul összekavarogtak előttük, és bőgésük egyidejűleg hirdette rémületüket és feltámadó haragjukat.

A felkavargó por néhány pillanatra elrejtette a vadászokat és vadakat, miközben a szíúk visító, átható vadászüvöltése túlharsopta a nézők ujjongását. A bölények egyes csoportjai kitörték a porfelhőből, hogy vad menekülésbe kezdjenek, miközben az indiánok magasban lóbált lasszóval követték őket viharos sebességgel, és a föld megremegett a menekülők és üldözőik patái alatt. A bölények rövidesen minden irányban elérték a kerítést, majd a néptömeg kiáltozásától, meglepetett kalapjaitól és kendőitől visszariadva a kör közepe felé tartottak. A vadászat a lelkes nézők aggódó- és tetszésnyilvánító kiáltozása közben folytatódott, és a felheccelt állatok megint összeverődtek a térség közepén, amikor az egyik indián lasszóját valamelyikük mellső lába köré vetette, és a következő pillanatban földre rántotta vele. A földre zuhant kolosszus dühöngő üvöltése visszahívta menekülő társait, az egész bölénycsorda vad fújtatással ellenségükre rohant, és az indián, aki a nyergéhez rögzített lasszóval össze volt kötve a foglyul ejtett állattal, paripájával együtt eltűnt a hatalmas lábak alatt. Társai körülfogták az összezsúfolódott állatokat, és halálos nyilakat röpítettek a dühöngő szörnyetegek felé, hogy megmentsek bajtársaikat. Az állatok dühe azonban tovább fokozódott sérüléseik miatt, szarvaikkal maguk fölé vetették a ló belsősegeit és a lovast, majd hirtelen az egész csorda egyetlen tömegként a kerítés város felőli része felé kezdett rohanni. A tömeg jajveszékelve riadt vissza, egymást feltaszítva, egymáson átugrálva menekültek vad rohanással, hogy elmeneküljenek a feléjük száguldó dühöngő állatok elől. A menekülő állatok a nézők között keletkező nyílás felé vették az irányt, de még mielőtt elérték volna a kerítést, az indiánok behatoltak közéjük, és jobbra-balra nyilaikkal lövöldözve leterítették néhányat. Minden vad, fékeveszett menekülésben volt, lovasok és karosszériák kavarogva igyekeztek eltávolodni onnan minden irányba, a gyalogosok ezrei rohantak a távolba, és egy tucat bölény indiánok által üldözve, a kerítést eltiporva viharosan a város felé menekült. Időről időre egyik-másik összerogyott az indiánok nyíllövésére, miközben a többiek fehér tajtékkal és vérrel fedve

tovább rohantak, és közülük hárman elérték New-Yorkot. A réműlet és tumultus az utcákon határtalan volt a szörnyek megpillantásakor, a segélykiáltások messze megelőzték őket, de a járókelők még mielőtt rájöttek volna, hogy mi lehet a réműlt kiáltások oka, észrevették a feléjük rohanó bölényeket. Pisztolyokkal, revolverekkel és puskákkal lövöldöztek feléjük a járdákról és a házakból, és a golyók közülük kettővel hamarosan végeztek. A harmadik azonban, egy hatalmas, öreg bika úgy tűnt, dacolt sebeivel, és bosszút esküdött ellenségeivel, az emberekkel szemben. Az utca egyik oldaláról a másikra rohant a járdára, hol egy asszonyt, hol egy férfit, hol egy gyereket vetett szarvára és dobta dühöngve maga mögé, majd tovább rohant előre, hogy újabb támadást tegyen. Éppen megint egy menekülő embercsoport felé vetette magát, amikor az egyik házból elé ugrott egy férfi, és elállta útját. Jobbjában collnyi vastag vasrudat tartott, baljában pedig hosszú kés villant. A bölény alighogy észrevette ellenségét, máris lehorgasztott fejjel, dühödt fujtatással rárontott. A férfi úgy állt ott, mint egy kőszobor, míg az állat néhány lépésnyire meg nem közelítette. Ekkor villámsebesen oldalra ugrott, vasrúdját meglóbálta a levegőben, és olyan erővel csapott le a bölény fejére, hogy az összerogyott, és a járdáról legurult a kocsiútra. A következő pillanatban a férfi a kolosszuson ült, és késével szíven szúrta. Az utcán ekkor Belmor neve hangzott végig, és a Broadwayn szájról szájra terjedt tovább: – Belmor! – A férfi tényleg Belmor volt. Éppoly váratlanul azonban, ahogyan megjelent, ugyanolyan nyomtalanul és hirtelen el is tűnt, és ha az elpusztult kolosszus nem tanúskodott volna felbukkanásáról, az emberek nem hittek volna saját szemüknek. Mindenki az elpusztított állat köré gyülekezett, emberek ezrei zárták el az utcát, és egymást érték a Belmort, a Broadway oroszlánját éljenző hurrá kiáltások.

Az indiánok nem mertek behatolni a városba, a bölény üldözésével felhagytak az első házaknál, és visszavágtattak a versenypályához. Mindenki kitért előlük, mert részben ők voltak annak a borzalomnak az okai, ami magával ragadta a néptömeget. A romba döntött kerítésen át visszalovagoltak a térre, ahol bajtársuk bölény által szétronsolt holtteste feküdt. Ott leszálltak paripaik-

ról, felemelték társuk holttestét, és komoran, mély hallgatásban táborhelyükre vitték.

Sturton, aki ottmaradt, hogy ügyeljen a táborra, és az erdő széléről végignézte a vadászat szerencsétlen kimenetelét, mély meghatottsággal fogadta társait, és kezébe fogta a halott kezét, mintha utolsó istenhozzádót akart volna mondani neki. Hűséges barátja volt, és olykor forró, kemény pillanatokban tartottak ki egymás mellett.

– Ég veled, drága barátom, Zarko! – mondta a halottnak. Olykor te háritottad el felőlem azt a sorsot, ami most neked jutott. Miért is nem lehettem melletted? Utolsó pillanatodban minden biztonnyal rám gondoltál.

Aztán eleresztette a kezét. Az indiánok a holttestet bevitték az erdőbe, és bozóttal takarták be.

A színjátéknak vége volt, és szomorúan végződött. Emberek százai sebesültek vagy haltak meg, részben egymást taposták el, amikor ki akartak térni a megvadult állatok elől, másrészt a dühöngő bölények patáinak és szarvainak estek áldozatául. A képzelődés helyét a rideg valóság váltotta fel, a vadon románca iránti rajongás szertefoszlott, és az értelem hangja kezdett felülkerekedni a meggondolatlan, a nyilvánosság biztonságát veszélyeztető vállalkozás ellen. Az esti újságok hevesen kirohanásokkal ostromolták azokat, akik engedélyt adtak egy ilyen eszeveszett kalandra a békés civilizáció körében, végül nevén nevezték a szomorú játék merész hőseit, Belmort, számtalan emberélet megmentőjét, akinek az egész város hálával tartozik. Amikor a Nap lemenőben volt, a versenypálya elnéptelenedett, csak a közeli erdőben felszálló füstoszlop árulkodott róla, hogy még emberek tartózkodnak a közelben. A tűz azonban nem vidáman lobogó tábortűz volt, a füst faszénparázs felett emelkedett a magasba, melyet a reggel elhunyt sziú-indián bajtársai élesztgettek, és amely körül lekuporodva térdeltek, és illatos füveket szórtak rá, hogy eltávozott testvérük szellemének megtisztelő áldozatot hozzanak. A nagyszellemhez, istenükhöz imádkoztak, hogy barátsággal fogadja őt a

pompás, örök vadászmezőkön, és a legszebb lovakkal, a legszebb fegyverekkel és legszebb asszonyokkal örvendeztesse meg őt. Közben fohászkodó tekintetüket ismételten az aláhanyatló Napra emelték, mintha azzal bíznák meg, hogy adja át üdvözlétüket eltávozott barátjuknak. Amikor az est sötétje az erdőre ereszkedett, Sturtonnal együtt, aki szintén részt vett a szertartáson, visszatértek tábornökhöz, és szomorúan, leverten letelepedtek a körülötte leterített bivalybőreikre. A magasröptű, határtalan reménységek, amit a philadelphiai, baltimore-i és washingtoni vadászatok nyereségébe vetettek, romokban heverték, egyetlen bölény sem maradt életben, és bár még nem ismerték a mai szerencsétlen előadás bevételét, mégis nagyon tartottak tőle, hogy nem fog megfelelni korábbi várakozásaiknak, hiszen eredetileg az indiánügynök, aki erre a vállalkozásra rábírta őket, hatalmas bevételt helyezett kilátásba.

A ma reggeli bevételt a new-yorki ügynökségnek továbbította, akik mindeddig nem jelentek meg az indiánok előtt. Borús elmékedéseiket hirtelen kocsizörgés szakította meg, és rögtön ezt követően Edward Corblair és Armand lépett oda hozzájuk a tábornök mellé.

– Azért jöttünk, hogy sajnálatunkat fejezzük ki a vadászat szerencsétlen kimenetele miatt, és érdeklődni szeretnénk, hogy vannak a barátai, és ön – szólította meg Armand Sturton.

– Ez megint egy olyan jó kis hecc volt, amivel a sors néha meglepi az embert, és kezében tartja boldogulását – válaszolta a vadász, miközben mindkettőjüket meghívta, hogy foglaljanak vele helyet. – Látja, fel mertem volna tenni a puskámat egy fogadáson, hogy a vadászat pompásan és a nézők teljes meglepettségére fog sikerülni, hiszen gyakran ismételtük ezt a vadászatot ugyanezekkel az állatokkal a prérin, elkaptuk, megkötöztük, majd ismét szabadon engedték őket, majd vezérkancánk vezetésével visszatereltük őket táborhelyünkre, és rövidesen megint ugyanolyan gondtalanok és békések voltak, mint korábban. De pont a mai nap, mintha az ördög bújt volna beléjük, még sohasem láttam egészen vad bölényeket sem ilyen felbőszültnek és féktelennek,

mint amilyenek ezek a bestiák voltak. Úgy látszik, nem tetszett nekik a nagy nézősereg. Legyen bárhogyan is, a spekulációnk félresikerült, és drágán megfizettünk érte, mert egyik legderekabb barátunknak kellett megtérnie őseihez.

– És most mit fognak tenni, rögtön visszaindulnak nyugatra? – kérdezte Armand.

– Erre még nem tudok választ adni, be kell várnom Riply őrnagy hírét, aki Philadelphiában van – válaszolta Sturton.

– Meg lehet önt találni valahogy a vadonban, abban az esetben, ha az ember meg akarja ott látogatni?

– Ez minden bizonnyal nagy nehézségekkel járna – válaszolta Sturton. Évente közel kilenc hónapon át vadászon vagyok a sziúkkal, a hidegebb évszakban inkább délen, a nyár folyamán pedig fent északon. Korábban, amikor még a meggazdagodást hajszoltam, és saját magam csapdákkal hódokra vadásztam, akkor még meg tudtam adni valamerre egy folyószakaszt vagy hegyvonulatot, ahol feltehetően megtalálható voltam. Ennél a folyamatos vándoréletnél azonban igen nagy véletlen lenne, ha egyáltalán sikerülne. Az egyetlen lehetőség az lenne, ha felkeresnék a sziúk telepét a Szent Péter folyó mentén, és ott töltenék a téli hónapokat, mivel ott laknak barátaim rokonai, az öreg férfiak, asszonyok és gyerekek, akiket ebben az időszakban néhány hétre meg szoktak látogatni. Ilyenkor zsákmányolt faggyút, mézet, viaszt, prémekeket és szárított húst visznek nekik, és olyan holmikat is, amelyeket a kormány által fenntartott kereskedőházakban cseréltek be zsákmányaikért. A washingtoni kormányzat ugyanis az egész indián határvidék mentén létesített ilyen üzleteket, amelyek kifejezetten az indiánokkal kereskednek.

– És hogyan lehet rátalálni az indiánok telepére? – kérdezte Edward.

– Úgy, ha az ember korábban vadász volt a vadonban – válaszolta Sturton hangosan felnevetve. Önnek persze akadna némi nehézsége.

– Jómagam is vadász vagyok, már legfiatalabb éveim óta – jegyezte meg Edward némi éllel válaszában.

– Persze, persze, de azért vadász és vadász között elég nagy különbség is lehet. Ha a gabonatóblákon vadtyúk után kutat, és a környező erdőkben képes elejteni egy szalonkát, még mindig nem számít vadásznak a mi fogalmaink szerint. A vadonbeli vadásznak a sötétben is éreznie kell, merre van észak, a víz jelenlétét mérföldekről fel kell ismernie, képesnek kell lennie egyszerre előre és maga mögé látni, csak egy szemmel alhat, és bármely pillanatban elszámoltnak kell lennie a világgal. Akinek még tekintettel kell lennie valakire, és barátai vannak a civilizált világban, az jobb, ha távol marad a vadontól – válaszolta Sturton, mire Edward mélyen hallgatott.

– Ha azonban az embernek olyan szerencséje lenne, hogy a barátja lehet, és magával együtt vonulna a vadonba, akkor talán mégsem kellene a zsebében hordania a világ beleegyezését? – szólt közbe Armand, félig viccelve, félig komolyan, kérdően tekintve az erdőlakóra.

– Úgy gondolom, fiatalember, erre a szerencsére könnyen szert tehetne, ha őszinte cseréről lenne szó, szívvel lélekkel, kéz a kézben, ha a viccet komolyra fordítaná, és egyszer kipróbálná, milyen jó lenne egy olyan férfi barátsága, aki közel harminc éve távol él a rosszság és gonoszság melegházától. Azt hiszem, jó barátok lehetnénk – válaszolta Sturton felegyenesedve, és örömtől csillogó szemekkel válaszolt Armand tekintetére.

– Az én személyemben minden bizonnyal hűséges barátra találna – válaszolta komolyan.

– Akkor határozza el magát, és jöjjön velünk! Istenemre mondom, sértetlenül visszakísérem a határukig, ha közben úgy gondolná, belefáradt abba, hogy a csillagos eget látja maga felett a megszokott ágyfüggöny helyett – válaszolta Sturton barátságosan és kezet nyújtott Armandnak, aki megragadta azt, és így szólt:

– Komolyan meggondolom a dolgot. Néhány napig ugye még itt maradnak?

– Mindenesetre, hiszen meg kell várnom Riply válaszát.

Közben besötétedett, Edward és Armand elköszöntek Sturtontól azzal az ígérettel, hogy másnap este visszatérnek.

– Ha nem tartana itt vissza kilátásom egy tartós munkára, egy pillanatig sem gondolkodnék, hogy kivonuljak a vadonba az öreggel, és szerencsét próbáljak a hódvadászattal – mondta Edward, amikor már a kocsiban ültek a város felé haladva.

– Nekem sem sok hiányzik az elhatározáshoz, hogy elkísérem. Ilyen alkalom talán soha többé nem adódik az életben. Sturtont igen őszinte, nyílt szívű embernek tartom – válaszolta Armand.

– Sajnálom, hogy már holnap el kell utaznom, hogy ismét felvegyem a munkám vidéken. Mindenesetre írja meg nekem, mikor, és merre indul Sturton, és azt, hogy elhatározásra jutott-e – mondta Edward, aztán még arról a lehetőségről társalgott Armanddal, hogy néhány éven belül jómódú emberré válhatna a hódvadászattal.

Edward arra használta fel az estét, hogy az Ágnesnek szánt, már régen elkezdett levelet, melyhez naponta hozzáírt egy-egy oldalt, befejezze, és még vidéki útja előtt feladja. Részletesen beszámolt a szerencsétlen kimenetelű bölényvadászatról, és azt sem mulasztotta el, hogy megemlítse Belmont, a banditát, akit nyilvános dicsőítés a nap ünnepelt hőségé tette. Sturtonról csak kevés említést tett, nem részletezte a hódvadászatról tartott beszámolóját, nehogy Ágnes arra a gondolatra jusson, hogy neki is kedve támadna egy ilyen merész életre. Edward heves küzdelmet vívott saját magával, hogyan alakítsa legközelebbi jövőjét. Csak egyetlen cél lebegett szemei előtt, amiért bármit hajlandó lett volna megtenni, aminek eléréséért semmi fáradtságtól, semmi nehézségtől, semmi nélkülözéstől nem riadt volna vissza, amiért hajlandó volt bármilyen áldozatot meghozni, még akkor is, ha életét

kellett volna kockára tenni érte. Ez a cél pedig az volt, hogy olyan élethelyzetet teremtsen, ami feljogosítja arra, hogy Ágnest elhozza ide ebbe az országba, és feleségül vegye.

Már hónapok teltek el, és ehhez a célhoz csak kevéssé, vagy semennyire nem közeledett. Segítőkész barátját, akiben annyira reménykedett, Freemant, borzalmas módon ragadta magával a halál, és igyekezete nem volt elég arra, hogy szükséges kiadásait fedezze, és még ha adódott is volna lehetőség, hogy fokozza ténykedését, és földmérőként tartós elfoglaltságot találjon, ez mégsem nyújtott volna elegendő biztonságot amire szüksége volt ahhoz, hogy felelősséggel magára vállalja Ágnes sorsát. Hódvadászként néhány éven belül jómódú emberré válhatna, hiszen előtte már annyian szereztek ily módon mindenkitől független vagyont, akkor neki miért ne sikerülhetne? Persze kockára kéne tennie életét, de mit is jelent számára az élet Ágnes nélkül! De mi történne Ágnessel, ha vállalkozása közben szerencsétlenül járna, egyáltalán túlélné halálát, vagy Aringthur örökölné tőle a boldogságot? Ez a gondolat elviselhetetlen volt számára. A két szarvas jutott eszébe a skóciai szakadék mellett, és saját magát látta annak helyében, amelyik lezuhant a mélybe. Még egyszer meg akarta próbálni, hogy fáradhatatlan szorgalommal és körültekintéssel képes lenne a existenciáját megalapozni, és ha minden igyekezete ellenére ez mégsem fog sikerülni, akkor majd megragadja az utolsó, kétségbeesett lehetőséget, és hódvadász lesz. Ágnes volt a célja, minden gondolata, minden érzelme. Azt akarta, hogy az övé legyen, vagy belepusztuljon az érte vívott küzdelembe.

Másnap Edward a megbeszélés szerint Armanddal megint meglátogatta az indiánok táborát, elköszönt Sturtontól, és még azt mondta neki, ne csodálkozzon, ha előbb-utóbb meglátogatja a vadonban, és hódvadászként tanácsokat fog kérni tőle.

Sturton biztosította őt segítségéről, és mellé áll, amennyire képességei lehetővé teszik, és megígérte, hogy elvezeti őt a legjobb vadászterületekre.

Edward elutazott New-Yorkból, és Armand kezdeti futó, tréfás gondolata, hogy Sturtonnal meglátogatja a távoli nyugatot, napról napra egyre komolyabbá vált. Eltelt egy hét anélkül, hogy Sturton hírt kapott volna az indiánügynöktől. Bement a városba annak meghatalmazottjaihoz, és felvilágosítást kért a bivaly vadászattal kapcsolatos pénzbevételről. Az urak azonban elutasították azzal a megjegyzéssel, hogy ezzel kapcsolatban csak Riply őrnagy illetékes, és csak vele hajlandók elszámolni. Riply megbízásának megfelelően továbbra is ellátták Sturtont és vad barátait a korábbiakhoz hasonlóan a szükséges élelmiszerekkel, és egyébként nem törődtek velük.

Armand minden este meglátogatta Sturtont a táborban, és ezeket az alkalmakat arra használta, hogy kisebb ajándékokat vigyen neki. Egy nagyméretű, piros gyapjútakaró különösen megörvendeztette az öreg vadászt, és úgy nyilatkozott, hogy Armandnak vele kellene mennie, hogy meg szolgálhassa a számos, viszonzatlan szívességét. Egyik este, amint Armand az erdőlakóval együtt ült a tábortűznél, és életről meséltetett neki, levél érkezett Riply őrnagytól, aki sajnálatát fejezte ki a szerencsétlenül végződő vadászat miatt. Kijelentette, hogy a költségek levonása után csak nagyon kevés, vagy egyáltalán semmi haszon sem marad a bevételből, és kéri, hogy az indiánokkal a lehető leghamarabb bontsanak tábort, és utazzanak Washingtonba az elnökhöz, aki várja őket, hogy értékes ajándékokat adjon át nekik. Riply személyesen vár rájuk abban a városban, és elkíséri őket az elnökhöz. Bár Sturton számára nem volt kedvező hír, hogy állítólag semmit sem keresett, de nem is volt levert miatta. Azzal vigasztalódott, hogy a vállalkozás nem került nekik semmibe, és csupán az időt vesztgették. És ez az idő sem ért többet, mint bármely más idő az élete során, ami sajnos mindig veszendőbe ment. Az indiánok azonban igen elkedvetlenedtek, mert reményeikben csalódniuk kellett, és azt javasolták Sturtonnak, hogy azonnal térjenek vissza hazájukba. Ő azonban vitába szállt velük, szerinte egész törzsük számára felbecsülhetetlenül fontos volna, hogy személyesen megismerjék a nemzet atyját, ahogyan ők az elnököt nevezték, és minden biznnyal igen gazdag ajándékokat fognak kapni tőle. Maguk között

folytatott hosszas tanácskozás után végül beleegyeztek, hogy követik Sturtont Washingtonba.

– Én azonban nem hiszem, hogy a vadászat bevétele annyira jelentéktelen lett volna – jegyezte meg Armand. Legkevesebb ötvenezer néző volt jelen, és állítom, hogy csak nagyon kevesen voltak, akik nem fizettek. Ami pedig a költségeket illeti, azok nem lehettek annyira magasak, hiszen a kerítéshez szükséges fa semmibe sem került. Innen, ebből az erdőből termelték ki, és a tulajdonosaik örülhetnek, hogy költségek nélkül megszabadultak a fától. Ezen túlmenően New-Yorkban egyöntetű az a vélemény, hogy legkevesebb tizenöt-húszezer dollár volt a bevétel. Feltétlenül megbízhat az őrnagy becsületességében?

– Az a szokásom, hogy egy embert mindaddig becsületesnek tartok, míg ő maga meg nem győz róla, hogy gazember – válaszolta Sturton. Be kell vallanom, hogy Riply megbízottainak válasza meglepett, mivel bizonyára ő maga adta a szájukba, különben miért tartózkodnának attól, hogy közöljék velem a bevételeket és kiadásokat, hiszen amint ön is tudja, én jómagam éppúgy részese vagyok a vállalkozásnak, mint Riply? Ha azonban valóban becsapott minket, akkor jobban teszi, ha soha többé nem bukkan fel az indián területeken.

Sturton végül közölte, hogy holnapután indulni szándékozik Washingtonba, és Riply őrnagy egyik megbízottja el fogja kísérni őt és barátait, hogy útközben gondoskodjon róluk. Armand elhatározta, hogy csatlakozik hozzájuk, hogy csillapítsa a távoli országok iránti kíváncsiságát. A Washingtonig tartó hosszú, lóháton megtett utat azonban nem szándékozott velük együtt megtenni, hanem csak ott akart találkozni velük, és az addig tartó időt arra akarta kihasználni, hogy megtegye előkészületeit és összeállítsa felszerelését a vadonban eltöltendő hosszabb tartózkodásra.

Az indiánok elutazása előtti délután még egyszer kiment hozzájuk, és Sturtont megajándékozta egy új, kiváló és szép puskával, ami majdnem könnyekig meghatotta az öreg vadászt. Örömmel forgatta, a szívéhez szorította, mintha a kedvese volna, és amikor

végül egy nagy távolságra lévő fára tüzelt, és a golyó eltalálta a fára rögzített papírt, amire célzott, egészen magán kívül volt örömében, és úgy nyilatkozott, hogy most már teljesen kártalanítva van a vállalkozás rossz kimeneteléért.

– Ezzel az ajándékkal örök hálára kötelezett engem – mondta megindultan, miközben Armand kezét szorongatta. Erre bőven lesz elég alkalom, mivel olyan messzire vonulunk délre, hogy a tél nem fog elérni bennünket, és ott gyakran találkozhatunk majd ellenséges indiánokkal, és a puska többször is megszólalhat az ön érdekében, mielőtt értem nyitná ki a száját.

Hosszasan beszélgetett Armanddal az előttük álló, nyugat felé tartó útról, és számos hasznos tanácsot adott neki felszerelésével kapcsolatban. Végül megállapodtak abban, hogy Armandnak tizennégy nap múlva kellene Washingtonba érkeznie, majd a két új barát vidám viszontlátást kívánva elkészönt egymástól.

Miközben Armand szorgalmasan igyekezett fegyvert, muníciót, ruházatot és számos, a kényelmét és biztonságát szolgáló holmit beszerezni és összecsomagolni egy ilyen útra, Edward kora reggeltől késő estig erdőn és mezőn dolgozott láncával és egyéb eszközeivel, hogy a Hudson folyó mentén egy gazdag gyümölcsültetvényes számára földmérési munkákat végezzen.

Ennek az embernek hatalmas kiterjedésű kertjei voltak, ahol mindenféle gyümölcsöt termesztett a new-yorki piac részére. Áprilisban kezdte szállításait a városba finom földieperrel, amit rövidesen cseresznye, egres, ribizli, sárgabarack, őszibarack, körte, alma és szőlő követett, és ezekkel az utolsó őszibarack szállítmányig, november végéig, december elejéig látta el New-York piacait. Hat nagy vitorlás csónakkal rendelkezett, amelyek közül kettő naponta lehajózott a folyón a tizenöt mérföld távolságra lévő városba, kettő visszafelé tartott a farmra, miközben kettőt gyümölccsel rakodtak. New-Yorki forgalma évente tíz- tizenötezer dollárt tett ki. Jelentős kiterjedésű földjei voltak a hegyek felé, a folyó partján, melyek határai azonban nem voltak megfelelően megjelölve, mivel azonban az utóbbi időben több kisebb település

jött létre a közelében, alapos földméréssel ki akarta jelölni birtokainak határait, hogy elkerülje az esetleges határvitákat az új jövővényekkel. Ennek a munkának az elvégzésére fogadta fel Edwardot Freeman úr ajánlására, és a munka elvégzéséért néhány száz dollár javadalmazást kínált fel neki. Mindemellett Edward a farmer házában a legnagyobb vendégszeretetnek és barátságos ellátásnak örvendett, és a földméréshez szükséges munkaerőt is kapott a láncok cipeléséhez és határkövek elhelyezéséhez. Az estéket térképek készítésére használta, és gyakran éjszakába nyúlóan készítette rajzait, amikor a házban már mindenki régen nyugovóra tért. Nappal és éjjel minden igyekezete közben mindig csak egyetlen kép, édes, mennyei Ágnesének képe lebegett szemei előtt, és tette őt fáradhatatlanná. Nappal minden lánchúzáskor, éjjel minden tollvonáskor úgy érezte, hogy közelebb került hön vágyott boldogságához.

Washingtonban, az Egyesült Államok kormányának székhelyén élénk volt az élet. Összegyűlt a kongresszus, és a különböző államok képviselői naponta tartották üléseiket. A kormány minden részlegében fokozott tevékenység folyt. Az idegen országokba kirendelt követségek alkalmazottai visszatértek őszi utazásaikról, és házaikat ismét megnyitották politikai és társasági összejövetelekre. Fény és pompa bontakozott ki a vendéglátások, társasági összejövetelek és bálók alkalmával, pompás kocsik és öltözetek látszottak mindenfelé az utcákon, és a sétányokon a legelegánsabb, legdrágább ruhákat tették szemlére.

Az idegenek és az amerikaiak nyilvános megjelenéseik, valamint társasági összejöveteleik alkalmával igyekeztek egymáson túltenni, és ezen a téren mindenekelőtt a mexikói konzul volt a legfeltűnőbb. Ascialdonak hívták, körülbelül hatvan éves férfi volt, akit kormánya már hosszú idő óta bízott meg Braziliában, Angliában és Franciaországban fontos ügyletekkel. Mindössze néhány éve lépett szent házasságra, egy búbajos mexikói nőt vett feleségül. Karcsú, kecses és hajlékony, mint a dél pálmái, az ottani Nap tüze égett sötét szemeiben, finom sárgás bőrében és fő-

nyes, dús, fekete hajában, és jóllehet mindössze tizenkilenc nyár mosolygott rá, mégis elfogulatlan, biztos viselkedése minden szavában, minden elegáns mozdulatában arról tanúskodott, hogy már évek óta az előkelő világban él.

Az első emeleten volt a lakosztálya, míg férje a nagyobb kényelemre való tekintettel az alsó szintet választotta tartózkodási helyéül. A házastársak viszonya inkább barátinak volt mondható, csak étkezéskor és társaságban látták egymást. Madam Ascialdo saját személyzettel, elegáns kocsival rendelkezett, saját társasági köre volt, és csak olyankor jelent meg férjével, amikor a konzul feleségeként kellett reprezentálnia. Sokkal inkább kedvelte a kisebb köröket, elsősorban saját pompás lakosztályában, amit esténként rendszeresen megnyitott barátai előtt, és ahol összegyűlt körülötte az előkelő, fiatal férfivilág. Mintha varázsfonalakkal fűzte volna őket magához, egy pillantás, egy mosoly, egy szó égő ajkairól elegendő volt, hogy minden érzéki férfit maga köré vonzon, odabilincseljen, és elhitesse az érintettel, hogy ő az egyetlen kiválasztott. Mindennek ellenére nem kezelt mindenkit egyformán, ő is jobban érezte magát valamelyik, mint a többiek közelében. Ebben az időben különösen kellemes volt számára egy fiatal tengerésztiszt, név szerint Morkett hadnagy társasága, és nem volt nehéz neki anélkül, hogy a többiek észrevették volna, a férfi tudomására hozni, hogy társaságát előnyben részesíti a többiekhez képest. Amikor több fiatalember kísérette a sétányon, mindig kitalált valamit, hogy Morkett kerüljön mellé, olykor a napernyőjét, legyezőjét vitette vele, és mindig alkalmat teremtett rá, hogy vele társalogjon, és tekintete lopva találkozzon a férfiével. Ha este szobáiban nem is mellette ült, mindig vele szemben kellett helyet foglalnia, és amikor az asszony szép ujjacskái végigfutottak a mandolinon és annak felhangzó akkordjait ezüstösen csilingelő, csodálatosan kedves hangja kísérte, nagy, sötét szemeinek tekintetével a hadnagyra nézett, olykor izzó szenvedélyes, majd sóvárogva követelő pillantással.

Morkett már egyetlen olyan gondolatra sem volt képes, melyben nem az elbűvölő asszony állt lelki szemei előtt, és bár az Ale-

xandriánál horgonyzó Atalanta fregatt a parancsnoksága alá volt rendelve, ennek ellenére szinte állandóan Washingtonban tartózkodott, pontosabban esténként semmi sem tarthatta volna őt távol a szépasszony közeléből. A hajó parancsnoka, Turk kapitány már néhány hónapja Philadelphiában tartózkodott, hogy ott felügyeljen egy óriási ágyú gyártására, ami az Atalanta számára készült, és mivel a Fregatt nyugodtan horgonyzott, Morkett jelenléte nem volt feltétlenül szükséges. A szárazföldi út Alexandriától Washingtonig lóháton csak rövid ideig tartott, és a hadnagy erre a célra két ürge paripát tartott. Madam Ascialdo bármikor szívesen fogadta, és be sem kellett jelentkeznie előre. Nyilvános megjelenéseik alkalmával azonban kevésbé árulták el bensőséges barátságukat. Morkett ilyenkor távolabb állt a csodált mexikói asszonytól, és csak kivételesen várakozott széke mögött alkalomra várva, hogy felemelje legyezőjét, és meghalljon tőle egy halk, édes szót. Társastánc alkalmával kölcsönösen mértéktartóan meghajoltak egymás előtt, bár beszédes szemeik nem ragaszkodtak a merev formásokhoz, és kezeik szorítása is hosszabb és bensőségesebb volt, mint ami a francia négyes során egyébként szokásos. Madam Ascialdo sohasem ment sétalovagolni Morkettel, jóllehet gyakran engedte, hogy más fiatal emberek lovaglásai alkalmával elkísérjék. Ilyenkor azonban biztos volt benne, hogy hazaérve szobáiban találja szeretett barátját, és a közelében pihenheti ki magát.

Egyik reggel Morkett a szépasszonyt még reggeli öltözetében lepte meg, és azzal a hírral érkezett, hogy előző este egy csoport vad indián érkezett a városba, éspedig azok, akik a szerencsétlen bölényvadászatot tartották New-Yorkban.

– Ó, látnom kell őket! – kiáltott fel a fiatalasszony örömmel, és összecsapta apró kezeit. Azonban el kell kísérnie, kedves Morkett, mert ezek a vadak emberevők, és a végén még étvágyat kapnak rám.

– És abban egészen biztos, hogy jómagam nem válhatok kanibállá? – kérdezte Morkett tréfálkozva, felvillanó tekintettel.

– És talán nem vált már régen azzá? Ó nem, nem, maga nem vadember, hiszen szerelmes, és akit szeret az ember, annak nem okoz fájdalmat. De a vadakat látnom kell, szép emberek lehetnek, amint az újságok írják, az én barátom, Morkett azonban minden összehasonlítást elvisel. Nos, hát némi időt kell adnia, hogy elkészüljek öltözetemmel, aztán segítsen nekem megtalálni a vadon fiait. Addig foglaljon helyet a hintaszékemben, és gondolatban foglalkozzon velem. Aztán amikor visszatérek, meséljen el mindent, miről álmodozott.

Ezzel az asszony odanyújtotta szép kezét a fiatalembernek, aki viharosan ajkaihoz emelte, és a következő pillanatban madam Ascialdo már el is tűnt az ajtó mögött.

Sturton valóban megérkezett hét vörös barátjával Washington elé, és táborukat közvetlenül a város előtt egy patak partján ütték fel. Riply őrnagy meghatalmazottja, aki New-Yorkból idekísérte őket, éppen akkor ment be a városba, hogy értesítse őt az indiánok megérkezéséről, amikor madam Ascialdo Morkett kíséretében odaért a táborhoz. Sturton bivalybőréről, melyen pihent, csodálkozva tekintett feléjük, és felemelkedett, amikor rájött, hogy az idegenek látogatásukkal őrá és társaira gondoltak.

Udvariasan meghajolt, és tekintete alig találkozott a szépaszszonyéval, mintha lebilincseltek volna, nem tudta levenni róla szemeit. Madam Ascialdo szórakozva vette észre a meglepődést, amit látványa okozott az erdőlakónak, és minden varázsát egy kedves mosolyban kibontakoztatva így szólította meg:

– Kétségtelenül maga lehet az a védő hatalom, aki ezeket a vad természeti szépségeket végigkísérte a civilizációba vezető útjuk során.

– A barátjuk vagyok, és barátságom ezek iránt a férfiak iránt abból a hálából ered, amivel tartozom nekik, évek hosszú során értem tett jócselekedeteikért. Vadász vagyok, és a nevem Sturton.

Az első hangoknál, melyek az asszony ajkairól elhangzottak, a tűzbe tekintő, lekuporodott indiánok hirtelen felé fordultak, és

megpillantva őt valamennyi szájából hirtelen egy mély „hugh!” hangzott el, ami a meglepetés és csodálkozás kifejezése.

– A lemenő Nap! – mondta az egyik. – Egy villám a fekete felhőből! – így a másik. – Egy villám a tavaszi éjszakában! – így a harmadik. – A préri antilopja! – így a negyedik, és valamennyien egy természetből vett hasonlattal fejezték ki szavakban azt a benyomást, melyet az asszony keltett bennük. Közben nagy, sötét szemeik szenvedélyesen csillantak meg felé, és ülő helyzetből felegyenesedő testük minden izma megfeszülni látszott.

Madam Ascialdo minden kedvességével feléjük mosolygott, mert jóllehet, nem értette a szép, vad férfiak szavait, annak értelmét mégis helyesen ismerte fel.

– Mit mondtak idegen barátai? – kérdezte édes hangon az erdőlakót, és tekintetével sorban ismét végignézte az indiánok izzó szemeit.

Sturton mosolyogva tolmácsolta neki a vadak kiáltásait, majd még hozzáfűzte:

– Barátaim azzal hasonlították össze önt, amit legszebbnek találnak a természetben, de mindezek csak szegényes hasonlatok.

– Hol tanulta ezt az udvarias viselkedést, Sturton úr? Arra kérném, hogy vérrel szennyezett, önhöz nem illő bőrruháját cserélje ki egy a civilizációnak megfelelő öltözetrel – mondta madam Ascialdo hízelegve, és miközben legyezőjével játszadozott, hagyta, hogy gazdagon díszített török sálja lecsússzon finom vállairól.

– Hugh! – hallatták ismét hangjaikat a szüük, és elvarázsolt tekintettel meredtek a mexikói nő szép kebleire.

– Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy visszatérjünk a városba, tisztelt asszonyom! – ragadta magához ekkor a szót Morkett, és segítségére sietett, sálját visszatenni a vállára.

– Maga fél, kedves barátom! – válaszolta madam Ascialdo jelentőségteljes mosollyal, és gyorsan még hozzáfűzte: – Igaza van, ideje, hogy az öltözetemre is gondoljak.

Aztán barátságosan búcsúüdvözlésre fordult Sturton felé, azt mondta, rövidesen viszontlátják egymást, mosolyogva az indiánok felé integetett, majd Morkett mellett visszaindult a városba.

A mexikói asszony és kíséretének távozását követően nemso-kára Riply őrnagy érkezett a táborba, hogy a sziúkat és Sturtont az elnökhöz kísérje. Azonnal készen is álltak arra, hogy kövessék, az egyik new-yorki úr a táborban maradt örködni, Riply pedig a vadon lakóival elindult a város felé. A városi utcákra érve kíváncsi-ak sokasága gyűlt össze körülöttük, és számuk rohamosan növekedett. Az indiánok nem néztek sem jobbra, sem balra, hanem karba öltött kezekkel komolyan és ünnepélyesen lépkedtek, mint-ha valami fontos pillanathoz közelednének. Amikor azonban elértek azt a teret, melynek magaslatán a Capitolium áll, és Riply őrnagy elmondta nekik, hogy ott lakik a nemzet atyja, az elnök, csodálkozva nézték a pompás, kolosszális épületet, és a legnagyobb csodálkozás és legmélyebb tisztelet volt látható rajtuk. Nézelődők százai által kísérve vonultak az idegenek a Capitoliumhoz, felmentek a magas lépcsőn, és az őrnagy a kormányzói palota boltíves folyosóin az elnök szobáihoz vezette őket. Beléptek a hivalkodóan arannyal, selyemmel és damaszttal díszített fogadóhelyiségbe, és csodálkozó tekintetük még tárgyról tárgyra vándorolt a tágas helyiségben, amikor az elnök megjelent. Magas termetű, komoly, fenséges jelenség volt, akiben azonnal fel lehetett ismerni az államférfit, de ugyanakkor a hadvezért is. Bal kezét mellényébe süllyesztve szeretetteljesen lépett az indiánok-hoz, és jobbát nyújtotta feléjük, amit egyik a másik után megragadott és megrázott. Miután Sturtonnak is kezét nyújtott, és szeretettel üdvözölte, kérte, tolmácsolja szavait a sziúknak, majd így szólt hozzájuk:

– Örvendek, hogy láthatlak benneteket, gyermekeim. Éppoly közel álltok szívemhez, mint fehér testvéreitek. A sziúk az utóbbi években jó barátaink voltak, nekünk fehéreknek, és nem fogom elfelejteni, hogy megjutalmaztam ezt a barátságot.

– Sturton tolmácsolta társainak, amit az elnök mondott, majd körben valamennyien karosszékekben helyet foglaltak. Az elnök

ekkor arra kérte a sziúkat, hogy közöljék vele nemzetük panaszait és kívánságait, hogy előbbieken könnyítsen, utóbbiakat pedig legjobb erői szerint kielégítse. Rövid szünet után a legöregebb indián ragadta magához a szót, és az alábbiakat mondta:

– Ne engedjed fehér gyermekeidet behatolni vörös testvéreik országába, mert azok az indián törzsek, amelyeket határaitok közeléből elzavarnak vadászterületeikről, behatolnak a sziúk területeire, mert nem akarnak éhen pusztulni. A jámbor embereknek is tiltsad meg, hogy közénk jöjjenek, és egy új istenről kezdjenek mesélni, mert velük együtt megjelennek a kereskedők is, és tüzesvizet adnak el nekünk, ami megfoszt bennünket értelmünk-től. A mi nagyszellemünk pedig nem akar másik istent is eltérni maga mellett.

Az indián ekkor elhallgatott, és valamennyien az elnökre emelték tekintetüket, aki rövid elmélkedés után így válaszolt:

– Kéréseteket, amennyire erőim lehetővé teszik, teljesíteni kell. Ha azonban vörös testvéreitek kárt okoznak a fehéreknek a határokon, rabolnak és gyilkolnak közöttük, és végül azok elűzik őket, akkor ezért egyedül ők a felelősök, és nem a fehérek, és ha ezek után behatolnak országotokba, akkor üzzétek ki, és kényszerítsétek őket arra, hogy nyugat felé vonuljanak tovább.

– Pontosán ez az, ami elveszi a vörös emberek területeit, és hatalmas nemzetüket apró törzsekre szabdalja fel! Ha maguk között egységben maradtak volna, a sápadtarcúak még most is a nagy víz partján laktának – válaszolta az indián.

– A legszigorúbban megtiltottam, hogy tüzesvizet áruljanak vörös gyermekeim számára, ti magatoknak sem volna szabad ezt elviselnetek, ha mégis megtörténik. Gondoskodni fogok róla, hogy többet ilyesmiről ne kelljen panaszt tennetek. Most pedig azt kívánom, pihenjétek ki és ápoljátok magatokat itt minálunk, egy saját házat fogok a rendelkezésekre bocsátatni, és gondoskodok róla, hogy a legjobbat kapjátok abból, ami nekem van. Mielőtt elköszöntök tőlem, gazdagon meg foglak ajándékozni benneteket, és törzsfőnökökötök számára is szép holmikat fogok rátok bízni.

Miután Sturton az elnöknek ezen szavait is tolmácsolta, az felemelkedett, megint kezét nyújtott mindenkinek, és közeli viszontlátást kívánva elhagyta a termet.

Riply őrnagy ekkor elvezette őket egy a városon kívül lévő, zárt kerttel rendelkező kis házhoz, amit az elnök nevében átadott nekik, és ahová hamarosan átköltöztek lovaikkal és csomagjaikkal együtt.

XXIII.

*A bank. Reménytelen helyzet. Új cél.
Örömteli viszontlátás. A két gazember.*

Armand eközben New-Yorkban befejezte előkészületeit az útra, és néhány napon belül indulni akart Washingtonba, amikor egyik este nagy meglepetésére Edward meglátogatta. Befejezte munkáját a gyümölc sültetvényesnél a Hudson folyó mentén, és készpénzben megkapta érte fizetségét, és mivel semmi határozott elfoglaltsága nem volt vidéken, visszasietett New-Yorkba abban reménykedve, hogy még egyszer találkozhat Armanddal annak elutazása előtt. Mindketten rendkívüli módon örültek annak, hogy néhány napot még együtt tölthetnek el, és még egyszer megbeszélhetik a nyugatra tervezett utazást. Armand megmutatta Edwardnak fegyvereit, számos holmit megint előszedett a ládájából, amibe már bepakolta felszerelését, így barátja megnézhetette, és véleményt mondhatott róla. Minden kiváló volt, és Edwardnak nem volt semmi hozzáfűznivalója, semmi miatt nem sajnálkozott, csak azért, hogy nem utazhat vele. Azonban már előre örült annak az időnek, amikor Armand visszatér, és elmeséli élményeit, és a legjobb leírást kaphatja tőle arról a csodaországról. Edwardnak nála kellett vacsorázni, aztán még elmentek a vízutcai osztrigapincébe, és amikor Armand hazakísérte onnan barátját, és el akart búcsúzni tőle, Edward így szólt hozzá:

– Mikor nyit reggel a kereskedelmi bank? Oda akarom vinni a készpénzemet.

– Örülök, hogy szóba hozza – válaszolta gyorsan Armand – nemcsak, hogy ne vigyen több pénzt abba a bankba, hanem rögtön holnap reggel vegye ki az összes pénzét. Különböző helyeken kétértelmű szóbeszédet hallottam arról a bankról.

– Hál’ istennek, hogy még időben értesülök róla, mert ha ezt a kevés pénzt elveszíteném, teljesen tönkremennék.

– Nos, hát annyira még nem rossz a helyzet, de ha az ember egy bankról ilyen híreket hall, akkor valahol valami tényleg nincs rendben, és szerencsésebbnek tartom, ha máshová viszi a pénzét. Holnap reggel nyolc óra előtt menjen oda, és fizettesse ki követelését ezüstben vagy aranyban.

– Ezzel Armand elkészönt barátjától, és távozás közben még visszakiáltott: – Viszlát holnap!

Másnap reggel Edward már fél nyolckor megreggelizett, és elindult a bankba. Háromnegyed nyolckor ért oda, és az ablakokat és ajtókat még zárva találta. Elcsodálkozott azon, mennyi embert lát várakozva sétálni a bank előtti téren, akik láthatóan annak nyitására vártak, mert gyakran néztek órájukra, majd ismét a bank épületére.

Folyamatosan érkeztek mások is, akik csatlakoztak a jelenlévőkhöz, élénk társalgásba kezdtek velük, miközben imitt-amott megállt valaki, és bankjegyeket nézegetett, vagy mutatott társainak. Ekkor nyolcat ütött az óra, és utolsó kondulására valamennyi ember a bank felé fordult, és felmentek annak magas lépcsőjén egészen az ajtóig. Hamarosán megtelt az egész lépcső, és lassacskán az egész tér. Edward a ház bejáratánál szorongott a tömegben, és meghallotta, hogy mindenki ugyanazért jött, mint ő.

– A fene egye meg, már azt kell hinnem, hogy ma nem is akarnak kinyitni – szólalt meg egy vad kinézetű fickó Edward mellett, és úgy megrázta az ajtót, hogy végighangzott az egész épületen.

– Hohó, nem akarják kinyitni? Majd mi megspóroljuk nekik a fáradságot. Nincs valakinél kéznél egy balta? – kiáltotta egy másik a lépcsőről a tömeg felé.

– Már negyedét üt az óra, istenemre mondom, ezek a kutyák tényleg nem akarnak kinyitni! – kiáltotta némi szünet után egy harmadik.

– Gyorsan elhajtok a bank elnökéhez, és megérdeklődöm, miért nem nyitnak ki. Amíg vissza nem érek, maradjatok nyugton! – kiáltotta ekkor egy tisztességes kinézetű fiatalember. A többiek helyet adtak neki, hogy le tudjon menni a lépcsőn, mire odasietett egy bérkocsihoz, és elhajtottak.

Edward szíve összerándult rémültében, mert mindenfelől átkozódások hallatszottak a bank hivatalnokai ellen, és az egyikük így kiáltott: – A dollárjaimért magammal viszem az egyik ablakot! Egy másik pedig így szólt: Csak akad még néhány sas (ötdolláros bankjegy) ebben a házban.

– Persze, a madárcák már biztos kirepültek innen! – kiáltotta fel valaki a téren tolongó tömegből.

Edward még mindig abban reménykedett, hogy az ajtó békésen kinyílik, és megfeszítve fülelt, nem észlel-e valami életjelt az épületből, azonban minden csendes és néma volt odabent, miközben a láрма odakint percről percre egyre fokozódott, és a tér, a környező utcák zsúfolásig megteltek emberekkel. Mit is tehetne Edward, ha csekélyke pénzkészlete odaveszne? Remegő szívvel állt ott, zsebében egyik kezével a bank betétkönyvét szorongatva, és aggódva nézte a hullámzó néptömeget, mely egyre hevesebben, egyre viharosabban követelte, hogy zúzzák szét az ajtót.

– Mire várunk még? Előre, feltörni! – kiáltotta ekkor valaki a tömegből, és feje felett baltát lóbálva a lépcső felé törtetett, és követelését viharos hurrá kiáltás követte mindenfelől.

– Vissza! Előbb várjuk be a bankelnök válaszát! – kiáltották többen a lépcsőről, és visszatartották a baltás embert.

– Elszaladok a pénztárhoz, itt lakik a közelben! – kiáltotta egy fiatalember a lépcsőről a nép felé, és meglengette maga felett a kalapját. Ajánlkozását újabb hurrá kiáltás követte. Gyorsan le-szaladt a lépcsőn, helyet szorítottak neki, és rögtön ezt követően eltűnt az egyik utcában.

Ekkor visszaért az az ember, aki a bankelnökhöz hajtott, és alig ért a téren az emberek közé, máris kiáltozni kezdett: Az elnök elutazott!

– Meglépett, és magával vitte a pénzt! – ordították minden-felől, és még: Zúzzátok be az ajtót! – hangzott, mint egy vissz-hang.

– Vissza! Előbb várjuk be a pénztáros választát! – kiáltotta valaki megint a lépcsőről, és az odafent állók erőszakkal vissza-szorították a felfelé tolongó népet.

Ekkor csörömpölni kezdtek a bank épületének ablakai, mert kőzápor repült fel a térről, és zörögve hullott alá az ablakkeretek-ről és a falról, miközben a nép fülsiketítő tetszésnyilvánításban tört ki.

Ide-oda hömpölygött a felizgult tömeg, és dühét hangos ká-romkodásokban és átkozódásokban tombolta ki, miközben a lép-csőn állók még mindig erőszakkal próbálták visszaszorítani őket.

– A pénztáros elutazott! – hangzott hirtelen abból az utcából, ahol kalapját megint lengetve megjelent a fiatalember, aki a hírt hozta.

– Hurrá! Befelé a bankba! – harsant fel ekkor ezernyi torok-ból, és több férfi baltával a kezében utat erőszakolt ki magának felfelé a lépcsőn.

– Állj, vissza a törvény nevében! – kiáltotta egy rendőrör-mester, aki az épület ajtajánál állt, és botját a magasba emelte.

– Ne foglalkozzon olyasmivel, amihez semmi köze sincs, ör-mester úr! Csak a tulajdonomat akarom visszavenni ott, ahol

megtalálom! – kiáltotta egy jól megtermett fickó haragosan, és magasra lendített baltával nekiment az ajtónak.

– Még egyszer, a törvény nevében vissza! – kiáltotta ismét a törvény szolgája, de ebben a pillanatban hátulról egyszerre több kéz megragadta, és letaszították a lépcsőn.

Ekkor a fejszékkel dübörögve nekiestek az erős ajtónak, és az néhány percen belül recsegve szilánkokra hullott szét.

Mint átszakadt gáton a víz, úgy áramlott be a tömeg a lépcsőről az épületbe, miközben üvöltve biztatták egymást.

– Fejeket félre! – kiáltotta valaki hirtelen az egyik felső ablakból, és nagy naplók, könyvek, csomagok, papírok és tintásüvegek repültek ki, miközben más ablakokban asztalok, polcok, pénzmérlegek, szekrények és számtalan más tárgy jelent meg, és repült le a térre, ahol a nép felkapkodott mindent, amit érdemes volt, és elstetett vele.

Edward az első között volt, akik behatoltak az épületbe. Akarata ellenére magával ragadta az áradat, és néhány pillanat múlva ott állt a boltíves csarnokban a korlát előtt, ahol befizette a pénzét, és megkapta érte a bank nyugtáját. Ő is beugrott a korláton át a helyiségbe, ahol a hivatalnokok szoktak ülni pultjaik mellett, és elérte a fal mellett álló lezárt pánccélszekrényeket, melyek hatalmas súlyukkal ellenálltak a rohamnak, amikor el akarták mozdítani azokat.

Ezzel szemben minden pultot és faszekrényt feltörték, pénzt azonban sehol sem találtak, csak levelezést és papírokat. A pánccélszekrények előtt a legvadabbak gyűltek össze, és dühüket az ellenálló szekrényeken tombolták ki. Rövidesen azonban vasipari munkások érkeztek megfelelő eszközökkel, és súlyos kalapácsok sújtottak le a megfelelően elhelyezett vésőkre. Ütés ütést követve dübörgött végig a lárma az egész épületen, míg végül az egyik szekrény oldala megadta magát, és feltárult a belseje. Átkok özöne hangzott fel a tomboló tömeg ajkairól, amikor a munkások közölték, hogy a szekrény üres, és dühük tovább fokozódott a

második páncélszekrény feltörésekor, amiben szintén semmi értéket sem lehetett fellelni. Pénzt, vagy pénzzé tehető értéket sehol sem találtak, azonban a ház helyiségeiből minden mozgatható tárgy rövidesen az ajtókon és ablakokon keresztül kikerült a szabadba. A teret és a közeli utcákat emberek ezrei töltötték meg, és emitt valaki egy ablakot, amott másvalaki egy ajtót cipelt hazafelé, amikor hirtelen elhangzott egy kiáltás: –Bontsuk le a házat! Néhány perccel később megnyílt a lapos fémtető, és a nyílásból férfiak néztek ki.

– Vigyázzatok a fejeitekre! – kiáltották le fentről, és olyan gyorsan hajigálták le a fémlemezeket, hogy fél óra elteltével a tetőről eltűnt minden lemez. Aztán a bontást tovább folytatták, és mindent letéptek és lehajigáltak, amit a stabil kőfalakról le lehetett bontani. Csak miután a néhány órával korábban még oly pompás épület csupaszon és megrongálva állt ott, mérséklődött a néptömeg dühe, a romhalmazt otthagyták, és a tomboló láрма helyett síri csend ereszkedett a romokra. Úgy tűnt, mintha New-York lakói szégyellnék magukat alantas tettükért, mindenki kerülte a teret, ahol a lerombolt banképület állt.

Edward már akkor elhagyta a házat, amikor belátta, semmi lehetőség sincs rá, hogy visszakapja követelését. Kitért a tömegből, de saját hangulatának felháborodását nem tudta elfojtani. Kavargott a feje, nem voltak világos gondolatai, és amint futtában felvetődött benne a kérdés: – Most mihez fogsz kezdeni? – képtelen volt választ adni rá. Úgy tűnt számára, mintha zátonyra futott volna a tenger tovagördülő hullámai között, melyek megfosztották tiszta látásától és hallásától, és csak elmosódott, határozatlan pillantást tettek lehetővé a part felé. Tompa kétségbeesésében Ágnes felé vonzották gondolatai, és minél inkább szerette volna valósnak látni képét, annál inkább eltávolodott tőle. Úgy tűnt számára, hogy most már soha többé nem lesz képes elérni, mintha örökre elveszítette volna. És megint Aringthurt látta maga és szerelme közé állni, a gazdag, hatalmas Aringthurt.

Anélkül, hogy tudta volna, hová megy, össze-vissza vándorolt az utcákon, és takarékkönyvét összegyűrte a zsebében. Egy szálló,

amely előtt elhaladt, ebédre hívó harangja emlékeztette őt arra, hogy haza kellene térnie. Körülnézett, és észrevette, hogy nem messze van az Astor háztól. Ki kellett öntenie beteg, borús szívét, el kellett panasznia barátjának nyomorúságát.

Belépett a hotelbe, és Armand után érdeklődött. Az ajtónálló megjegyezte, hogy még nem érkezett haza. Edward némán és leverten hagyta el a házat. Úgy tűnt számára, mintha az emberek látnák rajta, hogy szegény, és tehetetlen. Maga elé meredve ment az utcán, amikor egyszer csak Armand állt meg előtte, és az alábbi szavak kíséretében ragadta meg a kezét:

– Úr isten, Patch úr, mennyi pénze veszett oda a bankban?

– Mindenem, kivéve azt a pár száz dollárt, amit vidéki munkámmal kerestem! – válaszolta Edward tompa hangon, és úgy tekintett Armandra, mintha azt akarná kérdezni, most hogyan tovább?

– Hát ez kemény, nagyon kemény – de vannak még barátai, akik nem hagyják a pácban. Csak ne veszítse el a fejét, azzal az ember csak tovább rontja a helyzetet, és megfélemezik róla, hogy időben helyesen cselekedjen. Jöjjön velem, ebédeljünk együtt, aztán megfontoljuk, mit lehet tenni. A lakásán kerestem, de senki sem tudta megmondani, hol találhatnám meg, és a bank körüli felfordulásban is eredménytelenül kerestem.

Ezzel belekarolt Edwardba, aki akaratlanul követte. Az ebéd már elkezdődött. Armand odavezette barátját az asztalhoz, bort rendelt, és biztatta, igyon, hogy lecsillapodjon hangulata. Edwardnak el kellett mesélnie, hogyan történt az egész, és miután szavai könnyítettek szívén, Armand így szólt hozzá:

– Ne aggódjék, kedves Patch úr, mielőtt útnak indulok, ajánlani fogom egyik itteni barátomnak azzal a kéréssel, hogy támogassa anyagilag, ha erre szüksége lesz.

Edward bensőséges szavakkal megszorította Armand kezét, majd így szólt:

– Kilátásaim, hogy tartós egzisztenciát teremtsék itt, igen kétséges, miközben hódvadászként saját kezeimben tarthatnám a jövőmet. Szilárd akarattal és kitartással néhány év alatt független, jómódú emberré válhatok, vagy belepusztulok. Más választásom nincs, így kivonulok önnel a vadonba, és hódvadász leszek!

– Még ne döntse el végérvényesen! Ma minden bizonnyal képtelen arra, hogy nyugodt döntést hozzon. Holnap azonban beszéljük át még egyszer a dolgot, és ha úgy határoz, hogy velem jön, akkor gyorsan összeállítjuk a felszerelését – válaszolta Armand, és más témákra terelte a társalgást. A beszélgetés azonban akaratlanul többször is a banki veszteségre, és egy hódvadász lehetséges jövedelmére terelődött. Ebéd után a két barát sétálni ment, amit arra használtak, hogy felkerestek egy fegyverkereskedést, ahol végignézték mindenféle puskát és pisztolyt. Az egész estét együtt töltötték, és azzal a megállapodással váltak el egymástól, hogy másnap reggel időben találkoznak Edward panziójában.

Reggeli után Armand rögtön meg is érkezett barátjához, aki azzal fogadta őt, végérvényesen elhatározta, hogy vele együtt kivonul a vadonba, és vadászként fog szerencsét próbálni.

– Ha itt maradnék – mondta – akkor a véletlenül múlna, hogy kapok-e valami munkát, vagy sem. Vadászként magam döntöttem el, mennyit dolgozok. Itt három év múlva talán ugyanolyan szegény és bizonytalan lennék, mint ebben a pillanatban, odakint pedig három év alatt kétségtelenül célba érek, vagy már nem leszek az élők között. Ezért fogok önnel menni. Annyi pénzem még van, amiből fel tudom szerelni magam, többre pedig nincs szükségem, mivel vagy jómódúan térek vissza, vagy sehogy.

– De miért akar királyt, vagy nyomorultat játszani? Még maga előtt áll az élet, feltétlenül muszáj három év alatt jómódúvá válnia? A képességeinek megfelelően földmérőként itt igen jól megfizetnék, és ezt a pénzt minden bizonnyal biztonságosan, valamivel könnyebben és kényelmesebben kereshetné meg, mintha a vadonban egy fa alatt aludna, és éjjel nappal a puskájára kellene

bíznia életét. Szórakozásból elutazni azokra a vidékekre kétségtelenül izgalmas, azonban ha ott kell élni és nyomorogni, abból könnyen elege lehet. Én legalábbis úgy vagyok vele, hogy sorsomnak elég keményen közbe kellene szólni ahhoz, hogy a vadont válasszam hazámnak – válaszolta Armand nyugodtan.

– Üljön ide mellém a szófára – ragadta magához a szót Edward igen megindultan. El szeretném mondani, miért lesznek döntőek a következő évek a számomra, hogy egyáltalán érdemes-e élnem, vagy sem. Mint tudja, van egy kedves menyasszonyom Írországbán, a legkedvesebb szívű lány a földkerekségen, érte akarom megalapozni egzisztenciámat, vagy belepusztulni az érte vívott küzdelembe. Most már tudja, miért akarok hódvadász lenni.

– Ez még inkább komoly ok arra, amiért itt kellene maradnia, mert léte már nem egyedüli tulajdona – válaszolta Armand. Ha szabad lenne, és agglegény, nem maradna hátra vérző szív a világon halála esetén, és akkor tetszése szerint kockára tehetné életét, így azonban arra kötelezett, hogy megőrizze menyasszonya számára, és ne üzzön vele hazardjátékokat. Amit három év alatt nem képes elérni, azt meghozhatja a negyedik év.

Az időnek nagyobb jelentősége van számomra, mint gondolná. A menyasszonyom egy olyan férfinak a lánya, akinek milliói vannak, és aki inkább kísérné ki lányát a temetőbe, mintsem belegegyezzen kapcsolatába egy szegény vadással. Lánya kezét Írország egyik leggazdagabb, legtekintélyesebb földbirtokosának szánja, és minden eszközt, minden erejét latba veti, hogy elérje ezt a célját. Ne gondolja, hogy méltatlanul kétségbe vonnám menyasszonyom hűségét, élete azonban kínokkal teli, örömtelen lét, és a legerősebb elme is megadja magát a tartós kínzás hatására, pláne, ha a megváltás kilátása egyre távolabbra kerül. Hódvadász leszek, és semmi a világon nem tud ettől a szándékomtól eltéríteni!

Ez utóbbi szavakat Edward látható, heves belső felindultsággal mondta. Aringthur és a két szarvas a szakadék szélén megint megjelentek lelki szemei előtt.

– Ha ennyire rendíthetetlen elhatározásában, akkor már persze semmi ellenvetésem nem lehet, előbbi tanácsom csak egy önzetlen baráté volt. Igen nagy örömet jelent számomra, hogy társam lesz utazásom során. Ha így áll a helyzet, akkor ne késlekedjünk felszerelésének azonnali összeállításával, mert holnapután indulnunk kell. Amit itt nem kapunk meg, azt Washingtonban kell beszereznünk – válaszolta Armand felugorva, és felkapta kalapját és botját.

A két fiatalember egész nap Edward felszereléséhez szükséges holmik beszerzésével volt elfoglalva, a következő napot a csomagolásra fordították, a harmadik reggelt pedig az indulásra szánták.

Edward este magára hagyta Armandot, hogy még eleget tegyen egy nehéz kötelezettségének: Tájékoztatni akarta Ágnest komoly, mindkettőjük jövője szempontjából jelentős lépéséről. Beszámolt sorsának alakulásáról a jelen pillanatig, majd vázolta megalapozott reményeit, amire hódvadászként feljogosítva érezte magát. Persze csak az élet napos oldalát tüntette fel, aminek elébe ment, csak néhány lemondásról és erőfeszítésről szólt, aminek örömmel hajlandó alávetni magát, az ezernyi veszélyről azonban nem tett említést, ami rá vár. Azt állította, hogy tulajdonképpen teljesen mindegy, hogy annyira távol tőle New-Yorkban vagy nyugaton él, és mindössze arról van szó, hogy itt vagy ott rövid időn belül abba a helyzetbe kerüljön, hogy Ágnest magához vehesse. A legnagyobb lemondás számára azonban az, hogy lehetetlen lesz rendszeresen írnia és leveleket kapnia tőle. Ennek ellenére ennek a fájdalmas lemondásnak is alá akarja vetni magát abban a reményben, hogy Ágnes, élete boldogsága végre övé legyen. Arra kérte, hogy ettől függetlenül New-Yorkba írjon neki poste restante, mert valamilyen módon meg fogja oldani, hogy legalább időről időre kezeibe kerüljenek a levelek. Megígérte, hogy visz magával írószerszámot, és minden kínálkozó alkalmat ki fog használni arra, hogy hírt adjon magáról. Az írást örök, töretlen hűségének legszentebb ígéretével fejezte be, és Edward akkor zárta le a levelet, amikor a közeli templom harangja éjfélét ütött.

Másnap reggel Edward még reggeli előtt elvitte a postára a levelet, majd Armanddal együtt még néhány dolgot bevásárolt. Az Armand által látogatott bankház vállalta, hogy átveszi a Sam Patch névre érkező leveleket a postán, és további rendelkezésig tárolni fogja azokat. Dél körül a két barát elkészönt New-Yorktól, és elindultak Washington felé. Fáradságos út volt, hol postakocsin, hol gőzhajón, mivel a vasút annak idején még ismeretlen volt Amerikában. Az utazók azonban minden kellemetlenséget és nehézséget örömmel vállaltak, mivel egy teljesen új, számukra idegen élet felé igyekeztek.

Egy este röviddel naplemente előtt végül egy könnyű, négy nemes fehér ló által vontatott postakocsival megérkeztek Washingtonba, és Braun úr szállodájánál szálltak ki. Első kérdésük az úrhoz az volt, hogy a sziú indiánok még a városban vannak-e, amire a gazda legnagyobb örömeikre igennel válaszolt. Alig költöztek be szobáikba, és vitették fel csomagjaikat, máris a vadak tartózkodási helye iránt érdeklődtek, és rögtön útnak is indultak, hogy felkeressék őket. Hamarosan odaérték a házukhoz, és az udvar felől áradó fényről felismerték, hogy az indiánok tábortüzet raktak. Armand kopogtatott a ház zárt ajtaján, mire kinyitották nekik a bejáratot, és az öreg vadász túlárado örömmel üdvözölte őket. Edwardot látva nagyon meglepődött, de örömmel, és amint meghallotta, hogy ő is el akarja kísérni, egészen magán kívül volt, és néhány éles, ujjongó vadászkiáltást hallatott, majd két fiatal barátját magával vitte az udvarra a tábortűzhöz, amely körül az indiánok elnyújtózva heverésztek, és közölte velük, Edward azért érkezett, hogy ő is csatlakozzon hozzájuk. A sziúk láthatóan megörültek ennek, valamennyien kezet nyújtottak neki, és örömmel üdvözölték körükben. Ő, valamint Armand Sturton mellett foglaltak helyet, aki elmesélte nekik, hogy mi minden történt velük, amióta útnak indultak New-Yorkból. Miután befejezte elbeszélését, elmondta Armandnak, hogy egy egészen kiváló lovat talált itt a városban a számára, akit mindenestre meg kellene vásárolnia, mivel minden követelménynek megfelel egy ilyen útra. Másnap délelőttre határozták el, hogy megnézik, és Edward részére is körülnéznék egy ló után. Mivel azonban ő közölte, hogy hódvadász

akar lenni, Sturton megjegyezte, hogy akkor egészen másfajta lóra van szüksége, amelyet csak a határtelepülések vidékén találhat. Olyan engedelmesnek kell lennie, mint egy kutyának, semmitől sem riadhat vissza és félhet, és képesnek kell lennie gondozás nélkül élni és felkutatni magának saját táplálékát. Azt javasolta, hogy itt csak egy értéktelen hátaslovat vegyenek, elég erőset ahhoz, hogy elvigye Edwardot az indiánvidék határáig, és ott cserélje el egy a céljainak megfelelő lóra.

Armand megkérdezte, meddig szándékozik még társaival itt időzni, mire azt a választ kapta, hogy legszívesebben már holnap, vagy holnapután útnak indulna, de az indiánoknak annyira tetszik az itteni élet, hogy hallani sem akarnak az elutazásról. Elmondta, rendkívül szórakoztatja őket, hogy nappal körbejárják a várost, mindent megcsodálnak, és őket is megcsodálják. Ezen kívül tetszik nekik a jó ellátás is, és nagyon kényelmetlen lesz, ha megint kizárólag vadhúsról lesznek utalva. A vadász azt is megjegyezte, hogy Riply őrnagytól még mindig nem kapott kielégítő elszámolást a bölényvadászat bevételeiről annak ellenére, hogy már többször is komolyan felszólította erre. Arra is várniuk kell még, hogy az elnök átadja nekik az ajándékokat, amire eddig még nem volt ideje. Sturton azonban remélte, hogy közeledik itt tartózkodásuk vége, mivel november utolsó napjai és december még szép időt kínál az utazáshoz, miközben januárban általában már a tél érvényesül.

A két fiatalember még hosszasan elbeszélgetett az öreg vadásszal, és csak tíz óra körül tértek vissza fogadójukba.

Ebben az időben Riply őrnagy házában fogadta azt az ügynököt, aki ide kísérte az indiánokat New-Yorkból. Ez az ember bizományos és szállítási vállalkozó volt abban a városban, és Twistnek hívták.

– Ma délután hatezer dollárt kaptam magától, amit társa küldött New-Yorkból, és azt írta, hogy maga fog elszámolni velem.

Viszont tizenháromezer dollár volt a bevétel, amint ön már említette nekem, Twist úr – mondta az őrnagy az ügynöknek.

– Teljesen igaza van, őrnagy úr, de arra gondoltam, hogy ezúttal megoszthatnánk a bevételt – válaszolta Twist, és egy adag bagót dugott a szájába.

– Megosztani? Maga megőrült? – kiáltotta Riply felugorva.

– Nem egészen, őrnagy úr. Ami az egyiknek jól jön, az a másiknak túl kevés. Úgy gondolom, egészen jó üzletet csinált, egy régi közmondás pedig így szól: Akinek igaza van, annak nem kell a száját bekötni – válaszolta az ügynök zavartalan nyugalommal.

– Az volt a megállapodásunk, hogy a teljes bevételből tíz százalékot kap, én pedig most azt követelem magától, hogy dollárra és centre igazolja, mennyi volt a bevétel – mondta Riply haragtól reszkető hangon.

– Az elszámolásnál figyelembe venném Sturton vadászt valamint a szíukat. Az elhunyt indiánnal együtt ez kilenc résztvevő, maga a tizedik, ami azt jelenti, hogy magának valamivel több, mint ezer dollár járna – válaszolta Twist, kezeit térdeire helyezve, miközben gúnyosan az őrnagy szemébe nézett.

– Maga egy gazember, átkozott csalo! – kiáltotta amaz válaszul kitörő haraggal, és öklével hadonászni kezdett az ügynök felé.

– Maga meg még nagyobb gazember, őrnagy úr, mert én csak egy embert szedek rá, maga meg kilencet. Ne tegyünk szemrehányást egymásnak, hagyjuk ennyiben a dolgot. Mindketten jól járunk, és megelégedettek lehetünk az üzlettel. Tartsa meg magának a keresetét, én pedig magamnak az enyémet. Üzen valamit New-Yorkba? Egy óra múlva útnak indulok – mondta Twist, miközben felállt, és megragadta kalapját.

– Átkozott gazember, majd én megtanítalak! – kiáltotta ekkor az őrnagy felháborodva, és a kardja felé ugrott, amely az asztal mellett volt.

– Ne okozzon kárt magának, barátocskám! – hagyja csak nyugodtan azt a vacakot, vagy golyót ereszték a fejébe! – válaszolta Twist éles hangon, miközben előrántotta pisztolyát a zsebéből, és felhúzta.

Az őrnagy dühtől reszketve pillantott felé, fogait csikorgatva, de meg sem moccant, mert Twist a pisztollyal pontosan az arcára célzott.

– Minden jót, őrnagy úr! Ha valaha ismét üzleti ügye akadna New-Yorkban, állok rendelkezésére – mondta ekkor Twist, fejével biccentve, és elhagyta a szobát.

Másnap reggel Armand és Edward időben elment ahhoz a férfihez, aki el akarta adni lovát, egy pompás feketét, és Armand rövidesen meg is egyezett vele az árban. Sturton ezt követően barátait más helyszínekre vezette, ahol szintén voltak eladó lovak, és Edward számára is vettek egy olcsó de jó állapotban lévő gebét.

Armand ezen a délelőttön az elnököt, akit már korábban ismert, meg akarta látogatni, és egyúttal bemutatni neki Edwardot, ezért elbúcsúztak Sturtontól, és visszasiettek a fogadóba, hogy rendbe szedjék magukat.

– Rövidesen hosszabb időre búcsút veszünk a frakknak – mondta Armand Edwardnak, amikor készen álltak arra, hogy a Capitoliumba induljanak. Mielőtt távoli utunkra indulnánk, mindent, amire nincs szükségünk, visszaküldök New-Yorkba, és remélem, hogy egykor mindketten szórakozva fogjuk megint előszedni a fekete öltönyöket.

– Ön minden bizonnyal hamarabb, mint én, ha számomra valaha is eljön az a boldog óra, ami azt fogja jelenteni, hogy céljaim közelébe értem – válaszolta Edward mély lélegzetet véve.

– Félre a kétségekkel, barátom, a sorsot határozott kézzel kell megragadni. Mindennek sikerülnie kell! Ez a hangulat kísérje ki a vadonba! De most már igyekezzünk, az elnöknek rövidesen kezdődik a fogadóórája.

Armand ezzel fogta kalapját, fehér kesztyűket húzott, és sietve az elnök lakása felé indultak.

Az elnök Armandot előzékeny szívélyességgel fogadta, örült a viszontlátásnak, Edwardot pedig biztosította, kellemes meglepetés számára, hogy megismerheti. Hosszasan társalgott velük, európai viszonyokról beszélt, úgy vélekedett, már nincs messze az az idő, amikor Amerika jelentős befolyással lesz Európára, és büszkén utalt az egyre növekvő termelékenységre és iparra. Búcsúzáskor arra kérte őket, hogy mindketten töltsék nála az estét, ők pedig köszönettel elfogadták a meghívást. Éppen akkor értek vissza a fogadóba, amikor a harang ebédhez szólította a vendégeket. Ebéd után még számos apróságot kellett megvásárolniuk és megrendelniük, így a délután nagyon hamar eltelt.

XXIV.

Az elnöki palotában. Új szenvedély. Féltékenység. A boldog házaspár. A fregatt. Próbalövés. A bosszú. Az utazás megkezdése. Aggasztó helyzet.

Közeledett az elnöki palota vendégek előtti megnyitásának órája, és közeledő kocsik zöreje hallatszott mindenfelé az utcákon. A palota tündérkastélyként meredt a sötét éjszakába, és számtalan ablakaiból fénytenger özönlött a parkba, az oszlopokkal díszített homlokzata elé. Ezernyi sétáló és kíváncsiskodó tolongott előtte a sétányon, és fekete szolgák fekete ruhában segédkeztek az érkező vendégeknek kiszállni a kocsikból.

A hatalmas, pompásan berendezett fogadóterem közepén állt az elnök, és üdvözölte a hozzá lépő hölgyeket és urakat, és mindenkinek tudott valami kellemeset, valami előzékenységet mondani.

Az urak legnagyobb része fekete frakkot viselt, csak a tengerészeti és szárazföldi alakulatok tisztjei és idegen országok meghatalmazottai jelentek meg egyenruhában. Annál sokszínűbb és gyönyörködtetőbb volt a hölgyek öltözete. Szikrázva villogó briliánsok hamvas nyakaikon és finom karjaikon vakító fénnel világítottak róluk, és imitt-amott egy-egy nagyobb, foglalatban lévő drágakő, mint villogó csillag az égen, díszítette egyik-másik déli szépség dús frizuráját.

Egyike ezeknek a tündöklő, varázslatos szépségeknek a mexikói konzul felesége, madam Ascialdo volt. Számos színben pompázott, mint hazájának tollas lakói, azonban a köztük lévő kifinomult, harmonikus átmenet és az asszony saját, feltűnő szépsége letisztult, sokszorosan ellenőrzött ízlésről tanúskodott. Izzó vörös és sötétsárga közvetlenül aranyló bőre mellett és varjúfekete hajában, valamint ezüstös csillagokkal hintett égszínkék hullámozott a körülötte suhogó selyemruháján. Fényesen hullámzó fekete hajában színes gyémántcsokor villogott, melyből kecses fehér toll hullott alá bal vállára. Azonban minden sugárzó gyémánt elhalványult fekete szemek villámló tekintete mellett, és varázserővel tapasztott magára minden reá tévedő tekintetet.

Madam Ascialdo egy díványon ült, és a mellette helyet foglaló hölgy széke mögött ott állt Morkett, a tengerész hadnagy. Madam Ascialdo igen élénken társalgott a mellette lévő két szomszédos hölgygel, elsősorban azonban ahhoz a hölgyhöz fordult, akinek a széke mögött a fiatal tiszt állt. Szavait szép fejének elegáns mozgása kísérte, és a toll rezgései miatt úgy tűnt, mintha Morkettel társalogna. Közben kezével a briliáns berakású legyezővel játszadozott, hol becsukta, hol félig, majd egészen kinyitotta, és amikor teljes ívében kinyílt, szép arcát és tekintetét gyakran rejtette mögé, egy pillanatra hátra a tiszt felé pillantva. Időről időre azonban ezüstösen csilingelő hangján felé is szólt, kérdezett valamit, viccelődött és nevetgélt, és amikor a férfi odahajolt hozzá, a legyező hirtelen szétnyílt, és elrejtette a néhány gyorsan és halkán kiejtett szót a szomszéd hölgyek fülei elől, amit barátjának odasúgott.

Ekkor az elnök kilépett a férfiak egy csoportjából, és egy tengerésztiszttel az oldalán a szófához közeledett. Célja szemmel láthatóan a szép mexikói nő volt, és madam Ascialdo ezt rögtön észre is vette. Csillogó tekintete azonban nem az elnököt, hanem a mellette álló szép fiatalembert találta el.

– Engedje meg nekem, madam Ascialdo, hogy bemutassam önnek Turk kapitányt, az Atalanta fregatt parancsnokát – mondta az elnök, udvariasan meghajolva, majd megismételte: – Madam Ascialdo, Turk kapitány.

A kapitány mélyen meghajtotta fejét az elbűvölő asszony előtt, aki néhány pillanatra felemelkedett, és csodálatosan bájos meghajlással üdvözölte őt.

Turk kapitány egy feltűnően szép, magas, erőteljes fiatalember volt, csillogó, fekete, sűrű hullámos hajjal, mélyfekete szakállal, friss, tüzes arcszínnel, sötétkék szemekkel, és nemes formájú sasorral. Súlyos, arany vállbojtja alatt hatalmas vállai még szélesebbnek tűntek, és feltűnő ellentmondásban voltak karcsú derekával.

– Igen boldog vagyok, madam Ascialdo, hogy megismerhetem, életemben nem láttam még szebb szempárt, mondta a kapitány elvörösödve, amikor érzékelte, hogy a mexikói asszony tüzes pillantása az övével találkozik.

– Lehet válaszom az ön szavainak visszhangja, kapitány úr? Én is nagyon örülök, hogy megismerhetem. Hogyan is foszthatta meg Washington hölgyeit ilyen sokáig jelenlététől?

– Szolgálati kötelezettségemnek kellett meghozni ezt az áldozatot. Ne haragudjon rám, szépasszony, hogy meghajolok ezen iga alatt, és eddig még nem ismertem az ön közelsége miatti boldogság varázsát – válaszolta a kapitány, ismét meghajolva.

– Ha szavai többet jelentenek, mint bókot, akkor az ittlévő többi szép testvéremnek szolgálatot fogok tenni azzal, hogy levágom szárnyait, így nem tud elrepülni innen – mondta madam Ascialdo mosolyogva, és felvonta szép metszésű, fekete szemöldökeit.

– Ez már meg is történt, és leeresztett szárnyakkal fejezem ki hódolatom a Nap sugarai előtt – válaszolta Turk, miközben szívére tette a kezét, és meghajolt. Nem vette azonban észre Morkett feléje vetett tüzes pillantását, miközben a szép mexikói úgy tűnt érzékelte, mert tollával és legyezőjével visszaintett a hadnagynak.

Turk kapitány valóra váltotta szavait, és mintha elvárásolták volna, ott maradt madam Ascialdo mellett, és mivel a vele folytatott társalgást a mellettük ülő barátnő kevésbé tartotta vonzónak, rövidesen elhagyta ülőhelyét, és a kapitány helyet foglalt a szép-asszony mellett.

Sem a beszédes toll, sem megnyugtató üzeneteket küldő legyező nem tudta tovább türtőztetni Morkettet, Haragtól reszketve elhagyta a helyszínt, és rövidesen magányosan álldogált a terem másik oldalán egy ablakmélyedésben, ahonnan dühös pillantásokat vetett a férfiak csoportján keresztül a mexikói asszony és annak új hódolója felé. Társalgásuk egyre élénkebbnek és bizalmasabbnak tűnt, a szépasszony szemei csillogtak, villogtak, a kapitány arcán pedig egyre fokozódott a pír. Közben a búbajos délvidéki nő kezében a legyező ezernyi kecses mozdulatot tett, a toll pedig a szép férfi fekete fürtjeit érintette, és Morkett határozottan látta, hogy a kapitány ujja megérintette az asszony kezét, amikor odanyújtotta a batisztkendőt, amit a hölgy a földre ejtett. Mintha villám érte volna Morkettet, görcsösen megragadta csípőjén aranyláncon függő törének gyöngyberakásos markolatát, és a féltékenység mérge áramlott szét izzva minden idegszálán. – Bosszú, bosszú, véres bosszú órá és a hölgyre is – gondolta, akit ebben a pillanatban halálosan gyűlölni vélt.

Ekkor a hadügyminiszter lépett oda Turk kapitányhoz, és madam Ascialdot arra kérte, engedje meg, hogy rövid időre elrabolja illedelmes társát, hogy megbeszéljen vele egy sürgős szolgálati ügyet. Turk kapitány elköszönt, ígérve, hogy hamarosan visszatér, távozás közben még egy pillantást vetett az asszonyra, és a legyező mögül még hallotta halk válaszát, majd a miniszterrel együtt eltűnt a szomszédos szalonban. Turk alig távozott az ajtón

át, Morkett máris ott állt sápadtan reszketve madam Ascialdo mellett.

– Úristen, hadnagy úr, talán nem érzi jól magát? Egészen el-sápadt – mondta az asszony, amint csodálkozva végignézett rajta.

– Éppúgy, mint ahogyan ön is megváltoztatta szívének színét! Megőrjít engem, madam! – válaszolta Morkett reszkető hangon.

– Elment az esze, Morkett? A végén még azt kell hinnem, hogy féltékeny! Annyira kevésbé ismer engem, hogy egy könnyed társasági társalgást a szív szavainak képzeli, és nem állna talán mindkettőnk közös érdekében, hogy a világ érdeklődése önről másvalakire terelődjön? Saját magát becsüli le féltékenységgel. Ha tudná, mennyire rosszul áll magának ez a hangulat – mondta a mexikói nő teljesen elfogulatlanul, miközben tekintetét bensőségesen a fiatalemberen pihentette. Láta, hogy szavai hatására annak haragja lassanként elcsitul, kisimul homloka, és szemeinek vad merevsége lágy megadásba megy át.

– Üljön le ide mellém, Morkett, folytatta gyorsan. Mondja csak el nekem, hogyan volt képes ennyire ostoba lenni, és ilyen buta szenvedélynek átengedni magát. Azt hiszem, képes lett volna jelenetet rendezni, tekintet nélkül lenni rám, és figyelmen kívül hagyni minden kötelezettségét velem szemben. El kell viselnie az ezért járó büntetést. Mindenféle szép történetet fogok meghallgatni a maga kapitányától, és ha megint észreveszem féltékenysége-
nek nyomait, az azt fogja jelenteni számomra, hogy nem érdemli meg vonzalmamat, és a továbbiakban nem fogok igényt tartani a barátságára.

– Kegyetlen asszony, hát létezik igazi, mély szerelem féltékenység nélkül? – suttogta a hadnagy és kérlelve szemeibe nézett.

– Én pedig nem akarok semmiféle féltékenységet, ezt jegyezze meg jól magának a javamra! Rögtön próbára is fogom tenni, amint a kapitány ismét megjelenik.

– Minden szentekre mondom, ezt a próbát képtelen leszek kiállni, engedje meg inkább, hogy eltávozzak! – válaszolta Morkett megrökönyödve, és összevonta szemöldökét.

– Csak egy feltétellel – szólt közbe gyorsan madam Ascialdo, majd odahajolva hozzá a kitárt legyező mögött odasúgta: – Ha holnap reggel meglátogat, és este nálam vacsorázik.

Néhány pillanat múlva folytatta: – Túl komoly, barátom, komoly társalgásunkra kezdenek felfigyelni, csodálkozva néznek felénk. Kérem, hagyjon magamra. Holnap reggelig, Morkett, tudja, nem kell előre bejelentkeznie.

Madam Ascialdo látszólag közömbösen hátravetette magát a díványon, legyezgetni kezdte magát a legyezőjével, és fejével búcsút intett a hadnagynak.

Morkett úgy érezte, mintha a keble szét akarna robbanni. Boldogság és fájdalom, reménység és kétségbeesés ragadták magukkal, majd – holnap reggelig szépasszony – szavakat suttogva végigsietett a csoportokba verődött vendégek között, elhagyva a termet, és egy negyedóra múlva paripáján Alexandria felé nyargalt.

– Ez a fiatalember féltékeny – mondta Armand Edwardnak, Morkettre utalva abban a pillanatban, amikor az el akart távozni Madam Ascialdo közeléből. Hosszabb ideig figyeltem, a kapitány kiűtötte őt a nyeregből a szépasszonynál.

– A féltékenységek a szív pokla – válaszolta Edward gondolataiba mélyedve. Nekem semmi okom sincs rá, hogy féltékeny legyek, ennek ellenére már az a gondolat is boldogtalanná tesz, ha másvalaki azt kívánja, hogy megszerezze menyasszonyom kegyeit. Az a másik egy nemeslelkű ember, akinek a barátja voltam, mégis meg tudnám fojtani a menyasszonyom, Ágnesem körüli igyekezeete miatt.

– Ott jön megint a kapitány a terembe. Nézze csak, a mexikói asszony mennyire vonzza őt magához tekintetével – mondta

Armand, amint Turk kapitány madam Ascialdo felé igyekezett, és azonnal helyet is foglalt mellette.

– Köszönetet mondott a miniszterének azért, mert ilyen hoszszasan távol tartotta tőlem? – kérdezte a nő, hízelt szemrehányással a kapitánytól.

– A pokol fenekére kívántam – válaszolta Turk. – Mégis hálnak kell lennem iránta, mert közlendőjével lehetővé tette számomra, hogy önt, a legszebb, legelbűvölőbb asszonyt rövidesen viszontlássam.

– Engem viszontlásson? – gyorsan vissza is vonom a derék miniszter elleni vádjaimat. Mivel valósította meg ezt az a szeretetre méltó ember? – válaszolta madam Ascialdo.

– Közölte velem, hogy holnapután reggel ki akarja próbálni új ágyúimat, ebből az alkalomból meg kívánja hívni az elnököt, valamint a magasabb rangú hivatalnokokat és külföldi követeket, hogy legyenek jelen a színjátékon. Egyúttal azt is jelezte, hogy a hölgyek jelenlétét az Atalanta fedélzetén megtiszteltetésnek venné, és megbízott engem, tegyek meg mindent annak érdekében, hogy kellemessé tegyem tartózkodásukat a hajó fedélzetén.

– Hiszen ez elbűvölő, milyen pompás, mennyire hálás vagyok érte a miniszter úrnak! – vetette közbe élénken az asszony. Ha azonban ön is tényleg hálás neki azért az alkalomért, hogy engem viszontláthat, akkor még nagyobb köszönetet szeretnék öntől kiérdemelni, mivel magam teremtem meg az alkalmat, hogy még korábban viszontlásson. Arra kérem, hogy holnap este tiszteljen meg jelenlétével a házamban, és mivel azt megelőzően még egy vizitet is tennie kell, tájékoztatom, hogy egész délelőtt csak az ön rendelkezésére fogok állni otthonomban.

– Ó, a világ asszonyainak legkedvesebbike, soha el nem képzelt boldogságra emel fel engem! – válaszolta a kapitány örömtől sugárzó arccal.

– Még valami, kapitány úr – ragadta magához megint a szót madam Ascialdo. – Az ön hadnagya, Morkett úr, állandóan ost-

romol és gyötör irántam érzett vonzalmával, és igen gyakran zaklat látogatásaival. Nagyon jó néven venném, ha holnap sem délelőtt, sem délután nem engedélyezné számára, hogy elhagyja a hajóját. Minden bizonnyal el tudja látni valami sürgős feladattal.

– Morkett? – kérdezte Turk fellángoló pillantással. Nem fog kimenőt kapni. Van elég feladat a számára a fedélzeten, hogy legyen elég ideje azon gondolkodni, milyen ostobaság volt tőle, hogy felnézett a Napra.

Röviddel éjfél előtt járt az idő, amikor Turk kapitány karján madam Ascialdóval kilépett az elnöki palotából, és a hölgyet a kocsijához kísérte. A nő lehúzta kesztyűjét a kezéről. A férje mellette ment, és amint odaértek a kocsi ajtajához, szeretettel így szólt hozzá: Szállj be, drága Ascialdo, tudod, szívesebben ülök ezen az oldalon. A férfi beszállt, a kapitány felsegítette a szépaszszonyt a kocsiba, ő azonban kis kezét még néhány pillanatra hátrahagyta a tiszt kezében, aki izzó csókra szorította ajkaihoz. Ezután madam Ascialdo behúzta kezét a kocsiba és leült. Turk becsukta az ajtót, és a paripák azonnal elvágattak a boldog házaspárral.

Turk kapitány a vendégházba sietett, ott gyorsan megírt egy parancsot Morkett hadnagynak, amely szerint nem hagyhatja el a hajót mindaddig, amíg a kapitány vissza nem tér oda, és az iratot még az éjszaka folyamán elküldte Alexandriába azzal az utasítással, hogy azonnal vigyék fel a fregatt fedélzetére.

A következő napot Washingtonban töltötte, reggel meglátogatta madam Ascialdót, és este megjelent a vacsorán. Csak késő éjjel tért vissza a fregatt fedélzetére, és ott megtudta az őrtől, hogy Morkett hadnagy egy pillanatra sem hagyta el a fedélzetet.

Másnap reggel élénk volt az élet a hajón. A fedélzetet az elképzelhető legtisztábbra sikálták, a kötélzetet díszesen felcsavarták, az ágyúkat megtisztították, és mindent előkészítettek a parádéra. A kajüte fordították a legnagyobb gondot. Gazdagon díszített szőnyeget terítettek le, amit csak nagy ünnepek alkalmával használtak, a bútorok drága selyembevonatáról levették a huzato-

kat, megpucolták a tükröket és sárgaréz bevonatokat, és mindent előkészítettek az aznapi ünnepségre. A hajót kibontott zászlók lepték el. Sütemények, édességek és más nyalánkságok időben megérkeztek Washingtonból, és a kapitány borkészletét megfosztották a legízletesebb fajtáktól.

Morkett hadnagy parancsnokának annak megjelenésekor a fedélzeten borús tekintettel jelentést tett, aki ugyanolyan ábrázattal némán végighallgatta.

– A két ágyúnál fog szolgálatot teljesíteni, hadnagy úr. A legnagyobb pontosságára számítok – szólt Morketthez, aki merev tekintettel nézett a szemeibe.

Az első kocsik tizenegy óra körül érkeztek Washingtonból a partra, és a vendégeket az ott várakozó csónakok a fregatt fedélzetére vitték. Valamennyi Alexandria előtt horgonyzó hajó zászlókkal volt feldíszítve, és amikor az elnök az admirálissal a felzászlózott csónakba szállt, melynek az Atalanta fedélzetére kellett vinnie, minden csatahajó díszlövessel tisztelgett. Ezzel egyidejűleg katonai zene csendült fel a fregatt fedélzetén, és Turk kapitány megjelent a lépcsőnél, amely a mellvédtől a víz szintjéig ért, hogy üdvözlje a magas rangú vendégeket. Az érkező kocsik ekkor már gyorsan követték egymást, és Washington kiszálló szépségei leggazdagabb öltözeteiket tették közszemlére. Megérkezett a mexikói konzul hintója is, aki a feleségével együtt kiszállt belőle. Egy hadnagy a kapitány parancsára csónakkal kivezett a partra, hogy a szépasszonyt a fregatra kísérje, ahol Turk maga fogadta őt a lépcső alján, és felkísérte az ünnepélyesen feldíszített fedélzetre.

Madam Ascialdo ezen a napon különösen szép volt, az ünnep nap varázslatos mosolyt csalt arcvonásaira. Az Atalanta színeit viselte, és úgy lebegett fel a fedélzetre a kapitány karján, mint a fregatt vésőistennője. Az általános üdvözlések után a kapitány odavezette őt a két ágyúhoz, melyeknek a mai próbával kellett alkalmasságukat bizonyítani. Két hatalmas méretű és hosszúságú vaságyú volt, melyek százötven font súlyú golyókat röpítettek a távolba. Turk kapitány karján vezette körbe a szép mexikói nőt a

gyilkos eszközök körül, miközben Morkett hadnagy tisztelegve nem messze tőlük a posztján állt. Madam Ascialdo úgy tűnt észre sem vette, és élénken társalgott gáláns vezetőjével.

Több mint száz vendég érkezett a fedélzetre, akik közül többen voltak a női nem képviselői. Az elnök Armandot és Edwardot is bemutatta Turk kapitánynak, mint vendégeit, aki igen barátságosan üdvözölte őket. Egy embercsoport különös figyelmet és kíváncsiságot vívott ki magának a számos jelenlévők között: A sziú indiánok voltak ők, vezetőjükkel Sturtonnal. Az elnök azért ragaszkodott a jelenlétükhöz, hogy megismerjék a fehérek rettenetes fegyvereit, és hazájukban hirdessék annak rémítő voltát. Ő maga kísérté oda a vadakat a két ágyúhoz, és elmagyarázta nekik használatát és pusztító erejét.

Az admirális ekkor megadta a jelet a próbálövésre, és a nézők a hajó mellvédjéhez tolongtak, hogy a folyón lefelé láthassák, milyen irányba akarnak tüzelni. A folyó mentén mérföldnyi távolságra csónakok várakoztak az Atalanta személyzetével, hogy megakadályozzák, nehogy valaki a lövöldözés ideje alatt a folyóra kerüljön, mert az ágyúkat úgy akarták irányítani, hogy a golyók csak érintsék a víz felszínét, és azon tovább pattogjanak.

Az elnök az indiánokat az ágyúk mögötti közeli részre vezette, és azt mondta nekik, semmitől sem kell félniük, utalt azonban arra, nézzék a folyó felszínét, hogy láthassák a víz felületén pattogó golyókat.

Turk kapitány madam Ascialdót karján az ágyúk közelében lévő dobogóra vezette, ahonnan akadálytalanul végignézhettek a folyón. Buzgó társalgása vezetőjével azonban úgy tűnt, nem a bőszen hadigépek körül forog. Láthatóan lágyabb, jóindulatúbb érzelmek foglalkoztatták őket, mert halkan beszélgettek, és közben barátságosan és szeretetteljesen nézegették egymást.

– Tűz! – kiáltotta Morkett úgy, hogy madam Ascialdo össze-rezzent, és a következő pillanatban az ágyú felvillant, olyan hatalmas dörrenés kíséretében, mintha a fregatt teljes hosszában minden ágyúval tüzeltek volna. Az indiánok rémült kiáltással

hasra vágta magát, és üvöltve kezeikbe rejtették arcukat. A lövés golyója néhány száz lábnyira a hajótól érintette a víz felszínét, tajtékzó piramist vetett magasba, majd ismét felemelkedett, és rövidebb távolságra megint érintette a vizet, és a tajték ismét a magasba csapott, majd az újra meg újra felspriccelő habok jeleztek villámgyors futását, míg végül mérföldnyi távolságra még egyszer hosszú csíkban felkavarta a vizet, majd végérvényesen eltűnt. Hangos üdvrivalgások hangzottak fel a nézők ajkairól, az admirális és az elnök pedig dicsérték a látottakat.

Az indiánok a hajó legtávolabbi végére menekültek, és semmi hatalom sem tudta volna őket visszacsalogatni az ágyúk közelébe. Csak Sturton rábeszélésére maradtak a fregatton, különben a folyóba vetették volna magukat, hogy kimeneküljenek a partra. A füleiket azonban befogták, és aggódva tekintettek az ágyúk felé.

Alig találta meg az első golyó sírját a folyóban, amikor a másik ágyú hasonló fülsiketítő menydörgéssel elsült, és a folyóra röpítette nehéz terhét. Ugráló igyekezettel érte el ez a golyó is távoli célját, és lövést lövés követve egyre újabb golyó futotta végig a Nap fényében csillogó pályáját.

Az ágyúdörgéssel együtt vidám katonazene hangzott végig a hegyeken a folyó mindkét partján, és a partok felől hallani lehetett a nézők hurrá kiáltását.

Huszonöt lövést adtak le mindkét ágyúból, amikor az admirális a próbát megfelelően befejezettnek nyilvánította, és Turk kapitány a jelenlévő vendégeket reggelihez invitálta. Az urak a hölgyeket a kajütbe vezették, ahol azok helyet foglaltak a gazdagon terített asztal mellett, miközben a férfiakat odakint állva vendégtelték meg. A kajütbe csak az elnök, a magasabb rangú hivatalnokok és követek léptek be a hölgyekkel, és egymással versengve igyekeztek kiszolgálni őket. Turk kapitány is felkínálta segítségét a szeb-bik nemnek, fagyaltokat, édességeket, friss gyümölcsöket, befőtteket kínált körbe, miközben pezsgősüvegek dugói repültek a magasba, és némelyek rózsás ajkain a pezsgő habja csillogott. Egyre vidámabbak, derűsebbek lettek, nevetgéltek, tréfálkoztak és

ugratták egymást, és a gáláns, szép kapitány meleg pillantások céltáblája volt. Madam Ascialdo azonban kedvességével, eleganciájával és szellemes vicceivel túltett valamennyi szép testvérén, és a kapitány kénytelen volt elismerni előnyeit. Az ünnepség istennőjének nevezte, az Atalanta védőangyalának, és a kellemes óra emlékére egy kis selyemzászlót ajándékozott neki a fregatt színeivel.

– Ennek a zászlónak azonban egy ágyúlövessel kell tiszteletet adnia – kiáltotta madam Ascialdo fellelkesülve, kérem, kapitány, még egy lövést! – és a hölgyek mindenfelől egyetértettek a szép mexikói kívánságával.

– Nagyon szívesen, nagyon szívesen, most a hölgyeké az irányítás – válaszolta a kapitány derűs hangulatban, és azt a parancsot üzentte Morkett hadnagynak, hogy az egyik ágyút még egyszer töltesse meg.

Morkett karba öltött kezekkel, leszegett fejjel állt a mellvéd mellett, borús gondolataiba merülve. Mintha rossz álomból ébresztették volna, összereződött, amikor megkapta a parancsot az ágyú megtöltésére. Szemei mintha szikrákat hánytak volna, és győzedelmes mosoly suhant át ábrázatán.

Éles hangon és gyorsan parancsot adott, hogy hozzanak egy töltetet az ágyúnak, a tüzértől elvette a töltőrudat, kitörölte a csövet, betolta a puskaport, legyömösölte, és a behelyezett golyót csak félig tolta le a hosszú csőbe.

– A golyó még nincs lent egészen, hadnagy úr, így felrobbanhat az ágyú – szólt hozzá halkán a legénységből, aki mellette állt.

– Ostoba fickó, te akarod nekem megtanítani, hogyan kell megtölteni egy ágyút? – válaszolta Morkett dühös pillantással, miközben a kajütből kilépők kezdtek gyorsan megint megtölteni a fedélzetet, és a fellelkesült társaság az ágyú felé tolongott, élükön Turk kapitány, karján a mexikói szépséggel.

Morkett tüzes pillantását mozdulatlanul a lelkes párra szegezte, akik úgy tűnt, teljesen megfeledkeztek az őket körülvevő világról,

hiszen a szépasszony finom, kis keze készségesen pihent a boldog kapitány kezeiben.

Az ágyú közelébe léptek, mögöttük a vendégek a mellvéd elé álltak, és a kapitány Morkett hadnagyra nézett, mintha azt kérdezné, miért nem adta még ki tűzparancsot.

Morkett közvetlenül az ágyúcső mellett állt, és a boldog párra meredt, és ekkor találkozott a kapitány tekintetével. Szemét levette róla, még egyszer felnézett az asszonyra, aki nemrég visszonszerelmet esküdött neki. Ökölbe szorította kezeit, testének minden izma megfeszült, haja az égnek állt, és tűz! – kiáltotta az ágyúkezelőnek.

Egy hatalmas dörrenés, mintha megnyílt volna a föld, és belső-segeit az ég felé röpítené, a hajó megrázkódott minden fugájában és eresztékében, sűrű, átláthatatlan füstfelhő borította be a fedélzetet, halálkiáltások, sóhajok, nyöszörgések szakították meg a dörrenést követő síri csendet, emberi testrészek és emberalakok repültek a levegőben, és zuhantak bele mindenfelé a nyugodt árba.

A füst szétoszlott, és egy üres, vérrel borított fedélzet vált láthatóvá. Az ágyú, a legénység, és a nézők, akik jobbra, balra a közelben álltak, valamennyien eltűntek. Az ágyú milliányi szilánkra repült szét, Morkett véres bosszúja eredményes volt. Ő maga, Turk kapitány és a szép mexikói nő nyomtalanul eltűntek. A fedélzetet összeroncolt holttestek és sebesültek fedték, nyögések és panaszos sóhajok töltötték meg a levegőt. Szívet tépő volt a látvány, amint a túlélők szeretteik maradványait keresték és igyekeztek felismerni, és amint az élet és halál körülvette őket.

Armand és Edward a borzalmas pillanatban az elnökkel együtt az indiánoknál álltak a hajó legtávolabbi végében, és Sturton közvetítésével társalogtak velük. Az ágyú dörrenésére azonban valamennyi indián a fedélzetről az árba vetette magát, és a part felé igyekezett.

Gyász és néma komorság telepedett az unió fővárosára a következő napon, mély együttérzés vonult végig valamennyi tagállamon, sőt, az óceánon túl távoli országokon is.

Az indiánok még a szerencsétlenség napjának estéjén el akartak utazni, és csak Sturton rábeszélésére voltak hajlandók az ajándékok átadására várni.

A szerencsétlenül jártak ünnepélyes temetését követő napon az elnök még egyszer magához kérte a sziúkat, jó utat kívánt nekik, és valamennyi fehér ember nevében távoli barátságukat kérte, és azzal a megjegyzéssel bocsátotta el őket, hogy gazdag ajándékokat fog küldeni nekik a házba, ahol laknak. Ez meg is történt, és egyidejűleg több öszvért is kaptak, akik az átvett ajándékokat elvihetik hazájukba.

Edward és Armand készen álltak az útra. Városi ruhájukat vadászöltözetre cserélték fel, valamennyi nélkülözhető holmijukat bőröndbe zárva visszaküldték New-Yorkba, és miután a sziúk megkapták az ajándékokat, a rákövetkező napon a kis karaván megkezdte a távoli nyugat felé tartó utazását.

Ebben az időben, december elején a tél magas hótakaróval fedte be Írországot, a tenger hullámai a sziklás partokra jégtáblákat sodortak, és az erdők deresek voltak a dermesztő hidegben.

Egy hideg, barátságtalan reggelen, miközben a heves szél hópelyheket hajszolt maga előtt, hintó érkezett annak a kertnek a rácsos kapuja elé, ahol Ágnes és nénikéje lakott. Egy idősebb, drága bundába burkolódzott úr szállt ki a kocsiból, és a kerten át a ház felé indult. Az orvos volt W.-ből, aki a szél és kellemetlen időjárás ellenére naponta meglátogatta Amaliét, mert egészségi állapota igen megromlott. Ágnes bebocsátotta a szobába, miután levette bundáját, és a „hogyan van Amalie kisasszony?” kérdésre egy könnyecseppel a szemében válaszolt. Az orvos csendben a kandalló elé lépett, hogy megmelegítse kezeit, és megszabaduljon a hideg atmoszférától, amit magával hozott.

– Aludt valamennyit a páciensünk? – kérdezte Ágnes, miközben maga elé nézett a tűzbe, és kezeit dörzsölte.

– Nagyon keveset. Úgy tűnt számomra, hogy időről időre csak azért hunyta le szemeit, hogy megnyugtasson, és arra késztesen, én is aludni térjek – válaszolta Ágnes fájdalmas hangon, szemeit törölgetve.

– Már megint saját maga örködött ébren felette, kegyelmes kisasszony! A továbbiakban semmi esetre se tegye ezt, már az sem jó önnek, hogy állandóan a betegszobában tartózkodik. Ismételten igen határozottan arra kell kérnem, hogy jobban kímélje magát – folytatta az orvos élénken, és kérlelve megragadta a lány kezét.

– Hogyan is hagyhatnám magára a nénikémet – nem azt jelentené ez világosan a számára, hogy veszélyben van az élete? Nem, nem, kérem ne beszéljen nekem erről többet, ápolni fogom őt hűségesen és szeretettel mindaddig, míg erőim engedik! – válaszolta Ágnes mély megindultsággal.

– Akkor menjünk be hozzá – mondta az orvos, és zajtalan léptekkel belépett a szomszédos szobába.

Amalie egy nagy, puha párnákkal bélelt karosszékekben ült a kandalló mellett. Feje a háttámlán pihent, karjai a párnázott karfán, lábai és térdai gyapjútakaróval voltak melegen tartva. Igen sápadt volt és lesóványodott, bőre betegesen olyan áttetsző volt, hogy a legfinomabb ereket is fel lehetett ismerni alatta, és nagy szemeit mintha sötét árnyak vették volna körül, de szokatlan fényben csillogtak, és élénk kifejezése feltűnő ellentmondásban volt a beteg félreismerhetetlenül gyenge állapotával.

Amikor az ajtó kinyílt, Amalie tekintetét üdvözlésként a belépő orvosra emelte, és amint az odalépett hozzá, nehézkesen felemelte a kezét, és feléje nyújtotta.

– Jóságos emberbarát, ilyen időben kijön ide egy szegény beteghez, akitől áldozatkészségéért más elismerésre nem számíthat, mint köszönetre, bensőséges, szívélyes köszönetre – mondta

Amalie tompa hangon, miközben feje visszahanyatlott a székre. Az orvos barátságosan intett neki, ne beszéljen többet, és ujját karjának pulzusára helyezte, miközben baljával előhúzta óráját, és tekintetével a másodpercmutatót követte.

– A pulzusa nyugodtabb, és jobb, mint tegnap volt. Milyen az étvágya? Evett már a mohapüreből?

– Nagyon kevés étvágyam van, de mindent megeszek, amit rendel – válaszolta Amalie.

– Ma adhat néhány evőkanál malagabort a nénikéjének – folytatta az orvos Ágneshez fordulva, majd felvette az orvosságos üveget az asztalról, megnézte, és így szólt:

– Másik orvosságot fogok küldeni W.-ből, amint visszaérek. Hál’ istennek, igen jól alakul a páciensünk állapota, és remélem, mire elérkezik a tavasz, már olyan jól lesz, hogy a kertben üdvözölheti.

Ezekkel a szavakkal megint odalépett a beteghez, és kezét nyújtott neki. Amalie azonban fájdalmas mosollyal tekintett rá, csendben megingatta a fejét, majd szemeit az ég felé emelte.

– Csak bátorság, kisasszony, már lényegesen javult az állapota – folytatta az orvos, majd adott még néhány tanácsot, és azal köszönt el, hogy holnap megint eljön.

Kocsija azonban nem rögtön W.-felé, hanem a parkon át Aringthur kastélya felé tartott. Aringthur az ablaknál állt, és úgy tűnt, az orvos érkezésére vár, mert amint észrevette a felbukkanó kocsit, kisietett szobájából, és a lépcsőn lement a ház elé, ahol fogadta az orvost.

– Milyen hírt hozott, drága doktor úr? – kérdezte hevesen, amint fogadta a kocsiból kiszálló orvost.

– Amalie kisasszonnyal lassan mennek a dolgok, állapota nem romlott, és remélem, egy ideig még életben marad – válaszolta az orvos, miközben Aringthurral felment annak szobájába.

– És Ágnes kisasszony? – kérdezte Aringthur látható megindultsággal.

– Ő nem beteg, de nem is egészséges. Szellemileg szenved, és áldozatkész igyekezete, hogy a beteg mellett legyen és ügyeljen rá, megtámadja a testét.

– Nem tiltotta meg neki, hogy szüntelenül, még éjszaka is nénikéje mellett legyen?

– Sürgetésem ellenére megtagadta, hogy engedelmeskedjen – válaszolta az orvos vállát vonogatva.

– Melegek a szobák, és nincs huzat a házban? Már gyakran tettem magamnak szemrehányást, hogy pont azt a lakást választottam nekik, de a városkában sohasem érezhették volna jól magukat, nyáron pedig olyan szép a környezet ott a tenger mellett – mondta Aringthur és egyre újabb kérdésekkel fordult az orvoshoz Ágnessel kapcsolatban. Amikor az végül búcsút vett, Aringthur azzal a kéréssel engedte el, hogy másnap Amalie meglátogatása után ismét térjen be hozzá és jelentse, hogy vannak a hölgyek.

XXV.

Rémület. A jótettek folytatása. A halál. A döntés. Hűséges lemondás. A visszaküldött pénz. Az árverés.

Dél körül abbamaradt a hóesés, a felhőzet felemelkedett, imitt-amott láthatóvá vált a kék égbolt, és a Nap lágyan és barátságosan sütött le a vakítóan fehér hótakaróra, ami a két Walcott hölgy lakása körül terült a tájra. Ágnes Harriettel együtt az egyik ablaknál ült, és időnként kézimunkájáról a tenger felé nézett, ahol a magasan behavazott sziget a napfényben a sötét ár fölé emelkedett, és itt-ott egy-egy fehér vitorla küszködött az árral felemel-

kedve, majd megint alásüllyedve. Egy ideig szemmel követte az egyik ilyen hajót, amely a szigethez közeledett, majd észrevette, hogy eléri a kis szigetet, és ott leeresztették a vitorláját. Kinek lehet bármiféle dolga vagy lelheti örömét a szigeten ebben az élvszakban, és támad kedve arra, hogy átküzdje magát a magas havon?

– Harriet, hozd csak ide nekem a távcsövet! A szigetről kikötött egy hajócska – szólta Ágnes hűséges komornájának, aki rögtön ki is szaladt a szobából, hogy teljesítse úrnője parancsát.

Ágnes pulzusa hirtelen még egyszer olyan szaporán lüktetett, mint az előtt a pillanat előtt, amikor szemei a sziget kikötőjére tévedtek, és fekete pontként megpillantotta a hajót fel, s alá hintázni. Milyen emlékek ébredtek fel Ágnes gondolataiban, életének gyorsan tovatűnő boldog emlékei, miközben egyidejűleg a jelen szomorú képét látta maga előtt. A kikötőtől a tekintete a sziget magaslatán lévő pavilon felé vándorolt. Az is tanúja volt boldogságának, és gondolatban átélte, amint kedvese karja átkarolja, a pavilonból a rózsalugasba sétálnak, ahol örök, hűséges szerelemre tettek szent esküt egymásnak Edwarddal. Ekkor fekete pontot látott mozogni a hóban a pavilon felé, melyben aztán eltűnt. Vajon mi vezethette oda ezt az embert? Harriet ekkor meghozta a távcsövet, ugyanazt, amellyel egykor az apja megfigyelte őt és Edwardot a szigeten. Gyorsan széthúzta, beállította a sárgarézs csövön lévő jelre, és szeme elé véve a szigetre irányította. Megtalálta a csónakot, mely a parton himbálódzott, majd kicsit magasabbra emelte, és már látta is a pavilont. Az egyik ablaka ki volt nyitva, és meglátott valamit, amiről az első pillanatban nem tudta, hogy mi lehet. Figyelmesen tovább nézte, mire megmozdult. Egy emberi alak volt, aki meggörnyedve felé nézett. Egy távcsövön át Ágnest figyelte. Aringthur volt az, aki őt kémlelte!

A távcső kiesett Ágnes kezéből, döbbenetn visszaugrott az ablakból. A távcsövet Harriet kapta el, mielőtt leesett volna a szék-ről.

– Istenem, kisasszony – szólalt meg a komorna rémülten, de halkan, hogy Amalie, aki lehunyta szemeit, meg ne hallja – mi történt önnel? – és közben Harriet félénken a sziget felé nézett.

– Semmi, Harriet, semmi, kérek, ne kérdezz tovább. Csak gyerekes módon megijedtem valamitől – válaszolta Ágnes, miközben megint a sziget felé nézett. Aztán valamelyest visszahúzta székét az ablaktól, majd helyet foglalva ismét munkához látott.

Ekkor belépett a szolgálólány, és madam Chamberst jelentette.

– Olyan szép lett az idő, hogy kimozdított a házamból, és nem is találhattam volna kellemesebb sétát, mint ide önökhöz, tisztelt hölgyeim – mondta az asszony belépve, mire Amalie és Ágnes is szívélyesen üdvözölték.

– Magamhoz vettem a komornámat is, hogy elhozzon egy kis frissítőt Amalie kisasszony számára, egy kis ökörláb kocsonyát, néhány igen finom narancsot, és üveg malagát, aminél jobb nincs is Írországbán. Éppen most kaptuk a bort és a gyümölcsöket, és tegnap meg is főztem a kocsonyát, és örömet akartam szerezni magamnak azzal, hogy önöknek is hozok egy kis kóstolót. Ágnes kisasszony, a bort és a gyümölcsöket önnek is szántam, és remélem, megszerzik nekem azt az örömet, hogy elfogyasztják szerény ajándékomat.

– Az ön túlzott jósága, madam Chambers, zavarba hoz engem. Ami a nénikémet illeti, nem lehetek elég hálás az égnek, hogy mentőangyalként mellénk állította önt, jómagam azonban nyomasztó érzés tölt el, mert tudom, hogy ezt semmivel sem érdemeltem ki önnél, és soha nem is lesz rá alkalmam, hogy adósságom, ha csak részben is törleszteni tudjam – válaszolta Ágnes zavarban.

– Ha a jócselekedetek olyan tiszta, nemes szívtől érkeznek, mint kedves, jóságos barátnőnktől, akkor úgy vélem, az ember minden aggodalom nélkül elfogadhatja azokat, a jóságos isten küldi mindezt nekünk madam Chambers közvetítésével – vetette

közbe Amalie, és kezét az asszony felé nyújtotta, aki szeretettel megragadta és megszorította, miközben így szólt:

– Igen, Amalie kisasszony, egy tiszta, őszinte szív részvéte sohasem felesleges. Kérem, Ágnes kisasszony, ön se vonakodjon, ilyen jelentéktelen, értéktelen figyelmességeket elfogadni tőlem, hiszen végtelenül boldoggá tesz vele, ha elfogadja!

Madam Chambers aztán gyorsan másra terelte a beszélgetést, elmesélte, miféle újdonságok történtek a környéken, és csak akkor köszönt el a két hölgytől, amikor a Nap már a tenger pereme felé közeledett.

Miután Ágnes kikísérte az asszonyt a lépcsőig, és meleg köszönetet mondott áldozatkészségéért, az előszobában odalépett az ablakhoz, és a sziget felé nézett. A csónak már eltűnt. Aztán visszament a betegszobába, és az ablaknál leült Harriet mellé, hogy elköszönjön a lemenő Naptól, és üzenetét küldje vele távoli kedvesének.

Ágnes gondolataiba mélyedve ült ott, és a tengert nézte, amikor a postás lépett be a kertbe, és a ház felé indult.

– A postás jön! – mondta Ágnes örömmel, és kiszaladt a szobából a lépcső felé. A postás átadott neki egy Londonból kék borítékban küldött levelet, Amalie Walcott részére. Nem az érkezett, amiben Ágnes reménykedett. Edwardtól, aki minden postahajóval írt neki, most nem érkezett levél. Az írást bevitte Amalienek a szobába, és így szólt hozzá, miközben átadta neki: Levél érkezett számodra Londonból, kedves nénikém!

– Londonból? Nekem? Ki lehet az, aki ott még emlékszik rám? Tedd csak le az asztalra, és gyertyagyújtás után olvasd majd fel nekem, hiszen úgy sincs semmi titkunk egymás előtt – folytatta Amalie barátságosan.

Ágnes félretette a levelet, és visszatért az ablakhoz, mert a Nap éppen ebben a pillanatban bukott le a tenger mögé. Mélyen érző szívvel tekintett a drága lány a búcsúzó csillagra és forrón szeretett kedvesére gondolt. Milyen szívesen repült volna hozzá, sietve

a fény szárnyain, és bárcsak egy percre a szemeibe nézhetett volna, hallhatta volna szeretett hangját, és mondhatta volna el neki, mennyire bensőségesen és hűségesen szereti! Gondolataiban elevenen látta maga előtt, látta, amint hegyen-völgyön át maga után húzza mérőláncát, fáradhatatlanul törekedve, hogy biztonságos, boldog jövőt teremtsen Ágnesének és saját magának. De azt is látta, hogy Edward nemsokára megkapja levelét, majd elhajtja mérőláncát, és a legelső hajóval sietve visszatér karjaiba az óceánon át. Egyre mélyebben elmerült álmodozásában, és észre sem vette, hogy a szobában már besötétedett, míg végül Amalie megkérdezte, hogy nem akarja-e már meggyújtani a lámpát.

Harriet gyorsan odavitte hozzá, Ágnes meggyújtotta, és amint letette az asztalra, így szólt Amaliehez:

– Még itt van a levél, kedves nénikém, most már felolvashatom?

– Igen, gyermekem, tényleg nagyon kíváncsi vagyok rá, ki íratott nekem Londonból – válaszolta Amalie.

Ágnes feltörte a pecsétet, miközben odaült az asztalhoz. Amikor kihúzta a levelet a borítékból és kibontotta, két bankjegy hullott ki belőle, mindkettő százfontos címlet.

– Ez meg mi? – kérdezte Ágnes csodálkozva, a bankjegyeket nézegetve. – A levélben kétszáz font van bankjegyekben.

– Tényleg nekem írták azt a levelet? Hiszen senkitől sem várok pénzt – válaszolta Amalie szintén csodálkozva. Olvasd csak fel azt a levelet, drága Ágnes, hogy megtudjuk, ki küldte a pénzt.

Ágnes erre belekezdett:

Egy évvel ezelőtt örök hálára kötelezettje ezúttal törleszteni szeretné nagy adóssága kicsinyke részét, és kéri, fogadja el a mellékelt csekélységet. A pénz, amit annak idején az ön kezéből kaptam, hatalmas kamatozat hozott, és gazdag emberré tett engem. Itt a legfőbb ideje, hogy adósságomra gondoljak, akkor is, ha örökre adósa maradok, és az is akarok lenni.

R.... 437

– Hát ez különös egy levél – ragadta magához Amalie a szót. Tényleg fogalmam sincs róla, hogy valakinek valaha is olyan komolyabb pénzüsszeget adtam volna, ami később gazdag emberre tehetne. De mégiscsak történnie kellett valami ilyesminek, mert különben hogyan jutna valakinek eszébe, hogy ekkora összeget küldjön nekem?

Ágnes nem válaszolt, csak gondolataiba mélyedve nézett a levélre. Megint csak Aringthurt látta maga előtt, amint a sziget felől kémleli őt.

Ebben az időben Aringthur meggyújtatta a lámpát, és amint Bernard, aki sohasem hagyta másra ezt a feladatot, letette azt az asztalra, gazdája így szólt hozzá:

– Vajon madam Chambers a kocsonyát és a malagát a narancsokkal még ma elvitte a Walcott hölgyeknek?

– Egészen biztos, uram, én magam adtam át a holmit madam Chambersnek, és kifejezetten arra kértem, hogy még ma vigye el nekik, és egészen biztos vagyok benne, hogy meg is tette.

– Nos, hát örülök, hogy ezt hallom. Ha megérkezik a postás, kedves Bernard, küldd fel ide hozzám – válaszolta Aringthur, majd még néhány kisebb feladattal bízta meg kedves, öreg lakáját, mire az eltávozott. Rövidesen azonban visszatért, és jelentette a postást.

– Kívánságának megfelelően, kegyelmes uram, jelentem, hogy a levelet a kék borítékban Londonból Amalie Walcott kisasszonynak címezve épp az előbb kézbesítettem a hölgynek.

– Szívből köszönöm magának kérésem teljesítését – válaszolta Aringthur barátságosan, és egy aranypénzt nyújtott át az embernek, aki hálás köszönetéről biztosítva őt ismét eltávozott.

Aringthur londoni bankárát bízta meg, hogy a két bankjegyet, amint az meg is történt, küldje el Amalie részére, hogy ő és Ágnes a havi járadékon kívül, amit még mindig azzal az indokkal küldött

nekik, hogy a Walcott féle csödeljárás még nincs befejezve, pénzhez jusson. Mindezt abból a megfontolásból tette, hogy legyen valamennyi tartalék pénzük, és csökkentse azon aggodalmukat, hogy kínos helyzetbe kerülhetnek, amikor annak a bizonyos járadéknak egyszer vége szakad.

Aringthur éjjel-nappal azon törte a fejét, miként könnyíthet azon a kemény sorson, ami Ágnesnek jutott, és ezáltal saját sivár életébe is némi napsugárt engedjen, mivel igen boldogtalan volt. Az egyetlen szív, amit annyira szeretett volna magáénak tudni, és ami az eget hozta volna le számára a Földre, sohasem lehet az övé, ráadásul ez a szív még félre is ismerte, eltaszította magától, talán még meg is veti, mindez már több volt annál, amit képes lett volna elviselni úgy, hogy ne érezte volna magát boldogtalannak. Már csak egyetlen vigasz volt számára, balzsam beteg szívére, ez a szeretett lény nyugalma, megelégedettsége és boldogsága volt. Arra irányult fáradhatatlan igyekezete, hogy végre minden boldogságot megszerezzen neki, ami után annyira vágyódott.

Edward amerikai tartózkodási helyéről még mindig nem kapott felvilágosítást, hogy közvetlenül írhasson neki, és Ágnest a karjaiba vezethesse, de remélte, sikerülni fog, és minden igyekezete arra irányult, hogy a szeretett lény vállairól levegye gondjait és viszontagságait, amit körülményei okoztak neki. Jól tudta, Ágnes felismerte, kitől származnak a jócselekedetek, amit ő és Amalie tőle kaptak, azt is tudta azonban, hogy Ágnes a maga részéről megmásíthatatlan határozottsággal visszautasítaná, és csak szerencsétlen nénikéjére való tekintettel hajlandó elfogadni. Amalie azonban nagyon beteg volt, és ha az ég minden emberi segítség ellenére magához szólítaná, mi lenne akkor Ágnesből? Ez a kérdés volt az, ami Aringthurt szüntelenül kínozza, mivel meg volt győződve róla, hogy szerelme minden támogatást, minden segítséget visszautasítana tőle. Folyamatosan mindenről tájékoztatást kapott, ami a két hölgy házában történt, mert a szolgálólány az ő alkalmazottja, a legény az egyik legjobb, leghűségesebb szolgálja volt, madam Chambers minden szolgáltatásáért magas díjazásban részesült, az orvost aranypénzzel fizette meg minden pillanatáért,

amit a két hölgyre fordított. Mindenki, aki a házban megfordult, Aringthur nemes, jóindulatú befolyása alatt állt, és ő maga egyetlen alkalmat sem hagyott kihasználatlanul, amivel két védenca nyugalját és békéjét biztosíthatta, ha nem is állt hatalmában, hogy boldoggá tegye őket.

Néhány nappal később estefelé Amalie állapota olyan hirtelen kezdett tovább romlani, hogy Ágnes madam Chambersért küldött, és kérte, jöjjön át hozzájuk. A beteget ájult állapotban vitték ágyába, ahol csak hosszabb idő után tért magához, azonban ismételt többször is majdnem élettelen állapotba gyengült.

Madam Chambers percnyi várakozás nélkül meg is jelent, és alig látta meg a beteget, máris kirohant a legény szálláshelyéhez, utasította, azonnal üljön fel Ágnes lovára, és vágtsasson el W.-be az orvoshoz, hogy az azonnal jöjjön ki Amaliehez. Azzal is megbízta, hogy hazafelé jövet lovagoljon gazdájához, és tájékoztassa őt a beteg vészes állapotáról.

Ezt követően visszasietett Amaliehez, melegvizes palackokat tett a beteg lábaira, alkohollal lemosta homlokát és halántékát, a kezét dörzsölgette, éltető cseppeket adott be neki, és mindent megtett a betegért, amire képes volt. A lovász elvágatott, és Ágnes hol az órát, hol a szenvedő, szeretett nénikéjét nézte aggódva, és minden hangra felfigyelt a ház körül. Két hosszú óra telt el, és Amalie állapotában még nem lépett fel változás, sőt úgy látszott, erői egyre inkább alábbhagynak. Végre hallhatóvá vált a behavazott úton közeledő kocsi zaja, és Ágnes felismerte az orvost, amint kiugrott a kocsiból és a ház felé igyekezett. Sírva és reszketve fogadta őt a lépcsőnél. Az orvos alig hagyott magának időt az előszobában, hogy felmelegedjen, majd belépett Amaliehez, és első pillantásra látta, hogy már semmi remény sincs. Kezét visszaeresztette a takaróra, melyet néhány pillanatig sajátjában tartott, és bánatosan a betegre nézett. Ágnes a baldachinos ágy oszlopánál állt, könnyes tekintettel az orvosra nézve, amint azonban az elengedte drága nénikéje kezét annak jele nélkül, hogy bármit is tenni tudna érte, Ágnes hevesen remegni kezdett, kénytelen volt megkapaszkodni az ágy oszlopában, nehogy összeessen.

Az orvos átkarolta, és kivezette a szobából a szomszédos helyiségbe, ahol odakísérte a szófához.

– Ó, nénikém, drága nénikém! – zokogta Ágnes könnyek között, és kezét tördelve, könyörgő tekintettel az orvosra nézett.

– Már Isten kezében van, nekünk földi halandóknak már semmi hatalmunk sincs felette! – mondta az orvos mély megindultsággal, és megragadta Ágnes kezét, visszatartva őt a szófán, mivel fel akart állni, és vissza akart menni a betegszobába.

– Maradjon, kisasszony, jelenlétével már nem tud segíteni az elhunytan, mondta megnyugtatóan, amint Harriet a szobába lépett, és közölte, hogy Amalie egy szebb életbe távozott. Ágnes kétségbe akarta vonni ezt, hangosan jajgatott és siránkozott, a kezét tördelte, nevén szólította az eltávozottat, és Harrietnek és madam Chambersnek erővel kellett szobájába vinni, miközben az orvos közölte, hogy náluk fogja tölteni az éjszakát. Rettenetes egy éjszaka volt ez szegény Ágnes, és éppoly rettenetes Aringthur számára. Halálos rémület töltötte el, amikor a lovász megvitte neki a hírt Amalie állapotáról. Képtelen volt távol maradni a szomorú helyszíntől, tudnia kellett, minden pillanatban tudni akarta, milyen állapotban van a beteg és Ágnes. Megbízta a szolgát, lovagoljon haza, várakozzon rá az istálló mögött, majd engedje be a szobájába. Alig távozott a lovász, Aringthur nehéz vadászkabátba burkolta magát, fejére tett egy szürke filckalapot, és a magas hóban szapora léptekkel a parkon át Ágnes lakása felé sietett. Az éjszaka sötét volt, a hó azonban világított, és a csillagok sziporkáztak az égen, így Aringthur felismerte a gyalogösvényt, és a nagy hideg ellenére melege volt, mire a szolga istállóban lévő lakásához ért, aki észrevétlenül bevezette őt szobájába, majd ura utasítására átment a lakóépületbe, hogy madam Chamberst vagy a szolgálólányt értesítse ittlétéről. Előbbi hamarosan át is jött Aringthurhoz, és jelentette neki, hogy Ágnest kétségbeesett állapotban szobájába vitték, valamint azt is, hogy az orvos a házban szándékozik tölteni az éjszakát.

Madam Chambersnek vissza kellett térnie a boldogtalan lányhoz, hogy időnként hírt vigyen Aringthurnak állapotáról, vagy üzenjen neki.

Álom nem tért be ezen az éjszakán a házba, kivéve Amalie örök álmát. Ágnes változatlanul ellenkezett, hogy nyugovóra térjen, a szófán üldögélt néma kétségbeesésben összekuporodva, hangos jajveszékelése, fájdalmas panaszkodása alábbhagyott, és szívet tépő, könnytelen fájdalom lett úrrá rajta. Így szolgálja szobájában Aringthur is lelki fájdalomtól dermedten ült, és rémült kétségbeesés kínozza forrón imádott szerelme jövője miatt. Újabb és újabb híreket vittek neki Ágnesről, de mindig ugyanazokat a vigasztalan, szomorú híreket, hogy néma kétségbeesés tartja fogva.

Elmúlt az éjszaka, hajnalodni kezdett, és Aringthur éppoly észrevétlenül távozott, mint ahogyan érkezett, mert attól tartott, hogy Harriet észreveszi. Dél körül átment hozzá az orvos a kastélyba, és jelentette, hogy Ágnes a szófán elszunyókált, és reméli, hogy pillanatnyi szenvedésének nem lesznek hátrányos következményei erőteljes egészségre.

– Mikor fog visszatérni hozzá? – kérdezte Aringthur aggódva.

– Miután elintéztém legfontosabb tennivalóimat W.-ben, mindenesetre még naplemente előtt – válaszolta az orvos.

– És ugye madam Chambers egy pillanatra sem fogja magára hagyni Ágnest? – kérdezte Aringthur.

– Ezt megígérte nekem, legalább is addig nem, míg vissza nem térek.

– Akkor kérje meg az asszonyt a nevemben, hogy éjszakára maradjon Ágnes kisasszony nál, és amint visszafelé indul W.-be, hozzon hírt nekem róla, hogyan érzi magát. Az orvos megígérte, hogy teljesíteni fogja kívánságát, majd elsietett W.-be, hogy meglátogassa ottani betegeit.

Változatlan, néma szenvedéssel töltötte Ágnes a napot egészen addig, amikor Amaliet el akarták temetni. Fájdalma ekkor megint hangos jajveszékeltetésben tört ki rajta, és csak az orvos komoly, határozott fellépése, mely szerint erőszakkal vissza fogja tartani, akadályozta meg abban, hogy a halottat kikísérje a temetőbe.

A temetést követő három napon át szenvedve és búbanatba mélyedve üldögélt szobájában, szinte akaratlanul evett és ivott valamennyit, amit a hűséges Harriet tett elé. A negyedik este azonban, amikor megint az ablak előtt kuporgott, és üres tekintetével végignézett a tengeren, és látta, amint a Nap alá akar merülni a hullámokba, hirtelen felegyenesedett, karját Harriet vállára tette, és megindult hangon így szólt hozzá:

– Látod Harriet, ez az én utam is, amerre menni fogok, a Nap nyomában, életem napja felé!

– De kisasszony, hiszen tél van, a tenger veszélyes ilyenkor, kellemetlenségek és szenvedés a velejárói egy ilyen útnak – válaszolta Harriet megnyugtatóan.

– Lehet még számomra olyan kellemetlenség és szenvedés, amiben már nem volt itt teljes mértékben részem? Hát nem egy olyan ember alamizsnájából élek itt, aki drága Edwardomat akarja ezzel kivásárolni, aki ily módon belőle és belőlem egész életünk boldogságát akarja kicsikarni? Ó, ez az Aringthur, mennyire tiszteltem, milyen nagyra értékeltem – igen Harriet – szerettem őt, amennyire lehetséges volt, hogy Edward iránt érzett mindent átfogó hűséges szerelmem mellett még egy szeretetteljes érzelmet engedhessek szívembe! És ő, aki iránt ilyen érzelmeket tápláltam, elárult engem, átvert engem és Edwardot! El kell mennem, Harriet, hamarosan el kell mennem anélkül, hogy Aringthur megtudná hová, mert követne engem, és az óceán túloldalán is találkoznom kellene ijesztő képével. Semmit sem hagyok hátra magam után, ami kedves volna nekem, rajtad kívül, te jószágos, hűséges lélek, és örökre hálás maradok neked, barátságom örökre a tiéd!

Ezekkel a szavakkal Ágnes a keblére vonta a lányt, bensőségesen megsókolta, és arcát könnyeivel nedvesítette.

– Semmit sem kell itt hagynia, ami kedves önnek, magával vihet mindent, mert az ön Harrietje követni fogja a világ végéig, életünk végéig – kiáltotta a lány, térdre omolva úrnője előtt, és könnyes szemekkel kérlelve Ágnesre nézett.

– Harrietem, drága Harrietem, hát tényleg igaz lenne, a sorod tényleg össze akarod kötni az enyémmel? Jóságos leánykám, ezt nem viselhetem el, az én sorsom szerencsétlenséget hozna számodra!

– Nekem az jelenti a boldogságot, ha a közelében lehetek, távol öntől nincs boldogság számomra, követni fogom, bármikor, és bárhová is, ha akarja – válaszolta fellelkesülve a komorna, és ajkait Ágnes kezére szorította.

– Ó, jóságos angyalkám, milyen vigasz voltál itt számomra, és milyen támaszom leszel mostantól kezdve igazán. Meg tudom-e valaha kellőképpen hálálni a szereteted? – mondta Ágnes elérzékenyülve és megindultan.

– Ezt ezerszer is megtette már azzal az engedéllyel, hogy ön-nél maradhattam. Majd látni fogja, mennyire hasznossá fogom tenni magam az ön számára: Amint értesültem róla, Amerikában rendkívül jól megfizetik a kézimunkát, és mint tudja, nem vagyok ügyetlen.

– És én sem, Harriet, együtt könnyedén meg fogjuk keresni kenyerünket, és ha Edwardnak nem is lesz olyan szerencséje, mint reméli, hárman együtt akkor is gondtalanul és boldogan fogunk együtt élni, Harrietem.

– Igen, igen, ez így minden bizonnyal menni fog, bárcsak már ott lehetnénk!

– Nem fogunk késlekedni, eladunk mindent, ami a miénk, és amit érte kapunk, elegendő lesz útiköltségünkre, az ékszereimet pedig még megtartom, Amerikában többet adnak érte, mint itt. Adj tanácsot nekem, Harriet, hogyan tudnám visszajuttatni a két-

száz fontnyi bankjegyet Aringthurnak? – mert minden bizonnyal ő volt az, és senki más, aki a pénzt a jóságos Amalienek küldte.

– Nem tudom, kisasszony, hogy tényleg ilyen sürgősen vissza kell-e küldenie azt a pénzt, bizonyossággal nem jelenthető ki, hogy tényleg tőle érkezett.

– Egészen biztos, Harriet, ő küldte, és abból az összegből minden shilling a lelketem égetné, vissza kell kapnia, de hogyan?

– Hát akkor küldje vissza neki postán épp úgy, mint ahogyan kapta – mondta a komorna, és Ágnes egyetértett a javaslattal. Meggyújtották a lámpát, és az alábbiakat íratta Harriettel Aringthurnak:

Mellékelten visszakapja a kétszáz fontot, amit Londonból Amalie Walcott részére küldetett.

A bankjegyeket betette a levél mellé a borítékba, és a levelet megcímezte Aringthurnak.

– De hogyan fog ez eljutni a postára? – kérdezte Ágnes.

– A lovász elviheti W.-be.

– A lovász Aringthur megbízásából van itt, éppúgy, mint madam Chambers is. Minden, amit értünk tettek, az ő kívánságára történt.

– Akkor én magam fogok ellovagolni W.-be, és feladom a levelet a postán – mondta Harriet.

– Így lesz a legjobb, és akkor az újságban is feladhatsz ott egy hirdetést, amely szerint elárverezem a holmimat – válaszolta Ágnes, majd együtt megfontolták és megbeszélték Harriettel, hogy melyik napon tartsák meg az árverést.

Miután mindent átgondoltak és mérlegeltek, Ágnes így szólt:

– Most már csak azt nem tudom, mi legyen a lóval. Semmi esetre sem adnám el, hiszen annak idején Aringthur ajándékba adta nekem, amikor részemről még semmi sem terhelte őt, és hálaatlanság lenne, ha eladnám ezt az ajándékot, és igazságtalanul

igen nagy fájdalmat okoznék neki, és erre nem vagyok képes, nem tudom elfelejteni, hogy egykor mennyire drága volt számomra.

– Akkor engedje vissza hozzá, így saját kezei közé kerül, mert bizonyára nem fogadná el, ha visszaküldené neki – válaszolt-ra Harriet, és Ágnes is így vélekedett.

Minden kötelék, ami itt tartotta Ágnest, ezzel feloldódott, és most már csak az a kötelesség, szíve szerelme iránti édes kötelesség volt az egyetlen hatalom, ami gondolatait és cselekedeteit irányította. Most már semmi sem állt útjában a vele való kapcsolatnak, mert létfenntartásukat egymástól függetlenül kellett megteremteniük, és ha egyesült erővel teszik, csak könnyebb lehet. Új élet, új tetterő lelkesítette Ágnest, és nem ismert semmiféle akadályt, semmiféle nehézséget, ami visszatarthatta volna boldogsága iránti törekvésében. Bár felmerült benne a nyugtalanító gondolat, hogy Edward az ő felszólítására rögtön hajóra szállt, hogy visszatérjen Írországba, és miközben ő Amerika felé tart, Edward már úton van hazafelé. Aztán mégis elűzte ezeket a gondolatokat, és még inkább sürgette elutazásukat. Mivel azonban napokon belül egy postahajó indult Liverpoolból, Ágnes levelet írt Edwardnak éppúgy, mint korábban, Sam Patch nevére New-Yorkba, elmondott benne mindent, ami történt, és közölte elhatározását, hogy útnak indul hozzá.

Másnap reggel Harriet úrnője nevében utasította a lovászt, hogy nyergelje fel a fehér kancát, és lóra ült az Aringthurnak és Edwardnak írt levelekkel a táskájában. Alig távozott, a legény átszaladt a városkába, hogy madam Chambers tudomására hozza Harriet távozását, mert azt a szigorú utasítást kapta, hogy mindenről, ami a házban történik, értesítse az asszonyt, hogy ő a hírt tovább tudja adni Aringthurnak. Nem történhetett semmi úgy, hogy Aringthur ne tudott volna róla, nehogy valaha elmulasszon valami alkalmat, hogy Ágnes óhajai, jóléte és boldogsága érdekében cselekedhessen.

Még mielőtt Harriet visszaért volna útjáról, madam Chambers beállított Ágneshez, hogy szokásához híven érdeklődjön, hogyan érzi magát, és tehet-e érte valamit.

Ágnes szívélyesen megköszönte baráti érdeklődését, és azt válaszolta, hogy nincs semmi kívánsága.

– Meg van teljesen elégedve a szolgálólánnyal, már ami a konyhát illeti? – kérdezte madam Chambers.

– Teljesen, madam – válaszolta Ágnes, miközben láthatóan valami másra gondolt.

– És a lovással? Meglovagoltatta ma már a szép lovát?

– Harriet szállt ma lóra, és W.-be lovagolt, hogy néhány apróságot szerezzen be nekem.

– A jóságos Harriet? – kérdezte madam Chambers, mintha csodálkozna. Hiszen hideg van, és a legény is ellovagolhatott volna a városba.

– A lovaglás bizonyára ment volna neki, de nem a beszerzések és rendelések – mondta Ágnes.

– Harriet egy kedves, kiváló teremtés, teljes szívből, annyira kedvelem. És mennyire örülök már előre, amikor majd tavasszal szépen rendbe hozhatom a kertet, a kis Harrietnek is igazi felüdülés lesz, mivel nem tartozik a legerősebbek közé – folytatta az asszony, azonban eredménytelenül várt Ágnes válaszára, aki gondolataiba mélyedve maga elé nézett.

– El sem tudja képzelni, mennyire szép itt minden tavasszal, kisasszony, különösen, amikor a nagy narancsfáimat kiteszem ide a ház elé. Micsoda illatuk van, egészen pompás.

– Elhiszem, mennyire szép lehet itt – válaszolta Ágnes, mert észrevette, hogy madam Chambers válaszra vár tőle. A választ, amit az asszony szeretett volna, nem kapta meg, majd rövidesen változatlan barátságáról és odaadásáról biztosítva Ágnest, elköszönt. Miután elhagyta őt, még hosszasan beszélgetett a szolgáló-

lánnyal az ajtóban. Aztán Ágnes látta őt a kerten át elindulni a városka felé.

Másnap reggel, rögtön azt követően, hogy Aringthur megreggelizett, Bernard levelekkel és újságokkal lépett be gazdájához, és letette azokat elé az asztalra. Amennyire gondosan Aringthur korábban minden ügyletével, hatalmas vagyonával foglalkozott, annyira közömbös és terhes volt mostanában számára minden, amit tennie kellett volna. Úgy tűnt számára, mintha fáradozásainak nem volna semmi célja, semmi értelme, mivel saját személye érdekében semmit sem tartott fontosnak. Bernard már régen eltűnt megint a szobából, amikor Aringthur tekintete a behavazott tájról az asztalra tévedt, ahol a levelek heverték. Aztán leült az asztal elé, felvágta az összes levelet, majd elkezdte kinyitni és elolvasni azokat. Egy W.-ből érkezett levél felnyitásakor hirtelen a kezébe esett az Ágnes által visszaküldött két bankjegy. Mintha villámcsapás érte volna, dermedten nézte a papírokat, és meg nem nevezhető fájdalom cikázott át a lelkén. Az adomány, mely olyan boldoggá tette őt, amit tiszta, odaadó szívvel küldött, ott hevert megint előtte, megvetéssel visszautasítva! Ha más érzelmeket viselt volna keblében, mint jókat és nemeslelkűeket, minden haragja lánggra lobbant volna ebben a pillanatban, így azonban egy könnycsepp jelenet meg szemében, egy könnycsepp, mely kifejezte minden bánatát, egész boldogtalanságát. Néhány pillanat múlva összeszedve magát, kezével megtörölte homlokát, bezárta a levelet a bankjegyekkel együtt íróasztalába, majd az újsággal odament az ablakhoz, ahol leült a karosszékébe. A lap már jó ideje keresztbetett térdein hevert, és bár tekintete rajta pihent, mégsem olvasott el még egyetlen szót sem. Gondolatai Ágnesnél jártak, és azon elmélkedett, milyen boldoggá tenné, ha mindenét odaadhatná neki, ha nem jönne rá, hogy tőle származik. Aztán abbahagyta az elmélkedést, kezébe vette az újságot, és mi volt az első, amit elolvasott? – Ágnes Walcott neve. A név egy hirdetés alatt állt, amely szerint a hölgy néhány napon belül elárverezi holmiját. Aringthurnak mintha a szívét tépték volna ki, úgy ült ott, sápadtan, mereven és döbenten. A lap kiesett a kezéből, és úgy érezte magát, mintha egy halálos ítéletet olvasott volna. Magányosan

látta itt magát hatalmas birtokán, elhagyatva és nyomorultan, Ágnes már eltávozott, messzire tőle, és körülötte minden órá emlékeztetett, minden kő, minden fa, minden levél. Mindezt elviselni lehetetlennek tűnt számára, itt vége szakadt türelmének, beletörődésének, ott akart lenni ő is, ahol Ágnes, még ha a világ végén is, mit számított a vagyon, a haza, az ő közelsége nélkül!

Felugrott, hevesen megrángatta a csengőzsinórt, és odakiáltotta a belépő Bernardnak, nyergeltesse fel fiatal fekete paripáját. Aringthur alig fejezte be öltözködését a lovagláshoz, a lovász már elő is vezette a lovat a kastély bejárata elé. Aringthur felpattant a horkantó állatra, a zsoké is fekete lovára, és Aringthur vágtatva W. felé indult, lovának meg sem engedve, hogy ügetve, vagy lépésben haladjon. W.-ben tajtékzó lovának gyeplőjét odaadta a lovásznak, aki szapora léptekkel rögtön el is indult mindkét állattal, hogy lassanként lecsillapodjanak.

Aringthur először is betért a kiadóhoz, megkérdezte, ki adta fel az árverésre vonatkozó hirdetést, ahol várakozásának megfelelően közölték, hogy a feladó Harriet volt. Aztán megkérdezte, hogy ebben a városban ki szokott árverést szervezni, mire megneveztek neki egy ilyen embert, és ugyanakkor azt is közölték, hogy a hölgy, aki a hirdetést feladta, szintén ehhez az úrhoz indult.

Aringthur ekkor Splinter úr irodájába sietett, így hívták az árverezőt, aki a legnagyobb tisztelettel fogadta őt.

– Ön tartja jövő szerdán az árverést Walcott kisasszonynál, Splinter úr? – kérdezte őt Aringthur hevesen.

– Szolgálatára, kegyelmes uram – válaszolta az árverező.

– Akkor azt szeretném közölni önnel, hogy kivétel nélkül mindent meg kívánok vásárolni úgy, hogy senkinek sem lehet még sejtelve sem róla, hogy én vagyok a vevő. Ebben kell segítségemre lennie, Splinter úr, éspedig oly módon, hogy a megvásárolt holmik összértéke ne legyen kevesebb, mint kétszáz font. Ez persze lehet, hogy egy kicsit komplikált lesz, mert szokásos viszonyok között a holmik összértéke nem haladná meg a harminc-

negyven fontot. Be kell szerveznie néhány embert, akik egymásra kölcsönösen rálicitálnak, míg el nem érnek olyan árat, hogy a nevezett végösszeg elérhető legyen. Ha azonban értékes női ékszerek is előfordulnak, akkor arra kérem, hogy azokat a többi holmin kívül a szokásos feltételek mellett vásárolják meg számmomra, de semmiképpen se tegyék lehetővé, hogy másé legyen. Ugyanez vonatkozik Walcott kisasszony lovára is, amennyiben azt is el akarja adni, amit azonban nem hiszek. Semmiképpen sem engedheti, hogy más kezekbe kerüljön, mint az enyémbé. Kívánságaim teljesítéséért igen hálás leszek önnek.

Aringthur ezen szavainál az árverező tisztelettel meghajolt, és így szólt: – Minden az ön kívánságainak megfelelően fog történni, Aringthur úr.

Ágnes elhatározta, hogy elhagyja ezt a vidéket, ezt jelezte ingóságai eladására vonatkozó szándéka is, Aringthur pedig éppígy elhatározta, hogy a közelében marad, bármerre is távozna, hogy minden percben a segítségére lehessen, ha erre szüksége lenne. Éjjel-nappal üzleti ügyeinek rendezésén dolgozott, hogy bizonytalan időre elhagyhassa birtokait, és az öreg Bernardot és Corblair erdészt tette meghatalmazottává. Ágnes minden lépését megfigyeltette, azt azonban eredménytelenül igyekezett kifürkésztetni madam Chambers közreműködésével, hogy melyek Ágnes legközelebbi tervei. Megtudta, hogy az árverező néhány alkalommal járt nála, és leltárt készített az eladandó tárgyakról, és azt is megtudta, hogy ékszerek nincsenek közöttük. Aringthur kívánságára azt is megérdeklődte Ágnesnél, hogy a lovat is el akarja-e adni, mire ő igen megindultan így válaszolt:

– Semmi esetre sem, igen drága ajándék egy régi barátomtól.

Mennyei balzsamként hatottak ezek a szavak Aringthur lelkére, amikor az árverező közölte vele. Tehát ez az ajándék még mindig drága volt a lány számára, ami azt is jelenti, hogy szívében ő is még mindig drága emléknek számít annak ellenére, hogy jelenleg kegyetlenül ki akarja üzni onnan. A lovat különösen a lelkére kötötte az öreg Bernardnak, hogy később, ha visszatér a

házába, viszontláthassa, és mindig elmondhassa, hogy Ágnes sohasem akarta eladni.

Az árverés előtti napon a Walcott féle csődeljárás kurátora Ágnes szobájába lépett, ugyanaz az ember, aki minden hónap elsején Aringthur titkos megbízásából Amalienek meghozta a havi járandóságukat, és megkérdezte az ifjú hölgytől, a továbbiakban hogyan szeretné megkapni a pénzt, mivel úgy hallotta, hogy el akar költözni innen. Ezért arra kéri, mondja meg, hová küldje utána a pénzt, mivel a csődeljárás várhatóan még évekig eltart, és mindaddig jogosult a járandóságra. Ágnes erre azt válaszolta, hogy pillanatnyilag még nem tudja megadni jövőbeni lakhelyét, de később írásban értesíteni fogja.

– Akkor engedje meg, kegyelmes kisasszony, hogy elutazása előtt egy évre előre kifizessem járandóságát, így nekem is, és saját magának is megtakaríthatja a felesleges levelezést. Ezt követően közölheti velem tartózkodási helyét, hogy a további utalásokat, amennyiben még jogosult lesz rá, megküldhessem önnek.

Ágnes mindig abban a hitben volt, hogy ő és nénikéje tényleg jogosultak ezekre a pénzekre, és sohasem gondolt arra, hogy ebben az esetben is Aringthur az adományozó.

– Szívesen elfogadom a pénzt egy évre előre, ha ez összhangban van a törvényes rendelkezésekkel – válaszolta Ágnes ártatlanul, és a kurátor azzal a megjegyzéssel köszönt el, hogy ebéd után elhozza neki az összeget, és annak átvételéről nyugtát kér tőle. Délután meg is jelent ismét, és a pénzt kifizette Ágnes részére.

Másnap reggel Ágnes lakásában a környékről sok ember gyűlt össze, hogy részt vegyenek az árverésen. Valamennyi árverésre kerülő tárgyat levitték a ház földszinti helyiségeibe, ahol tizenkét férfi vegyült a vásárolni szándékozók közé, akik Aringthur megbízásából részt vettek a licitáláson. Az árverés Ágnes íróasztalával kezdődött, amit Aringthur emberei rögvest olyan magas árra hajszoltak fel, hogy annyiért hat új asztalt lehetett volna venni. Általános derűltség kísérte az ajánlatokat, és a vevőt mindenfelől gú-

nyos jókívánságokkal halmozták el. A következő tárgy körül ugyanez történt, a rákövetkezővel is, így a gúnyos nevetgélés végül a többi vásárló rosszallásába és hangos bosszankodásába csapott át, majd egyik a másik után távozott azzal a megjegyzéssel, hogy nagy átverés az egész. A tizenkét ajánlattevő és madam Chambers fáradhatatlanul kitartottak, míg az utolsó darab is gazdára nem talált, és az árverés teljes összege végül valamivel meghaladta a kétszáz fontot.

Az árverés során Harriet többször is beszaladt Ágneshez annak szobájába, és örömmel tájékoztatta a hatalmas árakról, amit a holmijaiért fizetni szándékoznak, mire Ágnes elgondolkodva, csodálkozva nézett rá, és amint az aukció végén Harriet ismét felkereste, és beszámolt róla, mit mondott az árverező, mely szerint kétszáz fontnál is több volt a bevétel, Ágnes láthatóan megremült, és így szólt:

– Ez már megint Aringthur – de mit is tehetnék? A holmik az enyémekek voltak, nyilvános árverésen annak adták el, aki a legtöbbet ígérte, a pénzt pedig el kell fogadnom, amit fizettek értük, jóllehet megint felismerem benne ennek az önző embernek az alamizsnáját.

– De hiszen a legcsekélyebb elkötelezettsége sem következik ebből, kisasszony. Aringthur maga nem volt jelen az ajánlattevők között, önnek pedig teljesen közömbös lehet, hogy másokat bízott meg a vásárlással. Megmondhatom önnek a szívből jövő véleményem, kisasszony? – kérdezte a komorna.

– És mi volna az?

– Hogy én a magam részéről kedvelem őt ezért.

Ágnes összerездült, és enyhe pír futott végig sápadt arcán, mintha hasonló érzést fedezett volna fel saját magában, amit azonban nem akart beismerni. Néhány pillanatig hallgatott, láthatóan nem tudta eldönteni, mit válaszoljon, végül így szólt:

– Kedveled azért, mert Edward és az én szerencsétlenségem arra használja ki, hogy saját vágyait érje el általa? Ne próbáld

másmilyennek láttatni velem, drága Harriet, mint amilyennek látnom kell, látni akarom, amilyen valójában, mert különben ezerszeres igazságtalanság, vétek terhelne engem. Gazdagságát, hatalmát használta arra, hogy apám által megszerezze a kezem, miután már megmondtam neki, hogy másé vagyok, ennek ellenére mégis további lépéseket tett, pedig már tudta, hogy életének megmentője a jegyesem. Ezt sohasem fogom megbocsátani neki!

Ágnes itt elhallgatott, és ruhájának övével játszadozva gondolataiba mélyedve kitekintett a tengerre, miközben Harriet is hallgatott, jóllehet úgy tűnt, hogy egy szót még szívesen szólna Aringthur mellett.

Másnap reggel az árverező elhozta a bevételt Ágnesnek, aki nyugtát állított ki az átvett pénzről. Délután Harriet megint felült a fehér kancára, és ellovagolt W.-be, hogy ott kocsit rendeljen, melynek Ágnest és őt Corkba kellene szállítania. A lovat a vendéglő istállójában hagyta, és a bérkocsishoz ment, akivel szerződést kötött erre az útra azzal a kifejezett feltétellel, hogy senki, bárki is legyen az érdeklődő, erről egy szót sem tudhat meg. Az elutazás időpontját még nem döntötték el. Harriet erről az utazás előtti napon szándékozott értesíteni őt.

XXVI.

*Titokban tartott elutazás. Eredménytelen kutatás. A zseké. Örö-
mök. Ember a falnál. A sérült hajó. A postahajó. Tengeren. Heves
szél.*

Minden készen állt az útra. Ágnes annyira korlátozta poggyászát, amennyire lehetséges volt, így saját, és Harriet holmija csak egyetlen koffert töltött meg. Ezen kívül még egy útitáskát is bepa-

kolt, amelybe azokat a holmikat tette, melyeket kéznél akart tartani, és amit szükség esetén Harriet is el tudott vinni.

Madam Chambers minden igyekezettel azon volt, hogy megtudjon valamit az előttük álló útról, de eredménytelenül. Ágnes, valamint Harriet is a legszigorúbban hallgatott erről. Aringthur is sikertelenül kutatott W.-ben, hogy megtudja, rendelték-e ott kocsit Ágnes számára. A bérkocsis tartotta ígéretét, és egy szót sem szólt megállapodásukról.

Rövidesen megint postahajó indult útnak Liverpoolból New-York felé, és Ágnes úgy határozott, ezzel fognak utazni. A legnagyobb fontosságot most annak tulajdonította, hogy félrevezesse Aringthurt, milyen utat választ, és tudta, hogy ez nem könnyű feladat, de mindenesetre meg akarta próbálni. Harrietnek naponta néhány órán keresztül lovagolnia kellett a lovon, így amikor az elutazás napja érkezett, és W.-be kellett mennie, hogy másnap reggelre megrendelje a kocsit, lovaglása nem tűnt fel. Már egy hete megenyhült az idő, heves esőzés hamar elolvasztotta a havat, és a Nap felszárította az utakat. A koffer egy idő óta már be volt bepakolva, és Ágnes és Harriet viselkedésében este semmi változás sem látszott, amiből búcsúzásra lehetett volna következtetni. Szokásuk szerint a lámpánál üldögélve kézimunkájukkal foglalatoskodtak, és a szokott órában tértek nyugovóra. Másnap reggel szintén nem lehetett észrevenni, hogy Ágnes útnak akar indulni, a szokásos módon öltözködött, szokásának megfelelően korán reggelizett, majd kézimunkájával odaült az ablakhoz. Harriet szólt a lovásznak, hogy ma nem akarja használni a lovat, a férfi adja meg neki a szokásos mozgást, mire a szolga felnyergelte, és ellovagolt vele. A megrendelt bérkocsi hirtelen beállt a kapu elé, a kocsis levitte a bőröndöt, és rögzítette. Harriet felkapta az útításkát, úrnője kabátját és sálját, és néhány percen belül Ágnes hűségees komornájával együtt elvágtatott. A városkát elkerülték, kívül haladtak el mellette, és nemsokára kiértek a főútra, amely Aringthur birtoka mellett haladt el. A kocsiba kívülről nem lehetett belátni, ki utazik benne, a kocsis pedig azt a szigorú utasítást kapta, hogy esetleges érdeklődésre ne adjon választ. A W. felé haladó utat

kövezték, félmérföldnyire megközelítették a várost, majd rákanyarodtak egy útra, amely egy északi irányban húszmérföldnyire lévő C. városka felé vezetett. Ágnes az egyik ottani vendégfogadóban könnyebb megfázásra hivatkozva néhány napot akart eltölteni, majd onnan kerülő úton visszatérni a Cork felé vezető főútra. A kocsisnak gazdag jutalmat ígértek, ha Ágnest szerencsésen elviszi odáig úgy, hogy senki sem fedezi fel nyomaikat, így a jóember a legnagyobb igyekezettel hajtotta két erőteljes paripáját C. település felé.

Ágnes alighogy elutazott otthonából, a szolgálólány máris szinte repülve rohant át a városkába, hogy madam Chamberst tájékoztassa a történekről. Az asszony megrémült, azonnal hívta egyik szolgáját, és megparancsolta neki, rohanjon, ahogy csak bír Aringthurhoz, hogy hírt vigyen neki Ágnes elutazásáról. A lány elmondása szerint leírta neki a kocsit, a lovakat és a kocsist. A küldönc nem találta otthon Aringthurt, mert kiment a parkba sétálni. Bernard azonban, aki fogadta az üzenetet, minden irányba szolgákat küldött szét azzal, hogy gazdájukat hívják vissza a kastélyba, mivel tudta, hogy milyen különös fontossága van ennek a hírnek a számára. A véletlen azonban úgy akarta, hogy a küldöncök egyike sem találta meg Aringthurt, ő maga pedig csak dél körül ért vissza a kastélyba. Bernard, aki a ház előtt várt rá, izgatottan közölte vele, amit a küldönc elmondott neki, akinek aztán meg kellett ismételnie a teljes üzenetet Aringthurnak, mire ő riasztotta az egész istállót. A szolgáknak minden irányba el kellett száguldaniuk a környéken, hogy felderítsék a kocsit, mely Ágnest elvitte, és Aringthur maga is a készenlétbe helyezett két nemes paripa által vontatott könnyű vadáskocsiba ugrott, és vágatva elhajtott W.-felé. A városba érve mindenfelé érdeklődött, hogy látta-e valaki az általa leírt kocsit. Ilyen járművet azonban senki sem vett észre. Aringthur kétségbe volt esve, fogalma sem volt róla, hová forduljon, és minden percnyi késlekedés alatt kedvese egyre távolabb került tőle. Újabb és újabb kérdezősködéssel kiért a város szélére, de senkitől sem kapott felvilágosítást, mire az országúton kezdett vágatni, és tekintetét megerőltetve a távoli vidéket kémlelte, hátha sikerül felfedeznie Ágnes távolodó koci-

ját. Hirtelen a távolban, ahol az út egy dombra vezetett fel, sötét pontot vett észre, és az volt a benyomása, hogy az egy kocsi lehet. Ekkor minden türelmének vége szakadt, a lovak felé kiáltott, az ostort meglóbálta a levegőben, és a szapora lábú paripák olyan vágatba kezdtek, hogy szikrák röpködtek a kerekek körül. Rövidesen világosan felismerte, hogy tényleg egy kocsi halad előtte, mely ekkor azonban eltűnt a domb mögött, a tajtékzó lovaknak pedig változatlan hajszában kellett követniük. Végre felért a magaslatra, a kocsi megint láthatóvá vált, de ekkor kiderült, hogy egy egyfogatú, mely nem túl nagy igyekezettel gördült lefelé az úton. Aringthur megállította kifulladásig lovait, rájött, mennyire értelmetlen volt ez a hajsza, és felmerült benne a gondolat, hátha valamelyik szolgája Ágnes nyomaira bukkanhatott. Gyorsan visszafordította járművét W.-felé, bár már nem akkora igyekezettel, mint ahogyan a várost elhagyta. Ott megint érdeklődni kezdett az általa leírt kocsi után, azonban a helységet bármi felvilágosítás nélkül hagyta el. A Nap már lemenőben volt, amikor Aringthur visszaért a kastélyhoz, és meghallgatta a szétküldött küldöncök beszámolóit. Egyikük sem akadt Ágnesnek még a legcsekélyebb nyomára sem.

Aringthur tanácstalan és vigasztalhatatlan volt. Az a gondolat, hogy Ágnes kikerült segítsége, támogatása, védelme köréből, kétségbe ejtette, tanácstalanul fel, s alá járkált szobájában, valami lehetőség iránt elmélkedve és kutatva, hogy elháríthassa egész élete boldogságának ezt a megdöbbentő veszteségét. Mindaddig, amíg Ágnes Írországból van, marad némi remény, hogy felfedezze tartózkodási helyét. Ha azonban elhagyja az országot, akkor minden ilyen irányú igyekezete eredménytelen marad. Minden attól függ, hogy ne hagyja el a partokat, ami ebben az előrehaladott évszakban hölgyek számára különben is igen nehéz, és csak valamelyik nagyobb kikötőből volna lehetséges. Ezekből rendszeresen indulnak postahajók Anglia partjai felé, miközben a kisebb tengerparti településeknél csak alsóbbrendű hajókat lehet találni, melyek hölgy utasok számára semmiféle kényelmet és biztonságot nem tudnak nyújtani.

Cork, a legközelebbi nagyobb tengerparti város, ahonnan szinte naponta adódott alkalom, hajóval Angliába indulni, könnyen, és gyorsan elérhető volt, miközben egy szárazföldi út a távolabb északra lévő kikötők elérésére télvíz idején sok kellemetlenséggel és nehézséggel járt. Aringthur helyesen gondolta, ha Ágnesnek egyáltalán szándékában áll elhagyni az országot, amit feltételezett, akkor kénytelen Cork felé tartani, bár meglehet, megtevesztésből kerülő utat tesz. A Cork felé vezető út harmincmérföldnyire W.-től elágazott, és újabb harminc mérfölddel távolabb Cocromp városnál a két út ismét egybefutott.

Aringthur feltételezhette, hogy Ágnes, amennyiben Cork a célja, ezt a várost bizonyára érinteni fogja, ezért elhatározta, hogy ott egy küldöncöt fog lesbe állítani. Gyorsan meghúzta a csengőzsinórt, és magához kérte Francist, kedvenc zsokeját, akinek legjobb lovával azonnal útnak kellett indulnia Cocromp felé, hogy ott őrséget álljon minden olyan, odafelé tartó kocsira, amely megfelel az Ágnest szállító jármű leírásának. Ezen túlmenően Aringthur írt egy elkötelezett Corkban lakó barátjának, minden igyekezettel szerezzen tudomást a fiatal hölgy esetleges érkezéséről, és egy hírnökkel a lehető leggyorsabban értesítse őt erről. Ugyanezt a barátját azzal is megbízta, vásárolja meg számára a lehető legjobb vitorlás jachtot, az ő költségére vegyen fel személyzetet, és álljanak készenlétben arra, hogy bármely pillanatban útnak tudjanak indulni a tengeren.

Ágnes mindeközben meghúzódott a C.-beli vendégfogadóban, és hálát adott jó sorsának, mely lehetővé tette, hogy elrejtve maradjon üldözőjének kémlelő tekintete elől. Három teljes napot időzött ott zavartalanul, a negyedik reggel azonban nekibátorodott, hogy folytassa útját. Nagyon korán indult, és dél felé elérte Millstreet városkát, a Cork felé vezető főút északi ága mentén. A lovak annyira fáradtak voltak, hogy néhány órányi pihenést feltétlenül biztosítani kellett nekik, miközben Ágnes hűségese barátnője ápolására bízta magát, és kicsit kipihente a tartós, hosszú út fáradalmait. Cocrompig még közel tizenennyolc mérföldnyi rossz állapotú út állt előttük, a nappalok rövidek voltak, a lovak pedig

reggel óta már hosszú utat tettek meg, a kocsis ezért induláskor megjegyezte, hogy későn lesz, mire elérhetik éjszakai szállásukat. Ahol lehetett, hagyta szaporán kifutni a lovakat, és hegynek fel, és az út rossz szakaszain is szapora léptekre buzdította őket, a sötétség mégis már akkor beállt, amikor az útnak még csak a felénél tartottak. Ágnes aggodalma, hogy Aringthur még tovább követné nyomaikat, már alábbhagyott, és helyette gondolatait vidám képek foglalkoztatták a jövőt illetően. Körülbelül már hetekben össze tudta számolni, amikorra vágyai teljesülni fognak, amikor része lehet hőn vágyott boldogságának Edwardja mellett. Kabátjába és sáljába burkolódzva behúzódott a kocsi sarkába, és jövőjéről társalgott hűséges Harrietjével, aki a másik sarokban ült, tekintetével azonban a kocsi ablakán át a vidéket kémlelte, az út menti fehér köveket, a fák fekete törzseit, és a magányos házak ablakain át a sötétbe kiszűrődő fényeket nézegette. Néhány mérfölddel Cocromp előtt egy út menti, magányosan álló vendégfogadóhoz érkeztek, és a kocsis megkérdezte, hogy Ágnesnek nem lenne-e inkább kedve megállni, és itt tölteni az éjszakát, mert a lovak nagyon fáradtak, és igen késő lenne, mire Cocrompot elérnék. A sötétség is annyira fokozódott, hogy veszély nélkül nem tudná folytatni az utat. Ágnes azonban ragaszkodott hozzá, hogy továbbmenjenek úgy, ahogy lehet. A kocsis bár nem szívesen, de engedelmeskedett az utasításnak, és újra elindította a fáradt állatokat.

Francis, Aringthur zsokéja ebben az időben egy kőpadon üldögélt egy legalsóbb rangú fogadó előtt, mely közvetlenül Cocromp előtt az út mentén állt. Vastag, szőrmebéléses kabátjába burkolódzott, szürke filckalapját mélyen a szemébe húzta, és a fogadó vendégeinek dajdajozását és derűs lármáját hallgatta. A Francis feletti ablakokból, valamint a ház nyitott ajtaján át kiszűrődő fény az út közepéig ért, és a bejárat felett függő lámpa szétterjedő fénye az ajtó melletti minkét oldalt bevilágította. Néhány órája már egyetlen kocsi sem haladt arra, a városban elült az üzleti élet zaja, és a vendégek lassan kezdtek kifelé szállingózni a vendéglőből, amely előtt Francis ült, hogy hazafelé induljanak. Hangoskodásuk és imbolygó járásuk az írek számára oly kedves viszki túlzott

mértékű fogyasztásáról tanúskodott, és elhaladtuk közben ismételt az összekuporodott zsokéhoz fordultak és megkérdezték tőle, hogy itt ütötte-e fel éjszakai szállását. Ő azonban válasza sem méltatta őket, csak arra várt, hogy a fogadó kiürüljön, hogy egy ideig még odaülhessen az ablak mellé. Ekkor az utcára vetődő fényben egy jól megtermett férfialak árnyéka tűnt fel. A vendéglős lépett az ajtóba, és mindkét kezét szarvasbőr nadrágjának zsebébe dugva így szólt Francishez:

– Nos, zsoké úr, azt hiszem, most már gondtalanul nyugovóra térhet, a gazdája útközben bizonyára valami puha fekhelyet találhatott magának, ma már biztosan nem jön errefelé, hiszen olyan sötét van, hogy még a legjobb ló is felbotlana. Jöjjön be, adok magának egy forró altató italt, aztán mehet a tollpíhek közé.

Ebben a pillanatban a távolban kocsikerék zaja vált hallhatóvá, és Francis a hang irányába fülelt, miközben válaszolt a vendéglősnek:

– Magam sem hiszem, hogy a gazdám lovon érkezne, azonban lehetséges, hogy kocsit fogadott, épp most hallom onnan egy jármű közeledtét.

– Rövidesen ideér, azt még megvárjuk. Különben csodálkozok rajta, hogy egy kocsis ilyen sötétben úton van, hiszen alig képes felismerni az utat – válaszolta a vendéglős, arrafelé nézve, ahonnan a zajt hallotta, és egy idő után még hozzáfűzte:

– Ki tudja, talán egy üres koci lehet, és a kocsis itt akar megállni?

– A zötykölődő hang egyre közeledett, és Francis rövidesen felismerte, hogy a járművet két ló húzza. Ekkor már felbukkant az úton egy koci nehézkes formája, és az előtte lévő két erőteljes barna ló belépett a lámpás fénykörébe.

Francis felugrott, és felismerte, hogy a koci sárga, ahhoz a leíráshoz hasonló, amit Ágnes járművéről kapott.

– Szólítsa meg a kocsist – szólt halkán a vendéglőshöz, aki erre néhány lépést előre lépett, üdvözölte azt, majd így szólt hozzá:

– Jó estét, barátom, nem akar nálam kifogni? Jobb istállót az egész városban nem talál.

Ebben a pillanatban, miközben a kocsis megállította a lovakat, Harriet kihajolt a kocsi ablakán, és megkérdezte a vendéglőst:

– Melyik a legjobb fogadó a városban, gazduram?

Francis azonnal megismerte a komornát, és mögötte Ágnes arcát is észrevette, amint előre hajolt, hogy hallja a vendéglős válaszát.

– A Hattyúban fogják a legjobb szállást találni a hölgyek – válaszolta, mire a kocsis jó éjszakát kívánva elindította lovait, és a kocsi rövidesen begördült a városba.

– Nos, jöjjön, hogy megkínálhassam altató italával – szólt a vendéglős Francishoz, és belékarolt.

– A forró italt elfogadom, de nem azért, hogy utána nyugovóra térjek, sokkal inkább azért, hogy ébren tartson, mert rögvést lóra kell pattannom – válaszolta izgatottan.

– Ilyenkor lovagolni? Szent Patrick, azt hiszem, magának az agyára ment a hűvös éjszakai levegő, ne csináljon hülyeséget! – kiáltotta a vendéglős meglepetten.

– A gazdám elé kell lovagolnom, vagy meg kell keresnem őt, ha esetleg rátért az útra. Készítse el gyorsan azt a grogot, addig felnyergelem a lovam – válaszolta Francis, és beszaladt a házba, miközben a kocsmáros utána nézett, mintha tényleg azt hinné, hogy a fiatalembernek elment az esze. Persze azért bement a fogadóba, poharat, palack viszkít, tálka cukrot tett az asztalra, majd kezével megérintette a kemencében a parázs előtt lévő vizeskanonát, hogy elég forró-e benne a víz.

Röviddel ezt követően Francis belépett a helyiségbe, elővett egy pár sarkantyút köpenye zsebeiből, felcsatolta, majd így szólt a kocsmároshoz:

– Nos, ide azzal a groggal, gazduram!

Ő már a kezében tartotta a kannát a forró vízzel, az asztalra mutatott, és így szólt:

– Szolgálja csak ki magát, hörpintsen fel egy jó kis adagot, hiszen egy régi közmondás is azt mondja, hogy a részegekre és bolondokra az ég is ügyel! Lesz mit elviselnie, ha éjszaka tényleg lovagolni akar.

Francis viszkit töltött a pohárba, cukrot adott hozzá, és miután a gazda forró vizet öntött rá, várt, míg kicsit lehül, majd gyorsan megitta. Kifizette a számláját, felkapta az ostort, és kellemes pihenést kívánt a vendéglősnek. A háziszolga az ajtóban már ott várta lovával, a zsoké nyeregbe pattant, és elvágtatott a sötétségbe, ahol rögtön el is tűnt az utána néző vendéglős csodálkozó szemei elől. Egész éjjel pihenés nélkül igyekezett a lehetőségekhez képest, és csak kora hajnalban kopogtatta fel álmából egy út menti fogadó gazdáját, hogy lovának egy darab kenyeret adjon. Rövidesen azonban megint nyeregben volt, és nemes paripájának előnyös tulajdonságát csak akkor tudta kihasználni, amikor alábbhagyott a sötétség, és ekkor már gyorsabban hagyta maga mögött a mérföldeket. A Nap még nem kelt fel a hegyek mögül, amikor Aringthur birtokához közeledett, és addigra már ötven mérföld volt mögötte. Ügetve tartott felfelé a széles földúton, mely a kastélyhoz vezetett, és Aringthur, aki ablakán át kinézve már messziről felismerte, örömteli meglepetéssel ment le elé a ház kapujába.

– Jó híreket hoztál, Francis? – kiáltotta szolgálja felé, amint az közeledett hozzá.

– Jó híreket, uram, a kisasszony valószínűleg Cocrompban a Hattyú nevű fogadóban szállt meg, tizenegy óra körül ért oda.

– Derék fiú vagy, Francis, sohasem fogom elfelejteni neked ezt a szolgálatot. Nagy vágát hajtottál végre, de mégis igen fi-

gyelmes voltál, a ló nincs is kimelegedve, milyen nemes egy állat. Add le rögtön az istállóban, hogy jó ellátásban részesüljön. Te azonban még nem pihenhetsz le, Francis, velem kell jönnöd, de a kocsiban alhatsz, majd én fogok hajtani helyetted. Gyere fel rövest a szobámba!

Ezekkel a szavakkal Aringthur magára hagyta a zsokét, aki aztán az istállóhoz lovagolt, miközben gazdája visszament a kastélyba. Ott elrendelte, hogy azonnal fogják be a vadászkocsiba a két fiatal feketét, és álljanak elő vele, majd Bernardot magával vitte a szobájába, hogy néhány instrukciót adjon neki távolléte idejére, aminek időtartamát pillanatnyilag nem tudta megmondani. Végezetül az öreg lakáinak odaadta íróasztalának és páncélszekrényének kulcsát, melyben valamennyi értékpapírját őrizte, és azzal az utasítással engedte el, hogy küldje be Francist, aki az ajtóban várakozott parancsára.

A zsokénak gyorsan részletes beszámolót kellett tartania Ágnessel való találkozásáról, Aringthur közben nagy igyekezettel készült az útra, majd Francissal a nyomában lesietett a kocsizhoz, amely már ott várakozott rá a kastély előtt. Beszállt, és megragadta a gyeplőt, Francisnak mellette kellett helyet foglalnia a puhán kárpitozott ülésen. Aringthur még egyszer kezét nyújtott Bernardnak, barátságos intéssel minden jót kívánt szolgálának, majd a feketéket szapora ügetésre biztatva útnak indult.

Már beköszöntött az éjszaka, amikor elérte Cocrompot, és a Hattyú helyett az Oroszlánhoz címzett fogadóba tért be. Ott a feketék gondozását zsokéjára bízta, majd átsietett a Hattyúba, hogy megérdeklődjé, Ágnes ott éjszakázott-e, és mikor utazott el. Azt a választ kapta, hogy már korán reggel útnak indult Cork felé, így eddigre már oda kellett érnie. Rögtön visszatért az Oroszlánba, ahol négy postalóvat rendelt, és a vendéglőssel szereztetett egy megbízható embert, aki paripáit a következő nap folyamán visszaviszi kastélyába. Még el sem telt egy fél óra, Francissal együtt megint a kocsijában ült, és a postakocsis máris nyújtott vágtaával hajtotta a lovakat a könnyű koci előtt a Cork felé vezető úton. Az arany, amit Aringthur a postakocsisnak adott, a lovak szapora

ígyekezeteiben nyilvánult meg, és egyre gyorsabban maradtak mögöttük az állomások. Nem sokkal tíz óra előtt Corkban megállt az egyik vendégfogadó előtt. Francisnak meg kellett érdeklődnie, Ágnes kiszállt-e itt, és amint a kérdést nemmel válaszolták meg, Aringthur betért a házba. A zsoké azonnal útnak indult, hogy kiderítse Ágnes tartózkodási helyét, és lehetőleg azt is meg kellett tudnia, hogy elutazásával kapcsolatban tett-e már valami előkészületet, miközben Aringthur magához kérte barátját, hogy megtudja tőle, a jacht indulásra kész állapotban van-e.

Ez volt a helyzet. A kormány egy korábbi révkalauza átvette a parancsnokságot a kitűnő, kis hajó felett, és négy rendes matrózt is felvett. Francis fél órán belül visszatért urához, és közölte vele, Ágnes hol szállt ki, valamint azt is, hogy másnap reggel nyolc órakor egy postahajóval Bristol felé indul. Aringthur barátjával azt a parancsot üzenté a jacht fedélzetére, álljanak készenlétben, mert korán reggel tengerre szállnak, ő pedig kabátjába burkolódzva kilépett a gyéren világított utcára. Valami ellenállhatatlan erő hajtotta, látnia kellett a falakat, melyek körülvezték őt, élete boldogságát, látnia kellett a fényt, mely kedves alakján pihen, látnia kellett, amint kialszik, hogy meggyőződhesen róla, lehunyta menyeyei szemeit, hogy remélhesse, a lány megérzi, milyen hűséges, forrón szerető szívvel gondol rá, mennyire szeretné, ha álmaiba foglalná őt. Mindössze az volt minden, amit az élet boldogságból még adhatott neki, hogy a közelében lehet, bár észrevétlenül, hogy sorsa, jóléte felett örködhét, jóllehet a lány tudta és beleegyezése nélkül. Sikerült rátalálnia, és jóságos, védő szellemként akarta követni, bárhová is tart. Most, amikor Ágnes azt hitte, hogy tartózkodási helye ismeretlen Aringthur számára, többé már arra sem gondolhatott, hogy a segítség, áldozatkészség és szeretet, amit másoktól kap, az ő műve lehet. Többé már semmi okát sem látta, hogy ezeket elutasítsa magától azért, mert az ő önző érdekeit véli felismerni bennük, Aringthur pedig akadálytalanul átadhatta magát annak az érzésnek, hogy érte él, és igyekszik megteremteni a boldogságot számára.

A Francis által megnevezett vendégfogadót, ahol Ágnes kiszállt, Aringthur rögtön megtudakolta, merre van, és rövidesen ott állt vele szemben az utca másik oldalán, ahol egy magas kőfal vett körül egy kertet. Már éjfél felé járt, az utca csendes volt és sivár, és a fogadó bejárati kapuja feletti lámpás csak gyéren világította meg a falat, amely előtt Aringthur állt. A ház alsó szintjén lévő valamennyi helyiség még ki volt világítva, a fényt azonban csak az ablakok előtti sötét függönyök rései között letetett felismerni. Ezen kívül csak két első emeleti ablak volt világos, és Aringthur ezek felé nézett fel vágyakozó tekintettel. Tényleg azoknak a szobáknak az ablakai voltak, ahol Ágnes, és hűséges komornája tartózkodtak. Előbbi a szófán pihent, Harriet pedig előtte ült egy karosszékekben.

– Az ég eddig védelmébe vett bennünket, Angliába is szerencsésen el fog vezetni minket anélkül, hogy Aringthur utolérne bennünket, mivel attól tartok, mindent megtesz azért, hogy rám találjon, és azt hiszi, hogy aranyaival képes mindent lehetővé tenni – mondta Ágnes, miközben kibontotta szép hajának fűrtjeit, és hagyta maga mellé aláhullani a szőfára. Aztán gyorsan még hozzáfűzte:

– Mindenre képes lehet, csak egyvalamire nem, nem tud hűtlen gondolatokat ébreszteni lelkemben.

Itt elhallgatott, miközben ujjaival végigsimította hajfűrtjeit.

– Bocsásson meg nekem egy kérdést: Miért fél annyira Aringthur úrtól, aki csak azon fáradozik, hogy mindent, ami erejéből telik, az ön javára fordítsa? Úgy vélem, ha akarná, visszatámaszthatná fáradozásait anélkül, hogy tartania kellene tőle – mondta Harriet barátságosan és ártatlanul.

– Ágnes hallgatott, és késlekedve a válasszal, hajfűrtjeivel játszadozott, majd felnézett Harrietre, és így szólt:

– Ha gyűlölettel követne engem, akkor figyelemre sem méltatnám. Jótetteket legyenek kénytelen elfogadni tőle, akit egykor annyira kedveltem? Ez olyan kötelezettségeket róna rám, amit

nem vállalhatok magamra, mert ezzel arra kényszerítene, hogy megint megkedveljem, amit pedig nem érdemel meg. Ezekkel a szavakkal Ágnes felemelkedett a szófáról, és az ablak felé lépve higgadtan folytatta:

– Bárcsak jó idő lenne holnap, hogy holnapután időben megérkezzünk Bristolba.

Odaért az ablakhoz, feltekintett az égre, és megjegyezte: – Sitve húznak el a felhők felettünk, úgy veszem észre, nyugati szelek van.

Aztán tekintetét az utcára eresztve feltűnt neki egy sötét alak a szemben lévő fal előtt. Összerezdült, még egyszer élesebben lenézett a férfialakra, és elsápadva visszatántorodott az ablaktól a szoba közepéig.

– Istenem, kisasszony, mi történt önnel? – kérdezte Harriet rémülten, és oda akart sietni az ablakhoz, Ágnes azonban remegő kézzel elkapta a komorna karját, és hevesen így szólt:

– Vissza, Harriet, már megint itt van!

– Kicsoda, kisasszony, az ég szerelmére?

– Aringthur! – válaszolta Ágnes görcsösen elfulladó hangon.

– Az nem lehetséges, kisasszony, minden bizonnyal téved. Engedje meg, hogy egy pillanatra kinézzek – mondta Harriet, és megint az ablak felé fordult.

– Nem, nem, maradj itt, ő az, senki más. Magas alakját ezer ember közül is felismerném – válaszolta Ágnes, karjával magához vonva a lányt, közben visszatekintve az ablak felé. – Most mit tegyünk? – folytatta felindultan. Követni fog engem, Liverpoolba, Amerikába. Látod, nem hagyja abba.

– Akkor írnék neki, és megtiltanám, hogy kövessen, vagy elé lépnék, és ...

– A világ minden kincséért sem! – kiáltotta Ágnes, és megint az ablak felé nézett.

– Semmi esetre sem bukkan fel ugyanazon a hajón, amivel mi fogunk elvitorlázni, és így Bristolban sem együtt fogunk kikötni. Ott majd találunk valami alkalmat, hogy félrevezessük. És ki tudja, van-e tudomása róla, hogy már holnap reggel elutazunk? – szólalt meg Harriet megnyugtató hangon.

– Biztos, hogy tudja, de bizonyára nem a mi hajónkkal utazik, mert titokban akarja tartani előttem a közelségét. Ha azonban előttünk kötne ki Bristolban, és ott észrevétlenül megfigyel bennünket, akkor hogyan menekülhetünk el előle?

– Ne okozzon gondot magának ezzel, majd csak találok rá valami alkalmat. A végén az is előfordulhat, hogy nem is ő volt, akit meglátott – mondta a lány bátorítva.

– De igen, igen, ő volt az – válaszolta Ágnes halkan, mintha magában beszélne, majd egy ideig csendben maga elé nézett, aztán nyugodtabban megszólalt:

– Engedd le az ablakokon a redőnyöket, térjünk nyugovóra, már nagyon későn van!

Harriet megtette, amire utasítást kapott, és Aringthur jól látta, hogy nem Ágnes volt az, aki elsötétítette az ablakokat, azonban helyén maradt, mintha gyökeret eresztett volna, mert felismerte Ágnest, és ki akarta várni azt a pillanatot, amikor lehunyja szemeit.

Alig kezdett szürkülni másnap hajnalban, amikor Aringthur szolgáljával már jachtjának fedélzetén volt, és a hajó kapitánya megtette intézkedéseit, hogy elhagyják a rakpartot. Abban a pillanatban, amikor a hajócska megszabadult béklyóitól, melyek a parthoz rögzítették, és az árral nekilódult a kifelé vezető vízi útnak, egy nagy szkúner vitorlázott a rakpart felé, hogy elfoglalja a jacht helyét. Nagyon gyorsan közeledett, jöllehet leeresztett vitorlákkal. A jacht kapitánya mérgesen odakiáltott a szkúnereken lévő embereknek: – Vigyázzanak!

Ennek ellenére a nagy jármű a következő pillanatban nem a megfelelő irányba fordult, a jacht, amely ki akart térni az útjából

felé billent, és a szkúner orrárboca olyan erővel csapott a kis hajó kötélzetébe, hogy a főárbocot tartó főkötelek elszakadtak, és a mellvéd egy darabja is kiszakadt.

Ordibálások, káromkodások, átkozódások és fenyegetőzések hallatszottak mindkét hajóról, miközben Aringthur kétségbeesetten állt ott, és a járművén látható sérüléseket nézte. Mindkét hajón minden kéz azon fáradozott, hogy a hajókat szétválasszák és eltávolítsák egymástól, ami rövidesen sikerült is, és Aringthur hajója visszatért a rakparthoz.

– Hogyan fogok most eljutni Bristolba? A postahajó előtt feltétlenül oda kell érnem! – mondta Aringthur teljesen magán kívül a jacht vezetőjéhez, akit Broomnak hívtak.

– Odaviszem magát, kegyelmes uram, a hibát néhány órán belül kijavítjuk, és a hajó olyan gyorsjárású, hogy a Bristol felé vezető úton minden hajót fél nappal képesek vagyunk megelőzni, így mégis előbb fogunk odaérni. Az eset ne okozzon gondot önnek – válaszolta Broom, és az egyik matrózt rögtön kiküldte a partra, hogy munkaerőt szerezzen, akik segítenek majd a hajót ismét hajózásra alkalmassá tenni.

Aringthur ekkor megérdeklődte, hol van kikötve a Bristolba induló postahajó, mire egy nagy piros zászlóra mutattak, amely nem túl messze egy hajó árbocán lobogott. Aringthur kiszállt a partra, és arrafelé ment a rakparton, míg el nem ért egy olyan helyre, ahol egy csomó hordó és láda volt felhalmozva, és ahonnan a rakpart felett szabad kilátása volt a postahajó felé. Itt leült az egyik ládára, és a városból a rakpartra vezető utcát kezdte figyelni.

Még elég sötét volt, szürke felhők rohantak az égen, és a szél hidegen és barátságtalanul fújt nyugat felől. A rakpart egyre inkább felélénkült, a matrózok monoton éneke hangzott fel a hajókon, akik a rakományt hordták ki a szárazföldre. A városból érkező munkások elkezdtek elszállítani az árut a rakpartról, és egyre élénkebbé vált a kis járművek forgalma, melyek az élelmiszereket és háztartási eszközöket szállították a városba. Hetet harangoztak,

és kezdtek megérkezni az utasok, akik a postahajóval akartak Bristolba utazni. Szolgák és lakájok kíséretében érkeztek a város felől a rakpartra, akik meg voltak pakolva bőröndökkel, dobozokkal, kabátokkal és esernyőkkel, és valamennyien kétkedő tekintettel néztek fel a nehéz felhőzetre, mely mégis oly sietősen húzott el felettük. Aringthur szemei még mindig eredménytelenül keresték közöttük Ágnest. Már fél nyolc volt, és ő még mindig nem jelent meg. A postahajón már kezdték kibontani a vitorlákat, és megtették az előkészületeket az induláshoz. Aringthur már kezdett attól tartani, hogy szerelmének tudomására jutott, hogy itt van, és megváltoztatta úti tervét, hogy félrevezesse őt. Talán, gondolta, kocsira szállt, és úton van egy másik kikötő felé. Háromnegyedet ütött, és a gyanú Aringthur aggódó szívében kezdett bizonyossággá válni, amikor az utca felől hirtelen egy kocsi ügetett a rakparton a postahajó felé igyekezve. Aringthur tekintete követte a járművet, és az üveglakon át igyekezett kifürkészni a kedves arcot. A kocsi ekkor megállt, Harriet ugrott ki belőle, és Ágnes is kilépett az ajtón. Mindketten késlekedés nélkül a hajó felé siettek, és Aringthur világosan látta, amint Ágnes nyugtalan tekintettel végignéz a rakparton. Lehajolt, és csak a hordók között nézett át, hogy a lány ne vegye őt észre. Szeme azonban örömtől csillogott, szíve szaporán és hangosan vert. Ágnes kabátjába és sáljába burkolódzott, és mégis mennyire kecsesen, könnyedén és hajlékonyan lebegett végig a rakpart és a hajó közötti pallón, és milyen angyalian szép volt kedves arcát övező szőke fürtjeivel. Aringthur meg sem moccant, tekintetével követte őt a fedélzetre, ahol a kapitány tisztelettel fogadta, néhány pillanatig beszélt vele, majd kabinjába kísérte.

A matrózok ekkor levették a köteleket a facölöpökről, melyek a hajót rögzítették, a rakpartra vezető pallókat behúzták, és a postahajó siklani kezdett kifelé a kijelölt vízi úton.

Dagadó vitorlákkal távozott a hajó, Aringthur csak nézett utána mindaddig, míg látható volt, majd visszatért a jachtjára, hogy a munkásokat aranyakkal nagyobb igyekezetre bírja. Ennek ellenére mennyire késlekedőnek, milyen lassúnak tűnt számára munkájuk,

minden izma összerándult, hogy segíthessen nekik, hol türelmetlenül járkált fel, s alá a fedélzeten, hol pedig leült tanácsalanságában, és egyre csak arrafelé nézett, ahol a postahajó eltűnt szemei elől. Órák teltek el, már dél felé járt, és a hajó még mindig nem volt kész. Senki sem hagyhatta el, vagy tarthatott ebédszünetet. Aringthur dupla bért ígért nekik, és már három óra volt, mire az ideiglenes javítással végeztek. A hajót gyorsan a kikötőből kifelé vezető vízi útra kormányozták, a szél belekapott a vitorlákba, és a könnyű jármű szélesebben repült a nyílt tenger felé.

Aringthur végre fellélegzett, amint észlelte a hajó gyors mozgását, és egyre csak azt kérdezte a kapitánytól, hogy képes lesz-e Bristolnál a postahajó előtt kikötni, aki erre mindig nagy biztonsággal, igennel válaszolt, amennyiben váratlan esemény nem jön közbe. Még a sötétség beállta előtt kiértek a nyílt tengerre, és a kedvező szélben egyenesen a Bristol-csatorna felé vették az irányt. A hullámok azonban igen magasak voltak, és az éjszaka közeledtével egyre hevesebbé vált a szél, annyira, hogy a kis jármű árboca gyakran majdnem a hullámokig billent, és a hajó orra előtti hullámok habjából keletkező vízpermet szinte folyamatosan beburkolta. Mindezt figyelmen kívül hagyva, bár a kapitány tanácsolta, Aringthur mégsem akarta megengedni a vitorlák kurtítását, hullámra fel, hullámról le, repültek tova a tomboló árban, és a viharos hullámok néha átbukva a fedélzeten azzal fenyegették a legénységet, hogy magukkal ragadják őket. Aringthur nem ment le a kabinba, átnedvesedve a hátsó kisebb árbocnál állt, és a sötétségen át tekintetével a hullámokat pásztázta, hátha ki tudja kémlelni a postahajó fehér vitorláit. Csak éjfél körül ment le végül a kabinba a kapitány kérésére, hogy néhány órányit pihenjen, miután az megígérte neki, hogy lehetőleg minden vitorlát felvonva hagy. Ez azonban nemsokára lehetetlenné vált, mert az árbocok azzal fenyegettek, hogy kifordulnak helyükről, a hullámok pedig elnyelik a hajót. Broom néhány vitorlát bevonatott, a többieket pedig kurtították.

Aringthur nyugodtan és szelíden aludt, boldog álomba merülve, melyben Ágnes menyei, légies alakja lebegett előtte. Az ár-

bocok nyikorgása, a vitorlák és kötelek csapkodása és zizegése, a jármű falainak csapódó hullámok dübörgése nem zavarták nyugalmat, és amint reggel felé felébredt, megint lehunyta szemeit, hogy kedvese képét tovább láthassa lelki szemei előtt. Az álom azonban szertefoszlott, és a reménység, a vágy, hogy talán ki tudja fürkészni a postahajót, megint felűzte őt a fedélzetre.

Egy a hajóhoz csapódó hullám által keltett hideg vízpermet fogadta, amint kilépett a kabinból, és a vihar, amely a mellvéd felett átsüvöltött, majdnem elvitte a kalapját.

– Igen kevés vitorla van felhúzva, Broom! – kiáltotta oda a kapitánynak, aki meghajolt előtte.

– Annyi, amennyit a hajó képes elviselni anélkül, hogy oda-lent a mélyben kötnénk ki – válaszolta az öreg tengerész, és megint meghajolt, mire Aringthur nem válaszolt, miközben arcvonásain látni lehetett, hogy más véleményen van.

Megint odaállt az árboc mellé, hol a vitorlákra nézett fel, hol a habzó tenger felett kémlelt, és olykor odakiáltott a kormánynál álló matrónának, hogy igyekezzen a vitorlákat széllal teli tartani. Itt álldogált a viharban és vízpermetben, míg végül a kapitány arra kérte, hogy menjen be vele a kabinba, és egyen valami hideg reggelit. Aringthur örömmel eleget tett a hívásnak. Francisnak elő kellett szednie egy üveg finom portóit, amiből Aringthur csak keveset fogyasztott, de annál jobban ízlett Broomnak. Reggeli után szivarral kínálta a kapitányt, maga is rágyújtott, majd ismét visszament a fedélzetre.

Első pillantásával, amit a tengerre vetett, egy hajót vett észre, melynek vitorlái a jacht előtt bukkantak fel a hullámokból. Ugyanabba az irányba haladt, és Aringthur csak néhány pillanatig nézte, majd felhívta rá Broom figyelmét és megkérdezte, hogy talán a postahajó halad-e előttük.

– Meglehet – válaszolta az öreg, majd belépett a kabinba, és távcsővel a kezében tért vissza a fedélzetre. Alig emelte a szeme elé, máris így szólt:

– Hát persze hogy a postahajó, és annyi vitorlája van kifeszítve, amennyit képes elviselni ebben a szélben. Úgy tűnik, nagyon siet.

– Akkor bontsa ki megint egészen a nagyvitorlánkat, hiszen alig látni egy csíkot a vászonból – mondta Aringthur Broomnak.

– A jacht nem fogja azt elviselni, túl könnyű ehhez a szélhez – válaszolta a kapitány.

– Nem tesz semmit, bontassa csak ki, majd meglátjuk, hogy a kibírja-e. Magunk mögött kell hagynunk a postahajót, történjen, aminek történnie kell! – mondta Aringthur türelmetlenül, és elvette a távcsövet Broomtól.

A hajóvezető a fejét csóválta, de mégis odakiáltott a matrózoknak, hogy bontsák ki a vitorlát, és amint ez megtörtént, teljes nagyságában felhúzatta. A hatalmas erő, amivel a szél nekifeszült, a hajót igen mélyen az oldalára döntötte, de sokkal nagyobb sebességgel kezdett száguldani a hullámokon bukdácsolva, miközben majdnem teljesen beborították a habok.

XXVII.

*A versenyvitorlázás. A felborult hajó. Nagy lelki fájdalom.
A roncs. Segítség. Jutalmazás. Örömteli hír. Eredménytelen fáradozás. A préri. A pawnee-indián. Az erdei sziget. Kúszva közeledő ellenség. Nyugalom. Az ostrom.*

A jacht láthatóan közeledett a postahajóhoz, és Aringthur továbbra is felé tartotta a távcsövet abban reménykedve, hogy észreveszi szerelmét. Nem fedezte fel azonban az utasok között, akik nagy számban tartózkodtak a fedélzeten, pedig ő is ott volt közöttük Harriettel együtt, és távcsövével felé nézett. Mélyen a

mellvéd mögött ült a hajó végénél, a távcsövét egy mélyedésben tartotta, így Aringthur semmit sem láthatott belőle.

– Ő az, egészen határozottan felismerem, amint errefelé néz a távcsövével – mondta Ágnes a komornájának.

– A hajó azonban lemarad mögöttünk, a miénk sokkal gyorsabban halad – válaszolta Harriet vigasztalva.

– De épp az előbb bontották ki nagyobbra a vitorlát, mert utol akarnak érni bennünket. Az ég óvjon meg minket, hogy előttünk kössenek ki Bristolban – mondta Ágnes aggódva, és mindketten továbbra is a jachtot kémlelték.

– A fickó úgy tűnik, versenyezni akar velünk, valóban növelte vitorláit – mondta postahajó kapitánya, egy utas kíséretében Ágnes közelébe érve, miközben a jacht felé nézett.

– Mielőtt azonban ez sikerülne neki, fel fog borulni. A hajónak nincs rakománya, és azt hiszem, egyike azoknak a hobbi hajóknak, melyeket csak vitorlázás céljára építettek.

Nemsokára a többi utas is észrevette, hogy Aringthur hajója arra törekszik, hogy közelebb jusson a postahajóhoz, és kíváncsian gyülekeztek a kapitány körül, hogy ez sikerülni fog-e a jachtnak. Ágnes meg sem moccant a helyén, és Harriet némán hozzásimult, miközben hallották a mögöttük álló férfiak társalgását.

– Semmi esélye sincs, nem fog utolérni bennünket – jegyezte meg a kapitány, és odaszólt az első tisztnak, hogy jobban feszíttesse meg a vitorlákat. Egy idő után hirtelen felkiáltott: Istenemre mondom, ennek a fickónak elment az esze, felvon még egy vitorlát. Ennek nem lesz jó vége.

Ekkor a postahajóról látni lehetett, hogy a jacht a túl nagy vitorla nyomása alatt szörnyen küszködik, szinte a hullámokig oldalára fordul, majd megint felegyenesedve fellódul egy hullám tetejére, majd ismét alábukik a mélybe, hogy nyomát sem lehet látni. A következő pillanatban azonban megint a hullám tetején volt, ahol aztán gyakran a felcsapódó vízpermettől eltűnt a postahajón lévő nézők tekintete elől, de láthatóan egyre közelebb ke-

rült, és ekkor Ágnesen dupla rémület vett erőt: Egyfelől azért, mert a jacht a postahajó előtt érhet Bristolba, másfelől jóllehet nem vallotta be saját magának, attól tartott, hogy szerencsétlenség éri.

A szél sebessége tovább fokozódott, mire a postahajó kapitánya a vitorlákat egy csomóval kisebbre vetette, miközben a jacht még mindig teljes vitorlázattal haladt.

– Látszólag még mindig nem áll szándékában, vitorláit kurtítani. Vagy az árboca fog elrepülni, vagy pedig hullámsírba merül, túl soká már nem húzza ki – ragadta magához megint a szót a kapitány, amikor hirtelen mindenki felkiáltott körülötte, mert a jacht felborult, és már semmit sem lehetett látni belőle.

– Forduljon meg, kapitány, fordítsa vissza a hajóját, az isten szerelmére! – kiáltotta Ágnes felugorva. Odarohant a kapitányhoz, megragadta a karját, és vad kétségbeeséssel nézett arrafelé, ahol a jacht eltűnt.

– Megfordulni, ebben a szélben? – ez lehetetlen, kisasszony! – válaszolta a kapitány határozottan.

– Mentse meg őket, minden szentekre kérem, mentse meg a szerencsétleneket! – kiáltotta Ágnes megint. Kezeit tördelve ismét megragadta a kapitány karját, és sírva könyörgött neki.

– Lehetetlent kíván, kisasszony. Saját hajómat és valamenynyük életét kockáztatnám – válaszolta a kapitány még határozottabban.

– Meg kell próbálnia! – könyörgött Ágnes megint, és felkiáltva karjait a tenger felé tárta. – Ott van, ott látom a hajót, nem süllyedt el, oldalára borult, és hánykódik a hullámokon. Mentse meg, kapitány, mentse meg Aringthurt, Aringthur van a hajón, a gazdag Aringthur, kincsekkel fogja megjutalmazni magát. Igen bőkezű, nemeslelkű ember, mentse meg őt! – ostromolta megint Ágnes a kapitányt, és térdre omlott előtte.

– Nem lehet, kisasszony, nem tehetem, nem szabad megtennem, legjobb szándékom ellenére sem – válaszolta a kapitány ismét, és felemelte Ágnest.

Hiába nézett megint végig a tengeren, a jachtból már semmit sem lehetett látni, mivel a postahajó szélesebesen haladt előre, és a borzalmas helyet rövidesen már egy mérfölddel maga mögött hagyta.

Harriet átkarolta úrnőjét, és erővel maga után vonta a kabinba, ahol Ágnes sírva és zokogva leomlott a szófára, és könnyeit hűséges lakájának keblébe rejtette. Mennyire szívesen látta volna most, hogy Aringthur előtte kötne ki, sőt szívesen vette volna, ha ő fogadja a parton. Bárcsak lett volna elég ereje hozzá, hogy visszatartsa őt a kétségbeesett úttól. Minden, amit Aringthur érte tett, most már teljesen más fényben jelent meg előtte, minden egy nemes, jóságos szív cselekedete volt, és most már szívesen omlott volna lábai elé, bocsánatot kérve igazságtalanságáért. Kétségbeesetten boldogtalannak érezte magát, és akár lehunyta szemeit, vagy könnyeivel Harriet keblén próbált vigaszt találni, a nemeslelkű Aringthur ott küzdött lelki szemei előtt a hullámokkal.

– Nyugodjon meg, kisasszony, bizonyára ki fogják menteni őt! Hajók százai járnak ezeket a vizeket naponta, és az ég minden bizonnyal közelébe fog juttatni egyet megmentésére – mondta Harriet vigasztalóan, és mindent megpróbált, hogy kétségbeesett úrnőjét megvigasztalja. A könnyek azonban nem apadtak el Ágnes szemeiben, magába roskadva üldögélt még, amikor estefelé a hajó Bristol előtt bevonta vitorláit, és kikötött a rakparton.

Ágnes semmi sem érdekelt, csak Aringthur sorsa kínoztta lelkét, és amikor Harriet megemlítette a továbbutazást, akkor úgy nyilatkozott, hogy Bristolt mindaddig nem hagyja el, míg hírt nem kap szerencsétlen, hűséges barátjáról. Napok, hetek teltek el azonban, a postahajó már eltávozott New-Yorkba, és már közeledett a következő indulásának időpontja, Aringthur sorsáról azonban semmi hír nem jutott el Bristolba. Ágnes belátta, semmi értelme tovább is reménykednie, és engedett Harriet sürgetésének,

hogy folytassák útjukat. Túl későn érkeztek Liverpoolba, hogy útnak tudjanak indulni a postahajóval, mely érkezésük napjának reggelén vitorlázott el. Egy másik hajó azonban, egy amerikai, éppen készen állt az útra, másnap reggeli indulással. Ágnes elhatározta, hogy ezzel a hajóval utaznak, és azonnal felmentek a fedélzetre. Az illedelmes kapitány segítségével igyekezett még elutazásuk előtt minden új újságot beszerezni, azonban egyik sem tett említést a szerencsétlenségről, mely Aringthurt érintette. Minden forró, bensőséges szeretettel és vágygal, melyek korábban úrrá lettek Ágnes szívének érzelmein, most mély bánat, fájdalmas szomorúság keveredett, ami emlékeket ébresztett benne szerető, részvétteljes barátja iránt, és a könnyek, melyeket hazájától búcsúzva szemei hullattak, nem annak, hanem a tenger mélyére temetett Aringthurnak szóltak.

Abban a pillanatban, amikor a jacht a postahajóval versenyt futva felborult, a hullámok átcaptak a hajón és a vitorlákon, így már képtelen volt felegyenesedni. A matrózok azonban, valamint Broom és Aringthur is megkapaszkodtak a kötélzetben, jóllehet az ár egy pillanatra maga alá temette, és kis híján elragadta őket, de aztán megint lélegzethez jutottak. A köteleken feljebb húzták magukat, és a hullámok által újra meg újra előntve tovasodródtak velük.

– Vágjátok le a vitorlákat! – kiáltotta a hajóvezető a matrózoknak a viharon át egy olyan pillanatban, amikor megint magasan a víz fölé emelkedtek, és a tengerészek előhúzták késeiket, és elkezdték átvágni a szalagokat, melyekkel a vászon a rudakhoz volt kötve. Ez csak igen lassan sikerült, mert az az ember, aki kezein függeszkedve az árboc csúcsa felé igyekezett, mélyebben volt a hullámokban, mint társai, akik a hajó törzsénél kapaszkodtak. Végül sikerült elvágnia az utolsó kötelet is, amely a vitorlát rögzítette, a matróz az árbocon visszakúszott a hajóhoz, és a hajó aljában rögzített nehéz ballaszt a jachtot ismét felállította. Sokat nem nyertek azonban a szerencsétlenül jártak, mert a hajó a víz szintjéig alásüllyedve maradt, és le-fel, ide-oda ingadozva ki volt

téve az elemek játékanak, aminek dühével szemben a hajótöröttek csak minden erejük bevetésével tudtak védekezni, és csak a kötélzetbe és árbocokba kapaszkodva voltak képesek védekezni az ellen, hogy a hullámok el ne sodorják őket. A jeges vihar szakatlanul korbácsolta feléjük az ár habjait, és csak pillanatokra tudtak végigtekinteni a tengeren, hogy menekülést ígérő hajó után kémleljenek. Jóllehet a szürke távolban imitt-amott láttak felbukkanni és tovahúzni egy-egy vitorlát, azonban egyik sem tartott feléjük, hogy segítséget nyújtson. Alkonyat ereszkedett a tajtékzó tengerre, és nemsokára beköszöntött az éjszaka rémítő borzalmival. Aringthur és a tengerészek kötelekkel az árbocokhoz és a kötélzethez kötözték magukat, mivel erőik kezdtek alábbhagyni, és tagjaik megdermedni. Nemsokára már csak a közeledő hullámok fehér tarajait tudták felismerni az őket körülvevő fekete sötétségben, miközben megsüketítette őket a rájuk omló áradat dübörgése. A másnap reggelben bizakodó reménység azonban nem hagyta el a hajótörötteket, és Ágnessel kapcsolatos gondolatai, a segítség, amire a lánynak szüksége volt, Aringthurban fenntartotta azt a hitet, hogy a mindenható megmentőt fog küldeni számára. Kezdett kireggeledni, és a jacht jéghidegre dermedt személyzetének tekintete megint végigpásztázta a hajnali derengésben hullámlázó tengert, hátha valahol megpillanthatnak egy hajót. Aringthur ekkor észrevette, hogy a jacht orrárbocának egyik keskeny vitorláját egy kötél végén még mindig maguk után húzzák. Odakiáltott a matrózoknak, hogy valamelyikük fel tudná-e rögzíteni a vásznat az árboc végére, amiről talán egy közelben elhaladó hajó észrevehetné őket. Az egyik fiatal matróz a vitorlát odahúzta a hajóhoz, és nagy igyekezettel sikerült neki elég magasan rögzíteni az árbocon, ahol hamarosan megszáradt, és lobogni kezdett a szélben. A vihar alábbhagyott, és a hullámok már nem tornyosultak dühödten olyan magasra, mint az elmúlt éjszaka során, azonban egyetlen perc sem telt el úgy, hogy valamelyik át ne bukkolt volna a hajón. Mindenfelé kisebb-nagyobb járművek húztak el a közelben, de úgy tűnt, hogy egyikük sem akar áthaladni a tengernek azon a részén, ahol a jacht hánykolódott. Végül dél körül egy

szkúner közeledett, és elhaladtában hirtelen megváltoztatta útirányát, és közvetlenül a jacht felé tartott.

– Megláttak bennünket! – kiáltották a hajótöröttek valamennyien teljes hangerővel, és Aringthur ajkait mély érzésű „hál’ istennek” sóhaj hagyta el. A hajó gyorsan közeledett, a jachttól nem messze szél ellen fordult, és lassan közelebb sodródott. Egy hullám a hajótörötteket a szkúner oldalának közelébe sodorta, ahonnan hosszú kötelet dobtak a jachtra, amit az egyik matróz elkapott, és az orrárhozhoz rögzített. Ekkor minden egyes hajótörött felé kötelet dobtak, amit a mellük köré kellett kötniük, majd felhúzták őket a szkúnerre. Valamennyien szerencsésen feljutottak a mentőhajó fedélzetére, ahol szeretetteljes részvételben és ápolásban részesültek. Aringthur bemutatkozott a kapitánynak, akinek kifejezte határtalan köszönetét, majd megkérdezte, hogy melyik kikötő felé hajózik. A kapitány közölte vele, hogy Dublinból jön, és London felé tart, ahová magával viszi őt és társait. Aringthur ezután megkérdezte, hogy megfelelő kártalanítás ellenében nem vinné-e ki őket itt a közelben az angol partra, amit a kapitány elutasított, mert a hajójára és rakományára kötött biztosítás tiltja, hogy vészhelyzetet kivéve Londontól eltérő kikötőbe fusson be. Aringthurnak alkalmazkodnia kellett az adott helyzethez, és kénytelen volt mérsékelni türelmetlenségét, hogy Bristolba jusson. A szkúnert megint szélirányba állították, a jachtot leválasztották, és a hullámokra bízta, és a megmentettek London felé tartottak. Az idő kiderült, miközben a széljárás is kedvező maradt, és a szkúner gyors és zavartalan út után célba ért. Miután a kapitány reggel elintézte legsürgősebb dolgait, Aringthur megkérte, egy órára kísérje el, van valami elintéznivalója vele. A kapitány beleegyezett kívánságába, és követte őt bankárjához, aki Aringthurt igen meglepődve, de nagyon barátságosan fogadta. A kapitány személyében bemutatta neki élete megmentőjét, és elmesélte, milyen helyzetben volt társaival együtt, amikor a szkúner megmentésükre sietett. Megbízta bankárját, hogy bocsásson akkora összeget a kapitány rendelkezésére, amennyire szüksége van ahhoz, hogy hasonló saját hajót vásároljon vagy építtessen magának. A kapitány öröme és köszönete nem ismert határokat, egyre meg-

próbálta szavakba önteni azt, Aringthur azonban gyorsan elköszönt tőle, és sok szerencsét kívánt neki a jövőjét illetően. Aztán a bankártól is elbúcsúzott, majd visszasietett Broomhoz és annak matrózaihoz, megfelelő eszközökkel látni el őket, hogy vissza tudjanak térni Corkba. Őket is megörvendeztette készpénz ajándékokkal, szerencsés utat kívánva nekik, majd Francis kíséretében felkeresett egy szállodát, hogy kipihenje magát a váratlan nehézségek okozta fáradalmaiból, azonban már másnap útnak indult Bristolba, ahová késedelem nélkül meg is érkezett. Rövidesen meg is találta azt a vendégfogadót, ahol Ágnes megszállt, és ugyanazt a szobát vette ki, amelyben Ágnes lakott. Este Francis közvetítésével arra kérte a vendéglőst, keresse fel őt a szobájában. Aringthur kérte, foglaljon nála helyet, majd megkérdezte, hogy Ágnes mennyi idő elteltével, és hogyan utazott el innen.

– Több hétig lakott itt nálam, éspedig mély gyászban, mert soha nem láttam másként, mint kisírt szemekkel. Amint más vendégek mesélték nekem, akik ugyanazzal a hajóval érkeztek Corkból, nem túl messze a postahajótól a vihar közben egy jacht felborult, és elsüllyedt. Walcott kisasszony maga is végignézte a balesetet, és tudta, hogy egy drága barátja is a kis hajón volt. Állítólag egészen vigasztalhatatlan volt, térdén állva könyörgött a kapitánynak, hogy nyújtson segítséget a szerencsétlenül jártaknak, és kénytelenek voltak erővel a kabinjába vinni. Kétségbeesve érkezett meg ide, és úgy tűnt számomra, hogy csak azért időzik itt, hátha hírt kap a szerencsétlenül jártakról, mert naponta újságokat kellett beszereznem a részére.

A vendéglős beszámolója közben Aringthur többször is színt váltott, szemei egyre nagyobbak és csillogóbbak lettek, tekintete egyre nagyobb lelki feszültséggel csüngött a vendéglős ajkain, és látható boldogság lett úrrá rajta. Ekkor hosszú szünet következett. A vendéglős felismerte azt a hatalmas megindultságot, amely úrrá lett vendégén, és csodálkozó tekintete csendben tapadt rá, miközben Aringthur kezeit görcsösen keblére szorította, és maga elé meredve magába roskadt. Érzelmeivel küszködött, melyek akarata ellenére hangos ujjongásban akartak kitörni. Boldog érzelmi kitö-

réseit erőszakkal tartotta vissza, hogy előbb megint a maga ura legyen a vendéglős előtt. Végül remegő, visszafogott hangon megtörte a csendet majd felállva és meghajolva így szólt:

– Most jut eszembe, igen sürgős levelet kell írnom, tisztelt vendéglős uram. Végtelen, örök hálára kötelezett ezzel a – itt „boldogító hírrel-t” akart mondani, de helyette csak „hírrel”-t mondott. – Remélem, holnap reggel ismét igénybe vehetem.

Ezt követően elengedte a vendéglőst a szobából. Alig csukódott be mögötte az ajtó, amikor mindkét kezét szívére szorítva, és átszellemült kifejezéssel, mintha hálaimát rebegne, az ég felé tekintett.

– Ágnes megint kedvel engem! – mondta halkán, miközben fel, s alá kezdett járkálni a szobában. Aztán megállt, és megint megszólalt: – Vagy talán csak a halott Aringthurt kedveli, csak nemes szívének együttérzése, ami megint közel hozta hozzám. Vajon élő barátjától nem fog-e megint elfordulni? Megint elkezdett szapora léptekkel járkálni a szobában, majd hirtelen megállva így szólt: – Beszelnem kell vele, saját ajkairól kell hallanom, hogy élve, vagy halva!

Másnap reggel reggeli után Aringthur megint magához kérte a vendéglőst, majd rendkívüli nyugalommal megérdeklődte nála, hogy Ágnes milyen módon utazott el innen. A gazda közölte vele, hogy komornájával együtt Birmingham felé tartó postakocsira szállt, és ő maga kísérte ki a kocsihoz, mert gondoskodni akart róla, hogy a csomagját rendben szállítsák el. Aringthur még hosszasan társalgott a vendéglőssel, akinek minden szót közölnie kellett vele, amit a kedvesétől hallott, minden pillanatot le kellett írnia, amikor látta. Ebéd után gyorspostát rendelt, és éjjel nappal megállás nélkül Birmingham felé igyekezett. Itt azonban Ágnesnek teljesen nyoma veszett. Sem egyetlen vendégfogadóban, sem pedig a postán nem sikerült hírhez jutnia róla. Bár gondolt rá, hogy esetleg Liverpoolból elutazott Amerikába, azonban utána menni anélkül, hogy meg lett volna győződve róla, hogy tényleg ott van, erre nem tudta elhatározni magát. Aringthur tudta, hogy

vannak rokonai Angliában. Hozzájuk is menekülhetett, de azt sem tartotta lehetetlennek, elhatározta magát, hogy valamelyik városban két kezének munkájával keresse meg kenyerét, melynek során Harriet nagy segítségére lehet, mert a lány igen ügyes volt. Aringthur napokig időzött Birminghamben, és mindenfelé megpróbált Ágnes nyomára bukkanni, de eredménytelenül. A lány eltűnt. Ekkor Liverpoolba utazott, és érkezését követően azonnal a New-York felé tartó postahajók szállítmányozási irodáiba indult. Itt megmutatták neki azoknak az utasoknak a listáit, akiket az utóbbi időben járműveiken szállítottak, Ágnes nevét azonban nem találta meg közöttük. Aztán lement a rakpartra, hajóról hajóra vándorolt, és érdeklődött, nem tudna-e valaki felvilágosítást adni neki szerelme elutazásáról, de senki sem látott a személyleírásnak megfelelő hölgyet valamelyik, Amerika felé induló hajó fedélzetén. Aringthur kétségbeesetten tért vissza minden este vendégfogadójába, másnap reggel pedig fáradhatatlanul újabb vándorútra indult, hogy megpróbáljon hírt szerezni Ágnesről. Csak hetek elteltével hagyott fel elkedvetlenedve fáradozásaival, és abba a tehetetlen, lemondó lelkiállapotba került, ami a forró reménység hirtelen megsemmisülését követi, beletörődve a megváltoztathatatlan sorsba. Hová is fordulhatna most, milyen lehetőség lenne még Ágnes tartózkodási helyének felfedezésére? A lány úti célja Anglia északi részén lehetett, különben nem utazott volna Bristolból Birminghambe, Londonban ezért nem volt értelme kutatni utána. Nem is kellett volna ezt az utat választania, hiszen meggyőződése szerint Aringthur halott volt, és többé már nem kellett tartania attól, hogy követni fogja. Hosszas fontolgatás és elmélkedés után Aringthur arra a következtetésre jutott, hogy Birminghamben marad, és onnan indulva fogja átkutatni az északra elterülő városokat és területeket, míg az ég meg nem hallgatja fohászait, és életjelet nem ad neki szerelméről. Ezzel egyidejűleg Amerika északi tengerpartján lévő nagyobb városokba írt és adott megbízásokat, hogy fáradságot és költségeket nem kímélve ép-
pügy, mint korábban Edward Corblair esetében, most Ágnes Walcott kisasszonyról is felvilágosítást szerezzenek neki. Egyidejűleg azt is megrendelte, hogy New-York, Philadelphia és

Baltimore legfontosabb újságainak példányait rendszeresen küldjék meg neki a postahajókkal, abban reménykedve, hogy azokból esetleg következtetéseket tud levonni kettőjük tartózkodási helyéről, akik szívéhez sokkal közelebb álltak, mint saját jóléte.

Amerikában a tél egészen január hónapig szokatlanul enyhe volt, annyira, hogy a vegetáció, a fűfélék nem kezdték meg téli pihenésüket.

Egy világos, holdfényes éjszakán ennek a hónapnak a végén kis lovascsapat vonult néhány súlyosan megpakolt öszvérrel a távoli nyugat végtelen kiterjedésű, lapos, füves indiánvidékén egy sivár, köves, felhőszakadásoktól felszaggatott környéken. Az öszvérek rendkívüli mértékben korlátozták a nagy igyekezetet, mellyel a lovasok megpróbálták előbbre jutni, és miközben néhányan kötélén húzták maguk után azokat, a többiek követték őket, és botokkal és ostorokkal igyekeztek nagyobb sebességre bírni az öszvéreket. Ahol a talaj egyenletesebbé vált, a csapat azonnal vágatni kezdett, jöllehet a teherhordó állatok terheik alatt csak nagy erőfeszítéssel tudtak eleget tenni a lovasok hajszolásának. Hamarosan azonban valamennyien megint ügetésre lassítottak, majd a szanaszét heverő kövek arra kényszerítették őket, hogy lépésben haladjanak tovább. A Holdat gyakran takarták el a rohán felhők, és megfosztották a Földet fényétől. Ilyenkor a karaván szürke árnyalakok csapatának tűnt, akik a sivár, egyhangú vidéken vonultak. Amint azonban a Hold ezüstösen csillogó arca megint letekintett rájuk, a lovasok fegyverei jól láthatóan megcsillantak fényében. Egyikük rövid távolságra megelőzte a többieket, és úgy tűnt, jól ismeri a környéket, mert sohasem nézett körül, tekintetével változatlanul a horizontot kémlelte, ahol kisebb facsoport emelkedett ki, mint egy ködfelhő.

– Előre! – Hajtások az öszvéreket, a köves rész már mögöttünk van, ott van előttünk az erdő, vágatva kell haladnunk odáig, mert ha a pawnee indiánok utolérnek bennünket ezen a nyílt területen, akkor valamennyien elvesztünk! – kiáltotta Sturton, a kara-

ván vezetője az őt követő társainak, akik ekkor ostorozni kezdték az öszvéreket, és erőszakkal vágára készítették őket.

A fű nem volt magas ezen a részen, a terep sima volt, így a gyorsan igyekvő csapatnak semmi akadály sem állta útját, és csendben követte előtte vágató vezetőjét. Ő azonban hirtelen megállította paripáját, leugrott a nyeregből, lefeküdt a föbe, és fülét a földre szorította.

– Jönnek, nem tévedtem az előbb, amikor patáik dobogását hallottam a szélben. Most aztán igyekeznünk kell, és ha az öszvérek nem győzik az iramot, akkor magukra kell hagynunk őket. Ettől tartottam, amikor naplementekor a pawnee-indiánok lovascsapata a préri mélyedésében megpróbált elrejtőzni előlünk, majd elvágattak, mintha az ördög üzné őket. A táborhelyük nem lehet messze, és egész törzsüket akarják a nyakunkra hozni. Legalább száz ló volt, amit hallottam.

Ezekkel a szavakkal Sturton megint nyeregbe pattant, és a karaván ismét vágatni kezdett. Nemsokára, amikor a csapat egy magaslatra ért, a szél a hátuk mögül dübörgő hangot sodort felénk, ami percről percre egyre erősödött.

– Jönnek! – kiáltották egymásnak a sziúk saját nyelvükön, és kegyetlenül verni kezdték az öszvéreket, mire azok nyújtott vágatában igyekeztek utolérni az előttük vágató Sturtont.

– Most már én is hallom őket, mondta Armand Edwardnak, aki mellette vágatott. Ha a fickók nincsenek túl sokan, akkor véres fejjel lesznek kénytelenek elmenekülni. Sturtontól hallottam, hogy a pawneeknél nem látott tűzfegyvereket.

– Azonban kitűnő lovasok lehetnek, és ha itt a nyílt prérin kapnak el bennünket, akkor annak rossz vége lehet számunkra – válaszolta Edward, megeresztve hatalmas barna lovának gyeplőjét.

A lovak és öszvérek hevesen lihegni kezdtek, nyakaik az izadtságtól kifehéredtek, de ettől függetlenül változatlan igyekezetre készítették őket, és dombra fel, dombról lefelé vágatva marad

tak mögöttük a mérföldek. Az erdő azonban, menekülésük célja egyre láthatóbban kezdett kimagaslani a távolság sötétjéből, miközben az üldöző ellenség lármája egyre hallhatóbban jutott el a menekülők füleibe.

Hirtelen, amikor elérték a legutolsó magaslatot, amin még túl kellett jutniuk, hogy elérjék az erdőt, felharsant mögöttük a pawneek csatakiáltása, mintha az alvilág hangja harsogott volna végig a csendes éjszakán. Fűsiketítően éles kiáltással válaszoltak a sziúk ellenségeik kihívására, de közben öszvéreiket is ütlegették, hogy a csata előtt kincseiket biztonságba helyezték. Edward és Armand hátranéztek üldözőik felé, és a legközelebbi magaslatról látták maguk mögött a vad lovasok csapatát, amint fekete felhőként vágattak lefelé a holdfény által bevilágított völgybe.

Szélesebesen nyargaltak most felfelé a dombra, ahol a kicsi, sűrű erdő szigetként emelkedett ki a kiterjedt füves tájból, és úgy tűnt, az ellenség közeli csatakiáltása, a málhás állatokat utolsó erejük megfeszítésére készítette.

– Hát csak gyertek! Gyorsan biztonságba a gebékkel! – kiáltotta Sturton, miközben az erdőcskében leugrott a lováról, majd intett Armandnak és Edwardnak, hogy kövessék őt, miközben az indiánok már eltűntek állataikkal a sűrűben. Valamennyi lovat és öszvért néhány pillanaton belül az erdő sűrűjében egymás közelében imbolygó ágakhoz kötötték, a lovasok fegyvereikkel visszarahantak az erdő szélére, és szélteben alig álltak fel a fatörzsek mögött, amikor a pawneek felszáguldottak a dombra, és nyílzáport löve az erdő felé körülbelül ötvenlépésnyi távolságra elvágattak előtte. Ekkor azonban lövések villantak a fák mögül, dörögni kezdtek a sziúk és fehér emberek puskái, és öt pawnee bajtársaik rémes üvöltése közben lezuhant lováról. A közel hatvan lovasból álló csapat szétszóródott, és eltűnt az erdő túlsó oldala mögött.

– Ez volt a puska, amelyért még mindig köszönettel tartozok önnek, Armand úr. Láttá, hogy repült le a vörösbőrű a lováról? Telitalálat volt – kiáltotta Sturton szomszédja felé, miközben jól

hallhatóan hangzott a puskavessző acélos hangja a golyón, amit megint betöltött a csőbe, majd folytatta:

– Mindkettejüknek duplacsövű puskája van. Mindig csak az egyikből tüzeljenek; hogy legyen még egy tartalék golyójuk arra az esetre, ha a gazfickóknak a következő alkalommal erősebbek lesznek az idegeik. Rögtön megint jönnek. Ostoba ördögök, háttartalan dühüket a fatörzseken akarják kitölteni, lehetne annyi eszük, hogy nem fogunk széles mellénnyel kiállni nyilaik elé, különben is ebben a sötétben még egy hajszálnkat sem láthatják meg, még ha bagolyszemeik lennének, akkor sem.

A csatakiáltás azonban elhalt, és a pawneek nem tértek vissza. Halotti csend uralkodott a tájon.

– A helyzet most komolyabbra kezd fordulni – kezdett bele Sturton ismét. A fickók leszállnak lovaikról, és a másik oldal felől gyalog fognak behatolni az erdőbe, hogy felkeressenek bennünket. Most nagy óvatosságra és éles szemekre van szükség. Be kell mennünk mélyebben az erdőbe, ott van egy jó hely a védekezésre. Minden fát ismerek ezen a helyen, mert hónapokon keresztül táboroztam itt, és a környéken vadásztam.

Ekkor odakiáltott valamit a sziúknak az ő nyelvükön, mire valamennyien a lovaikhoz siettek. A lovakat, valamint az öszvéreket is sürgősen Sturton mögé vezették, aki áthatolt a mellette jobbra-balra a hatalmas törzsek között elterülő örökzöld bozótoson, míg végül a fák között egy tisztásra értek, melynek közepén körülbelül húsz hatalmas platánból álló facsoporthoz értek, amely egy sűrű babér bozótosból emelkedett a magasba, és sűrűjéből források csobogtak.

Sturton kis csapatát elosztotta a bozótosban a fatörzsek mögött, ő maga pedig Armand és Edward között helyezkedett el. A Hold világos fénnel világította be a környező húslépcsnyi széles füves felületet, és fénye a fák lombtalan koronáin keresztül lejutott egészen a földre, így az egyes bokrok közül messzire ki lehetett látni a fák közé.

– Csak akkor tüzeljenek, ha biztosak a találatban. A vörösbőrűek nem merik megrohmozni ezt az erődöt. Csak akkor merészek, amikor lovaikon ülnek, gyalogosan ellenségeiket csak csellel közelítik meg – mondta Sturton két fiatal barátjának, majd megint minden csendes és néma volt.

Eltelt egy jó félóra anélkül, hogy bármi életjelet észre lehetett volna venni az erdőcskében, aztán több irányból a rözse recsegését lehetett hallani. Ezek az egyes zajok idővel egyre közeledtek, de Sturton és társai bármennyire is erőltették szemeiket, semmi mozgást sem vettek észre a fák között.

Edward hirtelen arcához emelte puskáját, és mozdulatlanul a fatörzshöz támaszkodva a fák közé célzott. Sturton észrevette ezt, és hosszú évek alatt gyakorlott tekintetével abba az irányba a fák közé nézett, azonban sehol sem vett észre olyan alakot, ami egy emberi testre emlékeztette volna. Így telt el egy negyedóra, és Edward nem vette le tekintetét egy nem túl vastag fatörzsről, amelynek tövében mozogni látott egy sötét tárgyat, ami úgy nézett ki, mintha a törzs egyik oldalán elálló gyökér lenne, de aztán egész idő alatt olyan mozdulatlan maradt, hogy Edwardnak kétségei támadtak, tényleg látott-e valamit, vagy csalódás volt, amit mozgásnak vélt. Puskáját éppen megint le akarta eresztetni, amikor a tárgy gyors mozdulattal megemelkedett, és a következő pillanatban süvítve nyílvesző közeledett. Azonban még el sem érte célját, amikor felvillant Edward puskájának tüze, és a lövés dörrenése után átható üvöltés hangzott fel abból az irányból, ahová célzott. Ugyanekkor Edward világosan észrevett annál a fatörzsnél egy megingó emberi alakot, karjával maga körül csapkodva.

– Istenemre mondom, ez egy mesterlövés volt, Patch úr! – kiáltott fel Sturton. Az a gazember eltalálta a golyótáskámat, a nyílvesző áthatolt rajta. Valamit látott itt a fa mellett, amire ráesett a holdfény. A fickónak jó szeme volt. Egy időre most pihenni fog, úgy tűnik, örök álmát fogja aludni. Egyébként a bajtársai ezen az éjszakán már nem fognak többet zavarni bennünket. Most már tudják, hol vagyunk, és sok életet kell kockára tenniük, hogy megkapják a miénket. Tudatában vannak azonban fölényüknek

lovaikon, és ezt ki is fogják használni. Hat harcosukat már elvesztették, ezért a tűzfegyvereinket már nem fogják próbára tenni. Az erdőtől lőtávolságon kívülre visszahúzódnak a prérin, és onnan fognak figyelni bennünket. Előbb-utóbb ki kell mozdulnunk innen, hiszen csak néhány napra van elegendő élelmünk.

– Ez azt jelenti, hogy igen kellemetlen helyzetben vagyunk – jegyezte meg Edward, miközben puskáját töltötte.

– Voltam már rosszabban is – válaszolta Sturton. Ahhoz, hogy megpróbáljanak fogva tartani bennünket, szét kell oszlaniuk az erdő körül, és ha egyik oldalon hirtelen kitörünk, akkor csak néhányukkal állunk szemben. Sokáig azonban nem tartózkodhatunk itt, mert lovaink ennél a gyenge takarmánynál legyengülnének, és csak az ő fürgeségük menthet meg bennünket. Csak hárommérföldnyi távolságig kell tartanunk a pawneek üldözésétől, mert ott ismét elérünk egy erdőt, amely többnap járásnyira húzódik a folyó mellett, ott pedig olyan biztonságban leszünk, mint a szíúk földjén.

Ebben a pillanatban Sturton vad társai közül valamelyik tüzelt, és a tisztás túloldalán az erdőben egy haldokló sóhajtása és hörgése azt bizonyította, hogy pontosan célzott.

– Ez volt a hetedik – mondta Sturton körülnézve – ebből hamarosan elégük lesz, és visszavonulnak a szomszédságunkból. Feküdjenek le inkább a földre, Patch úr, és maga is, Armand úr, még mielőtt egy nyíl vessző áthatol a testükön. Figyelő tekintetüket fekvő is az erdőn tarthatják.

Megismétlődött az előbbi nyugalom, és csak időnként lehetett hallani a rözse egy-egy reccsenését. Egyre sötétebb lett, mert a Hold kezdett alábukni a nyugati égbolton, és a felhőzet egyre ritkábban engedett neki szabad letekintést a Földre. Az ostromlottak annál nagyobb figyelemmel fürkésztek maguk körül, és a legkisebb zajra is felfigyeltek, ami megszakította a csendet. Éjfél körül, amikor a Hold már teljesen alábukott, mély sötétség vette őket körül, annyira, hogy a tisztást körülvevő erdőt már csak a fák koronáinál lehetett észrevenni az égbolt háttére előtt. Ekkor egy

bagoly hívogató hangja harsant fel az erdőn kívül, és röviddel ezután ismét hallani lehetett a száraz rőzse recsegését.

– A törzsfőnökük hívó hangja volt ez, amivel visszavonta őket az erdőből. Nem hallja, hogy a gazfickók most mennyire kevésbé óvatosak, és hogy recseg a rőzse a lábaik alatt? – mondta Sturton fiatal barátainak, és egy idő után még hozzáfűzte: – Most nyugodtan leheveredhetünk aludni.

– A leheveredés még csak menne, de elaludni képtelen lennék – jegyezte meg Armand.

– Ezt még meg fogja tanulni. Velem megtörtént egyszer, hogy szelíden elaludtam egy fa tetején, miközben körülbelül ötven feketeláb-indián kutatott utánam, majd letáboroztak a fám alatt. Odakötöttem magam az ágakhoz, különben bizonyára a lábaik elé estem volna. Az ember mindenhez hozzá tud szokni.

Az erdőlakó eközben elheveredett a fatörzs mellett és elhallgatott. Rövidesen hallani lehetett, hogy tényleg elaludt, mert horkolni kezdett. Edward és Armand azonban ébren maradt, mert a sötétség és néma csend még tovább fokozta izgalmukat. A nehézségekre gondoltak, hogyan fognak kiszabadulni a bosszúvágyó vadak fogságából, és minél tovább elmélkedtek rajta, annál kevésbé találtak megoldást, de mindketten szilárdan elhatározták, hogy életüket olyan drágán adják, amennyire csak lehetséges, és azon gondolkodtak, hogy fegyvereikkel milyen előnyre tehetnek szert a vadakkal szemben.

Így telt el az éjszaka, és a következő nap derűsen kezdődött. Sturton felébredt, kezeivel megdörzsölte az arcát, bőrruházatát megtisztította az erőteljes harmattól, és miközben felemelkedett, így szólt:

– Nos, fiatal barátaim, jól kialudtam magam, most már nyugodtan lefekhetnek, én majd örködni fogok maguk felett. Néhány vörös barátommal először is át akarom kutatni az erdőt, hogy tényleg tiszta-e, a többiek itt maradnak magukkal.

Aztán a sziúkkal beszélt, és közülük hárman az erdőlakóval a füves tisztáson keresztül néhány villámgyors ugrással átfutottak az erdőbe. Ott ugyanolyan gyorsan fatörzsek mellé hasáltak, és óvatosan végigfűrészelték a környéket. Egy idő után Edward és Armand látták, amint hirtelen távolabbi fák mögé ugrottak, majd ezt többször megismételve eltűntek szemeik elől. Egy fél óra elteltével, hosszú puskáikkal vállaikon lassan és gondtalanul visszatértek a füves részen át, és Sturton így szólt barátaihoz:

– Úgy is történt, amint vártam. A pawneek az erdő körül a prérin lovaik mellett heverésznek, és arra várnak, hogy kimegyünk hozzájuk, vagy itt halunk éhen. Mi pedig tényleg ki akarunk menni, de egészen másként, mint amire számítanak.

Sturton itt hangosan felnevetett, majd folytatta:

– Az ostoba ördögök nem tudják, hogy egy öreg hódvadászzal állnak szemben, aki már számos alkalommal csinált bolondot a fajtájukból.

– El sem tudom képzelni, hogyan akarja ezt végrehajtani, és szeretném tudni, miként volna ez lehetséges – jegyezte meg Edward.

– Még magam sem tudom egészen pontosan, de meg kell történnie, és meg is fog – válaszolta Sturton, és odakiáltott a sziúknak, hogy lovaikat és öszvéreiket vigyék ki a fübe, és ő maga is kivezette paripáját a bozótból, a többiek pedig követték fehér barátjukat. Az állatok mellső lábait összekötötték, hogy ne tudjanak elrohanni abban az esetben, ha megijednek, és félni kezdenek valamitől, Sturton aztán három sziúval négy irányba elindult az erdőbe, hogy őrséget tartsanak. A többi vörös társuk fegyvereikkel karjukban elnyúltak a bokrok mögött, Armand és Edward pedig követték példájukat, mivel most, amikor a pillanatnyi veszély már nem volt annyira közel, elhatalmasodott rajtuk a fáradtság.

XXVIII.

A csel. A menekülés. Üldözés. Az ütközet. A meggyilkolt ló. Gyalogosan. A pusztaság. Az erdő. Életjel. Az elveszett nyom. Jeges vihar. Fedél. Az alvás. Váratlan vendég. A törzsfőnök.

Míg a Nap át nem haladt a zeniten, az alvók mozdulatlanul elnyúlva feküdtek. Aztán Sturton felébresztette és emlékeztette őket arra, hogy ideje lenne kiadós ebédet tartani, hogy megerősödjenek a következő éjszakára, amely valószínűleg igénybe fogja venni minden erejüket. Az ebéd azonban igen egyszerű volt: Valamennyiük nyergén ott lógott egy darab friss őz- és egy darab medvehús, amiből váltakozva vékony szeleteket nyársra tűztek, majd a nyársat a felélesztett tűz előtt a földbe szúrtak, és a parázs előtt forgatva megpirítottak. Sturton, Edward és Armand ebéd után ízesítőként ittak még egy korty kávé is, amit bádogedényben főztek. A természetes éhség, amit a természetben töltött élet vált ki az emberből, mégiscsak a legjobb fűszer, és a vadon két legújabb újonca nem csak társaik étvágyán, hanem a sajátjukon is csodálkozott. Miközben körülülték a tüzet, amely a platánfák csoportjának közepén egy kis forrás mellett lobogott, négy sziú örködött az erdőben a tisztáson túl, és egy idő elteltével négy másik váltotta fel társaikat, hogy ők is erőre kaphassanak az ételtől és italtól. Ebéd közben Sturton hosszasan társalgott velük, és úgy tűnt, valamiről megpróbálja meggyőzni őket, ami nem volt összhangban elképzeléseikkel, de aztán saját véleményük ellenére lassacskán mégis beleegyeztek. Miután látszólag valamennyien egyetértettek, az örök kivételével mindannyian ismét lefeküdtek aludni. Armand és Edward rövidesen szintén az álmok birodalmába szenderült.

A Nap már lemenőben volt, amikor felébredtek, és észrevették, hogy a sziúk minden csomagot és köteget, melyek az elnök ajándékait tartalmazták, ledobálták a földre, és válogatni kezdtek közöttük, miközben Sturton néhány hatalmas, nyers bölénybőrt, melyekkel az utazás során az öszvérek hátára rögzített ajándékok

le voltak takarva, középen kettévágta, és közben többször hangosan felnevetett.

Minden nyugodt volt. A lovak és öszvérek egész nap legeltek, és kipihenték a tegnapi erőltetett utazás fáradalmait, aztán estefelé, amikor kezdett besötétedni, ismét visszavezették őket a platánok közötti bozótosba. Rövidesen a nappal utolsó fényei is megszűntek, és a Földön megint szétterült a Hold sápadt fénye. Semmi sem zavartra meg az ostromlottak nyugalma, akik a fatörzsek mögött ültek, és gondosan figyelték a tisztáson túl lévő erdőt. A pawnee indiánok úgy tűnik, biztosak voltak győzelmükben, és nyugodtan várakoztak áldozataikra a védelmet nyújtó erdőn túl a prérin.

Éjfél körül, amikor a Hold hanyatlani kezdett, Sturton hirtelen két fiatal barátjához fordult:

– Itt az ideje, hogy útnak induljunk. Nyergeljék fel a lovaikat, de nagyon figyelmesen, mert nagy vágásra kell felkészülni!

Aztán valamit odakiáltott az indiánoknak, mire azok gyorsan felugrottak és lovaikhoz mentek. Miután felnyergelték őket, a hat öszvér közül kettőt felmálhálták könnyű rakománnyal, amit az ajándékok közül választottak ki, a másik négy öszvért érintetlenül hagyták. A Hold közben lebukott, és a sötétség még nagyobb lett, mint amilyen az előző éjszaka volt.

– Most ki fog derülni, hogy egy egy fehér ember feje nem tud-e jobban kombinálni, mint egy vörösbőrűé – mondta Sturton, mind a négy felaprított bölénybőrre hosszú kötelet kötve, majd néhány szót odaszólt a sziúknak. Négyen eloldották a köteleket, amivel a magányos öszvérek a fákhoz voltak kikötve, és a tisztáson átvették őket az erdőnek arra az oldalára, ahol az ostromlottak korábban elérték az erdőt.

– Jöjjenek velem, ha látni akarják, hogyan lehet átverni ezeket a ravasz vadembereket. Segítsenek cipelni a bőröket – mondta Sturton fiatal barátainak, akik feszült érdeklődéssel eleget tettek kérésének.

Óvatosan és csendben átmentek a fás részre, és az utolsó bokroknál megálltak. Sturton ekkor mindegyik öszvérenek a farkához hozzákötött egy darab bölénybőrt, de a kötelet olyan hosszúra hagyta, hogy a bőr néhány lépésnyi távolságra az állatok mögött a földön hevert. Aztán mind a négyüket kivezették a nyitott füves részre, farukkal az erdő felé, majd levették róluk a kantárt.

Az indiánok ugyanabban a pillanatban botokkal ráverték az öszvérek combjára, Sturton, Edward és Armand közvetlen mögöttük elsütötték puskáikat, és az öszvérek őrült iramban kirohantak a prérre, miközben a kemény bölénybőrök ide-oda röpködtek mögöttük, és földhöz csapkodásukkal megrémítették, és vad menekülésre készítették őket. Az öszvérek önként sohasem válnak szét egymástól, ha megrémülnek, így ezek is együtt száguldottak le a dombról az ostromló pawneek sorai között, mintha vihar süvöltene végig a sötét prérin.

Pokoli csatakiáltás hangzott fel ekkor az erdő körül, néhány pillanaton belül az egész pawnee sereg lóra pattant, és vad hajszában és fülsiketítő kiáltozással eredtek az öszvérek, a menekülni vélt ostromlottak után.

Sturton rázkódott a nevetéstől, aztán felkiáltott:

– Most pedig előre, egyetlen percet sem vesztegethetünk el, mert ha a bolondok felfedezik tévedésüket, életüket és lelküket is felteszik arra, hogy utolérjenek bennünket!

Előrerohant az erdőn át a rejtekhely felé, pillanatokon belül a lovakat és a két felmálházott öszvért kivezették az erdő másik oldalán, a lovasok felugrottak a nyeregbe, és elszáguldottak nyugat felé a sötét prérin a legnagyobb igyekezettel, amennyire az állatok csak bírták.

A szerencsétlen helyzet azonban úgy hozta, hogy két öszvér, akiket a pawneek a félreértés következtében követtek, az ide-oda röpködő bőrök miatt a farkuknál összeakadtak, lemaradtak a többiek mögött, abbahagyták a rohanást, és elkezdtek hátrafelé rugdalni. A pawneek néhány percen belül utolérték őket, és észre-

vették, hogy az állatokon nincsenek lovasok, és félrevezették őket. Dühtől tájékozva visszafordították lovaikat, és a menekülők után iramodtak. A következő dombról hallható patkódobogás megadta nekik a menekülő paripák irányát, mire ismét felharsant vad, rémítő csatakiáltásuk a sötétségen át a messzi sík vidéken.

Sturton társaival együtt jelentős előnyhöz jutott, és a pompásan sikerült hadicsel mérsékelte túlzott igyekezetüket, miközben a sötét fűben lovagolva egyre inkább a paripáikra bízta, hogy maguk válasszanak utat, és így megóvják őket a rossz lépésektől.

– Hagyjanak szabad gyeplőt a lovaiknak, hogy láthassák a földet, ahová lépnek, most semmi esetre sem szabad felbukniuk, kiáltotta oda Sturton fehér barátainak, és maga is megtette, amit tanácsolt nekik, miközben csak időnként szólt lovához, és csak a vádlijával emlékeztette arra, hogy igyekezniük kell. Hirtelen azonban összerezdült, felegyenesedett a nyeregben, és fülét hátrafelé tartotta a szélbe.

– Ó, egek, máris követnek bennünket! – kiáltotta hevesen. – A gazemberek túl hamar felismerték tévedésüket. Most már nem késlekedhetünk, az életünkért kell lovagolnunk. A pawneek a legjobb lovasok a prérin, és némelyiküket igen nemes állat hordja a hátán. A mi tűzfegyvereink amíg látni lehet, éjszaka pedig a pawneek lándzsái urai a helyzetnek. Két mérföld van még hátra az erdőig, és alig fél mérföld van köztünk és üldözőink között. Még ha gebéink holtan össze is rognak az erdő előtt, muszáj elérnünk, mielőtt utolérnének bennünket. A sarkantyúknak és ostoroknak kell megmenteniük életünket!

Ezen szavak után mindkét sarkantyúját lovának lágyékába eresztette, és szélviharként elszáguldott, miközben a sziúk a két öszvér köteleit, melyeknél fogva vezették őket, a nyakuk közelében átvágták, és rájuk bízta, hogy kövessék őket. A kis csapat vágtatva követte vezetőjét, nem törődve a talajjal, amely felett száguldottak, és valamennyien magukra kényszerítették azt a meggyőződést, hogy minden jól fog sikerülni, és lovuk nem botlik meg. Bármennyire is hajszozták azonban a lovakat, a sötétség

mégis akadályozta futásukat, és a pawneek, akiknek a paripái a prérin születtek, és vad körülmények között ugyanott nőttek fel, és már csikóként éjszaka és ködben is száguldoztak rajta, percről percre egyre közeledtek, és pokoli kiáltozásuk egyre hangosabban és élesebben jutott el a menekülők füleibe.

– Előre! Egyre közelednek, előre, akinek kedves a skalpja! – kiáltotta Sturton. Megint megsarkantyúzta tajtékzó paripáját, és társai kétségbeesetten hajszozták utána lovaikat.

A felhőzet kezdett feloszlani, a csillagok fényesebben villogtak, és jelentősen csökkent a sötétség. Már fel lehetett ismerni a prérin imitt-amott magányosan álló fák körvonalaait, a hön vágyott erdőnek azonban még nyoma sem volt. Tovább száguldottak dombra fel, dombról le, és már egyre jobban érthetők voltak mögöttük a pawneek egyes hangjai.

– Ott jönnek az elsők, övék a legjobb gebék. Nincsenek sokan, a sziúk nyilaikkal majd elintézik őket, a mieink jobb íjászok, mint a pawneek – kiáltotta Sturton fiatal barátai felé, majd bajtársaihoz kiáltott néhány szót azok nyelvén. A sziúk puskáikat maguk elé tették a magas nyereggomb mögé, íjat és nyílveesszőt ragadtak, miközben a pawneek legelsői még körülbelül ötvenlépésnyi távolságra voltak tőlük. A hét sziú ekkor lemaradt Sturton, Edward és Armand mögött, és az egyik pawnee negyvenlépésnyire megközelítette őket, amikor a legelsők rálöttek nyilaikkal, mire az lebukfencezett a lováról. A következő négy pawnee dühöd kiáltást hallatott, és tovább hajszozták előre paripaikat, hogy megbosszulhassák bajtársukat. Ismét nyilak suhantak el egymás mellett, mire egy sziú és három pawnee zuhant le paripájáról, és az előbbi bajtársai ismét sürgették lovaikat, hogy közelebb kerüljenek vezetőjükhöz, amikor hirtelen nagyobb számban bukkant fel mögöttük az ellenség.

– Ott az erdő! – kiáltotta Sturton az egyik magaslatról, ahonnan le lehetett látni a fákra, és a sziúk is hangos örömmel fogadták a hírt. Ekkor a körülbelül húsz pawnee nyilai kezdtek süvíteni körülöttük, de egyik sem talált el senkit.

A sziúk ismét mérsékeltek lovaik rohanását, hogy válaszoljanak ellenségeik lövéseire, most azonban Sturton is visszafogta paripáját, és ő is feléjük célzott puskájával. Edward és Armand előrántották pisztolyaikat, a tűzfegyverek felvillantak és dörrenetek, nyilak süvítettek, két sziú és számos pawnee lezuhant lováról, és felettük elvágtatott az egész sereg lefelé, az erdő irányába.

– Még néhány perc, és megmenekültünk! – kiáltotta Sturton abban a pillanatban, amikor Edward lova felbukott, lovasával együtt átbukfencezett, és maga alá temette őt.

Armand rémülten és döbbenten vette észre, hogy barátja eltűnt mellőle, száguldó lovát vissza akarta fordítani, de Sturton „előre!” kiáltása, valamint a mögötte vágató sziúk Armandot is magukkal ragadták az erdő felé.

Szinte repülve érték el annak szélét, és alig vezették be lovaikat az erdő védelmező sötétjébe, amikor üldözőik előtte gyülekezni kezdtek, de egyikük sem merészelt behatolni a sűrűbe.

A pawneek csoportjai elszáguldottak Edward mellett, és már az utolsó lemaradók is maguk mögött hagyták anélkül, hogy paripaik patái érintették volna. Ekkor összeszedte minden erejét, kihúzta a lábát haldokló lova alól, és most vette észre, hogy egy nyílvevő áll ki annak nyakából. Ő maga nem érzett semmi fájdalmat, csak a vadak kiáltozását hallotta az erdő felől, és ekkor másra sem gondolt, mint menekülésre. Gyorsan kivette lőpor és ólom tartalékát, pisztolyait a pisztolytáskából, letépte a nyeregről a nyeregtáskát, és ezekkel a holmikkal valamint kétsövű puskájával a kezében oldalirányba eliramodott a prérin, ahogy csak lábai bírták. Nemsokára már alig kapott levegőt, a vadak üvöltése azonban nem hagyta nyugodni, bár kénytelen volt lépéseit lassítani. Lassacskán elhaltak a rémes csapat ijesztő hangjai, és Edward gondolkodni kezdett, merre is menjen, hogy elmeneküljön az üldözők elől. A nappal nem találhatta őt a nyílt füves vidéken, el kellett jutnia a tőle balra elterülő erdőbe. Jó egy órán át rohant, mire ideért, és bizonyára már meglehetősen távol lehet a pawneektől, gondolta, mivel a halotti csend ellenére, mely szélté-

ben-hosszában szétterjedt a prérin, már egyetlen hangjukat sem hallotta. Ekkor balra vette az irányt, és ismét szaporán kilépett, jóllehet kimerült volt, és fájni kezdett az a lába, amelyik be volt szorulva a ló alá. Órákon át vonszolta magát előre a fűben, dombra fel, dombról le, és rémültére megpillantotta a keleti horizonton a nappal közeledtét jelező sápadt csíkot. Minden magaslatról a hön vágyott erdőt kereste, és figyelte a vadon minden hangját. Kireggeledett, és minden magaslatról körös-körül csak a fütenger lapos horizontja volt látható, amelyen át meg kellene találnia útját, egy utat, de egyáltalán hová? Hová lett minden várakozása, nagyra törő reménységei, biztos kilátásai, hogy sorsának alakításához vagyont szerezzen, és azzal elérje céljainak legfőbbikét! Száz mérföldekre a civilizált világtól, reménytelenül és elhagyatva, céltalanul, út és ösvény nélkül vándorolt a sivár pusztaságon, hogy valószínűleg rövidesen vad lakóinak áldozatává válják! Lelki szemei előtt megint felbukkant a szarvas az Ördögsziklánál, hát ő maga most nem ugyanúgy a pusztulásába rohan? Ennek ellenére mégis, még most is ezer életet feláldozott volna Ágnes szerelméért, mivel az életnek nem volt számára semmi értelme nélküle, és örömmel üdvözölte volna a halált, ha a sors megtagadja tőle szerelmét!

Bátortalanul és erőtlően támolygott előre nyugat felé, mert az erdőnek arra kellett lennie, az egyre fokozódó világosság miatt azonban attól is tartott, hogy észreveszik, és kémelve nézett körül a beláthatatlan füves pusztaságon. A Nap felkelt a háta mögött, és sugarainak melege tovább fokozta kimerültségét. Kezdte kínozni a szomjúság, és bár az éhség még nem jelentkezett nála, mégis aggodalommal töltötte el a gondolat, hogy egyáltalán semmi enni-való sincs nála. Helyzetének áttekintése egyre fokozta testének ernyedtségét, lábai nem akarták vinni, és végső erőfeszítéssel igyekezett felmászni a következő dombra. Úgy érezte, onnan képtelen lesz már továbbmenni, ott fogja majd bevárni sorsa beteljesülését. Kimerülten és levegő után kapkodva mászott felfelé, azonban felérve mégsem pihenhetett le, mert a domb túlsó oldalán odalent a völgyben megpillantotta az erdőt, és örökzöld aljnő-

vényszetéből hatalmas nyárfák emelkedtek a magasba, biztos jeleként a víznek.

Az élet és reménység új szikrája lobbant fel Edwardban, tagjai új erőre kaptak, és ismét megszaporozták lépteit. A nyárfák felvette az irányt, és egy órán belül elérte az erdőt, ahová mély lélegzetet véve lépett be. A levegő, amely itt körülvette, másmilyen volt, frissítő, jóllehet imitt-amott a lombtalan fák között egy cédrus, egy krisztustövis, egy fenyő emelkedett a magasba, mert az örökzöld bozótos nem engedte alá a napsugarakat a földre. Ideoda vándorolt közöttük, és kutató tekintete rövidesen felismerte az égig érő nyárfák csúcsait. Egyszer csak vízcsobogást is hallott, a bokrok között a víz partját kereste, és hirtelen nem túl messze egy falka vadat vett észre. Gyorsan lefeküdt a földre, letette a nyereg-táskát a válláról, puskájával megcélozta a legnagyobb szarvast, és tüzelt. Az állat még néhány lépést futott, majd összeesett a patak partján. Edwardnak így pillanatnyilag már nem volt gondja táplálékával, szomját oltotta a patak kristálytisza vizével, tüzet gyújtott, nyáron húst helyezett el mellette, hogy megsüsse, és leheveredett, hogy kiheverje fáradalmait.

Ebben az időben Sturton és társai a két megpakolt öszvérrel a nyomukban ugyanazon a helyen kiléptek az erdőből, ahol az éjszaka folyamán elérték, és a letaposott fűben a számtalan paripa nyomait követték. A pawneek még hajnalban minden további keresésükkel felhagytak, mert semmi okuk sem volt arra számítani, hogy a sziúk vissza fognak térni a prérre, így eltávoztak, amint kireggedelett. Sturton azonban óvatosságból napközben az erdő mélyén elrejtőzve tartotta csapatát, és csak délután jöttek elő, hogy valami jelt fedezzenek fel Edward sorsáról. Társaival együtt hamarosan megtalálta fiatal barátjának elpusztult lovát, nyergétől megfosztva, de semmi Edwardra utaló nyomra nem akadtak.

– A pawneek élve magukkal vitték, mert holttestét skalp nélkül itt hagyták volna. Valószínűleg táborukba viszik, hogy ott

nagy ünnepélyességgel halálra kínozzák – mondta Sturton szomorú hangon, aztán elgondolkodva az elpusztult állatra nézett.

– Az nem lehet, hogy elmenekült, miután valamennyi pawnee elszárguldott mellette? Meg vagyok győződve róla, hogy a legelsők látták Patch úr zuhanását, a többiek azonban észre sem vették – mondta Armand Sturtonnak, mire az meglepetten nézett rá, és így válaszolt:

– Igaza van, idővel kiváló vadász lesz magából itt a vadonban, erre pillanatnyilag nem gondoltam.

Aztán széles ívben körüllovagolta azt a helyet, ahol a ló feküdt, és oldalra kihajolt a nyeregből, hogy nyomokra bukkanjon a fűben. Előbb a déli oldalon lovagolt ide-oda, és miután ott nem talált semmit, északi irányba indult. Ott néhány alkalommal fel, s alá lovagolt, majd hirtelen felkiáltott:

– Igaza volt, Armand úr, itt tényleg egy csizma nyomára bukkantam, Patch úr észak felé menekült el. Hál’ istennek, így van még remény, hogy megtaláljuk.

Armand boldogan odament Sturtonhoz, aki a földre mutatott, ahol félreismerhetetlenül Edward csizmájának lenyomatát lehetett látni.

Most már bizonyára meg fogjuk találni őt, mivel nincs lova, és nem tudja gyorsan elhagyni a környéket – folytatta az erdőlakó, majd a sziúknak is megmutatta a nyomot, akik egyetértettek véleményével, és fejükkel biccentve észak felé mutattak. Sturton ekkor a talajt fűrkészve vezette a csapatot, és időnként rátalált Edward egy-egy lábnyomára, amiről látta az irányt, hogy merre ment. Ott azonban, ahol a fiatalember balra fordult, nagyon sűrű volt a fű, és a lenyomott fűszálak megint felegyenesedtek, és Sturton számára lehetetlenné vált, hogy Edward további lábnyomait felismerje, így változatlanul megtartotta az eredeti irányt azt remélve, hogy majd újabb nyomokat talál, azonban hiába erőltette fűrkésző tekintetét, nyomokat nem talált, jöllehet olyan helyeken, ahol lazább volt a talaj, a nyomokat fel lehetett volna ismerni.

– Letértünk a nyomról, de ettől függetlenül meg fogjuk találni őt, mert arrafelé, amerre ment, nincs erdő, és a nyílt prérin messziről megláthatjuk – mondta Sturton reményteljesen, majd szaporább léptekre készítette paripáját, hogy minél hamarabb utolérjék a menekülőt. Többórányi igyekvő lovaglás után társaival együtt eredménytelenül keresték Edward nyomait, és a Nap már lemenőben volt, amikor az egyik szíú aggodalmas szavakat kiáltott vezetőjük felé, és északi irányba mutatott. Sturton megállította a lovát, egy pillanatra a távoli horizont felé nézett, majd láthatóan szintén rémülten így szólt Armandhoz:

– Jeges vihar közeledik a Sziklás Hegység felől, ami veszélyesebb, mint a pawneek egész nemzetsége. Túl messzire eltávolodtunk az erdőtől, és ha nem érjük el, akkor elvesztünk, legalább is a lovaink majd gondoskodnak róla, mert nincs olyan emberi erő, amely meg tudná fékezni őket, ha viharba kerülnek. Ezzel a lovát a naplemente felé fordította, és társaival együtt vad menekülésbe kezdtek.

A derűs égen északon ekkor sötét csík jelent meg a horizont felett, majd rövidesen nehéz felhők váltak láthatóvá, fenyegetően emelkedve. Gyorsan szétterjedtek az égen, és egyre tömöttebbé és sötétebbé váltak. Fél órán belül már a menekülő lovasok felett volt, és távoli mennydörgés hangja jutott el hozzájuk. A levegő közben fülledt volt és meg sem mozdult, és szélében-hosszában már egyetlen eleven állatot sem lehetett felfedezni a prérin. Egyre sűrűbben és sötétebben rohantak a felhők, a lovasok pedig egyre jobban sarkantyúzták lovaikat, de az állatoknak látszólag nem is volt szükségük erre a sürgetésre, mert a fegyelmetlen öszvérek, akik eddig a lovak mögött voltak, most kétségbeesett száguldottak a csapat előtt. Rövidesen az egész égboltot beborították a rohanó felhők, sötétség borult a tájra, mintha éjszaka közeledne, és a menekülők végre felértek a magaslatra, ahonnan végre láthatóvá vált a várva várt erdő, és ekkor a vihar már olyan erővel tombolt, mintha magával akarná ragadni a lovasokat paripáikkal együtt. Dermesztő hideg söpört végig a sivár tájon, és súlyos esőcseppek

kezdték a földbe csapódni. A gebék lovasaikkal együtt rohantak az erdő felé, és ekkor süvöltve szakadt nyakukba a jeges eső.

Edward szelíden aludt néhány órát tábornöve mellett, és véletlenül felébredve észrevette a levegő sajátos morajlását. Első pillanatban nem tudta, mi lehet az, de aztán eszébe jutott, hogy Sturton beszélt neki erről a sajátos morajlásról, mint egy olyan rettenetes vihar előjeléről, amely a Sziklás Hegység jéggel koronázott csúcsairól messze délre vonul, és halál és pusztulás nyomai jelzik útját. Rémülten ugrott fel fekhelyéről, a fák és bokrok tömege között szabad kilátást keresett észak felé, és meglátta a közeledő fekete felhőket. Valami fedelet kellett találnia, mert Sturton elmondása szerint a nélkül el van veszve. Lerohant a folyóhoz, és alig százlépésnyire táborhelyétől a talajból kiemelkedő hatalmas sziklacsoporthoz talált, amelyek észak felől valamelyest túlnyúltak, így megvédehették a vihar erejétől. Gyorsan visszatért táborhelyére, holmijait a sziklához vitte, majd néhány égő ágat is magával vitt, és rőzsével új tüzet élesztett, aztán elkezdett nehéz, elszárad ágakat odahúzni, és alig végzett a készlet összegyűjtésével, amikor a vihar jégesővel korbácsolta végig az erdőt, és a legöregebb fák recsegi kezdtek a tomboló viharban. Záporozott és süvöltött a sziklák között Edward felett, és lecsapott a tűzre is, amely mögött kuporodott, amitől a parázs szerteszét repült. Edward gyorsan megigazította a tüzet és fát tett rá, hogy fenntartsa. Besötétedett, és a dermesztő hideg percről percre egyre fokozódott. Hirtelen a föld mintha megingott volna, puskalövésekre emlékeztető sűrű pattogás hangja töltötte meg a levegőt, és az égből aláhulló súlyos jégeső rázta meg az erdőt. Kartácsszerűen pattogtak a jégdarabok a fák törzsein, ágaik szanaszét repültek a levegőben, és a legerősebb fák is nagy recsenéssel zuhantak a földre, vagy fordították hatalmas gyökereiket az ég felé. Edward mindig ilyennek képzelte el a világ végét, és döbbenet figyelte az elemek tombolását, és hallgatta a természet haragos akkordjait. A tüzet azonban sikerült fenntartania, miközben csillogtak, villogtak körülötte a talajra hullott jégdarabok. Ekkor súlyos felhőszakadás tört ki, villám

villámot követve világította be az erdőt, és tovagördülő mennydörgés rázta meg a vadont. A vihar tombolása azonban megtört, az eső kezdett függőlegesen szakadni az égből, és a felhőzet sietősebben húzott tovább.

Egy órával később a levegő már alig mozdult, a felhőzet felszakadozott, és a Hold szelíden és békésen tekintett le a tájra. A hideg azonban dermesztő volt, és Edward hálát adott az égnek, hogy sikerült neki fenntartania a tüzet. A legsúlyosabb fadarabokat húzta rá, hogy nagyobb rakás parázs mellett melegedhessen, és elheveredett szorosan a túlnyúló szikla alatt, ahol a talaj száraz maradt. A lángok magasra lobbantak fel, és olyan jótékony meleget árasztottak Edward körül, hogy hamarosan úrrá lett rajta a fáradtság, és az álom karjaiban elfelejtette az elmúlt napok szörnyűségeit. Szelíden és nyugodtan aludt, elméje azonban tudatában maradt helyzetének, és visszahívta az ébrenlétbe, miután leküzdötte fáradtságát. A lángok fénye azzal a nyugodt gondolattal ébresztette, hogy tüze még nem aludt ki. Felnyitotta a szemét, és mekkora volt a döbbenete, amint odanézve egy lekuporodott indiánt látott meg mellette. Felugorva puskája után kapott, és rátartotta a hivatlan vendégre, az indián azonban nem változtatott helyzetén, és csak arcával fordult nyugodtan felé, miközben egészen jó angolsággal megszólalt:

– Ne ijedj meg tőlem, nagy hálára kötelezel, mert a tüzed nélkül társaimmal együtt rossz végünk lett volna ezen az éjszakán. Elloptam tőled egy tüzes ágot, és odaadtam embereimnek, akik itt táboroznak a közelben, hogy tüzet tudjanak gyújtani maguknak, ami korábban nem sikerült nekik. Nem kértem rá engedélyt tőled, mert nyugodtan aludtál, és aki egy ilyen éjszakán aludni képes, azt nem szabad felébreszteni. Aztán megint ideültem a tüzed mellé, hogy megvárjam, míg magadtól felébredsz, hogy kifejezhessem köszönetem.

Edward nagy csodálkozással nézte a vadembert, és figyelte szavait, melyek minden bizalmatlanságot elűztek szívéből, mert ha ez az ember valamit el akart volna követni ellene, miért ne tette volna meg, miközben még aludt?

– Nagyon örülök neki, hogy tüzem jót tett neked, és annak is, hogy magam mellett láthatlak. Bárcsak jobban megvendégelhettél, másom nincs, csak egy darab szarvashús, válaszolta Edward bizalmasan, és kezet nyújtott az indiánnak, aki barátságos tekintettel megragadta, és megrázta.

– Bizonyára elszakadtál társaidtól, és szerencséd volt, hogy rátaláltál erre a pompás helyre, mert az ember élete sehol sem volt biztonságban, mondta a vad, közelebb húzódva a tűzhöz.

– Pawnee indián vagy? – kérdezte Edward, kételkedve nézve rá.

– Pawnee indián? Nem, hála a nagyszellemnek, hogy nem az, hanem az ellenségük vagyok, és összetűzésünk volt ma az egyik törzsükkel, akik közül körülbelül húszan kénytelenek voltak skalpjukat átengedni embereimnek. A pawneek hűtlenek, hálátlanak és gonoszak, és ezen a vidéken nincsenek barátaik – válaszolta az indián.

Edward erre felbátorodott, és elmesélte vendégének, miként találkozott a pawneekkel.

– Ez ugyanaz a törzs, akikkel ma megküzdöttünk, és így igazságos büntetés volt a veszteségük. A sziúk azonban jó barátaink, és ha nem tudlak visszakísérni hozzájuk, akiktől a pawneek elválasztottak téged, akkor elkísérlek a Szent Péter folyó menti településükhöz – mondta az indián.

– Melyik nemzetséghez tartozol? – kérdezte Edward barátságosan.

– Én egy iowa törzs törzsfőnöke vagyok, nevem Utho. Már évek óta békében élünk a fehér emberekkel, és gyakran kapunk ajándékot a nemzet atyjától, az elnöktől. Két nyárral ezelőtt magam is jártam nála hat harcosommal Washingtonban, és ő jól és kedvesen megvendégelt bennünket.

– Mikor mész a sziúk településéhez, hogy elvihess engem a barátaimhoz, ha nem találjuk meg őket itt a környéken? – kérdezte Edward.

– A Holdnak még hatszor kell kereknek lenni addig, mielőtt megint északra vonulnék, és ezalatt az idő alatt nagy vadászsákmányokra kell szert tennem, hogy menyasszonyom apjának gazdag ajándékot vihessek, amikor majd azért látogatom meg őket, hogy feleségemként elhozzam magammal. Boldog vagyok, hiszen a kedvesem a legszebb és legjobb szűz a chippewa indiánok nagy nemzetségében. Apja az egyik törzsük főnöke, akik a Michigan és Huron tó között élnek, mindössze néhány napi járásra az amerikaiak Erie tó melletti településétől.

– Bárcsak megtalálnánk a barátaimat itt a közelben! – jegyezte meg Edward lesújtva, mert ittlétének célja, amit most már teljesen elhibázottnak látott, súlyos gondokat okozott neki.

– Holnap reggel elkezdjük keresni őket. A vihar elől minden bizonnyal ugyanebbe az erdőbe menekültek, éppúgy, mint minden indián, akik a környéken voltak, és el tudták érní. Az erdő azonban többnapi járásra húzódik a folyó mellett, és teljesen a véletlentől függ, hogy megtaláljuk-e barátaid. A kedvedért néhány napig itt maradok, bár az idő nagyon drága nekem, ha azonban nem sikerül összehozni benneteket, akkor velem kell maradnod, és olyan jó dolgod lesz, amennyire csak képes leszek biztosítani neked. Ha ügyes vadász vagy, sok bőrt gyűjthetsz magadnak, asszonyaink majd kicserzik neked. Ha egyedül maradsz itt, akkor el vagy veszve, mert ezt a vidéket számos ellenséges, rosszindulatú indián látogatja, és végül úgyis elkapnának – válaszolta a törzsfőnök, majd felemelkedett, hogy még néhány súlyos fadarabot hozzon a tűzre.

Edward csodálkozva nézte az indiánt, mert feltűnően szép ember volt. Karcsú és erőteljes felépítésű, hat láb magas, testtartásában és mozgásában volt valami előkelő, valami tiszteletet parancsoló, amit szabályos, szép római profilja és nagy, mélysötét, mélázó szemei még inkább kiemeltek. Hosszú, fényes fekete haja simán omlott a tarkán hímzett szarvasbőr vadászingére, mely nyitva hagyta széles, kidomborodó mellét, és izmos lábikráit ugyanabból az anyagból készült lábszárvédők fedték. Húszas éveinek alig volt túl a felén, de már megbecsült és tisztelt törzsfő

nők volt, és törzse teljes mértékben szerette és ragaszkodott hozzá.

Bement az erdőbe, ahonnan egy hatalmas, száraz faággal a vállán tért vissza a tűzhöz, melynek izzó fénye körüláncolta arcát, és bőrének réz színét égő cinóbervörössé változtatta, miközben a fény csillogva tükröződött sima varjúfekete haján, nagy szemekben, vakítóan fehér fogain, a füleiben függő fémgyűrűkön, és az övében lévő csatabárdján.

– Ez a fa fenn fogja tartani nekünk a tüzet egész éjszaka – mondta, miközben az ágot ledobta a parázs elé. Ez a hely itt a sziklák alatt jobb, mint ahol az embereim táboroznak, idehozatok néhány bölénybőrt, hogy melegen alhassunk.

Ezekkel a szavakkal felegyenesedett, fejével a part felé fordult, és olyan éles, fülsiketítő kiáltást hallatott, hogy Edwardnak zúgott tőle a füle, és a távoli visszhang megismételte a hívó hangot.

Néhány perccel később újabb indián közeledett a sziklát megkerülve a tűzhöz, és tudomásul vette a törzsfőnök utasítását, hogy hozzon bölénybőröket. Rövidesen vissza is tért velük, szétterítették azokat a sziklák alatti száraz részen, Edward és Utho letelepedtek, beburkolódtak, majd utóbbi így szólt:

– Aludj nyugodtan, barát van melletted!

XXIX.

Az iowa indiánok Részvételtjes fáradozás. A bölény. Életmentő lövés. Indián hála. A választás. Úton. A vadászterület. Búcsú. A hódvadász. A szürkemedve.

A meleg nagyon jól tett Edwardnak, és rövidesen mély álomba merült, amelyből a törzsfőnök csak akkor ébresztette fel, amikor a Nap meleg sugarai már átértek a fák koronáin.

– Nos, most gyere át velem az én táboromba, hogy asszonyaink meleg étellel kínáljanak, és felerősödjél a lovagláshoz, ami ma még ránk vár. Remélem, rábukkanunk majd barátaid nyomaira.

– Lent a vízparton ott hever még a szarvas, amit tegnap ejtettem el, nem akarod elvitetni? – kérdezte Edward felemelkedve, és felszedte holmijait, miközben a törzsfőnök karjára vette a bölényprémeket, majd azt válaszolta, hogy néhány embert elküld a szarvasért.

A sziklák közeléből mindketten a fák közé léptek, ahol kerülniük kellett a vihar által a földre sodort ágakat, a mélyedésekben még mindig látni lehetett a jégeső jégmaradványait, ami az elmúlt éjjel esett, és amelyek letépték a fák kérgeit.

– Látod a jég hogy szétverte a fatörzseket? Egyetlen ilyen darab, ami itt szanaszét hever, elég ahhoz, hogy megöljön egy embert. A nagyszellem megóvott téged, és elvezetett a szikla alá, mert különben a vihar odakint a prérin ért volna utol, ahol menekülési lehetőség nélkül elpusztultál volna – mondta Utho, miközben haladtak, és Edward csak most látta be igazán, mekkora veszély elől menekült meg.

Rövidesen megérkeztek az iowa indiánok táborába, amely körülbelül hatvan fiatalemberből és körülbelül harminc fiatalasszonyból állt. A folyó mellett több tábortűzet is gyújtottak, melyek körül a férfiak állatbőreiken pihentek, miközben az asszonyok a reggeli elkészítésével voltak elfoglalva. Ehhez vasszékákat és serpenyőket használtak, valamint számos bádogedényt is. Ezek a tárgyak arról tanúskodtak, hogy kapcsolatban állnak a fehérrel. Közvetlenül a part felett magas, sűrű cédruserdő húzódott, ahol az indiánok a vihar alatt lovaikkal és öszvéreikkel, melyekből körülbelül száz darabot vezettek magukkal, menedéket kerestek. Az állatok most a prériről az erdőbe benyúló közeli füves sávon legeltek. A cédrusokon is lehetett látni a jégverés nyomait, felső részük csúposan meredezett a magasba.

Edwardnak a törzsfőnök mellett kellett helyet foglalnia az egyik tűz mellett, és az asszonyok mindkettőjüknek ételeket szolgáltattak fel.

– Hol vannak az öregeitek és gyermekeitek? – kérdezte Edward.

– Távolabbi, északi telepeinken a Des-Moines folyó mentén, a Mississippi és Missouri folyók között. Csak fiatalembereink vonulnak el vadászatra, mivel számos más indiánokkal hadban állunk, és az öregemberek és gyerekek céltalanul veszélybe kerülnének az idegenekkel való összeütközéseink során. Évről évre odahaza maradnak, kukoricát termesztenek, amit töletek, fehértektől tanultunk, teheneket tartanak, akik tejjel látják el őket.

Edward csodálkozva figyelte a nyugalmat és rendet, amellyel az emberek munkájukat végezték. Azok az asszonyok, akik nem az ételek elkészítésével voltak elfoglalva, bőrből készült ruhadarabokat, lószerszámokat javítottak és tisztogattak, cserzett állatbőröket és nagy bőrsátrakat szárítottak a tűz mellett, és ismét puhára dörzsölték, miközben mások rendkívül gyorsan és ügyesen nyílvesszőket és halászeszközöket készítettek. A férfiak puskáik, késeik vagy csatabárdjaik tisztogatásával voltak elfoglalva.

Már majdnem dél volt, mire a vihar által okozott károkat kijavították, és odavezették lovaikat és öszvéreiket, hogy útnak induljanak. Amikor az indiánok kihordták csomagjaikat a cédrusok sűrűjéből, Edward észrevette, hogy egyikük az ő nyergét, kantárját és pisztolytáskáját hozza. Megemlítette a törzsfőnöknek, hogy ezek az övéi voltak, és menekülésekor a lován hagyta. Utho igen megörült, hogy visszaadhatja neki, és így szólt:

– Így a ló is a tiéd lehet, aki magán hordta azokat, amikor lelőttem róla lovasát. A paripa a lószerszámokhoz tartozik, és a te tulajdonodat képezik, így a gazfickó, aki ellopta a holmidat, a lószerszámokkal együtt a lovát is rád hagyta.

Edward mélyen meghatódott Utho önzetlen részvételén és barátságán, és szívből jövő köszönetet mondott érte. A törzsfőnök uta-

sítására egy pompás fekete lóra felrakták Edward lószerszámaait, és a paripát rendelkezésére bocsátották. Rövidesen az összes lovat felnyergelték, az öszvéreket felmálházták, a férfiak és asszonyok felpattantak a nyeregbe, majd a törzsfőnök és Edward vezetésével a karaván elhagyta az erdőt, és kivonult a nyílt prérire.

Edward közölte a törzsfőnökkel, hogy az a vidék, ahol elválasztották őt barátaitól, többmérföldnyire felfelé a folyó mentén, tehát délebbre volt, ezért ebbe az irányba haladtak az erdő mentén. Utho emberei közül a legjobb nyomkeresőt néhány száz lépésnyire előre küldte, akinek minden nyomnál jelt kellett adnia, amit az erdőből kijövő, vagy oda visszatérő lovasok hagytak hátra. Ilyen nyomok azonban nem voltak, és a törzsfőnök elmagyarázta Edwardnak, hogy tegnapi nyomot lehetetlen lenne felismerni, mivel a jégeső a fűvet szinte beleverte a talajba, és csak akkor lehetne reménykedni barátai megtalálásában, ha a mai nap folyamán vonulnának ki az erdőből.

A nyomkereső hirtelen megállt, és megvárta, míg a menet utoléri, és jelezte a törzsfőnöknek, hogy friss nyomokat talált. Utho odalovagolt, de alig nézett le a földre, máris kijelentette, hogy a nyomok nem származhatnak Edward barátaitól, hanem egy vadló csorda nyomaira bukkantak. Késedelem nélkül továbblovagoltak, és Utho rövidesen a vadlovak csordájára mutatott, melytől valószínűleg a nyomok származtak, és most messze odakint a prérin vágattak el. Edward megkérdezte, miről ismerte fel annyira határozottan, hogy vadlovak voltak, mire a törzsfőnök azt válaszolta, hogy ezek a lovak nem hordanak magukkal kést, amivel simára vághatnák patáik szélét, ezért durva, töredezett marad, amit a kemény, meglazult kövek gyakran idéznek elő. Nemsokára a nyomkereső megint megállt, és ismét egy nyomra mutatott. Utho ezúttal leszállt a lováról, hogy alaposabban megvizsgálja, és miután egy ideig ide-oda fürkészett, így szólt:

– Ezek nem a te barátaid voltak, a sziúk lovainak patái elől röviden vannak vágva, mert gyakran járnak hegyvidéken, és hosszú patával a ló megbotolhat egy kőben és felbukik, a pawneek és a komancsok viszont elől hosszabb patát hagynak, hogy nagyobb-

bat tudjanak ugorni, és mivel csak sík vidéken élnek, ahol a talaj nem annyira egyenlőtlen, mint a hegyekben. Ezek pawneek voltak. Öszvérek nyomait sem látom közöttük, te pedig azt mondtad, hogy a sziúknak két öszvérük volt.

A menet megint mozgásba lendült, és több mérföldet hagyott maga mögött, mire a nyomkereső megint megállt. Ezúttal azonban Utho igen hosszasan keresgélt a fűben, és messze kiment a prérre. Ott végül megállt, és intett társainak, hogy menjenek oda hozzá.

– Hat vagy hét lovas volt, akiket két öszvér követett. Lehet, hogy ezek a nyomok a barátaidtól származnak. Követni fogjuk a nyomokat – mondta a törzsfőnök Edwardnak. Felült a lovára, akit eddig a nyomkereső vezetett, és ettől kezdve egyedül lovagolt az élen. Egy idő után megint megállt, paripájának nyaka mellett lehajolt, és tekintetét a földre szegezte. Aztán Edward felé nézve így szólt:

– Barátaidnál két sátor volt, amikor elszakadtatok egymástól?

– Nem, csak egy nagy sátrunk volt, és azt otthagytuk az erdőben, ahol a pawneek megtámadtak bennünket.

– Akkor nem a te barátaid voltak, mert ezeknek a lovasoknak az öszvérei mindketten sátorrudakat vittek, melyeknek csúcsait maguk után vonszolták. Itt pontosan láthatod a rudak nyomait – folytatta Utho, aztán paripáját visszafodította az erdő felé, miközben Edward csalódástól szomorúan lovagolt mellette, a nyomkereső pedig ismét előre ment.

Ily módon haladtak az erdő szélén, míg végül a Nap már lemenőben volt anélkül, hogy a hön vágyott nyomokra bukkantak volna, és ekkor Utho hirtelen visszahívta a nyomkeresőt, megállította lovát, majd odakiáltott az őt követő embereknek, hogy körülbelül félmérföldnyire előttük éppen egy bölénycsorda vonul ki az erdőből a prérre, és készüljenek fel néhányuk elejtésére, hogy friss húshoz és néhány velős csonthoz jussanak vendége számára.

A lovasok valamennyi csomagjukat gyorsan az asszonyokra bízta, csak íjukat és nyílveesszőiket tartották maguknál, és szoro-

san törzsfőnökük mögött lovagoltak, miközben az asszonyok mérsékelték lovaik járását, és némi távolságból követték őket. Utho is odaadta puskáját az egyik asszonynak, helyette íjat és nyilakat tartalmazó tegezt vett át tőle, Edward pedig kinyitotta pisztolytászáinak fedelét, hogy a pisztolyai kéznél legyenek.

A törzsfőnök a csapat élére lovagolt, és nemsokára tisztán látni lehetett a néhány száz állatból álló bölénycsordát lassan legelészve, kivonulni a prérre. Ekkor negyedmértföldnyi távolságra egy magaslat közelébe értek, és Utho megállította csapatát, hogy a bölények ne vegyék észre őket. Amikor az utolsó is eltűnt a magaslat mögött, a törzsfőnök megint megindult, és pedig egész csapatával teljes vágóban. Rövidesen a magaslatához értek, felfelé vágattak, és felérve a dombra párszáz lépésnyi távolságra maguk előtt látták a völgyben a csordát. A vadászok ekkor levágtattak a mélyedésbe, a bölények egy pillanatig csodálkozva néztek feléjük, aztán összetömrőlve menekülni kezdtek. A vadászok vad csapata azonban mint a szélvész száguldott utánuk, néhány percen belül utolérték őket, és közéjük rohantak, mire a bölénycsorda szétvált, és az állatok minden irányba kezdtek rémülten szétrohanni. A vadászok egyenként utánuk viharzottak, mindegyikük kiválasztotta magának áldozatát, nyilak kezdtek záporozni a menekülő bölények hatalmas testére, és imitt-amott egyik-másik kolosszus ellentámadásba lendült, vagy súlyosan eltalálva elterült a földön.

A törzsfőnök és Edward két öreg bikát követtek, melyek nem túl távol egymástól szokatlan sebességgel menekültek előlük, és Edward volt az első, aki vadászáldozata mellé ért. Egyik pisztolyával rálőtt, mire az állat még sebesebben rohant, és hangos üvöltéssel töltötte meg a levegőt, mire a második pisztolylövéstől hirtelen elterült. Edward elszáguldott mellette, és igyekezett visszafordítani izgatott lovát, miközben Utho felé nézett, és észrevette, hogy abban a pillanatban annak lova magasra felágaskodik, a bölény pedig lehorgasztott fejjel a teste alá rohan, és beledöfi szarvát. Ló és lovasa felbukfencezett, Utho egyik lába a lova alá szorult, és a dühtől tájékozatlan bölény a maga körül kapálódzó ló zsigereibe döfkötte szarvát.

Edward szélesebben odaért a küzdőhelyre, lovát hátrarántotta, leugrott a nyeregből, és néhány lépésről egy puskalövessel szétzúzta a bölény koponyáját. A hatalmas állat úgy rogyott össze, mintha villám értre volna, és Edward puskáját elhajítva odaugrott a törzsfőnök segítségére, hogy kiszabadítsa a vonagló, haldokló ló terhe alól. Fejénél és sörényénél megragadva minden erejét megfeszítve megemelte az állat elülső részét, és Uthonak sikerült kihúznia alóla a lábát.

– Még időben érkeztl, Sam, néhány pillanaton belül a bölény atyáimhoz küldött volna az örök vadászmezőkre – mondta a törzsfőnök Edwardnak, miközben nehézkesen feltápáskodott. Megmentetted az életem, és ezt köszönöm neked. Örökre adósod maradok, és igyekezni fogok, törleszteni az adósságom, amikor csak képes leszek rá.

Ezzel kezét nyújtott Edwardnak, aki barátságosan megrázta, és megkérdezte: – Nem sebesültél meg?

– Nem, a ló megvédett, én pedig igyekeztem nyugodtan feküdni, különben a bölény hamarabb ellenem fordult volna. Csak a lábam fáj egy kicsit. Ha nem terítetted volna le a feldühödött állatot, a következő pillanatban ő ölt volna meg téged.

– Volt még egy lövésem – válaszolta Edward, a bölénybika kolosszális testét nézve.

– Az nem segített volna, mert a rád rohanó szörny agyonnyomott volna – mondta Utho, és az indiánok felé nézett, akik minden irányból odaszáguldottak, hogy megnézzék, mi történt a törzsfőnökükkel. Rémülten gyülekeztek körülötte, és az ő szájából hallhatták, Edward hogyan mentette meg őt a biztos haláltól.

Az indiánok mély hála jelével fordultak felé, és valamennyien kezét nyújtottak neki. Az asszonyok is odalovagoltak, a törzsfőnöknek felnyergeltek egy másik lovat, és miközben ő Edwarddal és néhány asszonnyal az erdő felé lovagolt, a többiek a prérin maradtak, hogy felpakolják az elejtett állatok bőreit, a legjobb húsokat és velős csontokat. Utho és kísérői letáboroztak az erdő

szélén, ahol a folyó is egészen közel volt, és naplementekor oda-
értek a vadászok is a többi asszonnyal a préiről a gazdag zsák-
mánnyal, majd ízletes vacsorát készítettek.

Másnap Utho csapatát átvezette az erdőn annak túlsó szélére,
hogy hasonló módon tovább keressék a sziúk nyomait, és bár sok
indiánokra utaló jelet találtak, Edward barátainak nyomaira még-
sem sikerült rábukkanni.

– Velem kell jönnöd, mert feladok minden reményt, hogy ba-
rátaidhoz vezethesselek – mondta este a törzsfőnök, amikor me-
gint a tábortűz mellett pihentek. A zsákmányból azonban része-
sedned kell, amit az alatt az idő alatt szerzünk, míg el nem vezet-
lek a sziúk lakhelyéhez.

– Az én célom, ami erre a vidékre vezetett, a hódvadászat, és
ha az embereid csapdákat kölcsönöznének nekem, amiből sokat
tartanak maguknál, akkor inkább ezt a fajta vadászatot részesíte-
ném előnyben, mert ez a legjövedelmezőbb – válaszolta Edward
kérdően.

– Amint kívánod. Minden csapda, ami az embereimnél van, a
tiéd lehet, és a legjobb, leghűségesebb öszvérem is, hogy azokat,
valamint a többi holmit is, amit felszerelésként neked fogok adni,
legyen mivel szállítanod. El foglak vezetni a leggazdagabb hód-
lelőhelyekre, ahol fehér ember még nem állított csapdákat, ahol
nem fog megviselni a tél, és amerre ritkán járnak rosszindulatú
indiánok. Ott az egész környéken tudsz majd hódot fogni, míg
visszatérek vadászkörutamról, aztán ellovagolhatsz velem a sziúk
lakhelyéig – mondta a törzsfőnök meleg, részvétteljes hangon,
majd rövid elmélkedés után még hozzáfűzte: – Ha szerencséd van,
sok pénzt szerezhetsz, mert fehér testvéreid igen jól megfizetik a
hódprémeket. Ez azonban fárasztó, magányos és veszélyes élet,
nem csak az ellenséges indiánok eredhetnek a nyomodba, a szür-
kemedve is otthon van azon a vidéken, és ő még rosszabb, mint a
gonosz emberek. Fontold meg, miként határozol, aztán legyen
úgy, az én segítségemre pedig számíthatsz. Holnap reggel tovább
fogunk vonulni innen.

Edward súlyos gondolatokkal és gondokkal küzdve töltötte az éjszakát. Egyetlen életcéljának elérésére irányuló reménységeit, kilátásait a valóság annyira lefokozta, hogy végül nem tudta, egyáltalán miben reménykedhet még. A sors egyetlen boldogsága, Ágnese iránti törekvésében lépésről lépésre egyre inkább eltávolította tőle, és akaratlanul is felmerült benne a gondolat, mennyire másként alakult volna életpályája, a szerelem nélkül. A szarvas az Ördögsziklánál ismét eszébe jutott, és egyre csak úgy tűnt neki, hogy minden lépése közelebb juttatja a szakadékhoz. De mit is jelentene számára akár tizszeres élet teli szerencsével és gazdagsággal Ágnes nélkül, és mit számítana minden fáradozás, minden szenvedés és kín ha legalább derengene a remény, hogy ezáltal elérheti szerelmét! Aringthurra gondolva azonban szinte szét akart robbanni a szíve, és egyáltalán hogyan lehetséges, hogy ez az ember, akit mindenkinek felett tisztelt, szeretett, most ennyire rémisztőnek, ellenségesnek tűnik számára, és annyira gyűlöli, hogy úgy érzi, mintha kés hatolna testébe, ha rá gondol, hiszen semmi oka sem volt rá, hogy gyűlölje. Nem kellett tartania tőle, mert Ágnes szerelmét még akkor sem vehetné el, ha az övé lenne a világ minden kincse, és ez a meggyőződés volt egyedül az, ami Edward eltompult elméjét még fel tudta élénkíteni, és újult erővel tölteni el szívét, hogy megküzdjön a sorssal élete boldogságáért, ő pedig küzdeni akart még akkor is, ha ez a szerelem a végzetéhez vezet. Gondolatban most azon az úton járt, melyen vagyont szerezhethet magának, és hogy Sturton vezeti el őt oda, vagy Utho, az teljesen mindegy volt.

Edward végül azzal a szilárd elhatározással aludt el, hogy Uthoval elkísérteti magát a hódok élőhelyére, és ott fog szerencsét próbálni.

Másnap reggel közölte elhatározását a törzsfőnökkel, aki megígérte neki, hogy minden segítséget megkap tőle célja eléréséhez.

A táborat még aznap délelőtt felszedték, felmálházták az öszvéreket, felnyergelték a lovakat, és útnak indultak.

A csapat három héten keresztül vonult napi erőltetett menetben délnyugat felé, a klíma egyre enyhébb, egyre barátságosabb lett, az elhalt vegetációt a vándorok lassanként maguk mögött hagyták, örökzöld, virágokkal fedett préri és zaftos, zöld erdők következtek, és felbukkantak a magas Kordillerák bíbor öltözetükben, hóval fedett csúcsaikkal Edward csodálkozó tekintete előtt. A vadászok elhagyták a sík préri vidékeket, és behatoltak a Kordillerák szélén lévő hegyvidéki területekre.

Két nyugatról kelet felé futó és egymástól hét-nyolc mérföldnyi távolságra lévő hegyvonulat között ütötték fel a táborukat egyik este egy kristálytisza vizű, sekély hegyi patak mellett, és Utho közölte Edwarddal, hogy megérkezett vadászterületére.

Ebben a völgyben kell felállítanod csapdáidat – szólott hozzá. – Minden irányban kisebb folyók folydogálnak, és valamennyit hódok népesítik be. Ezek a vizek magasan fent a Kordillerákban erednek, ahonnan jelentéktelen patakok formájában csörgedeznek, lejjebb egyesülve folyókat képeznek, mire leérnek ide ebbe a völgybe. Itt nem tudsz eltévedni, én pedig visszafelé vezető utam alkalmával könnyedén rád találhatok. Holnap keresünk majd egy alkalmas helyet, ahol kialakíthatod fő szálláshelyed, és ahol öt hónap múlva találkozhatunk. Erre az időre elég elfoglaltságot fogsz találni ebben a völgyben, és nem leszel képes összefogdosni valamennyi hódot, amelyek itt élnek, mert errefelé még senki sem állított csapdát. Az előttünk lévő folyóban egyébként magasabb volt a víz, most sekély, mert a hódok feljebb eltorlaszolták, és az így keletkező tóban létesítették kolóniáikat.

A törzsfőnök még hosszasan beszélgetett vendégével, és tanácsokkal látta el az itt kezdődő vadászéletéhez, miközben Edward eljövendő szerencséjéről kezdett ábrándozni, és a remény ismét szilárd gyökereket eresztett szívében.

Másnap reggel a törzsfőnökkel elhagyta a tábort, hogy kiválasszák azt a helyet, amely a főhadiszállása lesz, és elindultak felfelé a folyó mentén. A partot keskeny erdősávok szegélyezték, melyek minkét oldalán dús füves terület következett a következő

erdősávig, amelynek árnyékában ismét folyóvíz húzódott meg. Ha a fák csupasz koronái nem lettek volna beszédesek, az ember azt hihette volna, hogy ettől a völgytől sohasem vesz búcsút a tavasz, hiszen az erdő örökzöld lombja frissen és buján csillogott, és a lombtömegből olyan pompás virágok tűntek elő, hogy sehol sem lehetett felismerni az élettelen, nyugvó tél nyomait. A hegyek felett azúrkék, felhőtlen égbolt feszült, csendes, élvezetesen szelíd szellő lengette a magasba törő pálmák és ciprusok csúcsait, és vidáman játszadozva csobogtak a hegyi folyók hullámai a hatalmas gránitsziklák között. Számos szarvascsorda legelt mindenfelé, gyorslábú antilopok kecses ugrásokkal játszadoztak a virágokkal tarkított füves részeken, és tarka tollazatú, kavargó madársereg csillogott és villogott az aranyló napfényben. Paradicsomi kép volt ez Edward gyermekkori álmaiból, ami most itt körülvette őt, és bárhová is nézett, vágyai kedvesének alakját varázsolták mindenhol lelki szemei elé.

A lovasok jó félórán keresztül követték a partot, amikor egyszer csak hatalmas sziklák zárták el útjukat, amelyek közé beszűkült a folyó, és kénytelenek voltak gyeplőiknél fogva átvezetni rajta a lovakat. Ahol a nagy kőtömegek mindkét oldal felé megint kitágultak, a vándorok tekintete előtt ismét tágas, erdőkkel és ligetekkel díszített völgy tárult fel, és közvetlenül a lábaik előtt a folyó egy tisztavízű tóvá terebélyesedett.

– Nézd csak meg a hódok művét! – mondta a törzsfőnök Edwardnak, miközben egy vastag bozótosra mutatott, amely a tó előtt a folyó egyik partjától a másikig húzódott, és amelyen átcsordogált a tó vize. Ezt a gátat a hódok készítették, hogy eltorlaszolja a folyót és létrehozzák a torlasz feletti tavat. Az egyes fatörzsekből és ágakból, amiből a gát készült, és amelyeket a hódok vágtak ki, már semmit sem lehet felismerni, jöllehet a művet mindössze néhány évvel ezelőtt készítették. A növények és bokrok már annyira benőtték, hogy az ember azt hihetné, a természet művét látja. Ha akarnánk, és a gátban egy kis nyílást nyitnánk a víznek, az ár rövidesen áttörné, és néhány órán belül az egész tó eltűnne. Mi azonban nem akarjuk megzavarni az építőket, akiknek

lakásait mindenfelé a tó tükréből kiálló rőzsehalmok formájában lehet látni. Ezen a helyen több száz prémre számíthatsz.

Utho ekkor kísérőjével a tópart feletti sziklák felé fordult, és alkalmas helyet keresett, ahol Edward be tudná rendezni tartózkodási helyét. A természet anélkül, hogy emberi beavatkozásra szükség lett volna, különböző helyszíneket kínált, amelyek közül egy barlang, a bejárata fölé nyúló gránitsziklával különösen vonzotta Utho tekintetét. Megvizsgálták ezt a helyet, és lakás céljára alkalmasnak találták. Bejárata bár keskeny volt, mégis elég tág és magas ahhoz, hogy egy ló beférjen rajta. Belső tere igen nagy volt, messze benyúlt a két oldalán meredeken emelkedő kőtömb alá, hátrafelé szűkült, ahová fény már nem jutott be.

– Ez pompás hely lesz számodra, elég tágas, hogy éjszaka lovad és öszvéred a közeledben legyen, valamint megőrizhesd benne az összegyűjtött prémeidet, és annyira rejtett helyen van, hogy az indiánok nem fognak egykönnyen rád találni. Csak óvatosnak kell lenned, ne hagyj a környéken semmi áruló jelet magadról – mondta Utho, körülnézve a barlangban, és egy idő után még hozzáfűzte: – Ugyanakkor nagyon hívogató pihenőhely egy szürke-medve számára, és egyáltalán nem csodálkoznék rajta, ha alkalmanként ezek a hívatlan vendégek váratlanul meglátogatnának. Éjszaka mindig égjen a tüzed, ez az egyetlen, ami visszariasztja ezeket a szörnyeket.

Ezután kimentek a lovaikhoz, átvezették őket a köves részen, majd visszalovagoltak a táborukba.

– A helyedben a barlangtól távolabb a kövek között keresnék egy rejtekhelyet, vagy magam alakítanák ki egyet, hogy az összegyűjtött prémeket ott rejtsem el. Így ha valami arra kényszerítene, hogy el kelljen menekülnöd tartózkodási helyedről, ne találják meg azonnal – jegyezte meg a törzsfőnök lovaglás közben, és adott még néhány tanácsot Edwardnak, hogyan óvhatja meg az elrejtett prémeket a nedvességtől, és miként nehezítheti meg, hogy idegen szemek észrevegyék.

A táborba érkezve Utho körülbelül húsz vasból készült csapdát, löport és ólmot, több pompás, puhára cserzett bölényprémet, egy baltát, egy vasfazekat, egy serpenyőt és más apróbb tárgyakat csomagoltatott össze Edward részére, hogy azokat magával vigye a barlangjába. Az asszonyok ezalatt búcsúebédet készítettek, és miután elfogyasztották, a becsomagolt holmikat felpakolták egy nagy, erőteljes öszvérré, és Edward a törzsfőnökkel és annak néhány emberével útnak indult jövőbeni lakhelye felé. Nemsokára megint elérték a barlangot, az öszvérekről levették a terhet, és az összes holmit bevitték a barlang belsejébe. Ezt követően a törzsfőnök megkérdezte Edwardot, hogy teljesítheti-e még valamilyen kívánságát, és miután ezt szívélyesen megköszönte, Utho elbúcsúzott tőle, megrázta a kezét, minden jót kívánt neki, ismét a legnagyobb óvatosságot ajánlotta figyelmébe, és megismételte azt az ígéretét, hogy öt hónap múlva fel fogja keresni itt, hogy elkísérje őt szíú barátaihoz, vagy ha úgy kívánja, bárhová máshova. Még egyszer kezet nyújtott neki, majd minden jót kívánva ellovagolt.

Edward most már teljesen egyedül volt a távoli vadonban, számtalan veszély közepette, távol minden emberi segítségtől. Azonban megérkezett arra a helyre, ahová el akart jutni, ahonnan életcélját, boldogságát elérni remélte, és hevesen dobogó szívvel és Ágnes iránti szeretetteljes gondolatokkal üdvözölte ezt az idegen földet. A lovat és az öszvért legelni vitte, aztán berendezkedett lakásában, tűzhelyet készített, száraz fát vitt be, majd felkapott néhány csapdát és a puskáját, hogy azonnal megkezdje a hódvadászatot. Közvetlenül a barlang közelében elhelyezte az első csapdát a víz felszíne alatt a partnál, és egy hódmirigy váladékkal bekent rőzseágot szúrt le előtte a földbe, hogy a szaga odacsalogassa az állatokat, és rávezesse a vascsapdára. A mirigyváladékot egy kis üvegben Uthótól kapta. A csapdára rögzített hosszú bőrszík végére rőzsecsomót kötött, hogy az a víz felszínén úszva jelezze, ahová a csapda által elkapott állat menekült. Százlépésenként tizenkét csapdát helyezett ki a tó lapos partja mentén, aztán még elejtett egy jól táplált őzet, aki társával együtt gondtalanul a közelébe merészkedett, és csodálkozó szemekkel nézett rá, míg a

halálos ólom át nem hatolt a szívéen, majd az állat bőrével és húsával megrakodva visszatért a barlangjába.

Megkezdte tehát azt a munkát, amellyel meg akart küzdeni Ágnesért, és életerejét megsokszorozta az akarat, hogy leküzdjön minden akadályt, ami erre a céljára törekedve az útjába kerülhet. Két állatát bevezette a barlangba, ott a baltával leverte cövekekhez kötötte őket, aztán a barlang közepén tüzet gyújtott, majd puskájával a kezében ismét kiment a bejárat elé, amikor a Nap már lemenőben volt a távoli Kordillerák felett.

Mélységes csend uralta a völgyet, a tó, az erdő és a füves tisztás az est sötétjébe burkolódzott. A dombok, sziklák, hegyek és hegységek távolabbinak magasabbnak és illatosabbnak tunktek, míg az Andok széle bíborfelhőként fölélük magasodott, melynek jeges csúcsai áttetsző kristálykastélyként emelkedtek a vörösen izzó égbolt felé, és a lemenő Nap utolsó sugarai csúcsaikról csillogva világítottak le az alatta elterülő sötétedő vidékre. A rubin és gyémánt ezernyi színe izzott a jeges csúcsokon, amikor az éjszaka már takaróval borította a hegyeket és völgyeket, és fölöttük ott tündöklött a sötét, csillagos égbolt remekműve.

Edward a barlang bejárata előtt leült egy sziklára, és a látvány varázsa, amely tekintete előtt kibontakozott, lebilincselte szemeit, lelke azonban odavezette hozzá Ágneset, a szerelmét, és vágyakozva átkarolta őt. Ó, bárcsak valóság lett volna, bárcsak valóban a szívéen pihenne, mi is hiányozhatna még neki ebben a földi paradicsomban! Edward keble annyira csordultig telt, a vágyakozás szinte szét akarta robbantani a szívéet. Bárcsak ismerné Ágnes azt a helyet, ahol most tartózkodik, és forró szerelemmel gondolna rá! Úgy tunkt számára, mintha a lány lelke képtelen volna ráatalálni az övére itt ebben a vadonban, aztán megint úgy érezte, mintha itt volna a közelében, mintha csak ki kellene nyújtania karjait Ágnes felé, hogy a valóságban is a keblére szoríthassa.

Egy jaguár üvöltése térítette magához Edwardot ábrándozásából, és az állatvilág éjszakai élete, amely most hallhatóvá vált, és borzongató hangjait a hegyek visszhangozták, emlékeztette őt

azokra a veszélyekre, amelyek körülvették. Visszatért a barlangba, felélesztette a tüzet, és parazsa előtt elkészítette vacsoráját. A bölényprémen elnyújtózva lelki szemei előtt még hosszasan peregetek sorsának képei, míg közöttük az egyik, Ágnes boldogító képe minden mást háttérbe szorított, és szerelmének szíven aranyló álmokba mélyedt.

Még a hajnali derengés bizonytalan fényei kezdtek megjelenni a völgyben, és áttetsző ködfátyol terült szét a füvek felett, amikor Edward szelíd álmaitól felfrissülve kilépett a barlangból, és tekintetét maguk felé vonzották a Kordillerák távoli csúcsai. A közeledő reggel rózsaszínű fényeiben kiemelkedtek a vörös gránit-hegyek az alattuk elterülő, még sötét tájból, és a völgyben még nem látható, felkelő Nap aranya csillogott és szikrázott jéggel koronázott fejeiken. A madarak reggeli dalaira hangolódtak, imitt-amott békés nyugalomban őzek és antilopok legeltek a harmattól felfrissült fűben, és nem túl messze nyolc hatalmas bölénybika álldogált, akik látszólag a következő erdősávból léptek elő, és hatalmas fejeiket a préri magas füvei közé rejtették. Edward egy ideig nézte őket, és azon elmélkedett, nem kellene-e lelőni az egyik állatot, amit könnyedén megtehetett volna, de aztán arra gondolt, hogy nem tudna mit kezdeni egy bölény rengeteg húásával, ami akár nyolcszáz kiló is lehet, és ha ott heverne a fűben, csak idecsalogatná a környék vadállatait. Egyébként is ott volt még az elejtett őz húsa, és a csapdákkal foglyul ejtett hódok is ellátják majd csemegéivel, ezért elnyomta vadász-szenvedélyét, és megkegyelmezett a békésen legelésző bölényeknek. Ebben a pillanatban azonban valamennyien felkapták fejüket a fűből, és az erdő felé néztek. Mozdulatlanul figyeltek a sűrűbe, mire az hirtelen megnyílt egy helyen, és egy hatalmas szürkemedve rontott elő.

A bölények rémülten menekülni kezdtek a szörny láttára, a medve pedig olyan sebesen rohant utánuk, hogy néhány percen belül utolérte őket. A legnagyobb és legnehezebb bölény, akit minden bizonnyal akadályozott zsírtömege a futásban, lemaradt társai mögött, és a medve alig érte utol, máris hatalmas ugrással rettenetes mancsával belekapott a menekülő kolosszus hátsó lábá-

ba, és kiszakította belőle fő inait. A következő pillanatban ugyanezt a műveletet végrehajtotta a bölény másik hátsó lábán is, amitől az rémes üvöltéssel felbukott, és képtelen volt ismét felállni. A medve ekkor sikerének biztos tudatával körbesétált a fájaldalmában és félelmében hempergő állat körül, mintha ki akarná pihenni fáradalmait, mielőtt nekilát a reggelinek. Hirtelen azonban villámsebesen rávetette magát a bölényre, nyaka alatt megragadta fogaival, két mellső lábával áldozatának vállán megtámaszkodva hátsó lábával feltépte annak gyomrát, és belsősegeit kitépve messze maga mögé hajította a fűbe. A bölény kétségbeesett üvöltése végighangzott a völgyben, és a környező hegyek visszhangozták azt, de rövidesen elhalt a széttépett állat utolsó hangja is, rettenetes ellenfelének ölélésében. A győztes megint körbesétált áldozata körül, egyik mancsával ide-oda rángatta, majd leült mellette, hogy belekezdjen reggelijébe.

Ekkor feltámadt Edward vadász-szenvedélye, és gondolva a veszélyre, aminek ki lenne téve egy ilyen rettenetes állat támadása esetén, visszalépett, berohant a barlangjába, és pisztolyait övébe dugva, puskával a kezében a sziklák alatt a magas fűbe osont, hogy amennyire lehet, megközelítse a medvét. A távolság kezdetben gyorsan csökkent, de aztán Edwardnak óvatosabbnak kellett lennie, a fűvön keresztül erősen figyelte a ragadozót, aki háttal volt neki, és annak legcsekélyebb gyanús mozdulatára hasra vágta magát. Már csak negyvenlépésnyi távolságra volt tőle, most úgy tűnt számára, mintha a medve még a bölénynél is nagyobb volna, és átfutott rajta az érzés, mennyire jelentéktelennek és parányinak érzi magát.

Úgy tűnt, a medve hirtelen meghallott valamit, ami felkeltette gyanúját. Felült hátsó részére, és mellső mancsait felemelve körülnézett. Edward mélyen lelapult a fűbe, és visszatartotta lélegzetét, hogy ne árulja el közelségét, de szíve hallható verését nem tudta elnyomni. A legnagyobb feszültség pillanata volt ez. A medve azonban ismét nekilátott reggelijének, és Edward kiemelkedett a fűből, hogy utána fürkésszen. Hatalmas testétől nem látta az állat fejét, de a puskát már felemelte, hogy kihasználja az első

pillanatot, amikor észreveszi. Ekkor a medve kiszakította a bölény máját, és álkapcsai között rázogatva fejét felemelte a magasba. Elérkezett a pillanat. Edward vállához szorította a puskát, a szörny fülére célzott, és tüzelt. Felugrott, hogy a dühöngő állatot egy második lövéssel fogadja, de a löpor füstje eltakarta tekintete elől, és halotti csend követte a fegyver dörrenését. Edward a fű fölé hajolva mozdulatlanul nézett arrafelé, és a szétoszló füstben meglátta a medve hatalmas alakját elnyúlva a bölényen. Az állat nem mozdult, Edward mégis késlekedett odamenni hozzá, valamelyest oldalra lépett, hogy lássa az állat fejét, és észrevette, hogy vér buggyan ki belőle. Ekkor odament hozzá, és úgy találta, hogy a lövés megölte, és már nem ad magából életjelt. Csodálkozva nézte a hatalmas állatot, melynek súlya ezer kiló körüli lehetett. Edward legfőbb nyeresége abban állt, hogy elintézett egy ilyen rettenetes állatot, aki ebben a völgyben lakott és uralkodott, aztán jól jött neki a hatalmas prém is, hosszú, tömött szőrzetével, hogy fekhelyén alátétnek használja. Nekilátott, hogy még a reggel hűvösében gyorsan lefejtse róla, ami azonban nem volt könnyű munka, és csak néhány óra elteltével, a prémet maga után vonszolva, fáradtan tért vissza barlangjához. Ott kifeszítette a napon facövekek segítségével a földhöz rögzítve, majd betért lakhelye hűvösébe, hogy étellel és itallal erősítse fel magát.

Az ég láthatóan mellé állt ennek a veszedelmes állatnak az el-ejtésekor. Vajon a megkezdett hódvadászatnál is kegyes lesz hozzá? Edward magában igennel válaszolt erre a kérdésre, meggyőződése vállalkozásának sikerében annyira határozott volt, és szándéka, hogy végre is fogja hajtani kitűzött célja eléréséig, annyira rendíthetetlen volt, hogy rövid pihenés után nagy bizakodással nekiindult, hogy utána nézzen csapdáinak.

Mennyire megörült, amikor már messziről észrevette, hogy a rőzsecsomó, amit az első csapdához kötött, eltűnt a part közeléből, és nem túl messze a tavon úszott. Jóllehet csónakja nem volt, amivel eljuthatott volna a rőzséhez, ennek hiánya azonban mégsem jelentett különösebb akadályt számára, gyorsan ledobálta magáról ruháit puskája mellé a fűbe, aztán beindult a tóba, amiben

igen alacsony volt a víz, és végül csak néhány lépésnyit kellett úsznia, hogy elérje a rőzsét. Maga után vontatva kihúzta a partra, és vele együtt a csapdát is egy megfulladt hóddal, aminek a mancsait kapta el a csapda. Edward ruháit jókedvűen ráterítette puszkájára, vállára kapta, és elsétált a második csapdáig, amivel éppoly szerencséje volt, mint az elsővel. Ezt a hódot is kivitte a partra, és egyetlen kivételével valamennyi csapda zsákmánnyal szolgált. Tíz nagy hódot és egy vidrát fogott, és győzedelmesen tért vissza lakhelyéhez, hogy előhozza öszvérét, és hazavigye vele a zsákmányt. Kétszer kellett kimennie a málhásállattal a tóhoz, mert egyszerre nem tudta volna elvinni a terhet.

Ez a nagyon kedvező siker meghaladta Edward legmerészebb várakozásait is, és még inkább fokozta reménységét, hogy céljait el fogja érni. Lelki szemei előtt már látta magát St. Louisba vonulni, hogy ott aranyra cserélje, és visszasíessen vele Ágneséhez.

Örömmel látott munkához, hogy lefejtse az értékes prémet a zsákmányul ejtett állatokról, majd botokra feszítse, és tűz körül megszáritsa azokat. Miután ez megtörtént, egy hódfarkat felszűrt egy botra, és parázs elé helyezte, hogy megsüsse ebédre. Ezen az estén aztán minden csapdát felállított, és a farkasok üvöltése ellenére, melyek a medvén és a bölényen marakodtak, mélyen elaludt.

XXX.

A postahajó. Vágyódás. Megérkezés. A hőn várt pillanat. Szörnyű tévedés. Hosszantartó ájultság. Új barátnő. Újabb reménység. Egy régi ismerős.

Szokásosan heves vihar tombolt március elején az óceánon, és ebben az időben néhány igazán jó hajó lelte pusztulását Amerika partjai mentén. Egy borús alkonyatkor nagy háromárbcos közeledett kevés vitorlával, a hullámokkal küszködve, amelyek mint hegyek rohantak felé, és olykor úgy tűnt, hogy hajjai pillanatokra

maguk alá temetik. Heves délkeleti szél fúj a part felé Long Island felől, hideg esőt hajtva maga előtt, miközben súlyos felhők húztak el alacsonyan a tomboló ár felett.

A hajó főárbocán magasan egy matróz ült, tekintetével a szárazföld felé kémlelve, és a hátsó magas fedélzeten a kabin felett ott állt a kapitány távcsővel szeme előtt, és a hullámok felett szintén a partot figyelte.

– Egyetlen révkalauzt sem lehet látni sehol! – mondta az első tisztnek, aki nem messze tőle karjaival a mellvédnek támaszkodott, és éppúgy, mint a kapitány, a tengert kémlelte.

– Vihart kapunk az éjszakára, és kérdéses, képesek leszünk-e távol tartani magunkat Long Island partjától. Horgonyaink ilyen széljárásnál és viharos tengeren nem sokat segíthetnek – válaszolta az első tiszt anélkül, hogy körülnézett volna.

– Hogy ezek közül a csavargók közül egyik sem képes kijönni ilyenkor! Jó időben persze tucatszámra nyüzsögnek körülötünk, ha pedig egy hajónak szüksége van rájuk, akkor egyet sem lehet látni. Közelebb nem merészkedhetünk a szárazföldhöz, fordítsa vissza a hajót, hogy lehetőleg messzire visszakerüljünk a tengerre. Révkalauz nélkül nem kormányozhatunk Sandy Hook felé, nagyon be van borulva, ezerlépésnyire sem lehet ellátni – mondta a kapitány az első tisztnek, aki erre felegyenesedett, és lekiáltott az alsó fedélzetre.

– Mindenki a fedélzetre! Hajót visszafordítani!

A matrózok előugrottak kabinjukból, és a különböző kötelekhez igyekeztek, amelyek helyzetükben tartották a vitorlákat, hogy oldják azokat, és a kapitány parancsának megfelelően készenlétben álljanak a hajó fordulásához.

Mindeközben két nő, kabátjaikba és sáljaikba burkolódzva, összekuporodva ült egy padon, a felső fedélzeten a kabin előtt, annak ablakai mellett.

– Ilyen közel a boldogságomhoz, és megint távolodnom kell tőle! – mondta Ágnes Harrietnek, hiszen ők voltak, akik a padon

ültek, és az eső ellen burkolódtak be, amit a heves szél hajtott feléjük.

– Micsoda dolog, hogy egyetlen révkalauz sem mutatkozik! – válaszolta Harriet ugyanolyan szomorú, türelmetlen hangon, és egy idő után még hozzáfűzte: – Nem volna kedve inkább visszamenni a kabinba? Egészen átnedvesedik, egyre erősebben esik az eső.

– Had maradjak még egy kicsit, jószágos Harriet, olyan jót tesz nekem, ha a part felé nézhetek, és láthatom azt az országot, ahol majd viszontlátom Edwardot, és amely már annyira közel van! Úgy érzem, meg fog ölni a boldogság! Istenem, milyen kár, hogy nem jön egyetlen révkalauz sem, megbocsáthatatlan, egy hajót ebben az időben ilyen közel a kikötőhöz sorsára hagyni!

– Türelemmel kell lennünk, kisasszony, az ég ezen az éjszakán is meg fog óvni bennünket éppúgy, amint már annyi gonosz és veszélyes helyzetben megtette. Az is rendben van, hogy a kapitány óvatos, és nem csak a szerencsében bízva vitorlázik. Holnap minden bizonnyal szép napunk lesz, ami New-Yorkig fog kísérni bennünket – mondta Harriet vigasztalva.

– Minden bizonnyal szép nap lesz, életem legszebb, legboldogabb napja! Ó, jószágos leányzó, bárcsak megláthatnám azt a várost a távolban, azt hiszem, meg fogok nyugodni, ha biztos lehetek benne, hogy elérem boldogságom, a vágyakozás boldogító érzésre fog váltani, ami mindeddig bizonytalansággal töltött el, és szét akarta feszíteni a szívemet – mondta Ágnes, és szorosabban Harriethez simult.

– Jöjjön, kisasszony, térjünk vissza a kabinba, hiszen a hajó megint távolodik a parttól, és már sötétedik – kérlelte a hűséges komorna, és felemelkedett a padról. Ágnes még vágyakozva visszazanézett abba az irányba, amerre a szárazföldnek kellene lennie, majd hagyta, hogy Harriet visszakísérje a fedélzetről a kabinba, ahol a lány lesegítette róla a kabátot és a sálát, lesimította a haját, és néhány párnát tett számára a díványra, amely a kabin végén félkörben helyezkedett el az asztal körül. A hajó megfeszülve

küszködött szél ellenében, és a plafonról láncon függő kis lámpa ide-oda lengedezett.

Kicsit később a kabinszolga megterítette az asztalt, és behozta a vacsorát. A kapitány ledobta esőkabátját és lakkozott kalapját az ajtó előtt, elnézést kért, hogy nem maradhat hosszabb ideig az asztalnál, és nem szolgálhatja ki a hölgyeket, de a viharos idő feltétlenül a fedélzetre szólítja. Nagy igyekezettel bekapta vacsoráját, majd kellemes pihenést kívánva a hölgyeknek (amerikaiként nem ismert rangbeli különbséget az úrnő és fehér szolgája között), majd visszasietett a fedélzetre. Az asztalt leszedték, és Ágnes magára maradt Harriettel. Az árbocok nyikorogtak és sóhajtoztak, a fugák recsegték és a hullámok dübörögve csapódtak a hajó oldalának, miközben egyre ismétlődött a monoton ének, amivel a matrózok munkájukat kísérték, a szél süvöltésével és füttyülésével és a kötélzet zizegésével hátborzongató melódiaként jutottak el a két nő füleihez. Harriet kérte úrnőjét, térjen a fülkéjébe és pihenjen le, de ő csak késő éjszaka tett eleget kérésének.

A hajnal Ágnest megint a fedélzetre csalta, éppen akkor, amikor a hajó vissza lett térítve eredeti irányára. A szél kevésbé hevesen fújt, a levegő azonban annál átláthatatlanabb volt, így a látókör a hajó körül nagyon csekélynek tűnt, jöllehet már nem is esett az eső. A jármű majdnem egész délelőtt változatlan vitorlázattal haladt. Tizenegy óra körül a mélységmérő ólom már csak egészen csekély mélységet jelzett. A végéhez rögzített faggyú olyan tiszta parti homokot hozott fel a fenékről, hogy a kapitány megint visszafordíttatta a hajót, mivel révkalauz még mindig nem mutatkozott, azonban alig rögzítették megint a vitorlákat, amikor az árboccon lévő matróz egy kutter felbukkanását jelentette, és a kapitány távcsövével rövidesen felismerte a révkalauz hajóját.

– Hál’ istennek! – mondta Ágnes halkan, és szívéhez szorította kezeit, miközben Harriettel a mellvédhez lépett, és a tengert fürkésztek, hogy maguk is rátaláljanak a kutterre. Rövidesen meg is jelent annak hatalmas vitorlázata pusztá szemeik előtt, miközben nyílsebesen szél ellenében a háromárbocos felé cirkált. Amint a kutter a közelükbe ért, kis távolságra elhúzott mellettük, de köz-

ben leeresztett egy kis csónakot a tengerre négy emberrel, akik a nagy hullámok ellenére a nagy hajó felé kezdtek evezni.

A hullámok mint egy dióhéjat emelték a magasba a habokkal körülvett csónakot, majd visszaeresztették a közöttük lévő mélységbe, de ennek ellenére egyre közeledett a hajóhoz, amely közben szélbe fordult, és amint az utolsó hullám a közelébe sodorta, egy matróz a fedélzetről hosszú kötelet dobott a csónak felé, amit a személyzet elkapott. A következő pillanatban a révkalauzt egy másik kötéllel felhúzták a hajóra, majd a csónak a tengeren visszaindult az ide-oda cirkáló kutterre, és a háromárbcos ismét célja felé fordult.

A kapitány üdvözölte a révkalauzt, és átadta neki a parancsnokságot a hajó felett, mire az a kormányosnak pontosan megadta az irányt, amerre haladnia kellett, még több vitorlát húzatott fel, és parancsot adott a horgonyláncok készenlétbe helyezésére, gyors leeresztésükhöz.

A felhőzet felemelkedett, és imitt-amott láthatóvá vált a kék ég, miközben Ágnes barátnőjével a felső fedélzet padján üldögélt, és hol a felhőket, hol pedig a hullámok feletti egyre távoluló látómezőt kémlelte.

– Ott van a szárazföld, Walcott kisasszony, észrevette? – kérdezte őt a kapitány mellettük elhaladva, kezével nyugat felé mutatva, mire Ágnes boldogan összerezdült, és felugorva boldogságtól sugárzó arccal tekintett arrafelé.

– Ott van, ott van, Harriet, látod te is? – kiáltotta halk, reszkető hangon, és jobbjával megragadta kísérőjének karját, miközben baljával a szárazföld felé mutatott. – Látod, Harriet, a Nap első sugarai a partra esnek, hogy láthassam, és vágyaimnak utat mutasson.

– Már nincs is olyan messze, kisasszony, még néhány óra – és aztán? – válaszolta Harriet örvendezve.

– És aztán – és aztán – ó, Harriet! – mondta Ágnes mély lélegzetet véve, és karjával átkarolva a hűséges lányt – és aztán megkezdődik a boldogságom, és hálám irántad, te hűséges lélek!

A szárazföld azonban valójában még messzebb volt, mint Ágnes gondolta, és a hajó csak néhány óra elteltével vitorlázott be a Sandy Hook öbölbe, amely a new-yorki öböl bejárata előtti szoroshoz vezetett. A Nap már alacsonyan járt, amikor a révkalauz megpillantva a szorost kiadta a parancsot a horgony leeresztésére, mert elkezdődött az apály, és az áramlat olyan erősen indult be az óceán felé, hogy a hajó teljes vitorlázata ellenére inkább hátrafelé, mint előre haladt.

– Istenem, leeresztik a horgonyt, hát már megint feltartanak bennünket? – kérdezte Ágnes vigasztalhatatlan hangon kísérőjét, amikor a nehéz lánc csörömpölve hullott alá a mélybe.

– Miért álltunk meg már megint kapitány úr, ma már nem is érünk be New-Yorkba? – kérdezte őt Harriet, aki a közelben állt a mellvédnél.

– Dehogynem, dehogynem, legyenek csak egy kis türelemmel, csak azért engedjük le a horgonyt, mert az áramlat kisodort volna bennünket az óceánra. Amint kezdődik az ár, felvonjuk vitorláinkat, és még ma este partra teszem önöket New-Yorkban – válaszolta a kapitány mosolyogva, Ágnes felé nézve, akinek észrevette türelmetlenségét.

– Tehát mégis még ma este, Harriet! Rögvest hozzá kell sietnem még akkor is, ha éjfélkor érjük el a várost – mondta Ágnes halkán a komornájának, és türelmetlenül megszorította kezét.

Már megkezdődött az alkonyat, amikor felvonták a hajó vitorláit, és a szoroson át behajóztak a New-York öbölbe. Harriet bepakolta a bőröndöt és az utazótáskát, valamint mindent készenlétbe helyezett, hogy azonnal elhagyhassák a hajót, majd visszatért úrnőjéhez a fedélzetre, aki odafent sétált, és a fénycsík felé nézett, ami a sötét ár felett New-York várost jelezte, mivel már bekö-

szöntött az éjszaka, és a csillagok barátságosan csillogtak, villogtak az égen.

– Hála istennek, Harriet, ott van előttünk a város, ott terül el előttem a boldogságom! – mondta Ágnes, és átkarolta bizalmasát. Most már elfelejthetünk minden szenvedést, minden gondot, múltunk minden nehéz napját, béke és boldogság tárul fel előttem, és előtted is, hűséges leányzó, mert te is részese leszel a mi boldogságunknak. Milyen lassan halad ez a hajó, bárcsak meglenne még a tegnapi szél, bárcsak vihar lenne, amitől repülnénk a part felé!

– Gyorsan közeledünk, már meg lehet különböztetni az egyes fényeket – válaszolta Harriet – Az Astor házba fogunk menni?

– Az a legjobb vendégfogadó, állítja a kapitány. Rögtön oda megyünk, kiveszünk egy szobát, aztán irány a panzió, ahol Edward lakik – válaszolta Ágnes megindultan.

– Nem lenne jobb, ha a hotelben maradna, és én mennék el egyedül Corblair úrhoz, hogy magammal hozzam őt önhöz? – kérdezte Harriet.

– Nem, nem, a hotelben maradni és várni, míg Edward jönne el hozzám? Ez lehetetlen, hát nem én jöttem őhozzá az óceánon át, és végül hivassam magamhoz? – válaszolta Ágnes szenvedélyesen és némi szünet után mosolyogva még hozzáfűzte: – Azt hiszed, megengedném, hogy előbb lássad és üdvözljed őt, mint én?

– Micsoda feltűnés lesz ez az ő panziójában!

– Hál’ istennek, többé már nem kell szerelmünket eltitkolni a világ szeme elől, hát nem lehetek büszke arra, hogy Edwardhoz tartozok? Igen, mindenkinek tudnia kell, mindenkinek látnia kell, hogy mennyire határtalanul szeretem őt!

– És ő milyen boldog lesz!

– Mennyire boldogok leszünk mi mind a hárman, Harriet! – vágott szavába Ágnes. Ó, mennyivel nehezebb a boldogságra várni, mint elviselni a boldogtalanságot!

– Már nincs sok hátra, nemsokára el fogja érni, kisasszony. Hogy csillognak a fények! – mondta Harriet megnyugtatóan.

Miközben Ágnes teljesen átadta magát vágyainak, türelmetlenségének, a kapitány megtett minden előkészületet, hogy kikössön a rakparton, mert már hallani lehetett a város üzleti forgalmának hangjait, és fel lehetett ismerni a rakparton az embereket a fényben.

Harriet felvitette csomagjaikat a kabinszolgával a fedélzetre, és Ágnessel együtt a hajó mellvédjénél állt, amint annak bevonták vitorláit, és lassan behaladt a járművek beláthatatlan sora közé, és elérte a rakpartot. Csak néhány néger álldogált ott, akik érdektelenül nézték, amint kikötik a háromárbocost, mert a jövés-menés a hajóról olyan közönséges esemény egy ilyen kikötőben, hogy senki sem fordít rá figyelmet.

– De hogyan fogunk bejutni a városba, kapitány úr? – kérdezte őt Harriet.

– Majd én hozatok maguknak egy kocsit. Egy kis türelemmel kell lenniük még, hiszen a vámosnak előbb fel kell jönnie a fedélzetre, mielőtt engedélyt adhatnék a csomagok partra szállítására. Minden bizonnyal hamarosan megérkezik – válaszolta a kapitány, majd odahívta az egyik négert a rakpartról, és megbízta, hogy szerezzen egy kocsit.

Ágnes elnémult, se nem látott, se nem hallott, nem vette észre, ami körülötte történt, lelki szemei előtt csak a vízszínlátás pillanata lebegett, és gondolatban már Edward karjai között érezte magát. Azt sem vette észre, amikor a vámhivatalnok a fedélzetre lépett, és közelében a kapitány kérésére, hogy vizsgálja át a bőröndöt, azt a választ adta, hogy ilyen későn este semminek a kirakodását nem engedélyezheti a hajóról, és csak amint Harriet oda-súgta neki, hogy a vámhivatalnok ma már nem engedélyezi a bő-

rönd kirakodását, gyorsan felé fordult, és a lámpás fényében odalépett hozzá.

– Nagyon lekötelezne, uram – szólította meg hangjának minden varázsával – ha olyan jó lenne, és rögtön átvizsgálná a holmimat, mert nagyon zavarban lennék, ha nélkülük kellene eltöltenem az éjszakát a vendégfogadóban. Már csak a kocsira várok, és rögtön indulnék is a városba. Megkérhetem még egyszer rá?

A vámhivatalnok meglepve és csodálkozva nézett rá, majd tisztelettel meghajolva így szólt, miközben levette kalapját:

– Szívesen, nagyon szívesen, kisasszony, nem is lesz szükség rá, hogy átvizsgáljam a bőröndjét, csak szolgálati kötelességem, hogy betartsam a formaságokat. Lenne olyan kedves, és kinyitná a bőröndöt?

Harriet ezt közben már meg is tette, a hivatalnok felemelte a fedelét, majd rögtön vissza is csukta, és udvariasan ismét meghajolva így szólt:

– Minden rendben van, kisasszony. Már jön is a kocsija. A holmiját majd levitetem.

Az a szó, hogy „kocsi”, Ágnes gondolatait ismét elvonta környezetéről. Sugárzó tekintettel nézett a kocsi felé, ami éppen ekkor állt meg a hajó előtt, és már a lépcső felé akart igyekezni, amely a fedélzetről a rakpartra vezetett, amikor Harriet átkarolta és odasúgta neki:

– Nem akar elköszönni a kapitánytól és a vámhivatalnoktól?

Ágnes erre gyorsan odalépett hozzájuk, kezét nyújtott a kapitánynak, szívélyes szavakkal megköszönte neki az út során tanúsított figyelmességét és barátságosságát, ajánlotta magát, és megígérte neki, hogy még egyszer meglátogatja a hajóján, mielőtt megint elhagyná a várost. Aztán a vámhivatalnokhoz fordult, barátságosan megköszönte neki szívességét, majd olyan hirtelen otthagytá mindkettőjüket, hogy azok csodálkozva néztek utána, amint Harriet által követve a lépcsőn lefutott a rakpartra. A csomagot közben már levítették a kocsiba, a fekete kocsis kinyitotta az

528

ajtót, és Ágnes már benn is volt a kocsiban, mielőtt arra gondolt volna, hogy a beszállásnál segíteni akarnak neki.

– Az Astor házba! Hajtson azonban gyorsan, ha szeretne dupla fuvardíjat kapni! – kiáltotta oda a négernek, amint Harriet leült mellé az ülésre és becsukta az ajtót, mire a kocsis felugrott a bakra, és vágára nógatta a lovakat.

– Hála istennek! – mondta Ágnes, amint a kocsi tovagördült – még nincs is olyan későn, alig múlt kilenc óra. Bárcsak ne tartának fel bennünket az Astor házban!

– Majd nem hagyjuk feltartani magunkat, kisasszony, és rögvest tovább indulunk – válaszolta Harriet megnyugtató hangon, és kinézett a kocsiból, amint az éppen rákanyarodott a Brodwayre.

– Nézzen csak ki, kisasszony, milyen pompás utca, és mekkora az embertömeg, épp olyan, mint Londonban – mondta a lány, hogy egy pillanatra másra terelje úrnője gondolatait. Ő azonban némán, magába roskadva ült a kocsi sarkába támaszkodva, és kezeit összekulcsolva a keblei előtt tartotta.

A kocsi vágatva haladt felfelé a Brodwayn, hol balra, hol jobbra kerülgetve a számos járművet, és tíz perccel később a kocsis megállította lovait a kivilágított Astor ház előtt. Több fekete szolga lépett oda a kocsihoz, kinyitották ajtaját, és a csomagot bevitték a házba, miközben Harriet kiugrott a kocsiból, és segített úrnőjének a kiszállásnál.

Az amerikai sajátosságok közé tartozik, hogy a szállodák előtt egész nap, esténként azonban különösen, egy csomó férfi gyűlik össze, akik székekre és padokra telepednek le, hogy társalogjanak egymással, vagy csak elmélyedjenek gondolataikban, bagót rágjanak, szivarozzanak, zsebkéseikkel játszadozzanak, vagy egy darab fát faricskáljanak vele. Akkor is, amikor Ágnes és kísérője be akartak menni az Astor házba, a bejárat körül sok fiatalember volt, akik gyorsan felugráltak helyeikről, hogy átengedjék a hölgyeket. Tekintetükkel Ágnest nézték, a sűrű fátyol azonban, mely eltakarta arcát, visszautasította kíváncsiságukat. Belépett a nagy,

csillárral bevilágított csarnokba, és fátylát félrehúzva odalépett a ház vasráccsal leválasztott irodájához, ahol barátságosan elé ment az üzletvezető.

– Kérem, szíveskedjen egy jó szobát nekem és kíséromnek előkészíttetni, és vitesse fel oda a csomagomat. Egy látogatást még el kell intéznem, és szeretném visszatértemkor rendben találni a szobámat – mondta Ágnes gyorsan és megindult hangon az úrnak, aki meghajolt és biztosította, hogy kívánságának azonnal eleget tesznek, miközben a csarnokban mindenfelől a jelenlévő férfiak tekintete a szép lányra irányult, és az ajtó előtt üldögélő fiatalemberek közül többen is beléptek, hogy szemügyre vegyék az idegent.

Ágnes azonban nem sok időt hagyott nekik erre, meghajolva ajánlotta magát az üzletvezetőnek, ismét fátylába burkolódzott, és szapora léptekkel visszasietett az utcán várakozó kocsihoz. Egy ugrással benn termett, a kocsisnak megnevezte Springfield úr panzióját, ahonnan Edward utoljára írt neki. Harriet leült mellé, és a lovak megint nekioldultak a kocsival.

– Ó, Harriet, a szívem majd kiugrik a helyéről. Istenem, segíts, hogy el tudjam viselni a boldogságom! – mondta Ágnes lázas megindultsággal és reszkető kezét a lány karjára tette.

– Csak nyugalom, úrnőm, az ilyen nagy felindultság csak hátrányos lehet. Corblair úr talán még nem is érkezett haza – válaszolta Harriet megnyugtatóan, és megszorította úrnője kezét.

– Ah, az nem lenne jó, azt hiszem, képtelen lennék elviselni, ha továbbra is türelemmel kellene lennem! – mondta Ágnes mély lélegzetet véve, mintha túl szűk lenne a hely számára a kocsiban.

– És mégis bele kellene törődnie, kisasszony. Jobb, ha az ember a kevésbé kellemesre számít, akkor annál nagyobb lesz az öröme – válaszolta Harriet szeretetteljesen.

– Éppen tizet üt. Most már bizonyára otthon van – mondta Ágnes egy idő után, fokozott türelmetlenséggel. Ekkor a koci egy ház előtt a járda mellé hajtott, és megállt.

– Nagy isten, mennyire reszketek. Ó, bárcsak tudná Edward, hogy Ágnese milyen közel van hozzá! Segíts, gyorsan, gyorsan kiszállni – mondta Ágnes és hagyta, hogy a komorna kisegítse a kocsiból.

Harriet gyorsan meghúzta a csengőzsinórt, miközben úrnője a vállára támaszkodott. Az ajtó kinyílt, és a gazdasszony csodálkozó tekintettel fogadta a kivilágított irodába belépőket.

– Sam Patch úr itthon van? – dadogta Ágnes, miközben reszkető kézzel félrehúzta fátylát.

– Patch úr? – kérdezte az idős hölgy barátságosan. Ah nem, már hónapok óta nem lakik itt. Kit tudja, egyáltalán él-e még. Elvonult az indiánok közé.

– Ó, istenem! – sóhajtotta Ágnes, hátratántorodva, és mozdulatlanul Harriet karjaiba omlott.

– Mindenható, segíts! Ez a hír megöli őt, ebbe bele fog halni! – kiáltotta Harriet kétségbeesetten, és minden erejével átkarolva tartotta élettelen úrnőjét. Segítsen, kérem, segítsen az úrnőmnek!

A lány segélykiáltása a panzió lakóit a társalgóból kicsalogatta a folyosóra, urak és hölgyek tolongtak az ájult körül, és segítettek Harrietnek bevinni őt a társalgóba, ahol lefektették a szófára. Levették a kalapját, és feje hátrahanyatlott a kárpitra. Arca sápadt volt, mint a márvány, hajának aranyló fürtjeivel övezve a fekete damaszton, és a lakók csodálkozva és mély részvétellel állták körül, miközben Harriet és Mary Burton mindent megtettek, hogy visszahívják őt az életbe. Minden körülálló számára rejtélyes és titokzatos volt az eset, Mary Burton volt az egyedüli, aki sejtette az összefüggést, mivel a gazdasszony elmondta, hogy az idegen kisasszony Patch úr iránt érdeklődött, és ennyire elragadtatta a hír, amikor meghallotta, hogy Patch úr kivándorolt az indiánok közé. Mary azonban magától Edwardtól hallotta, hogy van egy kedves menyasszonya, és azért utazott ide ebbe az országba, hogy egzisztenciát teremtsen ő és saját maga számára. Rájött erre az összefüggésre, és feltételezte, az ájult hölgy Edward menyasszo-

nya lehet, aki Európából követte vőlegényét. Bensőséges részvétellel segített Harrietnek, hideg vízzel borogatta Ágnes halántékát és nyakát, dörzsölgette a kezét, élénkítő illatszereket szagoltatott vele, de mindez eredménytelennek tűnt, mintha a halál nem akarná elengedni öleléséből szép áldozatát. Harriet dörzsölte és dörzsölte, könnyeivel nedvesítette szeretett úrnője karját, és igyekezett elnyomni pityergését és sírdogálását. Hirtelen azonban, mintha fájdalom és kétségbeesése magával ragadta volna, az élettelen lányra vetette magát, remegő ajkaival csókolgatni kezdte annak sápadt ajkait, és hangosan, panaszosan zokogni kezdett. Ágnes keble ekkor mélyet sóhajtott, mély lélegzetet vett, és kezei finoman megmozdultak.

– Kisasszony, térjen magához, hiszen itt vagyok önnel, itt van az ön Harrietje! – kiáltotta ekkor a lány félig sírva, félig ujjongva, és karját az ébredező nyaka alá tolta, hogy valamelyest felemelje. Egy pohár vizet kért neki, és úrnője ajkaihoz emelte, és ekkor Ágnes felnyitotta fáradt szempilláit, és zavartan nézett Harrietre, mintha álmából ébredne. Egy pillanatra körülnézett maga körül, aztán visszatért emlékezetébe vigasztalhatatlan, szörnyű sorsa, amint arról szemeiből kibuggyanó könnyei tanúskodtak. Arcát kezeibe temette, és görcsösen zokogni kezdett, mintha fájdalmának kitörését minden erejével el akarta volna nyomni. Ismét körülnézett, hátrasimította hajfűrtjeit, és megpróbált felegyenesedni, azonban erőtlenül visszaesett a szőfa kárpitjára.

– Nyugodjon meg, kisasszony, barátok között van – mondta Mary Burton szeretetteljes szívéllyességgel, és Ágnes kezét simogatva sajátjaiba vette.

– A lány hangja olyan bizalmasan és jótékony hatással jutott Ágnes füleibe, hogy szemeit hálás tekintettel ráemelte, és csendben viszonzta kezének szorítását.

– Szedje össze magát, kisasszony, még nem történt semmi szerencsétlenség, csak újabb várakozásra kell számítnia, de végül minden jóra fog fordulni! Miért kell mindjárt kétségbeesni? Minden bizonnyal száguldva vissza fog térni, ha megüzenjük neki,

hogy ön itt van – suttogta csendben Harriet úrnőjének, és mint fénysugár a borús éjszakában, úgy hatoltak szavai Ágnes szívébe. Tekintete ismét élénkké vált, leheletnyi kármin futott végig arcán, és mint amikor valaki átaludt egy fontos pillanatot, gyorsan felült a szófán. Könnyei elapadtak, batisztkendőjével gyorsan letörölte annak nyomait arcáról, és kezeivel lesimította ruháját.

– Indulnunk kell, Harriet – szólalt meg aztán, és fel akart állni, de még nem volt elég ereje hozzá.

– Bocsánatot kell kérnem – mondta a hölgyeknek, akik körülötte álldogáltak, hisz olyan későn és kellemetlenül zavartam meg önöket pihenésükben. Közeli rokonom sorsáról kapott hír azonban nagyon váratlanul ért engem.

Valamennyi körülálló barátságos, szeretetteljes szavakkal szólt hozzá, és a gazdasszony odalépve közölte vele, hogy rendbehozattott neki egy szobát, és arra kérte, hogy pihenjen le itt náluk ezen az éjszakán. Ágnes azonban hálásan megköszönte jóságát azzal a megjegyzéssel, hogy vissza kell térnie a vendégfogadóba, ahol már szobát foglalt.

– Akkor pihenje ki magát előbb teljesen, kisasszony – kérlelte őt Mary Burton, és visszanyomta őt a szófára, aztán elszaladt, és néhány pillanat múlva egy pohár borral tért vissza, amit odanyújtott Ágnesnek, és kérte, hogy azzal erősítse magát. Olyan szívélyesen kínálta, hogy Ágnes érzelmei ellenére volt, visszautasítani ezt a barátságos gesztust. Ivott a borból, majd ezekkel a szavakkal nyújtotta vissza a poharat:

– Mivel érdemeltem ki az ön részvétét és szívélyességét?

– Azzal a részvéttel, azzal a mély szívélyességgel, amit ön tanúsított mások iránt, kisasszony, válaszolta Mary Burton enyhén elpirulva, miközben átvette a poharat Ágnestől. – Azonban egy további kérésemet sem utasíthatja vissza, ami nyugtalanítana engem, ha nem tenné lehetővé. Engedje meg, hogy visszakísérjem a vendégfogadójába.

– De ilyen későn, kisasszony, ez nem volna rendjén való részemről – válaszolta Ágnes, miközben megragadta Mary kezét.

– Teljesen mindegy, visszajövök majd ide a kocsival, kérem, ne utasítson vissza, kisasszony!

Mary ezzel kisietett a szobából, és néhány perc múlva sáljába burkolódzva visszatért a társalgóba, ahol Ágnes már készen állt az indulásra.

Őszinte bensőségeséggel köszönte meg Ágnes a gazdaszernak részvétét és segítségét, még egyszer elnézést kért a zavarásért a lakóktól, majd Harriet és Mary Burton kikísérték őt a kocsizhoz.

Megérkeztek a szobába, melyet az Astor házban Ágnes részére már készenlétbe helyeztek. Harriet és Mary Burton lesegítették róla a kabátot, sálát és kalapot, és odavezették a szófához, majd Mary így szólt, miközben megragadta a kezét:

– Pihenjen le rögvest, kisasszony, és ne képzelje nagyobbnek a veszélyt, indiánok közé menni, mint amilyen az valójában. Sok ezren vonulnak ki a határokon túlra és élnek hódvadászként a vadonban, és térnek vissza egészségesen, erőteljesen és meggazdagodva! Megengedi, hogy holnap reggel érdeklődjek hogyléte felől?

– Örömmel látom, kisasszony, hogy majd még egyszer megköszönhessem szeretetteljes részvétét – válaszolta Ágnes szívélyes tekintettel és megszorongatta a barátságos lány kezét.

Amint Mary elhagyta a szobát, Ágnes kezeibe temette arcát, és hevesen sírni kezdett.

– Nyugodjon meg, kisasszony – esedezett Harriet átkarolva úrnőjét, leülve mellé a szófára. – Tényleg nem olyan rossz a helyzet, mint amilyennek első pillanatban tűnik, és hamarosan minden jóra fordul. Azonnal értesítjük Corblair urat, hogy ön itt van, és mi tarthatná őt vissza a világon, hogy önhöz siessen?

Ágnes azonban tovább ontotta könnyeit, a sírás jót tett neki, enyhítették súlyosan beteg szívének fájdalmait. Hangos zokogása volt az egyetlen válasz, amit a hűséges lánynak adott. Harriet maga is megérezte, hogy pillanatnyilag csak a könnyek hozhatnak megkönnyebbülést úrnője számára. Elhallgatott, és megtett minden előkészületet a lefekvéshez. Kinyitotta a bőröndöt és az utazótáskát, elővette a hálóingeket, mindent eligazgatott, majd csendben odalépett Ágneshez, és kibontotta haját. Ágnes ellentmondás nélkül engedte, türelmesen hagyta, hogy a lány kiszolgálja, és ellenkezés nélkül követte Harrietet, amint az odavezette ágyához.

A gyertyák hamarosan elaludtak, a nyugalom azonban egész éjjel nem tért be ebbe a szobába, mert a sírdogáló Ágnes zokogása egyre megszakította a csendet, és Harriet figyelte úrnője minden nehéz lélegzetvételét, míg végül a hajnali szürkület kezdetekor úrrá lett mindkettőjükön a testi fáradtság, és az álom elfelejtette velük fájdalmukat és szenvedésüket.

Harriet ébredt fel elsőként, és pedig a tam-tam hangra, ami végigdübörögve a házon reggelihez szólította a vendégeket. A dob által keltett hangzavartól rémülten első pillantását Ágnes felé vetette, ő azonban még nyugodtan és szelíden aludt és meg sem moccan. Ki nem ejtett „hál’ istennek!” fohással Harriet kiugrott ágyából, azonban nem bújt cipőjébe, hogy még a legkisebb zajt se okozza. Gyorsan felöltözött, halkan kinyitotta az ajtót, odakint felhúzta cipőit, és lesietett a lépcsőn az irodába, ahol kérte, hogy ne vigyenek fel reggelit úrnője szobájába, hanem tegyék félre mindkettőjüket, és később küldjék fel, amikor majd kéri. Aztán halkan visszaosont Ágneshez, akit még mindig nyugodtan alva talált. Kézimunkájával odaült az ablakhoz, ahonnan munka közben úrnőjét is megfigyelhette, míg magától fel nem ébred. Erre dél körül került sor, és amint megmoccan, Harriet máris ott állt mellette. Az alvás jót tett neki, és bár tekintetében még mindig ott volt a fájdalom és szenvedés, de könnyei legalább már elapadtak, és a tehetetlen sivárságot nyugalom és elmélkedés váltotta fel.

– Egy férfi segítségére lesz most szükségünk, Harriet – mondta Ágnes, amikor az segített neki felöltözni. A washingtoni kormányhoz kell fordulnom, mely békeszerződésben van a legtöbb indián törzssel, és minden bizonnyal módját találja annak, hogy felvilágosítást szerezzen Edward tartózkodási helyéről, és hírt vigyen neki tőlem. Bárcsak meg tudnám adni az irányt, hogy merrefelé lehet.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón, és Mary Burton lépett be. Odasietett Ágneshez, és bensőséges pillantással és meleg kézfogással megkérdezte, hogyan érzi magát, miközben Ágnes hasonlóan szeretetteljesen üdvözölte, majd a szófához vezetve őt, így szólt:

– Foglaljon helyet, kisasszony, és mondja meg nekem, hogyan szólíthatom, tegnap este még csak meg sem kérdeztem a nevét.

– Mary Burton a nevem, hívjon csak Marynek, ha örömet akar szerezni vele. Már korábban jönni akartam, ha nem gondoltam volna, hogy hosszabban ki szeretné pihenni magát, amire oly nagy szüksége volt, azonban jönnöm kellett, hogy meggyőződjek róla, hogyan érzi magát, és elmondjam, amit közös barátunkról, Patch úrról tudok, ugyanis kezdettől fogva ugyanabban a panzióban laktunk.

– Milyen kedves, mennyire köszönöm részvétét! – válaszolta Ágnes, miközben kezét nyújtott Marynek. – Nem tudja véletlenül, Patch úr merrefelé távozott a vadonba?

– Bár az utat nem ismerem, annyit azonban mégis tudok, hogy a sziú indiánokkal, akik itt egy szerencsétlen kimenetelű bölényvadászatot tartottak, amelynek során sok ember meghalt. Washingtonból vonult el a vadonba, hogy ott hódvadászatba kezdjen, és azzal vagyont keressen magának. Egy bizonyos Armand úr, Patch úr barátja is velük tartott, ő azonban csak szórakozásból, hogy megismerje az ottani vidéket és vadásszon. Ő csak néhány hónapig akar ott maradni, aztán szándékában áll ide

visszatérni. Ha erre sor kerül, minden bizonnyal fel fog keresni engem, és nekem és Patch úr barátainak hírt fog hozni róla.

Mary ezt követően elmesélte a bőlényvadászat történetét, hogyan ismerkedett meg Edward és Armand az indiánokkal és egy fehér hódvadással, aki a kísérőjük volt, és hogyan követte a két barát a vadakat Washingtonba, hogy onnan velük együtt útnak induljanak nyugat felé. Azt is megemlítette még, hogy az elnök meghívta az indiánokat, látogassák meg őt, és fogadják el ajándékait. Ágnes feszült figyelemmel hallgatta a lányt, és mardosó fájdalommal okozott mély levertségének kifejezése arcvonásain az elbeszélés folyamán mérséklődni látszott. Érdeklődése Edward itteni életéről nem akart véget érni, és Mary lassacskán mindenről beszámolt, ami ismeretes volt számára Edward sorsáról és élményeiről. Ágnest súlyosan érintette az a sok balszerencse, ami makacsul kísérte őt, és lopva könnyeit törölgette szempilláiról, nehogy hallgatásra kényszerítse a fiatal lányt. Végül Mary mást már nem tudott elmondani, és ekkor szünet következett, mivel Ágnes maga elé nézve gondolataiba mélyedt, Mary pedig nem akarta megzavarni. Végül mégis megszakította a hallgatást, és megkérdezte Ágnest, van-e már valami határozott elképzelése new-yorki tartózkodásáról, és választott-e már panziót lakásként, mivel kísérőjével együtt nem maradhatnak sokáig egyedül egy vendégfogadóban. Amint Ágnes közölte vele, hogy itt akar maradni New-Yorkban, életmódjáról azonban még nem gondolkodott, Mary örömmel így szólt:

– Ó, ha így van, akkor hozzánk kellene költöznie, kisasszony! Gazdasszonyunk és férje igen kedves, kiváló emberek, házukat tisztességesen rendben tartják, és olcsón lehet lakni náluk, mindketten bizonyára igen megörülnének, ha lakóikká válnának.

– Madam Springfield igen tetszett nekem, és már az is elegendő indok lenne az odaköltözésre, hogy egy házban élhetek magával. Legyen szíves, kérdezze meg a gazdasszonyát, hogy van-e egy nagy, vagy két kisebb szobája számomra!

– Igen, több is van neki, és az a szoba is üres még, ahol Patch úr lakott.

– Ó, akkor kérdezze meg, hogy megkaphatom-e azt a szobát – vetette gyorsan közbe Ágnes, és enyhe pír futott végig arcán.

Ágnes a fiatal lány elbeszélése közben egy csésze kávévét vett magához, és már elérkezett az ebéd ideje is, így Mary felállt és ajánlotta magát, Ágnes azonban megkérte, délután még egyszer tisztelje meg látogatásával, mivel tanácsaira különböző ügyekben még szüksége lenne.

Ágnes ebédjét felvitette a szobájába, majd kávéjával Mary Burtonra várt, aki távozásakor megígérte neki, hogy délután nála fog kávézni.

– Igazán örülhetünk a szerencsénknek, hogy találkoztunk ezzel a kedves lánnyal, minden bizonnyal szívesen megtesz mindent önért, kisasszony, ami erejéből kitelik – mondta Harriet meleg hangon. – Igazán végtelenül örülnék neki, ha együtt lakhatnánk.

– És mennyire hasznunkra lehet még, hiszen mindketten teljesen idegenek vagyunk itt – folytatta Ágnes, és néhány pillanatranyi elmélkedés után még hozzáfűzte: – Most jut eszembe, Harriet, hogy mégiscsak van itt egy személyes ismerősöm, egy úr, aki néhány évvel ezelőtt meglátogatta megboldogult apámat, és aki nek a tiszteletére annak idején házunkban különféle ünnepségeket rendeztek. Ennek az úrnak Stuart volt a neve, és New-York legelső kereskedői közé tartozott. Apámmal jelentős üzleti kapcsolatban állt, és nagy tételben szállított neki gyapotot. Annak idején éppen akkor tértem haza a nevelőintézetből, tehát már nem voltam gyerek, és Stuart úr bizonyára még emlékezni fog rám. Szívet tépő érzés számomra, hogy milliók vélt örököseként most szegényként és hontalanként kell egy abból az időből származó ismerős elé lépnem, de milyen megaláztatásnak ne vetné alá magát egy szerető szív! Talán Stuart úr felterjeszthetné kérelmem a washingtoni kormány elé, de legalább is tanácsot adhatna nekem ebben az ügyben. Holnap fel fogom keresni.

Nem sokkal ezt követően ismét megjelent Mary Burton, hogy megállapodásuk szerint Ágnesnél töltsse a délutánt. Rögtön madam Springfield meghívásának átadásával üdvözölte. Költözzenek hozzájuk, üzente, Edward szobáját, és egy ahhoz csatlakozó kisebb szobát a komorna számára rendelkezésükre fog bocsátani.

Ágnes nem sokáig töprengett, hogy elfogadja a meghívást. Marynek be kellett számolnia a ház életéről, milyen körülmények között lehet ott lakni, és elhatározták, hogy kávézás után együtt elmennek oda, és megbeszélik a részleteket a Springfield házaspárral.

– Akkor készíttesse össze a csomagjaikat, hogy még ma este beköltözzenek hozzánk. Itt a vendégfogadóban nem érezheti ott-honosan magát – mondta Mary és Harriet is azonnal örömmel üdvözölte a javaslatot, és felajánlotta, hogy mindent összepakol, mialatt a hölgyek távol lesznek.

Négy óra körül Ágnes Mary kíséretében elhagyta a fogadót, hogy átmenjenek Springfieldékhez, de megkérte őt, előbb kísérje el a postára, hogy átvegye leveleit, melyek Patch úr elutazása után értek ide.

A postáig tartó hosszú séta jót tett Ágnesnek, jóllehet elfáradt tőle. Odaérve érdeklődött a levelek iránt, melyeket aggodalom nélkül azonnal ki is adták neki.

– Tulajdonképpen helytelen, hogy a leveleket minden további nélkül kiadták nekem, hiszen bárki más is átvehette volna azokat helyettem – mondta Ágnes Marynek, miután távoztak a postáról.

– Hát ez itt így megy, a posta sem a levelekért, sem pedig a bennük lévő értékpapírokért nem áll jól – válaszolta Mary, majd más utat választott, hogy új ismerősét elvezesse a panzióhoz.

– Springfield úr és felesége nagyon barátságosan és szívélyesen fogadták Ágnest, utóbbi felvezette őket a számára készenlétbe helyezett szobába, és Ágnes elhatározta, hogy még aznap átköltözik. Rövid tartózkodás után Mary visszakísérte őt az Astor házba. Harriet már elkészült a csomagolással, kocsit rendeltek, kifizették

a számlát, és még el sem telt egy óra, Ágnes máris beköltözött lakásába Springfieldék házában, és szófáján ült, hogy kipihenje magát a délután fáradalmaiból. Harriet eközben a kipakolással foglalatoskodott, a holmikat szétrakta a komódokban és a szekrényben, és a szobában mindent elrendezett úgy, ahogyan úrnője látni szeretne azokat. Amint megszólalt a vacsorához hívó csengő, Mary megjelent Ágnesnél, hogy lekísérje őt az ebédlőbe, ahová Harriet is velük ment, mivel itt ismeretlen volt a különbség az úrnő és fehér szolgája között. Ágnest az összes lakó nagy örömmel üdvözölte, és valamennyien azon fáradoztak, hogy figyelmesek és szolgálatkészek legyenek vele szemben. Vacsora után egy ideig még a társalgóban időzött velük, majd szobájába indulva magához vette a legfrissebb újságokat, hogy megnézzze, tartalmaznak-e azok híreket a távoli nyugatról.

XXXI.

*Kellemetlen látogatás. Barátságos fogadtatás. A társaság. Készséges hozzáállás. Eltúlzott udvariaskodás. Az ékszer. Tevékenység. Tolakodás. Szemtelenség. Önzetlen hűség.
A tábori gyülekezet. A meghívás.*

Másnap reggel Ágnes készülődni kezdett, hogy meglátogassa Stuart urat. Kellemetlen látogatásra készült, és szíve már most beleremegett a gondolatba, hogy meg kell jelennie ez előtt az ember előtt. Fogalma sem volt róla, hogy neki is voltak-e veszteségei apja bukásának következtében, de valószínűnek tartotta, mivel folyamatosan jelentős üzleteket bonyolítottak egymással. Elhatározta azonban, hogy ellátogat hozzá, bármennyire is nehezeze esett. Igen egyszerű öltözetben kocsiba ült, amelynek Stuart úr irodájához kellett vinnie őt, miután Springfield úr részletesen elmagyarázta neki a környéket és utcát, ahol megtalálja őt. Belső izgatottsága útközben tovább fokozódott, annyira, hogy volt olyan

pillanat, amikor úgy gondolta, kiszáll, de végül a kocsit megállt a nevezett üzletház előtt. Edwardra gondolva azonban újabb erőt merített. A fekete kocsist utasította, hogy itt várakozzon rá, majd határozott léptekkel a házhoz ment. A nagy raktárhelyiség mindkét oldalán ládák, bálák és hordók voltak felhalmozva egészen a magasban lévő tetőig, távoli végén pedig már messziről látni lehetett az iroda bejáratát, ahová be is látott világos ablakain.

Az ajtó nyitásakor félrehúzta arcáról a fekete fátylat. Sápadtan és reszketve belépett a nagy helyiségbe, ahol számos férfi foglalatzkodott írópultja előtt. Minden tekintet felé irányult, és csodálkozva reá tapadt. Egy idős urat, aki elhagyta pultját és odalépett hozzá, halk hangon megkérdezte, néhány pillanatra beszélhetne-e Stuart úrral, mire az öreg végigment vele a termen, és odavezette egy ajtóhoz, melyet kinyitott előtte. Belépett mögötte, majd megszólított egy az íróasztala előtt, nekik háttal ülő férfit:

– Stuart úr, egy hölgy szeretne beszélni önnel! – aztán viszálylott az ajtóhoz, és becsukta maga mögött.

Az asztal mellett ülő úr, aki Stuart volt, megfordult, és csodálkozva felugrott, amint megpillantotta az idegent. Barátságosan meghajolt, széket tett elé, és kérte, foglaljon helyet. Bármennyire sápadtnak és zavartnak is tűnt Ágnes, és bármennyire előnytelen volt teljesen fekete öltözete, ritka szépsége mégis meglepte Stuartot, és előkelő, nemes megjelenése újabb meghajlásra készítette őt, mielőtt helyet foglalt volna vele szemben.

– Milyen különös véletlennek köszönhetem látogatását, kasszonyom? – kérdezte igen udvariasan, miközben csodálkozó tekintetét Ágnesen pihentette.

– Azért jöttem, hogy segítségét, támogatását kérjem egy számomra igen fontos ügyben, Stuart úr. Pillanatnyilag idegennek tűnök az ön számára, és nem tudom, hogy korábbi ismeretségünk felidézése az ön emlékezetében számomra előnyös ajánlást jelenthet-e. Sok minden megváltozott azóta, ami talán nevem által kellemetlen emlékeket idézhet fel önben - válaszolta Ágnes késle-

kedve, és megpróbálta kiolvasni a férfi tekintetéből, hogy mire számíthat tőle.

– Csodálkozásra késztet engem, kegyelmes kisasszony, ugyanakkor emlékezetem is kínozza, hihetetlen, hogy valaha az életben találkoztam önnel – folytatta Stuart látható feszültséggel, és tekintete Ágnesre tapadt.

– Apám házában láttam önt, boldogsága, gazdagsága idején – szólalt meg ismét Ágnes, majd a beszéd néhány pillanatra megint elhalt ajkain, mintha nem merne bemutatkozni ennek az embernek. Rövid szünet után azonban ismét megszólalt: – A nevem Walcott.

– Mintha áramütésként érték volna Stuartot ezek a szavak. Összerezdült, sötét árnyak vonultak végig ábrázatán, szemöldökeit összevonta, és mintha gyűlöletes emlékek ébrednének tekintetében, majd megismételte: – Walcott?

Ágnes megrémült, úgy érezte, mintha minden ereje elhagyta volna, és még jobban elsápadva elfordult Stuart tekintete elől, és maga elé nézett.

– Persze, kisasszony, ezzel a névvel kapcsolatos emlékeim nem túl örömteliek számomra, nem kevesebb, mint százezer dolláromba kerültek. Túl nagy ár volt, amibe apja vélt barátsága került nekem.

Ekkor szünet következett, melynek során Ágnes nem nézett fel, és ami alatt Stuart emlékeiben számos igen kellemetlen gondolat merült fel. Az az erő, a varázslat, amit Ágnes kedvessége, szépsége és ártatlansága gyakorolt rá, mégis erősebb volt, mint haragos érzelmei, amelyek úrrá lettek rajta. Láttá, a lány mennyire elsápadt, mennyire remegtek kezei, és észrevette megcsillanó könnyeit, melyek lesütött szempillái alól buggyantak elő.

– Bocsásson meg, kisasszony, a hatalmas veszteség, amit elszenvedtem, és annak idején a csőd szélére juttatott, még mindig túl friss emlék ahhoz, hogy ne érintett volna kellemetlenül az ön neve. Önt azonban semmiféle vétek nem terheli, és részemről nem

érheti szemrehányás – mondta ekkor Stuart megnyugtató hangon, miközben közelebb húzódott Ágneshez, majd pillanatnyi szünet után folytatta: – Kéréssel kíván fordulni hozzám, azt mondta, segíthetnék önnek és támogathatnám. Mi az, amit megtehetek önért? Szívesen rendelkezésére állok.

Ez utóbbi részvétteljes szavai bizalmat ébresztettek, és megnyugtató benyomással voltak Ágnesre. Könnyes tekintetét Stuart-ra emelte, úgy tekintett rá, mintha meg akart volna győződni róla, hogy jól hallotta-e, majd megszólalt:

– Kellemetlen számomra, Stuart úr, hogy ilyen rémes emlékeket idéztem fel önben, azonban mégiscsak be kellett mutatkoynom, bármennyire szívesen elkerültem volna, hogy ezáltal kellemetlen pillanatokat szerezzek önnek. Ne haragudjon rám, és hallgassa meg kérésemet, problémám megoldásához az ön tanácsára van szükségem.

Örömmel állok rendelkezésére, kisasszony, még egyszer kerdem, mit tehetek önért? – válaszolta Stuart barátságos hangon.

– Miután Amalie nénikém halála következtében teljesen elhagyatva magamra maradtam a világban, ide követtem vőlegényem, aki tavaly vándorolt ki ebbe az országba, hogy tartós jövedelemhez jusson. Egy ideig földmérőként tevékenykedett, azonban egy itteni bank bukása következtében elveszítette kevéske tőkéjét, aztán azokkal az indiánokkal, akik egy bölényvadászatot adtak itt elő, Washingtonból indulva a vadonba vonult, hogy ott hódvadászként próbáljon szerencsét. Ez egy kétségbeesett lépés volt részéről, amit abban a reményben tett, hogy rövid időn belül vagyont szerezzen, és stabil egzisztenciát biztosíthasson nekem maga mellett. Valamilyen módon tudomására kellene hoznom, hogy ide érkeztem, de számomra annyira ismeretlenek az itteni viszonyok, hogy fogalmam sincs róla, miként tudnám ezt megvalósítani. Véleményem szerint a washingtoni kormány közreműködésével történhetne ez meg a legbiztosabban, és ezzel kapcsolatban szeretném kérni a véleményét és tanácsát.

– Szerencsés véletlen, kisasszony, hogy éppen ma vagyok abban a helyzetben, hogy a legpontosabb felvilágosítással álljak rendelkezésére, mit kellene tennie. A washingtoni kormány indián ügyosztályának elnöke, Spencer úr pillanatnyilag itt tartózkodik, és a mai estét nálam fogja eltölteni. Tiszteljen meg engem és családomat jelenlétével, így alkalma nyílhat rá, hogy magával Spencer úrral beszélje meg az ügyet. Feleségem és lányaim végtelenül örülni fognak, ha körünkben üdvözölhetik önt. Annak idején, Írországból hazatértemet követően többször is meséltem nekik önről, az ön személyének leírásakor azonban messze elmaradtam a valóságtól.

Ezen szavak közben Stuart tisztelettel meghajolt Ágnes előtt, majd megadta neki privát lakásának címét, ahol este nyolc órakor a vacsoránál remélhetőleg üdvözölheti.

Ágnes ekkor felemelkedett, szívből megköszönte hajlandóságát, hogy mellé álljon, és azzal a megjegyzéssel ajánlotta magát, hogy élni fog kedves meghívásával. Anélkül, hogy körülnézett volna, átsietett a nagy irodán kocsijához igyekezve, és megújult bátorsággal, szívében új reményekkel tért vissza lakására.

A napot Ágnes Mary Burton társaságában töltötte annak szobájában, miközben segített neki varrási munkáiban, és Edwardról meséltetett magának. Nem hagyott fel kérdéseivel, és a lánynak különösen sokat kellett mesélnie Willis özvegyről.

Elérkezett az este, és Ágnes Harriet kíséretében Stuart úr lakása elé hajtattott, amelynek ablakai fényesen ki voltak világítva. Azzal a kéréssel vált el komornájától, hogy tíz óra körül jöjjön érte egy kocsival, majd belépett a folyosóra. Néhány néger nő a gardróbba vezették, ahol letette kabátját és sálját, onnan felkísérték őt az első emeleten lévő társasági helyiségekbe. Fekete selyembe volt öltözve, ruhájának nyakrészét és ujjait fehér csipkék díszítették, és egyetlen ékszer, amit viselt, dús aranylő hajfűrtjei voltak, amivel a természet ajándékozta meg.

Az ajtó kinyílt, és Ágnes belépett a fényben sugárzó, hölgyekkel és urakkal teli nagy terembe. Valamennyi tekintet a belépőre

irányult, és az urak gyorsan utat nyitottak neki az asztal körüli díványokon, szófákon és karosszékeken ülő hölgyek felé, akiknek a társalgását megzavarta a szép idegen belépése. Hirtelen, ünnepléses csend következett, amit csak Ágnes súlyos selyem ruhájának suhogása szakított meg. Ekkor Stuart úr sietett elé, tisztelettel üdvözölte, és odavezette az egyik szófához, ahol bemutatta az ott ülő feleségének. Ágnesnek az asszony mellett kellett helyet foglalnia, aki a legszívélyesebben üdvözölte őt.

A néma csodálkozást, ami magával ragadta a társaságot Ágnes megjelenésekor, most élénk, halk társalgás váltotta fel, ami az idegen körül forgott, mert mindenki tudni szeretne volna, hogy ki lehet ő. Stuart úr ekkor bemutatta Ágnest a washingtoni kormány indián ügyosztálya elnökének, Spencer úrnak, és közölte vele, hogy Walcott kisasszony tanácsát és segítségét kérné egy számára fontos ügyben, mire az úr szolgálatait készségesen felajánlotta, és kérte, tudassa vele, ha közelebbieket is el szeretne mondani neki. Madam Stuart bemutatta Ágnest két lányának és a közelében lévő hölgyeknek is.

Miután eleget tettek az udvariassági szabályoknak, egy fiatalember közeledett a szófához, ahol Ágnes ült, és madam Stuart az odalépőre mutatva így szólt: – Engedje meg Walcott kisasszony, hogy bemutassam fiam, William Stuartot.

– Ha nem is lehettem az elsők között, akiknek bemutatták, Walcott kisasszony, mégis többre értékelem, mint a többiek – mondta a fiatalember Ágnesnek, meghajolva, és olyan mélyen a szemeibe nézett, hogy kényelmetlenül érintette őt, ezért lesütötte szempilláit.

William Stuart magas és karcsú alkat volt, sápadt, mélyfekete, csillogó hajjal, nagyon sötét, mélyen ülő szemekkel, és beesett arccal. Nyugodt és feszültségektől mentes mozgása titokzatosan izzó tekintetével éles ellentmondásban voltak egymással, és úgy tűnt, mintha teste alá lenne rendelve szenvedélyeinek. Ruházata a Broadway eleganciáját tükrözte, tartása azonban hanyag volt, és petyhüdt. Jobbjával egy székháttámlájára támaszkodva, balját

mellényébe dugva, lábát keresztbe vetve állt Ágnes mellett, és hízelt szavakat mondott neki olyan választékos, szellemes megfogalmazásban, mintha hozzá lenne szokva, hogy ezzel a fegyverrel győzedelmeskedjen az asszonyi szívek felett. Ágnes megérzése visszatartotta őt, hogy tekintetük találkozzon, és olykor szemrehányóan nézett rá, hogy visszautasítsa szemtelen viselkedését. Eredménytelenül fordult madam Stuarthoz, és próbált meg beszédbe elegyedni vele, fia mindig közbetolakodott a beszélgetésükbe, és gyakorlott módon mindig képes volt rá, hogy magára terelje a lány figyelmét. Ágnes tekintete találkozott Spencer úrával, aki éppen egyedül álldogált, és ekkor a szófáról felemelkedve jelt adott neki, hogy most szeretne beszélni vele. A fiatal Stuart felé enyhén meghajolva elsuhant mellette, és odament Spencer úrhoz, aki egy ablakmélyedéshez kísérté őt, és ott helyet foglalt vele szemben. Ágnes előadta az ügyét, mindent elmondott neki, amit Edward vállalkozásáról tudott, majd véleménye és tanácsa iránt érdeklődött.

– A nyárutó folyamán a kormány több ügynökét éves nagy tanácskozássra küldi a baráti indiánokhoz, és az ő segítségükkel ki lehetne deríteni, hol tartózkodik jelenleg Patch úr, egyidejűleg ebből az alkalomból hírt is eljuttathatok neki önről – mondta Spencer, miután Ágnes befejezte mondandóját.

– Nyárutóig kellene várni erre? – kérdezte Ágnes rémülten. – Isten őrizz! Nem, olyan sokáig nem maradhat rólam kapott hír nélkül, késedelem nélkül szeretném őt értesíteni!

– Ez csak külön kirendelt kormányküldöncel és általa felbérrelt indiánokkal volna megvalósítható, ami igen nagy költségekkel járna. Ha egy amerikai állampolgár biztonsága, élete forogna kockán, akkor a kormány a személyiség figyelembevételével talán nem riadna vissza a magas költségektől, egy külföldiért azonban, aki saját veszélyére merészkedett ki a vadonba, ebbe nem fognak belemenni – válaszolta Spencer vállát vonogatva, és mivel észrevette, milyen lesújtó hatással volt nyilatkozata Ágnesre, vigasztalásként még hozzáfűzte:

– Az alatt a néhány hónap alatt semmi különös nem történhet vele. Számos hódvadász él éveken át azon a vidéken, majd frissen és egészségesen térnek vissza!

– Ágnes egy ideig hallgatagon ült maga elé nézve, majd félnken megszólalt:

– Milyen magasak lennének a költségek, ha most rögtön indítanánk hozzá egy küldöncöt?

– Ezt igen nehéz megbecsülni, kisasszony. Attól függ, hogy az illetőnek mekkora az igénye, végül is a küldetésnek megfelelő, tisztességes embert célszerű választani. Azt hiszem, kétezer dollárt kéne letétbe helyezni, ha a kormány hajlandó lenne kézbe venni az ügyet, amit megígérhetek önnek. Arról is gondoskodnék, hogy a költségráfordítás a lehető legalacsonyabb legyen, és a fel nem használt pénzt visszakapná – válaszolta Spencer, aki észrevette, Ágnes tekintete milyen derűssé válik.

– Ezt az összeget a rendelkezésére fogom bocsátani, ha kéresem gyors kivitelezésére vállalkoznak, Spencer úr! Örök hálára kötelezne – mondta Ágnes gyorsan reménytől sugárzó tekintettel. Mennyi időn belül kell a pénzt rendelkezésére bocsátanom, holnap utáig megfelel?

– Néhány napig még itt fogok időzni, kisasszony, és ha néhány szót üzenne nekem az Astor házba, ahol megszálltam, úgy tisztelgő látogatást teszek önnél, és személyesen fogom átvenni az összeget. Feltétlenül számíthat lelkiismeretes és célszerű felhasználására, és célunk lehető leggyorsabb elérésére. A kormány minden befolyását és rendelkezésére álló eszközeit ki fogom használni, hogy az ön üzenetét sürgősen eljuttassam Patch úr részére. Nyugodtan bizakodjék – mondta Spencer őszinte részvét és barátságos készség kifejezésével, mire Ágnes igyekezett legmélyebb háláját kifejezni. Még hosszasan elbeszélgetett lebilincselten a barátságos, jóakarátú emberrel, és olyan jól érezte magát a társaságában, hogy szívesen elnyújtotta volna még társalgásukat, miközben William Stuart messziről figyelte őt izzó tekintetével. Ágnes végül nem akarta magát kivonni a hölgyek társaságából,

köszönettel kezét nyújtott Spencernek, és azzal a reménnyel ajánlotta magát, hogy rövidesen ismét láthatja lakásán, majd viszatért madam Stuarthoz a szófára. Azonnal társalogni kezdett a közelben lévő hölgyekkel, és olyan ügyesen alakította a beszélgetést, hogy a fiatal Stuart, aki rövidesen ismét mellé lépett, képtelen volt megszakítani azt. Közben lopva többször is az órájára pillantott, és amint annak mutatója tízre ért, gyorsan a ház asszonyához fordult, elnézését kérve, hogy észrevétlenül távozik, majd felemelkedett a szófáról. Madam Stuart ekkor kezét nyújtott neki, ő pedig meghajolt a közeli hölgyek felé, és ugyanígy el akart köszönni a fiatal Stuarttól is, aki azonban nem tágitott mellőle, és kikísérte őt a teremből. A lépcsőnél Ágnes megkérte, ne fájadjon tovább, mert a komornája már a gardróbban várja, hogy hazakísérje.

– És ön képes azt képzelni, egy lány védelmére fogom bízni, hogy ebben a késői órában vonuljanak végig New-York utcáin? – vágott közbe élénken szavaiba Stuart.

– Elnézés, nem áll szándékomban az utcákon végigvonulni, a kocsim itt várakozik rám a kapu előtt. Kérem, engedje, hogy most ajánljam magam, és a gardróbban felvehessem a kabátomat.

Ezekkel az igen határozottan kiejtett szavakkal Ágnes meghajolt a fiatalember felé, és gyorsan lesietett a lépcsőn, ahol Harriet jött vele szembe a folyosón. Rövidesen mindketten a kocsiban ültek, és Ágnes rögvest elmesélte hűséges kísérlőjének a közte és Spencer úr közötti beszélgetést.

– De kétezer dollár, kisasszony? Messze nincs ennyi készpénzünk – válaszolta Harriet.

– Az ékszereim többet érnek. Jóságos nénikém azt tanította, hogy a gyöngyök örömkönnyekeket jövendölnek, így azoknak kell elvezetniük hozzám Edwardot, és ha így történik – mondta Ágnes – akkor Amalienek igaza volt. Aztán Harriet halkan még hozzáfűzte:

– Adja a mindenható, jóságos isten!

Másnap reggel, rögtön reggeli után Ágnes Springfield úr és Mary Burton kíséretében elment a város legelső ékszerészéhez, és ékszereit valamivel több, mint kétezer dollárért eladta.

Kérésére még aznap este eljött hozzá a lakására Spencer úr, és átvette kezéből a kért összeget, hogy Edwardot a kormány közvetítésével értesítse megérkezéséről New-Yorkba.

Reménység költözött ismét Ágnes szívének boldog álmaiba, a múlt szenvedései ismét elhalványultak a közeli jövő napsugarainak fényében, és a jelen vágyaival együtt a szerelmes lány számára már nem jelentett aggályokkal teli kint. Ágnes elringatta magát abban a meggyőződésben, hogy rövidesen minden reménye teljesülni fog, és Spencer utalásai alapján már számolgatni kezdte, mennyi időt fog igénybe venni a hír eljuttatása Edwardhoz, és mikor borulhat örömkönnyek között a keblére. Képzeteiben maga előtt látta őt abban a pillanatban, amikor megkapja üzenetét, látta, amint otthagy mindent, felpattan paripájára, és karjai felé száguld, és kezeit akaratlanul szívére szorította, mintha mérsékelni akarná annak heves dobogását. Minden reggelt barátságosan üdvözölt, mint kezességet azért, hogy egy nappal megint közelebb kerülhet boldogságához, és este, amikor lehunyta szemeit azért hálálkodott, mert egy nappal kevesebb van hátra, amikor majd újra találkozhat szerelmével. Edwardnak azért sem kell majd aggodnia, hogy el kell tartania őt. Megkérte Mary Burtont, hogy abból a házból, ahonnan folyamatosan foglalkoztatták, szerezzen az ő számára is varrási munkákat. Azt a kevéske pénzt, amivel még rendelkezett, lehetőleg félre akarta tenni, hogy Edward rendelkezésére bocsáthassa, amikor megérkezik, arra az esetre, ha valamilyen vállalkozás megkezdéséhez szüksége lenne rá. Mary örömmel teljesítette kérését, és sikerült bőségesen munkát szereznie a számára. Ez nagyon kifizető volt, és Ágnes abba a helyzetbe került, hogy keresetével fedezni tudta folyamatos kiadásait, és még néhány óra szabadideje is maradt pihenésre. Azonban Harriet sem henyélt, és nagyobb ügyességével több, mint a háromszorosát kereste meg annak, amire úrnője és Mary együtt képes volt. Egy tisztító üzletben dolgozott, ahol művirágokat készített, és dara-

bonként igen magas összegért vettek át tőle. Miután Ágnes és Mary szorgos munkával eltöltötték munkanapjukat, este együtt lesétáltak a Brodwayn addig az üzletig, ahol Harriet dolgozott, hogy elhozzák őt, és vacsora előtt egyet még sétáljanak vele.

Egyik délelőtt, nem sokkal ebéd előtt, amikor Ágnes munkájával Marynél a szobában az ablak mellett ült, és néha egy-egy pillantást vetett az utcára az ablakon át, egy férfit látott a házuk felé közeledni, akiben felismerte a fiatal Stuartot.

– Ott jön a Stuart úr fia, akiről meséltem magának, remélem, nem engem akar meglátogatni. Elviselhetetlen, erőszakos ember, akinek a szemtelen tolakodása ellenszenvet váltott ki belőlem – mondta Ágnes Marynek, és az ajtócsengő hangja után kezdett hallgatózni.

– Tényleg ide jön! – folytatta, amint megszólalt a csengő, és nyugtalanul az ajtó felé nézett, amely ekkor kinyílt, belépett a fekete szolgálólány, és William Stuart urat jelentette be, aki tisztelő látogatást szeretne tenni Walcott kisasszonynál.

– Ajánlásommal mondja meg Stuart úrnak, hogy nagyon sajnálom, de nem fogadhatom, mivel nem fogadok férfi látogatókat – mondta Ágnes a néger lánynak, és elhúzódott az ablak közeléből, miközben Mary Burton ott maradt, és lopva oldalvást lenézett az utcára. Rögtön ezt követően Stuart úr ismét elhagyta a házat, és üdvözlő mozdulatot tett az ablak felé, ahol Mary ült, aki azonban úgy tett, mintha nem látná, és nem viszonzta az üdvözlést.

Néhány nappal később, amikor Ágnes Maryvel és Harriettel este hazaértek szokásos sétájukról, és a lányok bekisérték őt szobájába, az esti szürkületben az asztalon egy nagy virágcsokrot vettek észre. Ágnes csodálkozva odavitte az ablakhoz, és ott meglátta, hogy pompás kaméliákból állították össze.

– Hogyan kerülhetett ez az értékes csokor a szobámba? – kérdezte Ágnes, miközben nézegette a tényleg csodálatos virágokat.

– Gyorsan megérdeklődöm, hogy ki tisztelte meg önt ezzel, bizonyára innen a házból valamelyik úr figyelmessége lehet – szólt közbe Harriet, kiugorva a szobából, és leszaladt a lépcsőn. Néhány pillanat múlva visszatért, és beszámolt róla, hogy a csokrot William Stuart úr adta át a szolgálólánynak azzal, hogy helyezze Ágnes asztalára.

– Egy kicsit túlzásba viszi a szemtelenségét. Látják, itt is van a névjegye a virágok között! – mondta Ágnes felháborodva, miközben az asztalra dobta a névjegyet, az üveget a virágokkal pedig odaadta Harrietnek és megkérte, hogy a társalgóban tegye a tükör elé. Kérlek, Harriet – fűzte még hozzá – mond meg a szolgálólánynak, hogy soha többé ne vegyen át semmit a részemre Stuart úrtól!

Ezt az utasítást a néger szolgálólány néhány nappal később végre is hajtotta, amennyiben megtagadta egy újabb csokor átvételét ettől az úrtól, és közölte vele, hogy Walcott kisasszony egyszer és mindenkorra semmit sem óhajt elfogadni tőle.

Ágnes ezzel még semmi esetre sem mentesült a fiatalember figyelmességétől, mert bár sohasem válaszolt a naponként ismétlődő üdvözlő integetésekre az utcáról az ablak felé, ahol ült, mégis esti sétáik alkalmával többször is találkoztak vele, amikor bókjai-val zaklatta. Csak az apjára való tekintettel, aki fontos szolgálatot tett számára, nem akart egyetlen lenni a fiatalemberrel, különben már az első csokrot is visszaküldte volna neki, és üdvözlő szavaiért sem mondott volna köszönetet. Egyik este is összefutottak, amikor barátnőivel a posta előtti téren sétálva a Broadway felé közeledtek, hogy hazafelé induljanak, és ekkor megint meglátta messziről, a fiatal Stuartot közeledni feléjük.

– Ez tényleg elviselhetetlen, megint ott jön az az ember. Forduljunk be a következő utcába – mondta Ágnes kísérlőinek, miközben megállt, aztán mind a hárman visszaléptek a járdára. Még nem is távolodtak messzebbre, amikor szapora lépteiket hallottak maguk mögött közeledni, és néhány pillanattal később Stuart lépett melléjük az alábbi szavakkal:

– Walcott kisasszony, ne haragudjon rám azért, mert ön iránti tiszteletem és nagyrabecsülésem ellenállhatatlanul arra kényszerít, hogy ezt szavakban is kimondjam önnek. Mindeddig eredménytelenül próbálkoztam erre alkalmat találni, és tovább már nem tudtam uralkodni vágyaimon, hogy meghallhassam édes hangját.

Ezeknél a szavaknál Stuart mélyen meghajolt, és átható tekintetével mélyen Ágnes szemeibe nézett.

Ágnes elsápadt, és továbblépve néhány pillanatig késlekedett a válasszal, de aztán kihúzta magát, és büszke hangon így szólt:

– Stuart úr, ha tényleg nagyra becsülne engem, akkor nem hagyná figyelmen kívül, hogy már többször is visszautasítottam figyelmességeit és hízélgéseit, és most nem hozott volna abba a kellemetlen helyzetbe, hogy szavakban is ki kell mondjam, ilyesmit nem akarok, és nem is szabad fogadnom öntől. Azért nem, mert minden túlzásba vitt udvariasság sértésnek számít, és azért sem, mert eljegyzett menyasszony vagyok. Remélem, ez a nyilatkozatom elég lesz ahhoz, hogy igazoljam magam ön előtt, és rábírja arra, hogy az általánosan elfogadott udvariasságon túl ne zaklasson tovább engem.

Ezekkel az igen határozottan és nyugodtan kimondott szavakkal Ágnes mérsékelten meghajolt a fiatalember felé, majd tekintetét levéve róla folytatta esti sétáját Mary Burton és Harriet társaságában.

Stuart úgy állt ott, mintha földbe gyökereztek volna a lábai. Szavai elhaltak a nyelvén, sápadt volt, mint egy halott, és dühtől villogó tekintettel nézett utánuk. Ettől kezdve többé nem találkozott velük, Ágnes sem hallott felőle semmit, aminek nagyon örült, bár olykor nyugtalanította a gondolat, hogy a férfi esetleg olyan fényben világíthatja meg őt családja előtt, ami nem kedvező számára. Ennél nagyobb volt meglepetése, amikor egy reggel vacsorameghívást kapott szüleitől a következő estére. Ez igen jó alkalom volt arra, hogy madam Stuartnak utaljon helyzetére és viselkedésére, és ezzel elhárítsa fia esetleges számára hátrányos megnyilvánulását. Írt madam Stuartnak, szívélyes szavakkal megkö-

szönte udvariasságát, elmondta azonban, hogy nem jár társaságba, míg ezt nem teheti vőlegénye kíséretében. Aztán még egyszer megköszönte Stuart úr fontos segítségét, és végül biztosította őket irántuk érzett baráti érzelmeiről.

Ezen a reggelen Washingtonból, Spencer úrtól érkezett levél örvendeztette meg, melyben beszámolt róla, hogy egy kiváló, megbízható férfi, a kormány egy korábbi indiánügynöke elutazott nyugatra, hogy felkutassa Edwardot, és átadja neki Ágnes üzenetét. Spencer úr sok szerencsét kívánt ahhoz, hogy ügye jó kezekbe került, és örömmel fejezte ki azt a meggyőződését, hogy a küldemény kívánt eredménye nem fog sokáig várni magára.

Zavartalan nyugalomban és boldog vágyaiban reménykedve teltek Ágnes napjai, és a hónap már a vége felé közeledett, amikor este a szobájában a szófán ülve az asztalon álló lámpa fényében összeszámolta kétkezi munkájának eredményét. Legnagyobb öröme tíz dollárral több pénze volt, mint amennyit kiadott azóta, hogy beköltözött Springfieldék házába. Ekkor Harriet jött át hozzá a szobájából. Odalépett úrnőjéhez a szófához, baljával megfogta kezét, jobbjaival pedig egy vászonzacskót tett elé az asztalra száz-húsz dollárral, az alábbi szavak kíséretében:

– Íme, kisasszony, az ég megáldotta munkámat az ön javára, ennyire kegyesen még sohasem jutalmazott meg engem. Ha Corblair úr itt lett volna, együtt sem fogyasztottunk volna el annyit, amennyit megkerestünk.

– De drága Harriet, ez a te saját kereseted, egyedül a te tulajdonod, amit félre kell tenned magadnak, hiszen nekem is több bevételem volt, mint amennyit elköltöttem – válaszolta Ágnes hálás, szeretetteljes pillantással, és megszorította a szívélyes lány kezét.

– Nem, nem, kisasszony, legyen csak az öné, csak önért dolgoztam, és az ég csak az ön javára áldotta meg a munkámat. Fogadja el a pénzt, és tegye ezzel boldoggá Harrietjét! – mondta a lány, és kérlelve ajkaival megcsókolta úrnője kezét.

– Tényleg nem tehetem, jóságos Harriet, hogyan is fogadhatnám el...

– Meg kell tennie, kisasszony, nem utasíthatja vissza, ennyire nem szomoríthat el engem. Nem, ezt tényleg nem teheti meg velem. Várjon csak, rögtön beteszem a bőröndjébe – folytatta Harriet, és fel akarta kapni a zacskót, mire Ágnes felugorva megragadta a kezét, és keblére ölelte a lányt.

– Ó, te kedves, drága leányzó, hogyan is köszönhetném meg neked valaha az életben a szereteted és áldozatkészséged? – mondta mély meghatottsággal és gyengéden megcsókolta, miközben mindkét szeme könnyekkel telt meg.

– Minden jóra fog fordulni, egészen a kívánságának megfelelően, hiszen hányszor veszítettük el már a bátorságunkat! – szakította meg egy idő után a csendet könnyein át barátságosan mosolyogva a lány, miközben szívéhez szorította Ágnes kezét.

– Ó, hatalmas, jóságos isten, bárcsak valósággá válna, bárcsak megint a valóságban találkozhatna tekintetem Edwardéval, hallhatnám hangját, kezét ismét kezemben érezhetném. Ó, Harriet, szívem úgy el van telve aggódó félelemmel és boldogító reménységgel! – mondta Ágnes, és fejét hűsége társa keblére hajtotta.

– Láthatja, kisasszony, a sors mennyire kegyes most hozzánk. Hát nem az ég akarata volt, hogy megismerkedett Spencer úrral, nélküle hogyan küldhetett volna biztonsággal üzenetet Corblair úrnak? Minden jóra fordul, tekintsünk bizakodó szívvel a jövőbe! Nemsokára örömteli napot fogunk megélni, kisasszony, ami nagy ünnep lesz én számomra is.

Ágnes megint teljes reménységgel számíthatni kezdte Harriettel együtt, hogy mennyi idő alatt érheti el a küldönc Edwardot, és milyen hamar érhet ő vissza New-Yorkba. Megbeszélték, hogyan fognak berendezkedni, mennyiből fognak kijönni havonta, és hogyan fogják megosztani munkaidejüket és pihenésüket.

Megkezdődött a metodisták úgynevezett tábori gyülekezete, vagyis tömeges kirándulása a természetbe, melynek során szabadban tartott istentiszteletekkel emlékeznek arra az időre, amikor Krisztus a pusztában élt. New-York lakóinak minden társadalmi rétegéből ezrek vonultak ki fél óra járásnyi távolságra az erdőbe, ahol táborot vertek. Mindenfajta méretű, formájú sátrat, kunyhókat állítottak fel rőzséből és örökzöld növényekből, deszkából ácsolt kunyhókat emeltek szászámra a fák lombtalan koronái alatt, és mindenfelé füstoszlopok emelkedtek a tábortüzekből az ég felé. Ezeknek az improvizált lakhelyeknek a közepén egy nagy, nyitott térség terült el, ahol az istentiszteleteket tartották. Egyik végén nagy tribün állt, amire két oldalán lépcső vezetett fel, és ahonnan a prédikátorok szóltak az összegyűlt gyülekezethez. Közvetlenül a tribün előtt fekete terítővel leterített oltár helyezkedett el, kicsit távolabb kezdődött a hívők ülőhelyeiként szolgáló padok hosszú sora, melyek elfoglalták az egész nagy térséget. Az istentisztelet napfelkeltekor kezdődött, a gyülekezet helyet foglalt a padokon, a prédikátorok felmentek a tribünre, és ráhangolódtak az egyhangú, mindig ismétlődő melódiára, amely a metodisták énekeit kísérte. Ez a hang egész nap, gyakran éjszakába nyúlóan hangzott rövid megszakításokkal, amikor a prédikátorok valamelyike a gyülekezethez szólt. Azokat, akik még nem tértek meg, és bűneiket még nem vallották be az összegyűlt hívőknek kiáltásaikkal, sóhajaikkal, vad viselkedéssel, földön hempergéssel, maguk körül csapkodással, hajuk borzolásával, ruháik tépkedésével, a prédikátor felszólította, jöjjenek az oltárhoz, és szabaduljanak meg bűneiktől. Az istentiszteletek végeztével vidámság és társasági élet kezdődött a táborban, együtt ettek, ittak, tréfálkoztak és nevetgéltek, és ha nem hiányoztak volna a zene, tánc és italkimérések, az ember azt hihette volna, hogy egy vidéki népünnepélyen jelent meg, és estefelé mégsem volt másként, hiszen bár tömény szeszt nyilvánosan nem árusítottak, azért mindenki vitt magával eleget, hogy bőségesen el legyen látva barátaival együtt. Ez a tábor egyáltalán New-York és környéke lakóinak ezrei számára szórakozóhelynek számított, és már kora reggel gyalog, lovon és kocsin áramlott kifelé a tömeg, hogy szórakozzanak és felviduljanak. Délutánon-

ként a tumultus egyre fokozódott, amint azonban beköszöntött az este, hullámzó embertömeg töltötte meg a tábort és a környező erdőt, melyet vidáman lobogó tábortüzek világítottak meg. A hetekre tábort verő családok barátai és ismerősei találkoztak itt, hogy vidám szórakozással töltsék együtt a késő esti órákat, és a város felé vezető út egészen a hajnali szürkületig élénk volt a hazafelé tartó emberektől. Főként a fiatal férfiak vonzódtak a táborhely felé, és az est jótékony sötétjében gyakori volt a boldog kézszorítás a lányok és a szép, jámbor metodista férfiak között. A fiatal férfiakat különösen az Éva bájos lányainak megtérésével kapcsolatos színjáték izgatta, az aktussal járó izgalom, a féktelen rajongás, az érzelmek szabad kitombolása volt igen vonzó és elbűvölő számukra.

Madam Springfield és férje mindketten metodisták voltak, és igen tisztelték a tábori gyülekezetet. Otthoni körülményeik azonban nem tették számukra lehetővé, hogy kiköltözzenek a táborba, és hetekig odakint az erdőben éljenek, így megelégedtek azzal, hogy estefelé, amilyen korán lehetett, kiutazzanak, és az istentiszteleteknek legalább egy részén részt vegyenek, és ezek végzetével gyakran maradtak még egy órácskát egyik vagy másik baráti családnál, és részt vettek a kiváló vacsorákon, melyeket ott tartottak.

Egyik reggel madam Springfield meglátogatta Ágnest a szobájában, és barátságosan meghívta őt és Mary Burtont is, akik mindketten munkájukkal az ablak mellett ültek, hogy velük együtt este utazzanak ki a táborba, mivel meg van győződve róla, hogy az istentisztelet igen meg fogja érinteni őket, utána pedig minden bizonnyal igen jól fognak szórakozni. Együttal azt is megjegyezte, hogy Harriet számára is van hely a kocsiban. Ágnes tudta, hogy beleegyezésével örömet szerezne a jóságos öregasszonynak, az ő és férje társaságában elegendő védelmet látott, hogy mindenféle rétegből származó ennyi ember között megjelenjen, így nem voltak aggályai, és mosolyogva így szólt Maryhez:

– Mi a véleménye, kedves Mary? Nekem semmi kifogásom sincs ellene, hogy eleget tegyek a jóindulatú meghívásnak.

Mary Burton is egyetértett ezzel, így mindketten beleegyeztek, és úgy vélekedtek, hogy Harrietnek is velük kell tartania.

XXXII.

Az ének. A lelkesedés. A megtértek. A két szűz. A doktor. Az incidens. Az álarcos ember. Megállapodás. Jó kilátások. A jaguár. A tolvajok. A küzdelem. Éjszakai menekülés.

A Nap már meglehetősen alacsonyan járt, amikor a nagy kocsi a ház elé állt, madam Springfield és férje beszálltak, a három fiatal lány követték őket, és a kocsi így megpakolva útnak indult a tábori gyülekezet felé. A szokatlan csend, a derült este, rendkívül sok látogatót készítetett arra, hogy kimenjenek a szabadba, mert amint Springfieldék kocsija a tábor közelébe ért, a kocsis kénytelen volt megállni, mivel az embertömeg akadályozta a továbbhaladásban. Az ezernyi hívó által énekelt egyhangú melódia hangjai elértek egészen Springfieldékig, és az öregasszony arra kérte a többieket, szálljanak ki, és a hátralévő rövid szakaszt tegyék meg gyalog, mivel a közösség éppen igen átszellemült hangulatban volt. Férje karján igyekezett átjutni a hullámozó tömegen, és mivel készségesen helyet adtak neki, így mögöttük a három lány is könnyedén átjutott. Jóllehet Ágnes arca előtt leeresztette a sűrű, fekete fátylat, látványa mégis mindenfelől csodálkozó, halk felkiáltásokat váltott ki, amerre mentek. Néhány perc múlva odaértek a padokhoz, madam Springfield bólogatott, integetett és köszöngött az éneklő hívők soraiba, és ezeket az üdvözléseket sokfelől hasonlóan viszonzták, ugyanakkor az előttük lévő két padon összehúzódtak, hogy társaságuknak helyet szorítsanak. Madam Springfield és férje leültek, és a mögöttük lévő padon a fiatal lányok is helyet foglaltak, éspedig Ágnes középen, két társa között.

Az éneklés teljes erővel folytatódott. A melódia két strófából, mindegyik mindössze hét hangjegyből állt, amit a legcsekélyebb megszokítás nélkül örökösen ugyanabban az ütemben ismételtek.

Az egyetlen változatosság ennek során az éneklő nők és férfiak nagyobb vagy mérsékeltebb lelkesedése volt, így az ének olykor hangosabban és viharosabban, aztán megint tompábban és vontatottabban hullámozott.

Abban a pillanatban, amikor Ágnes és társasága helyet foglalt, tíz hosszú, fekete reverendás pap éppen azzal foglalatzkodott, hogy egy fiatal nővért, aki az oltár előtt éppen befejezte megtérését, és kimerülten összeroskadt, betakarják bő reverendáikkal, és elvigyék a helyszínről, éspedig egy nagy sátor felé, amely oldalvást a tribün mellett állt, és ahol a megtértek kényelmére szalma volt lehintve.

A jámbor nyájhoz megtért bárány eltávolítása után az éneklés hevessege kissé alábbhagyott, bár a még a tribünön álldogáló lelkészek vad viselkedéssel, kezeik heves csapkodásával, hangos felkiáltásokkal és felujjongásokkal igyekeztek feléleszteni a mérséklődő lelkesedést. Amint azonban a többi lelkész visszatért a sátorból, és ők is felmentek a színpadra, az egész lelkészkarus tapsolni és ujjongani kezdett, újabb tűz éledezett az elhaló melódiában, és az ének viharosan hullámozni kezdett a nézőkkel zsúfolt téren. Közben az éneklők közül is sokan tapsolni kezdtek, felugráltak a magasba, összekulcsolt kezeiket maguk fölé emelve. Két fiatalember ekkor különösen kitűnt a többiek közül, és a lelkészek gyakorlott szemmel azonnal felismerték, hogy magával ragadta őket a Szentlélek, és készen állnak arra, hogy megszábaduljanak vétkeiktől. Közülük többen elhagyták a tribünt, és kitárt karokkal a két fiatalemberhez léptek, bátorítva és feltűzelve az éneklők soraiból az oltárhoz vezették őket, amely előtt letérdeltek, és eltűntek a hozzájuk beszélő lelkészek reverendái alatt. A fiatal emberek egyike egy leendő orvos volt, aki praxist keresett magának, a másik a new-yorki bíróság egyik állásának jelöltje volt, röviddel a megfelelő ember kiválasztása előtt.

A lelkészek igyekezete, hogy fokozzák a két megtérő lelkesedését, gyors eredménnyel járt, mivel mindketten elkezdtek rémes hangokat hallatni, eredménytelenül igyekezvén túlharsogni az éneklőket. Mindketten kiküzdötték magukat a prédikátorok reve-

rendái alól, félrelökték őket, majd ordibálva, ujjongva és maguk körül csapkodva mintha megőrültek volna, rohángálni kezdtek az oltár körül. A prédikátorok eközben tágra tárt, felemelt karokkal állták körül őket, az ég kegyelmét kérték a bűnbánó vétkesekre, és a gyülekezet felé integettek, hogy feltüzeljék éneküket. Rövidesen a Szentlélek az egyiket, majd nemsokára a másikat is magával ragadta, és földre vetették magukat, mire a prédikátorok följük hajoltak, és megpróbálták megfékezni erőfeszítéseiket. A gyülekezet izgalma pillanatról pillanatra fokozódott, az emberek énekeltek, kiáltoztak, üvöltöztek, kezeiket csapkodták, és úgy tűnt, hogy az egész gyülekezet megőrült. Végül a két megtérő erői alábbhagytak, a lelkészek felemelték őket, karjaiknál fogva mindkettőjüket egy másik sátorba vezették a tribün túlsó oldalán, és otthagyták őket pihenni a szalmán, hogy összeszedjék magukat szellemi és testi kimerültségükből.

– Úgy tűnik számomra, mintha itt mindenkinek elment volna az esze – suttogta Ágnes szomszédjának, Harrietnek – és ez az örökös, egyhangú melódia engem is tényleg teljesen megőrjít.

– Én is éppen így vagyok vele, kisasszony, képtelen vagyok egyetlen épeszű gondolatra. Nézze csak – válaszolta Harriet, és tekintetével az előttük lévő madam Springfieldre utalt, aki ülőhelyén ide-oda csúszkált, mintha izzana alatta a pad, közben ujjongva és tapsolva, miközben férje hangosan sóhajtozott, és ökölbe szorított kezeivel a mellét csapkodta.

– Olyan rejtélyes itt nekem minden, bárcsak már hazamehetnénk! – suttogta megint Ágnes.

– Ez nem fog menni, kisasszony, hogyan juthatnánk át a két öreg nélkül a tumultuson, hogy kocsit keríthessünk magunknak? Nézzon csak körül, ezrével állnak a nézők a tér körül, és pedig leginkább fiatal férfiak. Közben már kezd sötétedni is, a Nap már régen lement, és már mindenütt gyantás fával töltögetik a vasrudakon lévő vaskosarakat, hogy meggyújtsák, és bevilágítsák vele a teret.

– Abban reménykedtem, hogy a sötétség beálltával abbamarad az istentisztelet – jegyezte meg Ágnes, majd hirtelen abbahagyta mondandóját, és néhány pillanat múlva odasúgta Harrietnek:

– De megijedtem! Amott jobbra, megint ott áll az a szégyentelen Stuart, és le nem veszi rólam a tekintetét.

– Látom én is – válaszolta Harriet, miután oldalvást pillantott. – Álldogáljon, ameddig csak akar, bizonyára nem merésze megint megszólítani önt.

Ebben a pillanatban elhalkult az ének, és az egyik prédikátor igen hangosan beszélni kezdett a tribünről a gyülekezethez. A megtérülés szükségességéről szónokolt, amit a megbocsátás áttörésének nevezett, azt állította, hogy az ember e nélkül sem jó, sem boldog sohasem lehet, és felszólított mindenkit, aki még nem tért meg, hogy lépjen elő, és vesse magát a Szentlélek karjai közé. Alig fejezte be prédikációját, máris egy másik várakozó lelkész lépett a helyére, és magához ragadta a szót. Miközben szinte megismételte elődjét, a vaskosarokban meggyújtották a gyantás faforgácsot, mire a lángok magasra fellobogtak, és az egész teret bevilágította a tüzek fénye, és gyorsan beköszöntött az éjszaka.

A prédikátor áment mondott, majd kezeit ujjongva összecsapta a feje felett. A többi lelkész azonnal követte példáját, ismét ráhangoltak a régi melódiára, és a gyülekezet is viharosan rázendített.

Az éneklők legelső soraiban ekkor két hölgy hangos kiáltásokat hallatott, és feltűnő volt, amint felugrottak helyeikről. Egy Bolus nevű doktor lányai voltak. Mindketten, egyikük egy szikár szőke, a másik egy tüzes barnácska, már túl voltak életük tavaszán, amit annak idején igen szerettek, azonban friss virágzásuk kezdetén eredménytelenül kínálták fel ékességeiket és bájaikat, hogy a nő egyetlen igazi, valódi életcélját, a szent házasságot elérjék. Mindketten többször is igen közel kerültek ehhez a célhoz, a sors azonban különös kegyetlenséggel mindig lerombolta legszebb reménységüket. Ennek a magasrendű célnak az elérése érdekében semmi lehetőséget sem hagytak kipróbálatlanul, elszán-

tan tértek át egyik hitről a másikra, együtt rázkódtak és ugráltak a shakerekkel, (ekszztatikusan rázkódók szektája), hagyták, hogy az újrakeresztelők a folyók jeges vize alá nyomják őket, férjet azonban mégsem sikerült szerezniük. Beképzeltség azonban nem várakította el őket annyira, hogy ne tudták volna, itt a legfőbb ideje, utolsó erőfeszítéseiket is megtenni a cél elérése érdekében, kifejezteni legutolsó vitorláikat is, és mivel megbocsáthatatlan módon mindeddig elmulasztották, hogy jámbor metodistaként is szerencsét próbáljanak, ezt a hibát a lehető legsürgősebben jóvá akarták tenni, és elhatározták, hogy még ma áttérnek erre a hitre.

A lelkészek azonnal örömmel felismerték a bűntudatos nővérek elhatározását, és igyekeztek segítségükre sietni. Az ő megtérésüknek sokkal nagyobb hatással kellett lennie a gyülekezetre, mint egy a gyerekcipőből éppen kiszállt szelíd leányka félíg-meddig kényszeredett megjelenésének. A két Bolus kisasszony élettapasztalattal rendelkező, világot látott, derék, érett szűz volt.

Alig közelítette meg őket két lelkész néhány lépésnyi távolságra, máris mindketten azonnal, minden gyermeteg késedelem nélkül kecses mozdulatokkal karjaikba vetették magukat, majd hagyták, hogy félíg cipelve, lebegően könnyed lépteikkel az oltár elé vezessék őket. Erőtéljes, képzett hangjuk túlharsogta a közösség tüzesen hullámzó énekét, és lelkesedésük olyan gyorsan fokozódott, hogy mindketten a hívők és bámészkodók csodálkozására már néhány perc után eltűntek a lelkészek védelmet nyújtó reverendái alatt a földön.

– Istenem, Bolus doktor, öreg barátom, nem a maga két kedves lánya, Clara és Pauline, akik épp most határozták el, hogy megszabadulnak bűneiktől? – szólított meg Stuart egy idősebb urat, világosbarna hódprémes, szürke kabátban, aki éppen előtte akart átmenni, hogy közelebb kerüljön a látnivalóhoz.

– Igen, igen, Stuart úr, tényleg az én két kedves gyermekem, igen vallásos lányok – válaszolta a doktor, félreismerhetetlenül nehézkes nyelvvél, miközben odafordult a fiatalemberhez, imbo-

lyogva oldalra lépve, és rátaposott a mögötte lévő báméskodó lábára.

– Az újrakeresztelő keresztelése tehát nem hozta meg a kívánt eredményt? Hiszen jómagam láttam, amint múlt télen az ön két lányát a lelkész a jégbevágott lyukon keresztül bemártotta a folyóba. Mondhatom önnek, öreg barátom, elbűvölő pillanat volt, amint habléányként felbukkantak az árból – válaszolta Stuart, mosolyogva tekintve az imbolygó öregre.

– Alapelvem, hogy senkit sem beszélek le a hitéről. A hit komoly dolog, boldoggá teszi a hívőt, és bár nem vagyok hívője egyik egyháznak sem, de ha valaha mégis meg akarnék térni, a metodistákat választanám. Náluk legalább látni lehet, miről van szó – mondta Bolus, még szaggatottabb, még nehezebben kiejtett mondatokkal.

– Tényleg, én is meg akarom nézni, ahogyan a lányai megtérnek, doktor! – kiáltotta Stuart felnevetve, és az öreg is harsány nevetésben tört ki.

Én magam is megyek, és megnézem – kiáltotta, majd megragadta Stuart kabátját, a füléhez hajolt, és odasúgta neki: – Akar inni egy kicsit? A nyeregtáskámban van egy kis finom itóka. A gebém ott áll a fa alatt.

– Köszönöm, doktor, de most nem, majd később. Néhány szép szempár tart itt vissza engem – válaszolta Stuart, mire az öreg odébb támolycott a tömegben, és mindenki nevetve kitért az útjából. Célját imbolygása ellenére sem tévesztette el, és belépett a fa- és bokorcsoportok sötétjébe, ahol egy felnyergelt ló gyeplőjével egy ingadozó ághoz volt kikötve. Bizonytalan kézzel kihúzott egy üveg vizskit a nyeregtáskából, ajkaihoz emelte, és jót húzott az erős italból. Aztán gondosan bedugaszolta a palackot, visszatolta a nyeregtáskába, és megindult a tér felé, ahol lányai azon fáradoztak, hogy megszabaduljanak vétkeiktől. Lelkesedésük, valamint a gyülekezeté is, tetőfokára hágott, a két szűz haja kibomlott, vad, féktelen mozdulataik közben körülhullámozva vakítóan fehér nyakaikat, amit a lelkészek eredménytelenül pró-

báltak gondosan elrejteni reverendáikkal a nézők tekintete elől, miközben viharosan áramló ének töltötte be a levegőt. A doktor ekkor a látványosság felé közeledett, széles vállaival teremtvé magának utat a felizgult tömegben.

– Hahó, doktor, hová oly hevesen? – kiáltott felé megint Stuart, csak nem akar megtérni?

– Érzelmeim annyira magukkal ragadtak – gügyögte maga elé, miközben tovább támo lygott a nézők között az oltár felé, és úgy zuhant a lelkészek és megtérő lányai közé, mint egy lelőtt vad.

A következő pillanatban több prédikátor rávetette magát, hogy buzgalmában segítségére legyenek. Az erős italszag azonban, amely a szájából áramlott, világossá tette számukra, hogy az illetőt nem a Szentlélek szállta meg. A világ szeme előtt azonban Bolusnak mégiscsak meg kellett tértie, és a lelkészek egyesült erővel azon voltak, hogy a sátorba cipeljék, ahol kipihenheti magát. Azonban amint megint talpon volt, rettenetes káromkodással félrelökte támadóit, és ökölbeshorított kézzel fenyegetően hadonászva így dadogott feléjük:

– A fenébe veletek, Bolus doktor sohasem olyan részeg, hogy ne tudna egyedül járni, vagy ha kell, eret vágni.

Mennydörgő hurrá és a nézők harsány nevetése harsogta túl erre a hívők énekét, de ugyanakkor néhány férfi előugrott a tolengásból, és magukkal vonszolták a doktort a sátorba.

Clara és Pauline Bolust ez a kellemetlen közjáték nagyon megzavarta jámbor vállalkozásukban, a nézők figyelme szerencsétlen módon pont a legérdekesebb pillanatban terelődött el róluk, és zavart helyzetükben nem találtak más módot a figyelem felkeltésére, mint azt, hogy elájultak, és bár gyengén még lélegeztek, de mégis oly mozdulatlanok voltak, hogy a lelkészek kénytelenek voltak őket a sátorba cipelni.

– Mi az isten, Belmor, tényleg maga az, vagy a kísértete? Maga meg hogy néz ki? Tényleg, akár meg sem ismertem volna!

– szólította meg Stuart alig hallható hangon, miközben belekarolt a banditába, akinek arca simára volt borotválva, és hullámos, vörös paróka szegélyezte.

– Csak nyugalom, barátom, túl forró itt ez a hely, a nevem pedig aggodalommal töltené el az embereket, körülbelül úgy, mintha sólyom jelenne meg egy baromfiudvar felett! Mégsem tudtam rábírní magam, hogy legalább egyszer meg ne látogassam ezt a hírhedt tumultust, jöllehet nem engedhetem meg magamnak, hogy a szépséges, jámbor nővérek tekintetét ingereljem – válaszolta Belmor, és fekete, széles karimájú kalapját mélyen a szemébe húzta. Majd folytatta, miközben nagy, ólomgombbal ellátott nehéz, vasveretes botjával játszadozott:

– Pillanatnyilag hogyan van ellátva, még mindig a körül a német szépség körül nyüzsög, akit tavaly ősszel segítettem megszöktetni?

– A gőz már elszállt, barátom. Egy teljesen másfajta hév ragadott magával, mint a Nap izzása, olyan, akinek tüzeiben égek, és aki el akar emészteni engem – válaszolta Stuart komoly hangon.

– Na, olyan gyorsan azért nem ég el egy tűzhez szokott szív, hát oltogassa csak – mondta Belmor nevetve.

– Rideg, mint az Északi-sark jege, és szemérmes, mint a Hold. Megőrjít engem az a nő!

– Nincs semmi szenvedélye, semmi kedvtelése, semmi kívánsága, amit kielégíthetne? Aranyai fényének sincs hatalma felette?

– Semmi, egyáltalán semmi, Belmor. Szegény lány, idegenként egyedül és elhagyatva él ebben az országban, kétkezi munkájával tartja fenn magát, és büszkébb, mint a királynője, Anglia uralkodója.

– Tehát egy angolról van szó? Erre már én is kezdek kíváncsi lenni, látnom kell a makacs fejcskáját!

– Ír származású a hölgy, ott ül az öreg Springfield mögött.

– Nagy isten! – mondta Belmor, miközben tekintete Ágnesre esett, és néhány pillanatig mozdulatlanul reá tapadt. – Tényleg milyen szép! Magának mindig olyan jó ízlése van. Igazi feladat lenne Belmor számára. Mennyit adna érte, ha magáé lehetne a galambocska?

– Ezer dollárt, Belmor, ha karjaimba vezeti a lányt! – mondta Stuart heves mozdulattal.

– Megegyeztünk, a magáé lesz. Jár a lány társaságba, hogy esetleg a hazafelé tartó úton tiszteletét tehetné nála az ember? – kezdett bele a bandita, miközben szúrós tekintete Ágnes anyagi arcán játszadozott.

– Sohasem. Csak esténként, naplementekor megy sétálni, rendszerint a Brodwayre, és mindig egy vagy két lány kíséretében.

– Ez persze kellemetlen – mondta Belmor, néhány pillanatig elgondolkodva, aztán hirtelen folytatta: – Ó, egek, hát akkor világos nappal fogom elrabolni a Brodwayn! Készenlétben áll egy kocsis, beugrok vele, elvágtatunk onnan, és elvisszük a maga jachtjára, amelynek személyzetét az én embereimből kell összeállítani. Aztán tetszőleges irányban kivitorlázunk az öbölbe, vagy felfelé a folyón, mindaddig, amíg a szépséges gyermek társaságára igényt tart, aztán kidobjuk a fedélzetről, New-Yorkban pedig kereshetik őt is, meg engem is. Őszintén mondván, barátom, ez lesz az utolsó vendégszereplésem ezen a vidéken, és éppen útiköltségre volna szükségem. Havannába megyek, ahol spanyol bor, spanyol nők és spanyol pénz vár rám, és végre megint úriemberként élhetek. Unom már ezt a csavargó életet.

Ebben a pillanatban Ágnes megkopogtatta madam Springfield vállát: – Ha a férje lenne olyan jó, és elkísérne engem Maryvel és Harriettel egy kocsihoz, nagyon hálásak lennénk neki.

– Megijeszt, Walcott kisasszony, csak nem lett komolyan beteg? Jöjjenek csak, mindketten elkísérjük magukat a kocsihoz, a férjem majd visszamegy magukkal a városba, aztán rögvest visszatér ide, hogy később engem is hazavigyen. Jómagam mara-

dok még egy kicsit, néhány barátunknak megígértem, hogy velük fogok vacsorázni, és látom, a gyülekezet lelkesedése már igencsak alábbhagyott. Az istentiszteletnek hamarosan vége lesz.

Ezeknél a szavaknál valamennyien felemelkedtek, és elindultak a kocsihoz, mely Springfield úrral és a három fiatal lánnyal néhány perccel később elhajtott, miközben az öreg hölgy egy nagy, kivilágított sátorba ment a barátaihoz, ahol már nagyon vidám volt a társaság.

Edward szüntelenül tevékenykedett, és pedig igen nagy sikerrel, hiszen még csak kétszer mutatta meg a Hold teljes arcát, és már több mint száz hódpréme volt tisztán megszártva és összecsomagolva egy a lakhelye közelében lévő tágas barlangban. A hódokat a lakása előtti tóban, valamint a környékbeli eltorlaszolt patakok vizében fogta, és még mindig nem pusztította ki teljesen az állatokat. Már arra gondolt, hogy fő szállását áthelyezi távolabbra, és pedig egy másik, szintén a hódok által létrehozott tó mellé, amely a völgyben többmérföldnyivel feljebb helyezkedett el, és ahol felderítő lovaglászai alkalmával nagy számban élő ilyen állatok nyomaira bukkant. Előbb azonban a lakókörnyezetében lévő vizekből akarta összefogdosni az összes állatot. Jelenlegi lakását sem hagyta el szívesen, melyet lassacskán kényelmesen berendezett, és annak széllel, időjárással, indiánokkal és vadállatokkal szembeni védelmét nem tudta egykönnyen egy másikkal pótolni. Már néhány napi barlangi tartózkodása után arra a következtetésre jutott, hogy annak legmélyebb részét csak egy vékony föld- és kavicsréteg választhatja el a domb mögötti szabad térségtől, mivel a mögötte lévő, fűvel fedett oldal igen meredek lejtésű volt, és a mögötte lévő szurdok aljáig ért, amely mélyebben volt, mint a barlang. A barlangot két hatalmas szikla képezte, amelyek felső részüknél egymáshoz értek, és fölöttük egy földhalom volt. Edward ezért úgy vélekedett, hogy a két szikla közötti átjárót csak föld zárja le, és nekilátott, hogy ezt az átjárót megnyissa. Már kétnapi munka után, amit csak részben szánt erre a munkára, elérte az összefüggő fűfelületet, ami között rövidesen

meglátta az átszűrődő nappali fényt. Ekkor abbahagyta munkáját, nehogy elárulja a domb feletti fűtakaróban keletkező kijáratot, és később csak abban az esetben nyissa meg, ha valamilyen ellenséges erő miatt erre kényszerülne. Aztán a barlang bejáratánál fatörzseket ékelte a sziklák közé, és csak annyi helyet hagyott szabadon, hogy lovát és öszvérét át tudja vezetni rajta, és felkészült arra, hogy ezt a nyílást nehéz farönkökkel el tudja zárni, mielőtt nyugovóra tér. Erre az óvintézkedésre nem elsősorban az indiánok miatt volt szükség, hiszen úgy tűnt, hogy nem ismerik ezt a völgyet, mert mindeddig még sohasem akadt a nyomukra. Attól azonban tartott, hogy egyszer alvás közben meglátogatják a szürkemedvék, ha tüze véletlenül kialszik.

Éppúgy, mint ahogyan az ember mindenféle veszélyhez hozzászokik, ami folyamatosan körülveszi, és egyre kevesebb figyelmet fordít rá, sőt néha meg is feledkezik róla, Edward is gyakran úgy feküdt le, ha megerőltető munka után fáradt volt, hogy nem zárta be barlangjának bejáratát. Pedig igen keserves munkában gyakran volt része, ha az éjszaka során kedvezett neki a szerencse, és sok hódot fogott, hiszen a bőrök megtisztítása fárasztó munka volt, mert minden zsiradékot, inakat és húsfoszlányokat gondosan el kellett távolítani róluk, hogy ne romoljanak meg. Aztán a prémek kifeszítése és tűz előtti megszáritása is sok tevékenységgel járt, összecsomagolásuk és bőrszíjakkal való összekötözésük is komoly erőfeszítést igényelt. Ezenkívül az indiánok módszerével agyvelővel szarvasprémeket cserzett, az így kikészített prémből pedig ruhadarabokat készített. A hódprémek szárításához tűzifát kellett gyűjtenie, ami szintén sok fáradalommal járt. Így Edward napról napra reggeltől késő estig szorgalmasan tevékenykedett, és csak olyankor tett kirándulásokat lóháton a környéken, hogy újabb hódkolóniákat kutasson fel, amikor szerény volt a fogás, és elejtessen egy-egy őzet vagy pulykát, mert a zsíros hódhúsból gyakran már elege volt. Néha bölények is betévedtek a völgybe, holott azok leginkább a nagy, nyitott prérin tartózkodtak, és ilyenkor húsuk Edward számára örömmel üdvözölt változatosságot jelentett étlapján.

Annyira hozzászokott ehhez az élethez, hogy már észre sem vette a vele járó nélkülözéseket. Láta, hogy most tényleg közelebb kerül életcéljához, a legjobb úton volt, hogy gyorsan vagyont szerezzen, ami lehetővé teszi számára, hogy együtt élhessen Ágnessel. És mit meg nem tett volna ennek a földi boldogságnak az elérése érdekében, mit el nem viselt volna türelemmel! A prémek értéke, melyekre eddig szert tett, már messze meghaladták az ezer dollárt, és alig két hónapot dolgozott értük. Földméréssel ennyit nem tudott volna megkeresni, ezen kívül mindig bizonytalan volt, hogy tud-e munkát szerezni. Itt rajta múlt, hogy munkát keressen, és biztonsággal találjon is. Kiszámította, hogy Utho visszatértéig három-négyezer dollárnyi hódprémet mondhat majd magáénak, a bőroket aztán piacra viszi és eladja, visszatér New-Yorkba, ahol pénzét majd biztos befektetésbe helyezi, átveszi Ágnes leveleit, és közli vele vállalkozásának sikerét. Aztán új, jó minőségű csapdákat akart beszerezni, és újabb vadászkirándulást tervezni erre a vidékre. A következő télen már meg is akarta kezdeni itteni munkáját, amit mindaddig folytatni szándékozott, míg el nem éri célját. Már nem gondolt arra, ez mennyi időt vehet igénybe, milyen akadályokat és veszélyeket gördíthet útjába a sors, lelki szemei előtt már csak az a pillanat lebegett, amikor Ágnest Írországból elhozhatja Amerikába, és ilyenkor a legboldogabb álomba ringatta magát. Kedvelte és kellemesnek tartotta a magányt, semmi sem zavarta abban, hogy lelkileg együtt legyen Ágnessel, és minden elköszönő naptól örömmel vett búcsút, mert újabb nappal közelebb került boldogságához.

Az utóbbi három éjszakán nem volt jó a fogás, mert Edward csak egy hódot zsákmányolt, és elhatározta, hogy ellovagol a völgyben felfelé lévő következő tóhoz, és alkalmas hely után néz, ahol kialakíthatná újabb lakását és elhelyezhetné a várhatóan zsákmányolható prémekeket. Már korán reggel kivitte lovát és öszvérét legelni, aztán elindult arra a helyre, ahol prémeit elrejtette. Ez a hely ezerlépésnyi távolságra volt ugyanazon a dombsoron, amely messzire kinyúlt a prérre, és tág félkört írt le, ahol a rejtekhely volt. A rejtekhely a sziklák közötti tágas résben helyezkedett el, fölé nyúló nagy sziklával, mely elől túlnyúlva lelógott, így a

nyílás az előtte elhaladók szemei elől rejtve maradt. A rést könnyen el lehetett falazni kövekkel és földdel, így még pontosabb vizsgálódás esetén sem jutott volna senki sem arra a gondolatra, hogy mögötte egy ilyen rejtekhely található. A sziklafal negyvenlábnyi magasságra emelkedett, és az előtte lévő félkör alakú területen a fű a köves talaj miatt csak alacsony és vékony volt.

Edward óvatosan kerülte, hogy a rejtekhely közelében valami féle jelet hagyjon, ami elárulhatta volna. Odacipelte az összecsomagolt prémeket, és elrejtette a résben anélkül, hogy előtte összetaposta vagy felsértette volna a talajt. Persze nem kerülhette el, hogy némi nyom maradjon utána, bármennyire is ügyelt rá, hogy ne taposson ki egy ösvényt. Ezen a reggelen be akarta falazni a sziklák közötti rést. A körülötte szanaszét heverő kövek megkönnyítették munkáját. Művével néhány órán belül elkészült, még fűcsomókat ültetett a kövek közötti földbe, aztán még néhány ellenálló, magas növésű gyomot és kúszónövényt ültetett elé, így rövid időn belül a fürkésző szemek elől rejtve kellett maradnia.

Megelégedve szemlélte munkáját minden oldalról, aztán visszaindult a barlangjába, hogy gyorsan megebédeljen, aztán kilovagoljon. Mielőtt felült volna lovára, az öszvért bevezette a barlangba, majd a nyílást fahusángokkal eltorlaszolta, és kívülről rögzítette azokat, amennyire tudta.

Nyomasztóan forró nap volt, füllesztő volt a mozdulatlan levegő, és a Nap sugarai perzselve sütöttek le a Földre. Imitt-amott azonban mutatkozott néhány felhő a már hetek óta teljesen derült égen, és Edward vágyakozva és reménykedve nézett fel rájuk, hátha esőt hoznak. Felért egy erdős magaslatra, és mielőtt belovagolt volna a zöldellő bokrosba, visszanézett az alig félmérföldnyi távolságban lévő lakhelye felé, ahol barlangját és elfalazott raktárját pusztá szemmel is felismerte. Rendkívül jóleső volt számára a gondolat, hogy már ekkora vagyont szerzett, és továbblovagolva számolgatni kezdte magában azt a nyereséget, amire a közeljövőben még szert tehet, mert a tó, amely felé tartott, olyan jeleket mutatott, hogy még nagyobb számú hód tanyázik benne, mint

amennyit már elrejtett, és aminek majd jövőbeli jólétét köszönheti.

Boldog álmaiba mélyedve ismét elhagyta a kis erdőt, és elérte a túloldali völgyet, ahol belovagolt a magányosan álldogáló babérbokrok közé. Hirtelen úgy vélte, mintha maga előtt nem messze mozgást látott volna a zöldben, és akaratlanul megállította lovát, miközben pisztolyát is azonnal előrántotta övéből. A következő pillanatban a mögötte lévő bokor alól egy hatalmas, aranyfoltos jaguár ugrott elő, és második ugrásával a lova nyaka felé repült. A ló vele együtt felágaskodott, Edward a pisztolyának torkolatát dühödt ellenségének fejére fogta és tüzelt, mire ló és lovasa a jaguárral együtt összegabalyodva a magas fűbe zuhant. Edward a ló alá került, de sikerült gyorsan elkapnia a gyeplőt, mivel a ló gyorsan összeszedte magát, és megrémülve a jaguártól elugrott, amely holtan kinyúlva hevert a földön. A ló fújtatott, tombolt, felágaskodott és el akart szabadulni, Edward azonban követte őt, kezében tartva a gyeplőt, és lassanként megnyugtatta, aztán összekötötte mellső lábait, hogy ne tudjon elrohanni. A nyaka vérzett, ahol a ragadozó karmaival és fogaival megragadta, sérülései azonban nem tűntek veszélyesnek. A jaguárnak, melynek koponyáját szétroncsolta a pisztolylövés, szép bundája volt, amiről Edward nem akart lemondani, és igyekezett megfosztani tőle. Ez a művelet azonban fárasztó volt és nagy ügyességet kívánt, mire végül felpakolhatta a lóra, amit az nem akart hagyni, és csak úgy sikerült, hogy szemellenzőt tett a szemére. Örömmel ült fel a nyeregre terített pompás prémre, mert arra gondolt, hogy kicserezve egykor milyen szépen fogja díszíteni Ágnes szófáját.

Mivel megszakította útját, később ért a tóhoz, mint eredetileg tervezte, és nem sok ideje maradt, hogy körülnézzen, amiért jött, mert naplemente előtt mindenképpen otthon akart lenni. Ennek ellenére kinézett magának néhány helyet, amely alkalmasnak tűnt szálláshely kialakítására. Nagy örömmel vett észre számtalan hódnyomot, és amint a Nap hanyatlani kezdett, útnak indult hazafelé. Az égen mindenfelé sötét felhők gyülekeztek, és a fokozódó fülledtség komoly vihar készülődésére utalt, ezért Edward gyors-

sabb mozgásra készítette lovát, de mielőtt elérte azt a helyet, ahol megölte a jaguárt, már kezdett dörögni.

A felhők alacsonyan szálltak a völgy felett, amint belovagolt a dombon lévő erdőbe, ahonnan már ellátott a lakhelyéig, és az első villám végigcikázott a sötét horizont felett, melyet heves mennydörgés követett, amint a másik oldalon kijött az erdőből. A barlangja felé nézett, aztán tekintete arra a helyre tévedt, ahol elrejtette a prémeket. Ki tudná azonban leírni rémületét, amint ott több embert látott mozogni! Remegő kézzel megállította paripáját, előhúzta távcsövét a táskájából, azon át a rejtekhely felé nézett, és ekkor négy indiánt ismert fel, akik éppen azzal foglalatostkodtak, hogy a hódprémeket kihúzzák a kövek közül, és felpakolják egy málhásállatra, akiben felismerte saját öszvérét. Jéghideg borzongás futott végig tagjain. Reménységei, boldog jövőbe vetett határozott kilátásai megint össze kell omoljanak, és pedig néhány elvetemült tolvaj keze által? Csak néhány pillanatig volt határozatlan, mit is kellene tennie, aztán megsarkantyúzta lovát, és vágatva száguldott lefelé a dombról, majd a völgyön át a rablók felé. Úgy tűnt, jó ideig nem vették észre a feléjük vágató lovas, hirtelen azonban, amikor már a sziklafal által leírt félkörhöz közeledett, elhajították maguktól a prémbálákat, és felkapták íjaikat és nyilait.

Edward ekkor felismerte, hogy nem fognak készségesen elállni a fosztogatástól, ő pedig hajlandó volt életét is kockáztatni, és száguldás közben átgondolta, hogyan kellene felvennie a harcot. Lóhátról nem tudta biztonságosan használni tűzfegyvereit, így amint egy nagy gránittömb közelébe ért, amely a fűből állt ki a félkör közepén, leugrott a nyeregből, gyorsan megbéklyózta lovának mellső lábait, majd rohanni kezdett a sziklafal felé, az indiánok ellenében, akik úgy tűnt, már vártak közeledtére. A távolság a sziklatömbtől a vadakig nem volt több mint hatvan lépés, azonban még mielőtt odaért volna, máris négy nyílvesző repült felé, melyek bár nem találták el, azonban mindegyik nagyon közel süvöltött el mellette. Megint elsuhtak mellette az indiánok nyilai, amint elérte a sziklát, és lehajolt mögötte, ugyanabban a pillanat

ban puskájával megcélozta egyiküket, és tüzelt. A lövés talált, az indián magasra ugrott, aztán visító üvöltéssel a földre zuhant. Ekkor azonban három bajtársa borzalmas ordítással előrohant, csillogó csatabárdjaikat a levegőben lóbálva viharos sebességgel rohantak Edward felé, látszólag azzal a céllal, hogy ne legyen ideje újratölteni puskáját. Nem tudták azonban, hogy abban volt még egy lövése. Megint célzott és tüzelt, és látta, hogy szétroncsolta az egyik indián karját, mert a csatabárdot kiejtette a kezéből.

Annál viharosabban ugrott a másik kettő Edward felé, aki ekkor kirántotta pisztolyait az övéből, a vadak húszlépésnyire megközelítették, az egyiket lelőtte, és a másikra célozva meghúzta a ravaszt, a pisztoly azonban csütörtököt mondott. A következő pillanatban az indián odaért hozzá, a csatabárd lendült a levegőben, és kettévágta volna Edward fejét, ha nem tért volna ki ügyesen előre, elugorva ellenségének karja alatt. Ugyanakkor azonban elkapta annak karját, és baljával megragadta a vadember nyakát, miközben az szabad karjával átkarolta Edward testét, hogy lerántsa a földre. Ekkor a testi erőnek kellett eldöntenie a helyzetet. Edward azonban már az első fogásnál érezte, hogy ő az erősebb, és Ágnesre gondolva ereje megduplázódott. Egy lendületes mozdulattal, mintha el akarná törni ellenfele karját, visszarántotta azt, mire a balta kiesett kezéből, és a következő pillanatban Edward felemelte, és földhöz csapta őt. Villámsebesen felkapta a baltát, és kettécsapta vele ellenfele koponyáját. Aztán felugrott, körülnézett maga körül, és megpillantotta az indiánt, akinek megsebesítette a karját, amint az ő lován már a messzi távolban vágat. Rémülten és döbbenten nézett utána, és a menekülőben saját pusztulását vélte felismerni. Semmi kétség sem fűződött hozzá, hogy hírt visz törzsének a történekről, és azok valamennyi harcosa késedelem nélkül ide fog sietni. Edward tanácstalanul állt ott, nem tudta, mihez kezdjen, sürgősen elmenekülve mit kellene megmentenie. Az öszvér, aki nyugodtan legelészett a szanaszét heverő hódprémek között, nem volt képes valamennyit egyszerre elvinni. Ráadásul a csapdáiról is le kellett volna mondania, melyek azonban nagyobb értéket jelentettek számára, mint a prémek, mert a pré-

meket újabb fogásokkal pótolni tudta. Odasietett az öszvérehez, elindult vele a barlangja felé, de mielőtt odaért volna, megnyíltak a felhők, és egymást érő villámlásokkal és fűlsiketítő mennydörgéssel olyan heves zivatar tört ki, hogy Edward alig volt képes tartani az irányt. Az öszvért bevezette a barlangba, és igyekezett az összes csapdát felpakolni rá. Lőpor és ólomkészletét nagyon ügyesen rejtette el a kövek között, így biztos volt benne, hogy fürkésző szemek nem fedezhetik fel, és mivel hosszabb időre elegendő mennyiség volt nála, úgy határozott, hogy tartalékát érintetlenül hagyja. Az edényei mellett még annyi hódprémet is fel akart pakolni az öszvére, amennyit az el tud cipelni, és szándékában állt útnak indulni a tó felé, amit ma látogatott meg. Ebben az időben a vándorlás azonban nem volt lehetséges, hiszen már az éjszaka is beköszöntött, és még a felhőszakadás sem ért véget, így látni sem lehetett, hogy az ember hová lép. Edward beletörődött, hogy kénytelen ezen a helyen kivárni, míg elvonul a vihar, hiszen ha az indiánok tényleg vissza akarnak térni, számukra is lehetetlen megtalálni az idevezető utat. A hamu alatt izzó paraszat felélesztette, megtöltötte fegyvereit, aztán elzárta a barlang bejáratát az erre a célra előkészített fadarabokkal, majd leült a tűz mellé, hogy megszáritsa ruházatát, és közben figyelt minden hangra a mennydörgés és az eső sustorgása mellett, ami odakintről hallható volt. Rémes órákat töltött el múltjának és jelenének áttekintésével, valamint aggodalommal gondolt a közeli eseményekre, amit a pattogó tűz mellett tölt el még a barlangban, és minden eltelt órával egyre fokozódott aggálya, hogy a vadak mégis meglephetik, mielőtt útnak indul. Ebben az esetben még elmenekülhet a barlang hátsó kijáratán keresztül, és hogy ezt késedelem nélkül megtehesse, teljesen át akarta törni a nyílást, és azonnal munkához is látott. A zárt fűfelületet rövidesen megnyitotta, és a kijáratot annyira kitágította, hogy könnyen kijuthatott a szabadba. Az eső az arcába csapott, amint fejét kidugta a sötétségbe, a nyílás kitágítását ennek ellenére folytatta, és figyelmesen hallgatózott lefelé abba az irányba, ahol a hódok torlasza elválasztotta a tavat a folyótól. A vihar továbbvonult, és a mennydörgés a távoli hegyekben gördült

tova, miközben a villámok fénye már csak a déli égboltot világította be.

Nem sokáig hallgatózott Edward, és éppen vissza akart indulni tűzéhez, amikor úgy vélte, távoli lódobogás hangját hallja. Újra meg újra füleibe jutott ez a hang. Ekkor már semmi kétsége sem volt afelől, hogy közelednek a vademberek. Most már mentenie kellett a saját életét! Visszaugrott a tűzhöz, felkapta vadásztáskáját és fegyvereit, lekapta az egyik csapdát az öszvér nyergéről, és az előkészített nyíláson át kimászott a barlangból a szabadba. Leereszkedett a nedves fűvön a szurdokba, és a meglazult kövek között tapogatózva követte a szakadékot addig, míg el nem érte nyílását a préri felé, ahol az esti küzdelem folyt. Alig érte el a füves részt, amikor pokoli indiánüvöltés harsant fel a barlang felől, és baltacsapások dübörgése az eltorlaszolt bejáraton, és amint hallható volt, a vademberek megrohamozták Edward szálláshelyét. Szapora léptekkel igyekezett minél távolabbra jutni, bármenynyire is korlátozta mozgását a nedves, magas fű, különben fák, sziklák nem akadályozták útját, és bár a sötétségben nem látta, hová lép, mégis szemmel tartotta az erdőt a magaslaton, ahonnan először vette észre az indiánokat, és távoli célként felismerte annak körvonalait a sietve elhúzó felhők ellenében. Megtorpanás és pihenés nélkül igyekezett előre, a vademberek üvöltése lassan elhalkult mögötte, és amint felért a magaslatra, és visszanézett lakhelye felé, fényesen lobogó tűz lángjait vette észre. Az indiánok ezek szerint felhagytak azzal, hogy kövessék az éjszakában, minden bizonnyal azonban csak a nappali világosságra vártak, hogy megkeressék nyomait. Ezért minden pillanat igen értékes volt számára, ha életét menteni akarta, és szünet nélküli lendülettel igyekezett előre, hogy még a reggel beköszönte előtt elérje azt az erdőt, melyet lovaglásai során többször meglátogatott, és többmértföldnyi távolságra egy oldalirányú völgyben helyezkedett el.

XXXIII.

*Az emberrablás. Vigasztalás. A távirat. Az angol kapitány.
Bekátrányozva.*

Zavartalan nyugalomban és csendes, egyhangú elfoglaltsággal teltek Ágnes napjai. A reggelek Mary Burtonnal együtt szorgalmas munkában találták őket, ami mellett mindketten kitartottak egész nap, és amikor a Nap már lemenőben volt, együtt lesétáltak a Brodwayn Harriethez, hogy elhozzák őt, és vele együtt hazasétáljanak. Minden héttel, minden nappal azonban fokozódott Ágnes türelmetlensége, és Edward iránti vágyakozása nem hagyta nyugodni, közben már beköszöntött június, és még mindig nem kapott róla hírt. Megint írt Spencer úrnak Washingtonba, és panaszkodott neki bánatáról, és éppúgy, mint korábban is, megjött a válasz barátságos és részvételtjes szavak kíséretében türelemre intve őt, és kérve, minden nap bízson benne, hogy Edward maga fog megjelenni, mert bizonyára nem fog küldöncöt küldeni maga előtt.

Egyik este már későre járt az idő, amikor Ágnes és Mary elhagyták a házat, hogy elhozzák Harrietet, ezért szaporábban igyekeztek, nehogy elkerüljék egymást, mert a Nap már alábukott.

Ebben az időben Armand, aki két nappal korábban tért vissza nyugati útjáról, egyik legjobb barátjával, Rody úrral elhagyott egy lötermet, ahol pisztolyaikkal célba lövöldöztek. A beköszönő szürkület véget vetett a szórakozásuknak, és miután leadták utolsó lövéseiket is a céltáblára, és útnak akartak indulni hazafelé, Rody így szólt Armandhoz:

– Töltse meg ismét a pisztolyait, nem tesz jót a csőnek, ha szennyezett, és nincs megtöltve, és nem fogjuk megtisztíttatni sem, mert holnap bizonyára megint eljövünk ide.

Mindketten megint megtöltötték pisztolyaikat, és elindultak a Brodway felé, hogy arra menjenek haza az Astor házba, bár a szebbik nem már bizonyára elhagyta azt.

Élénken társalogva haladtak a házak mellett, mire Rody egyszer csak megállt, és kísérőjének figyelmét felhívta arra a két lóra, akik egy kocsi elé befogva a járda mellett álldogáltak.

– Nézze csak, Armand, micsoda pompás, kitűnő két ló. Majd megkérdezte a kocsist, egy züllött képű fickót, aki úgy tűnt, mint ha félig aludna, hogy ki a gazdája a két lónak. Ő azonban úgy tűnt, mintha meg sem hallotta volna, és nem válaszolt.

– Ez is egyike a jól nevelt amerikaiaknak, akik rossz hírünket keltik a világban – mondta, aztán lassan tovább mentek Armanddal.

Csak néhány száz lépésnyi távolságra mögöttük jött Ágnes és Mary. Elkerülték Harrietet, és mivel már sötétedett, felfelé igyekeztek a Brodwayn, hogy mielőbb hazaérjenek.

Igyekezetükben nem figyeltek fel arra, hogy egy férfi meglehetősen közel követi őket, így értek oda a kocsihoz, amely elé a két szép ló volt befogva, és ajtaja ekkor nyitva volt.

Ágnes a kociút felőli oldalon ment, és alig ért a kocsi mellé, amikor a mögötte lévő férfi hirtelen karon ragadta, felkapta, és olyan hirtelen ugrott be vele a kocsiba, hogy a lánynak mindössze egyetlen velőtrázó sikolyra volt ideje, mielőtt a kocsi ajtaja becsapódott, és a lovak vágatva megindultak felfelé az úton. Ugyanebben a pillanatban mindenfelől segélykiáltások harsantak fel, és mindkét járdán minden férfi a száguldó jármű után eredt, kiáltozva: – Állítsák meg! – és harsány kiáltásuk segélykérésként terjedt tova a Brodwayn.

Armand és Rody hallották a lármát maguk mögött, és megálltak, amikor a kocsi dübörögve közeledett feléjük, és a lovak úgy száguldottak, hogy patáik szikrákat vetettek az útburkolaton, és mögöttük egyre több torokból harsant fel a kiáltozás: – Állítsák meg! Abban a pillanatban, amikor a jármű elérte a két barátot, és el akart száguldani mellettük, Ágnes megint olyan rémülten kiáltott fel, hogy túlharsogta a kocsi dübörgését. Ekkor Armand előrántotta egyik pisztolyát a hóna alól, egy pillanatig az egyik lóra

célzott, majd tüzelt. A paripa hatalmasat ugorva felágaskodott, megingott, és haldokolva összeesett a kocsi előtt. Az utcán mindenfelől férfiak rohantak oda, a kocsi ajtaja felvágódott, és Belmor hatalmas alakja ugrott elő belőle pisztollyal és késsel kezében.

– Utat, akinek kedves az élete! – ordította oroszlánhangján, de ahelyett, hogy utat nyitottak volna neki, kiáltozva elébe álltak: – Kapjátok el Belmort, az elvetemült gyilkost!

Ekkor ő ellenfeleire tüzelt, és magasra feltartott, villogó késsel a kezében a tömegbe rontott, mire kitértek előle, és mint egy győzelemhez szokott, túlerő elől menekülő ragadozó eltűnt a legközelebbi utcában.

Kocsisa utána akart sietni. Megpróbálták visszatartani, de ő is pisztolyával és törével fenyegetőzött, mire Rody rálőtt, és az ember összerogyott.

Emberek százai tolongtak körülötte, hogy saját szemeikkel lássák a város egyik rendbontóját. Többen voltak azonban azok, akik a kocsi felé fordultak, hogy láthassák a bandita által elrabolt lányt. Armand az elsők között volt, akik a kocsi ajtajához értek, és meglepődve és sajnálattal látta meg a szép Ágnest, aki ájultan hevert a kocsi ülésén. Elugrott onnan, hogy megállítson egy arra haladó bérkocsit, amivel elszállíthatja a szerencsétlenül járt hölgyet. Ekkor egy női hang kiáltott át a tumultuson: – Ágnes kisasszony! – és Mary Burton igyekezett a tömegből a kocsi felé, és be is szállt.

– Kisasszony, megállítottam egy kocsit a szolgálatukra – mondta Armand Mary Burtonnak, aki ismét lélegezni kezdő barátnője fölé hajolt, így Armand nem láthatta arcát. Mary azonban, alighogy felismerte hangját, hirtelen felnézett rá, és örömében így kiáltott:

– Armand úr, nagy isten, maga az, valóban? Hol van a barátja, hol van Patch úr?

A Patch és Armand nevek varázsütésként hatottak a még félig öntudatlan Ágnesre. Elméje minden erejét arra kényszerítette, hogy magához térjen, és tágra nyílt szemekkel, reszkető ajkakkal tekintetét Armandra szegezte.

– Armand úr! – kiáltotta aztán remegő hangon, hírt hozott nekem Edwardról?

– Patch úrról, Sam Patch úrról, Ágnes kisasszony! – vetette közben Mary, és megnyugtatóan átkarolta karjával a rettenetesen elragadtatott lányt.

Armand azonnal Patch barátjának menyasszonyát vélte felismerni Ágnesben, akinek a nevét annak idején gyakran emlegette ő, és azt is rögtön belátta, hogy ebben a pillanatban annak sorsáról amennyire ismert volt számára, nem számolhat be, ezért tisztelettel meghajolva így szólt:

– Legújabb hírral nem szolgálhatok, kisasszonyom. Patch úr még visszamaradt, hogy hódokra vadásszon. Megengedi, hogy az itt várakozó kocsit hazavigye?

Kérlelő, könnyes szemekkel nézett fel Ágnes megint Armandra, miközben odanyújtotta neki remegő kezét, és Mary Burton támogatásával átszállt a bérkocsiba.

– Tehetnék ma este egy tisztelgő látogatást önnél? Ugye még Springfieldéknél lakik? – kérdezte Armand, inkább Mary Burton felé fordulva, miközben becsukta a kocsit ajtaját, majd miután Mary igennel válaszolt, odakiáltotta a kocsisnak, hová vigye a hölgyeket.

Mary még egyszer kiszólva a kocsiból kérte Armandot, tartsa be ígéretét, és este látogassa meg őket, miközben Ágnes csak tekintetével kérlelte őt, és könnyeivel fejezte ki, mennyire meghatódott attól a csekély felvilágosítástól, amit szerelméről kapott.

Kíváncsiskodók százai állták körül a kocsit, és próbáltak meg egy pillantást vetni a szép lányra, aki az elvetemült gazember kezei közül csodával határos módon szabadult meg, és amint a bérkocsi továbbhajtott, Armand felé fordultak, hogy közelebbi

felvilágosítást kapjanak a lány személyéről. Ekkor Rody lépett oda Armandhoz egy rendőrőrmesterrel, hogy a törvény szolgájának adja meg címét, mert nyilatkozatát a bíróság kérni fogja az esettel kapcsolatban.

– Gyors és határozott közbelépésével megmentette a lányt, Armand, mert bevallom őszintén, nekem eszembe sem jutott volna, hogy tüzeljek a lóra, jöllehet nekem is ott voltak a pisztolyaim a karjaim alatt – mondta Rody Armandnak, amint folytatták hazafelé vezető útjukat.

– Vajon megölte azt a fickót, a kocsist? A dörrenés után a földre zuhant – kérdezte Armand.

– Az őrmester elmondása szerint felugrott, de dühöngő ellenszegülése ellenére letartóztatták. Több embert megsebesített, míg végül egy bírósági szolga bottal úgy fejbe verte, hogy elveszítette az eszméletét – válaszolta Rody, majd rövid szünet után folytatta:

– Milyen állapotok uralkodnak ennek a népnek a köreibben, amely a legmagasabb rendűnek tartja magát a földkerekségen! Mégsem átkozhatjuk el őket rossz tulajdonságaik miatt, mert a természetnek szüksége van az ilyen elemekre annak a feladatnak a megoldásához, hogy varázsszóra végrehajtsák azt a csodálatos művet, ami ilyen rövid idő alatt azzá tette Amerikát, amivé vált. Jobb és nemesebb érzelmű emberek erre nem voltak képesek, egy ilyen ember sohasem lenne képes feleségét és gyerekeit kivinni a vadonba, ahol munkájából hazatérve minden alkalommal attól kell tartania, hogy meggyilkolva és megskalpolve találja őket. Nem vezetné el őket a mocsaras vidékekre és őserdőkbe, hogy lecsapolja és kivágja azokat, miközben láz és mindenféle betegség vár rájuk. Kezdeti erőfeszítéseik után pedig továbbállnak velük, hogy követőik rövid időre megint folytassák azt, amibe elődeik belekezdték. A természet időben gondoskodik róla, hogy a legkétségbeesettebbek hajtsák végre a legnehezebb feladatokat, amibe minden bizonnyal belepusztulnak, és ezzel két cél valósul meg egyszerre: A mű elkészül, és az öreg világ valamennyi nemzetének aljanépe megsemmisül. Persze a városokban egy ideig még sokan

megmaradnak közülük, és egymásra találnak, míg végül végbe megy egy erjedési folyamat, és a legrosszabbak nagy tömege kicsapódik közülük.

Mire Armand és barátja az Astor házhoz ért, a hír az esetről már előbb odaért, és hangos üdvölgéssel fogadták őket.

Név szerint a gazda öntötte ki elsőként a szívét, és elmondta, hogy ez a Belmor már évek óta súlyos teher volt a számára, mivel sem azt nem merte megtenni, hogy az Astor házban elköltött fényűző vacsoráiért számlát nyújtson be neki, sem pedig azt, hogy kitiltsa a házból.

Közvetlen vacsora után Armand Springfieldék házába indult. Volt elég ideje végiggondolni, mit mondjon el Patch barátja sorsáról, és mi az, amit elhallgathat, hogy ne keltsen szükségtelenül fájdalmat vagy hamis reményeket Ágnes szívében. A borzalmas vihar utáni napon, mely ugyanabba az erdőbe üzte be őt is, mint Edwardot, Sturtonnal és a sziúkkal keresni kezdték, és napokon keresztül folytatták kutatásukat az erdő mindkét oldalán, míg végül annyi eredménytelen fáradozás után arra a meggyőződésre jutottak, hogy minden további erőfeszítésük eredménytelen marad. Semmi lehetőségük sem volt rá, hogy Edward sorsáról bármiféle határozott nyomra bukkanjanak, mert az számtalan véletlentől függött, attól az aggályuktól azonban nem tudtak megszabadulni, hogy a jégvihar a nyílt prérin érte őt utol, és ebben az esetben igen kevés okuk maradt azt hinni, hogy még az élők között van. További keresése előre láthatóan eredménytelen lenne, és Armand bármennyire is próbálta társait rábeszélni erre, Sturton és az indiánok feladták ezt, és tovább folytatták útjukat a sziúk hazája felé. Armandnak nem maradt más lehetősége, mint velük tartani. Elkísérte őket a Szent Péter folyó menti lakhelyükhöz, ahonnan Sturton rövid ott tartózkodást követően visszakísérte őt a fehérek legelső településéig, ahol Armand még számos tárggyal megakadályozta félig vad barátját, amit a határvároska egyik kereskedőjének raktárából választott ki számára, aztán búcsút vettek egymástól azzal az őszinte kívánsággal, hogy egyszer még találkozz-

zanak az életben. Armand onnan késedelem nélkül visszatért New-Yorkba.

Springfieldék házába érve nem a társalgóba vezették a szokásnak megfelelően, hanem Mary szobájába, ahol ő és Ágnes már türelmetlenül várták. A lehető legszívélyesebben fogadták, és Ágnes rögtön köszönetet mondott barátságos részvételért, amit ezen az estén tanúsított iránta. Azt azonban nem tudta, hogy ő lötte le a lovat, és ezzel kiszabadította a banditák kezei közül.

Mary Burton ekkor Ágnes személyében bemutatta Armandnak Patch úr menyasszonyát, aki egyúttal hozzáfűzte azon óhaját, hogy szeretne mindent megtudni, amit Armand a vőlegényéről tud, ő pedig részletes beszámolót tartott közös utazásukról Washingtonból az indiánok társaságában egészen megmenekülésükig a pawnee indiánoktól. Elhallgatta azonban, hogy milyen borzalmas körülmények között tűnt el társaságukból a barátja. Csak annyit mondott, hogy elérték az erdőt, és ott azért váltak el egymástól, mert Patch úr innentől kezdve meg akarta kezdeni a hódvadászatot. Ő maga továbbment az indiánokkal azok településéig, onnan pedig ellovagolt a fehérek határvárosába, ahonnan visszatért New-Yorkba.

Ez a felvilágosítás persze mit sem változtatott Ágnes számára a dolgok állásában, hiszen Armand sem a helyszínt, sem a környéket nem tudta valami hegy vagy folyó nevével pontosan meghatározni, ahol elváltak Edwardtól, csak körülbelüli irányt tudott megadni az iránytű alapján, amerre mentek, ezt pedig Washingtonban már az elnök is elmondta Spencer úrnak, aki pedig annak idején Sturtontól hallotta útitervüket. Ennek ellenére minden szó, amit Armand kedveséről mondott, balzsam volt beteg szívére, bár tovább fokozta szenvedését és vágyakozását. Egyre újabb kérdéseket tett fel, és gyakran ajkaira fagyott a szó, és fájdalmas könnyek hullottak ölében tartott összekulcsolt kezeire. Különösen, amikor Armand elmesélte, hogy barátja gondolatban mindig mennyire vele volt, milyen szívesen beszélt róla minden alkalommal, és mennyire ott élt hűséges szívében, és meghatározta minden tettét és cselekedetét. Ekkor Ágnes heves zokogásba kezdett, görcsösen

összeszorította kezeit, és hosszabb ideig képtelen volt egyetlen szót is kimondani. Armand megpróbálta vigasztalni őt, nagyobb igyekezettel, mint amennyiben ő maga reménykedett, hogy valaha viszontláthatja barátját. A boldogtalan lány szomorúsága és vigasztalhatatlansága őt is magával ragadta, és szebbnek festette le a kilátásokat, mint amilyenek maga is remélte. Egy vigaszt azonban mégis adhatott neki, azt ugyanis, hogy Sturton már április végén körülbelül nyolcvan sziúval nagy vadászatra indul arra a vidékre, ahol elváltak Edwardtól, és szent ígéretet tett Armandnak, hogy fel fogja keresni őt, és megad neki minden segítséget és támogatást, ami erejéből telik. Armand közben megjegyezte, milyen könnyen megtörténhet, hogy barátja már ebben a pillanatban Sturton kíséretében a fehérek települései felé tart, ha esetleg a Washingtonból utána küldött ügynök nem talált rá. Armandnak végül sikerült Ágnes megnyugtatnia és bátorítania, és távozáskor ígéretet kellett tennie neki és Marynek, hogy rövidesen ismét meglátogatja őket.

Ágnes elrablásának kísérlete szörnyű felháborodást keltett New-Yorkban. Jóllehet hasonló rémtettek napirenden voltak, azonban ez a világos nappal elkövetett emberrablás olyan mélységesen érintett minden családot, ahol asszonyok és lányok voltak, hogy a banditák hordáinak ez a féktelen, szemtelen fellépése végképp megtörte hallgatásukat. Minden újság védelemért és a bűnözők megsemmisítéséért kiáltott, és a rendőrség igen komoly intézkedéseket foganatosított, hogy felhajtsák ezeket a lelketlen alakokat, és minden hatalmukkal véget vessenek garázdálkodásuknak. Igen magas díjat tűztek ki Belmor elfogásáért, és mindenki felhatalmazást kapott megölésére, és a törvény minden erejét és a jogtudósok minden éleselméjűségét bevetették, hogy kocsisát vallo-másra bírják, ő azonban rendíthetetlenül kitartott amellett, hogy fogalma sincs róla, hová kellett volna szállítania a banditát foglyával. Ágnes is kihallgatták a lakásán, és megkérdezték tőle, van-e valami gyanúja, hogy kinek a megbízásából hajthatta végre Belmor az elrablását. Ő azonban nem tudott semmilyen adatot megadni, jóllehet akaratlan megérzései gondolatait Stuarthoz vezették.

Újsághírek alapján annak a bankháznak is tudomására jutott Ágnes new-yorki tartózkodása, amelyhez Aringthur ismételt azzal a kéréssel fordult és megbízást adott, hogy a legsürgősebben értesítsék őt, amennyiben tudomásukra jut, hogy Ágnes Walcott kisasszony Amerikában tartózkodik.

Alig olvasta a bankár Ágnes Walcott nevét egy újságcikkben, máris érdeklődni kezdett a kikötőben a leggyorsabb hajó iránt. Egy kutterre bukkant, melyet kifejezetten part menti, valamint öbölbeli sétavitorlázásra készítettek, azonban semmi esetre sem óceáni utakra tervezték, mivel a hatalmas hullámoknak sem testével, sem súlyával nem tudott ellenállni, és nagymértékben ki volt téve a bukóhullámoknak is. Alig vált azonban ismertté, hogy a bankár magas díjat tűzött ki egy távirat gyors Írországba juttatásáért, és beszélt annak a bizonyos kutternek a tulajdonosával is, amikor jelentkezett nála egy Hawk nevű kapitány, és felajánlotta, hogy hajlandó az Aligátorral, amint a kuttert hívták, megtenni az utat Írországba. Az illető hosszú éveken át révkalauzként állt a kormány szolgálatában, és minden évszakban gyakorlott hajós volt a tengeren, annak leggonoszabb hangulatában is.

A kuttert pillanatokon belül bőségesen ellátták mindennel, amire az oda-vissza úthoz szüksége volt. Hawk kapitány a legjobb matrózokat, és egy kitűnő kormányost vett fel, és a könnyű jármű vitorlái már másnap ott dagadtak felette, és a rakparton összegyűlt ezernyi néző viharos hurrá kiáltása mellett, mivel igen nagy feltűnést keltett, hogy ez a szórakozás céljára szánt hajó tengerentúli útra készül, elindult az öbölben az óceán felé.

New-York vendégfogadói ebben az időben zsúfolásig telve voltak utazókkal. A fellépő hőség a délvidék lakóit az északi országrészekbe, főként New-York városba üzte, mivel innen indulva állt rendelkezésre a szórakoztató túrák legnagyobb választéka. A Hudson folyó, a világ egyik legszebbike, sok száz mérföldön át kínálta hullámain a pompás gőzhajóknak, erdőkkel koronázott hegyes és sziklás partjai között. A Catskill hegyek hatalmas csú-

csai vadromantikus vidékeikkel magányosan álldogáló, kiváló vendéglőkbe csalogattak, a csodálatos, kristálytisza vidéki tavak hűvös, árnyékos partjaikkal felfrissülést és védelmet nyújtottak a perzselő napsugarak ellen, az előkelőség fénye és pompája ott bontakozott ki fürdőiben, a legszebb hely pedig Saratoga volt.

Egyik este vacsoraidőben az Astor házban olyan zsúfolásig telt az étterem vendégekkel, hogy amint Armand barátjával, Rodyval megjelent, már nem találtak maguknak helyet. A ház üzletvezetője odalépett hozzájuk, és pillanat türelmüket kérte, mert állítása szerint rövidesen néhány hely felszabadul. Mialatt még társalgott velük, odalépett hozzájuk egy fiatalember, a legfinomabb öltözetben, gondosan göndörített frizurával, és gyantázott bajusszal, és miközben sárga glazékesztyűjét simára simította, megszólította őket:

– Meg tudnák mondani nekem, hol lakik az a bizonyos Ágnes Walcott kisasszony, akit a közelmúltban el akartak rabolni?

Az üzletvezető megadta neki a kívánt választ, majd megjegyezte:

– Walcott kisasszony ennek a hallatlan eseménynek a következtében igen érdekes személyiséggé vált nemcsak városunkban, hanem az egész Egyesült Államokban is, mivel az újságok nagy igyekezettel írtak szépségéről és magas szellemi képességeiről. A hölgynek szokatlanul előnyös tulajdonságai vannak.

– A hölgy honfitársam és barátnőm, és holnap reggel meg szeretném látogatni, mondta könnyedén a fiatalember, miközben megpödörte bajuszát, majd mosolyogva még hozzáfűzte: Egykor igen komolyan udvaroltam neki.

– Most már csak az a kérdés, hogy Walcott kisasszony fogadta-e udvarlását. Ismereteim szerint már évek óta eljegyzett menyasszony, azt pedig minden bizonnyal állíthatom, hogy ez alatt az idő alatt nem udvarolhatott neki – vágott gyorsan szavába Armand, és határozottan a szemeibe nézett.

– Azt megelőzően történt – válaszolta az idegen, majd könnyed meghajlást követően az ajtó felé vette az irányt.

– Vajon ki lehet ez az ember – kérdezte Armand olyan hangosan, hogy a távozonak hallania kellett, ő azonban eltűnt az ajtón át.

– Angol tiszt, és százados Montreálban, legalább is a vendégkönyvbe tett bejegyzés szerint. Saratoga fürdőhelyről érkezett, ahol állítása szerint néhány hétig tartózkodott, azonban utána kell néznem, mi a neve – válaszolta az üzletvezető, és kisietett a tereméből, néhány pillanat múlva azonban visszatért, és közölte: – A neve Patrick Osburne, majd a nagy asztal körül megüresedett néhány székre mutatva kérte az urakat, foglaljanak helyet.

Másnap reggel Armand körülbelül húsz férfi társaságában a szellős rotundán ült az utcára nyíló nyitott ajtónál, és újságjába volt elmélyülve, amikor a ház folyosójára nyíló hátsó ajtó felől hangos csörömpölést lehetett hallani, a lépcsőn lefelé közeledve. Armand a hang irányába fordult, és egy tisztet látott belépni a rotundába, angol, skarlátvörös uniformisban, arany váll-lapokkal, és arannyal bordírozott tollas kalappal, miközben a földig érő szabályája a háta mögött csörömpölt a kövezeten. Alig lépett be a szobába, Armand felismerte benne az idegent, aki előző este az üzletvezetőnél Walcott kisasszony lakása iránt érdeklődött, és akiről ő azt állította, hogy Osburne kapitány. Igen kackiás volt, tekintetének szemöldökeinek összevonásával megpróbált harcias vonásokat adni. Balját szorosan nadrágjához szorította, és odalépve a pulthoz egy dollárt dobott a pincér elé, egy szivart kérve, miközben fejét ismételten hátravetve lobogtatta a kalapjáról lelógó tollakat.

Valamennyi a rotundában tartózkodó férfi meglepetve tapasztotta rá tekintetét, és mindannyiukon az ellenszenv kifejezését, bosszankodást és gúnyt lehetett felismerni.

– A fenébe, neked nem fáj tőle a szemed? Vajon mennyibe kerülhet rőfje ennek az anyagnak? A színe sem az igazi, mert hamar kifakul az amerikai sas szárnyai alatt! – És számos hasonló

megjegyzést kiáltottak egymásnak a fiatalemberek, és imitt-amott „isten verje meg” sziszegés is hallható volt.

Patrick Osburne kapitányt láthatóan nem nagyon zavarták az effajta megjegyzések, gyorsan meggyújtotta a szivarját, határozott léptekkel az ajtó felé igyekezett, ahonnan mielőtt kilépett volna, haragos pillantást vetett vissza a rotundába. Erre hangos, gúnyos nevetés volt a válasz. Valamennyi fiatalember kiszaladt az ajtó elé, hogy ott bosszúságukat szavakban is kifejezzék, miközben a gyűlölt angol uniformis után néztek.

Az amerikai tiszt ritkán viseli uniformisát szolgálaton kívül, és az a néhány katona, akit egyáltalán tartanak, erődjeikben tartózkodnak, és csak olyan ritkán mutatkoznak magányosan a városokban, hogy az embernek az a benyomása, mintha nem is lenne katonaság. Ennek következtében mindig feltűnő, ha egy tiszt teljes uniformisban mutatkozik az utcán, és mennyivel feltűnőbb volt most a rikítóan vörös szín, ami egyébként is ellenszenves az amerikaiaknak, hiszen ezt a szelídíthetetlen ellenszenvet már az anyatejjel szívják magukba. Az angolok különben sem számítanak kedvelt vendégnek Amerikában, azonban egy angol katona uniformisban teljesen elviselhetetlen számukra. Sohasem fogják leküzdeni ezt az ellenszenvüket, és valamilyen módon kifejezésre is juttatják.

– Meddig tud elszaladni ez a madár, míg el nem kapja a mi sasunk? – mondta az egyik.

– Ott egye a fene, még a második utcasarokig sem, ha így vonszolja maga után a szablyáját! Nem látod, a srácok már hogy gyülekeznek körülötte? – válaszolta egy másik. Nézzük csak, mi lesz vele! – kiáltotta egy harmadik, és valamennyien kalapjaik után kaptak, és Osburne kapitány után siettek lefelé a Broadwayn.

Ekkor a karja alá kapta a szablyáját, mert a srácok, akik követék, kezdtek rálépni. Szivarja azonban még égett, és sűrű füstfelhőket fújt maga körül, látszólag azért, hogy kifejezze gondtalanságát.

A különböző életkorú fiúk csapata, akik ekkor már követték őt, másodpercről másodpercre gyarapodott. Ha egy újabb távolabbról észrevette, azonnal utánuk futott, és elvegyült a csapatban. A sarkában voltak, mellette tolongtak, azonban nem érintették meg. Már százak gyűltek össze körülötte, és kezdtek megtermettebb fickók is elvegyülni közöttük. Hangos nevetés, sziszegés és füttyülés, éles kiáltások és vad hurrá hangzott mindenfelől, és minden ablakból és ajtóból emberek néztek ki, hogy megtudják, mi lehet ennek a tumultusnak az oka. Mint egy idegen állat, megbámulva és kigúnyolva haladt Osburne még mindig mértéktartó léptekkel a kis körben, amit szabadon hagytak körülötte, és testtartásával igyekezett kifejezésre juttatni, hogy a lárma nem őt illeti, és mit sem törődik vele.

– Azért jöttél ide, hogy kiklopfoltasd a port a vörös zubbonydólból? – kiáltotta oda neki az egyik mellette haladó fickó, és arcával elé hajolt, hogy a szemeibe nézzen, mire viharos, vad ujjongás követte kérdését.

– A főtt rákok nemzetségének tagja vagy? – kiáltotta egy másik, és megint felujjongott a tomboló tömeg, amely már olyan sűrűn megtöltötte az utcát, hogy megakadályozott minden közlekedést, és mindenkit magával ragadott az emberáradat. Osburne szivarja már kialudt. Ismét megpödörte bajuszát, és bal kezébe vette szablyáját.

– Pávatoll van abban a hüvelyben? – kérdezte megint egy másik a fickók közül, Osburne fegyverére mutatva, ő azonban nem nézett sem jobbra, sem balra, és igyekezett egyre szaporábban szedni a lábait.

– Hé, barátocskám, nincs kedved inni velem egyet az amerikai sas egészségére? – kérdezte ekkor egy züllött kinézetű legény, miközben megveregette a vállát, és egy konyakosüveget nyújtott felé. Sápadtan és dühtől reszketve fordult meg Osburne, szablyájának hüvelyét megmarkolva, amire úgy tűnt, már várakozott az őt körülvevő sokaság, mert alig érintette meg jobbójával a fegyvert, máris megragadták minden oldalról, és magasra felemelték a tom-

boló tömeg fölé. A kalapja messzire repült a levegőben, váll-lapjai utána, és ekkor előbb elszórtan, majd kórusban üvöltve harsant végig az utcán: – Kátrányozzuk be!

Viharos léptekkel elcipeltek a következő boltig, ahonnan kihoztak egy hordó kátrányt, és Patrick Osburne néhány másodperc után ott állt ruháitól megfosztva úgy, ahogyan a természet megteremtette őt. Szalmacsutakat mártottak a hordóba, tetőtől talpig bekenték kátránnyal, majd odavezették egy az utcára kigurított, majd felvágott bála tollhoz, és beledobták. Néhány másodpercig meghempergették benne, majd így megtollasodva a magasba emelték, megmutatva őt a hullámozó tömegnek. Földrengésszerűen harsant fel a tetszésnyilvánítás az utcát fej fej mellett megtöltő tömegből, és amint lovagló ülésben felültették őt egy hosszú fahasábra, amit két hatalmas termetű ember felkapott a vállára, a vad, döbbenetes szenvedéllyel, viharosan ujjongó és üvöltő sok ezer torokból feltörő hang még egy ágyúlövés dörejét is elnyomta volna. A tömeg nekilódult, parádés felvonulásban felfelé a Broadwayn, középen Patrickkal, magasban lévő, meglehetősen kényelmetlen ülőhelyén, miközben jobbra, balra minden ablak telve volt nevető emberekkel. Hirtelen azonban egyik utcasarkon egy szakasz rendőr hatolt be a tömegbe, erőszakkal utat törve maguknak a tumultus tollakkal ékesített okához, és lerántották Patrickot a magasból. Ebben a pillanatban dühödt ordibálás harsant fel, amint a bekátrányozott áldozat eltűnt a nép szeme elől, a rendőröknek azonban sikerült őt bemenekíteni egy házba, és besukni maguk mögött a kaput.

– Adjátok ki, lógnia kell! – ordította a tomboló tömeg, a ház előtt tolongva. A kaput, bármennyire is ellenálló volt, rövidesen betörték, és berohanva el akarták kapni áldozatukat. Patrick Osburne azonban eltűnt: A rendőrök a hátsó udvarban egy falon át kimenekítették egy másik utcába, ahonnan biztonságos helyre vitték.

Egy sereg milicista nemsokára helyreállította a nyugalmat, az utcák elnéptelenedtek, aztán már csak a járőröket lehetett látni a nap hátralévő részén.

XXXIV.

*A Kordillerák. A vihar. Visszatérés a barlangba. Az indián szava.
Utazás a településre. A nászút. A menyasszony. A kereskedő.
A csábító. A tánc. Az esküvői fáklya.*

Világos holdfény sütötte be a Kordillerák magányos csúcsait, jeges cikkcakkjairól hideg levegő áramlott alá a júliusi Naptól átizzott kövekre, és új életerőt lehelt a szurdokokban és völgyekben elterülő trópusi erdőségekbe. Jó nyolcezer lábnyi magasan a tengerszint felett egy barátságtalan lejtőnél lévő zöld gyékényes részen nyúlt el Edward, és pihente ki a nap fáradoalmait. Heteken át követték őt a vad indiánok, állandóan újra meg újra a nyomaira bukkantak, és sem nappal, sem éjjel nem hagyták nyugodni. Többször is nem sok hiányzott, hogy hatalmukba kerítsék, valami véletlen azonban mindig hozzásegítette a meneküléshez. Egyre magasabbra menekült előlük a hegyekbe, míg végül ellenségei felhagytak üldözésével, és többé nem látta őket.

Már néhány hete élt itt ezen a félreeső helyen, az állatvilág által csak ritkán látogatott magasságban, és vadászszákmánnyal tartotta fenn magát, amire nagy fáradoalmak árán tudott csak szert tenni. A csupasz gránithegyek nagyon szűkös táplálékot biztosítottak az állatoknak, és csak üldözőik elől menekültek erre a sivár vidékre. A szurdokok és a sziklás hegyek közötti völgyek ellenben ha víz is elérte azokat, vadban gazdag kis erdőkkel pompáztak, és közöttük buja pálmák és ciprusok törtek a magasba. Edward azonban csak szükséghelyzetben ment le közéjük, hogy elejtsen egy vadat, mert még mindig aggodalommal töltötte el, hogy ellenségei indiánokkal találkozhat.

A mai nap is táplálék hiánya miatt látogatott le az alacsonyabban elterülő régiókba, és csak estefelé tért vissza táborhelyére, szarvashússal súlyosan megpakolva. Egy túlnyúló gránittömb alatt

táborozott, ami védelmet nyújtott számára eső és napsütés ellen, miközben éjszakáit a közeli friss, zöld fűben töltötte. A fű egy kristálytisza forrásvíznek köszönhette létét, amely a kövek közül buggyant elő, és valószínűleg a jégkapolából származott vize, amely a táborhely feletti kúpalakú hegyet koronázta. Edward mellett kis tábortűz lobogott, amely mellett vacsoráját készítette, és vörös fényével bevilágította a sziklákról alácsüngő és körülötte a fűben virító pompás tarka virágokat. A körülötte, felette és a lábai alatti világot azonban csak a Hold derengő fénye világította meg, mivel még nem volt telihold, és a holdkorong tükörképe odalent csillogott az alatta elterülő völgy kicsinyke tavában. Edward tekintete végigsiklott a ködtenger felett, amely kitöltötte az alsóbb régiókat, és amelyből imitt-amott egy-egy szikla, pálma vagy ciprus tört elő a magasba. Nyugatra, a Csendes-óceán felé nem tévedt Edward tekintete, vágyakozva meredt azonban a keleti távolba, gondolatait követve, messze a szárazföldről és a világtengeren túlra, Ágnes felé igyekezve. Viszontláthatja-e valaha is az életben a hön és bensőségesen szeretett leányt? A szíve olyan nehéz volt, elméje annyira elgyötört. Milyen kegyetlenül üldözte őt a sors, és minden igyekezete, minden törekvése ellenére egyre távolabb került céljától, élete boldogságától! És milyen szenvedéseket tartogat még számára a jövő? Száműzve ide ebbe a vadonba, utolsó reménye már csak Uthoban, a törzsfőnökben volt, akinek a mostani telihold idején kell elhagyott otthonához érnie. Vajon betartja ígéretét, és tényleg eljön? Segítsége, védelme nélkül lehetetlen lenne számára elhagyni a vadont, gyalogosan, járható utak nélkül, ezen a végtelen, sivár vidéken, amely közötté és a legközelebbi, fehérre lakta település között terül el. Talán heteken át kellene vándorolnia anélkül, hogy vizet talál, ahol a beláthatatlan, nyílt prérin elkerülhetetlenül a vad hordák kezei közé kerülne, ahol ki lenne téve a vadállatoknak és fedél nélkül a természet vad erőinek. És itt a hegyek között sem tartózkodhat már sokáig, csak addig, amíg kitart löpor- és ólomkészlete, aztán kínos, nyomorúságos halál vár rá. Bármennyire is takarékoskodott a löporral és ólommal, már csak két golyó volt a puskájában és az utolsó kettő a vadásztáskájában, és kénytelen lesz, ha nem is azért,

hogy Uthora várjon, visszatérni első lakásához, hogy magához vegye az ott elrejtett munícióját. Ha a törzsfőnök nem jön el hozzá, akkor nem marad más lehetősége, mint útnak indulni kelet felé, a várható végzete felé. Ha ennek ellenére eléri a fehérek településeit, akkor visszatér New-Yorkba, hogy ott ismét megkísérlje fáradhatatlan tevékenységgel megteremteni egzisztenciáját. Hányszor, és mennyire megbánta már, hogy elhagyta azt a helyet, ahol legalább megvolt az a reménysége, hogy hallhat Ágnesről, és leveleiben kiöntheti neki a szívét. Lépése miatt azonban nem tehetett szemrehányást magának, mert legjobb hitében és meggyőződésében tette, amit megtett.

A tűz kialudt, Edward visszahanyatlott vadásztáskájára, és a vadvilág pillanatra sem halkuló melódiái hamarosan nyugodt álomba ringatták.

Tompa, tovagördülő menydörgés ébresztette Edwardot álmaiból. Felnyitotta szemeit, és a tiszta, derült eget pillantotta meg maga felett. Már kireggeledett. Felugrott, és mintha szigeten állt volna egy hullámmzó, szürke felhőtenger felett, amiből csak a magasabb csúcsok meredtek az ég felé. Súlyos zivatarfelhők úsztak lábai alatt az alant elterülő vidék felett, és villám villámot követve cikázott a tovarohanó felhők között, miközben szakadatlan menydörgés rázta meg a környező hegyeket. Keleten fényes csikkal tisztulni kezdtek a felhők, és teljes fenségességével előbukkant a Nap, és fénysugarait aranyozva küldte a felhők felett a vörös gránithegyek felé, melyek körül királysasok keringtek.

Csodálattal és alázattal szemlélve állt ott Edward, és nézte a teremtőjének ezt a csodáját, tekintete hegyről hegyre vándorolt, és dagadó mellel lélegezte be a friss, üdítő, tiszta, reggeli levegőt. Erősnek és tettre késznek érezte magát. Mit ért azonban erőivel, jóakarásával, hiszen semmire sem tudta használni azokat! Egyedül, teljesen magányosan állt ott ebben a végtelen világban, és letekintett az alatta mélyen elterülő régiókba, mint jövőjébe, melyet a tovahömpölygő viharfelhők eltakartak szemei elől.

A vihar elvonult, szétoszlottak a felhők, és a frissen zöldellő völgyek ismét barátságosan csillogtak fel Edward felé. Új reménység, új bátorság töltötte el lelkét. Még néhány nap, és telihold lesz, és akkor Uthonak meg kell érkeznie, és Edward elhatározta, hogy még ma elindul vándorútjára a barlang felé. Napközben, a hőség ideje alatt a szikla alatti árnyékos táborhelyén pihent, és amint lemenőben volt a Nap, utolsó búcsút intett tanyahelyének, és a köves magaslatról leereszkedett egy zöld, bájos, szűk völgybe, ahol a sustorgó pálmák alatt elkészítette éjszakai szállását. Harmadik este, naplementekor kilépett az erdőből, ahonnan annak idején megpillantotta a vadakat, akik elrabolták tőle a fáradtságosan összegyűjtött kincseit. Minden csendes volt, sivár és elhagyatott, csak egy bölénycsorda, és több csapat szarvas legelt békésen elhagyott otthona előtt. Minden további késedelem nélkül igyekezve leereszkedett a völgybe, és a sötétedés kezdetére elérte a barlangot. Előtte még ott voltak a tűz nyomai, amit a vadak gyújtottak, a fahasábokat, melyekkel elzárta barlangjának bejáratát, eltűzték, és Edward nem akadt nyomára ezen a helyen az indiánok egy későbbi látogatásának. Szorongva és elcsüggedve lépett be ekkor a barlangba, és odasietett a rejtekhelyre, ahová a munícióját rejtette. Laza kövek hevertek szanaszét a sziklás előtt, amit felnyitottak, és eltűnt lőpor és ólomtartaléka. Dermedten állt ott, és az üres rést nézte. Az utolsó lehetőség, hogy Utho segítsége nélkül elérje a fehérék települését, ezzel megszűnt számára. Minden akaraterejével abban reménykedett, hogy vad barátja megérkezik, hiszen annyira hálásnak mutatkozott iránta, ezért lehetetlennek tartotta, hogy cserbenhagyja őt. Gyűjtőeszközeivel tüzet gyűjtött, a magával hozott szarvashús egy részét megsütötte, aztán a parázs mellett leheveredett a barlang csupasz kövezetére, hogy álmaiban megfelelkezzen gondjairól és szenvedéséről.

Másnap korán reggel egy szarvas közelébe osont, mert biztos akart lenni benne, hogy egyetlen golyóval meg tudja ölni. A lövésre a szarvas összerogyott, és Edward bevonszolta a barlangba, és egész nap azzal volt elfoglalta, hogy a vadhúst a leggondosabban felszeletelje, megszáritsa, és tárolásra előkészítse. Ezen az

estén telihold volt, és bár Edward nem számíthatott arra, hogy a törzsfőnök pontos időben megérkezik, mégis úgy tűnt számára, mintha már kezdené számolni az órákat annak megjelenéséig. A Nap lement, és az éjszaka fekete fátylat borított a völgyre. Edward már alig várta a holdfelkeltét, felmászott a barlangja feletti magaslatra, ahonnan szabad kilátása nyílt a távoli horizontra, és ott leült, vágyakozva várva a szerencsét hozó égi kísérő megjelenésére. A Hold teljes pompájában emelkedett a sötét hegyek fölé, és Edward úgy üdvözölte, mint megmentőjét vészterhes helyzetéből. Hosszasan üldögélt ott, és tekintetével követte az emelkedő fényt, miközben füleivel igyekezett felismerni minden közeli és távoli hangot. Minden nyugodt és néma maradt, még a fák csúcsain a levelek zizegése is abbamaradt, csak a vadászó ragadozók hangjai hangzottak fel a közelben és távolban, hegyeken és völgyeken át.

A Hold már magasan állt, amikor Edward visszatért a barlangjába, felélesztette a tüzet, és lefeküdt mellette a kemény talajra. Homlokát kezére támasztva, borús gondolataiba mélyedve a parázsba nézett, és gondolatban megint végigpergette sorsát. Milyen drágán kell most megfizetnie a néhány boldog pillanatot, amit Ágnes közelében élhetett meg, és milyen szívesen adta volna életét még egy ilyen pillanatért! Határozott tekintettel figyelte a tűz időről időre fellobbanó lángját, ami izzó, vörös fénnel világította be a barlangot. Ekkor a barlang bejáratánál mozgást érzelt. Felegyenesedett, és ott állt előtte Utho, a törzsfőnök. Örömteli kiáltással ugrott fel Edward, és mindkét kezével megragadta az indián felé nyújtott jobbját, aki barátságosan tekintett rá, és így szólt:

– Telihold van, és Utho betartotta ígéretét. – Majd körülnézett, és folytatta:

– Nem látom a lovad és öszvéred, te meg a csupasz földön fekszel. Nem volt szerencséd?

– Edward ekkor elmesélte neki, miként alakult a sorsa, és megemlítette, hogy csak előző este tért vissza ide.

A törzsfőnök szomorú ábrázattal hallgatta végig Edward beszámolóját, aztán egy idő után elmélkedni kezdett:

A nagyszellem nem volt kegyes hozzád, Utho azonban mindig a barátod marad. Most el kell kísérned engem a menyasszonyomhoz. Majd adok neked új csapdákat, lovat és öszvért, és melléd adom a legjobb vadászomat. Ő majd visszakísér téged ide, és veled marad, míg össze nem gyűjtesz annyi hódprémet, amennyit csak szeretnél. Most gyere velem a domb túloldalán lévő táboromba, éppen most érkeztem meg egy hosszú, kimerítő utazás után.

Edward felélénkülve felkapta fegyvereit és vadásztaskáját, és követte a törzsfőnököt táborhelyére, ahol az asszonyok még a sátorok felállításával foglalatoskodtak. Másnap pihentek az indiánok, hogy lovaik a jó legelőn felüdülhessenek fáradságos útjuk után. Másnap reggel lebontották a tábor, és Edward kíséretében folytatták útjukat nyugat felé. Egy egész hónapon át haladtak ebbe az irányba korán reggeltől, míg a Nap zenitre nem ért, majd néhány órányi pihenést követően egészen az éjszakáig tovább lovgoltak. Végre augusztus elején elérték a Desomoines folyó menti településeiket, ahol ujjongva fogadták őket asszonyaik, gyerekeik, rokonaik és barátaik. Utho nagy igyekezettel csomagokat készítettet menyasszonyának és annak apjának szánt ajándékokból, készenlétbe helyezve azokat, hogy öszvérekre pakolják, és már néhány napnyi pihenést követően körülbelül húsz harcos és ugyanannyi indián asszony kíséretében útjára indult az esküvői menet. Néhány héten keresztül tartós napi vonulást követően naplementekor elérték a Michigan-tó déli partját, ahol egy erdőben tábor vertek. A következő napon is ott maradtak, és amint közeledett az este, Utho így szólt Edwardhoz:

– Itt a part mentén éjszakánként fogunk továbblovagolni, mert a fehérek itt már többfelé letelepedtek, és nem veszik jó néven, ha indiánok vonulnak át területeiken. A menyasszonyom azonban a Michigan-tó és a Huron-tó közötti félsziget északi oldalán lakik, és még heteken át kellene lovagolnunk, ha el akar-

nánk érni annak északi csúcsát, amelyet csak kevés víz választ el a szárazföldről.

Még ugyanazon az estén ismét útnak indultak, és nagy igyekezettel haladtak tovább a parton, miközben többször is kutyák ugatása jelezte a települések közelségét. Hajnali szürkületkor megint felkeresték egy erdő sűrűjét, ahol eltöltötték a napot, hogy a következő éjszaka folytassák útjukat. Az éjszakai lovaglások következtében hamarosan visszakerültek a fehér telepesek körzetéből a vadonba, és végre, szeptember első napjaiban Utho örömkialtással jelezte barátjának Edwardnak a kétségbe vesző távolban szerelmének lakhelyét. Egy kimagasló erdősávból számos ég felé törő füstoszlop jelezte a települést, és rövidesen legelő lovak és öszvérek százait lehetett látni az erdő előtt. Utho ekkor egyik harcosát fürgé lovon küldöncként menyasszonyának apjához, a chippewa indiánok eme törzsének törzsfőnökéhez küldte, hogy értesítse őt érkezéséről. Aztán letáboroztak egy folyó zöld partján, az asszonyoknak gyorsan ételeket kellett készíteniük, hogy megvendégelhessék Oswakot, a törzsfőnököt, ha eljönne hozzájuk, fogadni jövődöbeli vejét, és elkísérni őt településükre. Utho ünnepélyesen feldíszítette magát, gyöngyfüzéreket és ezüstérmével díszített láncot tett nyakára az Egyesült Államok elnökének képmásával, fémgyűrűket izmos karjaira, kifésülte szép, hosszú, fekete haját királlyas hatalmas szárnytollaival ékesítette, és lovára pompás, aranyfoltos jaguárprémet rakatott fel. Egy óra múlva lovascsapat közeledett az erdő felől, és Oswako kíséreevel hamarosan elérte Utho harcosainak táborát. A két törzsfőnök szeretetteljesen üdvözölte és kölcsönösen átkarolta egymást, majd letelepedtek Utho tábortüze mellett, hogy közösen elfogyasszák a békeebédet. Utho bemutatta Edwardot a törzsfőnöknek, mint barátját és életének megmentőjét, mire az öreg meghívta őt településére, és biztosította barátságáról. Ebéd után valamennyien felültek lovaikra, és a menet, élén a két törzsfőnök és Edward által vezetve elindult a chippewa indiánok lakhelyei felé, melyek sátrakból, kunyhókból és egyszerű rönkházakból álltak, az erdő árnyékában szétszórta elhelyezve, a közelben nagy számú, kicsi, betakarított kukoricaföldekkel, ahol most babot, tököt és dinnyét természet-

tek. Közeledtükre az indiánfalú lakói a falu előtt várták a menetet, öregek és fiatalok örömmel ujjongva fogadták őket barátságuk jeléül.

Oswako vendégeit a lakásához vezette, amely hatalmas nagy, pompás bölénybőrökből készült sátor volt. A bőrt köröskörül felkötötték a sátorrudakra, hogy a sátrat át tudja járni a friss levegő. Közepén ott ült a törzsfőnök lánya, a szépséges Jateka, gazdagon feldíszítve, puha prémeken körülhintve csodálatos virágokkal. Körülötte barátnői ültek, akik még mindig azon fáradoztak, hogy pompás, varjúfekete haját elrendezzék, amely a térdéig ért ha felállt. Csípője körüli rövid, tarka kötésű szoknyájának rojtjait rendezgették, és igazgatták a finom, telt kebléig érő gyöngysort. A vadon istennője ült ott, kecsesen, bájosan, szép fejének minden mozdulatával, csodálatosan finom kezeivel és lábaival, minden pillantásával, tűzpiros, friss ajkainak minden megnyitásával. Karcsú volt és magas, finom bőrén áttetszett az ereiben áramló tűz, és nagy, sötét szemeiben a legnagyobb boldogság szikrája tükröződött. Csodálatosan kedves arcát szokatlanul dús, csillogó haj övezte, mely mindkét oldalán vállaira és keblei előtt az ölébe omlott. Mint gránátvirág nyíltak telt ajkai gyöngysornak tetsző fogai előtt, és magasra ívelő, finom metszésű szemöldökei alatt, mint fekete gyémánt villogtak szemei. Vágyakozó tekintettel kémlelte a közeledő tömeget, hogy felismerje közöttük szíve szerelmét, Uthot, mivel az illem nem tette lehetővé, hogy ülőhelyét elhagyva repüljön kedvese felé. Korábbi együttléteik alkalmával szerelmük nem volt formásokhoz kötve, most azonban Utho azért érkezett, hogy megkérje kezét apjától, és így most alkalmazkodnia kellett népe hagyományaihoz. Ámde mennyire boldogan csillogott a két szerelmes tekintete, amint Utho ott állt a sátor előtt, és Zateka fogadta üdvözlő szavait, ujjongó szívvel tekintve rá. A hagyományoknak megfelelően azonban Zateka nem hagyhatta el a virágokkal telehintett kört, előtte Uthonak formailag meg kellett kérnie apjától a kezét, és át kellett adnia ajándékait, melyeket a lányáért hozott neki. Ebből a célból a két törzsfőnök a sátor melletti füves területre lépett, ahol Utho öszvéreit megszabadították terheiktől, és az asszonyok azzal voltak elfoglalva,

hogyan az ajándékokat közszemlére tegyék. Az indián települések határvidékén egy a kormány kezelésében lévő kereskedőházban cserélte Utho vadászszákmányáért. Az ajándékok pamut- és gyapjútermékek, bizsuk, szerszámok, fegyverek, lőpor és ólom, préselt dohány, tükrök, kozmetikumok, és számos más holmi voltak, az indiánok mindennapi szükségleteihez. Az ajándékok értéke meghaladta Oswako elvárásait. Elfogadta azokat, majd Uthot vejeként megölelte, és visszavezette sátrához. Ott megragadta a vőlegény kezét, és bevezette őt a virágkörbe a szép menyasszonyhoz, aki ekkor az egész törzs hangos, viharos ujjongása közben boldogan a keblére omlott, majd a boldog pár helyet foglalt az értékes prémeken, a virágkör közepén. Körülöttük letelepedtek a chippewák és iowák férfiai, hogy az asszonyok felszolgálják nekik az esküvői ebédet. Edwardnak az öreg törzsfőnök mellett kellett helyet foglalnia, aki barátságának bizonygatásával és figyelmességekkel halmozta el őt.

Ezalatt Zetaka barátnői azzal voltak elfoglalva, hogy a település közelében egy ősrégi, dús lombosított tölgyfa árnyékában egy szép sátrat állítsanak fel, és azt virágokkal, csillogó tollakkal, és színes szalagokkal ünnepi díszbe öltöztessék. Ez a menyasszonyi sátor volt, ahol a menyasszonynak egyedül kellett laknia az ünnepségek alatt, mielőtt valódi asszonyként beköltözhetett jegyesének lakásába. Ez előtt a sátor előtt a menyasszony barátnőinek egész éjjel egy fáklyát kellett égve tartaniuk, és a vőlegény csak akkor mehetett be, amikor a menyasszony maga oltotta el a fáklyát, és feleségét ekkor vezethette át lakásába.

Az elfogyasztott ebéd után Utho menyasszonyát egy közeli, nagy, füves részre vezette, ahol különféle játékok és tánc vette kezdetét. Minden fiatalember és minden lány ünnepélyesen fel volt öltözve. Gyöngyök, fémgyűrűk, csillogó, tarka tollak villogtak sötét bőreiken, és fényes, fekete hajukban, és apró fémkorongok, gyöngyök és kövecskék zörrentek meg minden mozdulatukra tarka díszítésű bőrszoknyáik hosszú rojtjain. Táncoltak, nyilakkal célba lőttek, versenyfutásokat tartottak, és sokféle játékot űztek, míg be nem sötétedett, amikor mindenki visszatért a törzsfőnök

sátrához, és ismét ünnepi étkezésbe kezdtek. Bánatosan emelkedett fel Zateka kedvese mellől, amint apja arra figyelmeztette, ideje nyugovóra térnie, és követte barátnőit, akik elvezették a menyasszonyi sátorhoz, hogy ott puha prémeken ágyat vessenek neki, majd égő fáklyával felváltva őrt álljanak előtte.

Annál boldogabban repült ki Zateka másnap korán reggel a sátorból szerelmének karjaiba, aki már hosszasan várakozott itt napfelkelte óta. Ez a második és a rákövetkező harmadik nap is örömmel és vidámságokkal telt, és még tartott az ebéd Oswako sátrában, amikor Zateka Utho halkán odasuttogott kérésére, hogy a soron következő éjszakán oltsa el a fáklyát sátra előtt, reszkető kézszorítással és izzó tekintettel válaszolt.

Ekkor ugatni kezdtek a kutya a falun kívül, és több fiú szaladt oda a törzsfőnökhöz jelenteni, hogy idegenek közelednek öszvérekkel a település felé.

Néhány harcos felemelkedett, hogy elébe menjenek az érkezőknek, és rövidesen három lovas érkezett két súlyosan megpakolt és több szabad öszvér kíséretében a törzsfőnök sátra elé.

Az egyik lovas, aki társaival együtt bőrruházatot viselt, feltűnően szép, magas termetű férfi volt. Amint leszállt lováról, pus-káját odaadta egyik kísérőjének, majd odalépett a felé közeledő Oswakóhoz, és barátságosan tekintett rá.

– Te vagy a törzsfőnök, és beszélsz angolul? – kérdezte az idegen, és amint az öreg igennel válaszolt, folytatta: – A nevem Toroney. Kereskedő vagyok, és olyan szép árút kínálok fel cserére, amilyeneket korábban még sohasem láttál.

– Légy üdvözölve tűzhelyem mellett a sátramban! A chippewák barátai a sápadtarcúaknak, és éppen egy vidám órában érkezétek, mert egyetlen gyermekem, leányom, Zateka esküvőjét ünnepeljük – válaszolta barátságosan az öreg, és kezét nyújtott az idegennek, aki a kölcsönös üdvözlő szavak után megbízta társait, hogy rakodjanak le az öszvérekről, és nyissák fel az árúkat tartal-

mazó bálákat, aztán odaadta nekik övét pisztolyaival, majd ismét a sátor felé fordult.

Ekkor megpillantotta Zatekát, aki szintén észrevette őt. Tekintetük úgy találkozott, mint két villám, az idegen, mintha eltalálták volna, egy lépésnyit hátrahőkölt, és izzó tekintete a vad szépség varázslatos alakjára tapadt, mire Zateka lesütötte szemeit.

– Beszél a lányod angolul? – kérdezte az idegen.

– Meg fog érteni téged, és válaszolni is tud – mondta a törzs-főnök.

– Akkor szeretném átadni jókívánságaim neki – folytatta, és belépett a körbe, ahol Zateka Utho mellett ült, és még mindig maga elé nézett.

– Megengedi a bűbájos Zateka egy idegennek, hogy átadja legforróbb jókívánságait, és hódolatát fejezze ki szépsége és kedvessége előtt? – szólította meg őt az idegen, miközben meghajolt, szikrázó tekintetét azonban továbbra is rajta tartotta.

– Köszönöm neked, idegen, és légy üdvözölve nálunk – válaszolta a menyasszony elvörösödve.

– Akkor engedd meg azt is, hogy tiszteletem jeléül ünnepi ajándékkal lepjelek meg – folytatta az idegen, gyorsan elhagyva a kört, és társaihoz sietett.

Azonban nem csak Zatekát lepte meg a szép idegen megjelenése, Edward is kővé dermedten ült ott, a férfi után nézve, hiszen felismerte benne Belmort, a banditát, barátjának, Freemannak gyilkosát. Jéghideg borzongás futott végig tagjain. Tényleg ő lenne? Az elvetemült gazembert, vagy egy megtévesztő hasonmását látta maga előtt? Ebben az öltözetben persze teljesen másképpen nézett ki, mint fekete öltönyben, mandzsettával és fehér kesztyűkkel, tekintete azonban ugyanaz volt, és rajta kívül ilyen tekintettel Edward sohasem találkozott.

Néhány pillanat múlva Belmor, mert tényleg ő volt az idegen, visszatért a sátorba Zetekához, csillogó, hamis drágakövekkel

ékesített aranyozott karkötőt csatolt a karjára, csillogó gyöngysort tett szép nyakára, és egy hosszú, tarka mintázatú selyemsálat ejtett az ölébe.

Ahhoz, hogy kellőképpen ékesítselek, szépséges menyasszony, el kellene rabolnom a Nap aranyát, a Hold ezüstjét, és a csillagok ékszereit, és ha képes lennék erre, meg is merném tenni, még ha az egész természettel is kellene harcba szállnom érte! – mondta Belmor, miközben megragadta a szép leányzó kezét, és határozott mozdulattal ajkaihoz emelte. Aztán tisztelettudó meghajlással oldalra lépett, és így szólt Uthóhoz:

– Neked is, irigylésre méltó, szép ember, szívem mélyéről sok boldogságot kívánok, és mindent, amit csak kívánsz magadnak, és ennél is sokkal több lesz a valóságban, amiben ennek a szelíd lánynak az oldalán részed lehet.

Aztán visszalépett az öreg törzsfőnökhöz, leült mellé, miközben Edward annak másik oldalán ülve le nem vette róla a szemét.

Oswako annyira meg volt hatódva az idegen lányával szemben tanúsított illedelmességétől és figyelmességétől, hogy ismételten megragadta és megrázta annak kezét, és azt mondta neki, hogy embereivel jó üzletet köthet majd. Utho is örült a kereskedő előzékenységének, és arra kérte menyasszonyát, legyen vele barátságos és kezelje őt szeretettel.

Zateka egyik barátnője odaugrott hozzá, és a sálat a vörös bőrszalagra kötötte, amellyel baloldalán hajának egy része össze volt kötve, így a laza kendő vidáman hullott alá nyakán fejének természetes díszével. Ez általános csodálat hangjait váltotta ki, és Utho bevallotta menyasszonyának, hogy ennyire szépek még sohasem látta őt. Zateka erre boldogan sugárzó tekintettel válaszolt, ami azonban nem Uthót, hanem az ékszerek ajándékozóját érte, akitől hasonló, még izzóbb választ kapott.

Az étkezés befejeződött, és ismét játékok és tánc következett. Belmor karján vezette ki a menyasszonyt a térre, ahol a vidámság veszi majd kezdetét, miközben másik oldalán Utho vonult büsz-

kén, örömtől sugárzó arccal. A tánc elkezdődött, nagy volt a kavargás, és minden lány igyekezett Belmor közelébe kerülni, hogy megragadhassák kezét, így végül elválasztották Zatekától, és hol egyik, hol másik indián lánnyal jött össze. Úgy azonban, ahogyan Belmor táncolt, egyetlen indán sem volt képes mozogni, csak kicsiket és nagyokat ugráltak egymás körül, a táncművészet bármiféle rendszere nélkül, miközben Belmor a tömeg legnagyobb csodálkozására kecses mozdulatokkal valóban táncolva mozgott ide-oda. Egyetlen szempár sem csüngött azonban annyira mozdulatlanul a szép férfi alakján, mint a menyasszonyé, és egyre melegben, egyre tüzebben válaszolt a táncos feléje küldött pillantásaira. Általános ujjongás harsant fel, amint elhalkult a dallamos zene, Belmor ismét Zateka mellé lépett, és Oswako ekkor hangosan követelte, hogy az idegen egyedül táncoljon a lányával. Zateka elvörösödött, szemei boldogságtól sugároztak, amint a csodált férfi kezét nyújtotta felé, és a tánc kör közepére vezette, amit az ujjongó tömeg nyitott meg számukra. Utho az öreg törzsfőnök mellett állt, és gondtalanul szerető szívének teljes boldogságával barátságos tekintetét imádott menyasszonyán pihentette, aki korábban sohasem volt ennyire gyönyörű, akit sohasem látott ennyire bájosnak, mint ebben a pillanatban. Úgy vélte, hogy a lány egészen másként mozog, mint korábban. Lábai szinte alig érték a földet, annyira könnyedén lebegett minden lépésnél ide-oda az idegen karján, és szép fejével annyira büszkén, szeretetteljesen fordult a kereskedő felé, mintha elhatározta volna, hogy még szebben fog táncolni, mint ő. És mennyire tüzesen izzott az arca, és csillogtak a szemei!

– Szívesen táncolsz velem, csodaszép leányzó? – kérdezte Belmor, miközben megszorította a vad szépség kezét.

– Szavakban kell ezt kifejeznem, szép ember? Hát nem olvastad ki szemeimből, mennyire vágyódtam iránta, hát nem érzed kezeimen, milyen hevesen ver a szívem? – válaszolta Zateka halkán és felé tekintetett varázslatos szemeinek nagy tükrével.

– Ó, miért nem vagy az én menyasszonyom, az egész életünk csupa boldog tánc lehetne – suttogta Belmor.

– Ó, bárcsak megtehetném! – válaszolta Zateka remegő hangon, amint elérték a kör közepét, és a zene hangjai vad pezsgésbe kezdtek. Mintha csak Belmor előbbi táncmozdulatainak hatása alá került volna Zateka, finom kis lábujjaira emelkedve minden mozdulatának kecses bájával lebegett táncosa körül, ő pedig tekintetével és gesztusaival bátorította, és csodálatának és elragadtatásának szavait suttogta felé. A tánc egyre vadabbá és szenvedélyesebbé vált, és egyre tombolóbb és egyre viharosabb lett a nézők tetszésnyilvánítása.

– Megölsz engem a tekintetteddel, Zateka! – kiáltotta neki Belmor, miközben megragadva felemelte őt, és maga körül lebegtette.

– Belehalok a gyönyörbe, hagyjuk abba! – válaszolta Zateka alig hallható hangon, és kis kezével megszorította Belmor jobbját.

– Előbb válaszolj! Kedvelsz engem, te elbűvölő, csodálatos virágszál? – mondta Belmor, körbe lebegtetve a lányt maga körül.

– Kedvellek, mint a világ a Napot! – kiáltotta halkan Zateka, majd karjai alatt fürgén átbújva villámgyorsan a nézők közé futott, ahol barátnői ujjongva fogadták, miközben mindenfelől tetszésnyilvánításokat kiáltoztak felé.

Ekkor fiatal harcosok ugrottak a térre, hogy futva, ugrálva és birkózva versengjenek egymással. Belmor ezalatt Utho és Oswako között állt, akik felhívták figyelmét a fiatal emberek ügyességére és erejére, amiből ő azonban csak keveset vett észre, mert tekintetével megállás nélkül Zatekáét kereste. Aztán hirtelen így szólt az öreg törzsfőnökhöz:

– Hívd vissza az embereid, majd küldd be hozzám a négy legerősebbet a körbe azzal, hogy vágjanak engem földhöz!

Ezekkel a szavakkal Belmor levette bőrzakóját, felgyűrte ingujjait, így láthatóvá váltak herkulesi karizmai, aztán lassan bement a kör közepére. Oswako magához szólította a harcosokat, és a kereskedő kívánságának megfelelően kiválasztotta közülük a négy legerősebbet, és beküldte őket a körbe. Belmor csípőre tette keze-

it, és fejével intett nekik, hogy próbálják ki rajta erejüket. Valamennyien megragadták, ide-oda rángatták, megpróbálták lerántani a földre, ő azonban úgy állt, mint egy kőszobor, és meg sem ingott. Hirtelen mindkét kezével megragadott egy-egy embert a testük köré csavart övüknél fogva, és kinyújtott karral felemelte őket a magasba. Aztán leeresztette őket a földre, barátságos mosollyal valamennyiüknek kezet nyújtott, és a nézők mennydörgő tetszésnyilvánítása közepette visszament Oswakóhoz, aki éppúgy, mint Utho, csodálatát fejezte ki az emberfeletti erő láttán. Belmor azonban rá sem hederített dicsérő szavaikra, mert ekkor észrevette Zateka izzó hódolatát, amit tekintetével küldött felé.

A sötétség beköszöntével vége lett a vidámságoknak, és megint mindenki összegyűlt a törzsfőnök sátra körül, és odabent. Belmornak Utho kérésére ezen az estén Zateka másik oldalán kellett helyet foglalnia. A gyantás forgácsból készített fáklyák világítása nem volt mindig egyenletes, és kialvásuk alkalmával mély sötétség honolt. Ilyen pillanatokban Zateka keze a szép Belmoréba simult, aki élve az alkalommal, izzó, forró csókokat lehelt rá, és a kis kacso reszketése viszonzta a szép lány keblének érzelmeit

Edward volt az egyetlen, aki rossz néven vette Belmor viselkedését a menyasszonnyal szemben, és bár még mindig bizonytalan volt a személyében, de egyre inkább úgy érezte, hogy nem téved, és tényleg Belmor az, akit maga előtt lát. Elhatározta, hogy minden lépését követni fogja, és ha gyanúja beigazolódik, azonnal közölni fogja barátjával, Uthóval.

Oswako ezen az estén később emelkedett fel, mint szokása volt, és amint a tömeg távozott, meghívta Belmort, aludjon a sátrában, amit ő azonban azzal a megjegyzéssel utasított el, hogy szívesebben aludna az áru mellett.

Amikor Utho menyasszonyát sátrához vezette, Belmor megkérte, engedje meg, hogy ő is elkísérje őket, és másik oldalán lépdelt, még céljukhoz nem értek. Ott édes álmokat kívánt neki, megszorította a kezét, majd visszalépett a sátor bejáratától, hogy a

vőlegényt ne zavarja búcsúzkodás közben. Utho átkarolta a szeretett lányt, bensőségesen keblére szorította, és suttogva megkérdezte tőle:

– Ki fogod oltani a fáklyát?

– Még nem, kedvesem, az idegen kedvéért még nem hagyjuk abba az ünnepséget – válaszolta gyorsan, kedveskedve, majd Utho szívéhez simult, és arcát megsimogatva így szólt: Ó, mennyire szeretlek, drága Utho!

Örömteli szívvel, de mégis szomorú ábrázattal vált el ekkor menyasszonyától, és Belmorral visszament a faluba.

Másnap reggel a törzsfőnök közölte a lakossággal, hogy jelenlétében megkezdődik a cserekereskedelem az idegennel, és az indiánok hamarosan aranszemcsékkel, prémekkel, viasszal, füstölt bivalynyelvekkel, és rengeteg cserzett szarvasprémmeel gyülekeztek a réten, ahol Belmor társai kirakták szemlére árúikat, ami értéktelen, zavaros, elfekvő, eladhatatlan raktári holmiból állt, amit a közelmúltban szereztek be csekély pénzért az Erie-tó keleti partján. Pamut holmik, kendők, szalagok, gyapjútakarók, tükrök, gyöngyfüzérek, kozmetikumok, furulyák, szájharmonikák, kések, fűrók, reszelők, tűk, cérnák, és számtalan más dolog képezte az árukészletet, ami hasznos lehet az indiánok számára. Az öreg törzsfőnök volt a közvetítő a kereskedés folyamán, és pedig lehetőleg Belmor előnyére, így annak sikerült értéktelen árúját nagy nyereséggel elcserélnie. A délelőtt eltelt ezzel az üzleteléssel, és már a délután folyamán segített kísérőinek, a cserével szerzett javakat felpakolni a málhásállatokra, és azonnal útnak is indította őket Buffalo felé azzal, hogy néhány napig szeretne még itt maradni, hogy elmélyítse a kapcsolatot ezzel az indián törzsszel, és néhány nap múlva majd utoléri őket. Amint társai elvonultak az ösvérekkel, visszament a rétre, ahol az indiánok vigadtak, akik ujjongva üdvözölték őt. Minden újabb reggel tiszteletére folytatódtak az ünnepségek, Zateka ünnepelt táncpartnere volt, és többé nem tágitott a közeléből. Utho eredménytelenül kérlelte menyasszonyát, hogy oltsa már el a fáklyát a sátra előtt, de az minden

éjszaka tovább világított. Már végéhez közeledett a második ünnepi hét, és Belmor az est folyamán Zatekát ismét táncra kérte, és az alkalmat kihasználva sürgetően és viharosan a fülébe suttogetta:

– Tényleg velem jössz, Zateka?

– Követni foglak, bárhová is vezetsz, kedves ember, melletted találok meg a boldogságot és nyugalmat, nélküled többé nem süt a Nap Zatekádnak, nélküled többé nem lesz számára holdfény, nem villognak többé a csillagok, nélküled sötét éjszakába burkolódzik élete! – válaszolta a vad szépség, és nagy, sötét szemeit Belmorra emelte, mintha azt akarta volna, hogy kiolvashassa belőle, mennyire sajátjának tekintheti egész lelkét.

– Milyen alkalmunk lehetne a menekülésre? Éjjel nappal viháznak rád – mondta gyorsan Belmor.

– Mondd azt apámnak, hogy medvehúst szeretnél enni, erre majd minden fiatal férfi vadászni indul, és Utho is elkíséri őket – suttogetta Zateka, mire megkezdődött a zene, és táncukkal elbűvölték a nézőket.

Az est beköszöntével megint összegyűltek Oswako sátrában vacsorázni, és az öreg törzsfőnök dicsérgetni kezdte a véletlent, ami pont ebben az időben vezette el hozzá barátját, Toroney kereskedőt, aki jelenlétével pompássá tette az ünnepséget. Belmore ekkor megjegyezte, hogy már csak rövid ideig maradhat itt, mert néhány napon belül emberei után kell indulnia.

– Csak az a kár – mondta – hogy egyszer sem kóstolhattam meg a medvehúst, aminek annyira örültem már előre, mert azt hittem, hogy az itt mindennapi ételnek számít.

– Medvére általában csak télen szoktunk vadászni, amikor zsíros, ha azonban sejtettem volna, hogy vágyódsz a húsa után, akkor naponta kaphattál volna – mondta az öreg törzsfőnök, mire Utho hirtelen közbevetette: – Ha barátunknak olyan gyorsan el kell hagynia bennünket, akkor holnap felhajthatunk egy medvét, mert nem hagyhat el bennünket anélkül, hogy ne teljesítenénk minden kívánságát.

– Éppen ez volt az, amit a fiataloknak mondani akartam. Mivel te magad akarod vezetni őket, így senki sem marad majd itt közülük – mondta az öreg, majd még megjegyezte, hogy korábban kell nyugovóra térniük, mert a vadászoknak még a hajnali szürkület előtt indulniuk kell. Utho ekkor odalépett Oswakóhoz és a körülötte tolongó fiatal harcosokhoz, hogy megbeszéljék a vadászatot, mialatt Belmor és Zateka magára maradt, és senki sem figyelt rájuk.

– Amint elvonultak, várj rám a rét mellett, ahol a lovak legelni szoktak. A Holdnak elég fénye van ahhoz, hogy felismerjem fehér paripámat – suttogta Zateka remegő hangon, és egy pillanatra boldog várakozással nézett Belmorra.

– Te leszel a legboldogabb asszony a Földön. Elévülhetetlen, hűséges szerelmem fogja biztosítani boldogságod, és erős karjaim védelmezni fognak a világgal szemben. Örökre olyan bensőségesen fogsz szeretni engem, mint ahogyan most, imádott Zateka? – kérdezte Belmor halk, könnyörgő hangon.

– Már csak a szerelmedért élek, és ha elmúlik ez a szerelem, Zateka megszűnik létezni.

A férfiak abbahagyták megbeszélésüket, és Utho odalépett Belmorhoz az alábbi szavakkal:

– Holnap este teljesülni fog a kívánságod, és asszonyaink a medvehús legfinomabb részeit fogják elkészíteni neked. – Aztán kezét nyújtotta Zateka felé, a menyasszony fojtott hangon kelles pihenést kívánt Belmornak, majd Utho elkísérte őt a sátrához.

– Az idegenek jelenléte sokáig távoltartott boldogságomtól, de most, ittlétének utolsó napját ünnepélyessé akarom tenni kívánságának teljesítésével. Már éjfél után útnak kell indulnunk, mert messze vannak a hegyek, ahol a medvék élnek, és későn lesz, mire visszaérünk. Zateka teljes, forró szerelmével fog várakozni rám? – kérdezte a törzsfőnök, túláradó érzelmekkel.

– Drága Utho, mennyire fogom számlálni a percek! – válaszolta Zateka, és aranyló karját vőlegénye nyaka köré fonta.

Rövidesen mélységes csend szállta meg az egész települést, csak Zateka és Belmor szemeire nem jött álom. Mindketten felfigyeltek minden hangra, mely megszakította az éjszaka csendjét, és mindketten számolták a perceket, míg a vadászok elvonulnak.

– Ezen az éjszakán nem kell égvé tartanod a fáklyát, nyugodtan aludni térhetsz, hiszen Utho vadászni indul, és nem jöhet ide a sátramhoz – mondta Zateka barátnőjének, aki a fáklyát őrizte, és aki szívesen eleget tett az utasításnak, és bölényprémébe burkolódzva lefeküdt a sátor bejárata mellett.

XXXV.

*A medveadászat. A várakozás. A hűtlenség. Megnyugvás. Mélységes kétségbeesés. Az üldözés. A csónak. Az Erie-tó. Rémisztő ébredés. Sír a mélyben. Isten veled. A vendéglős. Spekuláció. A Niagara vízesés. A döntés. A barát levele.
Boldogító viszontlátás.*

Éjfél körül járt, amikor felelevenedett a falu, és a férfiak kisiettek a rétre, hogy lovaikat a lakásukhoz vigyék. Belmor, aki nem messze Oswako sátrától egy öreg tölgyfa alatt bivalyprém fekhelyén pihent, látta, amint elvonulnak, de a legcsekélyebb mozdulattal sem árulta el, hogy még ébren van. Fél óra múlva Utho és Edward lóra ültek, akiket odahoztak nekik az öreg törzsfőnök sátra elé, és a falu közepére lovagoltak, ahol számos kutyával együtt gyülekeztek a vadászok. Belmor élénken fülelt, mikor vonulnak el, amiről hamarosan hírt adott az elől rohanó kutyák és a lódobogás lármája.

Rövidesen megint beállt a korábbi csend, az indián asszonyok, akik a törzsfőnök sátrában foglalatoskodtak, eltávoztak, és már sehol sem lehetett élőlényt látni. Belmor gyorsan felemelkedett, felcsatolta pisztolyait, karja alá vette nyergét és nyeregtáskáját, megragadta puskáját, és a fák árnyékában sietős léptekkel elosont

onnan. Kilépett a holdfény által bevilágított legelőre, ahol gyorsan körülnézett, majd odament paripájához, aki egy hosszú bőrszíjjal egy magányosan álló szilfához volt kikötve.

Zateka éles fülei is kifülették a vadászok elvonulását, és puha fekhelyéről felugorva a sátor bejáratához lépett, amely előtt már kialudt a fáklya, és őrzője mély álomba merült. Karjára vett egy szépen kidolgozott, hosszú szőrű bivalyprémet, felkapta a kantárt, és lebegő lábakkal kilépett a sátorból, és az alvó lány mellett elhaladva a holdfényes legelő felé indult, ahol a forrón szeretett fehér férfinak kellett várakoznia rá. Szíve hangosan vert, keblei viharosan hullámoztak fel, s alá, és a szerelme utáni vágy szárnyakat adott lépteinek. Az erdő széléről kilépve körülnézett a réten fehér paripája után, majd felé igyekezett, hogy felrakja rá a takarót és a kantárt. Ekkor észrevette Belmort, aki kicsit odébb bevezette lovát az erdőbe és felnyergelte, majd az árnyékból kilépett a holdfényre. Mintha a szenvedélytől szárnyakra kapott volna, úgy repült át Zateka a réten, karjait kitarva Belmor felé, és az alábbi szavak kíséretében a keblére borult: – A tiéd vagyok, örökre a tiéd!

Egymást forrón átkarolva mindketten megfeledkeztek róla, mennyire drágák most számukra a percek, míg végül kutyaugatás térítette őket magukhoz boldog mámorukból, és Zateka levált szerelmének szívéből, hogy lováért induljon. Néhány percen belül felpattant bivalyprémmel letakart hátára, és Belmorhoz ugratott, aki szintén felült paripájára, és a két menekülő úgy száguldott el hegyen, völgyön át, hogy paripaik sörénye és farka magasan lobogott a szélben.

Amint a felkelő Nap felébresztette az alvó nőt álmaiból Zateka sátra előtt, felemelkedett, hogy barátnőjét, a menyasszonyt üdvözlje. Legnagyobb csodálkozására azonban fekhelyét üresen találta. Mi szólíthatta el innen Zatekát ilyen korán reggel? A lány elindult Oswako sátra felé, hogy ott keresse a menyasszonyt, azonban mindenki még mély álomba merülve aludt. Felkeltette a törzsfőnök egyik feleségét, és Zateka iránt érdeklődött nála. A nő azonban csodálkozva nézett rá, és azt mondta, a menyasszony

nem járt náluk. Ekkor mindketten arra gondoltak, Zateka nyugtalanul alhatott, és ezért hajnali sétára indult. Reggelire bizonyára vissza fog térni apjához. Amint azonban ez az idő elérkezett, és Zateka nem jelent meg, és a kereskedőt sem találták, az öreg Oswako hangosan felnevetett, és így szólt:

– Bizonyára utána mentek a vadászoknak, hogy meglepjék Uthót, és váratlan örömet szerezzenek neki. Egyébként is csodálkoztam rajta, hogy Zateka nem ment a vadászokkal, mivel szívesen szokott részt venni a vadászatokon.

Ezzel a vélekedéssel, amit még kettőjük lovainak eltűnése is igazolt, teljesen megnyugodtak, és az öreg törzsfőnök még örült is lánya ötletének, ami az Utho által vezetett vadászatot még örömteljesebbé teszi.

A nap eltelt, beköszöntött az éjszaka, és vidám várakozással néztek elébe a bizonyára gazdag zsákmánnyal felpakolt vadászok visszaérkezésének.

Ők csak későn értek vissza fáradt paripaikon a faluba, és Utho elvált társaitól, hogy átmenjen a település túlsó oldalára, üdvözölni menyasszonyát, akiről úgy vélte, a sátorban várakozik rá. Már messziről észrevette hevesen dobogó szívvel, hogy a sátor bejárata előtt már nem ég a fáklya, és fáradt lovát nagyobb igyekezetre bírta, hogy szívére szorítsa kedvesét, mert meghallgatta kívánságát. A lóról leugorva gyorsan belépett a sátorba, Zateka fekhelye azonban üres volt. Bizonyára az apjánál lehet, gondolta, de mindenestre meghallgatta kívánságát, mivel a fáklya már nem égett. Felpattant a lovára, megsarkantyúzta, és vágatva néhány perc alatt Oswako sátrához ért. Mennyire megrázta azonban a hír, hogy Zateka reggel óta nincs meg, és a kereskedő is eltűnt! Rémület és felfordulás terjedt szét gyorsan a törzsfőnök sátrától az egész faluban. Mindenki odasietett, hogy meggyőződjön a hír valóságáról, és minden férfi felajánlotta, hogy keresni és követni fogja a szökevények nyomait. Csak Utho állt ott némán és mozdulatlanul, mint egy kőszobor, és úgy tűnt, mintha fel sem fogná, mi történik

körülötte. Végül az öreg törzsfőnök odalépett hozzá, és dermedtségéből az alábbi szavakkal térítette magához:

– Mi férfiak valamennyien a nyomukba eredünk, és rettenetes bosszút fogunk állni. Nem fogsz csalódni az eredményben, Utho.

– A bosszú egyedül engem illet éppúgy, mint ahogyan egykor a menyasszony is egyedül az enyém volt! – válaszolta rekedt, színtelen hangon, majd kilépett a sátorból a holdfényes éjszakába. Karba öltött kezekkel és lehorgasztott fejjel Zateka sátrához ment, egy pillanatra mintha visszariadt volna, megállt a sátor előtt, aztán belépett. A Hold fénye menyasszonyának elhagyott fekhelyére esett. Utho térdre borult előtte, arcát kezeibe temette, és némán összekuporodott. Elhatalmasodott rajta a fájdalom, majd megszakadt a szíve, gondolatai szinte szétrobbantották elméjét, és görcsös rándulás futott végig idegein. Így ült ott mozdulatlanul, némán és könnyek nélkül, míg a keleti égbolton meg nem jelent a közeledő reggel első sápadt derengése. Ekkor lassan felemelkedett, egy pillantást vetett még a fekhelyre, mintha elbúcsúzna, aztán határozott léptekkel visszament Oswako sátrához. Még mindenki mélyen aludt, amint Utho belépett, és felébresztette Edwardot.

– Gyere velem, barátom – szólította meg – megmentetted az életem, most pedig látnod kell, hogyan mentem meg a becsületem!

Aztán intett neki, hogy zajtalanul kövesse. Magukhoz vették lószerszámaikat és fegyvereiket, Utho ellátta magát és Edwardot szárított szarvas- és medvehússal, aztán lovaikhoz siettek. Odasiettek a szilfához, amelyhez éjszakánként Belmor fekete paripája volt kikötve, onnan követték nyomait az erdő széléig, és ott megtalálták Zateka fehér lovának nyomait is. A feketének mind a négy lába meg volt patkolva, miközben a fehér lónak nagyon kecses, metszett patái voltak, és nagyon tiszta, éles lenyomatot hagyott a talajban.

Alig vette észre Utho egymás mellett a két nyomot, vágátára bírta paripáját, nyomában Edwarddal. Keményebb talajra érve

mérsékelnie kellett sebességét, hogy jobban felismerhesse a nyomokat, ahol azonban mélyebbek voltak, paripáját ismét nagyobb sebességre készítette. Egész nap nem tartottak szünetet és nem pihentek le, csak amikor a sötétség lehetetlenné tette a törzsfőnök számára a nyomok felismerését, akkor állt meg, hogy ott helyben töltsék el az éjszakát. Amint azonban az új nap derengése lehetővé tette a fekete és fehér paripák nyomainak felismerését, Utho és társa máris lóra pattant, hogy folytassák a nyomok követését.

Másnap a fehérek különböző települései mellett haladtak el, amelyet a szökevények láthatóan elkerültek, miközben Utho megjegyezte, hogy menyasszonyának elrablója ezt azért tette, mert a határvidék telepesei számára saját biztonságuk érdekében sokkal fontosabb volt az indiánok barátsága, mint a fehéreké, és azt is jól tudják, hogy egy indián nő nem követhet egy fehér embert törzsének beleegyezésével. Az üldözés negyedik napján Utho megjegyezte, hogy a fekete paripa elveszítette két patkóját, és már nem fog soká kitarítani. Nem sokkal ezt követően a nyomok az eddigi irányról oldalra kanyarodtak, egy fehérek által lakott telep felé.

Másik lovat akart szerezni magának – mondta Utho, miközben közeledtek a farm felé, amely egy nem jelentős folyó mellett terült el. A nyomok hirtelen a folyó felé tartottak, és a lovasokat annak partjára vezették.

Utho leszállt paripájáról, és nagyon pontosan megvizsgálta a partot, aztán megint felpattant a nyeregbe, és ismét követni kezdte a fekete és a fehér ló nyomait, melyek most össze-vissza kanyarogtak a fűben.

– Közeledik bosszúm ideje! – mondta Utho rejtélyesen felvillanó tekintettel. Csónakba szálltak a parton, mellyel be akarják fejezni útjukat. A folyó az Erie tóba torkollik, közvetlenül a Niagara-vízesés felett, és ha még nappal elérnék a tavat, akkor már maguk mögött hagynák a veszélyt, mert annak túlsó oldalán terül el Buffalo város. A folyó azonban számos kanyart tesz, és még ha nyolc férfi erejével is bírna a rabló, akkor sem lenne képes az

éjszaka beállta előtt elérni a tavat, és a vízeséshez olyan közel nem merne továbbvezni. Fiatal gyerekkoromból ismerem ezt a vidéket, és tudok egy utat, amelyen még ma este elérhetünk a tóhoz. A lovaink még kitartanak addig.

Ezekkel a szavakkal Utho megsarkantyúzta a paripáját, és kisé északabbra tartott, mint a folyó.

Eltelt a nap, és a telihold teljes pompájával virított a felhőtlen égen, amikor a két lovast távoli morajlás hangja érte el.

– Dörög az ég, Utho, súlyos vihar közeledik – mondta Edward, miközben ostorral és sarkantyúval hajszolta lovát, hogy lépést tudjon tartani a törzsfőnök paripájával.

– Azt a morajlást hallod, amivel az Erie-tó a Niagara-folyó mélyben lévő ágyába zuhan. Nemsokára látni fogjuk az ezüstösen csillogó árt – válaszolta Utho, kimerült paripáját szintén megsarkantyúzva.

A vízesés moraja egyre hallhatóbbá vált, egyre nagyobb volt a dübörgés, és Utho rövidesen egy felhőoszlopra mutatott, amely a holdfény által fényesen megvilágítva hatalmas ködszerű alakként tornyosult az ég felé.

– Ez a vízpermet, amely a vízesés mélyéről emelkedik a magasba, amott meg a tó csillogó felületét látod – mondta a törzsfőnök, egy erdősávban lévő rés felé mutatva.

Hamarosan elérték ezt az erdőt, és amint kilovagoltak belőle, az Erie-tó ezüstös tükörként terült el előttük, és balra, ahol partjai egymáshoz közeledtek, és vize alázuhan a mélybe, örvénylő forgatagban emelkedett a vízpermet a tiszta égbolt felé.

– Itt jobbra, ennek a dombnak a lábánál, ahol a gyér erdő egészen a tóig húzódik, van az a folyó, ahol a rabló érkezni fog. Még nem lehet itt – mondta Utho, miközben leszállt lováról, levette róla a nyeret és lószerszámokat, és a hosszú bőrszíjjal, amely eddig a vállán volt átvetve, kikötötte legelni. Edward ugyanezt tette paripájával, majd követte Uthót, aki puskával a kezében az erdő szélén elindult lefelé a folyóhoz. Hamarosan leértek a part-

hoz, és a törzsfőnök óvatosan osont tovább, miközben mindkét partot figyelmesen végigkémlelte.

– Még nem ért ide, áldott legyen érte a Nagy Szellem! – mondta Utho, amint a folyó torkolatának közelében megálltak egy sűrű, árnyékos facsoportban. Utho azonban hirtelen összerándult, mintha áramütés érte volna, mélyen lehajolt, kezét a szeme fölé tartotta, hogy árnyékolja az éles holdfény ellen. Néhány pillanatnyi kémlelés után viharos mozdulattal megragadta Edward kezét, a másikkal a túlsó part felé mutatott, és remegő hanggal odasúgta neki:

– És most elérkezett a bosszú pillanata. Ott van a csónak a part sötétjében, és benne boldogságom és fájdalmam!

Aztán letette a puskáját, ledobálta magáról bőrruháját, fogai közé vette csatabárdját, majd lement a partra, és bemerült a gyorsan áramló folyóba. Zajtalanul siklott át annak tükrén a túlsó partra a csónakhoz, amelyben Zateka és Belmor egymást átkarolva mélyen aludtak. Eloldotta a kötelet, amellyel a csónak ki volt kötve a parthoz, majd jobbjaiban tartva a törzsfőnök zajtalanul kiúszott vele a világosan csillogó tóra a mélység közelébe, ahová az ár dübörögve alázuhan. Egyre közeledtek a zuhataghoz, ahol hullámok csaptak fel tajtékozva, és egy örvénylő áramlat forgatni kezdte a csónakot. Ekkor a törzsfőnök borzalmas kiáltása harsogta túl a vízesés robaját:

– Ébredj, Toroney, boldogságom elrablója! Ég veled, Zateka! – és a hajócskában mindketten sebesen közeledtek a mélység felé. Karjaikat égne emelve tördelték kezeiket, és a csónak pörögve egyre közelebb jutott a tajtékozó vízben a szakadék felé. Belmor keblére ölelte a lányt, és a hullámok velük együtt alázuhanak a borzalmas mélységbe.

A törzsfőnök karjainak iszonyú küzdelmével igyekezett kijutni az örvénylő árból, miközben tekintetével még mindig a tovaszárguló csónakot figyelte, míg az el nem tűnt az alázuhanó víztömeggel. Aztán visszatért a partra, ahol lekuporodott, és a vízesés felé nézett, ahol utoljára látta Zatekát. Addig ült ott így, míg a

hajnal pírja keleten jelezte az új nap közeledtét, aztán arcán szokásos acélos nyugalomával felemelkedett, Edwarddal együtt visszatért a lovakhoz, ahol tüzet gyújtott, hogy elkészítse a reggelit, de evés közben egyetlen szó sem hagyta el ajkait.

– Ott a tó túlsó partján terül el az új város, Buffalo, és itt balra a Niagara-folyó magas partján láthatod azt a nagy, fehér házat. Az egy vendéglő, amelyet a fehérek nyáron szoktak felkeresni, hogy onnan gyönyörködjenek a vízesésben. Ez az egyetlen ház ezen az oldalon, most valószínűleg nem sok vendég tartózkodik ott. Néhány évvel ezelőtt ott éjszakáztam, amikor Washingtonból úton voltam hazafelé, ahol meglátogattam a nemzet atyját.

Edward, akit ekkor még mindig magával ragadott a borzalom, amivel indián barátja csónakos áldozatai töltötték el attól a pillanattól, amikor a mélybe zuhantak, gondolataiba mélyedve üldögélt ott, és tekintetével a hullámokat követte, amelyek egymást kergették a zuhatag felé. A szerelem már megint két embert hajszolt a pusztulásba! A szarvas megint ott lebegett a szemei előtt, amint mellette a mélybe zuhant, és saját szomorú sorsa, mely a szerelem következtében sodorta őt vesztébe, fenyegető árnyként lebegett felette. Sorsa azonban megint olyan hirtelen sodorta őt a civilizáció közelébe, hogy most már képtelen volt visszatérni a vadonba. Amott a tó túlsó partján terült el New-York állam, vissza kellett térnie annak fővárosába, át kellett vennie Ágnes leveleit, és írnia kellett neki, még akkor is, ha csak azt tudja elmondani neki, hogy a sors mennyire távol sodorta őt élete céljától. Saját magának nem tehetett szemrehányást, hiszen mindent megtett, ami erejéből kitelt, hogy közelebb kerüljön hőn vágyott boldogságához. Kiállta a legnagyobb megpróbáltatásokat és veszélyeket, aminek más emberek ezrei ki sem tették volna magukat! Még egyszer meg akarta próbálni New-Yorkban, hogy egy új életpályát valósítson meg magának, és ha ismét nem sikerülne, akkor utolsó lehetőségként még mindig ott van előtte a vadon.

– Most el foglak hagyni téged, Utho, vissza kell térnem New-Yorkba. Ha egyszer megint hódvadászatba akarok kezdeni, akkor

fel foglak keresni, és kérni fogom a segítséged és védelmed – kezdett bele Edward hosszabb szünet után.

– Ez fájdalmat okoz a szívemnek, mert éppen ebben a pillanatban volt barátságod gyógyító balzsam számomra. Te azonban így akarod, és amit akarsz, annak kell történnie. Vidd magaddal a lovat, akin eddig lovagoltál, és ha már nem lesz rá szükséged, akkor add el, értékes állat. Lovagolj oda ahhoz a házhoz, onnan csónakkal átvisznek a Niagara-folyón, és odaát már a New-York felé vezető úton leszel. Indulj hát útnak, hogy rövid legyen a búcsúnk. Addig itt maradj, míg el nem éred a házat, és akkor majd integetve elköszönök tőled.

– Már annyi kedvességet kaptam tőled, és annyi jót tettél nekem, hogy a lovat már nem fogadhatom el – válaszolta Edward, Utho azonban ragaszkodott hozzá, hogy vigye magával, és biztosította őt, hogy visszafelé vezető sietős útján csak terhére lenne. Ezzel felnyergelte Edwardnak a paripát, majd miközben odalépett hozzá, és megragadta a kezét, így szólt:

– Ne feledd el soha, hogy Uthóban mindig hűséges barátra lelsz, és most indulj utadra! Közben megrázta Edward kezét, odakísérte a lóhoz, ő pedig felült a nyeregbe. Még egyszer kezét szorítottak, aztán Edward útnak indította lovát felfelé, a magányosan álló házhoz. Negyedóra múlva odaért, amikor éles kiáltás harsant fel mögötte, és hátrafordulva a hegyoldalon meglátta lován az indián törzsfőnököt. A fehér farkasprémet lobogtatta felé magasan a feje felett, amit a nyergén hordott, így integetve Edwardnak: Isten veled! Aztán tüzelt a puskájával, majd néhány pillanat múlva száguldva eltűnt a hegy mögött.

Edward ekkor odalovagolt a nagy, háromemeletes, fából épített ház elé, és ott egy idős, ámde erőteljes és jó karban lévő férfit pillantott meg és üdvözölt, aki az épület földszinti tornácán ült, amilyen a napsugárzás elleni védelemként a második és harmadik szint előtt is ki volt alakítva. Ez az ember Foresight úr volt, a ház vendéglőse és tulajdonosa. Az üdvözlést barátságosan viszonzta,

anélkül azonban, hogy felemelkedett volna karosszékéből, amelyben kényelmesen hátratámaszkodva ült.

– A színjáték miatt jött, amire október hatodikán kerül majd sor? Talán olvasta a hirdetésemet? – szólította meg Edwardot.

– Nem mondhatnám, nem tudok semmiféle színjátékról, egyenesen az indiánok vidékéről érkeztem – válaszolta Edward, miközben leszállt a lováról, és a négerre bízta, aki odalépett hozzá.

– Akkor nagyon szerencsés időben érkezett, mert október hatodikán egy szkúner fogok teljes vitorlázattal lesodortatni a vízeséssel, hogy lezuhanjon a mélybe. Nagyszabású színjáték lesz, amelyet eddig még sohasem lehetett látni. Ezen kívül egy csapat műlovar is érkezett a nézők szórakoztatására. Fel fogok robbantatni néhány sziklát is az itteni és az amerikai oldali vízesés között, éjszaka pedig pompás tűzijáték lesz egy tutajról indítva, a vízesés fölé. Hirdetést küldtem szét valamennyi környező államban, és arra számítok, hogy legalább tízezer vendég fog érkezni.

Ezeknél a szavaknál kezét nyújtott a hozzá lépő Edwardnak, és üdvözölte őt.

– Mennyi idő van még hátra október hatodikáig? – kérdezte Edward. Teljesen kizökkentem az időszámításból.

– Szeptember huszonhatodika van ma, így már csak tizenegy nap van hátra – válaszolta a vendéglős.

– Addig nem várhatok, a lehető legsürgősebben el kell jutnom New-Yorkba.

– Pihenje ki magát előbb, aztán gondolja meg a dolgot. Megéri, rászánni néhány napot – jegyezte meg a vendéglős, aztán oda kiáltott az egyik négernek, hogy mutasson egy szobát az úrnak.

Edward testileg és szellemileg annyira ki volt merülve, hogy szívesen követte a szolgát, és a padlásszobácskában, ahová vezette, azonnal az ágyra vetette magát, és elaludt. A reggelihez hívó harang nem ébresztette fel, és azt sem vette észre, amikor ebédhez

szólította. A vendéglős ekkor felküldte hozzá az egyik fekete szolgát, hogy rázza fel őt mély álmából. Ez az ebéd Edward számára leírhatatlan élvezetet jelentett, és igen élénken emlékeztette kemény nélkülözéseire, melyet oly hosszú időn át volt kénytelen elviselni. Ebéd után kiment a ház elé, majd a magaslatról, ahol az állt, lement az úgynevezett asztalsziklához, ahhoz a hatalmas kőplatóhoz, amely messze kinyúlik a Niagara-folyó közel kétszáz lábnyi mélységben lévő medre fölé, és ahonnan belátta az Erie tavat és annak nagy zuhatagát, amit Patkó-zuhatagnak is neveznek, valamint az Amerikai-zuhatagot is, a folyó túloldalán. Ezt a folyó oldalága képezi, amely megkerüli a két vízesés között lévő úgynevezett Kecskeszigetet. Edward tekintete gondolataiba mélyedve meredt a nagy vízesésnek arra a részére, ahol úgy vélte, hogy Belmor és Zateka a mélybe zuhant, és megborzadva nézett le a rettenetes mélységbe, ahol a lezúduló ár tombolt, és ahonnan a vízpermetből képződő felhő az ég felé kavargott. Maga a katlan, amely a hatalmas víztömeget fogadta, nem volt felismerhető, csak a zuhatag által keltett vízpermet felemelkedését lehetett látni, amint tovaszáll a folyó hullámai felett. Az egész katlan, amely a patkó formájú, háromezer láb széles, nagyobbik vízesést, a kecskesziget partjának függőleges sziklás falát és az Amerikai-zuhatagot körülveszi és a folyó ágyát képezi, fortyogó, mindent felörlő tengerre hasonlított, miközben a folyó hullámai az Amerikai-zuhatag alatt bár magasak voltak, mégis békésen és játszadozva gördültek tova.

Edwardban felmerült a gondolat, hogy egy jó úszónak, mint amilyen ő volt, nem kellene megbirkóznia a katlan hullámaival, ha képes távol tartani magát az alázuhanó áradattól. Elnézett a Kecskesziget felé, amelynek majdnem kétszáz láb magas fala meredt ki a medencéből a magasba, és azon elmélkedett, hogy úszva el tudná-e érni. Hosszasan állt elmélyedve a teremtés eme csodálatos műve előtt, és gondolatban egyre csak a banditát és a szép indián nőt látta maga előtt a csónakkal, amint a mélyben magával ragadja őket az ár, és megint eszébe jutott a szarvas az Ördögsziklánál.

Edward innen a fedett csigalépcsőhöz indult, amely nem meszsze az asztalsziklától a felső szintről levezetett a folyó partjára, aztán elindult lefelé a lépcsőn. A dübörgés, ami itt körülvette, olyan fülsiketítő volt, hogy saját hangos kiáltását sem hallotta, és a nagy zuhatag által felvert víz záporosóként ért el Edwardhoz. A sziklatömbök közötti kőgörgetegen az asztalszikla alatti részhez ment, ahol a Patkó-zuhatag vizének alázuhanása kezdődött, és olyannak látszott, mintha egy egész tó zúdulna alá a medencébe. A habokon és vízpermeten át itt már jobban meg tudta figyelni a tomboló hullámokat a medencében, de úgy vélte, képes lenne úszni benne, és elhatározta, hogy este tovább megy lefelé a folyó mentén, és megvizsgálja, mennyire tudna előre jutni a medencében. Nagyon vágyódott egy üdítő fürdőre, amire már hosszú idő óta nem volt alkalma.

Amint Edward visszatért a vendégfogadóhoz, a kedélyes, barátságos vendéglős megint ott ült szivarozva a verandán, és amikor közeledni látta új vendégét, magához szólította, és kérte, foglaljon helyet mellette, és őt is megkínálta egy szivarral.

– Megnézte magának a vízesést? Talán először látja életében?
– kérdezte Foresight.

– Első alkalommal vagyok itt, és magával ragadott ennek a borzongató természeti szépségnek a pompája – válaszolta Edward lelkesedve.

– Gondolja csak meg, micsoda látványosság lesz, amint a teljes vitorlázatú szkúner lezuhan a mélybe! Azt hiszem, eredményes lesz a spekulációm. Már túl vagyunk azon az évszakon, amikor szórakozásból ide járnak kirándulni az emberek. Az éjszakák már hűvösek, de mégis úgy gondoltam, hogy az északi államokból idecsalogatom az utazást kedvelőket, amire egy ilyen még sohasem látott látványosság okot adhat. A szkúner hajózásra már nem volt alkalmas, és alacsony áron bontásra adták el, és azt hiszem a vendégektől származó bevételem ennek tízszerese lesz. Nem csodálnám, ha tízezer ember gyűlné itt össze, hogy megnézzék, amint a hajó levitorlázik a mélybe. Fel fogok rakni rá egy csomó állatot,

disznókat, birkákat, szárnyasokat és egy szelíd medvét, akit már néhány éve láncon tartok az udvarban. Élve azonban egyetlen darab sem marad közülük, mert aki egyszer alázuhan a katlanba, az oda is veszett.

– Ezt nem állítanám, sőt elterveztem, hogy még ma este a folyóban fogok fürdeni, és beúszok a katlanba. Úgy gondolom, el tudom érni a sziget nagy vízesés felőli lábát. Azt hiszem, ha a szükség úgy hozná, nem sokáig elmélnék, és ott, ahol a nagy sziklatömbök kiállnak közvetlenül a víz alázuhanása mellett, leugranék a katlanba.

– Hová gondol? Van fogalma arról, hogy ott közel kétszáz láb az alsó szint feletti magasság? Egyetlen porcikája sem kerülne elő – vetette közbe a vendéglős nevetve.

– Én ebben nem látok nagyobb veszélyt, mint hogy a víztömeg magával ragad, ezt pedig el lehetne kerülni azzal, ha az ember hidat épít a sziklatömbök felett, és a végéről egy hosszú ugródeszka nyúlna túl a zuhatagon, így szabadon lehetne leugrani a katlanba. Határozottan meg vagyok győződve róla, hogy nagy biztonsággal, sértetlenül megúsznám – válaszolta Edward.

– Hatezer dollárt biztosítok magának, ha hajlandó végrehajtani ezt az ugrást, és azon sem csodálkoznék, ha tízezret keresne, mert minden néző hajlandó lenne egy dollárt fizetni azért, hogy végignézhesse – kiáltotta a vendéglős, miközben Edward felé hajolva végigmérte őt, mintha látni akarná, hogy a fiatalember komolyan beszél, vagy csak tréfálgozik vele.

Mint egy fénysugár, úgy villantak át a gazda szavai Edward lelkén. Tízezer dollár! Akkora összeg volt ez, amiért már többször is kockára tette az életét, éspedig kisebb kilátással a siker reményében. Tízezer dollár a céljai közelébe juttatná őt, tízezer dollárral a kezében felelősséggel merné vállalni, hogy Ágnesét elhozza ebbe az országba. Néhány percig gondolataiba mélyedve ült ott, aztán hirtelen határozottan a vendéglős szemébe nézett, és így szólt: – Elfogadom az ajánlatát, és vállalkozok az ugrásra.

- Komolyan mondja? Kétségtelenül meg tudja tenni?
- Szavamat adom, leugrok a vízesés felső szintjéről a katlanba, ha elkészíteti az említett szerkezetet – válaszolta Edward teljes határozottsággal.

– Én mondom magának, barátocskám, ez újabb néhány ezer vendéget fog idecsábítani. Holnap reggel az egész környékre szét kell küldenünk a hirdetést, akkor is, ha arra már sajnos későn van, hogy new-yorki újságokban is megjelentessük. Jöjjön be velem a dolgozósobámba, fogalmazzuk meg rögtön a bejelentést, hogy holnap reggel szétküldhessem a környező városokba.

– Edward csillogó tekintettel követte a gazdát a szobájába, ahol az írásban adta, hogy hatezer dollárt biztosít neki az ugrásért, és ezért teljes vagyonával áll kezességet, majd megfogalmazták a hirdetést, amely szerint a fiatal ír férfi, Sam Patch október hatodikán reggel a nagy Niagara-vízesésénél leugrik a katlanba.

A hirdetést Foresight átadta egyik fiának sokszorosítás céljára, majd Edwarddal az italmérő pulthoz lépett, hozatott egy palack öreg madeirát, és ivott vele a vállalkozás sikerére. Amint közeledett az este, Edward lement a folyóhoz, hogy beússzon a katlanba, és megvizsgálja a víz mélységét ott, ahová az ugrás után kerül. Foresight megállt az asztalsziklán, ahonnan meg tudta figyelni a merész úszót. Láta, amint izmos karjaival a katlan áramlata ellenébe igyekezett, látta eltűnni a hullámok vízpermetében, néhány pillanat múlva ismét észrevette a habok között, aztán hosszabb ideig nem látta. Tíz perc elteltével megint megpillantotta az örvénylő vízpermetben, de ekkor Edward már az áramlattal a part felé tartott. Amint ismét megjelent a vendéglős közelében, az ujjongva ment elé, és üdvözölte őt a kiállt próba sikeréért. Edward ekkor közölte vele, hogy a katlanban semmi veszély nem fenyegeti, ha ugráskor elég messze ér le az alábukó áradattól, mert a víz mélysége több mint elegendő ahhoz, hogy megóvja őt az aljzatba csapódástól. A vendéglős megígérte, hogy az ugródeszkát ennek megfelelően úgy készítteti el, hogy az eléggé túlnyúljon a vízesésen, és másnap reggel már hozzá is látnak ehhez a munkához.

Vacsora után Foresight ismét bort és szivarokat hozatott, és Edwardnak innia és dohányoznia kellett vele, és amikor pihenőre akart térni, egy első emeleti szobába vezették. Elaludni azonban csak hajnal felé tudott, annyira felizgatta a döntő lépés, amelyre szilárdan elhatározta magát, és ami gyorsan elvezeti majd életcéljához, vagy a végzetét jelenti.

Ezen az estén friss tengeri szél hűtötte New-York utcáit, és naplementekor szokatlanul elevenen nyüzsgött a szebbik nem a Broadwayn. A leggazdagabb, legpompásabb ruházatok, suhogó selymek, libegő és bólogató tollak, és szép, vidám tekintetek voltak láthatóak mindkét járdán fel, s alá hullámszani. Egy finom, kedves alak azonban barátnője karján osont bánattól elgyötörtén a vidám népség között, mintha bánat, szenvedés tévedt volna a vidámság közé. Ágnes volt az, szeretett, hűséges Harrietje oldalán, aki lehorgaszott fővel lassan lépegetett, és pillantásra sem méltatta a mellette elvonuló tömeget. Öltözte igen egyszerű volt, sem virágok, sem tollak nem díszítették kalapját, nem ékesítette arany a nyakát, és a természet ajándékát, szép arcát sűrű fátyol alá rejtette. Ezen a reggelen egy újságban elolvasta azon levelek listáját, melyeket hónapok óta nem vettek át a postán, és közöttük egy Edward Corblair számára küldött levelet is talált. Most Harriet kíséretében a postára indult, hogy átvegye ezt a levelet, hogy ne kerüljön idegen kezekbe, és nehogy megsemmisítsék. A folyosó a postán, ahol átvették és kiadták a leveleket, tömve volt emberekkel, így a két lány elbizonytalanodva megállt a bejáratnál. Harriet azonban gyorsan elhatározta, hogy bemerészkedik a tömegbe, és kikéri a levelet. Helyet adtak neki, és néhány perc múlva vissza is tért kezében a levéllel Ágneshez, és átadta neki.

– Egek, hiszen ez Aringthurtól érkezett – kiáltott fel Ágnes rémülten, és tekintete az írásra tapadt, melyet remegő kezében tartott. Egy idő után azonban leeresztette a levelet, majd fájdalmasan így szólt:

– A levél már régi, és még sokkal az előtt írta, hogy elhagytuk volna Írországot.

– Vajon mit írhatott Corblair úrnak? – kérdezte Harriet a levélre nézve, majd tekintetét Ágnesre emelte, mintha arra kérné, hogy nyissa fel az írást. Ő azonban elrejtette ruhájában, aztán belekarolt a lányba, hogy elinduljanak hazafelé.

Vacsora után, mialatt Ágnes néma és levert volt, most Harriettel ismét a szobájában ült, aki rájött, hogy Ágnes pillanatnyi mély szomorúságát az átvett levél idézhette elő, ezért így szólt:

– Miért nem akarja kinyitni a levelet, kisasszony? – semmi jogtalanság sem lenne ebben.

– Nem nekem címezték, kedves Harriet – válaszolta Ágnes elutasítóan.

– Azonban Corblair úrnak, és neki, vagy önnek, az teljesen mindegy. Ki tudja, mit tartalmazhat, esetleg felvilágosítást adhatna Corblair úrról, folytatta a lány rábeszélően, és Ágnes tekintete hirtelen felelevenedett, miközben így szólt:

Igazad van, Harriet, nem volna jogtalanság, sőt, inkább jogos lenne, mivel az írás tartalmazhat valamit, ami útmutatást adhatna Edward sorsáról. Mégiscsak fel fogom bontani. Ezekkel a szavakkal Ágnes odasietett az íróasztalhoz, elővette a levelet, és felbontotta. Reszkető kezekkel odatartotta a lámpa fényéhez, és olvasni kezdte:

„Életem megmentője, drága barátom!

Ön, és a tisztelt Ágnes kisasszony félreismertek engem. Könyörgök, tegyék lehetővé számomra, hogy tetteikkel bizonyítsam barátságom és hálám igazát és bensőséges voltát! Mindent megtettem, ami erőmből kitelt, hogy Ön és Ágnes óhaját célba juttassam, megalapozzam mindkettőjük boldogságát. Walcott-tól magam is megkértem az Ön javára lánya kezét, de mogorván elutasított, jóllehet meg kellett volna elégednie

azzal az állással, amit Önnek biztosítani szándékoztam. Igyekeztem Ágnestől megszerezni az Ön címét, ez irányú leveleimet azonban megválaszolatlanul visszaküldte. Most megérkezett apjának írt levele, amire reménykedve vártam, azonban ebben sem volt semmi utalás, hová írhatnék önnek. Bárcsak meghallgatná az ég fohászatomat, és lehetővé tenné, hogy megkapja leveleimet! Térjen vissza, barátom, már semmi sem áll boldogságának útjában. Walcott meghalt, én magam fogom Önt Ágnessel oltárhoz vezetni, és megpróbálom megtalálni a magam boldogságát az Önök barátságával, amiben e nélkül nekem sohasem lehet részem. Térjen vissza, ne késlekedjen egyetlen percet se! A vagyonomat is meg kívánom osztani önnel.

Még egyszer: Térjen vissza, és higgyen hűségese barátja szívében!

Aringthur''

Minden újabb sorral, amit Ágnes elolvasott, fokozódott testének reszketése, szemei könnyekkel teltek meg, és Aringthur nevére pillantva hangos zokogásban tört ki, és keservesen sírva leomlott a szófára. Arcát kezeibe temette, és ujjai között könnyei a levélre hullottak, amely az ölében hevert.

– Ah, kisasszony – szólalt meg Harriet, ő is elragadva a fájdalomtól, amely láthatóan magával ragadta Ágnest, majd átkarolta vállát.

– Ó, nagy Isten, bocsásd meg vétkeimet, igazságos büntetés az én szenvedésem! – zokogta Ágnes, miközben könnyes tekintetét és összekulcsolt kezeit az ég felé emelte.

– Nyugodjon meg, kisasszony, kérem, nem tesz jót önnek, ha ennyire átadja magát a fájdalomnak! – kérlelte Harriet ismét, és érzelmesen hozzásimult úrnőjéhez.

– Súlyos, igen súlyos bünt követtem el ez ellen a nemes, jószívű emberrel szemben, és ezzel nyomorúságba taszítottam ma

gam és Edwardot is. Ó, istenem, bocsáss meg nekem, panaszkodott Ágnes sírva, és odanyújtotta a levelet hűséges barátnőjének, hogy olvassa el. Miközben a lány olvasni kezdett, Ágnes hátrahanyatlott a szőfán, szemeit batisztkendőjébe temette. Amint Harriet befejezte az olvasást, felindultan megragadta úrnője kezét, ajkaihoz szorította, és remegő hangon így szólt:

- Talán még mindig nem késő, jóvátenni tévedését!
- Mit is tehetnék, drága Harriet? Aringthur meghalt! Most már mindenről lekéstem, most már minden odaveszett!
- Még nem, kisasszony. Minden nap, minden óra visszahozhatja Corblair urat, talán már el is hagyta a vadont, és igyekszik vissza, hogy átölelhesse önt. Ó, kérem, hallgassa meg hűséges Harrietje tanácsát, írjon Aringthur úrnak, az ég hátha mégiscsak megmentette őt! – kiáltotta a lány, és térdre omlott úrnője előtt.
- Igen, igazad van, úgy legyen. Holnap korán reggel írni fogok neki, és mindent elmondok, ami miatt olyan megbocsáthatatlanul és hálátlanul viselkedtem vele szemben – válaszolta Ágnes ekkor, miközben szemeit törölgette, majd visszavitte a levelet az íróasztalára.

Egy kis jármű küszködött a part közelében a heves nyugati széllel és a szokatlanul magas hullámokkal, hogy elérje a new-yorki öböl bejáratát. Az Aligátor volt az, amely Írországból tért vissza, ahová hírt vitt Aringthurnak Ágnes new-yorki tartózkodásáról. Már tizenkilenc nappal itteni elutazását követően elérte Írország partjait, és a kapitány néhány nappal később maga kézbesítette a táviratot Aringthurnak, aki röviddel ezelőtt tért vissza Angliából birtokára. A kaptányt másnap azonnal visszaküldte kis hajójának fedélzetére, hogy a legnagyobb igyekezettel készítse fel a visszafelé vezető útra, miközben ő maga gyorsan megtett minden intézkedést, amit hosszabb távolléte miatt szükségesnek tartott. Még el sem telt egy hét, máris úton volt az Aligátor fedélzetén a nagy világtenger kék hullámain. Viharos időjárás és háborgó

tenger azonban nagyon meghosszabbították az utat, a kis jármű gyakran került abba a veszélybe, hogy elnyelik a hullámok, és befutva a Sandy Hook öölbe alig menekültek meg a felborulástól. Miközben Ágnes felbontotta és elolvasta az Edwardnak írt levelet, az Aligátor kikötött a new-yorki rakpartnál, ahonnan kocsit vitte vágtatva Aringthurt az Astor házhoz.

Ágnes bezárta az íróasztalt, majd ismét leült a szófára, amikor megszólalt a csengő a bejáratnál, és közvetlenül ezt követően belépett a szobába a szobalány, és egy írországi barátot jelentett be Ágnesnek, aki engedélyét kéri, hogy néhány pillanatra beszélhessen vele. Ágnes összerezdült, minden csepp vér elhagyta arcát, remegő ajkakkal és tágra nyílt szemekkel, az ajtó felé kitárt karokkal felemelkedett a szófáról. Az ajtó kinyílt, és belépett rajta a holtaként vélt Aringthur.

Legmélyebb lelkéből fakadó kiáltással rohant felé Ágnes, és „kegyelmezzon, bocsásson meg!” szavakkal omlott elé, miközben összekulcsolt, felemelt kezekkel könyörgő tekintettel nézett fel rá.

– Bocsásson meg, minden barát legnemesebbike egy hálatlannak, aki súlyos vétkeket követett el ön ellen! – kiáltotta Ágnes, és ajkait Aringthur kezére szorította, mellyel fel akarta emelni őt.

– Ágnes kisasszony, kérem! – dadogta Aringthur, elragadtatva a pillanat hatalmától, és erőszakkal felemelte. Én, én magam vagyok, akinek az ön bocsánatáért kell esdekelnie. Ó, mondja ki, kérem, hogy meg akar bocsátani nekem, egész életemmel leszek hálás érte!

– Minek nevezhetném önt ennyi jóságért és ennyi nemességért? – kiáltotta Ágnes túlárado tisztelettel és hálával, és ajkait ismét barátjának kezére szorította.

A vihar, amit mindkettőjükben előidézett a hirtelen viszontlátás, alábbhagyott, és helyére léptek a bensőséges vonzalom finomabb, odaadó érzelmek. Ágnes kezénél fogva vezette Aringthurt a szófához, ahol kérte, foglaljon helyet mellette. A férfi szavakkal nem kérdezte, hol van Edward, tekintetével azonban hírt kért róla,

Ágnes pedig nem volt képes rá, hogy kimondja nevét, Aringthur azonban tekintetéből kiolvashatta szerelmének sorsát. Egyedül voltak. Harriet kiosont a szobából, ők pedig csendben ültek ott hosszasan, kéz a kézben, mintha mindketten féltek volna tőle, hogy fájdalmukat, nyomorúságukat, ami szívüket nyomta, szavakba öntsék. Egy könnycsepp gördült ki Ágnes szeméből, és megszakította a csendet, mivel Aringthur alighogy észrevette, amint ölébe hull, baljával is megragadta Ágnes kezét, mely eddig jobbában pihent, és megkérdezte:

– Hol van a barátom, aki megmentette az léletemet, hol van Edward, Ágnes?

Ágnes képtelen volt válaszolni, a sírás elfojtotta hangját, csak kezével intve utalt rá, hogy messze, innen nagyon távol.

– Tehát mégiscsak él, hál’ istennek! – mondta Aringthur mély lélegzetet véve, mintha súlyos tehertől szabadult volna meg keble.

Ágnes erővel összeszedte magát, és ekkor mindent elmondott barátjának, bár számos megszakítással, amit Edward sorsáról tudott. Miután beszámolójának végére ért, és Aringthur minden további kérdésére is válaszolt, a férfi így szólt:

– Holnap írni fogok Washingtonba, ahol számos közelebbi kapcsolatom van, és ottani kiküldöttünk lelkére fogom kötni Edward sorsát, majd nagy igyekezettel magam fogok toborozni egy sereg alkalmas férfit, akikkel Edward felkutatására indulok, és nem fogok visszatérni anélkül, hogy biztos és teljes körű hírt ne hoznék önnek róla. Holnap reggel rögtön igyekezni fogok. Kapcsolatba lépek barátjuddal, Armand úrral, aki remélhetőleg meghallgatja kérésünket, és útitársam lesz, mindkettőnk boldogsága után kutatva.

Közben már igen későre járt, és a házban mindenki nyugovóra tért, amikor Aringthur elkészönt, és Ágnes maga kísérte le a kijáratához.

XXXVI.

*A szkúner. Ugrás a mélybe. Rábeszélés. Az újságcikk.
Sürgős utazás. Az orvos. A figyelmeztető hang. Száguldás. Szilárd
elhatározás. A megismerés. A zuhanás.
Úton hazafelé. Nagy boldogság.*

Elérkezett október hatodika, egy derűs, napsütéses őszi nap, amilyennél pompásabbat a Föld egyetlen országa sem tud nyújtani. Észak-Amerikában a Niagara kanadai és amerikai oldalán hatalmas embertömeg tolongott és hullámozott, akik azért jöttek el ide, hogy részesei legyenek a nagyszabású színjátéknak, amelyre ma a Niagara-vízesésnél kerül sor.

A nagy Patkó-zuhatag felett félmérföldnyi távolságra lehorgonyozva állt készenlétben a Splendid nevű szkúner, hogy megkezdhesse útját a vízesés felé. A két vízesés közötti Kecskeszigetről két hatalmas sziklatömböt átfogó hidat építettek, melyek a habzó hullámok közül emelkedtek ki közvetlenül az aláomló víztömeg előtt. A híd szélső szikla felőli végénél egy nagyon hosszú, padlóval fedett létra nyúlt a szakadék fölé, a végéről pedig még egy további, erős ugródeszka nyúlt ki a borzalmas mélység fölé, ahonnan Edward Corblair le szándékozott ugrani a katlanba. Őrá várakozott a sok ezernyi kíváncsi néző, akik közül egy sem hitte el, hogy a vakmerő ugrót valaha is viszont fogják látni az ugrás után.

Közeledett a hajó elszabadításának ideje, és a matrózok már azzal foglalatoskodtak, hogy kibontva vitorláit szabaddá tegyék a szélnek. A vitorlák kibomlottak, és ott dagadtak a hajó felett, mint valami felhő, és a hajó úgy ágaskodott horgonya felett, mint egy türelmetlen versenyló a visszatartott gyeplőn. Már nem sok volt hátra tíz óráig, és még mindig áramlottak az emberek lovon és kocsin, hogy végignézzék a látványosságot. Végre elérkezett a várva várt pillanat, a hajón megfeszítették a vitorlákat, beállították és rögzítették a kormányt, és már látni lehetett a fedélzetről a csónakokba menekülő matrózokat, és ahogyan elvágják a szkúner

horgonykötelét. Ugyanabban a pillanatban a jármű büszkén és fenségesen siklani kezdett a tiszta árban, és minden másodpercben egyre gyorsabban igyekezett a vízesés felé. Rövidesen elhagyta a tó sima víztükrét, és elérte a zuhatag feletti magasra felhabzó vad hullámokat. Vízpermetbe burkolódzva magával rántotta az ár, majd hirtelen hatalmas recsenéssel egy sziklának csapódott, mely alig látszott ki a tomboló áradatból. Ide-oda ingott, megpördült, felemelkedett és alásüllyedt, mintha kétségbeesetten küzdött volna a teste körül feltorlódo hullámokkal, míg végül azok győzedelmesen tovasodorták. Viharos sebességgel száguldott ekkor a szakadék felé, és úgy kirepült felette, hogy a lebegőben lebegve látni lehetett a gerincét, miközben a fedélzetén lévő rémült állatok jobbra-balra leugráltak a fedélzetéről. A medve ugrott legmesszebbre a katlanba az alásüllyedő szkúner orrából, az pedig rövidesen eltűnt a felette összecsapó hullámok között, amelyek felőrölték, és szétört árbocokat, összetört bordákat és szétszakadozott vitorlákat vetettek ki magukból.

Megragadó, nagyszerű pillanat volt, amikor az erős jármű a hullámok erejétől romokban szétrepült. A sok ezernyi néző azonban a folyó mindkét oldalán az izgalom legcsekélyebb jelét sem mutatta, semmi üdvívalgás, semmi hurrá nem harsant fel, és felismerhető volt, hogy teljes figyelmük és érdeklődésük másvalamire irányult, aminek még ezután kell következnie.

Edward Corblair a sziget magaslatáról nézte végig a látványosságot. Környezetében senki által sem ismerten állt ott gondolataiba mélyedve, és a rettenetes, erőszakos elemet nézte, amely a hajó árbocait, mint gyenge nádszálakat zúzta össze, és testét darabokra tépte. És ezzel az elemmel akart ő szembeszállni! Bizonyára felismerte vállalkozásának vakmerőségét, bizonyára beismerte magának, hogy saját akaratából szánta rá magát erre a veszélyre, és nem a kérlelhetetlen sors sodorta őt ide ennek a szakadéknak a szélére. És nem ugyanaz a sors volt, mely ide juttatta őt, és itt tette lehetővé számára, hogy végre megszerezze boldogságát, Ágnesét, hát nem a sors kínálta fel számára ezt a lehetőséget, és most ne lenne bátorsága hozzá, hogy élete céljáért, amiért oly nehéz küz-

delmeket vívott, kockára tegye az életét, hát ne érne meg számára Ágnes ezernyi életet, és Ágnes nélkül van-e egyáltalán valami értéke számára életének? Minden múltó perccel, amivel közelebb jutott a pillanathoz, amikor alá kell majd vetnie magát a katlanba, egyre szilárdabbá, egyre rendíthetetlenebbé vált elhatározása, lelki szemei előtt ott lebegett szerelmének képe, ami acélossá tette idegeit, és vasakarattal elhatározta, hogy rendíthetetlen nyugalommal és sziklaszilárdan végrehajtja az ugrást. A kíváncsiak ezrei, akik majd látni akarják ugrását az örökkévalóságba, nem vehetnek észre rajta semmiféle tétozást, semmiféle félelmet, aggódó tekintetet. Már döntött, ő már választott Ágnes és a halál között!

A folyó túloldalán Sam Patch nevét kiáltozták, sok ezernyi torok túlharsogta ekkor az alázuhanó tó vizének dübörgését.

Mintha áramütés érte volna Edwardot, hallván a kiáltozást. Látni akarták, amint a halálba ugrik, azonban Ágnest felidéző gondolatai fenntartották reménységét és bátorságát. Ledobálta magáról ruháit, csak egy térdig érő, könnyű nadrág maradt rajta, aztán határozott, gyors léptekkel végigsietett a meglepetten csodálkozó környezete között a híd felé, amely a vízeséshez vezetett. Alig mutatkozott meg az első sziklánál a tajtékzó hullámok felett, amikor mennydörgésszerű hurrá kiáltásokkal telt meg a levegő, amivel az ujjongó tömeg üdvözölte őt a folyó mindkét oldalán. Érintetlenül azonban ettől a szívtelen, szörnyű követeléstől, komolyan és rendíthetetlenül haladt tovább a padlón szikláról sziklára az ugrás helye felé.

Az örvénylő légáramlat, amit az alábukó víztömeg keltett, megérintette őt, és körülötte a magasba lendítette a vízpermetet, és amikor a szakadék szélére ért, ahol a tomboló áradat közel kétszáz lábnyira bukkott alá a mélybe, egy minden színben tündöklő pompás szivárvány ívelt át felette, melyet a Nap aranyló sugarai varázsoltak elő a magasba emelkedő vízpermetben. Edward nem hallotta a nép mennydörgő üdvörlését, nem látta a házat, a felé lobogtatott kendőket, csak egy képet látott maga előtt, azt a képet, amely ide vezette őt, Ágnes képét, és ekkor határozott, imbolygásoktól mentes léptekkel elindult a bedeszkázott létrán az ugró-

deszka felé, amely minden lépésnél fel, s alá lengett alatta. Kiért a végére, lenézett maga alá a feneketlen mélységbe, és Ágnes ott lebegett lelki szemei előtt. A mindenható védelmébe ajánlotta magát, és egy hatalmas lendülettel elrugaszkodott a deszkáról, messze kirepülve a szakadék közeléből. Karjait szorosan oldalai mellé szorítva, összekulcsolt lábakkal repült nagy ívben a levegőben szélesebben a mélybe, és eltűnt a katlan felett hullámzó hab-tengerben.

Csak egyetlen kiáltást, a döbbsenget felkiáltását lehetett hallani a sok ezernyi torokból mindkét partról, mely végigvonult a folyó felett, aztán síri csend következett, és minden tekintet az örvénylő tajtékra meredt, ahol alámerült a fiatalember. Megtörtént az esemény, a hátborzongató játéknak vége volt, Sam Patcht, a merész, szép úszót elnyelte az ár.

Jó tíz percet eltartott ez a néma hallgatás, és merev tekintetek figyelték a vadul tomboló vizet, amint felpetrezgett a vízpermettel telített katlanból, és a tajték tovagördült a folyón. Ekkor ismét kitört az ujjongó kiáltás: – Sam Patch! – és minden tekintet egy sötét pont felé fordult, amely a távolban vált láthatóvá a folyó könnyedén játszadozó hullámai között, és a kanadai part felé közeledett. Edward Corblair volt az, aki ott felbukkant, és a part felé úszott. A kanadai oldalon az egész néptömeg a magas partra özlött, hogy láthassa és üdvözlje a csodával határos módon megmenekült fiataalt, és nem volt elég csónak a folyó amerikai oldalán, hogy a türelmetlen tömeget átvigye a túlsó oldalra. Edward azonban már felmászott a magas partra, és Foresight úr háza felé igyekezett, mielőtt elérték volna őt a kíváncsiskodók. Alig ért fel szobájába, és kapkodta magára ruháit, amit a vendéglős vett neki a közeli amerikai városban, Lewistonban, amikor az belépett hozzá, hogy gratuláljon neki, és elmondja, várhatóan igen nagy bevételre tesznek szert. A környező városokban már napok óta gyűjtéseket szerveztek a merész ugró javára, és ma az esemény közben Foresight nagy számú megbízható embert küldött körül a nézők között, hogy adományokat gyűjtsenek a szép, szívélyes fiatalember javára. Edward boldogsága nem ismert határo-

kat, elérte célját, ami után oly hosszasan törekedett eredménytelenül, és Ágnes most már az övé volt. Nem akarta elhagyni a szobáját, egyedül akart maradni boldogságával, de ekkor felharsant a ház előtt a nép viharos kiáltozása, és Foresight ismét megjelent a szobájában azzal a kéréssel, hogy tegyen eleget a nép kívánságának.

Edward ekkor lement a vendéglőbe, ahol menydörgő üdvívalgással fogadta őt az ott összegyűlt tömeg. Mindenki kezet akart fogni vele, sok szerencsét akart kívánni neki, és érdeklődtek, milyen érzések hatalmasodtak el rajta a rettenetes, háborzongató mélységben.

Az ebéd során, amit a szabadban egy erre a célra fenyőágakból kialakított napvédő tető alatt fogyasztottak el, Edward a tiszteletbeli helyen ült, és a vendégek egyre ismételték a köszöntöket az egészségeire. Az asztaltársaságban a közeli Utica város és környékének számos lakója is helyet foglalt, akik Edwardot hangos beszédekben szólították fel, hogy vállalkozzon még egy ugrásra a Trenton-vízesésnél, amely annak a városnak a közvetlen közelében van, és magassága alig éri el a hatvan lábat. Biztosították őt, hogy az újabb merész mutatvány gyerekjáték lesz a mostanihoz képest, és minden bizonnyal az itteninél is nagyobb bevételhez jutna. Utica Edward new-yorki útján félúton volt Albany felé, és egy újabb ekkora bevétel mégiscsak felkeltette érdeklődését. Jól lehet megszólalt benne egy hang, amely igyekezett távol tartani őt egy újabb vakmerő vállalkozástól, és a sors elleni merész kihívásként tüntette fel azt, ennek ellenére érdeklődése továbbra is fennmaradt, és gondolatokat ébresztett benne egy biztonságos, újabb nagy nyereséggel kapcsolatban. Az idegenek közül többen, akik még az est folyamán vissza akartak indulni Uticába, felajánlották, hogy hirdetésekkel adnak fel azokban a városokban, melyeket útközben érintenek, és egyúttal gondoskodnak róla, hogy ezeket a lapokat távolabbi helyekre is eljuttassák. Azt javasolták, október tizenhatodika legyen az ugrás napja, és viharosan sürgették Edwardot, hogy határozza el rá magát. Kihangsúlyozták, mennyire rátermettnek tartják, és ittak vele egy második, nagy bevételre.

Edward késlekedett a válasszal, és magyarázkodni kezdett, mert a belső hang, mely egyre figyelmeztette, csak nem akart elhallgatni, a felfokozott hangulat ellenére, amit az elfogyasztott bor idézet elő benne. Gondolkodási időt kért az idegenek elutazásáig. Ebéd után, amint visszatért szobájába, és önmagával küszködve az ajánlaton elmélkedett, belépett hozzá Foresight, és tájékoztatta, hogy hatezer dollár van nála készpénzben a számára, és a javára folytatott gyűjtés a környező városokban minden bizonnyal még több ezer dollárt tesz ki. Aztán kezdte rábeszélni, hogy vállalkozzon a második ugrásra a Trenton-vízesésnél, ami csak csekélység lesz számára.

– Ha megteszi, gazdag, független ember lesz, aki vagyona kamataiból élhet. Én a maga helyében akár tíz ilyen ugrásra is vállalkoznék! – mondta neki a vendéglős biztatva, miközben az utcai idegenek is beléptek a szobába, és jelezték, hogy most már át akarják vitetni magukat a folyón, hogy a túlsó parton elinduljanak hazafelé. Ismét sürgették, hogy döntsön, és hatalmazza meg őket, hogy feladják a hirdetéseket az újságokban. Edward végül beleegyezett, és az idegenek elutaztak.

Nem sokkal ezt követően a hatalmas sziklákat az amerikai vízesésnél az összegyűlt tömeg szórakoztatására felrobbantották, este az angol lovasok művészi mutatványokat mutattak be, és az éjszaka sötétjében egy nagy tutaj briliáns, egymás után fellobbanó tűzijátékokkal úszott lefelé a tavon és a Patkó-vízesésen, miközben azt mindkét oldaláról nagy bengáli tüzek világították meg nappali fénnel.

Ágnes szívében ismét frissen felizzott a reménység, mert most már segítőkészen ott állt mellette barátja, és ő maga is vele akart vonulni a vadonba, hogy felkeresse szerelmét. Armand is felajánlotta segítségét, és készen állt arra, hogy elkísérje Aringthurt kutatóútjára, aki hirdetést adott fel a lapokban, a vadont ismerő embereket keresve, akik útja során szolgálatába állnának, és sürgősen megtett minden előkészületet a mihamarabbi indulásra, hogy még

a tél beállta előtt meglátogathassa az északon lévő indián területeket, pontosabban a sziúk földjét. Szívélyes barátságot kötött Armanddal, és mivel ugyanabban a fogadóban laktak, szinte állandóan együtt voltak. Az estét rendszerint Ágnessel együtt töltötték el, sétálni mentek vele, közösen vidéki kirándulásokra indultak, hogy Ágnes friss levegőn legyen, és folyamatosan mindent felkínáltak neki, hogy fenntartsák és fokozzák benne a reményt Edward visszatérésében. Egyik délután rábeszéltek Ágnest, hogy az út mentén a várostól néhány mérföldnyi távolságban lévő vendéglőbe utazzanak, hogy ott töltsék az estét, és meghívták a barátságos, részvételtjes Mary Burtont is, hogy tartson velük. Harriet, aki sohasem tágitott Ágnes mellől, a kocsis mellé ült, és így érkeztek meg a romantikus környezetben lévő vendéglőhöz, amikor a Nap már nem sütött olyan hevesen, és a levegő kezdett lehűlni. A szellős verandán foglaltak helyet, hogy ott fogyasszák el a vacsorát, és ismét a vadonba készülő utazásról társalogtak, mivel rövidesen útnak akartak indulni.

Harriet a vendégszobában felkapott egy több nappal korábbi újságot, és azzal leült a veranda másik végén, hogy a városi újdonságokról olvasson, és úrnője közelében maradjon anélkül, hogy zavarná társalgásukat.

Aringthur közölte Ágnessel, hogy már elegendő csapott toborzott, hogy szembe tudjanak szállni a vadon minden veszélyével, így semmi sem tudja majd feltartóztatni őket a gyors előrehaladásban. Egyenesen a sziúkhöz szándékozott utazni, és ott rá akarta beszélni Strurtont, hogy lépjen a szolgálatába, Armand pedig magára vállalta, hogy ő majd beszél öreg barátjával. Még nagy igyekezettel társalogtak, amikor Harriet hirtelen hangosan felkiáltott, és egy pillanatig a kezében tartott újságra meredt, de aztán odarohant vele úrnőjéhez, és elé tartotta a lapot az alábbi szavakkal:

- Corblair úr él, és leugrott a magasból a Niagara-vízesésnél!
- Mindenható Isten! – kiáltott fel Ágnes, miközben felugrott és megragadta az újságot, aztán elgyengülve, egész testében re-

megve visszaomlott a székre, és a lap kiesett a kezéből. Meg akart szólalni, de elcsuklott a hangja, és alig volt annyi ereje, hogy kezét nyújtsa Aringthur felé, és jelezze neki, hogy olvassa fel az Edwardról szóló hírt. Ő felkapta a lapot, miközben Ágnes ébrenlét és ájulás közötti állapotban Harriet keblére omlott. Ennek ellenére ismét intett Aringthurnak, aki erre olvasni kezdte:

„E hónap hatodikán nagyszabású színjáték volt a Niagara-vízesésnél. A Splendid nevű szkiúner teljes vitorlázattal alázuhan a Patkó-zuhatagnál, és a hullámok szétroncsolták, mielőtt leért volna a mélybe. Egy fiatal ír férfi, név szerint Sam Patch, aki röviddel ezt követően a zuhatag előtt leugrott a katlanba, szerencsésebb volt, mert kissé távolabb ismét felbukkant a folyóból, és sértetlenül elérte a partot. A merész fiatalember feltűnő határozottsággal és nyugalommal hajtotta végre ezt a hallatlan, rémitő merészséget, és ezzel körülbelül nyolcezer dollárt keresett. E hónap tizenhatodikán reggel 10 órára újabb ugrást jelentett be, éspedig a hatvan láb magas Trenton-vízesésnél. Bőséges adományok ebben az esetben sem fognak elmaradni, ha az ugró megint szerencsésen felbukkan az árból, hogy átvehesse a nyereséget.”

– Induljunk, azonnal induljunk, az isten szerelmére, egyetlen percet sem veszíthetünk el! – kiáltotta Ágnes, amint Aringthur befejezte a felolvasást, és új életerőre kapva hirtelen felugrott ültéből. A kocsit, Harriet, a kocsit, gyorsan, gyorsan!

A kocsi nagy igyekezettel előállt, a szótlan, boldogság és kétségbeesés között ingadozó Ágnest besegítették, a többiek is helyet foglaltak, és vágatva visszaindultak a városba.

Október tizennegyediké volt ezen a napon, és tizenhatodikán reggel akarta Edward megint kockára tenni életét azzal, hogy leveti magát a borzalmas elembe. Ez a gondolat a kétségbeesés szélére sodorta Ágnest, és csak Armand határozott véleménye, mely szerint lehetséges ez előtt a döntő óra előtt odaérni a

Trenton-vízeséshez, és megakadályozni Edwardot merész mutatványának végrehajtásában, készítette őt arra, hogy fenntartsa magában a remény szikráját, és tartást adjon neki.

Másnap reggel hat órakor Ágnes már készen állt arra, hogy Harriet, Aringthur és Armand kíséretében az America nevű pompás gőzös fedélzetén megkezdjék útjukat felfelé a Hudson folyón Albany felé.

Ágnes képtelen volt a hölgykabinban maradni, egyre csak felment a felső fedélzetre, és a magas hegyek között felfelé tekintett a folyón azzal az érzéssel, hogy vágyakozása szárnyakat ad a gőzös haladásának, de mégis mennyire kétségbeejtően lassúnak találta a gyors hajót a partok között, milyen sokáig látta még a maguk mögött hagyott fákat, sziklákat és településeket, és milyen remítően lomhán mozogtak a mutatók az óráján!

Esteledett, a Nap alábukott a kéklő hegyek mögött, és sötétség terült el a Föld felett. Harriet kabátot és sálát hozott fel úrnőjének a fedélzetre, és minél közelebb jutottak útjuk céljához, annál nagyobb, annál féktelenebb lett Ágnes türelmetlensége, hogy megpillantsa Albany fényeit. Az éjszakai levegő friss és hűvös volt. Végre valahára felbukkant a világos fény a sötét folyó felett, amely a várost jelezte, és hét óra körül a hajó kikötött Albany rakpartjánál. Egy kocsi az utasokat sürgősen a vendégfogadóba vitte, és Aringthur megbízta a vendéglőst, hogy azonnal kerítsen neki egy könnyű kocsit a város két legjobb lovával, és olyan kocsisal, aki teljes mértékben ismeri az Utica felé vezető utat. Meghatalmazta őt, hogy ezt a megbízását bármi áron teljesítse.

Az arany megtette hatását. Még el sem telt egy óra, és Ágnes útitársaival máris egy könnyű kocsiban ült, amely két nemes paripa által vontatva repülő vágtaival hagyta el Albany várost. Az éjszaka nem volt nagyon sötét, így a kocsis könnyedén felismerte az utat, és el tudta kerülni a veszélyes helyeket.

Némán ült Ágnes kabátjába burkolódzva, és ezernyi lelkesítő, és ezernyi rettenetes kép bukkant fel váltakozva viharosan megindult fantáziája előtt. Hol repülve rohant hön szeretett szerelme

szíve felé, hol pedig látta, amint leveti magát a mélybe, és össze-
csapnak felette a hullámok, hol hevesen, reményteljesen kezdett
szaporán verni a szíve, hol pedig kihagyott dobogása, és hideg
borzongással görcsösen rándult össze. Útitársai nem zavarták meg
gondolatait, a pillanat komolysága őket is magával ragadta. Egyre
csak száguldottak hegyen, völgyön át az éjszakában, pihenő nél-
kül, és az új nap, október tizenhatodika derengeni kezdett az ég
alján. A kocsis nyilatkozott, hogy a lovak nem bírják tovább, ha
nem kapnak néhány órányi pihenőt, és utolsó erőfeszítéseikre
hajszolta őket, hogy elérjék a legközelebbi kis települést, amelyen
átvezetett az út. A vendéglőbe érve Aringthur ismét alkalmazta az
arany erejét, és a vendéglőstől két friss lovat vásárolt, akiket
azonnal befogtak a kocsi elé. Alig félóra elteltével az utazók me-
gint úton voltak, éspedig viharos vágtaival, mert Aringthur komoly
összeget ajánlott fel a kocsisnak, ha időben odaér vele a Trenton-
vízeséshez.

Nyolc óra volt, amikor a tájtétköz paripák a kocsival bevágtat-
tak Utica városba, és elérték az ottani vendégfogadót.

Még tizenhárom mérföldnyi távolság volt hátra a város és a
Trenton-vízesés között, és ha sikerül két friss lovat szerezni, akkor
Ágnes kísérőivel még a rettenetes, rémítő tíz óra előtt célba érhet.
A vendéglős azonban úgy nyilatkozott, hogy egész Uticában
egyetlen kocsit sem lehet találni, mivel a kíváncsiskodókkal va-
lamennyi a Trentonhoz hajtott, akik látni akarják az ír Sam Patch
utolsó ugrását. Ágnes teljesen kétségbe volt esve. Aringthur
eredménytelenül kínált fel bármennyi aranyat, amennyit csak kér-
nek tőle, a vendéglős azonban kitartott amellett, hogy lovak már-
pedig nincsenek, az a kettő pedig, akik idáig elhúzták a kocsit,
nem voltak olyan állapotban, hogy folytathassák az utazást. Ágnes
nem akart bemenni a házba, kétségbeesetten nézett végig az utcán
fel, s alá, amikor egy nyitott kocsi kanyarodott rá két fehér lóval,
és nem messze a vendéglőtől megállt egy ház előtt.

– Kie ez a kocsi? – kérdezte gyorsan Aringthur a vendéglőst.

– Egy doktoré, aki a város előtt lakik, és most bejött meglátogatni betegét – válaszolta a vendéglős, és még mielőtt az orvos kiszállt volna a kocsiból, Aringthur már ott állt mellette, és üdvözölte őt.

– A legsürgősebb szükség kényszerít rá, hogy pillanatokon belül két lovat szerezzek, akik a Trentonhoz vinnének, és kérem az ön jóindulatát, hogy ebben segítsen nekem, uram! Adja el nekem két fehér lovát – mondta Aringthur barátságosan meghajolva, kérlelő hangon.

Az orvos elcsodálkozott, láthatóan kellemetlenül érintve, aztán így szólt:

– Én nem vagyok lókereskedő, uram, aki gebéket árul az utcán, és kifog a kocsiból.

– Bocsásson meg, uram, több nemes lelkű ember élete és boldogsága függ ezektől a percektől. Legyen kérem könyörületes, és adja el nekem ezt a két lovat, bármi pénzt megadok értük! – folytatta Aringthur a legnagyobb felindultsággal, és Ágnes felé pillantott, akit Harriet tartott, hogy össze ne essen, és feléjük nézett.

– Tényleg csodálkozásra készítem, uram, de hogyan nélkülözhetném én a lovaimat? – válaszolta az orvos kevésbé elutasítóan.

– Kétezer dollárt fizetek önnek a két lóért, és esdekelve kérem, engedje meg, hogy azonnal befogják őket az elé a kocsi elé! – mondta Aringthur, miközben elővette tárcáját, és elővett belőle két ezerdolláros bankjegyet.

– Gyorsan, Dick! – kiáltott oda ekkor nevetve a doktor a fekete kocsisának. Gyorsan vidd oda a gebéket az elé a kocsi elé, az én kocsimat meg hazahúzhatod még ma!

Ezekkel a szavakkal átvette Aringthurtól a pénzt, aki néhány köszönő szóval ajánlotta magát, majd visszasietett Ágneshez, hogy kikökkentse félelméből. Visszakísérte őt a kocsihoz, felsegítette, Harriet felült mellé, aztán Aringthur és Armand segítettek a kocsisnak befogni a két megvásárolt fehér lovat a jármű elé. Elveszítették egy fél órát, de mégis lehetséges volt, hogy még tíz

óra előtt odaérnek a vízeséshez, ha valami váratlan akadály nem kerül útjukba.

A kocsis ismét elfoglalta helyét, és útnak indította a kecses papirákat a kocsiával, amikor az orvos odakiáltotta a mellette elhaladó Aringthurnak:

– Még időben odaérnek, hogy láthassák, amint megfullad az a bolond ír!

A szűk völgy, amelyben a Nyugat-Canada-folyó kolosszális sziklatömbök között hatvan láb magasról alázuhan, és az úgynevezett Trenton-vízesést képezi, fej-fej mellett tömve volt nézőkkel, akik a vakmerő fiatalember, Sam-Patch megjelenésére vártak, hogy végignézzék, amint a zuhatag tetejéről aláveti magát a mélybe.

Edward Corblair a vízesés felső részénél lévő sziklák között ült, és néhány lépésnyire tőle állt a közeli Trenton város vendéglősenek öreg néger háziszolgája, ahol néhány napja lakott, és arra várt, hogy Edward odaadja neki ruháit, hogy majd levigye a part-ra, ahol ugrása után kijön a vízből.

Más gondolatok lettek most úrrá Edwardon, mint amilyenek a Niagara-vízesésnél végrehajtott ugrása előtt ragadták magukkal. Nem érezte azt a sziklaszilárd szükségességet magában, amely akkor a szédítő magassághoz vezette. Nem a sors kérlelhetetlen keze hajtotta őt feltartóztathatatlanul előre, és csak a szerelme és a halál közti választást tette számára elehetővé. Most a saját szabad akarata sodorta őt a veszély felé, hiszen a nyereség, amire már szert tett, bőven elég volt ahhoz, hogy biztonságos életkörülményeket teremtsen magának és Ágnesnek. Meghatározhatatlan érzés lett úrrá rajta, amely figyelmeztető hangként mintha távol akarta volna tartani ettől a kétségbeejtő vállalkozástól, értelme azonban a háttérbe szorította, és tagadta a veszély nagyságát. A medencét, ahová a folyó alázuhan, többszöri merüléssel átvizsgálta, így pontosan tudta, hogy semmi kőszirt, alámerült fatörzs

nem veszélyezteti, és a zuhatag magassága olyan jelentős mértékben kisebb volt, mint a Niagara-vízesésnél, hogy semmilyen veszélyt sem látott. Egyedüli képként most nem a szeretett lány képe lebegett előtte, mint akkor, most azokra az intézkedésekre is gondolt, amit barátai tettek Uticában, hogy minél nagyobb bevétellel tegyen szert, és különös módon most ismételten felmerült előtte a jelenet az Ördögsziklánál a szarvassal, amire a niagarai ugrásnál egyáltalán nem is gondolt. Ez a gondolat kellemetlen volt számára, annál is inkább, mert a gazdag Aringthur is megjelent gondolataiban, és ekkor igyekezett bebeszélni magának, hogy Ágnesért meg kell merészelnie ezt a második ugrást is.

Már csak tíz perc volt hátra tíz óráig, amikor az Ágneseket szállító kocsi dübörögve száguldott a Trenton-zuhatag felé vezető úton, és a kocsis ostorával úgy verte a két fehér lovat, hogy az állatok örült rémülettel vontatták vágatva a könnyű járművet.

– Ebbe bele fognak pusztulni a lovak, uram! – kiáltotta a kocsis Aringthurnak.

– Ha még tíz óra előtt oda tud érni a vízeséshez, ne kímélje őket, egy ember életéről van szó! – kiáltotta Aringthur a fickónak válaszként, és a paripák úgy száguldottak, hogy patáik szikrákat szórtak.

– Tíz óra volt. Edward rátekintett aranyórájára, amit M. herceg ajándékozott neki, és amelyhez egykor oly szép reményeket fűzött. Odaintette magához az öreg négert, átnyújtotta neki az órát, figyelmeztette, jól vigyázzon rá, levette ruháit, amit szintén átadott a szolgának, és arra utasította, hogy menjen le a parton megnevezett helyre, és ott várjon rá.

Most a várakozó néptömeg is kezdett lármázni, és hangos „Sam Patch” kiáltások hullámoztak fel hozzá a sziklahasadékon.

Határozott léptekkel a hídra lépett, amelyet a tajtékzó, száguldó folyó felett sziklák között építettek számára, és alighogy megjelent a vízesés felett, máris feljutott hozzá a felizgult tömeg viharos hurrá kiáltása. Hallotta a kiáltozást, látta a számtalan felé len-

getett kalapot és lobogtatott kendőt, és a nagy nyereségre gondolt, amit egy ilyen hatalmas számú nézőközönség bizonyára biztosít majd számára. Szilárd elhatározással ment végig a létrán és lépett az ugródeszkára, kiállt annak végére a szakadék felett, és elkezdte belengetni maga alatt a deszkát, hogy elég messzire ki tudjon ugrani az alábukó víztömeg elé. Ekkor hirtelen szétvált a néptömeg, amelyre lenézett.

– Edward, Edward, vissza, én vagyok, Ágnes, kérlek, ne tedd! – kiáltott fel hozzá. Lenézett a hullámzó tömegre, látta, amint Ágnes Aringthur karján rohan. Értelme összezavarodott, elveszítette egyensúlyát, lelke előtt ott lebegett a szarvas és az Ördögszikla, és kapálódzva alázuhant a hátborzongató mélységbe, ahol elnyelték az örvénylő hullámok.

Ágnes látta, amint Edward lezuhan, karjait kitárta felé, aztán némán és élettelenül összeesett.

A víztömeg egyre csak özönlött, özönlött alá a szakadékba, és tajtékozó hullámokként csapódott fel a magasba a katlanban, de egyik sem hozta fel ismét a napvilágra Edwardot!

Ágnest ájultan vitték a közeli Trenton városka vendégfogadójába, gyorsan orvost hívtak, aki hosszasan küzdött eredménytelenül, hogy magához térítse. Amint azonban végül visszatért belé az élet, szívszorogató volt a lelkiállapota. Nem sírt, nem jajgatott és nem panaszkodott, némán és kétségbeesetten ült ott maga elé meredve, a döbbenetes szenvedés, a legmélyebb nyomorúság képeként. Kísérőinek semmiféle szeretete, barátságos közeledése és ápolása nem volt képes kiszakítani őt néma kétségbeeséséből, úgy tűnt, semmi másra sem tud emlékezni, csak arra a pillanatra, amikor a hullámok elnyelték Edwardot.

A New-Yorkba visszafelé vezető útjukon igen lassan haladtak, végül megérkezvén Ágnes beleegyezett, hogy a lehető leghamarabb visszatérjenek hazájába.

Novemberben Aringthur védelmében, Harriet és Mary Burton kíséretében behajóztak egy Liverpoolba induló postahajóba, mivel

Aringthur a becsületes és jóhiszemű Marynek független, gondtalan egzisztencia biztosítását ígérte hazájában.

Egy évvel később Armand is végleg elhagyta az Egyesült Államokat, hogy visszatérjen Németországba, és eleget tett Aringthur meghívásának, hogy úton hazafelé látogassa meg őt Goldspringben.

Boldogság és béke költözött Aringthur házába, mert ekkor Ágnes Walcott már Aringthur felesége volt.

A fordító további fordításai a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában:

Kraft, Robert: Starke Egy modern bórharisnya

Laverrenz, Viktor: Az afgán kém

Gerstäcker, Friedrich: A Wendelsheim örökség

Gerstäcker, Friedrich: A halott útvámszedő

Möllhausen, Balduin: Párbaj Kaliforniában